

Giới thiệu Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa

Truyện Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa của tác giả Ý Thiên Trọng nói về nữ quan Vĩnh Đế tin tưởng nhất lúc về già, nhưng khi tân đế kế thừa ngôi vị lại phong nàng làm sử quan chuyên ghi chép việc trong cung, không chỉ vậy bắt nàng ngày đêm đi theo hần phò hần, đã vậy còn bắt nàng thay y phục, rất muốn nàng làm nữ nhân của hần.

Rồi theo thời gian, chuyện tình nơi chốn thâm cung cũng tương chừng như không có tình người này ngày càng này nỡ mãnh liệt, một nữ quan ngày nào giờ đã chiếm trọn trái tim của đấng quân vương cao ngạo.

Mời các bạn cùng theo dõi câu chuyện này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trung tâm tuần chủ

(*Trung tâm tuần chủ có ý là nô tài trung thành tuần táng theo chủ, có khi là phi tần.)

Chung Duy Duy quỳ gối trước long tháp, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn Vĩnh Đế chỉ còn một hơi thở. Vĩnh Đế gất gao nắm một bên của thái tử Trọng Hoa, đem hết toàn lực ngón tay hướng Chung Duy Duy, nơi cổ họng “Khanh khách” vang dội, Trọng Hoa hơi rù mắt, lông mi thật dài che kín tất cả tâm tư, lạnh lùng giống như là thần chi trên chín tầng trời.

Trong mắt Vĩnh Đế hiện lên vẻ thất vọng, cười khô, nhìn về phía cận thị (nô tài cận thân) đứng hầu hạ một bên, cận thị đem một quyển thánh chỉ mình hoàng giao cho Chung Duy Duy: “Chung đại nhân tiếp chỉ.”

“Thần tiếp chỉ, tạ chủ long ân.” Chung Duy Duy quỳ gối, giọng cao hai tay lên tiếp nhận thánh chỉ, nước mắt cùng lòng của nàng cùng nhau rơi xuống.

Vĩnh Đế thở ra một hơi thật dài, khép lại mắt liếc. tiếng nói Chiêm Thành the thé một tiếng kêu khóc: “Bệ hạ tấn trời rồi!” (chết).

Trong điện ngoài điện, tiếng khóc đều nhip mà vang lên. Chung Duy Duy đỏ mũi, im lặng khóc thút thít, lặng lẽ đem thánh chỉ giấu vào trong ngực, lại lặng lẽ liếc mắt nhìn Trọng Hoa, Trọng Hoa quỳ gối trước giường Vĩnh Đế, nắm chặt tay của Vĩnh Đế, vùi đầu ở trên người Vĩnh Đế, lưng vai rộng lớn run không tiếng động, cực kỳ bi thương, cũng không lập tức lại tìm nàng tính sổ.

Chung Duy Duy tiếp tục khóc ròng, vào cung bốn năm, Vĩnh Đế đối đãi nàng không tệ, một khi xa nhau, nàng thực sự rất khó chịu.

“Bệ hạ thật nhẫn tâm, ngài làm sao cứ đi như vậy? Bỏ lại chúng ta cô nhi quả phụ sống thế nào?” Vi hoàng hậu mang theo đám phi tần và hoàng tử hoàng nữ, giống như thủy triều mà xông tới, hung tợn đem Chung Duy Duy chen lấn thật xa, vây quanh Vĩnh Đế đã mất và Trọng Hoa gần đăng cơ.

Trong hỗn loạn, không biết là ai hét sức chặn ngang đẩy Chung Duy Duy, cả người nàng không chịu được liên tề xuống, đem hai tay và đầu gối ngã đau rất, giương giăng đứng lên, còn chưa đứng vững, lại bị người khác dùng sức đẩy một cái, không khống chế được mà đụng đến trên cây cột, lúc này trước mắt tối sầm, sao nhảy loạn, phủ phục ngã xuống đất.

Đang lúc hỗn loạn, chỉ nghe âm thanh sắc nhọn vang lên: “Chung khởi cư lang trung tâm tuần chủ!”

Nàng mới chịu chết như vậy sao, rốt cuộc là ai đang hại nàng? Chung Duy Duy tức giận ngẩng đầu, muốn tìm được người muốn bức tử nàng, đã thấy Trọng Hoa quỳ gối trước giường Vĩnh Đế chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào nàng, sâu kín trong mắt đen đều là tràn đầy tức giận và căm hận.

Lòng của Chung Duy Duy nhất thời nhảy rơi nửa nhip, dĩ nhiên đã quên quy củ không thể nhìn thẳng mặt rồng, chỉ một mực lảng lảng chống lại ánh mắt của Trọng Hoa, khóe môi Trọng Hoa câu dẫn ra, đường hàm lãnh khốc: “Đưa cái này...”

Dịch thể ảm áp từ trong tóc chảy ra, lại đi dọc theo cái trán chảy thẳng xuống, vừa nhột vừa tê dại, cực kỳ khó chịu, Chung Duy Duy cũng không kịp có mắt lễ nghi hay không, thu hồi ánh mắt, đưa tay sờ một cái, máu chết đầy mặt đầy tay. Nàng có bệnh say máu, lúc này sắc mặt trắng nhợt, con mắt đảo một vòng liền hướng phía sau ngã xuống.

“Xuy...” Không biết là ai cười ra tiếng.

“Ai dám bất kính với tiên đế? Kéo xuống và miệng hai mươi cái!” Vi hậu giận dữ qua đi, lại về mặt ôn hòa nhìn về phía Chung Duy Duy: “Chung khởi cư lang thật sự là trung nghĩa, không uống công tiên đế tin chiều với người như vậy. Khó có được người trung thành như vậy, Bôn cung vẫn phải thành toàn người mới đúng, người đâu, ban thưởng cho Chung khởi cư lang bạch lăng tuần táng...”

Chung Duy Duy gắng gượng lại bị hù dọa tỉnh táo lại, Vi hậu độc ác, nhìn nàng không vừa mắt đã lâu, đây là muốn nhân cơ hội giết chết nàng mà. Nàng vội vàng vàng bò lên quỳ xuống, gất gao nắm di chỉ Vi Đế trong ngực, khóc nói rằng: “Hoàng hậu nương nương trở về nói, tiên đế ân trọng, vì thần

muôn lần chết báo đáp không hết, lẽ ra nên đi theo tiên đế về đất hầu hạ hai bên, nhưng tiên đế còn có nguyện vọng chưa thành, vì thần phải thay tiên đế giải quyết xong nguyện vọng mới dám đi tìm chết...”

“Nhất gan bạc tình bạc nghĩa như vậy, hạng người tham sống sợ chết, cũng xứng nói trung nghĩa? Đừng dấy bản lĩnh mộ phụ hoàng!” trọng Hoa xem thường cười nhạt, tình cảm chán ghét bộc lộ trong lời nói, “Mang xuống, không cho phép nàng đến trước linh cữu, nhìn đã phiền!”

Cung nhân quen phải gió chiều nào theo chiều nấy, phùng cao thái thấp (nịnh bợ kẻ trên chà đạp kẻ dưới), thấy mẫu tử Vi hậu và Trọng Hoa chán ghét Chung Duy Duy như vậy, lập tức như lang như hổ mà nhào lên nắm cánh tay mảnh khảnh của Chung Duy Duy, muốn đem nàng lôi ra ngoài.

“Tự ta đi!” Chung Duy Duy người đến bước đường cùng, đang khí phách chồm từ, hung hăng đẩy ra nội thị đến đây kéo nàng, lão đảo lắc lư đứng dậy mà đi ra ngoài. Lão hoàng băng hà, trong cung loạn thành một đoàn rối tung, ai cũng không đoái hoài tới nàng, mặt trời lại lớn, vết thương trên đầu vô cùng đau đớn, hai mắt Chung Duy Duy biến thành màu đen, chân mềm không nhúc nhích, ngồi xuống nghỉ xả hơi ở chỗ bóng mát ngay chân tường, Tiểu Đường hầu hạ nàng vội vã chạy tới, lo lắng dùng sức ấn ở miệng vết thương, lên tiếng hỏi nhiều lần một: “Đại nhân người có khá hơn chút nào không?”

Chung Duy Duy bị một cái ấn này đau đến chết đi sống lại, mắt nước mắt lưng tròng: “Không chết được. Sao người lại tới đây?”

Tiểu Đường vẻ mặt đưa đám nói: “Là Chiêm tổng quản đến thông tri nô tỳ. nô tỳ trước đỡ ngài đi chỗ nào nghỉ một chút, lại chuẩn bị chút thuốc đến cầm máu.”

Chung Duy Duy đáp: “Phòng trực của ta cách đây không xa, trong phòng có thuốc trị thương, nghỉ thì không cần, cầm liền đi nhanh lên.” Tuy rằng di chỉ của Vĩnh Đế cho phép nàng tùy thời từ quan rời đi, bất luận kẻ nào không làm khó được nàng. Nhưng trong cung này âm mưu quỷ kế nhiều như vậy, người khác coi nàng là cái đinh trong mắt cũng không ít, mau trốn vận mệnh mới là thượng sách.

Tiểu Đường nâng Chung Duy Duy dậy đi về phía phòng trực, đi không được bao xa, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân loạn vang lên phía sau, nhìn lại sợ đến mặt mũi trắng bệch, răng trên đập răng dưới: “Không xong, không xong...”

Mấy người thị vệ đeo đao khí thế hùng hổ đuổi theo, cái tên dẫn đầu nghiêm mặt quát lớn: “Thái tử điện hạ phái bọn ta giám sát Chung khởi cư lang ra cung ngay lập tức, không được dừng lại!”

“Đang lo không người hộ tống đây, vừa khéo các người đã tới rồi.” Chung Duy Duy xoay người đi ra ngoài, Trọng Hoa nói không muốn gặp lại nàng, liền thực sự không muốn nàng dừng lại ở trong cung này trong chốc lát, ngụ ý ngay cả lấy thuốc và nghỉ ngơi cũng không cho phép. Đáng tiếc, trong phòng trực của nàng còn có dấu một bao tiền tiên đế ban thưởng bạc cho, cũng không biết tiện nghi cho ai.

Mấy người thị vệ thiết diện vô tư mà vẫn thúc giục nàng đi về phía trước, Chung Duy Duy lắc lư lão đảo đi tới ngoài cung, không quên cùng bọn họ nói vát vát, về đến nhà mới tức khắc ngã xuống giường lại không dậy nổi. Đến lúc tỉnh lại, vết thương đã được Tiểu Đường xử lý thoa thuốc ôn hòa, còn thay đổi quần áo thường ngày thoải mái.

Trời đã tối, ngoài cửa sổ đen kịt, chỉ có mùi thơm yếu ớt của cây kim ngân xuyên thấu tiến vào từ cửa sổ. Nàng động động tay chân, cảm thấy lại có sức lực, liền hô to lên: “Tiểu Đường!”

Tiểu Đường chạy vội tới, trong tay còn đang cầm một chén thuốc nóng đen bóng: “Đại nhân tỉnh rồi, mau mau uống thuốc!”

Chung Duy Duy uống cạn một hơi cạn sạch chén thuốc, đắng phải rùng mình, cau mày hỏi: “Di chỉ tiên đế ta giấu vào trong ngực đâu?”

Tiểu Đường vỗ đầu một cái, từ trong ngăn kéo bên giường lấy ra một quyển hoàng lăng (một loại vải màu vàng): “Đây.”

Chung Duy Duy như châu như bảo mà đem hoàng lăng gắt gao ôm vào trong ngực: “Cầm đèn, mài mực trải giấy, ta muốn viết đơn xin từ chức.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Phụng chỉ ban sai

Chung Duy Duy đã là lần thứ năm đi Lại Bộ, lần đầu tiên đến Lại bộ không mở rộng cửa, nghe nói là đều đi khóc tang cho tiên đế; lần thứ hai đến, nghe nói toàn bộ vừa đi nghe tân đế giáo huấn; lần thứ ba nàng tìm được Lại Bộ Thị Lang – chuyên môn quản chuyện này, nhưng Lại Bộ lang trung lại không dám làm chủ, khiến nàng tìm Lại Bộ Thị Lang. Lại Bộ Thị Lang lại đùn việc làm nàng tìm Lại Bộ Thượng Thư, mà Lại Bộ Thượng Thư đang hầu cận tân đế, cũng không ở nhà môn; lần thứ năm nàng tìm chút quan hệ, rốt cục giữ Lại Bộ Thượng Thư ngăn ở cửa, nhưng Lại Bộ Thượng Thư lại nói bụng hần đau, chính là chạy mất từ trước mặt nàng, nàng đuổi theo cũng không đuổi kịp.

Thực sự là khi dễ người trung thực, Chung Duy Duy rất ưu sầu, nghĩ lưu lại nữa sắp xảy ra án mạng, phải nhanh chóng rời khỏi đất thị phi này. Lần này nàng đã có kinh nghiệm, không cùng người nói đạo lý, cứ đem đơn xin từ chức, cùng ấn quan đặt tại trước mặt Lại Bộ lang trung, xoay người bỏ chạy. Một mạch chạy về nhà, Tiểu Đường đã thuê xe ngựa tốt, thấy nàng tới liền gọi nàng: “Có thể đi rồi.”

Chung Duy Duy rầu rĩ mà nhìn về phía nơi ở nhỏ của nàng, sân nhỏ nhỏ, trang trí đơn giản, khắp nơi đều lộ ra mùi cổ hũ, chỉ vừa nhìn liền thấy chính là cây nho đã kết quả xanh biếc, còn có cây kim ngân đang nở rộ, rất phù hợp thân phận cổ hũ khởi cư lang lục phẩm của nàng. Từ biệt Thương Sơn bốn năm, ở lại kinh thành này đã lâu như vậy, tuy nói là người tâm phúc trước mặt tiên đế, nhà cũng chỉ có bốn bức tường, hai bàn tay trắng.

Tiểu Đường biết nàng đang suy nghĩ gì, thấp giọng khuyên nhủ: “Có thể thoát ly biến khổ cũng rất tốt, từ nay về sau cô nương không còn nợ nhà hấn nữa, sau khi trở về nhận tiểu thiếu gia trải qua cuộc sống của mình.”

“Chính là đạo lý này.” Chung Duy Duy cùng Tiểu Đường lên xe, xa phu giơ roi đánh ngựa, hét quát lên một tiếng: “Đi...”

Lại thấy một đám binh sĩ cầm đao thương vọt tới, trong lúc chốc lát đó liền đem tiểu viện và xe ngựa bao quanh vây vào giữa, người tâm phúc trước mặt Vi hậu Dương Tần Trung mang theo hai tiểu thái giám đến, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Chung đại nhân đây là muốn đi nơi nào? Chạy án sao?”

Chung Duy Duy đáy lòng lạnh cả người, chỉ để ý ôm tắt cả chuyện đến trên người mình: “Một người làm một người chịu, cùng thị nữ của ta không có liên quan, có việc gì cứ tìm ta. Bất quá ta muốn có điều muốn hỏi, Dương tổng quản nói ta chạy án, ta đây phạm vào tội gì?”

Dương Tần Trung móc ra tấm khăn thêu hoa lau khô môi một chút, khẽ cười một tiếng: “Chung đại nhân không hổ là nữ quan duy nhất của Ly quốc ta, chỉ bằng vào phần can đảm này cũng rất nhiều nam nhân không theo kịp. Nhưng mà hôm nay tội người phạm vào này cũng lớn, cất giấu ghi chép cuộc sống hàng ngày của Tiên đế có tính tội lớn hay không?”

Chức trách của khởi cư lang là ghi lại lời nói và đại sự của hoàng đế ngày thường, cuối năm thì đưa cho sử quán (cơ quan soạn sử) nhập lại vào sử sách. Chung Duy Duy đúng là có một phần ghi chép lại cuộc sống những ngày cuối cùng của Vĩnh Đế, nhưng mà nàng đã tự mình đưa đến sử quán niêm phong cất vào kho (phong tồn), cái tội danh này thực sự là tội chẳng rõ ra sao. Nàng lãnh đạm mà nói: “Ta đã sớm đưa cho sử quán phong tồn, biên lai ở trong tay ta, sử quán cũng có biên nhận, Dương tổng quản muốn xem không?”

“Xem cái gì chứ? Sử quán căn bản không có, bởi vậy có thể thấy được biên lai trong tay người là người làm giả! Người chịu phối hợp đó là hay nhất, không chịu phối hợp... Có ăn khổ cho cái đầu người! Thái hậu nương nương tự mình hạ ý chỉ, chính là muốn xử lý nghiêm khắc việc đồ hồ hảo người ăn cây táo, rào cây sung này!” Dương Tần Trung sắc mặt dữ tợn, quát lớn một tiếng: “Tịch thu cho ta!”

Bọn binh lính nhất ủng mà vào, lục tung, đào ba thước đất, trong nháy mắt liền đem tiểu viện vốn ngăn nắp sạch sẽ làm cho một mảnh hỗn loạn.

Chung Duy Duy thờ ơ lạnh nhạt, nàng ngược lại phải sắp tới xem bọn hấn có thể lục soát ra chút gì, bản thân nhập kinh vào cung tới nay, nàng đi đứng thẳng thắn, chưa bao giờ làm bất kỳ chuyện việc gì lừa gạt lòng mình, coi như là muốn nói xấu nàng cũng phải tìm cái cớ thật tốt mới được.

Sau đó không thu hoạch được gì, Dương Tần Trung đưa ánh mắt nhìn về phía Tiểu Đường, Tiểu Đường khần trương ôm chặt cái bọc trong lòng. Dương Tần Trung cười gằn một tiếng. Chỉ vào cái bọc Tiểu Đường ôm chặt trong lòng: “Ta hoài nghi ghi chép cuộc sống hàng ngày của tiên đế là ở chỗ trước mặt này!”

Binh sĩ như lang như hổ mà tiến đến, đem cái bọc đánh rớt trên mặt đất, tiếng đồ sứ vỡ thanh thúy theo đó truyền đến, Tiểu Đường gào khóc, ngồi xuống gỡ cái bọc, bộ đồ trà trân quý đã rơi xuống thành phần, sẽ không trở lại mỹ lệ như trước.

Mặt Chung Duy Duy đỏ lên, muốn dùng ánh mắt muốn ăn thịt người hung tợn trừng về phía Dương Tần Trung. Dương Tần Trung chột dạ lui về sau từng bước, cười nhạt: “Đây là vật ngự dụng (vua dùng), người thật to gan, dám bí mật mang theo cất giấu!”

Hai giọt lệ lớn từ trong mắt Chung Duy Duy rơi xuống, nàng ngồi chồm hóm dưới đất, im lặng chảy nước mắt, làm thế nào cũng không làm cho hợp lại ngay ngắn.

Dương Tần Trung đem mảnh sứ vỡ gần khắp nơi đá đi: “Còn tưởng rằng người là nữ quan được sủng ái trước mặt tiên đế sao? Nói cho người biết, cuộc sống an nhàn của người sắp tới!” Cầm gương lên: “Đưa cái khi quần phạm tượng này, lòng dạ bất chính mê hoặc trời lại!”

“Ta liều mạng với người!” Chung Duy Duy đột nhiên bộc phát, nàng ôm lấy một cái rương gỗ nhỏ dùng sức bစ် lên ném về phía Dương Tần Trung, cái rương là chế từ gỗ cây nhãn, bốn góc còn bọc lớp đồng, cứng rắn không gì sánh được, Dương Tần Trung kêu thảm một tiếng, bả đầu chảy máu. Nhìn nơi lòng bàn tay đỏ tươi, hấn sợ liền lui về phía sau vài bước, hấn hấn mà chỉ vào Chung Duy Duy nói: “Đánh cho ta! Đánh! Đánh chết cái đồ khôn nạn này!”

“Ai dám?” Chung Duy Duy cả người đều đang run lên, ánh mắt cũng rất kiên nghị mãnh liệt: “Ta là tiên đế thân phong lục phẩm khởi cư lang, cho dù có lỗi có tội cũng đến lượt triều đình thẩm lý cùng phán quyết, sẽ do bộ hạ định đoạt. Nô tài hoạn quan hèn mọn này, ai cho người lá gan, dám đứng đây nói sinh tử này kia với mệnh quan triều đình! Chính là không sợ quả hình (lăng trì) sao?”

Nàng tại chức hầu hạ trước mặt tiên đế bốn năm, oai phong của người tâm phúc còn dư, vốn binh lính đã bị chính khí nghiêm nghị của nàng bức bách, dĩ nhiên không ai chịu nghe Dương Tần Trung, chỉ đứng ở một bên im lặng không lên tiếng. Dương Tần Trung giận dữ, hướng về hai tiểu hoạn quan mình mang tới nhắc cầm một cái, hai tiểu hoạn quan lập tức tiến lên bắt Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy ra hiệu Tiểu Đường chạy mau, lớn tiếng nói: “Ta có đi chỉ tiên đế, ai dám đụng đến ta chính là làm trái kháng chỉ!”

Hai tên tiểu hoạn quan bị dọa phải lui về phía sau từng bước, trong lòng Dương Tần Trung có chút lo lắng, nhưng lại nghĩ tới phân phó của Vi thái hậu, liền đem tâm cắt ngang một cái: “Lừa gạt ai chứ? Ta còn có ý chỉ của thái hậu nương nương đây! Người cầm chính là chiếu chỉ giả mạo mưu nghịch gì đó! Lên cho ta!”

Chung Duy Duy thấy mắt hần lộ ra hung quang, biết lần chặn đường này lành ít dữ nhiều, di chỉ tiền đề gì đó cũng dùng không được, liền nhìn một phương hướng, xoay người chạy. Lánh trái trốn phải, chạy đến thở không được, khó khăn lắm chạy ra khỏi vòng vây, còn chưa kịp lấy hơi, chỉ thấy một đội đao thương nghiêm ngặt của ngự lâm quân đem lối đi chặn lại, không khỏi ai thán một tiếng, ngay cả ông trời cũng muốn nàng chết a.

Dẫn đội ngự lâm quân Phó thống lĩnh Trịnh Cương Trung vượt qua đám người đến, thần sắc lãnh đạm nghiêm túc: “Ý chỉ bệ hạ, triệu phạm quan Chung Duy Duy vào cung yết kiến!”

Roi vào trong tay Trọng Hoa dù sao vẫn tốt hơn so với rơi vào trong tay thái hậu. Chung Duy Duy tựa ở trên tường thờ sâu, Dương Tấn Trung hung thần ác sát mà đuôi theo, vung lên phát trần liền hướng về phía nàng ném tới, Chung Duy Duy không kịp né tránh, chỉ nghe “Đương” một tiếng giòn giã vang lên, Trịnh Cương Trung vung đao ra, đem phát trần chém thành hai đoạn: “Phụng chỉ ban sai, đắc tội.”

Dương Tấn Trung nổi trận lôi đình: “Người dám?”

Trịnh Cương Trung mặt không chút thay đổi: “Ta không dám, bệ hạ dám.”

Dương Tấn Trung không dám nhỏ mũi nhọn bên ngoài, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chung Duy Duy bị mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đưa ta đi chỉ (1)

Nhưng Chung Duy Duy cũng không nhìn thấy Trọng Hoa, Trịnh Cương Trung đem nàng mang vào trong cung sau đó hỏi nàng muốn có di chỉ tiền đề liền chạy đi, nói là để cho nàng chờ tuyên triệu, một cái chờ liền chờ đến trời tối.

Chung Duy Duy có phần không trụ nổi, vì gấp rút lên đường, sáng sớm nàng chỉ ăn hai cái bánh bao một chén cháo, sớm đã đói bụng đến trước ngực dán vào sau lưng, hai mắt nõ đom đóm. Cũng không thể ở nơi chân tường này đứng tạm một đêm chứ? Nàng rất nhanh tìm được người quen: “Bệ hạ lúc này đang làm gì?”

“Bệ hạ ở trong cung thái hậu nướng nướng, bồi nướng nướng ăn bữa tối.” Người quen tin tức trái lại linh thông, nhưng mà bạn bệ không giúp gì được Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục si ngốc chờ đợi. thật vất vả nghe thấy ngự giá đến, tiếng roi vang người không phận sự né tránh, trắng đã lên giữa trời, nàng đưa cổ dài, dùng sức nhìn về phía trước. Một chuỗi đèn lồng quanh co khúc khuỷu mà đến, Trọng Hoa ngồi ở trên long liễn thật cao, bào phục huyền sắc của đế vương trên người ngâm nhập trong bóng đêm, cả người mờ mờ không rõ, cao không thể trèo tới.

Chung Duy Duy xóc lại tinh thần, hít sâu, đợi không có tiếng động, tính toán nghi trọng* cách nàng xa khoảng chỉ có mười bước chân, đột nhiên xông ra ngoài, trong miệng hô to: “Thần, Chung Duy Duy tham kiến bệ hạ! Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

(Nghi trọng là vũ khí, quạt, cờ... mà đội hộ vệ mang theo khi vua đi giá.)

Nghi trọng không dừng lại chút nào, roi da thật dài trong tay thái giám vang lên như hình dáng độc xà mà hung hăng quất về phía nàng, Chung Duy Duy sợ đến che mặt xoay người liền chạy về phía sau, đợi nàng chạy đến chỗ an toàn, nghi trọng của Trọng Hoa cũng lướt qua nàng đi về phía trước rồi.

Đây là lên làm hoàng đế rồi, có ý muốn ra oai? Chung Duy Duy ngẩng đầu nhìn về phía long liễn, quý xuống hô to một tiếng lớn hơn: “Thần, Chung Duy Duy phụng chỉ tham kiến bệ hạ!”

Bóng lưng đồ sộ của Trọng Hoa bất động, ngồi ngay ngắn như tùng, căn bản không để ý nàng.

Trọng Hoa rất nhanh vào Thanh Tâm điện, bỏ hầu hạ thiếp thân cùng cung nhân trực ngày ở ngoài, tất cả mọi người ly khai, trong sân phơi trống rỗng, chỉ còn lại thị vệ mặt không đổi sắc và Chung Duy Duy vừa đói vừa mệt.

Chung Duy Duy xoa đầu gối đứng lên, cảm giận bất bình. Bụng đã đói lả, nàng mấy ngày nay lo lắng sợ hãi, ăn không ngon, ngủ không yên, hơn nữa lúc tiền đề băng hà còn bị thương chảy máu không ít, trong lúc vừa đứng lên cái quý này, nàng lại không chịu nổi, lão đảo một cái liền ngã lộn mèo một cái.

Lại đứng lên lại cảm thấy mắt mờ, giấu đầu hờ đuôi mà hung hăng đá cục gạch một cước, nhỏ giọng oán giận: “Ai đây quét đất, tảng đá lớn như vậy cũng nhìn không thấy... đây không phải có lòng hại người sao?” Vừa nói vừa nhìn lên biểu tình của thị vệ xung quanh, thấy mọi người cũng không có chú ý nàng mới xem như tốt được một chút.

Chợt thấy một nội thị theo hầu trong Thanh Tâm điện bước nhanh ra, đứng ở trên bậc thang quát lớn: “Bệ hạ hỏi, tội thần Chung Duy Duy, người là bất mãn với trẫm ư?”

Chung Duy Duy lại càng hoảng sợ, người này không phải là ngồi ở trong điện sao? Làm sao nàng té một cú, mà đá cục gạch một cước, hẳn cũng có thể biết? Quả nhiên là đem nàng xách tiền cung để lần qua lần lại hết giận, hảo hán không chịu thua thiệt trước mắt, nàng thái độ rất tốt mà phủ nhận: “Hồi lời của bệ hạ, tội thần là thân bất do kỷ, thân thể già yếu đau ốm nó không nghe lời.”

Nội thị đi đáp lời, Chung Duy Duy không chịu buông tha cơ hội khó có được, dốc lòng nhào tới dưới bậc thang, chuẩn bị xông đi vào trong: “Bệ hạ, bệ hạ, di chỉ tiên đế... Thỉnh bệ hạ cho phép thần từ quan về nhà.”

“Rầm” một âm thanh vang lên, một cây kim thương trong tay thị vệ, cứng rắn đem nàng lùi về sau từng bước.

Chung Duy Duy sùi khóc quý gào: “Bệ hạ, bệ hạ, ngài không thể không thừa nhận ghi chép đó, tiên đế chính miệng nhận lời, lại lập được di chỉ, giấy trắng mực đen...” Chậm một chút thì đem khoản cha nợ con cũng nói ra khỏi miệng.

Trả lời nàng là trăm mặc vô biên vô tận, thị vệ ngoại trừ không cho nàng vào Thanh Tâm điện ra, cũng không quản nàng làm cái gì, hoàn toàn chính là thái độ xem thường. Chung Duy Duy hô trong chốc lát thì không kêu nữa, bởi vì nàng thật sự là đói bụng đến không có tính thần rồi. Nàng nhụt chí sau ngồi xuống ở một tầng bậc thang, ôm bụng mặt ủ mày chau.

Trong không khí bay tới một trận mùi thơm như có như không, Chung Duy Duy chớp mắt, hai mắt sáng lên, một đội cung nữ mỹ mạo quanh co khúc khuỷu mà đến, mỗi người bưng một cái lồng bạc xếp đầy thức ăn, tuy rằng cái nắp đang đầy, mùi thơm vẫn là không cầm được mà từ trong khe hở bay ra.

Ngự trù tài giỏi, coi như là thức ăn chay cũng làm đến vô cùng tốt, Chung Duy Duy say sưa mà ngửi mùi thơm, phân tích dùng nước dùng nào, nguyên liệu gì, ninh mấy canh giờ, đói bụng đến phải tưởng chừng như muốn đụng tường.

Cửa đại điện được mở ra, Chung Duy Duy thấy rõ Trọng Hoa một thân một mình đầu bàn tiệc, trước mặt bày vô số mỹ vị quý và lạ, hẳn nhưng vẫn mặt âm trầm, một bộ diện mạo cứng nhắc không thể yếu. Chung Duy Duy thấy đáng về của hắn liền bức bối, ăn ngon tốt bao nhiêu còn không hài lòng, vậy là muốn thế nào! Nếu như đổi lại nàng, nhất định ăn sạch sành sanh toàn bộ!

Nàng đột nhiên ý thức được, Trọng Hoa không phải là trước đó đến nơi Vi thái hậu đó ăn cơm tối ư? Sao lại ăn vào lúc này được? chẳng lẽ, hia mẹ con này lại cãi nhau rồi? Chung Duy Duy thiên mã hành không mà nghĩ loạn, trong miệng không chút nhân rồi: “Bệ hạ, bệ hạ, chẳng lẽ ngài chưa nhận được di chỉ tiên đế ban cho thần sao? Trịnh Phó thống lĩnh lấy cho ngài, ngài còn nhớ không?”

Trọng Hoa chợt vỗ chiếc đũa, mặt âm trầm hung tợn trừng về phía Chung Duy Duy, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài!”

Chung Duy Duy sớm có chuẩn bị, đáng thương mà lớn tiếng cầu xin tha thứ: “Bệ hạ, thần vô ý mạo phạm... Nếu không thì, ngài đem di chỉ tiên đế trả lại cho thần trước, chờ tâm tình ngài tốt rồi chúng ta lại thương lượng? Ngài là thiên tử, là gương tốt của thiên hạ... Thi (hài) cốt tiên đế còn chưa lạnh mà... Không thể như vậy...”

Thị vệ không quan tâm giấy dựa của nàng, chỉ để ý lời cánh tay của nàng qua kéo xuống, Chung Duy Duy nhìn Trọng Hoa mặt lạnh lùng, sao thể thâm đến như thế, liếc thấy Trịnh Cương Trung đến, lập tức đưa tay về phía hắn, kêu thảm thiết: “Trịnh đại nhân, Trịnh đại nhân người mau nói cho bệ hạ, người thật sự cầm di chỉ tiên đế của ta...”

Trịnh Cương Trung đang muốn mở miệng, chợt nghe Trọng Hoa cười lạnh hỏi: “Di chỉ tiên đế nào? Trịnh Cương Trung, người thấy được không? Người đưa cho trẫm rồi ư?”

Trên mặt Trịnh Cương Trung hiện lên một tầng đồ mờ, có lỗi mà nhìn Chung Duy Duy: “Hồi bẩm bệ hạ, thần không nhìn thấy, cũng không lấy về.”

Chung Duy Duy ngẩn người, tức giận nói: “Trịnh Phó thống lĩnh, người tại sao có thể như vậy chứ? Sáng sớm hôm nay người hỏi ta muốn có, nói là bệ hạ muốn xem, ta tin tưởng người liền đưa cho người, người còn nói bệ hạ triệu lãm cho ta chờ đợi, chính là đưa cho ở chỗ đó.”

Trịnh Cương Trung mắt thấy cục gạch chạm đất, thanh âm nhỏ tựa như phải cùng muỗi nói lầm bầm: “Không nhớ được.”

Chung Duy Duy nóng nảy: “Trịnh Phó thống lĩnh, chúng ta cũng là giao tình tốt mấy năm rồi, làm người không thể như vậy! Người là không nhớ được, hay là không dám thừa nhận?”

“Trịnh Cương Trung?” Thanh âm của Trọng Hoa lạnh như băng, có thể làm cho người đang trong ngày nóng rùng mình.

Trịnh Cương Trung đem tâm cửa ngang một cái, lớn tiếng nói: “Chung khởi cư lang, ngài quả thực chưa đem di chỉ tiên đế giao cho ta, vốn không có chuyện này!”

Trọng Hoa mặt không thay đổi nhìn Chung Duy Duy, Chung Duy Duy lập tức từ trong ánh mắt của hắn giải thích đọc ra lời của hắn – người còn có lời gì nói không?

Nàng và hắn xác thực không có lời gì đáng nói, Chung Duy Duy cứ gắt gao nhìn chăm chăm Trịnh Cương Trung, hy vọng hắn có thể tìm ra lương tâm, Trịnh Cương Trung dứt khoát đem mặt dời đi chỗ khác, không cho nàng nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đưa ta đi chỉ (2)

Cái gọi là quân muốn thần tử, thần không thể không tử, Trọng Hoa nếu không chịu buông tha nàng, vậy như ý của hần thôi. Chung Duy Duy không hề ngưng trệ mà quỳ xuống thỉnh tội: "Tội thần Chung Duy Duy, hướng bệ hạ thỉnh tội. Khẩn cầu bệ hạ đại nhân đại lượng, giơ cao đánh khẽ, tha cho tội thần."

Trọng Hoa trầm mặc chỉ chốc lát, lạnh lùng nói: "Chung Duy Duy, ngươi hối hận không?" Thanh âm vừa xa vừa cao, như là từ trên cửu trọng thiên mà đến, bên trong lộ ra hơi lạnh thấu xương.

Chung Duy Duy lễ độ cung kính, hết sức sợ hãi: "Hồi bẩm bệ hạ, tội thần cực kỳ hối hận, nếu như thời gian có thể đảo ngược, thần nguyện dùng mười năm tuổi thọ đổi lại quay về một khắc kia, à, không, hai mươi năm! Ba mươi năm!"

Năm đó, nàng rời khỏi Thương Sơn vào kinh, Trọng Hoa đã từng hung ác ném xuống lời nói: "Chung Duy Duy, nhớ kỹ theo như lời ngươi nói, đời này cũng không muốn lại xuất hiện trước mặt ta, không phải ta đã kêu ngươi biết vậy chẳng làm?" Hiện tại cuối cùng đã tới lúc biết vậy chẳng làm, nàng lại không hối hận. Cho nàng một vạn lần cơ hội nữa, nàng vẫn là sẽ rời đi.

Trọng Hoa cười nhạt: "Đáng tiếc trên đời này cũng không có thuốc hối hận."

Chung Duy Duy gật đầu, thấp phần thành khẩn đề nghị: "Chính xác, thỉnh bệ hạ đem thần trực xuất ra kinh hoặc là ban cho thần cái chết để tránh khỏi dơ mắt ngài."

"Ngươi nằm mơ! Chỉ cần trăm sống, ngươi cũng đừng hi vọng như ý! Trăm sẽ cho ngươi biết cái gì là sống không bằng chết." Trọng Hoa càng thêm phần nộ, một cước đá lật kỷ án trước mặt, xoay người liền đi vào trong.

"Bệ hạ đừng đi, bệ hạ bớt giận..." Chung Duy Duy kêu sợ hãi, Trọng Hoa lại càng đi càng nhanh, đảo mắt đã không thấy bóng dáng tăm hơi.

Chung Duy Duy bất đắc dĩ thở dài, thái độ của nàng chưa đủ kính cẩn nghe theo sao? Hần muốn nàng hối hận, nàng liền lập tức hối hận, muốn nàng sợ hãi, nàng lại lập tức sợ hãi, như vậy vẫn không hài lòng? Vậy là muốn nàng làm sao bây giờ?

Trịnh Cương Trung lén lút lút lút mà đi tới, ngồi xôm ở bên cạnh hảo tâm khuyên bảo nàng: "Ta nói Tiểu Chung, ngươi không nên thẳng thắn như vậy được chứ? Bệ hạ lại không nói muốn xử lý ngươi như thế nào, ngươi cứ an tâm tâm mà đợi, cần gì phải đến chọc giận bệ hạ? Đi ra ngoài lại có gì tốt? Ngày hôm nay nếu không phải ta tới đúng lúc, ngươi liền thiệt thòi lớn rồi."

Chung Duy Duy lắc đầu: "Lão Trịnh, ngươi không hiểu." Ân oán giữa nàng và Trọng Hoa vài ba câu không nói rõ được, nàng cho dù chịu thua, cũng chỉ là bởi vì bất đắc dĩ bị chèn ép.

Trịnh Cương Trung thở dài: "Lẽ nào ngươi cứ không ăn không uống như vậy quỳ gối một đêm? Đợi đến ngày mai, cái đầu gối ngươi này liền phế rồi."

"Vậy ngươi thay ta đi cầu tình à." Chung Duy Duy liếc một cái, thần sắc lại hòa hoãn rất nhiều. Đầu gối của nàng có tật, khi còn bé nàng một người mang theo đệ đệ quá cực khổ, thấy cá trong sông tựa như tham ăn gì đó, chỉ cần có thể lấp đầy bụng, đâu quản được là mùa đông hay là mùa hè, chỉ cần có thể bắt được cá ăn cũng rất tốt.

Qua lại thường xuyên, dĩ nhiên để lại bệnh căn, mỗi khi gặp khí trời thay đổi lại vô cùng đau đớn, càng là không thể chịu lạnh chịu ướt và. Nghĩa phụ điều trị cho nàng đã nhiều năm, thủy chung vẫn không thể xóa gốc bệnh, tiền để thương xót nàng, đặc biệt cho phép nàng bình thường không cần quỳ lạy, còn thường thường thưởng thuốc, bây giờ hai người yêu mến đều mất, chỉ có Trịnh Cương Trung còn nhớ tật xấu này của nàng.

Trịnh Cương Trung hổ thẹn mà nói: "Chuyện vừa rồi xin lỗi, để ta suy nghĩ biện pháp một chút, xem có thể hay không để cho Triệu Hoành Đồ nói giúp ngươi hai lời hay."

"Cảm ơn." Chung Duy Duy thôi không trách Trịnh Cương Trung giúp Trọng Hoa nói láo nữa, ở dưới mái hiên người không thể không cúi đầu, Trịnh Cương Trung cũng khó khăn.

Trịnh Cương Trung nhanh chóng nhét hai cái trứng gà cho nàng: "Ăn mau."

Chung Duy Duy hai mắt đầm lệ: "Lão Trịnh, ngươi thật tốt."

Trịnh Cương Trung cảm thấy xấu hổ: "Là ta xin lỗi ngươi."

Thanh âm của đại tổng quản Thanh Tâm điện Triệu Hoành Đồ đột nhiên vang lên: "Bệ hạ hỏi Trịnh Phó thống lĩnh, đang làm nhiệm vụ thì lo là nên chịu trừng phạt gì?"

Trịnh Cương Trung lửa đốt mông mà chạy: "Thần sợ hãi, vậy đi tuần tra."

Chung Duy Duy nuốt xuống quả trứng gà, kiêu khích nhìn Triệu Hoành Đồ. Nếu như Trọng Hoa cái gì cũng thấy được, nàng đây cũng muốn xem kế tiếp không phải là đem trứng gà tiếp ứng của nàng tịch thu.

Triệu Hoành Đồ cũng như không nhìn thấy gì mà xoay người rời khỏi.

Chung Duy Duy lại quý lát nữa, lại có người đến đuổi nàng:”Bệ hạ muốn đi ngủ rồi, những người không có nhiệm vụ không được ở lại ngoài Thanh Tâm điện có tiếng động lớn ồn ào, Chung khởi cư lang sớm trước luôn làm quan ngồi dưới tiên đế, chẳng lẽ không hiểu được những quy củ này sao?” Không nói không rằng, đem Chung Duy Duy kéo lên đi về một bên.

Chung Duy Duy không nơi đi, không thể làm gì khác hơn là tận lực đứng sát chân tường, đem mình giấu vào trong bóng tối. Nàng không dám đi khỏi phạm vi Thanh Tâm điện, chỉ sợ vừa ra khỏi cũng sẽ bị người ẩn náu trong bóng tối dùng bao tải chụp lên đánh chết.

Những người đó vẫn không chịu buông tha nàng, thét đuổi nàng:”Mau mau, mau đi tìm chỗ chờ, chớ để cho bọn ta khó xử.”

Chung Duy Duy không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi ra ngoài, kết quả chân còn chưa bước ra cửa cung Thanh Tâm điện, lại bị thị vệ kim thương cản lại.

Thật sao, cũng không cho phép nàng đi ra ngoài, lại không cho phép nàng ở trong nơi sân này đợi, là muốn nàng lên trời ư? Chung Duy Duy xoay người, đưa tay vào tường cung làm hình dáng con thằn lằn, dùng sức nhảy lên, một đám thị vệ và cung nhân cũng lạ lùng mà nhìn nàng:”Chung khởi cư lang đây là muốn?”

“Ta không có nơi đi, không có cách nào khác là leo tường lên tường.”

Có người không nhìn nổi, háo hức nhắc nhở nàng:”Chung khởi cư lang không phải là có phòng trực ở trong cung?”

“Còn trống không?” Chung Duy Duy có phần ngoài ý muốn, lúc trước nàng phụng mệnh ghi chép lời nói việc làm và đại sự quốc gia của tiên đế, bình thường bầu bạn với vua, tiên đế là đặc biệt chỉ điểm lấy hai gian phòng sau Thanh Tâm điện cho nàng ở. Chẳng qua bởi vì hoàng đế đổi lại là Trọng Hoa, vua nào triều thần nấy, hẳn lại rõ chán ghét nàng, nàng hiển nhiên cho rằng cái gian phòng này đã thay đổi người ở.

Nhận được trả lời khẳng định thuyết phục, Chung Duy Duy lập tức nhanh nhẹn chạy về phía sau. Trong phòng vẫn đáng về lúc nàng rời đi, mỗi món đồ vật đều thật chỉnh tề mà đặt ở chỗ cũ, Chung Duy Duy mừng như điên một hồi, thẳng đến nơi góc phòng bí ẩn nàng giấu bạc, sờ một cái trái tim liền lạnh, bao bạc nàng kiếm được không cánh mà bay.

“Trời giết ác tặc, cô nãi nãi ta cấp thuốc cho người uống.” Chung Duy Duy đau lòng không ngớt, lục lọi trong ấm đồng mò thấy nửa ấm nước lạnh, quát lớn một trận sau đó tùy tiện tắm một chút, cuộn tròn thân thể nằm xuống, miên man suy nghĩ một hồi mới ngủ được, bao giờ ngủ thiếp đi cũng nằm mơ.

Một lúc mơ thấy cha mẹ mang theo nàng và đệ đệ du ngoạn ở tiết Thượng Tị*, tay cha cầm tay dạy nàng nhận rõ hương lá trà, mẹ tặng nàng bộ trà sứ trân quý, khen nàng có thiên phú trà đạo; một lúc mơ thấy nghĩa phụ vỗ về đỉnh tóc của nàng nhẹ giọng nói, từ nay về sau con liền có nhà, có ta ở đây, chị em con liền có một ngày bình an; một lúc mơ thấy nàng và Trọng Hoa ở trong Thương Sơn bố trí lưới bắt chim nướng ăn, nàng tham ăn, bị nóng bỏng tay, Trọng Hoa cầm ngón tay nàng đặt ở bên môi y thổi, trong miệng trách nàng không chịu thua kém, nhưng trong mắt toàn là thương tiếc; một lúc mơ thấy đệ đệ ôm nàng khóc, nói, tỷ tử, đồng ý đợi đến khi tỷ trở về, đệ rất nhớ tỷ, đệ muốn ăn thịt, không muốn uống thuốc, không muốn lại cùng tỷ xa nhau.

(*Tiết Thượng Tị: ngày tị đầu tháng ba gọi là ngày thượng tị. Tục nước Trịnh cứ ngày ấy làm lễ cầu mát.)

Ngoài cửa sổ trống điểm canh tư, Chung Duy Duy mở mắt, nhẹ nhàng lau đi nước mắt khóe mắt, xuống giường rửa mặt chải đầu, mở cửa kiên định đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đưa ta đi chỉ (3)

Trong Thanh Tâm điện đèn đuốc rực rỡ, cung nhân ra ra vào vào đầu vào đấy, Trọng Hoa đã đứng dậy, rất nhanh thì sẽ phải đi lâm triều. Chung Duy Duy đỡ chân tới ngoài Thanh Tâm điện, quý xuống, lớn tiếng nói:”Tội thần Chung Duy Duy, hướng bệ hạ thỉnh tội. Cầu bệ hạ khai ân, đem đi chỉ tiên đế trả lại cho thần, cho phép tội thần từ quan về nhà.”

Lúc này ngược lại không ai đi đến cản nàng, nhưng cũng không ai quan tâm đến nàng. Mùi thơm của thức ăn từ trong điện truyền tới, lại chui vào trong xoang mũi của Chung Duy Duy, đó là đồ ăn sáng Trọng Hoa đang dùng. Bụng Chung Duy Duy không bị khống chế kêu một tiếng, ở nơi yên tĩnh sáng sớm này có vẻ đặc biệt lớn tiếng, Chung Duy Duy vô cùng căm ghét khứu giác mình nhạy bén, hận không thể bỏ đem mũi bỏ đi mới tốt.

“Ba ba” có người đánh hai cái chuông, này có nghĩa là Trọng Hoa sắp đi khỏi.

Chung Duy Duy vội vã quỳ thẳng thân thể, đợi đến khi cửa vừa mở ra, thì lại la lớn: "Cầu bệ hạ đem di chỉ tiên đế trả lại cho tội thần!"

Trọng Hoa mặt không thay đổi đi xuống bậc thang, như không nhìn thấy mà từ bên người nàng đi qua. Long liễn đang đỗ cách đó không xa, chỉ cần hán ngồi lên, nàng liền dùng móng vuốt theo hán, có lẽ cái chờ đợi này, vừa một ngày một đêm.

Tận dụng thời cơ mất rồi sẽ không trở lại, Chung Duy Duy khẽ cắn môi, chọt nhào tới, ôm lấy đùi Trọng Hoa: "Bệ hạ, bệ hạ, nhị sư huynh, sư huynh, van cầu ngài, thả ta trở về đi, lúc đó đều là lỗi của ta, ta sai rồi, ta không nên hành động theo cảm tình, cùng ngài nói lời vớ vẩn gì chết không gấp gờ, ngài đại nhân đại lượng không nhớ lỗi tiểu nhân, tha cho ta đi."

Hán quang trong mắt Trọng Hoa lóe lên, Triệu Hoành Đồ rút cổ lại, cẩn thận đi trong đám người trốn lại trốn, hận chính mình không thể san bằng đất biển mất mới tốt.

Chung Duy Duy hồn nhiên chưa phát giác ra, đem nước mắt lau ở trên bào phục để vương huyền sắc của Trọng Hoa, khóc đến trời cũng phải sụp: "Sư huynh, nhị sư huynh, cầu người xem mặt mũi của sư phụ, nhìn xem ta ăn chìm sẽ nướng sáu năm, nhìn chúng ta ở lúc trước..." Thanh âm của nàng đột nhiên thấp xuống, rú mí mắt, hữu khí vô lực: "Phải làm sao ngài mới có thể nguôi giận?"

Trọng Hoa mặt không thay đổi dùng sức đẩy tay nàng ra, sải bước đi qua.

Chung Duy Duy lại bỏ nhào về phía trước, hán quát lạnh một tiếng: "Triệu Hoành Đồ, ngươi là người chết?"

Triệu Hoành Đồ giật mình một cái, bước nhanh về phía trước ngăn cản Chung Duy Duy, ôn tồn mà cầu nàng: "Chung đại nhân à, ngài không nên làm khó chúng ta, được không?"

"Bệ hạ... Sư huynh... Ta sai rồi..." Chung Duy Duy nhìn bóng lưng Trọng Hoa cách nàng càng ngày càng xa, phí công tưởng thỉnh cầu bắt được hán, lại bị để cho hai cung nữ kéo lại: "Chung đại nhân, xin mời."

Chung Duy Duy hữu khí vô lực tựa ở trên người cung nữ, hữu khí vô lực hỏi Triệu Hoành Đồ: "Triệu công công, ta lúc nào có thể đi trở về? Ta một ngoại thần dù sao ở trong cung đợi cũng không hợp quy củ."

"Chung đại nhân lời này không nên nói nữa, ngươi trước sớm hầu hạ thời tiên đế, sao không nói ngoại thần ngủ lại ở trong cung không hợp quy củ chứ?" Triệu Hoành Đồ trầm mặt, thái độ rất kém, "Lời này để cho bệ hạ nghe thấy được, sẽ nghĩ như thế nào?"

Chung Duy Duy khóc: "Ta sợ lưu lại nữa thì phải chết đói rồi."

Triệu Hoành Đồ giống như không có nghe thấy, phân phó hai người cung nhân: "Đem Chung đại nhân diu quay về phòng đi."

Chung Duy Duy ôm bao tử xẹp lép trống rỗng, đỡ tường trở về phòng, ngồi yên một lát, đột nhiên kịp phản ứng, mình thật là khờ mà, không ai đưa cơm cho nàng, nàng sẽ không cầm tiền mua sao? Nàng đau lòng mà lấy ra từ trong túi tiền bên người một khối bạc vụn, lại đỡ chân tường đi ra ngoài, tìm được thị vệ Phương Kiện quen biết, nhưng bạc mất, nháy mắt, tựa như động tác con sóc đem hai tay làm lũng bỏ vào trong miệng ăn.

Phương Kiện ném cho nàng một cái mắt phong, nàng lập tức ma lưu mà chạy mất.

Qua không đến một lúc nữa, một bọc giấy từ trong cửa sổ ném vào, Chung Duy Duy vui mừng quá đỗi, phi nhào tới, tay run run mở bọc giấy, thấy là một bánh màn thầu lạnh, ba mồm hai miệng dưới bụng, hay là chê đói khát.

Rúc tay chân cuộn tròn đến trên giường, mơ hồ lại ngủ thẳng đến buổi trưa, rất sợ Phương Kiện đòi giá, những người khác không chịu làm cho nàng ăn, chính là lại nhanh lên đi ra ngoài vớt một nửa thỏi bạc cho Phương Kiện, vẽ một hình, biểu thị muốn một cái trứng gà. Phương Kiện nhìn về phía nàng lắc đầu bủn rủn, biểu thị trong cung muốn ăn cái này đắt chết, nàng chút ít bạc vẫn là chỉ có thể ăn bánh màn thầu lạnh.

Chung Duy Duy nhìn xuống chưa xót trong lòng, lại móc một thỏi bạc văng ra, Phương Kiện bày tay ra, biểu thị chỉ có thể hai cái bánh màn thầu lạnh. Chung Duy Duy nghĩ đến chút bạc này còn phải làm lộ phí, thật sự là luyến tiếc, bánh màn thầu lạnh thì bánh màn thầu lạnh đi.

Nhưng nàng không ngờ chỉ còn một bánh màn thầu lạnh, Chung Duy Duy giận dữ, đem Phương Kiện ngăn ở ngoài cửa: "Đây chính là anh em ư? Hai khối bạc thế nào cũng có một hai cái chứ? Một lượng bạc mua một bánh màn thầu lạnh? Ngươi cho ta là kẻ ngốc sao?"

Phương Kiện cười khò: "Mọi người biết là ngươi muốn ăn, kiên quyết tăng giá, lại cái bánh màn thầu lạnh, chính là ta tro mặt ra kèm theo những lời nói hay, lại bù vào hai mươi đồng tiền lớn mới có thể có."

Trong cung từ trước tới nay phùng cao thái độ (nhìn nọt kẻ trên, chà đạp kẻ dưới), mọi người biết nàng (sự nghiệp) thất bại xui xẻo, có thể không làm khó dễ nàng sao? Chung Duy Duy nhận lỗi với Phương Kiện: "Xin lỗi nha huynh đệ, ta trả tiền cho ngươi."

Phương Kiện không muốn nàng trả: "Quên đi, ai mà không có lúc gặp nạn đâu. Ngươi giữ lại dùng đi. Ai biết ngươi phải ở lại trong cung này bao nhiêu ngày, chỗ dùng tiền nhiều lắm."

Chung Duy Duy đau thương đến đó, máu chốt vẫn ở trên người Trọng Hoa, trừ phi Trọng Hoa mở miệng, bằng không thì tường cung trùng trùng điệp điệp, nàng cuộc đời này muốn đi ra ngoài, sợ là so với còn khó hơn lên trời. Nàng lại nhét vào Phương Kiện hai thỏi bạc con, cầu hán: "Ngươi nhìn Tiểu Đường một cái xem sao, có thể giúp đỡ một tay, ta nếu có thể còn sống, nhất định tìm cách trả cái đại ân đại đức của ngươi."

Phương Kiện không muốn tiền của nàng:”Ta trước ứng tiền cho ngươi trước.”

Chung Duy Duy cầm cái bánh màn thầu lạnh kia, cô đơn lạnh lẽo mà quay về phòng trực, càng ăn càng đói, hận không thể đem ngón tay ăn luôn. Dựa vào tường phát ngốc một buổi chiều, lại tìm một lượng bạc cùng một tiểu hoạn quan đổi nửa chén cơm và nửa bát uống mấy giọt nước luộc rau xanh, sau đó chạy đến chân tường ngồi xỏm trong bóng tối, chờ Trọng Hoa trở về.

Trọng Hoa lại không trở về, Chung Duy Duy đến mắt hoa cũng không thấy hắn về, dựa vào tin tức của người quen, biết Trọng Hoa buổi chiều đã từng trở lại một chuyến, thay đổi y phục liền đi ra ngoài, ai cũng không biết hắn lúc nào mới về.

Thật là muốn mệnh thần mà. Ba ngày sau, Chung Duy Duy nhìn hà bao trống rỗng, bóp bóp bụng mình đói đến phải nhỏ hơn một vòng rõ rệt, than thở. Trọng Hoa không trở lại nữa, nàng liền thực sự phải chết đói rồi. nàng quyết định nhận rõ thực tế, chờ Trọng Hoa trở về, nàng nhất định phải ôm bắp đùi của hắn vững vàng, đau khổ cầu xin hắn, nàng không thể chết được, đệ đệ còn đang chờ nàng trở lại Thương Sơn mà, còn có Tiểu Đường, nghe nói là bị Dương Tầm Trung mang đi, cũng không biết hiện tại thế nào.

Nhưng mà Trọng Hoa vẫn chưa trở về. Chung Duy Duy đã rơi xuống đến một bữa chỉ ăn nửa cái bánh bao rồi, nhìn cái gì đều có thể liên tưởng đến thức ăn đi trước mặt. Mắt nàng bốc lục quang mà nhìn những con chim sẽ tản bộ ở trong đình viện, quyết tâm thiết lập một cái bẫy làm mấy con để đầy bụng, cho dù là ăn sống cũng được.

Nàng tiết kiệm được một chút vụn bánh màn thầu, dùng chiếc dây thừng bằng sợi bông buộc lại cây bút lông chống đỡ mũ quan, trốn ở phía sau chậu hoa, tay túm dây thừng bằng sợi bông, tập trung tinh thần chờ chim sẽ vào tròng. Khó khăn lắm đợi đến thời khắc mấu chốt, mừng khắp khối đang muốn túm di chuyển dây thừng bằng sợi bông, chợt nghe phía trước một trận tiếng rơi vang, chim sẽ “Hô lạp lạp” toàn bộ bay đi.

Chung Duy Duy tức giận đến lệch mũi, chợt phản ứng kịp, ném dây thừng bằng sợi bông liền xông về phía trước, Trọng Hoa rút cục đã trở về! Bốn năm qua, nàng lần đầu tiên với sự trở về của hắn cảm thấy mừng rỡ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tì Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đưa ta đi chỉ (4)

Chung Duy Duy một mạch vọt tới phía trước, vừa vặn gặp Trọng Hoa xuống long liễn, ánh mắt hai người không hẹn thề mà hướng về nhau, Chung Duy Duy lấy lòng hướng về hắn cười, thấy hắn gầy rất nhiều so với mấy ngày trước, bóng mắt màu đen rất nặng nề, dường như có vẻ chừng mấy ngày chưa nghỉ ngơi.

Nhất định là kinh đô và vùng lân cận đại doanh xảy ra vấn đề lớn, dù sao Trọng Hoa không thể so với những hoàng tử khác từ nhỏ ở kinh thành, bỗng nhiên quay về liền kể vị, khó tránh khỏi có người ác ý thêm buồn phiền cho hắn.

Đáng đời! Cái này kêu là ác nhân tự có ác nhân trị. Chung Duy Duy vẫn chưa cười trên nỗi đau của người khác xong, liền đói bụng đến choáng váng đầu một trận, thiếu chút nữa ngã xuống đất, nàng cần phải ổn định tinh thần, ngênh đón, đắp khuôn mặt cười:”Tội thân cung ngênh bệ hạ hồi cung! Bệ hạ vất vả rồi!”

Trọng Hoa làm như không nghe thấy, mặt không đổi sắc từ bên người nàng đi qua, Chung Duy Duy lợi dụng đúng cơ hội, chuẩn bị lần thứ hai nhào tới ôm bắp đùi của hắn:”Bệ hạ, nhị sư huynh đại từ đại bi...”

“Các ngươi đều là người chết?” Trọng Hoa quát lạnh một tiếng, thị vệ cảm như hén, một bọn tiến lên cản lại, Chung Duy Duy bị đẩy giữ lại xoay quanh tại chỗ nhào lên vô ích, mở mắt trừng trừng nhìn Trọng Hoa vào đại điện, lại truyền rất rất nhiều món ăn ngon trên quý, nàng thêm ăn thiếu chút nữa chưa làm chuyện điên rồ, mắt cũng phát ra ánh xanh.

Nàng không được ăn, hắn cũng đừng nghĩ ăn uống thoải mái. Chung Duy Duy thủ ở ngoài điện kêu to:”Cầu xin bệ hạ trả lại di chỉ tiên đế của thần...”

Triệu Hoành Đồ đi ra cầu nàng:”Chung đại nhân à, bệ hạ vài ngày không chộp mắt không ăn uống ngon miệng, ngài có thể để cho bệ hạ nghỉ giọng hay không?”

Chung Duy Duy bĩu môi, nàng cũng ăn chừng mấy ngày không ăn ngon ngủ ngon rồi, làm sao lại không có người thương cảm nàng chứ?

Triệu Hoành Đồ thấp giọng:”Bệ hạ nếu như không tốt, ngài có thể được cái gì tốt? Có tin hay không lập tức có người đem ngài mang đi?”

Vì thái hậu lại không phải đang chờ mạng muốn mạng nhỏ của nàng sao? Chung Duy Duy quyết đoán rút lui:”Vậy ta chờ bệ hạ nghỉ ngơi tốt rồi trở lại.”

Quay về phía sau, nàng tiếp tục dùng mũ quan bắt chim, thật đúng là cho nàng bắt được hai con, còn chưa kịp nhổ lông, chợt nghe cung nhân gõ chiêng đồng tuyên cáo:”Tiên đế hoàng thế vừa mới trăm ngày, trong cung không được sát sinh ăn mặn, người vi phạm hai mươi trượng, hành hình trước mặt mọi người.”

A phil! Chung Duy Duy không thể không suy đoán cái việc ác này chính là hướng về phía nàng đánh. Hoàng gia giữ đạo hiếu, lấy trắng làm năm, tuy nói toàn bộ cung đều phải ăn chay, nhưng các quý nhân ăn đậu hũ là dùng chân giò hun khói ninh canh, măng non là dùng canh gà chân, rau dưa là dùng sò biển tươi mới cùng cái gì đó, nàng đói bụng đến muốn gần chết, làm một con chim sẻ no bụng thì có sao?

Quy củ này vừa ra, vài ánh mắt nhìn chăm chú chết Chung Duy Duy, nghiễm nhiên là chỉ cần nàng dám hạ miệng, ý tứ chắc là liền điên cuồng nhào tới đem nàng lật đè trên mặt đất. Chung Duy Duy cười khan một tiếng, sờ sờ cánh chim sẻ: "Ồ, tiểu bằng hữu, một khoảng thời gian không gặp, ngươi lại lên cân." Nhẹ buông tay, chim sẻ ục ịch cánh bay lên bầu trời.

Chợt nghe người khác cười lạnh một tiếng, nhìn có chút há hê nói: "A, đây không phải là Chung khởi cư lang sao? Ta còn tưởng rằng ngươi chỉ hiểu được phân loại trà pha trà, đọc sách viết chữ thôi, thì ra ngươi cũng súc sinh lông dẹt còn là bằng hữu, quả nhiên là vật họp theo loài nha."

Thượng tẩm Lý bà bà ăn mặc quan phục trang sức của nữ quan chính ngũ phẩm đi tới, trên mặt phấn trắng tràn đầy giọng mỉa mai, vung tay lên, chỉ định phòng trực của Chung Duy Duy ở: "Chính là chỗ này, ta muốn ở nơi này. Ở đây rất thuận tiện hầu hạ cuộc sống hàng ngày của bệ hạ."

Phó tổng quản Thanh Tâm điện Tôn Thủ Vinh ngoài cười nhưng trong không cười mà hướng Chung Duy Duy gật đầu một cái: "Xin lỗi, Chung đại nhân, thái hậu nương nương lệnh ta an bài nơi ở cho Lý thượng tẩm, nhìn tới nhìn lui, chỉ có nơi đây của ngài thích hợp nhất. Ngài sẽ không làm cho ta khó xử chứ?"

Lý Tỷ Bà đã sớm cùng Chung Duy Duy bất hòa bản căn, chỉ có điều là khi đó nàng là ngoại thần tiên đế tin chịu, còn Lý Tỷ Bà lại là nữ quan nội cung tâm phúc của Vi thái hậu, hai người cho dù không hợp nhau cũng không trực tiếp xung đột. Hiện tại đã không giống như vậy, hồ rôi đồng bằng bị chó khi, nàng bị nhốt ở trong cung này không ra được, Trọng Hoa lại chán ghét nàng, Lý Tỷ Bà muốn chinh nàng đơn giản là thuận lý thành chương (hợp lẽ).

Chung Duy Duy lại không chịu việc người cảm thiết thời này, nàng cũng không thể ngủ trong sân được? nàng ôn nhu trả về Tôn Thủ Vinh một cái cười, ngọt đến ngán mà nói: "Xin lỗi nha, Tôn tổng quản, cũng không phải ta muốn làm khó dễ ngươi, mà là bệ hạ có lệnh, ta thế nào cũng phải không thể không ở chỗ này. Ta không dám kháng chỉ đâu."

Tôn Thủ Vinh nghĩ đến thái độ thâm sâu khó hiểu của tân đế, cũng có phần không nắm chuẩn được. Dù sao làm hoàng đế đích thực không muốn gặp lại ai đó, thật muốn mạng của người nào, người nọ tuyệt không có thể ở trong cung này sống đến ngày thứ hai, chớ nói đến là như Chung Duy Duy xông lên gần người ôm một bên đùi, lại dùng mũi quan bắt chim sẻ và vân vân.

Tôn Thủ Vinh này do dự một lát, Lý Tỷ Bà không làm: "Đừng giả truyền thánh chỉ, bệ hạ đó là chính vụ bận rộn, trái lại không tới trừng phạt ngươi. Ngươi đầu gì cũng là đại hồng nhân trước mặt tiên đế, tiên đế mới vừa tấn thiên liền trừng phạt ngươi, ít nhiều có chút áy náy. Ngươi chờ đi, chờ bệ hạ rảnh rỗi, người thứ nhất sẽ phải trừng phạt ngươi! Người đầu, giúp Chung khởi cư lang dời một ít đồ đạc!"

Lập tức liền có mấy người cung nhân vọt vào phòng trực của Chung Duy Duy, mang tất cả đồ của nàng đều ném ra ngoài. Một hà bao rơi xuống dưới chân của Lý Tỷ Bà, Lý Tỷ Bà mỉm cười dùng chân đạp lên, hung hăng nghiền ép, lại hừ tỉnh giả ý mà cười ha ha một tiếng: "Xin lỗi nha, không chú ý một cái liền đạp lên rồi."

Chung Duy Duy hướng nàng nhe răng cười: "Không sao, mắt Lý thượng tẩm mù mà, không trách ngươi."

Lý Tỷ Bà vừa tìm được cớ, ngón tay nhọn chỉ về nàng, lạnh lùng nói: "Ngươi mắng ta? Mắng một tiếng nữa thử xem?"

Chung Duy Duy gần từng chữ nói: "Ta nói, ánh mắt của Lý thượng tẩm mù mất rồi, cho nên không trách ngươi không nhìn thấy túi tiền này là vật vua ban cho."

Lý Tỷ Bà rung mình, nhanh như gió quét mắt nhìn túi tiền trên đất, chỉ thấy túi tiền găm màu trắng xanh lam nền tảng, mặt trên thêu một nhánh cây rất thông thường chẳng qua là hoa của cây đường lê, găm không phải là vật trong cung làm ra, hoa đường lê cũng là đường may phổ thông, căn bản là trên ngoài đường cái hơn mười văn tiền tùy tiện mua hàng bình thường. Lúc này cười lạnh một tiếng, khinh thường lại đạp mấy cái: "Ta thật là bội phục ngươi, Chung Duy Duy, loại tùy tiện tiêu phí này liền cũng dám tung ra nói dối. Thực sự là ngại mệnh dài quá."

Chung Duy Duy cười đến càng xán lạn: "Đúng vậy, Lý thượng tẩm nói đúng, ngươi là ngại mệnh dài quá. Nhìn đến phần chúng ta quen biết mấy năm, hảo tâm nhắc nhở ngươi một câu, bớt phóng túng một chút, đừng chết như thế nào cũng không biết."

"Ta xem ngươi là muốn chết!" Lý Tỷ Bà chợt đẩy nàng một cái: "Ngươi cho là ngươi vẫn là người tâm phúc trước mặt tiên đế sao? Gọi ngươi một tiếng khởi cư lang, đó là nhìn mặt tiên đế, quan ấn của ngươi đâu? Nghe nói ngươi đã sớm họp với đơn từ chức cùng nhau giao cho Lại Bộ, cho nên ngươi bây giờ ngay cả cung nhân hạ đẳng nhất cũng không bằng. Ta muốn giết chết ngươi, giống như giết chết một con kiến để dăng như nhau."

Chung Duy Duy bụng đói vài ngày, căn bản không phải là đối thủ của Lý Tỷ Bà, gặp phải lần đẩy này đã đặt cái mông ngồi trên mặt đất. Lý Tỷ Bà cười ha ha, đem hai ngón tay đặt ở trên da mặt của nàng, dùng sức khắc xuống: "Nghe nói đôi mắt này của ngươi trâu chọc người, ta nếu như không cẩn thận làm mù nó, thì như thế nào?"

Chung Duy Duy rút ra trăm gài tóc, tay nâng trăm hạ xuống, chuẩn xác không làm đâm vào bắp đùi của Lý Tỷ Bà, Lý Tỷ Bà thê thảm mà kêu to một tiếng, đặt mông ngồi dưới đất ôm chỗ đau kêu khóc: "Tiện nhân mưu mô dám đâm ngự tiền nữ quan, còn không nhanh lên bắt nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Cho người một cơ hội (1)

Cung nhân đồng loạt chen lên, Chung Duy Duy khí định thần nhân kéo làn váy của Lý Tỳ Bà chà lau cây trâm, bề nghệ nhìn đám cung nhân: "Bệ hạ còn chưa cho phép ta chết, ai dám lấy mạng của ta?"

Chúng cung nhân bị định ở tại chỗ không dám nhúc nhích, Chung Duy Duy phui tay, đứng dậy, chỉnh trang lại quần áo, không vội vàng không nóng nảy mà lục tìm đồ của nàng. Thu xong đồ vật quan trọng, lại ngồi xồm trước túi tiền cây đường lê hoa, trước hời Tôn Thủ Vinh một bên xem náo nhiệt: "Tôn tổng quản à, nếu như có ý giẫm lên tục danh của bệ hạ, tính tội gì?"

Tôn Thủ Vinh không khẳng định mà nói: "Đó là đại bất kính, phạm phải trọng tội bị chém đầu."

Chung Duy Duy đem túi tiền lật qua mặt khác, lộ ra hai chữ Trọng Hoa thêu phía dưới, phui tay: "Thỉnh cầu Tôn tổng quản báo lên, Lý Tỳ Bà bất kính bệ hạ, biết rõ là vật thường ngự ban còn muốn ác ý giẫm đạp, rắp tâm hiểm ác đáng sợ, tội khác nên giết."

Sắc mặt của Tôn Thủ Vinh thay đổi liên tục, Lý Tỳ Bà cũng quên đau nhức, lớn tiếng nói: "Người hãm hại ta, người hãm hại ta! Ta phải nói cho bệ hạ, ta muốn đi gặp thái hậu nương nương giải oan..." Không dám truy cứu lỗi của Chung Duy Duy nữa, che vết thương mang theo chó săn của nàng chạy như một làn khói.

Chung Duy Duy cười một cái, liếc nghiêng nhìn Tôn Thủ Vinh: "Tôn tổng quản thế nào vẫn đứng ở chỗ này chứ? Người không đi đằng trước tổ giác Lý Tỳ Bà, là sợ bị nàng liên lụy sao?"

Tôn Thủ Vinh nuốt nước miếng một cái, đáp lên nụ cười: "Hiểu lầm, hiểu lầm, đều là hiểu lầm. Chung đại nhân à, giao tình của chúng ta đã nhiều năm rồi, ngày hôm nay ta cũng là nghe lệnh hành sự, không có biện pháp, người có thể thông cảm cho ta, đứng hay không?"

Chung Duy Duy hừ hừ: "Ai, ta đúng là tin chuyện này cùng Tôn tổng quản không có liên quan, chẳng qua ta ngày hôm nay đâm bị thương Lý thượng tẩm, ta sợ có người không buông tha ta, mượn cơ hội sinh sự thôi."

Tôn Thủ Vinh lập tức lập lời thề: "Chuyện này nếu như là truyền đi nửa chữ, khiến ta thùng ruột thối bụng không chết từ tế được."

Chung Duy Duy ôn nhu cười, thay hăn sửa sang áo: "Ta đây tin tưởng Tôn tổng quản, cũng tin tưởng Lý Tỳ Bà không dám nói lung tung, nhưng ta đối bụng đến mức hồ đồ, chỉ sợ choáng váng không cẩn thận nói lỡ miệng."

Tôn Thủ Vinh nghe thấy có tiếng rất biết đọc ý nghĩ: "Ngài yên tâm, ta lập tức để người đến đưa cho ngài ăn."

Chung Duy Duy thờ dài: "Ăn ngày hôm nay không có ngày mai, sớm muộn vẫn phải đối hồ đồ a."

Tôn Thủ Vinh nghiêng răng: "Chỉ cần ngài ở trong cung này một ngày, thì ngài không bị đối."

Chung Duy Duy cười đến thấy răng mắt híp lại: "Trong cơm canh sẽ không có thứ gì không sạch sẽ chứ? Ngài biết đó, con người của ta không có ưu điểm gì, chính là đầu lưỡi và mũi dùng rất tốt, một chút mùi vị khác thường cũng ném ra được."

Tôn Thủ Vinh được kinh sợ: "Cùng ăn giống như ta, có thể không?"

"Ngài công việc bề bộn, mời ngài." Chung Duy Duy hải lòng đi thu dọn đồ đạc. Nói làm bằng, đang lo không có cơ hội gây khó dễ người khác giải quyết phần cơm này đây, vừa may Lý Tỳ Bà ngu xuẩn này liền đưa tới cửa, thực sự là không lợi dụng một chút cũng có lỗi với bản thân.

Thu dọn gian phòng xong, Chung Duy Duy an vị ở trong phòng chờ Tôn Thủ Vinh đưa cơm, nhưng mà đợi đến hoàng hôn phủ xuống cũng không thấy người đến, nàng bụng đói kêu vang, quyết định đi tìm Tôn Thủ Vinh tính sổ.

Có hai người cung nhân cầm com ngồi ở trong góc vừa ăn vừa thấp giọng nói chuyện với nhau, một người trong đó trong tay còn đang nắm một bánh màn thầu bột mì. Chung Duy Duy nhanh chóng đi đến, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai một cái đem bánh màn thầu bột mì cướp đi, xé xuống cắn qua gần nửa đoạn trả lại cung nhân, lại đem bánh màn thầu còn dư nhét vào trong miệng: "Các người thấy Tôn Thủ Vinh không?"

Cung nhân cũng không muốn phản kháng hay là chiều hướng tìm nàng tính sổ, mà là thả chén đĩa quỳ trên mặt đất liều mạng để dập đầu nàng: "Chung đại nhân tha cho chúng nô tỳ đi, ngài đại từ đại bi, tha cho chúng nô tỳ đi."

Chung Duy Duy nuốt xuống một miếng bánh màn thầu: "Các người làm gì? Ta lại không làm gì các người. Ta chính là đang cùng các người hỏi thăm tin tức của Tôn Thủ Vinh mà thôi."

Cung nhân nhỏ giọng nói rằng: "Tôn Thủ Vinh bị đưa đi Thận Hình ti rồi, có lẽ vĩnh viễn cũng về không được."

"A." Chung Duy Duy trầm mặc: "Lý Tỳ Bà đâu?"

"Lý Tỳ Bà bị lột y phục phẩm cấp, ném vào trong dịch đình đánh bằng roi, rất là nhiều người cũng đi xem hình phạt rồi."

Lý Tỳ Bà và Tôn Thủ Vinh từng phạt đều là đúng tội, chỉ là hại nàng lại phải đối bụng. Chung Duy Duy mặt dày lại muốn từ nơi cung nhân đó cầm chút com canh, cung nhân gắt gao ghé vào trên bát van xin nàng:”Chung đại nhân tha cho chúng nô tỳ, bằng không thì nếu bệ hạ biết chúng ta cho ngài ăn này nọ, nói không đúng thì đem hai người nô tỳ đưa đến tận hình ti đi.”

Chung Duy Duy nhai gần phân nửa bánh mìn thầu còn dư mà nhạt như nước ốc, kéo bước chân trở về phòng, mắt thấy hoàng hôn từng chút một buông xuống, đằng trước Thanh Tâm điện vẫn an tĩnh như vậy. Ngày hôm nay có thể có Lý Tỳ Bà gây sự, ngày mai ngày mốt có thể là có Trương Tỳ Bà Triệu Tỳ Bà gây hấn, không phải là mỗi người đều dễ đối phó giống như Lý Tỳ Bà vậy, bản thân không có đồng nào, không có ăn, cường địch rình xung quanh, nàng không thể ngồi chờ chết.

Chung Duy Duy rửa mặt, nghiêm nghiêm túc túc mà đem đầu tóc dài ra chải một lần, không có son phấn liễn nặn khiến cho gương mặt cứng cáp, lại nhấp nhấp môi, liếm lại liếm, cảm thấy tinh thần mình có lẽ rất nhiều, liền đi tới phía trước, hỏi trước Trọng Hoa có ngủ dậy có thời gian hay không, lại mời người khác thông truyền:”Tội thân Chung Duy Duy thành tâm thành ý hướng bệ hạ thỉnh tội, cầu xin bệ hạ khai ân rửa lòng thương, cho tội thân một cơ hội chuộc tội.”

Thái độ của nàng rất nghiêm chỉnh, tiểu Hoàng môn thông truyền tuy rằng vô cùng kinh ngạc, sau cùng vẫn đi vào trong truyền lời. Đợi ước chừng thời gian hai chung trà, rốt cục có người gọi nàng đi vào, Chung Duy Duy bộ dạng phục tùng rửa mặt đi vào trong, Trọng Hoa một thân một mình ngồi ở bàn dài sau cửa sổ nhỏ, nghe nàng đi vào cũng không giương mắt, càng không để ý nàng.

Chung Duy Duy quy củ mà đến quỳ xuống, tam bái cửu gối (dập đầu), làm đại lễ quân thần. Trọng Hoa không để ý tới nàng, nàng liền tự động ngồi ở trên đùi, an tĩnh chờ đợi. Nhưng thực sự là đối bụng vô cùng, mắt dòm hai bên trái phải bày đặt bánh ngọt, cả người hờn cũng bị mất, tay trước vu tai muốn hành động, chờ nàng ý thức được không đúng, đã nắm điểm tâm. Dù sao cũng đều sai rồi, lúc này thu tay lại cũng không kịp rồi, nàng lên liếc mắt Trọng Hoa một cái, nhanh chóng đem điểm tâm tròn bóng vào trong tay áo, lại ngồi nghiêm chỉnh.

Trọng Hoa cũng không phát hiện động tác nhỏ của nàng, hẩn chuyên tâm phê chuẩn tấu chương, ngọn đèn dầu chiếu lên dung mạo, giẫm bớt vài phần sắc bén lạnh nhạt cứng rắn, bằng thêm vài phần ôn nhu. Chung Duy Duy kính ngạc nhìn hẩn, nhớ lại những năm tháng dịu dàng đó, đã có một hồi đau xót trong lòng.

Hẩn từng cùng nàng hứa qua nhất sinh nhất thế nhất song nhân, mặc dù sau đó đến khi chứng minh chẳng qua là một trò cười của trời cao, nhưng nàng lại nhớ rõ hẩn đã cho nàng ấm áp cùng ôn nhu này. Kiếm sống khó khăn, đệ đệ bệnh sắp chết, nàng bắt đắc dĩ cầm di vật duy nhất của cha mẹ để lại – bộ trà sứ trân quý kia bán đi, chưa từng nghĩ tới còn có thể tìm về, hẩn lại qua tay mấy người châu phủ, im lặng không lên tiếng tìm về đến đưa cho nàng khánh sinh.

Đáng tiếc, khi đó có bao nhiêu ôn nhu trân trọng, sau đó thì có nhiều mũi khoan vào tim thấu xương. Cho nên bộ trà cụ bằng sứ kia nàng làm sao cũng không giữ được, dù là sẽ gìn giữ tỉ mỉ đến bây giờ, thì cũng bị Dương Tần Trung đánh nát lại đá bay, ngay cả hài cốt cũng không tìm về được. Chân tướng là một cái chết già không thể nào đoán trước.

Chung Duy Duy rửa mặt suy nghĩ nổi lòng, trong khoảng thời gian ngắn mà có chút nhớ nhung rơi lệ, hoàn toàn không chú ý tới Trọng Hoa ngưng lại bút mực, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm vào nàng. Bụng không tự chủ vang lên một tiếng, Chung Duy Duy bị giật mình tỉnh giấc, lòng mi giật giật, Trọng Hoa lập tức rửa mặt xuống, ngậm chặt môi, về mặt tập trung tinh thần mà tiếp tục xử lý tấu chương.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Cho người một cơ hội (2)

Chung Duy Duy dùng khóe mắt liếc theo Trọng Hoa, yên tâm lớn mật mà đưa tay ra, ở trong một cái đĩa lại trộm một cái điểm tâm khác, như trước giấu kỹ vào trong tay áo tròn nhẵn, lại ngồi nghiêm chỉnh. Đợi chốc lát, không thấy Trọng Hoa có động tĩnh, nàng lại đem ma trà đưa về phía cái đĩa thứ ba, lấy đi cái điểm tâm thứ ba.

Đại khái là bởi vì trong tay áo nàng có trữ hàng, dưỡng khí và tinh thần của nàng có lẽ cũng nhiều hơn vài phần, người cũng bắt đầu gan lớn, từng chút từng chút dịch chuyển về phía ngoài, một lòng liền muốn ném thứ hai quả mận trước ở cái mâm xa xa hơn đựng trái cây. Nàng chưa kịp dịch đến bên cạnh đĩa đựng trái cây, chợt nghe “Ba” một tiếng nhỏ vang lên, nàng sợ đến run lên, nhanh chóng quỳ tốt mà nhìn lên qua, chỉ thấy Trọng Hoa đặt bút đỏ ngà voi, mặt không thay đổi nhìn nàng.

Chung Duy Duy che giấu mà hướng hẩn cười lấy lòng: “Bệ hạ có thời gian rồi à.”

“Còn!” trọng Hoa lời ít mà ý nhiều, hăm dọa.

Lẽ nào bị thấy được? Không thể a, hẩn rõ ràng vẫn phê bình tấu chương. Chung Duy Duy về mặt ngay thơ: “Bệ hạ đang nói cái gì, vì thần nghe không hiểu.”

Trọng Hoa hí mắt lại: “Người thực sự không hiểu?”

Chung Duy Duy cùng hắn đối chiếu ánh mắt một chút, rốt cục không địch lại sắc bén của hắn, liền thức thời lùi lại từng bước: “Thần chẳng qua là cảm thấy quá mạo hiểm trong đĩa thủy tinh ngày thường đẹp đẽ, muốn chiêm ngưỡng một chút mà thôi. Còn chưa kịp đưa ta Y đây, bệ hạ đã mất sáng như đuốc phát hiện lòng thần bất chính.”

“Có muốn để cho trẫm tới giúp ngươi hay không?” Trọng Hoa không nhịn được, giơ tay phải gọi người đến thu thập nằng.

“Tất cả mọi người rất bận rộn, đừng phiền hà bọn họ!” Chung Duy Duy bất cam bất nguyện mà lấy ra một miếng điểm tâm trả lại, liếc Trọng Hoa thấp giọng nói: “Thần không có tiền mua nước, chừng mấy ngày không rửa tay rồi, miếng tâm này đã bị dơ, để không lãng phí lương thực, bệ hạ không bằng...”

“Ta xem ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Trọng Hoa đột nhiên đứng dậy, kéo mạnh cánh tay của nàng về phía trước một cái, Chung Duy Duy bất ngờ không kịp đề phòng, nhào tới trước một cái đụng vào ngực hắn, lại chặt vật ngã xuống ở trong ngực hắn, một miếng điểm tâm từ trong tay áo của nàng bay ra ngoài, ở giữa không trung xệt qua một đường vòng cung xinh đẹp, rơi xuống đất, té thành vài mảnh.

Chung Duy Duy nhìn miếng điểm tâm kia bị té thành mấy mảnh, nghĩ đó chính là lòng của nàng. Nàng phun một ngụm khí, nhanh chóng rút cánh tay của nàng ra từ trong tay Trọng Hoa, nhanh chóng lui về nơi cách xa hắn ba thước, sửa đi sửa lại ống tay áo bị hắn vò nát, kinh sợ: “Bệ hạ bớt giận, thần là gạch ngói vụn, ngài là trân châu, đừng hù ngài rồi làm sao tốt được?”

Nàng còn dám ghét bỏ hắn? Trọng Hoa căm tức nhìn Chung Duy Duy, đem răng nghiến lại nghiến, buông tay nắm chặt thành quyền đặt ở hai bên lại nói lòng ra, thanh âm băng hàn tận xương: “Chỉ bằng ngươi cũng có thể chạm hù trẫm? Không biết tự lượng sức mình!”

Chung Duy Duy phụ họa nói: “Vâng, vì thần không biết tự lượng sức mình.”

Trọng Hoa nhắm mắt lại, nghiến răng nghiến lợi: “Túi tiền.”

“A?” Nhảy qua quá nhanh, Chung Duy Duy có phản ứng không kịp.

Mắt Trọng Hoa đỏ lên, gân xanh nổi lên: “Túi tiền! Ngươi không mang theo cái lỗ tai?”

“À. à.” Chung Duy Duy như trút được gánh nặng, không chút do dự đem túi tiền (thêu) cây đường lê hoa để dâng lên, cười khan một tiếng: “Vẫn bảo quần sạch sẽ chờ bệ hạ muốn đấy, hôm nay rốt cục có thể vật quy nguyên chủ. Ai, chỉ là có chút xấu hổ, bị ngoài ý muốn để cho Lý Tỷ Bà làm dơ rồi.”

Đã qua sáu năm thời gian, đã sớm nên cũ nát đến không còn hình dáng túi tiền vẫn cứ hoàn hảo không tổn hao gì, đáng tiếc dính vết chân bùn đất.

“Lý Tỷ Bà coi rẻ hoàng uy, nên giết. Tôn Thủ Vinh khi quân lừa dối bề trên, đáng chết.” Trọng Hoa lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, ghét bỏ mà đem túi tiền ném xuống đất: “Triệu Hoành Đồ, cầm đốt!”

Ngụ ý chính là, hắn trừng trị hai người này chỉ là vì bọn họ mạo phạm hắn, cũng không phải muốn xuất đầu giúp nàng. Chung Duy Duy nghe hiểu được, cũng không tự mình đa tình nữa, chỉ là khó tránh khỏi có chút nuối tiếc túi tiền, tốt xấu cũng theo nàng sáu năm rồi.

Trọng Hoa thấy nét mặt của nàng, châm chọc nàng: “Ngươi nhìn chăm chăm nó làm cái gì, ngàn vạn lần đừng nói ngươi luyến tiếc.”

Chung Duy Duy chính nghĩa lâm liệt: “Đây là đồ vật của bệ hạ, ngài muốn xử lý như thế nào cũng được, thần tuyệt không hai lời.”

Trọng Hoa chột đen mặt, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

Nàng nói sai? Chung Duy Duy vội vàng thu hồi lời nói mới vừa rồi: “Bệ hạ thứ tội, thần nói dối, thực sự là luyến tiếc túi tiền, tốt xấu theo thần sáu năm, thần vẫn cất kỹ, cũng luyến tiếc dùng...”

Lại thấy Trọng Hoa tức giận đến trong mắt cũng phải phun ra lửa: “Đi ra ngoài! Lập tức đi ra ngoài!”

“Bệ hạ bớt giận, thần đây liền đi ra ngoài.” Chung Duy Duy lập tức đi ra ngoài, tầm tắc, người làm hoàng đế này nhất định không giống nhau, trở mặt vô tình, sợ sẽ là cho dù người điên cũng không ai dám nói một chữ. Đi tới ngoài điện, trước mặt gặp phải tiểu Hoàng môn thay nàng thông truyền, thì làm bộ dáng vẻ xuân phong đắc ý cùng tiểu Hoàng môn chào hỏi: “Đa tạ nha.”

Tiểu Hoàng môn thấy nàng vui sướng, cho rằng Trọng Hoa đã tha thứ nàng, cũng liền chúc mừng nàng: “Chúc mừng Chung đại nhân, sau này phát đạt cũng đừng quên chúng ta nha.”

“Đúng thế, đúng thế.” Chung Duy Duy vui sướng cùng tiểu Hoàng môn hàn huyên xong, ngẩng đầu ưỡn ngực mà rời khỏi, gặp phải người liền mặt mày hớn hờ mà cùng người ta chào hỏi. không cần biện pháp, nàng cần làm ra biểu hiện giả dối nàng đã lấy được tha thứ của Trọng Hoa để duy trì sinh kế.

Trở về phòng, nhanh chóng che lại cửa, dựa vào tường ngồi dưới đất, mang quả to duy nhất một cái điểm tâm cuối cùng lấy ra ăn, điểm tâm mỹ vị, nàng không nỡ ăn, bẻ nát từng chút một nếm mùi vị, ngọt đến cảm thấy mỹ mãn.

Có người gõ cửa, Chung Duy Duy lập tức đem điểm tâm còn lại toàn bộ nhét vào trong miệng nuốt xuống, đỡ cửa đứng dậy, gỡ từng lọn tóc, chỉnh chỉnh quan bào, một tay mở rộng cửa, một tay chống nạnh, dương dương đắc ý: “Ai đó? Là bệ hạ ban thưởng tới sao?”

Cửa một người cũng không có, duy chỉ có một túi giấy dầu để trên mặt đất, bên trong túi có hai cái bánh màn thầu lạnh.

Chung Duy Duy nhìn xung quanh, đừng nói bóng người, ngay cả bóng dáng con quỷ cũng không thấy con nào, nàng lấy bánh màn thầu lạnh lên, đương đương đắc ý: “Xem ra nhân phẩm ta cũng không tệ lắm, lại có người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.”

Liên nước nguội ăn một cái bánh màn thầu nước lạnh, còn dư lại một cái giấu đi ngày mai ăn, lại ôm cái bụng trang bị đầy nước lạnh “Loảng xoảng loãng xoảng” vang lên rồi ngủ. Trống đánh canh tư, nàng ngo ngoáy đứng dậy muốn đi chần trước mặt Trọng Hoa, ai ngờ chân vừa rơi xuống đất tựa như đập phải trong bông vải. Sờ cái trán một cái, nóng đến dọa người, biết đây là mình bị bệnh, mò lấy tìm viên thuốc lung tung bên tủ ăn vào, rửa mặt nước lạnh, lại đem bánh màn thầu lạnh còn dư lại giấu vào trong ngực, lên tinh thần đỡ tưởng đi hướng Thanh Tâm điện.

Sáng nay nàng trì hoãn đến hơi lâu, chạy tới ngoài Thanh Tâm điện thì Trọng Hoa đã đi tới dưới bậc thang, đang chuẩn bị leo lên long liễn.

Chung Duy Duy làm lễ chào hỏi Trọng Hoa: “Tội thần...” Thanh âm ám ám khó nghe, nàng sợ đến liên lập tức ngậm miệng, Trọng Hoa lại nghe thấy. Hắn đưa lưng về phía nàng đứng ở trước long liễn, chưa hề quay đầu lại, lạnh như băng nói: “Ngay cả hằng ngày chờ đợi hầu hạ quân chủ cũng không làm được tận tâm tận lực, còn dám nói cái gì chuộc tội? truyền ý chỉ trảm, tội thần Chung Duy Duy cuồng bội vô lễ, thất lễ trước vua, rời khỏi ngay trong ngày, cách đi chức khỏi cư lang.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cho người một cơ hội (3)

Chung Duy Duy sốt đến có chút hồ đồ, đầu óc không lớn linh hoạt tinh ngộ, suy nghĩ thật lâu mới biết rõ nàng bị cách chức rồi! Vẫn khôn khổ khẩn cầu từ đi chức quan lại có thể dễ dàng đã bị cách mất chức như vậy, thật tốt! tuy rằng cách chức so với từ quan khó nghe nhiều lắm, tốt xấu là có thể rời khỏi. Nàng hoan thiên hi địa tạ ân: “Tạ chủ long ân! Bệ hạ thực sự là thưởng phạt phân minh.”

Trọng Hoa lạnh lùng hắt cảm lên: “Người có thể đi.”

Chung Duy Duy thật lòng thật dạ mà hành lễ với hắn: “Mong long thể bệ hạ khỏe mạnh, giang sơn vĩnh cố (kiến cố dài lâu).”

Trọng Hoa hơi nghiêng đầu, trầm mặc nhìn chăm chú vào bóng râm xa xa. Dưới ánh trăng tàn hắn có loại đẹp động lòng người, trọng y lộ thấp, hoa mỹ như vậy. Chung Duy Duy không ngờ giữa lúc như thế nhớ tới câu này, lại rũ mắt xuống: “Cung tiễn bệ hạ.”

Trường tiên của thái giám rút ra đánh tiếng trên mặt đất, tiếng roi thanh thúy vang vọng cung điện, ngự giá dần dần đi xa, Chung Duy Duy lao đảo lắc lư đứng dậy, gờ xuống mũ quan đoan đoan chính chính đặt ở trước điện Thanh Tâm, hướng về đại điện dập đầu bái lạy ba hồi, xem như là chính thức từ biệt Vĩnh Đế.

Nơi chân trời đã lộ ra một tia bạch ngân, vài điểm hàn tinh chớp tắt trên bầu trời, gió mai trong trẻo nhưng lạnh lạnh cam liệt, đầu Chung Duy Duy sốt cao mê man mà cũng phải thanh tỉnh vài phần, nàng mỉm cười cước bộ nhanh hơn, hận không thể nhanh chóng xuất cung tìm được Tiểu Đường, lập tức đi trở về Thương Sơn.

Nhưng mà, mới vừa đi khỏi phạm vi Thanh Tâm điện không xa, nàng liền thấy Dương Tẫn Trung. Dương Tẫn Trung dẫn theo năm sáu cái cung nhân to lớn mạnh mẽ ở đằng kia chờ nàng, hướng về nàng nhẹ nhàng cười: “Chung đại nhân biệt lai vô dạng... À, không, đã quên người đã bị bệ hạ cách chức, Chung Duy Duy, đã lâu không gặp.”

Chung Duy Duy nhanh chóng xoay người lại, chạy như điên về phía Thanh Tâm điện. Trời còn chưa sáng, Trọng Hoa cũng là cách chức của nàng rồi mới bằng lòng chịu thả nàng đi, làm sao nàng mới ra cửa Dương Tẫn Trung đã chặn ở chỗ này? Trừ phi là Dương Tẫn Trung biết trước, đã sớm biết nàng phải rời đi, cho nên sớm thủ tại chỗ này... Nàng chợt hiểu được, nhìn không được mắng một câu “Lần thứ hai ngu ngốc!” ngoại trừ Trọng Hoa, còn có thể là ai? Còn nói hắn làm sao đột nhiên tìm ra lương tâm cơ? Nguyên lai là muốn làm khổ nàng, tên tòi này!

Chung Duy Duy tức khắc nhào vào cửa cung Thanh Tâm điện, đã thấy cũng chạy hết nổi rồi, người của Dương Tẫn Trung điên cuồng đuổi theo sát ở phía sau lại đây, thấy nàng dừng lại thì nhẹ nhàng cười: “Chạy đi, người tiếp tục chạy nữa đi...”

Trịnh Cương Trung mặt lạnh đi tới ngăn trở Dương Tẫn Trung: “Chuyện gì ồn ào thế?”

Dương Tẫn Trung hùng hổ: “Không có chuyện của người, thức thời rời đi nhanh lên.”

Trịnh Cương Trung mặt không thay đổi: “Dương công công nói đùa, bệ hạ lệnh ta thủ vệ Thanh Tâm điện, không cho phép những người không có nhiệm vụ xông loạn ồn ào gây tiếng động lớn, sao không có chuyện của ta?”

Dương Tẫn Trung oán hận: “Chúng ta là những người không có nhiệm vụ, nàng kia thì sao? Đem nàng giao ra đây! Bằng không thì chính là người kháng chỉ!”

Trịnh Cương Trung nói: “Bệ hạ chưa từng nói qua Chung cô nương là những người không có nhiệm vụ. Đám người còn lại, có dũng khí xông vào sẽ chết.”

Dương Tẫn Trung giận dữ trái lại cười, cảnh cáo mà chỉ chỉ Chung Duy Duy, mang người nhanh chóng rời đi.

“Đa tạ.” Chung Duy Duy chỉ kịp nửa đường hướng Trịnh Cương Trung một tiếng tạ ơn, liền mềm nhũn ngã trên mặt đất. Tỉnh lại lần nữa, nàng đã nằm ở trên giường, một cung nữ trông coi ở một bên, đang không ngừng cầm khăn ẩm thay nàng chà lau cái trán và tay chân, thấy nàng tỉnh thì cao hứng nói: “Ngài tỉnh rồi? Có đói bụng không?”

Chung Duy Duy con mắt sáng lên, thâm tình nói: “Đói, chết đói rồi, có cái gì ăn được không?”

Cung nhân bưng tới một chén cháo thơm ngào ngạt, muốn cầm cái thìa đút nàng. Chung Duy Duy đoạt lấy, chỉ để ý đổ vào trong miệng, đồ xong liền muốn: “Thêm một chén nữa!”

Cung nhân nhìn trọn mắt hốc mồm: “Không có.”

Chung Duy Duy thiếu chút nữa chửi má nó, Trọng Hoa thứ tư này tâm quá đen tối, không nỡ như thế, còn không bằng đừng cho nàng chén cháo này, có chén cháo này câu kết, nàng đói hơn nữa, hơn nữa bụng đói đến mức điên cuồng, kiên quyết không thể chịu đựng được.

Y nữ tiến đến bắt mạch cho nàng, nàng không cho y nữ chạm nàng, nổi giận dùm dùm nói: “Ta không có bệnh, chính là đói, là đói đó.”

Y nữ cũng là quen biết từ trước, tính tình tốt mà nói: “Ngài dạ dày không tốt, đột nhiên ăn nhiều sẽ chịu không nổi.”

Chung Duy Duy phá làm bình vỡ: “Ta sẽ ăn, không để cho ta ăn để cho ta bệnh chết cho rồi!”

Y nữ không thể làm gì khác hơn là để cho người ta làm cho nàng ăn, Chung Duy Duy uống liên tiếp ba chén cháo mới dừng lại, ôm bụng thẳng tắp mà nằm ở trên giường dưỡng bệnh. Những ngày kế tiếp, Vi thái hậu cũng tốt, Trọng Hoa cũng được, chưa từng tới quấy rầy nàng, có người đưa cơm đưa nước nóng cho nàng, còn có người hầu hạ nàng tắm rửa, nàng ăn ngủ, ngủ rồi ăn, ăn no ngủ đủ rồi ở cửa phơi nắng. Chăm sóc đến ngày thứ ba, y nữ tuyên bố nàng đã khỏi bệnh, có thể đi ra ngoài hướng Trọng Hoa tạ ơn, nàng cũng liền thu dọn thỏa đáng đi tạ ơn.

Vừa lúc Trọng Hoa ở trong điện, xong thông truyền để nàng đi vào, rũ mắt lạnh nhạt một câu: “Ngươi không phải là đi rồi sao? Tại sao lại trở về?”

“Hồi bệ hạ, dân nữ là đến tạ ân. Đa tạ ân cứu mạng của bệ hạ.” Chung Duy Duy bị phần một hồi, nàng bị chó dữ theo dõi đi không xong, có thể làm gì chứ?

Trọng Hoa cũng không nhìn nàng, cúi đầu viết viết vẽ vẽ: “Không cần, không cho ngươi chết roi chết rút chỉ là vì phụ hoàng có giao cho, cũng không phải mặt mũi ngươi lớn.”

“Bệ hạ nhân từ, không cùng dân nữ tính toán.” Chung Duy Duy cắn răng, nân ra nụ cười ngọt: “Nhưng mà dân nữ không dám làm hạng người vong ân phụ nghĩa, cầu bệ hạ ban cho dân nữ một cơ hội báo ân.”

Trọng Hoa làm như không nghe thấy, tiếp tục viết viết vẽ vẽ.

Chung Duy Duy kiên nhẫn chờ đợi, trong lòng trong mắt tràn đầy sâu đậm miệt thị, trăm phương nghìn kế làm khó dễ nàng tính toán nàng, không phải là muốn chờ giờ khắc này sao? Giả bộ cái gì chứ.

“Ngươi mới vừa nói cái gì? Trẫm không nghe rõ.” Trọng Hoa ném bút, lạnh lùng ngẩng đầu.

Chung Duy Duy tính tình tốt cười: “Dân nữ nói, cầu bệ hạ cho dân nữ một cơ hội báo ân.”

“Là chuộc tội.” Trọng Hoa mím chặt môi, hung tợn nhìn chằm chằm nàng, trong mắt có loại ý muốn ngoan tuyệt phải đem nàng hủy cốt vào bụng.

Chung Duy Duy khéo léo nói: “Cầu bệ hạ cho dân nữ cơ hội chuộc tội, dân nữ như coi như là máu chảy đầu roi, sau đó chết đi, cũng phải đem hết toàn lực hoàn thành nhiệm vụ bệ hạ giao cho thần.”

Trọng Hoa lại không nói một lời, Chung Duy Duy nháy mắt mấy cái, thành khẩn đem lời nói vừa rồi nói lại lần nữa.

Qua một lúc lâu, Trọng Hoa mới lạnh như băng nói: “Nhìn ở ngươi nhiều lần khẩn cầu phân thượng của trẫm, trẫm liền cho ngươi cơ hội này. Trở về nghe thông báo.”

Chung Duy Duy mặt dày mày dạn: “Bệ hạ, dân nữ có một việc gấp muốn cầu bệ hạ làm giúp, ngài có thể hay không trước đem Tiểu Đường...”

“Được một tác lại muốn tiến một thước!” Trọng Hoa trở mặt rống giận: “Triệu Hoành Đồ!”

Triệu Hoành Đồ xuất hiện mà giống như u linh, sống chết kéo mà đem Chung Duy Duy lôi đi ra ngoài, một đường không ngừng cầu nàng: “Cô nãi nãi à, xem như ta van xin ngài, ngài đừng không biết đủ, đây không phải là tìm không thoải mái cho mình ư?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Cho người một cơ hội (4)

Chung Duy Duy thở dài: “Không phải là bản thân ta muốn chịu khổ, ta thật sự là lo lắng cho Tiểu Đường mà, nàng còn chưa rõ sống chết.”

Triệu Hoành Đồ trừng mắt liếc nàng: “Người bản thân mình còn khó bảo toàn, còn có lòng dạ thành thoi chiếu cổ người khác?”

Chung Duy Duy cầu khẩn: “Ta biết ngài là người tốt, đại thiện nhân. Như thế này, chỉ cần người giúp ta đem Tiểu Đường mang ra, coi như là trả lại ta cái nhân tình kia người lúc trước nợ ta.” Lại xúi giục hắn: “Nếu bàn về trong cung này ai dám cùng Dương Tẩn Trung đối nghịch, ngoại trừ bệ hạ cũng chính là ngài.”

Triệu Hoành Đồ mất hứng: “Bệ hạ không mắc sai người, quả nhiên là được một tác lại muốn tiến một thước.”

Chung Duy Duy biết hắn lúc này coi như là đáp ứng rồi, cao hứng nói: “Người quả nhiên là một người tốt nha.”

Triệu Hoành Đồ thật nhanh quay đầu lại nhìn thoáng qua, dựng thẳng một ngón tay lên: “Khoái đừng nói lời này, bệ hạ mới là người tốt đấy.”

Chung Duy Duy không cùng hắn tranh luận: “Đúng, bệ hạ là một người tốt.” Mới là lạ.

Triệu Hoành Đồ thấy đáng vẻ không cho là đúng của nàng, muốn nói lại thôi mà thở dài, hỏi nàng: “Ngài và bệ hạ làm sư huynh muội đồng môn nhiều năm, tốt xấu cũng có vài phần tình duyên, làm sao thì đi đến nước này?”

Chung Duy Duy cười toe toét: “Không nghe bệ hạ nói ư? Ta bạc tình bạc nghĩa, tham mộ vinh hoa.”

Triệu Hoành Đồ lắc đầu: “Trở về chờ tin tức đi.”

Chung Duy Duy ngày hôm đó không thể đợi được chỉ lệnh, ngày thứ hai đợi đến buổi trưa cũng vẫn là không có bất luận động tĩnh gì, trái lại nhận được một tin tức, nói là Tiểu Đường sắp bị Dương Tẩn Trung làm khổ sắp chết. Nàng không thể nào đợi thêm, lại chạy nhanh đi đến phía trước Thanh Tâm điện, mới thấy Trọng Hoa trở về, liền cười híp mắt nghênh đón lấy lòng: “Dân nữ đến thỉnh bệ hạ ban cho dân nữ cơ hội chuộc tội.”

Trọng Hoa mặt không chút thay đổi: “Thành tâm thành ý?”

Chung Duy Duy cười dịu dàng: “Vâng, thành tâm thành ý.”

Trọng Hoa lạnh lùng mà nói: “Không nhìn ra.”

Chung Duy Duy sờ sờ vành tai: “Đó là vì bệ hạ không nhìn nghiêm túc.”

Trọng Hoa cười nhạt: “Người cảm thấy người rất đẹp?”

Chung Duy Duy xấu hổ cười: “Sao có thể chứ, dân nữ nhiều nhất chỉ có thể nói không khó nhìn mà thôi.”

“Coi như người còn có tự mình hiểu lấy.” Trọng Hoa hướng Triệu Hoành Đồ nhắc nhở, Triệu Hoành Đồ đồng tình nhìn về phía Chung Duy Duy, hắng giọng: “Chung Duy Duy nghe chi... Biết sai có thể thay đổi không có cái nào lớn hơn chỗ này... Trẫm niệm (khanh) một tấm lòng trung thành, đặc biệt phong làm đồng sử chánh lục phẩm, ban thưởng Đồng quân, chương ký (chức quan ghi chép) cuộc sống hàng ngày và việc yến tiệc cung đình, khâm thủ. Chung đồng sử, tạ ân đi.”

Chung Duy Duy ngây ngốc mở miệng, cho là mình nghe lầm, cho nên nói, nàng từ khỏi cung lang mệnh quan triều đình chương ký lời nói, việc làm, đại sự của hoàng đế, biến thành đồng sử chuyên trách an bài, ghi lại cuộc sống hằng ngày của hắn cùng việc đi ngủ của hắn với các vợ lớn vợ bé những thứ chuyện phế phẩm này? Trả miếng này quả nhiên đủ ác độc.

Trọng Hoa gắt gao nhìn chăm chăm nàng, khẩu khí không tốt: “Người không hài lòng?”

“Thỏa mãn, cực kỳ thỏa mãn, bệ hạ thật là biết an bài, biết thần viết chữ tốt, nghiêm túc cẩn thận, quan sát tỉ mỉ, thích hợp nhất làm chương ký chuyện như vậy...” Chung Duy Duy dùng giọng nói cùng thái độ chân thành nhất cảm tạ hắn, “Thần đang lo lắng làm cung nữ bình thường sẽ bị người khác khi dễ đó, nhờ có bệ hạ đại nhân đại lượng, không chỉ không tính toán cùng thần, còn giao cho chức vụ nặng như thế. Ngài yên tâm, thần nhất định cúc cung tận tụy đến sau khi chết, ngài đang vội, ngài có nhu cầu cấp bách, ngài có suy nghĩ, miễn đi buồn phiền ở nhà của ngài.”

“Lộn xộn cái gì. Ăn mặc nam không ra nam nữ không ra nữ, khó coi chết đi được.” Trọng Hoa âm mặt, không chịu liếc nhìn nàng nhiều hơn một cái, đuổi nàng đi giống như đuổi ruồi: “Lui ra!”

Chung Duy Duy không chịu đi: “Thần còn có một chuyện nhỏ muốn nhờ. Cầu bệ hạ giúp thần tìm Tiểu Đường về đi, nàng trước kia cũng đã từng chăm

sóc ngài, vì ngài giặt quần áo làm cơm...”

Trọng Hoa giống như không nghe thấy vậy, Chung Duy Duy còn muốn cầu xin tiếp, hần thẳng thần ngài dậy đi. Chung Duy Duy đem toàn bộ sức lực tung ra đến trên người Triệu Hoành Đồ: “Người nợ ta nhân tình mà! Suy nghĩ thật kỹ nên làm thế nào đi! Tiểu Đường nếu như làm sao, ta với người không xong đâu!”

“Người có đạo lý hay không?” Triệu Hoành Đồ cũng không vui vẻ: “Ta nếu như là người, liền suy nghĩ thật kỹ làm sao mới có thể làm cho bệ hạ không chán ghét người như vậy!”

Chung Duy Duy khó hiểu khẽ nhíu đầu lông mày: “Bệ hạ chán ghét ta? Có sao? Chán ghét ta sẽ để cho ta làm chức trách đồng sử trọng yếu như vậy? Đây chính là một công việc béo bở đó!” Nàng hướng Triệu Hoành Đồ đắc ý cười: “Chẳng lẽ, người là đồ kị ta sắp phát tài? Yên tâm đi, gấp mặt chia phân nửa, chúng ta là ai chứ?”

Chức vị đồng sử này nha, nói quan trọng cũng quan trọng, nói không quan trọng cũng không quan trọng, các cung phi nếu muốn nhận sủng ái, nếu muốn có thai, nếu muốn lưu danh tiếng tốt, phải đi qua cửa ải đồng sử này. Không phải, vốn là ngày dễ có thai, lại đem ngày nguyệt tín cố ý nhớ lầm, hoặc là không đem bài tử trình lên, không phải là chịu thiệt thòi ngần ngày trọng đại sao? Nếu không nữa thì, làm việc gì không quang minh, đồng sử lại thêm mắm thêm muối mà ghi chép lên, còn nghĩ muốn cái thanh danh tốt gì.

Chung Duy Duy lúc trước cũng rất ao ước hai vị đồng sử thời kỳ Vĩnh Đức, thật là có tiền lại có mặt mũi. Nàng sờ cây trầm gỗ trên đầu một cái: “Ta phải đem cây ngọc trầm trước tìm về được, một cây ngọc trầm đôi hai cái bánh bao, đều đem ta làm kẻ ngu si chính mà.”

“Chính người giữ đi, ta sợ ta có mười cái đầu cũng không đủ chém.” Triệu Hoành Đồ nhìn nàng thờ dài, chỉ điểm nàng: “Ý chỉ của bệ hạ đã phát đến các cung, người không cần lo lắng ra cửa gặp quý.”

Nói cách khác, Trọng Hoa đem Vi thái hậu giải quyết xong, nàng có thể tự do xuất nhập ở trong cung. Chung Duy Duy thở phào một cái, đây là tin tức tốt nhất gần đây.

Bên trong truyền đến một tiếng vang thật lớn, Trọng Hoa đang phát giận: “Triệu Hoành Đồ, người muốn chết sao?”

Triệu Hoành Đồ không để ý tới Chung Duy Duy, khăn trương chạy vào đi hầu hạ, Chung Duy Duy trầm mặt, tâm tình rất không thoải mái mà đi ra ngoài. Một đường đi ra ngoài, gặp phải một số cung nhân, đều là dùng ánh mắt lạ đánh giá nàng, thậm chí còn hướng nàng hỏi thăm, hỏi nàng làm thế nào đột nhiên thành nữ quan trong cung.

Bởi vì hoàng đế bệ hạ nhìn nàng không vừa mắt, phải làm khổ nàng chứ. Chung Duy Duy khó chịu, liền chuyên chọn một cung nhân lợi hại nhất làm khó dễ chơi đùa nàng mấy ngày hôm trước giết gà dọa khỉ: “Người, qua đây!”

Cung nhân run run rẩy rẩy mà đi tới, quỳ xuống đất khóc nước mắt nước mũi đầy

mặt: “Chung đồng sử tha mạng, tiểu nhân có mắt như mù.”

Chung Duy Duy thấy tê nhạt vô vị: “Ngày hôm nay trước khi trời tối đem gian phòng của ta lau chùi rửa sạch sẽ trong ngoài, một chút bụi bặm cũng không được phép thấy, không thì người chờ xem.”

Cung nhân nhanh chóng chạy đi đi làm khổ dịch, những người khác lập tức giải tán, chỉ sợ trên chộc Chung Duy Duy không được vui, lại soi mói khuyết điểm của bọn họ.

Chung Duy Duy không có việc gì mà đi vòng vo một vòng, dựa theo quy củ đi thượng nghị cục bá kiến thượng cấp. Thượng nghị cục tổng cộng có hai vị thượng nghị một chính một phó, chương án thượng nghị Đậu Phương từ trước từng có qua lại cùng nàng, nghe nói nàng tới liền đi ra ngoài nghênh đón: “Ta thật không nghĩ tới người sẽ tới chỗ này đây. Bào phục quần áo nón này của người một chốc không làm xong được, phải ủy khuất người rồi.”

Chung Duy Duy cũng cười ngọt ngào: “Ta cũng không nghĩ tới mà, bào phục quần áo nón này và mọi thứ cũng không cần vội.” Mắt thoáng nhìn chung quanh, liền chọn trúng một gian phòng: “Ta nhớ kỹ gian phòng này không ai ở.”

Đậu Phương nói: “Đúng là không ai ở, người muốn dọn tới đây?”

Chung Duy Duy gật đầu: “Đồng sử nên ở tại thượng nghị cục.” Chức vị ghê tởm như vậy, lại phải ở gần Trọng Hoa cách Trọng Hoa một chút, động tĩnh gì cũng có thể nghe, chẳng phải là chán ghét thêm? Không bằng phải ở xa một chút, nàng đỡ phải cùng Trọng Hoa hai bên chán ghét nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Quan mới nhậm chức (1)

Trích dẫn: Đậu Phương để cho người khác đi thu dọn gian phòng, mời Chung Duy Duy đi vào uống trà: “Gần đây được một ít trà ngon, vẫn không nỡ uống, vừa lúc người đã đến rồi, vừa lúc cho mượn tay người hảo hảo hưởng thụ một chút.”

Ly quốc sản xuất nhiều lá trà, lá trà ở trong dân sinh chiếm tỉ trọng rất lớn, trà đạo thịnh hành, Chung Duy Duy chính là cao thủ trong này, nàng cũng không khách khí, cười híp mắt theo Đậu Thượng nghi vào.

Đậu Thượng nghi lại phân phó cung nhân: “Đi mời Chu Thượng nghi và Vương Đồng sử tới.”

Chu Thượng nghi Chu Ngọc là phụ tá của Đậu Thượng nghi cũng chính là người lãnh đạo trực tiếp của Chung Duy Duy, Vương Đồng sử Vương Sở còn lại là cộng sự của Chung Duy Duy. Sau này mọi người phải cùng nhau làm việc, đem quan hệ làm tốt mới có thể phối hợp tốt, Chung Duy Duy lên tinh thần, xuất ra bản lĩnh nhà nghệ, tỉ mỉ pha chế một bình trà ngon tuyệt hảo.

Bốn người hòa hợp êm thấm, uống trà nói chuyện phiếm, ba người khác khó tránh khỏi suy đoán rất nhiều quan hệ giữa Chung Duy Duy và tân đế, vài lần dùng lời thử, Vương Sở thậm chí chưa chất cho rằng, Trọng Hoa sở dĩ đem Chung Duy Duy một chức khởi cư lang biến thành đồng sử hậu cung, đó là bởi vì hắn coi trọng Chung Duy Duy.

“Làm sao có thể!” Chung Duy Duy “Ha ha” cười: “Đó là vì bệ hạ thích uống trà ta pha thôi, huống chi chữ ta viết lại đẹp.”

Nhưng mà đám người Đậu Thượng nghi hiển nhiên không tin lý do này, trái lại càng hoài nghi.

Bốn năm trước, Chung Duy Duy lấy thân phận nữ nhi của Ly quốc đệ nhất đại nho Chung Nam Giang, từ Thương Sơn đi tới trong cung, dựa vào một tay trà nghệ tốt kinh diễm tứ tọa, lại với một nét chữ tốt giành được cả triều đình quan văn cùng tán thưởng.

Vĩnh Đế vui vô cùng, khen nàng có đại tài, tất cả mọi người cho rằng Vĩnh Đế sẽ đem nàng thu nhập hậu cung, hết lần này tới lần khác Vĩnh Đế không đi đường thường, sắc phong nàng làm chánh lục phẩm khởi cư lang, để cho nàng làm nữ quan đầu tiên ngoài triều đình từ khi Ly quốc thành lập tới nay, sau đó tin chiu có thừa, nhưng chưa bao giờ vượt quá phạm trù bình thường, nói là quân thần, càng giống như là cha con.

Mà hôm nay, thay đổi Trọng Hoa làm tân đế, hàng ngày để cho nàng làm đồng sử. Nếu như thật sự luyện tiếc người tài, tiếp tục để cho nàng làm khởi cư lang tùy thời theo vua thì tốt rồi, làm gì cần phải thu nàng vào trong cung? Rõ ràng chính là có mờ ám! Từ mệnh quan ngoại triều trở thành nữ quan nội triều, sau đó sẽ biến thành tần phi là được rồi.

Vương Sở chưa hơn: “Chung tỷ tỷ không thành thực, người nào không biết bệ hạ lúc trước từng bãi lệnh tôn làm thầy? Sư huynh muội các người ở chung nhiều năm, thế nào cũng có chút tình cảm chứ?”

Chung Duy Duy phát điên một hồi, trời biết, nàng phiền nhất chính là trò chơi đoán này đoán nọ của nữ nhân hậu cung, chẳng qua là làm một cái đồng sử tồi mà thôi, cũng có nhiều ý kiến như vậy. Nàng liếc một cái, thẳng thắn: “Vương tỷ tỷ, người thấy rõ ràng, tướng mạo ta đây có thể làm gì?”

Vương Sở nhìn nàng chòng chọc liếc mắt, che miệng nở nụ cười: “Chung tỷ tỷ thực thành thật. Nhưng người cũng đừng tự ti mà, kỳ thực người cũng xem như người thuộc tướng mạo hạng trung, tuy rằng ngực phẳng một chút, cái mông nhỏ một chút, nhưng thẳng ở eo nhỏ, khí chất xuất chúng, có nét đẹp nội tâm, có lẽ bệ hạ chúng ta đã thích người ở cái khoản này đó.”

Người mới tự ti đấy! Cho là ta không biết trước ngực người lấp bóng vài sao? Chung Duy Duy lý sự, cười giả lã: “Vương tỷ tỷ là đại mỹ nhân, người phải cố gắng nha!”

Vương Sở vô cùng e thẹn: “Nhân gia là nữ quan rồi, cũng không phải hậu phi. Nhưng mà bệ hạ thực sự là mỹ mạo uy vũ nha...”

Chung Duy Duy cười âm hiểm: “Bệ hạ không chỉ mỹ mạo uy vũ, còn rất phong lưu đa tình.”

“Thật?” Vương Sở nhất thời coi Chung Duy Duy thành tri kỷ, tiến tới hỏi: “Bệ hạ năm đó ở Thương Sơn rất phong lưu đa tình ư?”

Chung Duy Duy vươn một tay: “Người muốn biết? Mười lượng bạc hỏi một chuyện.” Lại nịnh nót đến hai vị thượng nghi cười: “Hai vị thượng nghi cũng không cần đưa đâu, xem như ta hiếu kính.”

Trong cung bị chết nhanh nhất chính là người lắm lời, Đậu Thượng nghi mượn cớ, chui; Chu Thượng nghi tuy rằng rất muốn nghe, nhưng cũng không dám gây chuyện, đi theo đi tiêu rồi chui. Vương Sở luôn do dự mãi, vẫn là tìm mười lượng bạc đưa cho Chung Duy: “Không phải là ta muốn biết, là người khác nhờ ta hỏi thăm, bệ hạ thích dạng nữ nhân gì?”

Ánh mắt của Chung Duy Duy hơi tan rã: “Bệ hạ thích dạng nữ nhân mà... Cao quý mỹ lệ, có dung mạo khuynh thành.” Năm đó người đó đánh bại nàng chính là chính là như thế sao?

Mỹ nhân dung mạo khuynh thành phải có bao nhiêu hiếm lạ! Trên dưới cả nước cũng tìm không ra được mấy người. Vương Sở mất mát một trận: “Bệ hạ có người trong lòng không?”

Chung Duy Duy chợt giậm hăng hái: “Năm mươi lượng bạc.”

Vương Sở sợ đến bịt chặt túi tiền: “Người tại sao không đi cướp!”

Chung Duy Duy nhe răng: “Cướp người xem là cái gì? Cam tâm tình nguyện mới là thật bản lĩnh. Không muốn biết thì quên đi, ta đi!”

Vương Sở vĩnh miệng, thập phần mất hứng nói: “Ta không mang nhiều tiền như vậy, người nói trước đi, sau đó ta để cho người khác đưa tới cho người.”

Chung Duy Duy đứng dậy bắt đầu đi, Vương Sở núm nằng lại, tìm một tấm ngân phiếu đưa qua: “Nói mau!”

Chung Duy Duy mắt sáng kiểm tra ngân phiếu, tâm tình đã tốt hơn: “Bệ hạ đa tình, thấy một người thích một người; khẩu vị hay thay đổi, phàm thích cháo trắng dưa cải, cũng thích món chính danh gia.”

Vương Sở cắn môi, lại lấy ra một tấm ngân phiếu: “Dù sao vẫn có điểm chung chứ?”

Nhị sư huynh thật đáng giá mà, Chung Duy Duy dòm tấm ngân phiếu, ủy khuất và mắt hứng tích lũy mấy ngày này lập tức phai nhạt vài phần, cũng không bài xích chức vị đồng sử này nữa. Nàng cười đi nhận ngân phiếu, giả ý khách khí: “Chúng ta sau này phải hợp tác, người khách khí như vậy không tốt lắm. Như vậy, ngoại trừ chuyện này ra, ta lại tặng một cái tin tức độc nhất vô nhị.”

Vương Sở khinh bỉ nằng: “Thật chê ta khách khí dứt khoát không nên lấy tiền rồi.”

Chung Duy Duy lập tức đem ngân phiếu giấu đi, không để cho Vương Sở cơ hội đổi ý: “Bệ hạ thích nữ tử eo nhỏ. Tin tức tặng thêm là, gần đây tâm tình bệ hạ không được tốt.”

“Cái này cũng có thể tính?” vương Sở ép nằng thối tiền: “Chỉ ít thôi ta mười lượng bạc.”

“Không thối! Ăn rồi còn có thể nhả ra? Si tâm vọng tưởng!” Chung Duy Duy kiên quyết không thối, thứ nhất nằng nghèo, cần bạc cứu cấp; thứ hai trong cung vô số người đều nhìn nằng chăm chăm, nằng không thể tỏ ra thái độ dễ nói chuyện, trước đem cây quy củ dựng lên, không có tiền cũng không mở miệng, có thể phá hỏng miệng rất nhiều người.

Vương Sở hung hăng trừng nằng, Chung Duy Duy được tiện nghi cũng không khoe mã: “Hôm nào mời người uống trà.”

Chợt nghe bên ngoài có người hỏi: “Chung Đồng sử có ở bên trong không? Bệ hạ tuyên nằng.”

Lại là muốn làm gì? Hiện tại vẫn còn thời hạn để tang, Trọng Hoa cũng không thể đã vội muốn nằng an bài người tỷ tử (hầu hạ vua ngủ) gì đó chứ? Chung Duy Duy một trăm cái không tình nguyện, mơ hồ chậm rãi mà đi: “Bệ hạ tuyên ta có chuyện gì?”

Tiểu hoạn quan truyền lời lại trâu bò, tặng cho nằng cái khinh người: “Ta làm sao biết? Bệ hạ nói, Chung Đồng sử nếu là không xuất hiện trong một nén nhang, cứ tiếp tục ăn bánh màn thầu lạnh đi!”

Lời còn chưa dứt, Chung Duy Duy đã liền xông ra ngoài.

Chung Duy Duy một hơi chạy đến ngoài Thanh Tâm điện, đỡ khung cửa thở hổn hển: “Thần... Thần... Thịnh an... Với bệ hạ...”

“Buổi tối ăn bánh màn thầu.” Trọng Hoa ý bảo nằng xem lư hương, hương cấm bên trong đã sớm cháy hết rồi.

Ai biết hương này là đốt lúc nào? Muốn cắn xén thức ăn của nằng liền nói rõ. Chung Duy Duy mặc kệ: “Bệ hạ xử sự bất công.”

Trọng Hoa lãnh đạm mà liếc nằng một cái: “Sáng mai ăn bánh màn thầu.”

Chung Duy Duy không phục: “Thượng nghị cục cách Thanh Tâm điện xa như vậy...”

“Trưa mai ăn bánh màn thầu.”

Chung Duy Duy nghiêng nghiêng răng: “Thần biết tội rồi, không biết bệ hạ triệu thần qua đây, có gì phân phó?”

Trọng Hoa chia chia bộ trà cụ trước mặt, lãnh ngạo hỏi: “Suốt ngày phiêu du la cà ăn quít, biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Quan mới nhậm chức (2)

Hắn muốn uống trà nằng sẽ nấu cho hắn uống sao? Chung Duy Duy làm bộ xem không hiểu ám chỉ của Trọng Hoa, nghiêm nghiêm túc túc mà nói: “Hồi bệ hạ, thần chính là đang cùng Vương Đồng sử thương lượng chuyện làm nhiệm vụ.”

Nhìn Trọng Hoa hơi rừ mắt không lên tiếng, nằng tay chỉ ra từng cái phân tích nói đến: “Đồng sử, chương ký cuộc sống hàng ngày cung đình cùng việc yến tiệc cung đình. Tuy rằng tiền đề tấn thiên chưa đầy trăm ngày, nhưng bệ hạ mới từ Thương Sơn nhập kinh không lâu, phủ đệ trước bỏ trống, trong

phủ cũng không có nữ quyến, cho nên mọi việc đều nên được chuẩn bị. Nghe nói lễ bộ đã xem danh sách khuê tú vào cung lần này trình lên thái hậu nương nương và trước mặt bệ hạ, xin thỉnh bệ hạ đem ban danh sách ban vi thần xem một chút. Cùng với, không biết bệ hạ có người ngưỡng mộ trong lòng hay không? Nếu có, xin báo cho vi thần, vi thần sẽ ưu tiên an bài quý nhân tỳ tẩm (hầu ngủ) trước?”

Nàng nói hết một hơi, làm ra mình rất lý trí tinh táo và hành vi kiêu ngạo chuyên nghiệp hàng ngày, mỉm cười nhìn về phía Trọng Hoa, bày tỏ lòng trung thành: “Từ trước đến nay hậu cung như triều cực, bệ hạ yên tâm, vi thần cùng ngài quen biết từ nhỏ, đồng môn cùng ra, có tình cảm sư huynh muội, lại nhận được tiên đế giáo huấn nhắc nhở, mặc kệ chuyện gì, thần cũng sẽ đứng về phía bệ hạ. Vì xem gia thế tốt cho người, chuẩn bị việc nhỏ nhất, miễn đi buồn phiền ở nhà của bệ hạ...”

“Trông cửa hộ chính là Trịnh Cương Trung, chuẩn bị tạp vụ có Triệu Hoành Đồ, người cho rằng người có thể thay thế mọi người bọn họ?” Trọng Hoa không một chút cảm kích, mặt âm trầm chỉ cạnh cửa một cái: “Người đã cảm thấy mình có khả năng như vậy, đi ra chỗ kia mà trông coi!”

Chung Duy Duy quay đầu nhìn lại, Trọng Hoa chỉ chỗ đứng ánh mặt trời đang thịnh, cái ngày nắng nóng này, nếu ai đến chỗ đó phơi nắng đến gần nửa canh giờ, người khác trước hết phải hôn mê. Nghĩ nàng trọng bệnh mới khỏi, thân thể lại không tốt, loại chuyện này vẫn là không cần thể hiện đâu. Nàng lập tức trở lại đường ngay, tươi cười: “Bệ hạ thật lâu không uống trà vi thần nấu đấy? Vi thần hầu hạ bệ hạ uống trà?”

Trọng Hoa chợt đem vật cầm trong tay tấu chương hung hăng đập xuống mặt bàn, tức giận bùng bùng: “Người cho người là ai? Trầm rồi người thì không sống được sao? Thiên hạ này cũng chỉ có một người người tình thông trà đạo?”

Chung Duy Duy tươi cười không thay đổi, càng cung kính hơn: “Bệ hạ bớt giận, bệ hạ nói phải. Không phải là bệ hạ rời vi thần thì không sống được, mà là vi thần rời bệ hạ thì sống không được.”

Trọng Hoa hung tợn trừng nàng: “Xuống dưới!”

Chung Duy Duy dứt khoát lùi đi rồi khỏi, đi tới cạnh cửa xoay người một cái, xoay người rồi sẽ chạy đi, lại bị tiểu hoạn quan ngăn cản: “Chung Đồng sử, người đứng ở nơi này trông coi cửa ra vào đi, người ít việc này còn chưa xong, đã muốn đi sao? Đây là coi rề quân uy đó.”

Tiểu hoạn quan này chính là chạy đến trước thượng nghị cực tuyền nàng, lại tặng cho nàng cái liếc mắt, Chung Duy Duy thù mới hận cũ cùng nhau xông lên đầu, âm hiểm cười: “Vi tiểu công công này rất quen mặt, xin hỏi tôn tính đại danh?”

Tiểu hoạn quan uốn thẳng ngực nhỏ một cái: “Ngự tiền thái giám Lý An Nhân.” Liếc mắt Chung Duy Duy một cái, có hơi đắc ý: “Chung Đồng sử không phải nhận ra được chúng ta, chúng ta trước vẫn theo bệ hạ ở Thương Sơn hầu hạ mà, bệ hạ nhận lệnh nhập kinh, chúng ta mới theo vào cung.”

Hình thức nhỏ mà. Không phải là muốn nói cho nàng biết, thân phận của hắn không giống thường sao? Thảo nào lớn lối như thế. Chung Duy Duy mỉa cười: “Thảo nào có thể... Người là lúc ta đi mới đến Thương Sơn sao?” So với lai lịch, ai hơn được nàng? Nàng mười năm trước thì cùng Trọng Hoa làm quen, còn thiếu chút nữa thì thành vợ chồng mà.

Lý An Nhân lại liếc nàng trắng mắt: “Ta nhận ra Chung Đồng sử, nghe nói người tham mộ vinh hoa, bội bạc, đứng núi này trông núi nọ, để hưởng phúc, bỏ lại bệ hạ tự mình vào cung. Thế nào, không nghĩ tới bệ hạ hạ tay ra là hoàng tử, hay là tiên đế quyết định nội bộ người kế thừa ngôi vị hoàng đế ư? Có hối hận hay không?”

Chung Duy Duy sắc mặt hơi trắng bệch, cũng có vẻ dừng dừng: “À, hối hận rồi, ruột cũng hồi xanh luôn. Đáng tiếc không có thuốc hối hận có thể ăn, không thì ta nhất định tìm cách đèn ăn một ít.”

“Chết cũng không hối cái.” Lý An Nhân liếc nàng trắng mắt, vô cùng tức giận đi ra ngoài, vừa đi vừa thấp giọng lải nhải: “Bệ hạ thực sự là nhân từ, nếu như đổi là ta, đã sớm đem người như thế loạn côn đánh chết. Lôi ra cho chó ăn mất.”

Chung Duy Duy nghe thấy rõ ràng, mỉm cười đuổi người một cái, đi tới chỗ Trọng Hoa chỉ định mà đứng, trước liếc mắt Trọng Hoa một cái, thấy hắn cúi đầu phê tấu chương, về mặt chuyên chú, chẳng giống như là nhìn chằm chằm bộ dáng của nàng, lại lặng lẽ bước từng bước, lướt qua ánh mặt trời để đứng ở trong bóng râm.

Tròn một buổi chiều, Trọng Hoa cũng không để ý nàng, nàng từ mặt trời lặn đứng đến giờ lên đèn, nhìn Trọng Hoa vẫn phê tấu chương, lại triệu triệu thần đi vào nghị sự, lại yên ổn hưởng thụ trăm loại món ăn ngon quý và lạ, càng nghĩ, tiền tình hậu sự giống như sợi gai loạn vậy lý sự không rõ, định thả suy nghĩ chuyện không đâu, ánh mắt ngây ngốc mà đắm ở nơi nào, cái gì cũng không chú ý.

Hồi lâu, trống điểm canh hai, Lý An Nhân tức giận bụng hai cái bánh màn thầu cho nàng: “Này, bệ hạ thưởng người com tới!”

Chung Duy Duy cười, nhận bánh màn thầu, hô to một tiếng: “Tạ bệ hạ ban ân!”

Trọng Hoa ngồi cao trong điện ngẩng đầu lên, ánh mắt nặng nề mà nhìn về phía nàng, hướng nàng ngoắc. Chung Duy Duy cầm bánh màn thầu đi vào: “Bệ hạ có gì phân phó?”

Trong ánh đèn trùng trùng điệp điệp, Trọng Hoa giống như thần chi, cao không thể với tới, một đôi tròng mắt đen sẫm mang theo băng hòa trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết: “Người có cảm tưởng gì?”

Chung Duy Duy nháy mắt vài cái: “Thần ngu dốt, thỉnh bệ hạ chỉ rõ.”

Trọng Hoa lộ ra vài phần không kiên nhẫn: “Chung Duy Duy, không nên thăm dò khôn ngoan giả bộ hồ đồ! Người có muốn Tiểu Đường trở về hay

không?”

Chung Duy Duy kéo chặt hông lưng chột thả lỏng, nàng đem bánh màn thầu đặt một bên, thành tâm thành ý màn hành lễ với Trọng Hoa: “Cầu bệ hạ tha thứ tội thần có mắt không trông, cư xử ngạo mạn với bệ hạ. Năm đó, cho dù là chết, tội thần cũng không nên rời khỏi Thương Sơn.”

Lời nói này có lẽ bình tâm tĩnh khí, nửa điểm oán hận cũng không có, nhưng Trọng Hoa chính là từ đó nghe được rất nhiều oán hận cùng lệ tình. Hắn cười nhạt: “Người lúc đó muốn chết phải không? Có người bức bách muốn mạng của người? Người cứ khẩn cấp muốn nhất phi trùng thiên thế sao?”

Coi như không chết, cũng cách cái chết không xa. Chung Duy Duy ngực một trận đau nhức chậm chạp, vô số ủy khuất và phẫn nộ, lập tức lại cảm thấy cũng đã qua lâu như thế, nên xảy ra cũng đã xảy ra, rầu rĩ nhiều như vậy để làm gì chứ? Huống chi, người cường thế có quyền vĩnh viễn đều cho là mình có lý không sai, toàn bộ sai lầm đều là của người khác, nàng và hắn kéo chuyện này để làm gì? Hắn nếu như canh cánh trong lòng, nàng liền cứ nhận sai. Lại bái cúi đầu, thành khẩn nói: “Đều là lỗi của tội thần.”

Tư thế nàng đủ thấp, Trọng Hoa lại không cao hứng nổi, ánh mắt của hắn như là rơi xuống trên người Chung Duy Duy, lại hoặc như là rơi xuống nơi xa xuyên thấu qua nàng, tê nhạt vô vị: “Đây là danh sách cung phi gần vào cung, người cầm đi.”

Chung Duy Duy tiến lên, đôi mắt rũ xuống tiếp nhận danh sách, trong lúc vô tình đụng chạm đến tay lạnh như băng của Trọng Hoa, nàng lại càng hoảng sợ, mau chóng thu tay lại, đúng lúc Trọng Hoa buông tay, danh sách liền rơi xuống trên mặt đất.

Chung Duy Duy lập tức quỳ gối nhận sai: “Thần tội đáng chết vạn lần.”

“Người thật sự tội đáng chết vạn lần.” Trọng Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, phẩy tay áo bỏ đi.

Chung Duy Duy nhìn bìa gấm đỏ thẫm bên ngoài danh sách, một hồi buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Tì Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Quan mới nhậm chức (3)

Triệu Hoành Đồ đến, khom lưng nhặt lên danh sách đưa tới tay Chung Duy Duy, trong mắt có nhiều không đồng ý: “Tiểu Chung, người đây lại là cần gì?”

Chung Duy Duy một tay cầm danh sách, một tay đi bưng bánh màn thầu lạnh của nàng, nét mặt tươi cười như hoa: “Lão Triệu, ta nghĩ ta làm vô cùng tốt, sấm sét mưa móc đều là ân vua thôi.” Lại cân nhắc khẽ danh sách, nháy mắt: “Ta muốn phát tài.”

Triệu Hoành Đồ bị nàng làm tức giận đến chẳng còn cách nào khác, hừ điểm nàng một cái, xoay người rời đi.

Chung Duy Duy trở lại phòng, cung nhân bị nàng trừng phạt còn chưa đi, trong lòng run sợ mà chờ nàng nghiệm thu, Chung Duy Duy đem danh sách trong tay hướng cung nhân khoe khoang nhোáng một cái, lại đưa tay để trong khe cửa lau một cái, nhẹ rằng: “Lau lại một lần nữa!”

Cung nhân dập đầu một cái, cầm lấy khăn lau lau lại một lần.

Chung Duy Duy ngồi ở dưới đèn ăn bánh màn thầu trà nguội, một tay lật nhìn danh sách tân tân cung phi (cung phi mới vào cung). Tên hai người dẫn đầu, một là Vi Nhu, một là Lữ Thuần, tên hai người đều bị Trọng Hoa dùng bút đỏ vạch vòng qua, chứng minh hai người này chỉ ít cũng là một trong tứ phi.

Chung Duy Duy hơi ngưng lại một lát, cắn một cái là nửa cái bánh bao, dung sức nhai lại nhai, tiếp tục lật xem danh sách phía dưới.

Người được tuyển phía sau không có gì đặc biệt xuất sắc, không ai có thể ngang hàng cùng Vi Nhu, Lữ Thuần. Tình hình này đều ở trong dự đoán của Chung Duy Duy, Ly quốc từ lập quốc đến nay, hậu vị thường vẫn do Vi thị, Lữ thị nắm giữ, mẫu phi của hoàng tử kế vị căn bản càng là xuất phát từ hai đại gia tộc này.

Hai đại gia tộc này vừa thông đồng với nhau, vừa cạnh tranh lẫn nhau, đem toàn bộ gia tộc uy hiếp địa vị của bọn họ vắt giết sạch toàn bộ. Truyền tới thế hệ Vĩnh Đế này, bọn họ đã rề rề sâu lá tốt, nắm giữ đại sự triều chính, thậm chí còn thao túng ngôi vị người thừa kế hoàng đế đều là bình thường như cơm bữa, uy hiếp nghiêm trọng đến để ví hoàng quyền.

Đó là lý do mà Vĩnh Đế mới có thể đem Trọng Hoa đưa đến Thương Sơn, mai danh ẩn tích bái tại môn hạ Chung Nam Giang học tập nhiều năm, chính là vì không cho Trọng Hoa cùng mẹ đẻ Vi thái hậu tiếp xúc quá nhiều, để hắn tránh khỏi bị tình mẹ con cùng hai bên áp bách, để cho Vi thái hậu thao túng lòng quyền.

Trọng Hoa thì thật cùng Vi thái hậu tình mẹ con mỏng manh, có lẽ hắn rời xa trung tâm triều chính lớn lên, thế gia võ tướng người phục hắn rất ít, hắn vẫn phải đem Vi thị và Lữ thị nạp vào trong cung, để nhận được ủng hộ của bọn họ, từ từ đứng vững gót chân, nắm giữ đại quyền.

Hậu vị để trống nguy hiểm, Vi thị và Lữ thị đều là nhất định phải được, người nào có thai trước cùng sinh hạ trưởng tử, cơ hội nhập chủ trung cung vẫn lớn, cho nên bọn họ quyết không cho phép nữ tử tộc khác thắng được Vi Nhu cùng Lữ Thuần.

Chung Duy Duy đem danh sách khép lại, nhìn chăm chăm ánh nến nhún nhảy suy nghĩ thứ tự sắp xếp thị tẩm. Vừa phải thỏa mãn cho Trọng Hoa, lại phải làm cho Vi thị và Lữ Thị thỏa mãn, còn phải làm yên lòng Trọng Hoa để bật trọng dụng gia tộc bình thường, thật sự là chuyện làm cho hao tâm tổn trí. Tiên đế thực sự là lưu lại một cục diện rối rắm.

Có người gõ canh cửa, thử thăm dò hỏi: “Chung Đồng sử ngủ rồi ư?”

Chung Duy Duy một mắt nhanh đảo qua, cung nhân một bên cẩn trọng quét dọn vệ sinh lập tức chạy đi mở cửa: “Vẫn chưa, chuyện gì?”

Mấy người cung nhân ngượng ngừng chen ở cửa: “Chúng ta là đến chúc mừng Chung Đồng sử.”

Chung Duy Duy nhìn lên thì vui vẻ, tất cả đều là lừa bịp tổng tiền bạc tài vật của nàng trong mấy ngày này, cung nhân bắt nạt nàng, liền đem danh sách thu hồi, ngoắc để cho các nàng tiến đến, đi thẳng vào vấn đề: “Phương pháp chúc mừng như thế nào hả?”

Cung nhân nịnh nọt nói một đồng nhận lỗi chúc mừng, không chỉ mang tiền tài vật chất lừa bịp tổng tiền nàng từ trước ở đây trả lại, còn tặng thêm vào vài thứ tốt, có cái ăn đồ dùng, cũng có lật vật chế tác công phu, thậm chí còn có tặng bạc.

Chung Duy Duy so sánh biên lai thu toàn bộ, biểu thị chuyện cũ sẽ bỏ qua, chúng cung nhân lúc này mới đem tìm để lại chỗ cũ, vô cùng cao hứng mà tán đi. Chung Duy Duy mới đánh ngáp, thì có người đem nước nóng rửa mặt cùng nước rửa chân đưa đến trước mặt nàng, nàng nở nụ cười châm biếm, tiện tay đem bạc vụn cung nhân hiếu kính tới thường xuống dưới, chậm rãi mặc quần áo lên giường.

Sáng ngày thứ hai ngủ dậy, bởi vì người đang làm nhiệm vụ là Vương Sở, nàng cũng không đi gặp đầu trước, mà là thanh thần ổn định hưởng dụng điểm tâm bánh màn thầu lạnh của nàng, lại phân phó cung nhân thu dọn đồ đạc, đi thượng nghị cục hỏi thăm gian phòng bên kia thu dọn xong chưa, chuẩn bị tùy thời dọn nhà.

Nàng xưa đâu bằng nay, tuy là bánh màn thầu lạnh no bụng, đã có người vụng trộm lấy nóng hổi để xuống hiếu kính nàng, làm tam tiên thang thơm ngào ngạt, có khác chắc chắn là bánh điểm tâm tinh mỹ bồi cùng trái cây. Chung Duy Duy đem bánh màn thầu lạnh ngâm mình ở trong tam tiên thang, cảm thấy mỹ mãn.

Mới súc miệng xong, lại nghe thấy Lý An Nhân đứng ở âm hồn bất tán ở cửa nói rằng: “Bệ hạ hỏi, Chung Đồng sử không phải trực sao? Xem ra quy củ trong cung này nên chặt chẽ một chút rồi.”

Chung Duy Duy giận mà không dám nói gì: “Hôm nay là lúc Vương Đồng sử trực.”

Lý An Nhân đem cái cảm nhỏ nhắc lên một cái: “Vương Sở thất lễ trước vua, đã bị cách chức điều tra, gửi về dịch đình.”

Trong lòng Chung Duy Duy “Lộp bộp” một chút. Vội vàng dọn dẹp tốt, bước nhanh chạy về phía trước. Trọng Hoa vẫn là bộ dạng thứ sinh không thể yêu, kén chọn gầy gầy mà dùng đồ ăn sáng, thấy nàng đi vào liền đem đĩa gà voi ném một cái, ghét bỏ mà nói: “Thế nào vẫn là cái thứ hình dáng xấu xí bất nam bất nữ? Người cho người còn là khởi cư lang bên ngoài triều đình? Trẫm nhìn người là thói quen buông thả! Phải tìm người hảo hảo dạy người một chút quy củ!”

Phục sức nữ quan của Chung Duy Duy còn chưa làm xong, mặc vẫn là quan bào của khởi cư lang, chỉ là trả lại mũ quan rồi, nàng liền vấn một búi tóc nam nhi ở trên đầu, chỉ dùng một cây trâm ngọc. không chút phấn son. Nàng ngày thường thanh tú nhỏ gầy, khi không quấy phá khí chất càng an bình trầm ổn, vô luận dùng lại chỗ nào đều giống như là một bộ tranh thủy mặc tao nhã xuất trần, căn bản giống như cùng bất nam bất nữ, đáng đáp xấu xí không quan hệ tí nào.

Chẳng qua nếu Trọng Hoa muốn xoi mói tìm mảnh vụn, nàng sẽ theo hấn để cho hấn người giận, nàng mỉm cười giải thích: “Bệ hạ mắng đúng. Phục sức nữ quan của vi thần chưa làm xong, mấy ngày nay chỉ có thể ủy khuất ánh mắt của bệ hạ rồi.”

Trọng Hoa hung tợn trừng nàng, tổn hại thừa lời: “Người ủy khuất há chỉ là ánh mắt của trẫm, thu bạc có thu tới tay mềm hay không?”

Xem ra sự việc nàng bán tin tức cho Vương Sở bị lộ rồi, Vương Sở này không có tiền đồ. Chung Duy Duy cười đến mặt mày cong cong: “Đều là nhờ hồng phúc của bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, các mỹ nhân trong cung đối với bệ hạ rất nhớ mong.”

Trọng Hoa âm u mà nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, lạnh lùng cười: “Quốc khổ trống rỗng, trẫm đang suy nghĩ chuyện bắt đầu tiết kiệm, Chung Đồng sử vừa lúc nhắc nhở trẫm.”

Chung Duy Duy chợt cảm thấy không ổn: “Chẳng qua là đánh nhỏ làm nhỏ mà thôi, về chút ít bạc vụn này còn chưa đủ tiền một bữa cơm của bệ hạ.”

Trọng Hoa thấy nàng lo lắng, nụ cười càng rõ ràng: “Một phần một chút đó cũng là tiền, cần tiết kiệm phải tiết kiệm, trẫm cũng không phải làm khó người, sau này người từng tháng giao ba nghìn lượng đến đây đi, còn dự lại thì thưởng cho người.”

Đây cũng là lòng dạ quá đen tối, còn thưởng nàng nữa, nàng nơi nào góp được đủ ba nghìn lượng bạc? Chung Duy Duy thất kinh, sợ đến nói cũng lắp bắp: “Nào, nào có cái này, nhiều như vậy, bệ hạ không nên hù dọa vi thần, đem, đem vi thần bán đi cũng không góp đủ nhiều tiền như vậy.”

Trọng Hoa lạnh nhạt liếc mắt nàng: “Ngày hôm qua không phải là người nói ba xạo liền từ nơi Vương Sở buôn bán lời một trăm hai mươi lượng bạc? Một tháng tính người ba mươi ngày, một ngày đếm tính người một trăm lượng bạc, đừng không biết đủ.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Quan mới nhậm chức (4)

Chung Duy Duy có loại cảm giác thống khổ mang tảng đá đập vào chân mình, đau khổ mở mắt mà cầu Trọng Hoa: “Bệ hạ, tội thần bị tiền mê hoặc che mắt rồi, tội thần đáng chết vạn lần, ngàn không nên vạn không nên, không nên mượn danh tiếng của bệ hạ lừa tiền, xin ngài cho tội thần một cơ hội mới để hối cải làm người, tội thần cũng không dám nữa.”

Trọng Hoa nhàn nhạt hỏi: “Trẫm đa tình, thấy một người yêu một người.”

Chung Duy Duy nói: “Đó là vì làm theo mong muốn, để hậu cung hài hòa.” Nàng nói vốn chính là sự thật, nếu như năm đó không phải là hấn. Nàng cũng sẽ không lựa chọn như thế. Nàng đem suy nghĩ phức tạp này đề xuống, nụ cười không che vào đâu được: “Hậu cung hài hòa quan hệ đến triều cục ổn định, bệ hạ đa tình, mọi người mới thích.”

Trọng Hoa đưa ánh mắt từ trên người nàng thu hồi lại, tiếng lạnh thấu xương: “Chung Duy Duy, trẫm cảnh cáo người một lần cuối, không nên được một tác lại muốn tiến một thước, tự tìm chết. Nếu không, cho dù là phải vì phạm nhờ vả của sư phụ, vì phạm di chúc của phụ hoàng, trẫm cũng không cho người sống dễ chịu.”

Chung Duy Duy cũng thu vui vẻ: “Tội thần tuân chỉ.”

Bảo phục để vương huyền sắc thêu vàng của Trọng Hoa từ trước mặt nàng thoáng qua một cái, tiếng tay va chạm thanh thúy vang lên, tiếng roi dần dần đi xa, Chung Duy Duy chậm rãi đứng dậy, nhìn qua nơi hấn vừa ngồi cảm thấy ngây ngô trong chốc lát, xoay người đi ra ngoài đại điện.

Đi tới ngoài điện thì thay đổi một bộ dáng vui sướng, lần lượt cùng mọi người đang làm nhiệm vụ chào hỏi. Lý An Nhân ôm cánh tay đứng ở ột bên nhìn nàng chăm chăm, tràn đầy tức giận bất bình: “Nhớ cho kỹ, trước khi đồng sử mới chưa nhậm chức, tất cả chuyện đều do Chung Đồng sử một mình gánh chịu. Bệ hạ chỉ cản trở lại Thanh Tâm điện, sẽ tùy lúc muốn gặp được người, đừng nói các lời gì như ngày hôm nay người không trực nữa!”

Cái thứ cáo mượn oai hùm chó cậy gần nhà, gả cậy gần chuông! Chung Duy Duy không để ý tới hấn, nghênh đầu tiếp tục đi về phía trước.

Lý An Nhân đuổi theo túm nàng: “Nói người đó! Lỗ tai người điếc rồi?”

Chung Duy Duy dừng bước lại, ngoái đầu lại nhìn chăm chăm hấn, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết: “Thì ra Lý công công là đang nói chuyện với ta, người vừa nói cái gì? Ta không nghe rõ.”

Lý An Nhân lại lặp lại một lần, Chung Duy Duy giơ tay lên, cho hấn một cái tát mạnh: “Dĩ hạ phạm thượng, con mắt không có cáp trên, miệng không che ngăn. Luận cung quy, nên đánh hai mươi đình trượng!”

Lý An Nhân không dám tin bùm mặt, giọng the thé nói: “Người dám đánh ta?”

Chung Duy Duy khí định thần nhàn: “Đánh chính là người! Còn tiện nghi cho người! Người còn dám đụng chạm ta thử xem? Không phục người đi kiện ta đi, đi đi!”

Lý An Nhân hung hăng nhìn chăm chăm nàng một cái, xoay người chạy đi.

Chung Duy Duy mặt âm trầm xoay người lại đi tiếp về phía trước. Có người ở một bên nhẹ giọng gọi nàng: “Tiểu Chung.”

Chung Duy Duy ngoái đầu nhìn lại, thấy thượng tẩm của Vĩnh Đế Cát Tương Quân đứng ở bên đường hướng nàng ngoắc ngoắc, ngạc nhiên đi tới: “Tương Quân tỷ tỷ, sao người lại tới đây?”

Cát Tương Quân trước là thượng tẩm của Vĩnh Đế, cùng Chung Duy Duy quan hệ tốt, sau khi tân đế lên ngôi nàng liền bị trở lại dịch đình, đổi thành Lý Tỷ Bà đi lên. Chung Duy Duy vốn tưởng rằng không thấy được nàng nữa, không nghĩ tới lại có thể gặp mặt, kéo tay của Cát Tương Quân: “Ta cho rằng không thấy được người nữa.”

Cát Tương Quân ôn nhu cười: “Ta cũng cho rằng như vậy, ai biết đột nhiên nhận được ý chỉ, để cho ta trở về hậu hạ bệ hạ một lần nữa.” Sờ tay Chung Duy Duy một cái, có nhiều yêu cầu: “Người gầy.”

Chung Duy Duy cười nói: “Người cũng gầy, dịch đình bên kia ở không tốt thì phải, đi, đi trong phòng ta nói chuyện.”

Cát Tương Quân lắc đầu: “Lúc khác đi, ta từ dịch đình trở lại đây một lần nữa, không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn ta chăm chăm đó. Lại nói tiếp may mà

còn người, Lý Tỳ Bà nếu không bị người thu thập, ta lúc này đã ra khỏi cung.”

Chung Dục Dục có chút sững sờ, nàng vốn cho rằng tất cả mọi người muốn xuất cung, không nghĩ tới Cát Tương Quân cũng không muốn xuất cung. Chỉ nghe Cát Tương Quân lại nói: “Phụ mẫu trong nhà của ta đã qua đời, anh trai và chị dâu cùng ta không thân, nói là cho ta lập gia đình, sau đó ta sai người nghe ngóng, nam nhân kia đã hơn năm mươi tuổi, con cháu một đàn, để cho ta đi tái giá. Thay vì đi ra ngoài bị khinh bỉ là mẹ già, không bằng ở chỗ nào nhiệt để chịu này.”

“Đúng vậy.” Chung Dục Dục lại rất đồng tình Cát Tương Quân, quả nhiên mỗi nơi đều có khó xử.

Cát Tương Quân khuyên nàng: “Nếu đã làm đồng sử, thì người nhận mệnh đi. Người như Lý An Nhân vậy, người không nên đắc tội hẳn quá, nhẫn tạm thời, miễn rất nhiều tai họa. Hẳn nếu như là ở trước mặt bệ hạ nói bậy bạ, nói người nói bậy, người sẽ làm thế nào?”

Chung Dục Dục thấy đáng sợ và nàng lo lắng, trong lòng hơi ấm: “Yên tâm đi, ta có chùng mực.”

Cát Tương Quân nhìn hai bên một chút, thấp giọng: “Ta người đều là người tiên đế lưu lại, bệ hạ giữ ta hầu hạ lại bên người, tất nhiên có thật nhiều người nhìn không vừa mắt, muốn cướp lấy. Chúng ta từ trước vẫn cùng nhau, có chuyện gì, báo cho nhau một tin tức, đừng bị người khác ám toán.”

Chung Dục Dục gật đầu đáp ứng: “Ta biết rồi.”

Có cung nhân tới tìm Cát Tương Quân xử lý công việc, Chung Dục Dục cũng liền trở về phòng trực. Lúc trước phái người đi thượng nghị cục hỏi thăm gian phòng đã trở về, lập bắp mà nói: “Thượng nghị cục bên kia nói, hiện nay gian phòng bỏ trống, phải ủy khuất đồng sử ở lại chỗ này ít ngày nữa, xem một chút sau này có thể dọn ra hay không. Nếu không thì, đồng sử nhân lúc này rảnh rỗi, tự mình đi một chuyến?”

“Không cần.” Chung Dục Dục biết lại là Trọng Hoa giờ trò quý. Hẳn ngay cả nàng từ nơi của Vương Sở lửa được một trăm hai mươi lượng bạc đều biết, lại làm thế nào không biết nàng muốn dời đến thượng nghị ở? Không đi được, nàng đây liền không đi, để cùng hẳn chậm rãi chịu đựng, ngày nào đó hẳn chán ghét, tự nhiên sẽ thả nàng đi.

Tính tình từ nhỏ của Trọng Hoa chính là không chịu thua kém, không cho phép người khác khinh thường phản bội. Rõ ràng là duyên phận chấm dứt, nhưng bởi vì là nàng mở miệng trước cùng hẳn đoạn tuyệt, lại cự tuyệt yêu cầu hẳn bảo nàng ở lại, rời khỏi Thương Sơn vào kinh, hẳn liền ghi hận nhiều năm như thế, tính tình này cũng thực sự là khá lớn.

Chung Dục Dục để cho người khác gọi hai người nữ quan dưới quyền tới, một lần nữa phân phó công việc, lại nói dạy dỗ một phen, đã đến thời gian tan triều. Nàng vội vàng đi trước đi đầu nghênh đón Trọng Hoa, Lý An Nhân uy hiếp mà trừng nàng, nàng chỉ làm như không nhìn thấy, núp ở trong đám người, bình tâm tĩnh khí mà nhìn Trọng Hoa đến gần.

So với bốn năm trước, hẳn đã hoàn toàn rút đi ngây ngô, càng cao càng gầy, thần sắc cũng càng âm trầm, vùng xung quanh lông mày luôn luôn hơi nhíu, môi nhếch, một bộ dáng lãnh đạm không thể yêu, ánh mắt lãnh đạm thỉnh thoảng lơ đãng rơi vào trên thân người, uy áp mười phần. Từ lâu không phải là đáng sợ lúc bọn hắn mới quen.

Long liên càng ngày càng gần, rốt cục dừng lại, Chung Dục Dục rũ đôi mắt xuống, bình tĩnh như nước theo sát mọi người hành lễ hô to “Vạn tuế”. Ánh mắt Trọng Hoa dừng lại ở trên người nàng chỉ chớp lát, thì lại mau chóng thu hồi, lạnh lùng đi vào đại điện.

Kế tiếp truyền lệnh xử lý công việc, Chung Dục Dục cũng ngồi xổm ở trong góc phòng đại điện, cầm bút mực tờ giấy ghi lại. Đây không phải là chức trách của nàng, lẽ ra phải do khải cư lang đến làm, nhưng mà Trọng Hoa không mở miệng bổ sung lục khải cư lang, thì lại do nàng chịu tất cả trách nhiệm cho đến khi xong.

Đến khi Trọng Hoa chỉnh lý xong công việc, muốn nghỉ trưa, Chung Dục Dục cũng liền không có chuyện gì, nàng thu hồi bút mực giấy tờ, lui về dùng cơm nghỉ ngơi. Chỉ là mới vừa súc miệng xong, Lý An Nhân lại đến, đương dương đắc ý, không có hảo ý nói: “Bệ hạ hỏi người đến đi nơi nào, có phải muốn một tháng tiếp theo cũng phải ăn bánh mận thầu lạnh hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Quan mới nhậm chức (5)

Chung Dục Dục mân mê một lọn tóc mai rũ xuống, lại rửa tay sạch sẽ, bình tĩnh mà thoa lên dầu thơm mới đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới thị uy của Lý An Nhân, ngay cả liếc mắt hẳn một cái cũng ngại thừa thãi.

Lý An Nhân làm cho mình mất mặt, phần nộ mà theo ở phía sau uy hiếp nàng: “Người chờ đi, người sẽ không có kết cục tốt đâu. Lại dám đánh ta, ta nhất định phải để cho người biết sự lợi hại của ta. Người tham mộ hư vinh, vong ân phụ nghĩa chẳng lẽ không nên xấu hổ mà chết sao? Lại còn cây ngay không sợ chết đứng như vậy, da mặt kia thật không phải là dày.”

Chung Dục Dục đột nhiên dừng lại quay đầu, Lý An Nhân bị dọa đến rút lui một bước dài, vững vàng bảo vệ mặt mình, thanh âm cũng run lên: “Người

muốn làm gì?”

Chung Duy Duyệt để ý tay áo một lát, bình thần nói: “Coi như là ta tham mộ hư vinh, đó cũng là chuyện của ta và bề hạ, cùng người có quan hệ gì? Lại để cho ta nghe người sửa dậy, đừng trách ta không khách khí.”

“Người dám!” Lý An Nhân lại lui một bước dài.

Chung Duy Duyệt vén tay áo: “Người có muốn xem thử một chút hay không?”

Lý An Nhân co cẳng bỏ chạy: “Người chờ đó, một lát sau ta đem việc người làm nên mới vừa rồi nói cho bề hạ, bề hạ gọi người đi chính là muốn trừng phạt người, đến lúc đó đừng tìm ta cầu tình, ta sẽ không tha cho người.”

Chung Duy Duyệt đón các loại ánh mắt của cung nhân, bình tĩnh và tầm điện của Trọng Hoa. Trong sa trường tầng tầng lớp lớp, Trọng Hoa đưa lưng về phía nàng nằm nghiêng trên giường, thượng tẩm Cát Tường Quân mang theo hai người cung nhân quỳ gối ở một bên hầu hạ, nghiêm túc an tĩnh ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe được.

Chung Duy Duyệt quỳ xuống làm lễ: “Khấu kiến bề hạ.”

Trọng Hoa không nhúc nhích tí nào, như là đang ngủ.

Chung Duy Duyệt cũng không lên tiếng nữa, rất tự giác di chuyển đi đến trong góc phòng, quỳ gối chung một chỗ cùng Cát Tường Quân, ánh mắt trao đổi truyền đạt tin tức cho nhau. Cát Tường Quân lặng lẽ cầm tay nàng, ở trong lòng bàn tay nàng viết một chữ “Lý”, nói cho nàng biết Lý An Nhân cáo trạng nàng rồi, để cho nàng cẩn thận.

Chung Duy Duyệt nhẹ nhàng lắc đầu, biểu thị coi như là chịu phạt, nàng cũng tuyệt không nhượng bộ với Lý An Nhân. Một tiểu hoạn nô hèn mọn, muốn làm hù dọa làm hổ cưỡi đến trên đầu nàng, còn chưa đủ tư cách.

Cát Tường Quân bắt đầu đi thở dài, cũng không khuyên bảo nàng nữa.

Trong đại điện an tĩnh như vậy, chỉ có tiếng nước chảy tích tích của đồng hồ nước Thanh Đồng vang dội, Chung Duy Duyệt buồn ngủ vắn tóc, nhin không được che miệng nhẹ nhàng ngáp một cái. Mấy ngày nay nàng bị làm khổ quá chừng, thân thể lại từ nhỏ cũng không lớn tốt, thật sự là hơi không chịu được. Tĩnh một lần Trọng Hoa còn phải có một lúc mới tỉnh, liền rũ đầu xuống, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Chợt bị Cát Tường Quân đẩy một cái, giật mình tỉnh lại, chỉ thấy Trọng Hoa yên ổn nằm trên giường, cách sa trường nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt sáng ngời, sáng đến dọa người. Giống như cái đêm mưa năm đó, ngày nàng cập kê, hắn cùng nàng nắm tay chạy đến phía sau núi, đứng ở dưới gốc cây đình hương ấy, mưa nhỏ xen lẫn hoa rơi vẩy cả người bọn họ, hắn nắm đầu vai nàng, đem một cây ngọc trầm cài vào trong tóc nàng, lại vừa hôn xuống cái trán nàng, cười khê: “Tiểu sư muội trưởng thành rồi, có thể lập gia đình rồi.”

Ánh mắt của hắn khi đó tựa như giờ phút này sáng ngời đến đốt người, Chung Duy Duyệt khép nhẹ mắt lại, thu hồi ánh mắt, yên lặng cúi đầu.

Trọng Hoa rũ mi mắt, thân thể trở mình một cái, đưa lưng về phía các nàng tiếp tục ngủ.

Một con ve đột nhiên phát ra tiếng kêu, an tĩnh trong điện đánh vỡ trong nháy mắt, Trọng Hoa chợt xoay người ngồi dậy, mọi người đều giật nảy mình, cẩn thận nhìn về phía hắn. Trọng Hoa chỉ vào Chung Duy Duyệt lạnh nhạt nói: “Người không phải là rất có khả năng sao? Đi đem cái con ve không biết phân biệt này đánh lại.”

Cát Tường Quân không đành lòng mà nhìn về phía Chung Duy Duyệt, Chung Duy Duyệt trái lại một chút gánh nặng cũng không có, mặt mày rạng rỡ, ôn hòa nói: “Vâng.”

Lui ra ngoài giống như mây bay nước chảy, vừa lúc đụng tới Lý An Nhân ngó dáo dác mà ở đằng kia nhìn xung quanh, liền chỉ đến Lý An Nhân một cái: “Đi, tìm cán đích tới! Đem con ve không biết phân biệt đánh lại, rán đầu bỏ long thể cho bề hạ!”

Thấy Lý An Nhân hình như có thái độ không phục, liền trừng mắt đến: “Người không muốn vì bề hạ tận trung sao?”

Dù để cho Lý An Nhân mượn mười lá gan, hắn cũng không dám cự tuyệt vì hoàng đế bề hạ tận trung, chỉ có thể ủy khuất mà tìm hơn mười tiểu hoạn quan, cầm gậy trúc lưới nhện dính ve chuyên dụng, đi theo phía sau Chung Duy Duyệt để dính ve.

Chung Duy Duyệt mặt mày rạng rỡ, tự đắc kỳ nhạc, chỉ điểm bọn họ: “Nơi này có một con, đi bên trái, tới bên trái thêm một chút.” Thấy tay chân vụng về, thì không khách khí chút nào đoạt lấy cán đích tự mình động thủ, năm đó nàng vì lập đầy bụng mình và đệ đệ, cái gì có thể ăn cũng từng đánh chủ ý, việc dính ve đối với nàng mà nói quả thực chính là một bữa ăn sáng.

Trong tầm điện, gió nhẹ từ từ chuyển lạnh, đem thanh âm thanh thúy sung sướng của Chung Duy Duyệt cũng đưa vào. Trọng Hoa mặt âm trầm ngồi ở trên giường, một bụng khí.

Cát Tường Quân cẩn thận hỏi: “Bề hạ muốn thức dậy chưa ạ?” Thấy Trọng Hoa không nói, coi như hắn ngầm thừa nhận, liền vén sa trường, nhận trà ấm trong tay cung nhân dâng đến trước mặt hắn: “Bề hạ thỉnh uống thanh tâm trà.”

“Cút!” Trọng Hoa chợt bạo phát, chợt đem tay nàng đẩy ra, tách trà lăn nhào trên mặt đất, ứng tiếng đổ vỡ. Cát Tường Quân và mấy người cung nhân

sợ đến run cả người, quỳ rạp xuống đất: “Bệ hạ bớt giận, nô tỳ tội đáng chết vạn lần.”

Trọng Hoa hít một hơi, nhìn chằm chằm đỉnh tóc của Cát Tương Quân.

Nữ quan trong cung tuy có phẩm cấp bổng lộc, cũng được xưng là nữ quan, nhưng trên thực tế cùng quan viên ngoại triều là khác nhau hoàn toàn. Nữ quan cao tột đỉnh, nhiều nhất cũng bất quá là thị tỳ thiên tử, đã là nữ quan trong cung ở trước mặt hân đều chỉ dám tự xưng là nô tỳ.

Chỉ có Chung Duy Duy, bất kể là làm lên cư lang, hay là làm đồng sử, cho tới bây giờ cũng không chịu ở trước mặt hân tự xưng nô tỳ, một mực một cái “Vi thần” “Tội thần” làm rất hăng hái, giống như tự xưng một tiếng “Nô tỳ” chính là sẽ muốn mạng của nàng.

Thực sự là không lo ngại gì! Nàng biết bất luận là hân đang nhìn nét mặt sư phụ, hay là nhìn ở nét mặt phụ hoàng, cũng không thể đem nàng ra làm sao. Cái nữ nhân xấu lòng dạ độc ác này! Hư vinh cay nghiệt, ác độc vô tình, hư tình giả ý, đứng núi này trông núi nọ, thật sự là vừa đáng ghét vừa ghê tởm. Trọng Hoa tức giận bắt bình mà xuống giường nhỏ, đi nhanh tới trước cửa sổ.

Dưới cây lớn ngoài điện, bóng cây loang lổ, Chung Duy Duy đang nhón gót chân, cầm cây gậy trúc để đánh ve, nàng nín thở, tập trung tinh thần, mắt vừa đen vừa sáng, trên mặt trắng trắng có chút hồng, hai lọn tóc đen nhánh tán lác ở bên tai, mắt sáng đến say mê, vóc người mảnh mai duyên dáng coi như là trong kiểu nam quan bào rộng lớn cũng không đỡ được phong tình.

Trọng Hoa mặt âm trầm, chợt đem cửa sổ đóng kín, nổi giận dưng dưng nói: “Ai còn dám gây tiếng động lớn ồn ào liền mang xuống đánh mười hèo!”

Cát Tương Quân một bên dọn dẹp mảnh sử vỡ, một bên nhìn lên thần sắc thiên tử trẻ tuổi, như có điều suy nghĩ. Xem ra cảm giác của nàng quả nhiên không sai, hoàng đế bệ hạ đối với Chung Duy Duy thật là tình xưa khó quên.

Nàng là một trong những người hầu hạ phụng dưỡng tiên đế lâu nhất, đối với gút mắt trung gian này nên có nhiều cân nhắc. Tiên đế không muốn để vị hoàng đế bị hai họ Vi, Lữ quản chế, một lòng thâm nghĩ để cho Trọng Hoa cưới đích nữ Chung thị làm vợ lập hậu, vì thế không ngại phong Chung Duy Duy làm khởi cư lang, để cho nàng bầu bạn học tập kiến thức chính trị này.

Nghe nói Trọng Hoa trước sớm cùng Chung Duy Duy một lòng quá mức, nàng vẫn cho là sau khi Trọng Hoa trở về sẽ gặp cảnh tượng Chung Duy Duy lấy chồng, nhưng không nghĩ hai người đến trình độ này, cũng không biết bên trong đó đến tột cùng có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Quan mới nhậm chức (6)

Toàn bộ một buổi chiều, Chung Duy Duy đều ở trong bầu không khí đè nén vượt qua, Trọng Hoa vẫn ngồi ở sau bàn xử lý tấu chương, lại cho triệu mấy quan viên nghị sự, con mắt từ đầu chí cuối cũng không nhìn qua nàng.

Nàng muốn uống nước, cung nhân không dám cho, đến giờ cơm rồi, Trọng Hoa cũng không cho nàng xuống đi nghỉ ngơi ăn cơm. Chỉ để nàng ngồi nơi ấy nhìn hân ăn uống hưởng thụ, còn cái gì đưa hầu đồ ướp lạnh, mặn hồng chu cũng khoe ra từng cái.

Chung Duy Duy đói bụng đến đầu vàng mắt hoa, lặng lẽ dịch đến trong góc phòng sâu hơn, ở chỗ này không người được mùi thơm của thức ăn, cũng không thấy rõ gương mặt Trọng Hoa đỏ, quả thực giống như là một cảng tránh gió nhỏ nhoi. Nàng mơn bàn sách che lấp, móc ra một túi giấy dầu, lặng lẽ bỏ điểm tâm ngọt vào trong miệng, thăm may mắn nàng sớm có chuẩn bị, bằng không thì thật phải đói bụng lắm.

Một cái điểm tâm ăn chưa xong, khuôn mặt Lý An Nhân liền phóng đại xuất hiện ở trước mặt nàng, Chung Duy Duy bị hân dọa đến một hơi nuốt xuống điểm tâm trong miệng, nghẹn đến mắt tròn trắng. Vốn tưởng rằng Lý An Nhân chắc chắn muốn tố giác tố cáo nàng, ai biết Lý An Nhân chỉ là đem bàn sách trước mặt nàng dời đến một nơi khác, lại âm mặt gọi nàng đi qua ngồi: “Bệ hạ cho người ngồi chỗ đó.”

Chung Duy Duy thuận giọng, đi sang ngồi. Chỗ đó ánh sáng đường đường, ngọn nến trải rộng bốn phía, đem nàng chiếu hiện rõ từng lý từng tí, bất luận cái gì mờ ám đều không bị che lấp. Cách đó không xa chính là bàn sách của Trọng Hoa, hân quay mặt về phía nàng, chỉ cần nàng vừa nhấc mắt, là có thể thấy gò má đẹp mê người của hân.

Trọng Hoa đẹp mê người nhất chính là gò má đó, nhất là ở dưới ánh đèn sáng rực, nhớ năm đó, nàng là làm thế nào cũng không nhìn đủ. Chung Duy Duy dùng sức cắn môi, tận lực đem Trọng Hoa nhìn thành tảng đá thô ráp bên đường, nhưng mà bọn họ cách nhau quá gần, trừ phi nàng nhắm mắt lại, không thì chính là không có biện pháp làm như không thấy với gò má xinh đẹp của Trọng Hoa.

Từ nhục xuyên tràng quá, Phật tổ tâm trung lưu (1). Chung Duy Duy rầu rĩ một hồi, cũng không rầu rĩ nữa. Chính hân đưa tới cửa, không phải là nàng muốn nhìn hân. Nàng quang minh chính đại mà nhìn khuôn mặt của Trọng Hoa, có chút ghét bỏ mà nghĩ, hơi gây một chút, còn có râu ria trên cằm cũng nhiều so với trước đây, bất quá vẫn là không ảnh hưởng đến gương mặt đẹp của hân. Thảo nào Vương Sở phải không tiếc dùng tiền vì hân, còn vì thế liên lụy đến tiền đồ.

(1) Rượu thịt trôi qua ruột, Phật Tổ ở trong lòng.

Bên tai Trọng Hoa lộ ra một mảng hồng nhạt, thẹn quá hóa giận giương mắt trừng nàng: “Chung Duy Duy lớn mật! Dám nhìn trộm mặt rồng, phải bị tội gì?”

Chung Duy Duy nghe lời mà rũ mắt xuống nhận tội: “Tội thần thực sự là tội đáng chết vạn lần, thỉnh bệ hạ thứ tội.”

Trọng Hoa hừ lạnh một tiếng: “Ngươi có phải bất mãn với trẫm hay không, muốn mưu thích trẫm?”

Chung Duy Duy vội vã kêu oan: “Dù cho là cho vì thần mượn một trăm lá gan, vì thần cũng không dám. Hơn nữa, ngài anh minh thần võ như vậy, vì thần chỗ nào đánh thắng được ngài?”

Trọng Hoa hung hăng trừng nàng: “Ngươi không được nhìn trẫm, không thì đem mắt của ngươi moi ra!”

Chung Duy Duy lấy ra một tấm khăn lụa che mắt lại, ở sau ót kết nút: “Thần xin tuân ý chỉ bệ hạ. Chỉ là thần như vậy thật khó khăn, không có cách nào mà ghi lại bệ hạ đang làm cái gì.”

Hồi lâu cũng chưa thể nghe âm thanh của Trọng Hoa, nàng thử thăm dò đem khăn lụa kéo ra một đường may nhìn lên, đã thấy Trọng Hoa sớm đã không thấy tăm hơi, Triệu Hoành Đồ đứng ở một bên, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Bệ hạ đã đi ngủ rồi, Chung Đồng sử cũng trở về đi. Ngày mai lúc canh tư, đứng giờ thượng trực, ngàn vạn lần đừng đến muộn nữa.”

Chung Duy Duy như được đại xá, như kẻ trộm hỏi Triệu Hoành Đồ: “Tiểu Đường có tin tức chưa?”

Triệu Hoành Đồ nói không rõ ràng: “Chuyện này ngươi phải hỏi bệ hạ. Ta không quản được đâu.”

Trong lòng Chung Duy Duy đã hiểu rõ, Trọng Hoa người này rất bao che khuyết điểm, hần và nàng có thù oán, cùng Tiểu Đường lại không có thù. Tiểu Đường là người của Thương Sơn Chung thị đi ra ngoài, đại biểu cho bộ mặt của hần và sư môn, hần tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào bất lợi với Tiểu Đường.

Nếu Tiểu Đường đã có tin tức, Chung Duy Duy cũng không vì nàng lo lắng nữa, thu thập đồ đạc xong trở về phòng trực, lại có mấy người cung nhân chờ ở nơi đó, dâng thức ăn nóng hổi và các loại lễ vật nhỏ, quanh co mà hỏi thăm chuyện hậu cung phi tần vào cung một tháng sau, cùng với Trọng Hoa có điều gì ám chỉ hay không, ư người nào các loại.

Chung Duy Duy so sánh nhận đồ vật, lời nói lại giảo hoạt: “Ta cũng không dám suy đoán xằng bậy thánh ý, đây là chuyện roi dũa. Nhưng mà thôi, quy củ và phong tục xưa trong cung này là như thế nào, trong lòng mọi người đều có cân nhắc.”

Mọi người nghe hiểu ám chỉ của nàng, dù sao cũng có người của Vi thị và Lữ thị tham gia, ai cũng đừng muốn đoạt lấy được thứ nhất, được cái tiện nghi này. Và lại ngày nay thái hậu họ Vi, Vi nhu chính là cháu gái nhỏ Vi thái hậu, lại cùng tân đế thanh mai trúc mã nữa, thế nào tân đế cũng sẽ cho Vi nhu nhiều phần mặt mũi.

Có người cao hứng bùng bùng, cũng có người nổi giận bất bình. Chung Duy Duy nhìn từng cái ở trong mắt, cơ bản đã đem những người này phân ra phe phái, cao hứng bùng bùng là đứng bên Vi thị, một bên Lữ thị, nổi giận bất bình là thế gia đại tộc khác muốn mượn tân đế đăng cơ, muốn tiến hơn một bước.

Đuổi những người này đi, Chung Duy Duy liền đem bảng bài hậu cung phi tần hầu ngủ một tháng ra, nhìn qua lại ba lần, xác nhận nàng thực sự là giúp Trọng Hoa suy nghĩ rất chu đáo, cho dù chính là trước mặt Vi thái hậu độc ác lấy đến xoi mói, Vi thái hậu cũng không thể xoi mói, lúc này mới hài lòng nằm xuống nghỉ ngơi.

Ngày kế thức dậy đúng giờ, thu xếp xong, Trọng Hoa chưa thức dậy. Thượng tẩm Cát Tương Quân dẫn một đám người yên lặng đứng chờ ở bên ngoài tẩm bình phong, thấy nàng tới thì hướng nàng mỉm cười.

Chung Duy Duy đáp lại Cát Tương Quân một cái cười mỉm, ôm tay đứng ở một bên. Bên trong truyền đến một tiếng chuông reo, có nghĩa là Trọng Hoa đã dậy rồi, Cát Tương Quân lập tức hô một tiếng: “Bệ hạ.” Lại dẫn người đi vào hầu hạ Trọng Hoa thức dậy.

Chng Duy Duy ôm bút mực đi vào, trước yên lặng hành lễ thỉnh an với Trọng Hoa, lui về tại sau góc bàn sách đã bố trí ngồi xuống. Trước cầm bút ghi lại Trọng Hoa thức dậy lúc nào, lại tỉ mỉ quan sát trạng thái khí sắc của hần như thế nào, để ghi lại trong hồ sơ.

Vậy mà mới giương mắt thì chống lại ánh mắt của Trọng Hoa, Trọng Hoa hung tợn trừng nàng một cái, nhanh chóng đưa mắt dời đi chỗ khác, thờ phỉ phò đi về phía sau tẩm bình phong.

Chung Duy Duy ngơ ngẩn, nếu như nàng không nhìn lầm, mới vừa rồi bên tai Trọng Hoa dường như hơi đỏ lên, dáng vẻ giống như là vừa thẹn vừa giận vừa hận. Hần xấu hổ cái gì mà xấu hổ? Chẳng lẽ là không có loại thói quen tiền hô hậu ủng của cuộc sống đế vương này? Cũng không muốn để cho người khác gần người hầu hạ, đem nàng gọi tới vậy xem để làm gì?

Mặt sau tẩm bình phong vang lên tiếng nước, mặt hai người cung nhân phụ trách dọn dẹp trải giường chiếu đỏ lên, vẻ mặt kỳ lạ thay đổi ra giường đệm chán. Chung Duy Duy không hiểu nguyên do, hỏi: “Làm sao vậy?” Người được một mùi kỳ quái nhàn nhạt, thì lại hỏi: “Đây là cái mùi gì?”

Cung nhân càng e lệ hơn, xấu hổ mà người đẩy ta, ta đẩy người, ai cũng không chịu mở miệng nói. Chung Duy Duy không hiểu ra sao cả, lại thêm chút không nhìn được: “Ta đây là làm công việc, nên ghi lại trong hồ sơ đều phải ghi lại, các người làm trò trống gì.”

Cát Tương Quân cũng đỏ mặt, xấu hổ mà nhỏ giọng nói: “Bệ hạ... Ừm... Di (són).” Lúc trước nàng phục vụ là lão hoàng đế, cũng chưa từng gặp qua loại chuyện này, thật mắc cỡ chết người.

Chung Duy Duy không nghe rõ, truy hỏi: “Cái gì?”

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn từ sau tấm bình phong, như là thanh âm chấu vàng lật úp trên mặt đất, tiếp theo thanh âm lạnh như băng của Trọng Hoa vang lên: “Lỗi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Quan mới nhậm chức (7)

Cung nhân ai ai cầu xin tha, trong tầm điện tất cả mọi người mặt trắng bệch nói, trên gương mặt đám người Cát Tương Quân ngoài ngượng ngùng cũng không có gì khác, Chung Duy Duy cũng không quan tâm nhiều như thế, tiếp tục truy hỏi: “Ban nãy các người đang nói cái gì? Ta chưa nghe rõ.”

Trọng Hoa từ sau tấm bình phong đi tới, âm u mà liếc qua đám người Cát Tương Quân một cái, làm cho đám người Cát Tương Quân thấy trong lòng run sợ, không dám nhiều lời. Lại đi tới trước mặt Chung Duy Duy, trên người hần hơi nước xen lẫn mùi thơm dịu nhàn nhạt, hòa vào nhau thành một loại mùi kiêu diễm, chui thẳng vào lỗ mũi Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy khứu giác rất linh mẫn xuất chúng, khuôn mặt âm một cái đỏ lên, nàng nhớ lại những năm đó, lúc sáng sớm, Trọng Hoa bị nghĩa phụ buộc dậy sớm luyện kiếm đọc sách, hần luôn lặng lẽ bò từ cửa sổ vào trong phòng nàng, quần quít muốn lấy bàn tay vào trong chăn nàng để ủ ấm tay. Khi đó mùi vị trên người hần chính là như vậy, hơi nước xen lẫn mùi thơm dịu nhàn nhạt, dễ nghĩ có thể khiến cho người khác mê muội.

“Thực sự là không bình thường, mặt người đỏ cái gì?” Trọng Hoa nhìn vành tai hồng hồng của Chung Duy Duy, tâm tình hơi có chút khoái trá, thò tay lấy đi ghi chép cuộc sống hàng ngày trước mặt nàng, thấy hai hàng chữ xinh đẹp viết trên đó, đầu tiên là ghi lại lúc hần rời giường, tiếp là ghi chép mặt cung nhân có sắc đỏ thẹn thùng, vì vậy đưa tay xé một trang này xuống, vò thành một cục nhét vào trong tay áo, lạnh lùng thốt: “Không được hỏi nữa.”

Chung Duy Duy nói giận: “Bệ hạ, ngài không thể phá hủy quy củ!”

Trọng Hoa nguy hiểm mà hít mắt lại, từ trong kẽ hở lông mi rét lạnh liếc nhìn nàng: “Người đang nói cái gì? Trẫm không nghe rõ.”

Chung Duy Duy theo cổ gằng lý sự: “Khởi cư lục chính là muốn đưa đến sự quán đễ niêm phong cất vào kho vào tủ hồ sơ, ai cũng không thể xuyên tạc ghi lại, theo lý thuyết, cho dù là bệ hạ muốn nhìn cũng là không thể...”

Trọng Hoa cười nhạt: “Người cho là người là khởi cư lang? Coi như người là khởi cư lang, cũng không có quyền hạn ghi lại chuyện riêng tư của trẫm sau này, cần ghi lại cần có trong hồ sơ chính là các sự vụ công khai khác.”

Chung Duy Duy mở to hai mắt: “Đúng vậy, cho nên vì thân làm chính là chuyện đồng sự nên làm. Không phải là bệ hạ để cho thần ngày đêm theo hầu hạ, lại là vì cái gì?”

Trọng Hoa chợt nắm lấy cằm của nàng, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng chậm rãi nói: “Người thật không biết là tại sao?”

Hơi thở hần phả trên mặt của Chung Duy Duy, đầu ngón tay hơi thô ráp, lạnh lẽo hữu lực, Chung Duy Duy nghĩ linh hồn cũng muốn xuất khiếu rồi, lưng nàng cổ thẳng, không cam lòng tỏ ra yếu kém mà nhìn chăm chú vào ánh mắt Trọng Hoa: “Hồi lời bệ hạ, vì thần đương nhiên hiểu rõ ý bệ hạ.”

Trọng Hoa chậm chọc mà câu dẫn khéo môi: “Nói nghe một chút.”

Chung Duy Duy mặt ửng đỏ, thấp giọng nói: “Có mấy lời không thuận tiện nói, bệ hạ có thể cho lui tùy tùng hay không?”

Lông mi Trọng Hoa run lên, như là không dám tin nhìn về phía nàng, lại như bị lửa đốt như lại rút tay về, khụ trầm một tiếng, mặt lạnh đuổi đi đám người Cát Tương Quân bên cạnh: “Lui ra!”

Cung nhân nói đuổi nhau ra ngoài, trong tầm điện lớn như vậy chỉ còn lại có hai người Trọng Hoa cùng Chung Duy Duy.

Trọng Hoa rũ mắt không nói, Chung Duy Duy cũng có chút mất tự nhiên, lại nhìn chung quanh, lấy ra danh sách thứ tự thị tẩm đêm qua nàng sắp xếp, hai tay dâng lên, lấp bắp mà nói: “Đêm qua trở về không ít người cung nhân hỏi thăm việc này, nghĩ đến sáng nay lúc bệ hạ thượng triều, thái hậu nương nương sẽ triệu thần hỏi đến việc này. Thần hết lòng lo lắng cố gắng suy nghĩ, nghĩ an bài như vậy rất là thỏa đáng, thỉnh bệ hạ xem qua, nếu không có chỉ thị, thần liền đem nói trình cho thái hậu nương nương.”

Trọng Hoa gắt gao siết biểu tấu thứ tự, sắc mặt tái nhợt đen lại, đen lại trắng, cuối cùng cắn răng nghiêng lợi đem danh sách thứ tự phá tan thành từng mảnh, hung hăng đập vào người Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy nhủ mảy: “Giận làm tổn hại gan, không thích hợp dưỡng sinh, bệ hạ không cần giận dữ? Ngài không hài lòng, thần điều chỉnh là được. Lúc nào cũng phải theo ý của ngài, làm cho các nàng nghe lời, tiền để có đặn dò, thần biết nên làm như thế nào.”

Trọng Hoa hít sâu một hơi, chỉ vào cửa điện: “Cút!”

Chung Duy Duy im lặng không lên tiếng hành lễ, thu dọn đồ đạc, bình tĩnh mà lui ra ngoài. Cát Tương Quân đang lắng tai nghe động tĩnh bên trong, thấy nàng bị đuổi ra ngoài, thì nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Chung, người tại sao lại làm bệ hạ tức giận nữa? Ta xem vừa rồi bệ hạ là thật muốn cùng người hảo hảo nói chuyện, làm thế nào trong nháy mắt người lại có thể khiến cho bệ hạ đem người đuổi ra ngoài?”

“Ta cũng không biết là xảy ra chuyện gì.” Chung Duy Duy vuốt vuốt tay, vung ống tay áo, tiêu sái mà đi.

Cát Tương Quân rũ mắt trầm tư chỉ chốc lát, đi tới cửa tấm điện, thấp giọng hỏi Trọng Hoa: “Bệ hạ, ngài nên rửa mặt chải đầu ăn vận dùng bữa rồi à.”

“Cút!” Trọng Hoa hung thần ác sát mà từ bên trong bước ra, thấy nàng ngăn ở cửa, thì đưa tay đem nàng đẩy mạnh lao đảo ngã nghiêng một cái, nổi giận dùng đũa đi đầu về phía trước.

Chung Duy Duy trở về phòng trực, trước thong thả ăn cơm uống nước, vội vàng đem danh sách trình tự hầu ngũ bị Trọng Hoa xé bỏ viết lại một phần nữa, sau đó vào chỗ đến trước gương, nghiêm túc quy củ mà thu dọn một phen. Xác nhận thật sự không thể xoi mói nữa, mới ngồi xuống chờ người của Vi thái hậu.

Mặt trời vừa mọc, người Vi thái hậu bên đó đã tới rồi, lạnh như băng nói: “Thái hậu nương nương muốn triệu kiến Chung Đồng sử.”

Vừa mới vinh thăng Vi thái hậu không lâu Vi thái hậu toàn thân đỏ trắng, vẻ mặt bi thương mà nửa nằm nửa ngồi ở trên giường mỹ nhân nhỏ, thấy nàng đi tới liền thở dài: “Tiểu Chung người thật đúng là hiếm mới được, bốn cung tưởng niệm tiên đế, muốn cho người đến bên mình trò chuyện, hoài niệm tiên đế một chút, người lại không chịu.”

Chung Duy Duy chỉ coi như Vi thái hậu đang nói láo, làm xong theo lễ vấn an, một mực cung kính nói: “Hồi lời thái hậu nương nương, không phải là vi thần không chịu đến bồi nương nương, mà là Dương tổng quản rất hung dữ, vi thần sợ hãi.”

Vi thái hậu cười một tiếng: “Đứa trẻ này thật biết nói đùa, Dương Tẫn Trung nhất là thành thật yên phận ôn hòa hết mức, người sợ hãi làm cái gì?”

Dương Tẫn Trung phối hợp ngẩng đầu lên, hướng Chung Duy Duy suy suy đoán đoán nham hiểm cười một cái: “Chắc là Chung Đồng sử làm chuyện gì có lỗi với nương nương, cho nên trong lòng có quý, thấy lão nô liền sợ?”

Chung Duy Duy cũng cười: “Dương tổng quản thật biết nói đùa, ha ha. Nương nương người xem, ngay trước mặt người, hần đã dám hù dọa thần.”

Vi thái hậu ngoài cười trong không cười mà nói: “Dương Tẫn Trung, người lui xuống đi, chớ hù dọa Tiểu Chung. Hôm nay nàng chính là người tâm phúc trước mặt bệ hạ, không dễ dàng đụng chạm được. Từ nhỏ bệ hạ không lớn lên ở trước mặt bốn cung, bốn cung không nỡ khiến cho hần thương tâm mất hứng.”

“Nương nương thực sự là dụng tâm từ mẫu, bệ hạ sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của nương nương.” Chung Duy Duy nghe được chút ý tứ, xem ra trong lúc đó Trọng Hoa và Vi thái hậu, vì sống chết của nàng so không ít chiều mắt còn, hơn nữa kẻ hồ rất lớn.

Vi thái hậu móc ra một cái khăn lụa lau nước mắt lưng tròng nơi khóe mắt, than thở: “Chỉ cần làm cho hần được cao hứng, ta đây một người mẹ cho dù chết cũng cam nguyện. Ai bảo hần không lớn lên ở trước mặt ta chứ? Nhiều năm xa lạ như vậy, cũng không biết bao giờ mới có thể bù lại.”

Một đám người đang cúi đầu đau khổ khuyên nhủ: “Nương nương nhanh nhanh thu lệ, nếu là người bởi vậy sinh bệnh chẳng ngờ, truyền đi chẳng phải là lỗi của bệ hạ.”

Chung Duy Duy âm thầm xì một tiếng khinh miệt, chính bà ta muốn sinh bệnh, sao là lỗi của Trọng Hoa? Đây thật là mẹ đẻ sao? Còn không kém kẻ thù là bao nhiêu.

Cung nhân khuyên một hồi, Vi thái hậu trở lại chuyện chính: “Hần không hiểu được tấm lòng tốt của ta, ta lại không thể mặc kệ hần. Mắt thấy trăm ngày tiên đế sắp qua, phi tần sắp sửa vào cung, các người an bài như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quan mới nhậm chức (8)

Chung Duy Duy đem danh sách thứ tự hầu ngũ trình lên, người dẫn đầu thứ nhất chính là cháu gái ruột Vi thái hậu Vi Nhu, Vi thái hậu thấy mặt mày giãn ra một chút, lại nhìn thấy Lữ Thuần theo sát phía sau thì không cảm thấy chói mắt như vậy.

Cân nhắc lại một phen, phát hiện trong một tháng Vì Nhu chỉ thay phiên một lần, vùng xung quanh lòng mày liền nhú, đem danh sách thứ tự ném một cái, cười nhạt: "Người là có ý gì?"

Chung Duy Duy không chút hoang mang: "Lần vào cung này tổng cộng có tên mười quý nhân, đều là ngàn dặm mới tìm được một người tôn quý. Bệ hạ trước kia sớm không ở kinh thành, khó tránh khỏi xa lạ không quen, nếu là mưa móc dính đồng đều, thứ nhất là trấn an triều thần cung phi, lại tìm hiểu tính tình sở thích chư (nhiều) quý nhân lại thêm một chút. Một tháng ba mươi ngày, bệ hạ bận từ sáng đến tối nghỉ ngơi hai ngày, long thể mới có thể an ổn khỏe mạnh. Một vòng nữa, bệ hạ đã cùng chư quý nhân có hiểu biết, khi đó mới tốt an bài bên cạnh một lần nữa."

Vi thái hậu cười nhạt: "Người thật ra nghĩ đến thật chu toàn."

Chung Duy Duy rũ nửa mắt, không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Ăn lộc vua hết lòng hướng tới việc vua, những thứ này đều là bổn phận của vi thần."

"Bộ này tạm thời để ở chỗ bổn cung!" Vi thái hậu làm bộ thu trước, nghiêng răng nghiêng lợi: "Chung Duy Duy, nghe nói trước kia tiên đế từng có ý đem người ban cho Trọng Hoa, ta chỉ coi người như một nha đầu đến từ dân gian không xứng, hôm nay xem ra, người quả nhiên rất xứng chức. Người ngay cả một chút cũng không đổ lệ ư?"

Chung Duy Duy cười nhạt: "Để cho thái hậu nương nương lo lắng rồi, tiên đế chưa từng có loại ý nghĩ này, vi thần cũng nhớ kỹ an phận thủ thường. Làm lên cư lang, là trung quân ái quốc, làm đồng sử, cũng vẫn là trung quân ái quốc."

Vi thái hậu đã sớm nghĩ đến, lúc Vĩnh Đế còn sống, bà ta trăm phương nghìn kế muốn mượn hơi Chung Duy Duy giúp làm việc, Chung Duy Duy cũng là một bộ nửa chết nửa sống như vậy, bộ dáng vẫn đậm phong kinh, hơi hợm cự tuyệt yêu cầu của bà ta, không khỏi thâm oán hận, nắm chặt quả đấm lớn tiếng nói: "Bổn phận? Người biết cái gì là bổn phận? Ta là mẹ đẻ của bệ hạ, sinh hấn ra thì thiếu chút nữa đã mất mạng, hấn hiểu kính ta thuận theo ta, là vì bổn phận của người con, càng là làm người vua phải làm gương mẫu! Người làm cho ta hài lòng, đó là trung quân ái quốc! Đó là bổn phận!"

"Nương nương nói phải." Chung Duy Duy khẽ khom người: "Vậy phải làm thế nào người mới hài lòng đây?"

Vi thái hậu vốn tưởng rằng nàng sẽ chết kiên định đến cùng, lúc này thấy nàng lại thuận theo, ngạc nhiên hơn thì lại là hơi đắc ý, cho là nàng sợ rồi, nhân tiện nói: "Như vậy mới thông minh. Bệ hạ đối với người ra sao, người ngoài không biết, bổn cung cũng dễ hiểu. lúc này chẳng qua là hấn đang nhìn mặt mày phụ thân người, càng không đành lòng làm cho tiên đế thất vọng, lưu lại cái danh bạc tình bạc nghĩa. Người chỉ có thể ngoan ngoãn hiểu chuyện, bổn cung mới có thể thương xót người, che chở người, hiểu không?"

Chung Duy Duy nói: "Hồi lời của nương nương, vi thần đã hiểu."

Vi thái hậu càng gọi ra dự tính: "Kỳ thực người là một đứa trẻ tốt, hấn không thích người, đó là hấn nhất thời hồ đồ. Qua mấy ngày nữa, hết kỳ tang, bổn cung bày gia yên, để cho hấn qua đây, thay người nói cùng hòa giải, ít nhất phải cho người một phi vị, lại thay bổn cung sinh một tôn tử, đó chính là vinh hoa phú quý hưởng dụng bất tận cả đời."

Chung Duy Duy câu môi cười: "Tạ đại ân nương nương."

Vi thái hậu liền nhắc lên ngón tay ngọc nhỏ dài, điểm lên danh sách thứ tự một cái: "Nhu nhi và hoàng đế là biểu huynh muội thanh mai trúc mã, tình cảm khác với người bình thường, lại là từ gia đình nhà mẹ đẻ ta ra ngoài, thân phận càng khác biệt, đám người còn lại, là thế nào cũng không thể đánh đồng cùng nàng."

Chung Duy Duy liền hỏi: "Như vậy, nương nương cho rằng cho Vi quý nhân mấy ngày thì hợp?"

Vi thái hậu gian trá cười: "Vậy sẽ là chuyện của người. Chung Đồng sử thông minh có thể uống phỉ, cũng không thể chút chuyện như vậy cũng làm không được nữa."

Nói cách khác, nếu như là Lữ thị hoặc là Trọng Hoa bắt mặn, muốn tới tìm phiền toái, đó chính là Chung Duy Duy không làm tốt nhiệm vụ của mình, thái hậu cùng việc này không có bất cứ quan hệ gì.

Chung Duy Duy lật danh sách lên, không chậm trễ chút nào mà cho Vì Nhu thêm hai ngày (trong đó một ngày là ổn định cuộc sống của Vì Nhu, theo quy củ cũng không thể hầu ngủ), cho thêm Lữ Thuần một ngày nữa, trình cho Vi thái hậu xem: "Thỉnh nương nương thánh tài (xem xét)."

Vi thái hậu cũng không biết ngày đó là ngày ổn định cuộc sống của Vì Nhu, chỉ thấy Vì Nhu đề lên mọi người một đầu, còn nhiều hơn so với Lữ Thuần một ngày, thì hài lòng: "Chung Đồng sử thông minh giỏi giang, có tiền đồ lớn."

Chung Duy Duy cúi đầu cười: "Xin nương nương hãy chiếu cố nhiều hơn." Phần danh sách sửa đổi này, một bản phải cho Trọng Hoa nhìn, nữ nhi Lữ thị và Vì thị vốn là không giống với những cung phi bình thường khác. Nàng làm như vậy chẳng qua là vì để lại một đường sống, xoa dịu quan hệ cùng Vi thái hậu một chút, xem ra bây giờ, là đạt được hiệu quả rồi.

Vi thái hậu không thích Chung Duy Duy, đạt được mục đích liền đuổi nàng đi, giả mù sa mưa mà nói: "Đứa trẻ đáng thương, nếu như là bệ hạ làm khó dễ người, cứ tới nói cho bổn cung, bổn cung thay người hết giận."

Chung Duy Duy cung kính thuận theo, ra khỏi Vạn An cung liền châm chọc mà nhếch khóe môi, thiên gia không máu mủ, thể hiện đặc biệt rõ ràng ở trên người hai mẫu tử Vi thái hậu và Trọng Hoa.

Đề không cho Vi hậu lợi dụng tình mẫu tử thao túng Trọng Hoa, từ nhỏ Trọng Hoa chính là lớn lên ở bên người Vĩnh Đế, trong một tháng chỉ có thể nhìn thấy Vi hậu vài lần, vừa tròn tám tuổi đã bị đưa đến Thương Sơn, đến môn hạ bá nghĩa phụ học tập, càng giống như cùng Vi thái hậu cắt đứt tình mẹ con.

Lúc trước Vi thái hậu còn đối với hần nhưng nhớ không thôi, sau này sinh tiểu nhi tử Trọng Nghiệp, liền đem hần ném ra ngoài, toàn tâm toàn ý thăm nghĩ tự mình vây bọc nuôi lớn Trọng Nghiệp lên ngôi vua. Chỉ là trong bốn năm Chung Duy Dục vào cung theo hầu Vĩnh Đế, mắt đã vô số lần thấy Vi thái hậu dẫn Trọng Nghiệp, ở trước mặt Vĩnh Đế hoặc là lấy lòng khoe mẽ, hoặc là ngấm bịa đặt vu oan Trọng Hoa, ly gián phụ tử thân tình. Nếu không phải là Vĩnh Đế kiên nghị, cố gắng đã sớm để cho Trọng Nghiệp đắc thủ, Trọng Hoa chết như thế nào cũng không biết.

Trong lúc đó mâu thuẫn lớn nhất của nàng và Vi thái hậu chính là đến từ nơi này, Vi thái hậu muốn nàng nói xấu Trọng Hoa, bị từ chối vài lần, liền kết thù hận. Vĩnh Đế vừa mới qua đời, Vi thái hậu đã muốn đưa nàng vào chỗ chết, nếu không phải Trọng Hoa lên tiếng ngăn lại kịp thời, lúc này nàng đã chôn ở trong bùn đất bắt đầu hư thối.

Cho nên trong lúc đó cừu hận của hần và Vi thái hậu vĩnh viễn cũng không thể tháo bỏ, Chung Duy Dục căn bản không tin một đồng lời hứa hay của Vi thái hậu, an tâm tĩnh khí mà trở về phòng trực, y phục cũng không thay, cũng không ra ngoài, im lặng đợi.

Qua chỉ có thời gian một chén trà, lại có người đến triệu nàng:”Lữ thái quý phi mời Chung đồng sử uống trà.

Vị Lữ thái quý phi này, chính là người đại diện của gia tộc Lữ thị ở trong cung, năm đó nàng và Vi thái hậu cạnh tranh hậu vị, không chỉ thảm bại, trả giá cao hơn nữa chính là con trai tàn tật, không thể cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, cả đời của nàng không thể mang thai nữa. Bởi vậy đến phiên lần này, Lữ thị là mao túc kính nhi, nhất định phải đem Lữ Thuần đẩy lên hậu vị, ai dám cản đường bọn họ liền dám thống hạ sát thủ.

(Mao túc kính nhi: tích góp từng chút một, đợi đến khi đủ lớn thì làm.)

Hơn nữa Lữ thái quý phi biệt hiệu người điên, làm ầm ĩ bất cứ giá nào, ngay cả Vi thái hậu cũng phải tránh lui một ít. Chuyện lần này đã định trước Lữ thị sẽ không hài lòng, Chung Duy Dục việc này đồng sử đứng mũi chịu sào, quả thực chính là một cái sai phải chết.

Nhận được truyền triệu, thủ hạ nàng chính là hai người nữ quan đều sợ đến không nhẹ, nhắc nhở nàng nói:”Có phải đi và nói cho Triệu tổng quản một tiếng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Quan mới nhậm chức (9)

Báo cho Triệu Hoành Đồ, chẳng khác nào báo cho Trọng Hoa. Chẳng qua là Chung Duy Dục cũng không cho là chuyện này vượt qua khả năng khống chế của nàng, khí định thần nhàn chỉnh lại y phục một chút, cười ha ha đi ra ngoài.

Chưa kịp bước ra cửa cung Thanh Tâm điện, chỉ thấy Lý An Nhân đứng ở trong bóng râm nhìn nàng:”Bệ hạ trở về có chút thời giờ nữa, vì sao người không đi hầu hạ bên cạnh bệ hạ? Quen phải lén lút gian trá dùng thủ đoạn.”

Hôm nay Trọng Hoa trở về sớm như vậy sao? Đây cũng là ít thấy. Chung Duy Dục hơi có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nhiều lời với Lý An Nhân, trực tiếp theo cung nhân Lữ thái quý phi phải tới mời nàng đi Phù Dung cung.

Lữ thái quý phi cũng nhìn Chung Duy Dục không vừa mắt, nguyên nhân gần giống với Vi thái hậu. Khác nhau chỉ ở, Vi thái hậu muốn cho con trai nhỏ thay thế con trưởng kế vị, nàng là muốn cho đường muội sinh hoàng tử lên ngôi.

Thấy Chung Duy Dục, nàng mở miệng liền muốn danh sách thứ tự hầu ngũ, thấy tên bài đệ nhất của Vi Nhu, há mồm liền mắng, lại nhìn thấy Vi Nhu cư nhiên nhiều hơn so với Lữ Thuần một ngày, thật là khuôn mặt cũng vận vận, để cho người khác túm lấy Chung Duy Dục:”Người cái chó săn này, người đã quên là bà ta đối đãi người như thế nào sao? Dám không coi ai ra gì như vậy, khi dễ Lữ thị!”

Chung Duy Dục sớm có chuẩn bị, linh hoạt mà vòng tay ôm quanh cây cột, trong miệng không nhả ra một chữ:”Nương nương là muốn bức xé thể diện triệt để sao?”

Lữ thái quý phi mắng:”Là người cầu đánh.”

Chung Duy Dục so với nàng hung hơn:”Nương nương biết rõ hạ quan mới đi ra từ Vạn An cung, lại làm khó dễ ta như vậy. Vậy được! Hôm nay người đánh không chết ta, ngàn vạn lần đừng hối hận!”

Lữ thái quý phi đương nhiên không thể đánh chết nàng, nghe vậy lập tức để cho người khác dừng tay:”Cho người thời gian nửa nén hương, nếu người không thể khiến ta thỏa mãn, ta thấy người một lần đánh một lần!”

Chung Duy Dục nhẹ giọng nói hai câu, về mặt của Lữ thái quý phi dụ đi rất nhiều:”Coi như người thức thời! Người dám gạt ta chờ coi!”

Chung Duy Duyệt định liệu trước:”Không đâu, ngày sau còn muốn dựa vào nương nương che chở mà.”

Lữ Thái Quý phi hừ lạnh:”Ngươi cũng là có bản lĩnh, ngươi đều được hai mẹ con đều trở thành kẻ thù. Trong cung này, ngươi không cầu ta còn thật không tìm được người khác có thể cầu xin.” Lại gậy chia rẽ nói:”Ngươi là làm sao lẫn vào? Chẳng lẽ bệ hạ không biết đồng sự khó xử sao? Hẳn phải có bao nhiêu hận ngươi căm ghét ngươi, mới có thể cho người làm cái này?”

Chung Duy Duyệt giả vờ cầm tay áo lau lệ, sầu bi mà thờ dãi:”Lôi đình vũ lộ (sấm sét mưa móc) đều là ân vua, có thể giữ lại cái mạng nhỏ này chính là bệ hạ nhân từ rồi.”

Lữ Thái Quý phi bĩu môi:”Nhìn bộ dạng ngươi uất ức kia, nào có uy phong của người tâm phúc trước mặt tiên đế. Đi đi!”

Chung Duy Duyệt thuận lợi đối phó Lữ Thái Quý phi, chỉ đắc ý hải lòng mà lui ra ngoài, đi tới cửa “Không cần thận” té lộn mào một cái, đem chậu sen của Lữ Thái Quý phi công phu trồng lật đổ trên mặt đất, làm chậu phù dung lưu ly giá trị liền thành roi nát bấy.

Lữ Thái Quý phi nổi trận lôi đình, lại muốn để cho người khác đánh nàng, Chung Duy Duyệt kêu to:”Nương nương ngàn vạn lần đừng động thủ! Nếu không hạ quan bị sợ hãi, nói không chừng có thể không cần thận đánh nát những thứ khác. Mới vừa rồi hạ quan bị uy phong của nương nương dọa cho, cho nên chân mới phải mềm té ngã.”

Lữ Thái Quý phi tức giận vô cùng, tuy là không dám đánh nàng nữa, cũng uy hiếp nàng nói:”Ngươi đền ta! Không thì ta nhất định đến nơi đó bắt bảo bệ hạ.”

Chung Duy Duyệt giờ tay tán thành:”Hạ quan nghèo đến kêu lách cách, vì nương nương suy nghĩ, đúng thật chỉ có thể đi tìm bệ hạ.”

Chợt nghe Lý An Nhân hô to một tiếng:”Nô tỳ thỉnh an với Lữ Thái Quý phi!” Lại cáo mượn oai hùm mà trừng về phía Chung Duy Duyệt:”Bệ hạ tìm ngươi, lại không dám đi, cần thận mạng của ngươi!”

Chung Duy Duyệt làm bộ lau lệ một cái, ai oán nói:”Nương nương cũng nhìn thấy, hạ quan đâu làm chủ được cái gì!” Không đợi Lữ Thái Quý phi lên tiếng, xoay người chạy đi.

Sau một lát Lý An Nhân đuổi kịp nàng, một đường châm chọc khiêu khích:”Ngươi thật là có năng lực gây họa, làm một cái chuyện vô tích sự cũng có thể làm cho bệ hạ mất đáng kể tiền tài. Bệ hạ thực sự là hảo tâm, lại còn để cho ta thay ngươi đến giải vây, theo ta nói, tốt nhất nên để cho ngươi kẻ bên xử lý đập vỡ, đánh cho ngươi cũng không biết họ gì.”

“Ta họ Chung.” Chung Duy Duyệt trịnh trọng trả lời, trả lại một câu:”Để cho bệ hạ yên tâm, trước khi ta chết nhất định sẽ giúp hân đem hậu cung giải quyết.”

Lý An Nhân bĩu môi, lại nhìn hai mắt nàng, hỏi:”Ngươi không sợ kị cho dù một chút?”

Chung Duy Duyệt “Ha ha” cười:”Tại sao ta phải sợ kị? Bệ hạ lại không phải là của ta. Ta đã đáp ứng tiên đế, phải hết sức mình có thể phụ tá, ta sẽ hết sức.”

Lý An Nhân cười nhạt:”Quả nhiên là một người lạnh lùng vô tình. Ta nói ngươi thật không hối hận?”

Chung Duy Duyệt mặt âm trầm:”Mắc mớ gì tới ngươi? Nói nhiều một câu nữa thử xem? Có tin ta xé nát miệng của ngươi hay không?” Thực sự là buồn cười, hân (Trọng Hoa) ngồi quanh phụ nữ lục cung, làm cái gì đều là đương nhiên, nàng bị ép lưu lại thay hân quản lý an bài một đồng chuyện hư hỏng, còn phải hạ danh tiếng xuống làm một người lạnh lùng vô tình. Nàng sợ kị để làm gì? Sợ kị hữu dụng sao?

Lý An Nhân bị lệ (ác) khí lộ ra trong mắt nàng hù dọa, bĩu môi lạnh lẽo nhìn nàng nhỏ giọng nói:”Đều là người điên.”

Chung Duy Duyệt tràn đầy nóng nảy, không chỗ phát tiết, nhắc chân hướng về bắp chân của hân đứng một cước:”Cút!”

Lý An Nhân đỏ vành mắt, chạy trốn chết:”Ta phải nói cho bệ hạ, ngươi khi dễ ta!”

“Đi đi, đi đi! Để cho ta bị giết chính là hay nhất!” Chung Duy Duyệt đánh đuổi Lý An Nhân, lè mề chậm chạp đi trở về, trước kia hai khắc đồng hồ là có thể đi hết đường, gắng gượng đi hết hơn nửa canh giờ.

Trở lại Thanh Tâm điện, mặt trời đã sớm xuống sườn núi, Lý An Nhân trốn ở phía sau cây cột hướng nàng rêu rao:”Bệ hạ bảo ngươi trở về liền đi qua hầu hạ một lúc!”

Nàng hướng Lý An Nhân giờ lên nắm tay, Lý An Nhân xoay người chạy.

Hoàng hôn đã buông xuống, trong đại điện đã âm tối lại, Chung Duy Duyệt đi vào, không thấy Trọng Hoa, cũng không thấy người hầu hạ, liền thử mà hô một tiếng:”Bệ hạ? Ngài có ở đây không? Thần đến giao ý chỉ.”

Cũng không có người để ý nàng, trong đại điện rất an tĩnh.

Chung Duy Duyệt nhìn hai bên một chút, đột nhiên thấy một cái chén trà sứ ngà voi nhỏ bày đặt trên án thư của Trọng Hoa, cùng một bộ của nàng trước bị

Dương Tầm Trung ném võ rất là giống nhau, lập tức bước nhanh về phía trước, lạng lẽ lấy chén trà đến xem.

Xúc cảm quen thuộc khiến nàng roi lệ trong nháy mắt.

Thanh âm của Trọng Hoa đột ngột vang lên: "Người đang làm gì?"

Chung Duy Duyệt sợ đến tay run một cái, vội vàng đem chén trà để lại chỗ cũ, mau chóng lau lau lệ, mỉm cười xoay người, lại không phòng bị hung hăng đụng phải một lồng ngực cứng rắn – Trọng Hoa chẳng hay lúc nào đứng ở phía sau nàng.

"Bệ... Bệ hạ..." Chung Duy Duyệt sợ đến lui về phía sau hai bước, thất lưng hung hăng đánh vào trên thư án, đập đến nước mắt nàng phải hiện ra.

Trọng Hoa mặt âm trầm, vội vã tiến lên hai bước, nắm cổ tay nàng lại, hô hấp cũng thổi tới trên mặt hân: "Người khóc cái gì? Tiễn nhân Lữ thị đánh người rồi?"

"Không có..." Chung Duy Duyệt suy nghĩ bởi vì hân đụng chạm nên loạn thành một đoàn, che giấu mà "Ha ha" cười: "Làm sao có thể, người thông minh cơ trí như ta vậy, sao có thể dễ dàng liền bị người khác trừng phạt? Đối phó nàng, chẳng qua là một bữa ăn sáng mà thôi."

"Vậy vì sao người khóc?" Ánh mắt Trọng Hoa sáng quắc, tay càng nắm càng chặt, hô hấp đốt người.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Quan mới nhậm chức (10)

Trích dẫn: "Vi, Vi..." Chung Duy Duyệt rặng trên đập vào răng dưới, không không chế được mà nhẹ nhàng run rẩy, nàng không dám đối mặt với Trọng Hoa, mắt liếc về một bên, nhìn về phía hình trang trí ô vuông âm u, liền ngay cả hít thở cũng khó khăn: "Vi ta nhớ Chung Mậu thôi."

Nàng cười hi hi, lấy lòng hỏi Trọng Hoa: "Nhị sư huynh, lúc người tới có thấy qua Chung Mậu hay không? Hân cao hơn ư? Không mắc bệnh nữa chứ? Hân có nhận được được liệu và tiền ta đưa về hay không? Đại sư huynh có mỗi ngày giám sát hân luyện võ đọc sách hay không?"

Trọng Hoa trầm mặc nhìn nàng, không thốt nên lời.

Chung Duy Duyệt lại cười: "Nhị sư huynh, người xem ta mỗi ngày cố gắng làm việc như vậy, vì ngài nghĩ đến chu đáo bao nhiêu... Có thể thả ta trở về sớm một chút hay không? Ta nhớ đại sư huynh và Chung Mậu, thực sự rất nhớ."

Con tức giận trong mắt Trọng Hoa từng chút một bắt đầu kéo đến, cuối cùng đột nhiên bùng nổ, hân hung hăng hất tay nàng ra, nghiêng răng nghiêng lợi: "Người nằm mơ! Cho dù chết, ta cũng muốn người chết tại trong cung thành này!"

Chung Duy Duyệt đỡ thư án nhích ra phía ngoài một chút, dịch đến ngoài phạm vi cánh tay Trọng Hoa có thể chạm đến, liền nhanh chóng nhảy tránh ra, xa xa quỳ xuống: "Bệ hạ bớt giận. Nghìn sai vạn sai đều là lỗi của thần."

"Đừng tưởng rằng là trẫm thương tiếc người, chẳng qua là sợ người bị người khác đánh chết, làm mất mặt trẫm mà thôi!" Trọng Hoa cầm sách lên bộ trà cụ gốm ngà trên án, hung hăng nện trên mặt đất, nổi giận dùng dùng đi vào nội điện.

"Cung tiễn bệ hạ." Chung Duy Duyệt quỳ gối, lễ độ cung kính, lại lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Trọng Hoa lặng im mà đứng ở trong nội điện, tà dương chiếu xuống bên cửa sổ loang lổ quang ảnh rơi xuống trên người hân, một thân thê lương. Triệu Hoành Đồ giống như tượng gỗ mà đứng cạnh màn trướng, làm bộ bản thân vẫn luôn không tồn tại.

Lý An Nhân tiến vào, cổ họng nghẹn ngào mà quỳ xuống cáo trạng: "Bệ hạ, Chung Đồng sử khi dễ nô tỳ, nàng đá nô tỳ, còn uy hiếp nô tỳ."

Quả nhiên là lớn lên ở ngoài cung, không trải qua tôi luyện, một chút năng lực cũng không có, không nhìn thấy tâm tình bệ hạ không tốt sao? Còn dám đổ dầu vào lửa. Triệu Hoành Đồ cũng không thể làm gì khác hơn là đứng ra giảng hòa: "Người trêu chọc Chung đồng sử ra sao?"

Lý An Nhân không hiểu, trái lại càng thêm ủy khuất: "Nô tỳ chỉ là bất bình vì bệ hạ mà thôi. Bệ hạ sợ nàng ăn thua thiệt của Lý thái quý phi, sớm trở về chờ, còn để cho nô tỳ đi thay nàng giải vây, nàng không một chút cảm kích, còn nói bệ hạ tốt nhất giết nàng. Nàng chính là một nữ nhân xấu xa không lương tâm, bạc tình bạc nghĩa, không hiểu được tốt xấu! Bệ hạ nhất định phải vì nô tỳ hết giận, hung hăng giáo huấn nàng một chút, ô ô..."

Trọng Hoa cả giận nói: "Nói vậy, ai nói trẫm trở về sớm là sợ nàng chịu thiệt? Cho người đi gọi nàng, là muốn gọi nàng đến làm việc hầu hạ! Ai nói lo lắng nàng? Nàng đó sao?"

Lẽ nào hân hiểu sai ý rồi? Lý An Nhân ngơ ngẩn: "Không phải là... Bệ hạ ngài..."

Triệu Hoành Đồ tiến lên che miệng Lý An Nhân, thấp giọng quát lớn: “Nói nhiều, còn không mau cút đi!”

Chợt nghe Trọng Hoa lạnh lùng thốt: “Ngươi nói không sai, Chung Duy Duy đích thật là thiếu giáo huấn. Truyền ý chỉ của trẫm, một tháng này đều chỉ cho phép nàng uống cháo loãng ăn bánh màn thầu, ai dám cho nàng ăn cái khác phải chết!”

“Bệ hạ thánh minh.” Lý An Nhân rất vui mừng, nhảy dựng lên đi truyền chỉ.

Triệu Hoành Đồ hỏi Trọng Hoa: “Bệ hạ, canh giờ đến rồi, muốn truyền lệnh ư?”

Chợt nghe cung nhân báo lại: “Phù Dung Cung Lữ thái quý phi sai người đến yết kiến bẩm bệ hạ, nói ngày hôm nay Chung đồng sử đánh nát chậu ngọc lưu ly phù dung gia truyền của nàng, hỏi bệ hạ làm sao bây giờ.”

Trọng Hoa cười lạnh: “Để cho nàng đi tìm chết!”

Triệu Hoành Đồ chuyện này không đúng, vội hỏi: “Bệ hạ, tính tình Lữ thái quý phi có hơi kỳ quặc, nhưng nàng dầu gì cũng là quý phi tiên đế cung chiều nhất, lại là mẹ đẻ Ngỗ vương, ngài...”

Trọng Hoa hung ác nói: “Một hai người cũng dám không đem trẫm để ở trong mắt rong lòng, trẫm nếu không xuất ra thủ đoạn lời đình, quả thực sẽ nhảy đến trời cao! Triệu Hoành Đồ ngươi đi phù dung cung, hỏi Lữ thị, can thiệp sự vụ hậu cung, đoán thánh ý, lạm dụng tư hình với ngự tiền nữ quan, phải bị tội gì!

Thân là thái quý phi, mầu mực và đáng vẻ nên có đi nơi nào? Còn biết xấu hổ hay không? Lại nói cho Chung Duy Duy, bổng lộc một năm nay của nàng cũng bị mất! Một văn tiền cũng không hứa cho nàng!” Ngẫm lại lại không cam lòng mà thêm một câu nữa: “Không được giúp nàng đến ngoài cung truyền tin! Ai dám giúp nàng truyền tin liền đi chết!”

Triệu Hoành Đồ về mặt đau khổ lĩnh việc, than thở rồi đi.

Chung Duy Duy mặt không thay đổi đến ăn cháo loãng màn thầu, nhìn Lý An Nhân ở một bên cười trên nỗi đau người khác mà nhảy lên nhảy xuống, khinh bỉ nói một câu: “Ngu ngốc.”

Lý An Nhân giận dữ: “Ngươi mắng ai?”

“Mắng ngươi.” Chung Duy Duy để đũa xuống vén tay áo: “Ngứa da à?”

Lý An Nhân xoay người chạy: “Ta phải nói cho bệ hạ ngươi khi dễ ta, ngươi chờ xem”

Chung Duy Duy đi về ngồi, tiếp tục ăn bánh màn thầu của nàng.

Cát Tương Quân đến xem nàng, lặng lẽ bỏ nhét một túi giấy dầu cho nàng, thấp giọng nói: “Lột bỏ vỏ trứng, ăn một chút vết tích cũng không để lại, mau ăn nhân lúc còn nóng.”

Chung Duy Duy mỉm cười nói: “Tương Quân tỷ tỷ chưa nghe thấy ý chỉ mới nhất ư? Tỷ không sợ chết ngay?”

Cát Tương Quân ôn nhu thay nàng lấy đi hạt gạo nơi khóe môi: “Muội không nói, tỷ không nói, ai sẽ biết? Trong cung này khó có được tri kỷ, tỷ không đối tốt với muội phải tốt với ai?”

Trong lòng Chung Duy Duy chảy qua một dòng nước ấm, cúi đầu ăn một miếng trứng gà lớn, nhẹ giọng nói: “Ăn ngon thật. Đa tạ tỷ tỷ.”

“Chúng ta là ai chứ, không nên nói những lời này.” Cát Tương Quân nhìn chăm chú vào Chung Duy Duy, thấp giọng nói: “Muội biết không, vừa rồi Lữ thái quý phi phái người đến nói cho bệ hạ, nói ngươi phá vỡ chậu phù dung ngọc lưu ly, hỏi bệ hạ phải làm thế nào. Bệ hạ nói, để cho nàng đi tìm chết.”

“À.” Chung Duy Duy vẻ mặt không đổi: “Bệ hạ nói, ai dám khi dễ người dưới tay của hắn, chính là không nể mặt hắn, tất cả đều nên đi chết.”

Cát Tương Quân lại nói: “Bệ hạ còn mắng Lữ thái quý phi không biết xấu hổ, muốn hỏi tội nàng nữa.”

Chung Duy Duy cười: “Đích thật là hơi thiếu giáo huấn.” Nàng khoa tay múa chân với Cát Tương Quân: “Không nói hai lời, đến nhảy dựng lên quấy nhiễu muội, may mà ta lanh trí nhanh lẹ mất, bằng không thì nhất định hủy dung rồi.”

Cát Tương Quân nhún mày: “Là muội cố ý.”

Chung Duy Duy khiêu mi: “Cố ý cái gì? Cố ý phá hư chậu ngọc lưu ly phù dung sao? Nào có chuyện đó, thực sự là bị dọa, cuống cuống không chọn đường.”

Cát Tương Quân rũ mắt xuống: “Muội không tin tỷ. Tỷ là hỏi muội, muội không phải là cố ý chọc bệ hạ tức giận?”

Chung Duy Duy kêu oan: “Làm sao muội dám? Không thấy muội trăm phương nghìn kế lấy lòng hắn ư? Không thì muội liều mạng làm việc như vậy là vì cái gì? Thật sự là chịu khổ, tình thế khó xử mà.”

“Chỉ cần muối chịu đựng lòng mà cười với bề hạ một cái, bình tĩnh hòa nhã ngồi xuống cùng hắn nói vài lời mềm mỏng, muối lập tức có thể sống khá già so với hiện tại rất nhiều lần.” Cát Tương Quân hạ giọng: “Suy cho cùng, từ trước hai người các muối là từng có hôn ước, bề hạ cũng yêu thích muối. Muối nếu như chịu theo ý của hắn, là có thể làm hoàng hậu.”

Chung Duy Duy như là nghe thấy được chuyện cười lớn ban ngày: “Tỷ nghĩ sai rồi, cùng hắn có hôn ước không phải là muối, hắn cũng không yêu thích gì muối.” Nhiều nhất là tự tôn nam nhân bị tổn thương, không cam lòng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bề Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tân nhân nhập cung (1)

Cát Tương Quân ngồi thẳng thân thể: “Vậy, người có hôn ước với bề hạ là ai? Chỉ cần là người ở lâu trong cung, đều biết tiên đế và lệnh tôn từng có ước định, đích nữ Chung gia sẽ là hoàng hậu của bề hạ. Long phượng ngọc bội làm tín vật, muối có phượng bội, ta thấy rồi.”

Chung Duy Duy lạnh nhạt nói: “Muối không hề có, tỷ nhìn lầm rồi, hôn ước cũng không tồn tại. Hoàng hậu tương lai của bề hạ, sẽ không họ Chung.” Có lẽ cũng có thể họ Chung đó, nhưng tuyệt đối không phải là nàng.

Cát Tương Quân cả giận nói: “Muối xem ta là người mù sao? Phượng bội chính là ở trong tay muối! Có can đảm muối lấy nó ra, chúng ta nhìn đến tột cùng là có phải là long phượng bội để hậu của Đông Phương gia truyền thừa mấy đời hay không!”

Chung Duy Duy rũ mắt xuống: “Muối nói rồi, phượng bội không ở trong tay muối. Tương Quân tỷ tỷ còn có lời muốn hỏi không? Nếu như không có, ta muốn nghỉ ngơi.”

Cát Tương Quân cụt hứng rồi khò: “Coi như ta không nói gì.”

Chung Duy Duy an tĩnh đem bánh mận thầu và cháo loãng ăn xong, đứng dậy đóng cửa sổ, ngủ một giấc đến canh ba ngày tiếp theo. Theo thường lệ thu dọn thỏa đáng đi Thanh Tâm điện làm việc, nghe được bên trong Trọng Hoa lên tiếng, liền muốn đi theo cung nhân đi vào, lại bị Lý An Nhân ngăn ở ngoài cửa, nhìn có chút hả hê nói: “Bề hạ nói, chư vị quý nhân ngày gần đây sẽ vào cung, Chung đồng xử rất bận rộn, không cứ nhất định trở lại hầu hạ bên ngài.”

Chúng cung nhân nhất tề quay đầu lại, vẻ mặt khác nhau, có nhìn có chút hả hê, cũng có tò mò đồng tình. Cát Tương Quân nháy mắt về phía Chung Duy Duy, ý bảo nàng nhanh nhận sai cầu xin tha thứ với Trọng Hoa, Chung Duy Duy chỉ làm như không nhìn thấy, mỉm cười, hành lễ: “Thần tuân chỉ.” Lại đứng dậy, như nước chảy mây trôi mà lui ra ngoài, phong thái ưu mỹ, không có một chút tình trạng bất kham lưu luyến.

Đi tới cửa, lại nghe thấy một tiếng vang thật lớn bên trong, lại có cung nhân khóc cầu xin tha thứ, liền lắc đầu than nhẹ một tiếng: “Kích động như thế, đích thật là cần trút ra hỏa khí.” Giương mắt nhìn thấy Triệu Hoành Đồ đứng ở trong bóng râm, liền hào tâm nhắc nhở hắn: “Truyền thái ý thỉnh mạch cho bề hạ đi, dùng ít thuốc thanh tâm hạ hỏa.”

Triệu Hoành Đồ nhấn mặt cho nàng nhìn: “Tự thân khó bảo toàn, vẫn là chăm sóc tốt chính mình đi.”

Chung Duy Duy thần thanh khí爽: “Ta rất tốt.” Chỉ cần không gặp được Trọng Hoa, không nhìn mặt lạnh lớn lên không thể yêu của hắn, không nhìn thấy hắn nổi trận lôi đình, nàng liền rất tốt.

Đến tận lúc này đây, Chung Duy Duy không hề được hầu hạ ngự tiền, sáng sớm thức dậy phải đi thượng nghị cục kết thân cùng đồng sự, chọc người cười, lại đem hai người nữ quan thủ hạ huấn luyện phải nghe lời chịu khó. Nếu không lại chính là sắp xếp kỷ lục của đồng sự trước đó lưu lại, thâm nhập đào bới rõ ràng đặc tính yêu thích của các vị mỹ nhân gần vào cung. Có đôi khi bận rộn đến đêm khuya, thì lại phải trở về, mặt dày mày dạn ở lại trong thượng nghị cục, ép Đậu Phương thu dọn ra giúp nàng một gian phòng, đem từng thứ từng thứ đồ đạc đến trong phòng trực, nghiễm nhiên cũng ra một bộ dáng cái ồ.

Ngày gia giữ đạo hiếu, lấy tháng thay năm, đảo mắt đã qua ba tháng, toàn cung bỏ chịu tang. Trong cung từ trên xuống dưới đều thay đổi quần áo màu sắc mùa thu tươi đẹp, cung phi sắp vào cung, trong cung bận rộn đến náo loạn, người có mục đích đến trước mặt nàng theo đó cũng nhiều hơn, Chung Duy Duy thu bạc đến tay cũng mềm, phẩm là có thể hứa đầu hứa hết, có thể cho khuôn mặt tươi cười tuyệt không cho mặt lạnh, dù sao cũng là Trọng Hoa ra sức với hương thụ, nàng nhiều nhất chính là viết nhiều mấy chữ, chịu khó chạy nhanh một chút mà thôi.

Đã tròn mười ngày nàng chưa trở lại phòng trực sau Thanh Tâm điện, hoàn toàn mang thượng nghị cục trở thành nhà mình. Vì thái hậu và Lữ thái quý phi vội vàng chém giết một vòng mới, không ai lo lắng nàng đây bị đào thải khỏi cục sự thất bại ấy, Trọng Hoa hình như cũng quên nàng, không hỏi đến làm khó dễ nàng nữa.

Trong cung đồn đãi nàng đã thất sủng, rất nhanh thì cũng phải xui xẻo, nàng cũng lười để ý, chỉ đem những thứ trà cụ lá trà dôi ra ngoài, bài trí ra một cái sập ở trước cửa sổ, trải một cái chiếu mềm mại sạch sẽ làm chỗ đợi phượng hoàng (ý chỉ những người thân thiết của mấy cung phi sắp vào cung), bày một bàn trà gỗ lê hoa tinh xảo nhỏ, mấy cái bút lông bằng lông con thỏ, người đến có hứng thú hợp nhau thì rửa tay pha trà, cười nói phẩm trà, hạ một ván cờ.

Mọi người thấy nàng vững chắc như núi, lại nhìn ba người Vạn An cung, Phù Dung cung, Thanh Tâm điện cũng không tìm nàng phiên toái, thì lời đồn cũng dần dần chìm xuống.

Lý quốc lấy lá trà làm gốc rễ, trà đạo thịnh hành, nàng vốn là người có tiếng trong đạo này, trong khoảng thời gian ngắn, nữ quan trong cung đều lấy có thể uống được một ly trà của nàng làm vinh quang. Lại có Thái phi sĩ diện, rồi rảnh thì mời nàng đi dạy trà đạo, lại học trồng hoa, Chung Duy Duy miệng ngọt lại lừa người, mỗi lần đều có thể thắng lợi trở về.

Trọng Hoa không cho phép cung nhân cho nàng thức ăn khác ngoài cháo và bánh màn thầu, nhưng không ngăn được các móm thái phi ban cho, nàng ăn no béo, rất nhanh đã đem chỗ thịt mất lúc trước bỏ về.

Nhưng mà, nên tới dù sao cũng tới, hôm nay nàng từ chỗ thái phi nào đó ăn uống no đủ quay về, Đậu Phương đem tất cả mọi người của thượng nghị cục đều triệu tập đến một chỗ, nhân mạnh tuyên bố: “Ngày mai đại cát, quý nhân vào cung, tất cả mọi người rất căng thẳng, đem miệng ngậm chặt lại, ngàn vạn lần không nên để gây ra chuyện gì, bằng không thì không phải ta không sẵn lòng hạ thủ lưu tình, chính là cung quy không buông tha người khác.”

Tất cả mọi người đều khần trương, lại vô cùng hưng phấn mà nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Quý nhân vào cung liền đại biểu tân hoàng phải bắt đầu làm hạnh cung nhân, tân hoàng anh tuấn uy vũ mê người lại còn trẻ như thế, trước khi đăng cơ lại là không có nữ quyền, hoàn toàn chính là một miếng thịt béo bở ngon miệng. Tất cả mọi người có cơ hội, ai cướp được tim hán trước, thì sẽ trở thành người đứng đầu hậu cung, đây quả thực là tuyệt đại đa số cung nhân còn trẻ mộng tưởng.

Chung Duy Duy chỉ nghe không nói lời nào, đến khi mọi người tản đi liền muốn đi theo lùi về, Đậu Phương không cho nàng đi: “Tiểu Chung ngươi ở lại.”

Chung Duy Duy cũng liền ở lại: “Thượng nghị có gì phân phó?”

Đậu Phương nói: “Lúc trước ngươi trình lên danh sách hầu ngừ, ta theo như quy củ trình lên rồi. Nhưng vẫn chưa được Thanh Tâm điện bên kia đáp lại, ngày mai quý nhân sẽ vào cung, tri hoãn không được. ngươi theo ta đến Thanh Tâm điện đi hỏi chuyện này một câu.”

Chung Duy Duy theo nàng hướng Thanh Tâm điện mà đi, tiện thể hỏi một câu tình hình mới nhất: “Các quý nhân là cùng nhau vào cung, hay là lần lượt nhập cung?”

Đậu Phương hạ giọng: “Ý của thái hậu nương nương là, Vi quý nhân và Lữ quý nhân khác với những người khác, hẳn là từng tốp nhập cung, những người khác từ từ tiến vào là được rồi. Nhưng mà bệ hạ phân phó, lúc này toàn bộ quý nhân vẫn chưa phong hào, tất cả đối xử bình đẳng, cùng nhau vào cung, không phân biệt trước sau.”

Thái độ Trọng Hoa ở trong dự liệu của Chung Duy Duy, hẳn muốn chèn ép Vi thị và Lữ thị, cân đối thế lực hậu cung, tất nhiên muốn đem các thế gia khác nâng lên. Đối xử mọi người bình đẳng, không phân biệt trước sau, hàm ý tất cả mọi người đều có cơ hội, dưới trọng thưởng tất có dũng phu, nhất định sẽ có người đứng ra cạnh tranh với Vi Nhu, Lữ Thuần, đến lúc đó hẳn tọa sơn xem hổ đấu thì tốt rồi.

Chung Duy Duy nói: “Đây chẳng phải là nói, mỗi ngày sau này đều sẽ rất đặc sắc?” Nhị sư huynh chính là một khối thịt thom ngào ngạt, vừa đáng giá vừa ăn tốt, nàng ngẫm lại cũng lo lắng giữ hân, vốn là không béo, nhiều nữ nhân như lang như hổ nhào tới như vậy, sợ rằng phải uống thuốc bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tân nhân nhập cung (2)

Đậu Phương cảnh cáo Chung Duy Duy: “Đừng tưởng rằng ngươi xem chính là trò vui, ngươi cẩn thận một chút, cái việc này của ngươi không dễ làm, không cẩn thận sẽ chọc cho một thân tanh trời. Không nên chạy đi ra ngoài nữa, trừ phi là bệ hạ và thái hậu nương nương tuyên ngươi, không phải ai bảo ngươi cũng đừng đi, trà của ngươi giữ lại cho người trong nhà chúng ta uống là được rồi.”

Chung Duy Duy nhiều ngày nay không đến Thanh Tâm điện, lại có loại cảm giác bưng bít cách một thế hệ. Trọng Hoa cũng không ở trong điện, Triệu Hoành Đồ theo giả hầu hạ, Lý An Nhân vốn đang răn dạy tiểu hoạn quan dưới cấp, thấy nàng liền tới đây hoa tra: “Ai cho ngươi tới đây? Không chỉ lệnh không được yết kiến, ngươi quên rồi?”

Chung Duy Duy mặc kệ hân, rũ mắt xuống đi về núp phía sau Đậu Thượng nghị một lát, đem tất cả tranh chấp đều giao cho thủ trưởng đi giải quyết.

Đậu thượng nghị đáp nụ cười lên và nói tốt với Lý An Nhân: “Tiểu Lý công công, chúng ta là đến hướng bệ hạ thỉnh chỉ. Quý nhân sắp vào cung, chuyện sau này vẫn còn chưa được định đoạt, thật sự là không thể kéo dài được nữa, bằng không thì xảy ra chuyện gì, truy cứu tới, mọi người đều phải xui xẻo.”

Lúc này Lý An Nhân mới nói: “Bệ hạ xuất cung đi xem quân lính rồi, tối nay sợ rằng sẽ trở về rất muộn. Nếu không thì, thượng nghị ngài dùng qua com tới lại tới?”

Đậu thượng nghị không dám đi: “Bệ hạ quốc vụ bận rộn, có lẽ trở về lại có những chuyện khác, chúng ta hay là phải chờ thôi.”

Lý An Nhân liền mời Đậu thượng nghị đi đến chờ trong phòng trà nước, còn quan tâm mà nói: “Ta sai người khác đưa một phần cơm đến rồi, mong Đậu thượng nghị đừng chê.” Lại liếc mắt nhìn Chung Duy Duy, âm dương quái khí nói: “Có mấy người a, có bản lĩnh trèo cành cao rồi rời khỏi Thanh Tâm điện không trở lại, thì tự mình tìm ăn được rồi. Không có lương tâm mà.”

Chung Duy Duy ngay cả một cái lông mi cũng không động, rõ ràng là Trọng Hoa đánh đuổi nàng đi, thế nào tại đây Lý An Nhân, thì biến thành nàng trèo cành cao, không có lương tâm. Cành cây cao nhất trong cung này, không phải là bản thân Trọng Hoa sao? Thực sự là rất không nói đạo lý!

Đậu thượng nghị nhìn Chung Duy Duy, lại nhìn nhìn Lý An Nhân, cái gì muốn hỏi vẫn chưa hỏi, trái lại cười nói: “Không dám làm phiền tiểu Lý công công, ta không đói. Nếu như thuận tiện, thì có thể cho Tiểu Chung một phần.”

“Không tiện.”

“Ta không đói bụng!”

Chung Duy Duy và Lý An Nhân đồng thời lên tiếng, lại ghét bỏ mà cho một cái liếc mắt với nhau. Lý An Nhân thở phì phò nói: “Người lại lờm ta một cái nữa thử xem?”

Chung Duy Duy lại cho hắn một cái liếc mắt: “Lờm người thì lờm rồi, người muốn thế nào?”

Lý An Nhân giậm chân mạnh một cái: “Lười tính toán với người.” Lại cứ đi như vậy.

Chung Duy Duy vẻ mặt cũng nghiêm túc, quy củ mà theo sát Đậu thượng nghị đứng ở dưới bậc thang, yên lặng chờ Trọng Hoa trở về.

Một tia ánh sáng cuối cùng cũng biến mất ở trong cung điện nặng nề, xa xa vang lên tiếng roi, Đậu thượng nghị và Chung Duy Duy đều sửa sang lại y quan, ngay ngắn trang nghiêm mà xuống phía dưới hành lễ.

Một đôi giày thêu hoa vẫn vẫn long hơi dừng lại ở trước mặt Chung Duy Duy, thì lại đi về phía trước, thanh âm lạnh nhạt của Trọng Hoa vang lên: “Đậu thượng nghị, chuyện gì?”

Đậu thượng nghị vội vàng nói: “Hồi bẩm bệ hạ, ngày mai chính là tới thời hạn quý nhân vào cung, nô tỳ sớm dâng lên danh sách thứ tự, không biết bệ hạ có xem qua hay chưa?”

“Vào đây trả lời.” Tiếng va chạm của áo giáp kèm theo tiếng bước chân của Trọng Hoa vang lên, Chung Duy Duy nhìn lên một cái, thấy hắn cả bộ quân trang, mũi lại đứng thẳng một cái, ngửi được một mùi vị thiết huyết quen thuộc, cũng biết ngày hôm nay hắn tất nhiên ở trước mặt tam quân phóng ngựa băng băng, lộ ra vũ lực rõ ràng.

Đậu thượng nghị đứng dậy theo sát Trọng Hoa nhập điện đáp lời, Chung Duy Duy cũng rất tự giác mà cùng đứng lên, đầu cúi thấp đứng ở dưới bậc thang, cũng không đi theo vào. Trong thoáng chốc cảm thấy hình như Trọng Hoa lại ngoái đầu nhìn liếc nàng một cái, cũng không dám ngừng đầu nghiêm chỉnh, chỉ cố gắng làm ra dáng vẻ thành thật yên phận, đứng rất thẳng.

Đậu thượng nghị một đi không trở lại, Chung Duy duy chờ đến nóng lòng, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy cửa điện mở rộng, Trọng Hoa ngồi ở sau thư án mặt mùa bút thành văn, Đậu thượng nghị sớm đã không thấy tăm hơi hình bóng. Không khỏi trầm mắng Đậu thượng nghị một tiếng không trọng nghĩa, lại lặng lẽ lui về phía sau, từng chút một thối lui đi đến trong bóng tối, muốn xoay người đi, thì bị Lý An Nhân cản lại: “Bệ hạ triệu người.”

Chung Duy Duy nhắm mắt lên bậc đài: “Tham kiến bệ hạ.”

Trọng Hoa nhân nhạt nói: “Nghe nói Chung đồng sử gần đây trải qua rất tốt.”

Chung Duy Duy cười khan một tiếng: “Nhờ hồng phúc của bệ hạ.”

Trọng Hoa hơi rũ mắt xuống, vẻ mặt lạnh lùng vô tình: “Xưng bạn gọi bè, chơi cờ phẩm trà, giờ trò lừa bịp, móc nối khắp chốn, là muốn mưu đồ bất chính sao?”

Tội danh này có hơi lớn, nhất là loại người như Trọng Hoa, bản thân hắn mất hứng, người khác cũng đừng nghĩ sống tốt, thấy nàng quá tốt, hắn sẽ không không thoải mái, hắn khó chịu một chút, liền muốn tìm lỗi làm khó dễ nàng. Chung Duy Duy lập tức đáng mặt, ai thán: “Chẳng qua là tội thân đói bụng đến hoảng, muốn ăn bát mì nóng mà thôi. Bệ hạ đại nhân đại lượng, trong bụng có thể chống thuyền, nhất định sẽ không so đo với tội thân, đúng không?”

Trọng Hoa lạnh nhạt liếc nàng một cái: “Chuẩn bị bạc xong chưa?”

Cuối cùng không cần ăn bánh màn thầu uống cháo nữa rồi! Chung Duy Duy thấy hắn chịu buông tha việc này, vui mừng cười nói: “Đã chuẩn bị xong rồi, thỉnh bệ hạ vui lòng nhận cho.” Hai tay dâng ba nghìn lạng ngân phiếu, thuận tiện tặng bốc nịnh bợ: “Bệ hạ anh minh thần võ, phong lưu phóng khoáng, có thể được hoan nghênh, nhiều mỹ nhân trong cung đều rất quý bệ hạ, ngay cả nằm mơ cũng muốn thấy ngài.”

“Như vậy còn người?” Trọng Hoa buông bút, nhìn chăm chú vào Chung Duy Duy. Nàng đã thay y phục của nữ quan chánh lục phẩm, quần áo xanh nhạt thêu hoa đậm nhạt xinh đẹp, cái dây thắt lưng buộc lại vòng eo nhỏ nhắn cỡ lòng bàn tay, yểu chuyển gọn gàng, không thể nắm chặt, giống như người bước ra từ trong tranh, chỉ là thần sắc quá mức đáng ghét, vui mừng là giả, nịnh nọt cũng khoa trương biết bao.

Chung Duy Duy thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, lập tức công chính nghiêm nghị mà nói: “Ta là đồng sử bệ hạ khâm định, làm sao có thể cùng các nàng giống nhau chứ? người hầu ở trong cung, quan trọng nhất chính là không thể có tư tâm, không thì khó tránh khỏi có điều bất công, phụ tín nhiệm của bệ hạ.”

“Quả là, người không giống với các nàng. Ở trong mắt trong lòng người, vĩnh viễn đều chỉ có lợi ích và Chung Mậu. Chuyện và người khác, đối với người mà nói đều không đáng đề trong lòng. Vốn là trầm, nhìn lầm người rồi.”

Trọng Hoa thu hồi ánh mắt, lãnh đạm mà nói: “Mấy ngày nay, trầm đã nghĩ, chuyện đã qua liền cho qua đi. Không có đạo lý người đuổi, trầm còn không buông, nếu tiên đế cho người phụ tá trầm, vậy người liền lấy ra tất cả khí lực và tâm tư, làm xong xong việc, làm thật là tốt.”

“Đúng, thần, nhất định không phụ lòng bệ hạ.” Chung Duy Duy rũ mi mắt xuống, trình lên sách nhỏ mấy ngày nay nàng dày công làm ra: “Phía trên này ghi chép tính tình của các quý nhân gần vào cung, yêu thích, khuyết điểm, còn có một ít lời đồn nhỏ liên quan, tin tưởng có thể trợ giúp bệ hạ lý giải tốt hơn, nắm giữ các nàng.”

“Người thật đúng là cẩn thận và tôn kính làm tròn cương vị, suy nghĩ cho trầm.” Trọng Hoa châm chọc mà nhếch khóe môi, cũng không đón lấy sách: “Đây là tin tức mấy ngày qua người, mời người uống trà, chạy loạn khắp nơi, có được?”

“Bệ hạ không cần khen thần, đây là bổn phận của thần.” Chung Duy Duy đứng dậy, mỉm cười đem tập sách đặt ở trên thư án, lại lùi về: “Nếu bệ hạ không có phân phó gì khác, thần bèn cáo lui.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tân nhân nhập cung (3)

Trọng Hoa rũ mắt xuống, nhàn nhạt nói: “Canh tư ngày mai, trầm muốn nhìn thấy người đứng giờ, nếu như là chậm trễ một khắc, người xem rồi lo liệu.” Lại đem quyển sách ném tới dưới chân Chung Duy Duy: “Trầm bận rộn nhiều việc, nào nhớ kỹ những việc nhỏ tạp nham này? Người đã phụng di mệnh của tiên đế, đúng hạn nhắc nhở trầm, khi gọi thì đến.”

Chung Duy Duy khom lưng nhặt quyển sách lên, ngẩng đầu lên lại là vẻ mặt mỉm cười: “Thần tuân mệnh.” Lại thêm một câu: “Nếu như thần làm tốt, bệ hạ có phải có phần thưởng?”

Lông mi Trọng Hoa nhẹ nhàng run run một cái, hần nhắc mí mắt lên, lạnh lùng nhìn nàng.

Chung Duy Duy lùi về phía sau một bước, dùng sức vỗ đầu của mình một cái, mỉm cười: “Thần lại phạm bệnh cũ, được một tác lại muốn tiến một thước, si tâm vọng tưởng.” Nói đến bốn chữ “Si tâm vọng tưởng”, mỉm cười lui về phía sau, lùi đến ngoài điện, thân chuyển một cái, nhanh bước rời đi.

Mong ước có tâm một người, bạc đầu không rời xa, người si tâm vọng tưởng chính là hần. Trọng Hoa buông mắt ngồi im hồi lâu, khôi phục lại cảm bút đến, cúi đầu tiếp tục phê tấu chương. Triệu Hoành Đồ nhẹ chân nhẹ tay tiến đến, đứng ở một bên không dám lên tiếng, Trọng Hoa nhàn nhạt hỏi: “Chuyện gì?”

Triệu Hoành Đồ lấy ra một phong thư dùng son đỏ phong lại đưa lên: “Bệ hạ, là thư của Chung đồng sử.”

Phong thư là một tờ giấy dai bình thường, lại muốn nổi bật mà dùng con dấu đồng ấn lên một ấn ký nón trúc, bốn chữ “Chung Duy Duy khai (mò)” càng rỗng bay phượng múa, phóng túng không kèm chế được.

Nón trúc xanh xanh, Hà Thoa Y, tà phong té vũ chờ người về.

“Hà Thoa Y...” Trong mắt Trọng Hoa hiện lên một tia phản hận, mặt âm trầm hung hăng xé phong thư ra, muốn rút giấy viết thư ra, rồi lại nửa đường buông tha, ném tới trước mặt Triệu Hoành Đồ, cắn hận mà nói: “Sau này không cần đưa tới trước mặt trầm nữa, trực tiếp thiêu hủy.”

“Vâng.” Triệu Hoành Đồ thấp giọng nói: “Chung đồng sử chưa trở về thượng nghị cục, đi phòng trực nghỉ tạm.”

“Nàng đi chỗ nào có mắc mớ gì đến ta?” Trọng Hoa cao giọng nói: “Không được nhắc nàng ở trước mặt ta!”

“Vâng.” Triệu Hoành Đồ trầm nghĩ, nga Y cả “Trầm” cũng quên xưng luôn, một miệng là một cái “Ta”, đây không phải là bị chọc tức là cái gì? Trước thấy hần cùng Chung đồng sử tâm bình khí hòa nói chuyện, còn tưởng rằng cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, chỉ chớp mắt thì lại phát tác.

“Người nét mặt gì đó?” Trọng Hoa tức giận bưng bưng, “Người không phục?”

Triệu Hoành Đồ nhanh chóng quỳ xuống: “Bệ hạ bớt giận, lão nô chịu phục, rất là chịu phục.”

“Cút ra ngoài.” Trọng Hoa cũng nghĩ bản thân kỳ lạ một cách khó hiểu, tự tìm một bậc thang xuống dưới: “Ngày hôm nay thái hậu có phái người đến đây hay không?”

Triệu Hoàng Đồ nói: “Không có, trái lại Lữ thái quý phi phái người đến đây, hỏi thăm bệ hạ khi nào hồi cung.”

Đang nói, chợt nghe cung nhân thông truyền nói: “Lữ thái quý phi đến thăm bệ hạ.”

Trọng Hoa ngồi thẳng, mặt không thay đổi nói: “Mời.”

Lữ thái quý phi cười híp mắt tiến vào, chào hỏi hai câu đơn giản, liền đi thẳng vào vấn đề: “Bệ hạ, xin thứ tội cho lão thân quấy rầy. Chỉ là có chuyện này, lão thân không hỏi rõ, trong lòng thực sự không nở.”

Trọng Hoa kìm tính khí lại nói: “Thái quý phi mời nói.”

Lữ thái quý phi hơi có chút ngượng nói: “Là như thế này, lần trước Chung đồng sử đi Phù Dung cung, đánh vỡ chậu ngọc lưu ly phù dung tổ truyền của lão thân...”

Trọng Hoa hạ mặt lạnh: “Là thái phi cảm thấy cung phụng của mùa thu năm nay quá trọng hậu phong phú ư? Cho nên thương cảm quốc khố trống rỗng, dân sinh gian nan, muốn chủ động cắt giảm một ít? Triệu Hoành Đồ...”

Lữ thái quý phi sợ đến ngã một cái: “Không phải thế, không phải đâu, lần trước là trách lão thân quá gấp một chút, dọa Chung đồng sử, lão thân nghĩ trước nghĩ sau, nghĩ phải cho nàng một chút bồi thường mới tốt. Nghe nói trước kia nàng tổn thất một bộ trà sứ trân quý, rất là thương tâm khó chịu, lão thân liền tìm một bộ trà cụ của danh gia chế tạo, tối nay cố ý đưa tới. Ngoài ra, chủ yếu là muốn đi gặp bệ hạ tạ ân.”

Cung nhân dâng một bộ trà cụ tinh xảo, Trọng Hoa nghiệm qua đích thật là đến từ danh gia, giá trị xa xỉ, lúc này mới hơi bình tĩnh lại, lãnh đạm mà nói: “Tạ ân cái gì?”

Lữ thái quý phi khụ thấp một tiếng, nhẹ giọng nói: “Đa tạ bệ hạ không nặng bên này nhẹ bên kia. Lão thân vốn cho rằng, thái hậu nương nương sinh ra từ Vi thị, bệ hạ tất nhiên thiên vị tộc mẹ, chắc chắn để cho Vi Nhu đề trên Lữ Thuần một cái đầu, vì thế vô cùng bất bình. Là Chung đồng sử nói bệ hạ an bài, lúc này lão thân mới yên lòng, thừa nhận bệ hạ công chính vô tư.” Nàng đứng dậy, hành đại lễ với Trọng Hoa: “Tạ đại ân của bệ hạ, Lữ thị suốt đời khó quên.”

Tạ ân là giả, nhắc nhở hần thực hiện lời hứa là thật, mà lời hứa này, không cần hỏi, lại là cái nữ nhân ác độc Chung Duy Duy này cả gan làm loạn, vô tình vô nghĩa, ăn không trắng răng thay hần hứa. Nàng coi hần là cái gì? Đầu cơ trục lợi, chờ giá cao?

Trọng Hoa giấu bàn tay nắm chặt thành quyền ở trong tay áo, nét mặt vẫn không động chút nào: “Thái quý phi yên tâm, con dân thiên hạ, ở trong mắt trẫm đều giống nhau, mặc kệ là Lữ thị, Vi thị, chỉ cần trung quân ái quốc, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, trẫm cũng sẽ không bạc đãi. Trở về đi.”

Lữ thái quý phi được cam đoan của hần, không kiềm được nở nụ cười: “Bệ hạ, Lữ Thuần nhà ta tính tình hiền lành, đa tài đa nghệ, trong sáng vô tư, nết lệ khà áo, thích hợp nhất là mẫu nghi thiên hạ...”

Trọng Hoa nhấc lông mày lên, trở mặt vô tình: “Lữ thị là muốn khoa tay múa chân với trẫm sao? Triệu Hoành Đồ! Truyền ý chỉ của trẫm, Lữ thái quý phi trong mắt không có quân thượng, giảm ba hàng bổng lộc!”

Lữ thái quý phi giận dữ: “Bệ hạ, lão thân dù gì cũng là thứ mẫu của ngài, thi cốt tiên đế chưa lạnh...”

Trọng Hoa ngạo mạn mà hất cằm lên: “Trẫm là quân chủ của Ly quốc, dám can đảm xúc phạm long nhan, kẻ bất kính với trẫm, chết! Thái quý phi là muốn thử một lần ư?”

Thị vệ khoác giáp ngoài điện có trật tự mà vào, đao kiếm sâm nghiêm, hàn khí bức người.

Lữ thái quý phi đầu đầy mồ hôi lạnh, giùng giàng nói: “Bệ hạ bớt giận, lão thân tuyệt đối không có ý mạo phạm long nhan. Chẳng qua là, tiên đế có điều nhắc nhở, quan tâm bệ hạ mà thôi. Lão thân đây bèn xin cáo lui...”

Cung nhân dìu nàng nhanh chóng lui đi, Trọng Hoa mất thấy nàng đi tới cửa đại điện rồi, mới lạnh lùng thốt: “Lớn mật! Trẫm đã cho người đi chưa?”

Lữ thái quý phi sợ hãi đứng lại, run thành lá rụng trong gió: “Bệ... Bệ hạ... Lão thân, lão thân đã biết tội rồi...” Thấy Trọng Hoa bất vì sớ động, liền cắn răng, quỳ xuống, đầu rạp xuống đất: “Thỉnh bệ hạ thứ tội.”

Trọng Hoa lạnh nhạt nói: “Nói cho Lữ thị, nhớ kỹ chủ nhân Ly quốc là ai. Kẻ nào còn dám khoa tay múa chân với trẫm, còn dám bất kính bất hảo với trẫm, trẫm khiến cho hần sống không bằng chết. Lui ra!”

“Tạ chủ long ân.” Lữ thái quý phi áo ướt mồ hôi, run run rẩy rẩy mà tùy cung nhân đỡ đi ra ngoài, lên kiệu liền lệnh cho cung nhân: “Đi nhanh lên, đi nhanh lên!”

Lý An Nhân sùng bái mà nhìn Trọng Hoa: “Bệ hạ thực sự là vô cùng anh minh thần võ!”

“Câm miệng!” Trong lòng Trọng Hoa rất hồng mà đem sổ tấu chương còn lại đẩy ra, đứng dậy đi vào nghỉ ngơi. Ở trên long tháp lật qua lật lại hồi lâu,

trước sau cảm thấy trong lồng ngực có một tảng đá lớn chặn lại, không tốt cũng chẳng xấu, cản trở đến đau đớn, nhân tiện nói: “Gọi Chung Duy Duy đến đây!”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tân nhân nhập cung (4)

Chung Duy Duy đẩy đẩy hai vành mắt đen, hữu khí vô lực mà đỡ tường đi tới bên ngoài tấm cung của Trọng Hoa, bái trước cửa, kéo dài thanh âm: “Tội thần Chung Duy Duy tham kiến bệ hạ!”

Trọng Hoa không lên tiếng, nàng phải dựa vào ở trên cửa không đi vào.

Triệu Hoành Đồ đi ra, nháy mắt với nàng, thấp giọng nói: “Còn chưa đi vào?”

Chung Duy Duy đánh ngáp: “Bệ hạ từng nói, không chỉ lệnh không được yết kiến. Hắn còn chưa cho phép ta đi vào, ta mạo muội đi vào, chẳng phải là muốn bị mắng?”

Triệu Hoành Đồ chỉ tiếc rên sát không thành thét: “Ta xem ngươi nếu không vào mới là muốn tìm mắng.”

Chung Duy Duy như cái chày bất động, chỉ nghe Trọng Hoa ở bên trong nói rằng: “Nói cho Chung Duy Duy, không muốn chết thì rút đến nhanh lên!”

Triệu Hoành Đồ dùng ánh mắt “Xem đi, ta nói không sai chứ” nhìn nàng, Chung Duy Duy kéo bước chân đi vào, hành lễ: “Tham kiến bệ hạ.”

Trong tấm điện ngay cả cung nhân hầu hạ cũng không có, Trọng Hoa nằm ở sau tầng tầng lớp lớp màn trướng, lặng im không tiếng động, Chung Duy Duy quỳ một lát đầu gối đã đau, cũng rất tự giác ngồi lên trên đùi, rũ mắt hỏi: “Không biết bệ hạ đêm khuya cho truyền, có gì phân phó?”

Thanh âm ma sát truyền đến, Trọng Hoa đứng dậy xuống giường, chậm rãi đi tới trước gót chân nàng, chăm chọc nói: “Có gì phân phó? Chung đồng sử nói lời này sai rồi chứ? Phải là trầm hỏi người, người có gì phân phó?”

Chung Duy Duy thụ sủng nhược kinh: “Bệ hạ đang đùa với thần hay sao? Ha ha ha... Bệ hạ thật sự rất khôi hài...”

“Thật không, trầm ở trong mắt người, lại còn có thể có mấy phần đáng khen?” Mùi mực nhàn nhạt lẫn với mùi đặc hữu của nam nhân xông vào mũi, Trọng Hoa ngồi xồm trước mặt nàng, áo trong tuyết trắng tàn ra đến bên hông, lộ ra cơ ngực màu mật ong và hai điểm đỏ bừng, nhìn xuống chút nữa, một mảnh sâu thẳm.

Chung Duy Duy mặt đỏ vọt lên, không dám nhìn xuống chút nữa, vội vàng đưa mắt dời lên, rồi lại chống lại ánh mắt Trọng Hoa. Trong ánh mắt y lộ ra chút tức giận, lại lộ ra chút tính khí trẻ con giống như ủy khuất và khổ sở, Chung Duy Duy chịu không nổi nhất là cái này, bình tĩnh mà dời ánh mắt, liếc loạn xung quanh: “Bệ hạ là nam nhân ưu tú xuất sắc nhất trên đời này.”

Trọng Hoa an tĩnh lại, biết rõ nàng là đang dối gạt hắn, hắn vẫn không nhận được có vài phần vui vẻ. Hắn nhìn Chung Duy Duy đỏ mặt, không dám nhìn hắn, ánh mắt liên loạn chung quanh, dĩ nhiên nghĩ chuyện nàng đem bán hắn lấy tiền trước đó cũng không phải là không thể tha thứ được.

Trọng Hoa đưa ngón tay ra, ấn xuống trên viền mắt của nàng: “Bộ dáng này của ngươi không giống như là dáng vẻ ngủ ngon thích ăn uống, thấy thể nào đều là trần trọc, bộ dáng vốn khó ngủ đêm. Thực sự là kỳ lạ, người khác phải vào hậu cung, sao ngươi ngủ không được? Chẳng lẽ... Là đang khó chịu?”

Chung Duy Duy nhanh chóng quay đầu đi, né tránh đụng chạm của hắn, kêu khổ thấu trời: “Bệ hạ không biết, đồng sử này làm thật là quá khó khăn, toàn cung từ trên xuống dưới, mấy nghìn ánh mắt đều nhìn chăm chăm một mình vi thần... Vi thần ngày nhớ đêm mong, lo lắng hết lòng, đều là nghĩ chuyện này làm thế nào mới tốt, làm cho hậu cung hài hòa, mưa móc dính đều, giải trừ buồn phiền ở nhà của bệ hạ, không để cho bệ hạ thất vọng, để cho tiên đế an tâm.”

Trong nháy mắt Trọng Hoa trầm mặt: “Chung Duy Duy!”

Chung Duy Duy thân thể thẳng tắp: “Dạ!”

“... Tuy rằng mặt trên Vi Nhu tội hơn Lữ Thuần một ngày đêm, nhưng trên thực tế bệ hạ sẽ ở ngày nguyệt đó tùy ý đổi Vi Nhu thành Lữ Thuần, cho nên tính được là Lữ Thuần hơn một ngày so với Vi Nhu...” Trọng Hoa cắn răng nghiêng lợi tha cho nàng hứa lời ở trước mặt Lữ thái quý phi: “Ngươi thật lớn mật! Trầm phải ngủ với nữ nhân nào, ngủ thế nào, đều phải nghe người an bài chỉ huy sao? Ngươi cho người là ai?”

Chung Duy Duy thấy chết không sờn: “Bệ hạ thứ tội, thần biết lỗi rồi, ngài là thiên tử, ngài lớn nhất, nếu như ngài không cam tâm tình nguyện, chỉ quan tâm phân phó tội thần, tội thần kia sợ sẽ bị thái hậu nương nương và Lữ thái quý phi giết chết mất, thần cũng muốn để cho ngài đạt thành mong muốn, vừa lòng đẹp ý.” Nàng giả bộ lấy bút: “Ngài không thích ai? Thần lập tức đem tên của nàng gạch bỏ.”

Trọng Hoa thò tay đặt trên cổ nàng:”Chung Duy Duy, ngươi tin trăm lập tức bóp chết ngươi hay không?”

Chung Duy Duy nuốt một hớp nước bọt, cực kỳ hoảng sợ:”Thần tin, chỉ có điều nhị sư huynh, đồng môn tương tàn không tốt lắm, mọi người sẽ nói ngài tàn bạo thiếu tình cảm. Và lại, nếu như thần chết, tại trong cung này, ngài cũng không tìm được người giúp ngài suy nghĩ thật tâm hơn so với thần, lại giỏi giang như thế nữa.”

“Ngươi ngược lại thật ra rất có khả năng vì mình dát vàng.” Ngón tay Trọng Hoa hơi dùng sức, mạch đập yếu ớt của Chung Duy Duy dưới ngón tay hắn ngoan cường nhảy lên, làm cho hắn nhớ lại năm tháng dịu dàng vành tai cùng tóc mai chạm vào nhau trước đây, hắn nhìn không được gắn sát vào nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:”Trẫm nhớ kỹ, ngươi đã di tình biệt luyện, đầu có chết cũng phải tuyệt giao với trẫm, vì sao còn phải suy nghĩ thật tình vì trẫm? Thật tình của ngươi ở chỗ nào? Ngươi cố tình sao?”

Chung Duy Duy toàn thân cứng ngắt, không dám nhúc nhích một chút:”Bệ hạ, ngài có thể cách thần xa một chút không?”

“Không thể.” Trọng Hoa nhìn cái cổ và gương mặt hồng hồng của nàng, cùng với một ít hạt kê nổi lên trên da, ác ý mà thổi bên tai nàng một hơi, giọng nói ngọt ngào lại châm chọc:”Ngươi không phải là sớm đã không thích trẫm nữa sao? Ngươi xấu hổ cái gì? Tiểu sư muội, chẳng lẽ ngươi thấy trẫm làm hoàng đế bệ hạ anh minh thần vô, cho nên hối hận? Chỉ cần ngươi mở miệng, có lẽ trẫm sẽ nhìn nét mặt của phụ hoàng và sư phụ, cho ngươi một cơ hội ăn năn.”

Chung Duy Duy lặng im chỉ chốc lát, xấu hổ cùng sợ hãi mà liếc hắn một cái, thấp giọng nói:”Được mất xanh của bệ hạ, tội thần cảm kích khôn cùng. Nhưng tội thần không dám có điều giấu diếm, tội thần kỳ thực ba ngày không tắm.”

Trọng Hoa thẹn quá hóa giận, chợt đẩy nàng ra, cười nhạt:”Ngươi được lắm.”

Chung Duy Duy kinh sợ mà lạy:”Bệ hạ khen nhầm, tội thần thực không dám nhận. Ngài ngồi giữ hậu cung ba nghìn giai lệ, thực sự không nên phí công vì tội thần loại người lớn lên đáng ghét đã không đẹp này, tính tình lại không tốt, phẩm hạnh tâm thường không chịu nổi.”

Trọng Hoa vẽ mặt đều là nồng đậm châm chọc:”Trẫm phí công vì ngươi? Ít dát vàng lên mặt mình đi! Tùy tiện bắt nữ nhân trong cung này ra đây đều giống nữ nhân hơn so với ngươi! Coi như ngươi thông minh thức thời, không mở miệng cầu trẫm tha thứ ngươi, không thì trẫm nhất định ra sức cười nhạo ngươi! Trẫm tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi, ngươi chờ xem!”

Chung Duy Duy mờ mịt nói:”Vậy xin hỏi đêm khuya bệ hạ truyền thần, là vì chuyện gì?”

Trọng Hoa đem một xấp ngân phiếu đập trước mặt nàng:”Ngươi không nhìn được số sao? Ngay cả bạc của trẫm cũng dám muội (giống như thiếu)! Lập tức, lập tức, đem bạc ngươi nợ bỏ sung vào!”

Chung Duy Duy một cái đầu hai cái to, đau đến không chịu nổi đem ngân phiếu roi là tả nhặt lên, mở ra từng cái mà đếm, một năm một mười mà cộng:”Hai nghìn năm trăm hai... Không đúng, hai nghìn tám trăm hai...” Lại đếm một lần, ”Hai nghìn chín, a còn chưa đúng...” Lại tính lần nữa, ”Tại sao lại là hai nghìn sáu trăm tư?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tân nhân nhập cung (5)

Chung Duy Duy đầu đầy mồ hôi đếm tới lần thứ mười, cuối cùng tính rõ ràng: “Bệ hạ, thiếu hai trăm ba mươi lượng bạc. Nhưng mà, thần nhớ kỹ lần trước tính kỹ rất nhiều lần cũng không có sai, có phải là bệ hạ không chú ý hay không, rót mất mấy tờ? Nếu không thì, ngài nhìn chỗ để ngân phiếu một cái?”

Trọng Hoa đang liếc nghiêng nàng, giọng nói bất thiện: “Ngươi chính là nói trẫm vừa ăn cướp vừa la làng, che giấu bạc của ngươi?”

Chung Duy Duy liền vội vàng lắc đầu: “Thần không dám, thần chỉ là thỉnh bệ hạ nhìn một cái thôi mà, nếu không thì, thần xem giúp ngài?”

Trọng Hoa nói: “Trẫm nói không đủ thì không đủ. Nhìn bộ dáng này của ngươi, chỉ là ba nghìn lượng bạc mà thôi, ngươi đã đếm bao nhiêu lần? Lúc này đếm không rõ ràng, trước đó cũng nhất định lại đếm sai. Minh không nhìn được số, còn dám nương nhờ trên người trẫm.”

Chung Duy Duy thở dài: “Bệ hạ, chẳng qua là thần hỏi một câu mà thôi, thật là thần nghĩ sai rồi, thần bỏ sung thì tốt rồi, ngài không cần liên tục cường điệu nhiều lần ngài không lấy như vậy.”

“Ai nhấn mạnh chứ? Trẫm là thiên tử, giàu có thiên hạ, sẽ quan tâm đến mấy trăm lượng bạc con con này của ngươi?” Trọng Hoa nhắc cầm một cái trông mong: “Trẫm đôi ý rồi. Vẫn là chỉ cần ngươi nộp lên ba nghìn lượng bạc là đủ rồi, nhưng ngươi giả truyền thánh chỉ, tổn hại ý trẫm, nói lung tung ở trước mặt Lữ thái quý phi, trẫm phải phạt ngươi!”

Chung Duy Duyệt lấp bắp: Thần thực sự không vớt được cái gì béo bở, bằng không thì cũng sẽ không gom lại lẻ tẻ như thế, ngài nếu như không tin, có thể cho người đi lục soát phòng của thần.”

“Những thứ tiền đó vốn chính là của trẫm, người chẳng qua thay trẫm thu mà thôi.” Trọng Hoa đem một quyển sách vứt xuống trước mặt nàng: “Đem đề toán phía trên làm xong, làm không xong làm không đúng, không được ngủ.”

Chung Duy Duyệt giống như ngửi mùi oanh đỉnh, khẽ nhếch miệng, hoảng sợ nhìn về phía Trọng Hoa, đau khổ cầu xin: “Bệ hạ, nhị sư huynh, bệ hạ, van xin ngài, ngài biết rõ ta không nhìn được số, ngài hãy tha cho ta đi...”

Từ nhỏ nàng chính là một cái dốt số học, người khác ba tuổi là có thể bẻ ngón tay đếm từ một tới mười, nàng năm tuổi còn đếm không hết, không

đếm ra chín ngón tay chính là đếm ra được mười một cái. Lớn hơn chút nữa, cha mẹ tốn bao nhiêu tâm huyết, mới làm cho nàng miễn cưỡng có thể đếm từ một đến một trăm, đi lên nửa thì không được, đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, nàng vẫn như cũ.

Sau lại đột nhiên gặp đại nạn, giữa đêm tối chỉ còn lại nàng và đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau, nàng phải kiếm ăn, phải chăm sóc đệ đệ, đấu tranh, bị bức bách, vậy mà cũng miễn cưỡng có thể đếm tới ngoài một nghìn, có thể làm phép cộng trừ đơn giản.

Nhưng Trọng Hoa không giống, đề số thuật sâu xa khó hiểu hơn nữa, đến trong tay hắn giải nhanh và gọn đến rõ ràng rành. Vì thế hàng ngày nghĩa phụ đem nàng so sánh cùng Trọng Hoa, thường thường cười đến vui vẻ.

Nàng còn trẻ khí thịnh, bị cười đến thẹn quá hóa giận, Trọng Hoa lặng lẽ cầm tay nàng, ôn nhu cười khẽ: “Không biết đếm coi là gì? Rõ ràng A Duyệt của ta trời sinh chính là mệnh phú quý, không cần quan tâm những chuyện vụn vặt này.”

Nàng không nghe theo, nảy sinh quyết tâm tìm một đồng đề số thuật, ép mình làm đến đêm khuya không chịu ngủ, hắn đưa thức ăn khuya cho nàng, rồi tịch thu sách số thuật của nàng: “Có ta ở đây rồi, mặc kệ đề khó khăn đến đâu ta đều có thể giải, người hao tổn tâm tư làm gì?”

Nhớ đến trước đây, Chung Duy Duyệt chỉ cảm thấy trong lòng đều tràn đầy cay đắng, nhìn đáng về đặc ý lại hưởng thụ của Trọng Hoa, cầu xin tha thứ lại nói không nên lời. Hắn rõ ràng biết nàng không nhìn được số, lại càng muốn làm khó dễ nàng, chẳng qua là vì hưởng thụ nàng đau khổ mà thôi.

Giống như là năm đó, hắn rõ ràng biết nàng với hắn đã hẹn sống chết có nhau, lại muốn phản bội tổn thương nàng, trả đũa phút cuối cùng, thế nào cũng phải nói nàng và đại sư huynh xin lỗi hắn. Nàng bắt đầu đi bị ép, rời khỏi Thương Sơn, tiến nhập kinh thành, hắn không cho nàng đi, nàng thế nào cũng phải đi, vì vậy biến thành cái hạng người vô sỉ tham mộ vinh hoa, bạc tình bạc nghĩa.

Hắn không cho nàng rời kinh về nhà, ép nàng ở lại trong cung làm đồng sử, chẳng qua cũng vẫn là vì thương thức đau khổ của nàng. Hắn làm sao có thể khi dễ người khác đến nước này? Chỉ bởi vì hắn là hoàng đế thôi sao?

Chung Duy Duyệt xem đề mục trên sách, nhẹ nhàng đọc lên thành tiếng: “Nay có chim trĩ và thỏ cùng lồng, trên có 35 cái đầu, dưới có 94 cái chân, hỏi có bao nhiêu chim trĩ và thỏ?”

Nàng cắn môi, dùng sức suy nghĩ tìm tòi đáp án, nghĩa phụ đã dạy nàng, đại sư huynh cũng đã dạy nàng, Trọng Hoa cũng đã dạy nàng, nàng đột nhiên rất ủy khuất, hơi nghẹn ngào: “Đem hai chân thỏ buộc thành một, đem tất cả chúng nó đều là gà, tổng chân của gà và thỏ chính là bảy mươi cái... Như vậy nếu so với trong đề mục thiếu 24 cái chân... Thả ra một con thỏ, nhiều hơn hai cái chân, lại buông ra một con thỏ nữa, lại thêm hai cái chân, hai, hai...”

Càng ngày nàng càng ủy khuất, càng ngày càng khó qua, càng tính càng tính không rõ, nàng khóc lên, hung hăng lau sạch nước mắt, vụng về mà cầm bút vẽ trên giấy, mỗi lần buông một con thỏ, sẽ dùng bút điểm trên giấy hai vòng, nước mắt rơi xuống trên giấy lan ra từ từ, đem ký hiệu nàng vẽ biến thành một đám hỗn loạn. Nàng buồn bức mà cầm tay áo đi lau, lại làm tay áo trở nên nhem nhuốc.

Trọng Hoa thu lại đặc ý và tiểu ý, trầm mặc nhìn Chung Duy Duyệt. Nhìn khuôn mặt chảy nước mắt của nàng, lại xóa đi đến khắp nơi đều là mực, may là như vậy, nàng vẫn không chịu cúi đầu với hắn, thật tình thật lòng nói một câu mềm mỏng.

Hắn không nhịn được nhảy xuống giường đi tới, thô lỗ nắm tay nàng: “Đừng làm nữa!”

Chung Duy Duyệt không biết khí lực và dũng khí từ đâu, nàng dùng sức hất tay hắn ra rồi tiếp tục vẽ loạn trên giấy. Phá bình phá đến ngã mà nghĩ, hắn muốn thương thức đau đớn của nàng, vậy để cho hắn thương thức thỏa thích được rồi, ngày hôm nay lão nương không có tinh thần cùng vui vẻ!

Nàng dùng sức quá mạnh, đánh hơi mạnh vào trên mặt Trọng Hoa, một âm thanh ba vang lên, Trọng Hoa dừng lại giây lát mới phản ứng được mình đã trúng một bạt tai, không dám tin: “Người thật to gan!”

Chung Duy Duyệt không để ý tới hắn, hung hăng lau sạch nước mắt, cắn răng vẽ xong 24 cái chân thỏ, lại điểm một vòng trên chân con thỏ, nghẹn ngào nói: “Mười hai con thỏ... Ba mươi lăm giảm mười hai, 23 con gà.”

Nàng lật trang kế tiếp, muốn đi xuống làm bài, tiếng trống canh ba chợt vang lên, một trận gió lớn kéo tới, đem ánh nến vốn đang kéo dài hơi tàn bỗng thổi tắt. Trong điện một mảnh đen kịt, ở trong bóng tối không chút kiêng kỵ rơi lệ.

Một cánh tay đưa qua, lờ mờ chạm vào đầu vai nàng, nàng hung hăng hất ra, cả giận nói: “Đứng! Ta vọng ân phụ nghĩa, ta đứng núi này trông núi nọ, ta tham mộ vinh hoa, ta không phải là người! Các người đều cao thượng, các người đều rất giỏi, ta thiếu các người ta nợ tất cả mọi người! Ta trả cho các người, lấy mệnh trả lại cho các người, được không?”

Trọng Hoa lần thứ hai đưa tay, một đường ánh sáng chém qua bóng tối, đem tầm điện chiếu sáng, ngay sau đó tiếng sấm kinh khủng vang lên, ở ngoài cửa Triệu Hoành Đồ hô lên: “Bệ hạ, lôi điện đánh trúng Phụng Thiên điện, Phụng Thiên điện cháy rồi.”

Phụng Thiên điện thờ phụng bài vị lịch đại Đế Hậu của Ly quốc, bị lôi điện đánh trúng bốc cháy là đại sự rất nghiêm trọng, có nghĩa là ông trời tức giận, đối với danh tiếng đế vương cũng không phải chuyện tốt.

“Người quay về đi.” Trọng Hoa không kịp nói thêm cái gì, đang trần trụi mà hai chân bước nhanh ra ngoài. Một đám cung nhân bắt đầu vây lại, hầu hạ hần mặc quần áo giấy đi mưa, rất nhanh bao quanh hần rồi khỏi Thanh Tâm điện.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tân nhân nhập cung (6)

Chung Duy Duy đi ra đại điện Lý An Nhân chọn một cái đèn lồng đứng ở cửa ngõ đảo dắc mà nhìn qua. Chung Duy Duy hung dữ trừng mắt chuẩn bị chỉ cần hần dám mở miệng nói một chữ nghe không tốt nàng nhất định sẽ đè hần trên mặt đất hành hung một trận.

Nhưng ngày hôm nay Lý An Nhân rất thức thời thấy nàng nhìn qua thì chạy chậm tới đưa một tán ô lên đi trước dẫn đường hơi chút lấy lòng nói: “Bầu trời tối đen lại mưa lớn bệ hạ lệnh ta đưa người trở về.”

Mưa không phải lớn mà còn kèm theo mưa đá khoảng cách chỉ có hơn mười bước nàng đi tới ngoài phòng trực toàn thân cũng ướt đầm mất rồi. Tiểu cung nữ Thiêm Phúc hầu hạ nàng nghe được âm thanh buồn ngủ lơ mơ: “Ai thế?”

Chung Duy Duy không lên tiếng đem ô để sát vào tường tự mình đi vào cởi quần áo ướt sũng ra đem hôm khuya khoác không có nước nóng nàng tùy tiện lau một chút liền nằm vật xuống giường trùm đầu ngủ luôn. Thời gian canh tư Thiêm Phúc đến gọi nàng rời giường: “Nên đi trước điện hầu hạ rồi.”

“Trên người ta đau đại khái là mắc mưa ngã bệnh rồi.” Chung Duy Duy quay lưng cả người lười biếng phải động đậy. Lúc này người nàng không muốn gặp nhất chính là Trọng Hoa hận không thể bị bệnh gần chết lại xê dịch ra ngoài khỏi căn trở vào.

Thiêm Phúc có chút sợ sệt nhưng vẫn mạo hiểm đi mưa to lên phía trước thay nàng xin nghỉ. Chung Duy Duy vừa ngủ một giấc tới hừng sáng Thiêm Phúc ghé vào bên giường hưng phấn nói: “Người vận khí tốt đêm qua bệ hạ cũng cảm phong hần sáng nay tuyên thái y có thể thuận tiện xem cho ngài một chút.”

Lấy thân phận Chung Duy Duy bây giờ là không có tư cách một mình mời thái y xem bệnh nhiều nhất chỉ có thể mời y nữ mà thôi. Trọng Hoa sinh bệnh lại thuận tiện để cho thái y giúp nàng xem qua nhìn ở góc độ Thiêm Phúc quả thực là vận khí tốt nhất trong ngày càng là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn.

Nhưng Chung Duy Duy căn bản không khuấy lên hứng thú được lười biếng nói: “Không cần làm phiền thái y ta tịnh dưỡng hai ngày thì tốt rồi.”

Thiêm Phúc không hiểu: “Đây chính là ân sủng nhiều người trông mong mà không đến đó.”

“Chính là bởi vì tất cả mọi người không có ân sủng như vậy cho nên ta mới không thể muốn.” Trọng Hoa cho rằng ân huệ nhỏ như vậy là có thể để nàng quên mất hần làm những chuyện kia sao? Không có cửa đâu.

Thiêm Phúc hiển nhiên nghĩ đến cái khác: “Đúng a thảo nào Cát thượng tẩm khen người thông minh chuyên ra tay trước đám người mục nát người khác không có chỉ mình ngài có chẳng phải là nhận lấy người người đồ mất đồ kị rồi. Ta xem ngài bệnh cũng không nặng không nhìn thì không nhìn thôi ta đi hồi điện.”

Chung Duy Duy lười giải thích hướng chỉ nàng căn bản giả bộ bệnh cũng liền tùy theo Thiêm Phúc. Ai biết thái y vẫn phải đến đi theo còn có Lý An Nhân mặt của Lý An Nhân thối lại: “Bệ hạ nói quý nhân liền sắp vào cung đồng sử lại chỉ có một người là ngài ngài phải khỏe nhanh lên để trực thì mới không lộn xộn.”

Chung Duy Duy vốn muốn nói hai người nữ quan thuộc hạ của nàng cũng không phải bất tài ngấm lại lại đưa tay ra nàng chính là mắt húng giả bệnh biếng nhác rồi hần muốn thế nào?

Thái y đều là hiểu nhiều biết rộng tìm tòi mạch tượng cũng biết chuyện gì xảy ra lúc này lui ra ngoài nói thầm cùng Lý An Nhân bên ngoài hồi lâu. Thiêm Phúc đến gần đi tới nghe trộm sau khi trở về mặt mày trắng bệch: “Thái y và tiểu Lý công công nói ngài không bệnh. Đây là tội lớn khi quân...”

Chung Duy Duy trở mình một thân phiền chán mà chán chấp chán lên đầu. Đợi đến khi Thiêm Phúc không lên tiếng nữa mới thò đầu ra ngoài nghe được Lý An nhân thấp giọng răn dạy Thiêm Phúc ở bên ngoài: “Ngậm chặt miệng của người cái gì nên nói cái gì không nên nói dám can đảm nói lung tung một chữ loạn còn đánh chết còn phải năm ngựa xé xác.”

Thiêm Phúc đi vào lần nữa quả nhiên cũng không niệm làm nhảm thêm nữa thật tình xem nàng đối đãi như bệnh nhân nhỏ giọng nói cho nàng biết chuyện

phát sinh bên ngoài.”Phụng Thiên điện bị lôi hỏa bắn trúng nên hỏa hoạn lúc bệ hạ đi đến đúng lúc bắt chập mưa to tự mình hi huy dập lửa không đốt được bao nhiêu chỗ. Nghe nói bệ hạ muốn trì hoãn ngày quý nhân vào cung nói đây là nhắc nhở của ông trời cho chỉ ra tiền đề hoạn nạn chưa hơn trăm ngày hẳn muốn quang nạp phi tần là đại bất hiếu.

Quả nhiên buổi chiều đã truyền đến tin tức Vi thái hậu và Lữ thái quý phi đội mưa đến khóc lóc van xin trước linh cữu Vĩnh Đế ôm tất cả tội lỗi vào trên người mình triều thần bên ngoài lấy Vi Thị, Lữ thị cầm đầu cũng ồn ào nói có sách, mách có chứng nói cái gì bất hiếu có tam vô hậu (không con) là lớn nhất, tuổi tác Trọng Hoa không nhỏ chỉ bằng sớm nhanh bổ sung hậu cung sớm ngày sinh hạ người kế thừa mới có thể yên ổn quốc gia và lòng dân.

Buổi tối Thiêm phúc đi lĩnh cơm trở về và báo cáo tiến trình mới nhất cho Chung Duy Duy.

Do Vi thái hậu và trọng thần ngoại triều chung nhau nỗ lực hạ chậm lại mười ngày các cung phi tiến cung để cho Trọng Hoa thủ mẫn một trăm ngày đại hiếu với tận hiếu tâm.

Chung Duy Duy bĩu môi một đám người dối trá. Nàng quyết định vẫn tiếp tục bệnh đến tận nhân nhập cung bệnh đến đồng sử mới nhậm chức bệnh đến Trọng Hoa hoặc là Vi thái hậu không thể nhịn được nữa đem nàng đuổi khỏi cửa.

Mỗi ngày thái ý đến báo lại một lần, mỗi lần đều không nói gì Chung Duy Duy được an tâm không có một chút ngại ngùng nào.

Rồi đến ngày thứ tư Cát Tương Quân mang đến cho nàng một tin tức:”Đều nói lúc này muội đột nhiên bị bệnh là vì đồ mắt đồ kị quý nhân sắp vào cung cho nên suy nghĩ muốn tại thời gian ban đêm này câu dẫn bệ hạ được ăn cả ngã về không, rút cuộc không thành công còn gặp khiến trách không mặt mũi gặp người lúc này mới giả bộ bị bệnh.”

Chung Duy Duy tức giận đến lập tức phá công:”Muội đồ mắt đồ kị câu dẫn bệ hạ? Ai nói? Tỷ nói cho muội biết xem muội đánh chết nàng ta không!” Nàng câu dẫn Trọng Hoa? Trọng Hoa coi như là cời hết nằm trước mặt nàng nàng cũng bức mình liếc hẳn nhiều hơn một cái.

Cát Tương Quân than thở:”Muội vẫn là cái tính tình này đừng nói tỷ không biết là ai nói cho dù thật biết là ai nói muội còn có thể thật chạy đi xé xác nàng phải không? Mọi người nói người ngày đó khóc chạy ra từ trong tấm điện bệ hạ nói xong không ít người có mắt có mũi tin.”

Chung Duy Duy tức chết rồi hỏi Cát Tương Quân:”Tương Quân tỷ tỷ tin không?”

Cát Tương Quân ôn nhu mỉm cười:”Trong cung này không nhìn người khác nói như thế nào chỉ nhìn người làm thế nào. Muội nếu không khỏe lên người không lộ diện nói bậy chỉ biết nói càng ngày càng nhiều cũng sẽ càng ngày càng khó nghe.”

Trọng Hoa không chừng cũng cho rằng nàng chính là đồ kị đồ mắt nổi nóng mà nàng muốn lấy hành động thực tế nói cho hẳn biết nàng cũng không lạ gì!

Chung Duy Duy lập tức gọi Thiêm Phúc:”Mang nước đến cho ta ta phải tắm rửa đi thượng nghị cục! Nhiều chuyện đang chờ mà.”

“Vây là được rồi.” Cát Tương Quân mỉm cười cáo từ quay về Thanh Tâm điện khuôn phép nghiêm túc mà đi tới trước mặt Trọng Hoa hành lễ bẩm báo:”Bệ hạ bệnh của Chung đồng sử hết rồi.”

Nàng đem từng lời thuyết phục Chung Duy Duy nói lại hết Trọng Hoa mặt không chút thay đổi nhân nhạ nói:”Xuống dưới lĩnh thưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Tân nhân nhập cung (7)

Ngày vào cung của đám người Vi Nhu đã sửa lại Chung Duy Duy lại muốn điều chỉnh danh sách thứ tự hầu ngũ một lần nữa không thì Vi Nhu thực sự sẽ liên đoạt được giải nhất mất. Đến khi sắp xếp xong danh sách thứ tự hầu ngũ, nàng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi đến ngoài Thanh Tâm điện đứng, bất chấp ánh mắt muôn hình muôn vẻ mà cây ngay không sợ chết đứng để cho người khác thông truyền giúp nàng.

Trọng Hoa nhanh chóng truyền nàng tiến vào gặp, nàng cũng không nói cái khác chỉ đề cho Triệu Hoành Đồ nhận danh sách nàng đưa lên lại tùy tiện liếc mắt lướt qua nhân nhạ nói:”Trẫm biết rồi cứ an bài như vậy đi.”

Hắn giải quyết việc công Chung Duy Duy mừng rỡ nhẹ nhõm liền xác nhận vài chi tiết cùng hắn:”Ngày 26 đó ban đêm là bệ hạ giả lâm Chi Lan điện làm hạnh Vi quý nhân hay là tuyển triệu Vi quý nhân đến Thanh Tâm điện tỵ tẩm?”

Trọng Hoa mân chặt môi không nói được một lời.

Chung Duy Duy hỏi lần nữa còn dâng lên một viên châu lớn chừng đầu ngón tay cái cười nói:”Đây là Vi quý nhân sai người đưa cho vì thần, bệ hạ có chỉ phạm là những tài vật này đều là của ngài vì thần không dám nuốt riêng cố ý đưa đến cho ngài.” Hướng về ánh sáng chuyển động hạt châu khen ngợi một câu:”Vi quý nhân thật là đại phương nàng thực sự liều mạng vì bệ hạ.”

“Ba” một tiếng Trọng Hoa ném tấu chương một cách nặng nề lên bàn sách nói móc: “Quả nhiên là người nhà quê không có kiến thức, từ một xó quê mùa đi ra ngoài, một viên châu như thế là có thể mê hoặc mắt của người.”

Hắn và nàng lớn lên ở Thương Sơn nàng nếu như là người nhà quê từ xó quê ra ngoài vậy hắn cũng không khá hơn chút nào. Chung Duy Duy cũng không tức giận: “Nếu bệ hạ chương mắt không bằng thưởng cho vi thần?”

“Người nghĩ thật hay!” Trọng Hoa hướng Triệu Hoành Đồ nhắc cầm một cái Triệu Hoành Đồ tay áo phát một cái liễn lấy đi hạt châu trong tay Chung Duy Duy.

Đây là tiền nhị sư huynh bán thịt đích thực nên giao cho hắn mới đúng. Chung Duy Duy cười híp mắt lại hỏi một lần nữa: “Bệ hạ còn chưa nói cho vi thần ban đêm ngày 26 đó nên an bài như thế nào...”

Trọng Hoa cười lạnh: “Người gấp gấp cái gì? Đến lúc đó tự nhiên trầm sẽ để cho người khác báo cho người biết theo hầu hạ. Nhưng người ngàn vạn lần đừng bệnh hoặc là xảy ra cái gì ngoài ý muốn, chuyện tới trước mắt người mới nói người không trực được.”

Chung Duy Duy cười hành lễ với hắn: “Bệ hạ yên tâm vi thần sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Trọng Hoa không để ý nàng nữa mặt không thay đổi cúi đầu xử lý tấu chương.

Chung Duy Duy đi dịch đình tìm Vương Sở trả lại bạc lúc trước nàng lấy được, lại tinh tế thăm dò với nàng ta: “Việc trực đó phải làm thế nào?”

“Lúc người làm cư lang là làm thế nào?” Vương Sở tiêu tụy rất nhiều nàng ở dịch đình tâm tình không được tốt đương nhiên cũng vất vả: “Khi đó làm thế nào thì hiện tại làm như thế là được rồi.”

Chung Duy Duy hơi há hốc mồm: “Chẳng lẽ là tại lúc bọn họ làm cái kia ta cũng phải canh ở một bên?” Ngẫm lại thiếu chút là nôn ra thật sự là người quá ác tâm.

Vương Sở dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn nàng: “Xem người thật thanh thuần chính trực không nghĩ tới cũng có loại ham mê đặc thù này coi như là người muốn nhìn cũng là bệ hạ cam tâm tình nguyện cho người xem.”

Chung Duy Duy đỏ mặt thẹn quá hóa giận: “Nói bậy gì đó? Ai muốn nhìn? Còn muốn ta thay người thu xếp hay không?”

Lúc này Vương Sở mới nói: “Quy củ là như thế đến lúc đó người đi cùng hầu hạ sau đó ở ngoài điện chờ chuyện thành ghi lại trong hồ sơ là được.”

Lúc này Chung Duy Duy mới thở phào nhẹ nhõm: “Ai đối với người không tốt nhất ta giải quyết mắt cho người!”

“Người nhưng thật trọng nghĩa.” Vương Sở buồn vô cớ mà bóp bóp hông mình: “Đáng tiếc lúc ta còn có cơ hội thì thất lung hơi lớn chút. Cuộc sống bây giờ không tốt ngày đêm đau buồn sợ nhận thức ăn cũng không được, thất lung vẫn thế lại không có cơ hội rồi.” Lại mắng: “Này không biết xấu hổ trước đây ăn nhiều chiếm nhiều bây giờ lại không chịu ăn nhiều, mọi người đều nhớ rõ bệ hạ thích eo nhỏ cho rằng eo nhỏ rồi là có thể có cơ hội thừa sủng.”

Nói đến đây đột nhiên đưa tay bóp hông Chung Duy Duy: “Eo của người rất nhỏ đó lẽ nào bệ hạ thế nào cũng phải để người làm đồng sử cũng là vì người eo nhỏ?”

Chung Duy Duy vỗ rồi mở tay nàng ta ra: “Nói bậy cái gì ta là sư muội của bệ hạ! Chúng ta là quan hệ đồng môn thuần khiết! Ta đi có việc sai người khác truyền tin cho ta.”

Quay lại Thanh Tâm điện lại nghe đâu có mấy người cung nhân phục vụ ngự tiền trong lúc trực ngắt đi, điều tra nguyên nhân là do lời truyền “Bệ hạ thích eo nhỏ” ra ngoài, tất cả mọi người tưởng nhìn đối rồi eo thon nhỏ để lọt vào mắt xanh của tân đế.

Chung Duy Duy lo lắng đề phòng chừng mấy ngày chỉ sợ Trọng Hoa mượn cơ hội tìm nàng làm khó dễ vậy mà y lại lặng yên không tiếng động, chỉ sai người tổng cung nhân đối đến hôn mê vào dịch đình còn nói rõ vĩnh viễn không được điều đến thính dùng ngự tiền. Vì thái hậu và Lữ thái quý phi cũng tiến hành đồng bộ bắt một vài nhân vật điển hình tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào có bất cứ hành động kỳ lạ trước khi Vi Nhu, Lữ Thuần thừa sủng sau đó bầu không khí của cung nhân vì eo nhỏ không ăn cơm cuối cùng cũng dừng lại.

Một đám cung phi Vi Nhu, Lữ Tĩnh Khiết đã chọn lọc an tĩnh chờ vào cung rốt cục đã tiến cung. Chung Duy Duy bận rộn chân không chạm đất ngay cả uống nước cũng không rảnh nhưng không quá vất vả rút một khoảng thời gian ngồi xuống ăn cơm, Vi Thái hậu còn đem nàng xách qua hỏi mãi một câu xác nhận với nàng ban đêm cùng ngày có gặp mặt Vi Nhu hay không lại hỏi là làm hạnh hay là triệu đến sủng hạnh.

Chung Duy Duy trả lời đàng hoàng: “Bệ hạ không chịu nói.”

Vi thái hậu híp mắt một cái uy hiếp nàng: “Có đôi khi bệ hạ sẽ mắc hồ đồ các người nên nhắc nhở nhiều chút chớ bị bọn cung biết các người không tận tâm hoặc là phá rối

bằng không thì chờ xem bản cung!”

Chung Duy Duy lại có chút đồng tình với Trọng Hoa đoán chừng tác dụng của hắn ở trong mắt mẹ ruột cũng chỉ là có như thế.

Trở về phòng trực ăn qua loa một ít thì trời đã tối rồi. Nàng nhanh chóng thu thập thỏa đang chạy đến phía trước chỉ chờ Trọng Hoa ra lệnh một tiếng liền hoặc là theo chân hần lâm hạnh Chi Lan điện hoặc là canh giữ ở ngoài phòng ngủ Thanh Tâm điện đảm nhiệm ghi lại.

Bóng đêm càng ngày càng dày nhưng Trọng Hoa chỉ bình yên ngồi sau bàn sách mặt hướng phê tấu chương, cũng không sai người bãi giá lâm hạnh Chi Lan điện, không sai người đi tuyên triệu Vi Nhu gương mặt thanh tâm quả dục một chút ý muốn làm chuyện xấu cũng không có.

Chung Duy Duy thấy Cát Tương Quân tâm sự nặng nề liền nói đùa với nàng:”Bệ hạ thật là cần chính yêu dân con dân Ly quốc chúng ta thật có phúc.”

Cát Tương Quân miễn cưỡng nhếch khóe môi đáp một nụ cười cứng ngắc với nàng.

Chung Duy Duy cảm thấy quái lạ không hứng thú cũng rũ mắt không lên tiếng theo. Chi Lan điện bên kia lại chờ không kịp mà không ngừng phái người hỏi thăm ít tin tức hỏi khi nào thánh giá giá lâm hoặc là có muốn truyền Vi quý nhân tới trước chờ đợi hay không.

Trước tiên hỏi Triệu Hoành Đồ ông ta giả chết thì lại hỏi Chung Duy Duy có phải làm chuyện xấu gì đó hay không Chung Duy Duy cũng giả chết theo. Cuối cùng chính là lão mẹ Vi thái hậu ra mặt cho quyền Vi Nhu liền dăm ép Chung Duy Duy đi vào bên trong nhắc nhở Trọng Hoa, không nên làm lỡ giờ lành không thì liền làm nàng ra sao vân vân.

Chung Duy Duy lập tức nghe lời mà cầu kiến Trọng Hoa:”Bệ hạ vi thần có việc gấp muốn bẩm.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tân nhân nhập cung (8)

Trọng Hoa ngẩng đầu nhìn về phía Chung Duy Duy, trong mắt hiện lên hàn quang.

Chung Duy Duy gặp phải cái nhìn này không khỏi hoảng hốt, trong lòng nói nhị sư huynh này từ khi lên làm hoàng đế, khí thế bá vương cũng càng ngày càng thịnh. Nàng biết hần không vui, dấu sao một đại nam nhân, lại quý vi thiên tử, bị ép ngủ cùng một nữ nhân nào đó chưa từng thấy qua, thực sự là rất rất mất mặt.

Nhưng mà nàng cũng cảm thấy, đã làm hoàng đế rồi, lại không định phản kháng tới cùng, sớm muộn cũng phải nghe theo, không bằng thuận theo tự nhiên, nằm xuống hưởng thụ là được rồi. Liền vén vén bào phục nữ quan của mình một cái, nói từng tiếng từng tiếng rõ ràng, nói:”Bệ hạ ngài xem, đêm đã khuya rồi, gấp dập trắng sáng, ngài mệt mỏi cả một ngày, cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi.”

Sau khi nói xong, giọng điệu và nội dung chính mình mới vừa hồi vị một lần, cảm thấy vô cùng hoàn mỹ, đúng chức trách của đồng sử, ngầm nói cho mình một tiếng tốt, nụ cười càng rực rỡ hơn.

Nụ cười này rơi vào trong mắt Trọng Hoa chói mắt vô cùng, hần châm chọc mà nhếch khóe môi:”Xem ra trầm cho người làm đồng sử này, thực sự là tìm đúng người.”

“Đó là đương nhiên.” Từ bà trong thanh lâu nhiều nhất cũng chỉ là làm được phần này trên nàng thôi. Đầu bài thể hiện tính khí, không chịu nhận thời gian sinh ý, nàng nên đến khuyên thôi, Chung Duy Duy lời nói thành khẩn:”Nhị sư huynh, ta biết ngài chí khí cao, nhưng mà, tại ngôi vua mưu cầu chuyện lạ, coi như là ngài hao một phần tâm lực vì con dân Ly quốc. Huống hồ Vi quý nhân đa tài đa nghệ, ôn nhu xinh đẹp, ngài không chịu thua thiệt...”

Lời còn chưa dứt, Trọng Hoa bỗng nhiên đứng dậy:”Bãi giá Chi Lan điện.”

Chung Duy Duy vội vã đi ra ngoài truyền lời:”Bãi giá Chi Lan điện!”

Cung nhân Chi Lan điện vui mừng phấn khởi đi truyền tin, Trọng Hoa đã ngồi lên long liễn, Chung Duy Duy nâng lên bút mực quyền vờ của nàng, hớn hờ đuổi theo ngự giá, thấy Triệu Hoành Đồ thường thường mà ngó nàng một cái, liền thấp giọng nói:”Người nhìn ta xong rồi chứ?”

Triệu Hoành Đồ còn chưa kịp trả lời nàng, một tiếng quát lạnh từ trên long liễn truyền đến:”Ai đang ồn ào?”

Cung nhân đồng thời quay đầu lại, tất cả đều nhìn Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy còn chưa phản ứng kịp, Trọng Hoa đã hung tợn nói:”Quy củ trong cung này đều là vô ích sao? Chung Duy Duy, chạy bốn vòng quanh Chi Lan điện!”

“Tuân chỉ!” Chung Duy Duy tự nhận không may, đưa giấy tờ bút mực cho Triệu Hoành Đồ, hoạt động mắt cá khớp xương một chút, như lần trước chạy về phía trước, lao đi rất nhanh không thấy bóng hình.

Một hơi chạy đến Chi Lan điện, chỉ thấy Chi Lan điện đèn đuốc rực rỡ, mùi thơm lạ xông vào mũi, một đám cung nhân vây quanh Vi Nhu trang phục trang điểm lộng lẫy đứng ở ngoài điện, trông chờ mòn mỏi. chung Duy Duy lập tức dừng lại, ổn định hơi thở, chỉnh chỉnh quần áo đi tới, cười híp mắt hành

lễ với Vi Nhu:”Đồng sử Chung Dục Dục thỉnh an Vi quý nhân.”

Vi Nhu ngày thường da trắng mịn mướt, mắt phượng hàm tình mịch mịch, miệng cười ầu ầu khéo léo hoạt bát, nhìn qua nhã nhặn lại an tĩnh. Thấy Chung Dục Dục chạy tới, trước liền xấu hổ nói:”Là biểu ca cho người đến đưa tin à?”

“Bệ hạ bận việc... Triều chính, tri hoãn trễ. Sợ quý nhân lo lắng, đặc biệt lệnh hạ quan tới trước thông báo quý nhân, hẳn sẽ mau đến thôi.” Chung Dục Dục nhìn cung trang sa mỏng đỏ rực tình tứ trên người Vi Nhu, rãnh ngực tuyết trắng hiện ra, nhìn lại bào phục nữ quan xanh nhạt trên người một chút, bộ ngực tằm thường, bởi thế có chút đau buồn nhàn nhạt, thảo nào Trọng Hoa mắng nàng không giống nữ nhân. Loại y phục này, cái thứ này coi như là nàng mặc vào thân thể nhỏ bé cũng không no đủ thể này?

“Biểu ca thật quan tâm. Chung đồng sử cực khổ.” Vi Nhu ngượng ngùng che miệng cười duyên, để cho cung nhân thưởng cho Chung Dục Dục.

Phần thưởng là một đôi quả tử như vàng ý tình xào khéo léo, đau buồn của Chung Dục Dục lập tức giảm bớt không ít, vừa muốn đưa tay đi lấy quả tử, đã bị tay nhỏ bé ôn mềm của Vi Nhu nắm lại.

Chung Dục Dục mỉm cười nhìn về phía Vi Nhu:”Quý nhân có gì phân phó?”

Vi Nhu cười ngọt ngào, ánh mắt lại lạnh lẽo, thấp giọng:”Coi như người thức thời! Ta cảnh cáo người, cách bệ hạ xa một chút, hẳn là của ta!”

Vi Nhu nắm tay nàng thật chắc, thật giống như thân thiết với nàng biết bao lời nói nhẹ nhàng:”Đừng tưởng rằng người và biểu ca là sư huynh muội, đừng tưởng rằng tiên đế coi trọng người một chút, thì người tốt, nếu như biểu ca thật đem người coi ra gì, cũng sẽ không cho người làm đồng sử. Thế nào, ngày đêm thay hẳn an bài ghi lại chuyện này, rất làm cho lòng người chua xót đỏ mắt đỏ kị chứ? Nhưng đây là số mệnh, người không vui đi nữa cũng phải sống đề chịu!”

Hai người nàng oán hận chất chứa đã lâu, Vi Nhu là hoàng hậu được người Vi thị chọn quyết định nội bộ, thường thường ở trong cung ít ngày, nghe nói lão hoàng đế lại có ý để cho Chung Dục Dục ghép thành đôi cùng Trọng Hoa, liền hận không thể giết chết nàng, nhưng lão hoàng đế gặt gao che chở Chung Dục Dục, Chung Dục Dục lại giáo hoạt, chẳng bao giờ đắc thủ. Hôm nay phong thủy luân lưu chuyển, Vi Nhu dĩ nhiên muốn đem khoản nợ cũ đòi lại.

Chung Dục Dục cũng không cho Vi Nhu cơ hội này, hung hăng lấy tay rút ra, cười ngọt ngào nhiệt tình so với nàng ta hơn, thanh âm một chút cũng không thấp:”Vi quý nhân có phải nghĩ nhiều rồi hay không? Còn chưa thừa sủng liền muốn chuyện thất sủng, không thể không tự tin như vậy a.”

Vi Nhu giận tím mặt:”Người nói cái gì? Người lập lại lần nữa?”

Chung Dục Dục không sợ chết mà lập lại lời nói mới vừa rồi, thêm thêm một câu:”Nói riêng về phần tự tin này, ngài còn kém Lữ quý nhân một đoạn lớn. Người phải lên tinh thần mới được, bệ hạ thích nữ tử tự tin.”

Vi Nhu tức giận quá mức, móng tay đâm vào lòng bàn tay thật sâu, nhìn sang hai bên, nước mắt là chả khóc ra tiếng:”Người làm sao có thể nói ta như vậy chứ? Dù người là sư muội của bệ hạ, tiên đế cũng cung chiều người hết mực, nhưng không nên không coi ai ra gì như thế.”

Chung Dục Dục đã sớm biết đức hạnh của nàng ta, vô cùng kinh ngạc nói:”Hạ quan là hảo tâm chi điểm quý nhân, nếu quý nhân không thích nghe, hạ quan không nói là được...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Vi Nhu ra sức đẩy ra, tiếp theo Vi Nhu giống như một con yến nhỏ nhảy vào rừng mà hướng phía sau nàng đứng lên, vô hạn ủy khuất:”Bệ hạ, ngài có thể xem...”

Chung Dục Dục quay đầu lại, chỉ thấy Trọng Hoa vừa tự xuống long liễn, Vi Nhu lê hoa đài vũ, giống như là bị nàng làm sao vậy, khóc sụt sùi nắm tay áo Trọng Hoa, rõ ràng là muốn cáo trạng, hết lần này tới lần khác lại nhìn được, gương mặt mang nặng nhàn nhạt:”Nô tì cung nghênh bệ hạ.”

“Bình thân.” Trọng Hoa mặt không thay đổi ý bảo Vi Nhu đứng dậy, lại hỏi:”Xảy ra chuyện gì?”

Vi Nhu cúi đầu lau lệ, cố gắng tươi cười:”Không có gì. Bên ngoài gió lớn thổi cát bụi mê muội ánh mắt nô tì, mời bệ hạ mau vào thôi.”

Trọng Hoa lại không chịu buông tha:”Ai chọc giận người à?”

Vi Nhu cắn môi một mực lắt đầu:”Không có...”

Thị nữ của nàng lại nói:”Hồi lời bệ hạ. Quý nhân thấy Chung đồng sử dẫn đầu đi tới, liền hỏi Chung đồng sử, bệ hạ có phải làm việc hay không, còn mệnh nô tì cầm kim quả tử đến thưởng Chung đồng sử, ai biết Chung đồng sử không cảm kích, không chỉ châm biếm chế nhạo quý nhân, lại gây xích mích quan hệ giữa Lữ quý nhân và quý nhân nữa. Quý nhân hảo tâm khuyên nhủ Chung đồng sử, nàng không nghe, không coi ai ra gì...”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tân nhân nhập cung (9)

Người có tài, cái bản lĩnh ăn nói lung tung, phối hợp diễn trò thật là khá. Chung Duy Duy cười nhạt nhìn về phía thị nữ này, đem dung mạo của nàng ta đặc biệt ghi nhớ.

“Câm miệng.” Vì Nhu sốt ruột ngăn cản thị nữ, lại thẹn thùng mà nói với Trọng Hoa: “Bệ hạ, ngài chớ đừng nghe nàng ta nói mò, Chung đồng sử ôn hòa văn nhã hết mức, làm sao có thể làm ra loại chuyện này?”

“Chung Duy Duy?” Ánh sáng nhạt trong mắt Trọng Hoa chớp động, nếu như Chung Duy Duy thực sự căm thù Vì Nhu như vậy, cũng chủ động khiêu khích Vì Nhu, vậy có phải chứng minh, nàng ghen tỵ hay không?

Chung Duy Duy kinh sợ: “Hồi bệ hạ, thật là oan uổng vì thần. Ngài tín nhiệm vì thần như vậy, đem chuyện quan trọng giao cho thần xử lý, vì thần làm sao cũng không dám cô phụ kỳ vọng của ngài. Huống chi tiền đề cũng có dẫn dắt, ngài lại là sư huynh của vì thần, tối nay là ngày lành của ngài, vì thần thế nào cũng không thể hại ngài mất hứng.” Hiện tại nàng chỉ lo lắng người khác cho là nàng có ý nghĩ gì với Trọng Hoa, đồ mất đồ kị ước ao hối hận, tất nhiên là phải bỏ đi được trong sạch.

Vì Nhu nháy mắt với thị nữ, thị nữ nhân tiện nói: “Thế thì, Chung đồng sử giải thích chuyện làm quý nhân của chúng ta khóc như thế nào?”

Chung Duy Duy ở trong lòng trợn trắng mắt, nét mặt càng thành khẩn trung thành hơn: “Thật sự là hiểu lắm... Ta tốt thế trêu chọc quý nhân làm gì? Ai, ta nhận lỗi với quý nhân, nghìn vạn lần đừng ảnh hưởng tới tâm tình của ngài, tri hoãn hầu hạ bệ hạ, đây chính là đại tội đó.”

Vì Nhu nhăn nhó nói: “Ta cũng không dám nhận lễ của Chung đồng sử, người và người khác không giống nhau, là sư muội đồng môn của bệ hạ mà, lại là thanh mai trúc mã cùng lớn lên với bệ hạ...”

Lại nghe Trọng Hoa lạnh lùng mà nói: “Nàng ta đích thật là nói nọ (nàng), đi, hai tội cùng phạt, chạy tám vòng quanh Chi Lan điện.”

“Thần đây liền tuân chỉ làm theo.” Chung Duy Duy không nói hai lời, lập tức đi chạy bộ.

Vì Nhu cực kỳ thỏa mãn, lại giả bộ dáng vẻ thấp giọng bất bình: “Bệ hạ, trước đó Chung đồng sử phạm vào tội gì? Nếu không phải sai lầm lớn, nô tì cá gan vì nàng cầu xin tha thứ.”

Trọng Hoa chán ghét mà liếc qua Vì Nhu một cái, không nhịn được nói: “Nhớ kỹ bổn phận của ngươi! Đừng không có việc gì cũng mở miệng ăn nói bậy bạ!”

“Vâng, nô tì cẩn tuân thánh ý.” Vì Nhu có phần uể oải, nhưng nghĩ đến bản thân lần đầu đối chiến Chung Duy Duy liền lấy được thắng lợi mang tính áp đảo, ở chỗ này trong cung phi lần đầu vào cung có thể nói là hơn một cái đầu, lại liền cao hứng, theo sát bước chân Trọng Hoa, thăm dò mà hô một tiếng: “Biểu ca...”

Trọng Hoa nhíu mi tâm, lạnh lùng nói: “Ngươi gọi trẫm là gì?”

Vì Nhu thấy vẻ mặt hân hưng ác nham hiểm, nghiễm nhiên chính là bộ dáng muốn lập tức nổi giận, sợ đến co rút lại, lấy can đảm nói: “Khi còn bé ta đều gọi ngài như thế” Vành mắt lập tức hồng lên, cúi đầu: “Ngài quyền rồi sao? Khi còn bé đôi ta bình thường cùng nhau nói giỡn, ta gọi ngài biểu ca, ngài gọi ta Vì muội muội, ta có cái gì ăn cũng để cho ngài một phần, ngài có cái đồ chơi gì tốt cũng mang đến cho ta một phần... Ngài đi Thương Sơn, mỗi ngày ta đều khóc, ngày nhớ đêm mong, chỉ hy vọng ngài có thể sớm trở về...”

Trọng Hoa như có điều suy nghĩ: “Trẫm rời kinh thành thì mới tám tuổi, ngươi cũng mới sáu tuổi, hơn mười năm trôi qua, khó có được người vẫn còn nhớ trẫm”

Vì Nhu lau nước mắt một cái, cảm khái nói: “Đúng thế, chúng ta có 5507 ngày đêm không gặp mặt.” Mắt mong chờ mà nhìn về phía Trọng Hoa: “Nô tì có thể gọi bệ hạ là biểu ca không?”

Trọng Hoa từ chối cho ý kiến: “Ngươi biết cái gì?”

Vì Nhu mừng rỡ: “Nô tì cảm kỳ thư họa không cái nào không thông, bệ hạ thích gì?”

Chi Lan điện cũng không lớn, còn không có người giám thị, Chung Duy Duy chạy vài bước nghỉ một lát, tính toán thời gian gần giống đi trở về báo cáo kết quả. Bởi vì không muốn để cho người khác chê giễu, trước tiên sửa sang đầu tóc quần áo thỏa đáng, lúc này mới văn đạm phong kinh mà đi giao ý chỉ.

Đi tới ngoài điện, thấy Triệu Hoành Đồ mang theo một đám cung nhân, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim mà đang đứng chờ ra ở ngoài điện, xung quanh một mảnh yên tĩnh, cho rằng Trọng Hoa đã đang làm việc, liền tiến lên hỏi Triệu Hoành Đồ trả giấy bút mực cho nàng, lại hỏi cung nhân muốn có bài dài nhỏ.

Bố trí bàn xong, nàng ngồi ngay ngắn, mài mực trái giấy, nâng bút viết xuống: “Đêm Bảo Nguyên thứ 12 ngày 26 tháng bảy, vua lâm hạnh Chi Lan điện...” Chợt nghe thấy Vì Nhu cười duyên ở bên trong, bút liền dừng mạnh một cái, mực nước đem hơn phân nửa chữ điện lem hơn phân nửa, lại hỏi phục lại tinh thần, trong đầu toàn là hồ (trắng xóa), không biết nên viết như thế nào.

Lại nghe Vì Nhu nũng nịu mà kéo dài thanh âm kêu lên một tiếng “Biểu ca”, liền chợt giật mình một cái mà tỉnh táo lại, mi mắt rũ xuống, cầm giấy viết sai

thu hồi, đổi một tờ khác, bình tâm tĩnh khí mà viết lại. từ bốn năm trước đây, nàng liền biết Trọng Hoa là hạng người nào, khi đó còn có thể nhất đao lưỡng đoạn (cắt đứt) chạy đến kinh thành xa xôi, qua bốn năm, nhìn y làm hoàng đế, nhìn y ngồi trên lục cung, hưởng hết điểm phúc nhân gian, nàng còn một mình rầu rĩ làm gì cơ chứ?

Kiều quy kiêu, lộ quy lộ, hẳn làm đế vương của hắn, nàng làm Chung Duy Duy của nàng. Về chuyện hận ý và bất bình thuở thiếu thời, thời gian xa rồi, nhiều chuyện xảy ra, dần dần cũng đã quên mất, chỉ cần nàng làm tốt, sớm muộn hẳn cuối cùng thả nàng ra cung.

(Kiều quy kiêu, lộ quy lộ: ai đi đường nấy)

Viết chữ có thể làm cho người thanh tâm tĩnh khí, Chung Duy Duy một hơi đem toàn bộ chuyện ghi lại hoàn tất trong hồ sơ, hải lòng nhấc trang giấy lên, thổi nhẹ nét mực một cái, quay về nơi sáng nhìn kỹ, cảm thấy chữ viết này viết rất tốt. Tương lai nếu như rời cung chuyên trách viết đơn kiện và văn văn, bằng vào bút chữ tốt này cũng có thể kiếm hơn mười mấy đồng tiền lớn so với người khác.

Chợt nghe Trọng Hoa ở bên trong hồ một tiếng, nàng không nghe rõ, xem ra hẳn giữ đạo thủ hiếu lâu quá, không dễ dàng gặp được Vi Nhu, đặc ý vênh váo. Bởi vậy cũng không quan, chỉ đặc biệt chuyên tâm thư pháp của nàng.

Triệu Hoành Đồ đến nhắc nhở nàng: “Bệ hạ triệu người vào.”

Đầu tiên Chung Duy Duy ngăn ra, lập tức nổi giận, khinh người quá đáng! Hắn thật muốn cho nàng quan sát tại chỗ? Đi! Hắn nếu dám để cho nàng quan sát, nàng đây liền dám xem, dám viết! Lúc này đứng dậy, cầm lấy giấy bút mực của nàng, ngắt đầu ưỡn ngực mà đi vào trong.

Cửa điện khép hờ, nàng chẳng qua nhẹ nhàng đụng một cái cánh cửa kia liền mở ra, nàng cho là nàng cũng đủ dũng cảm, có thể cái gì cũng không sợ, nhưng tại một khắc kia, nàng vẫn không nhịn được rù mất xuống. Tay cầm giấy bút và mực mà run rẩy thân kinh cũng run theo, răng cũng cắn thật chặt, hai chân như dính chú, nửa bước cũng không thể động.

“Đứng đờ ra đó làm gì?” Thanh âm của Trọng Hoa vang lên, sốt ruột tràn đầy.

Chung Duy Duy cảm thấy mình vẫn không nhìn được, quyết định nhìn nhận vấn đề, nhắm mắt lại để giấy bút và mực trên mặt đất, lấy ra một tấm khăn che mắt lại, xấu hổ: “Xin bệ hạ thứ tội, thần còn chưa kết hôn, vạn nhất kinh ngạc mà làm ngại và quý nhân sợ, vậy thì tội đáng chết vạn lần.”

Trọng Hoa nghiêng răng nghiêng lợi: “Lập tức lăn tới đây! Còn dám nhiều lời, trẫm sẽ giết Tiểu Đường!”

Chung Duy Duy chợt ngừng đầu: “Bệ hạ, ngài không thể”

Trọng Hoa y sam hoàn hảo, ngồi ngay ngắn ở một bên giường, âm trầm trên mặt tích tụ: “Nực cười! Trẫm không thể? Chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu không có gì quan trọng mà thôi, người có muốn thử một chút hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tân nhân nhập cung (10)

Chung Duy Duy không nhìn thấy cảnh khó coi trong dự kiến, kim lòng không đầu bình tĩnh lại, bước nhanh đi vào, một mực cung kính hành lễ: “Bệ hạ bớt giận, ngài không cần thử, thần biết ngài có thể, thần cũng biết tội rồi.”

Con mắt liếc nhìn hai bên, không thấy Vi Nhu, liền đoán là đã xong chuyện, trốn mất vào bên trong.

Nàng không hiểu được trình tự tỷ tằm thừa sùng cụ thể là như thế nào, bởi vì Trọng Hoa không làm thái quá, liền quyết định thể hiện khá một chút, để tránh khỏi chọc giận hắn, đích thực làm ra cái chuyện gì khiến người khác không chịu nổi. Liền dâng hoàng hồi hắn: “Bệ hạ có gì phân phó? Thần nhất định tận tâm tận lực làm tốt vì ngài.”

Trọng Hoa tức giận đưa tay: “Cầm đến!”

Chung Duy Duy không hiểu, trái lại lui về sau một bước: “Thỉnh bệ hạ chỉ rõ.”

Trọng Hoa nhảy lên, thô lỗ tự mình cướp đi trang giấy trong tay nàng, bắt đầu nhìn, vẻ mặt bỗng nhiên biến đổi, nghiêng răng xé nát bức thư pháp nàng đặc ý nhất kia, lại vò thành một cục, hung hăng nện trên mặt đất, đi nhanh ra ngoài, lúc đi qua bên người Chung Duy Duy, ác ý đụng vào nàng.

Chung Duy Duy nhanh nện né tránh, lòng bàn chân trượt một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, hoảng hốt túm lung tung một thứ, đúng lúc bắt được tay áo của Trọng Hoa. Trọng Hoa từ trên cao nhìn xuống nhìn về phía nàng, ánh mắt nguy hiểm lại đáng sợ, cơ hồ là giận đến muốn xé nàng thành từng mảnh nhỏ.

Nóng nảy thế này, có thể là Vi Nhu hầu hạ hắn không tốt. Nếu không thì chính là, Vi Nhu mượn thế Vi thái hậu đắc tội hắn. Chung Duy Duy nhanh

chống thu tay lại, lui về phía sau một bước, rất thành khẩn thấp giọng đề nghị: "Nếu như không vừa ý Vi quý nhân, bệ hạ có muốn thân sai người đi thông báo Lữ quý nhân hay không, để cho nàng đến hầu hạ ngài? Như vậy tương đối phù hợp quyền lợi của bệ hạ. Đánh vào Lữ thị một chút, Vi thị sẽ thành thật không ít."

Người nữ nhân này đến tột cùng có tim hay không? Sở tác sở vi của hắn trong mắt nàng có lẽ chỉ là một hồi chê cười? Gân xanh trên trán Trọng Hoa nháy loạn, đưa tay cầm đầu vai của nàng, nói giọng khàn khàn: "Thật hối hận đem người đoạt ra từ trong tay Vạn An cung."

Chung Duy Duy nghĩ đến hắn mới dùng tay chạm qua Vi Nhu chạm nàng, đã muốn buồn nôn, chợt đẩy tay hắn ra, căm ghét nói: "Nếu như bệ hạ muốn vì thân an tâm vì ngài trừ tính thối nát, cũng không cần lúc nào cũng hung dữ như vậy. Ai trêu chọc ngài, ngài tìm người đó trút giận, luôn luôn lấy ta trút giận làm gì? Nhìn không vừa mắt như thế, sớm giết ta một chút là được rồi, trừ cái đồ ra, muốn giết chết ai cũng có thể, đừng tìm ta trách móc!"

Trọng Hoa bình tĩnh liếc nhìn nàng một cái, thu tay về, xoay người bước nhanh rời khỏi. Ánh trăng mờ mờ, bóng lưng của hắn thon gầy lại thẳng tắp, nhìn qua giống như là một thanh kiếm cô độc mới ra khỏi vỏ.

Chung Duy Duy cảm thấy mình từ đó nhìn ra vài phần bi thương tịch tịch, lập tức lắc đầu, coi như hắn bi thương tịch tịch, đó cũng là chuyện của hắn, có liên quan gì đến nàng? Hắn từng phản bội nàng, lại trói buộc nàng, hắn là đế vương nhân gian cao cao tại thượng, sống chết do hắn, nàng chỉ là một người không chỗ nương tựa, ngoại trừ cái mạng gái mồ côi này ngoài ra không có gì cả.

Vi Nhu từ phía sau đi tới, quần áo xốc xếch, thung lại tu mi (một môi + quyền rũ), khoe khoang mà nói với Chung Duy Duy: "Bệ hạ thực là vội vàng mà, ta khuyên chàng nghỉ một chút, chàng cũng không chịu, nói là quốc sự nặng nề, không thể ngưng lại. Ta tuy là yêu thương bệ hạ, lại cũng không thể làm chân sau của chàng, nhưng mà..."

Nàng ta thỏa mãn lại xấu hổ cười, "Bệ hạ thực sự là tính lực tràn trề cực kỳ."

Chung Duy Duy buồn nôn thiếu chút nữa đã ói ra, đây là Vi Nhu tự nói với mình, Trọng Hoa vừa mới làm hạnh nàng ta rồi, có thể tiếp tục xử lý quốc sự sao?

Vi quý nhân thấy Chung Duy Duy không lên tiếng, tự cho là đã đã kích được nàng, dương dương đắc ý: "Chung đồng sử người cũng đừng đau khổ, hầu hạ thật tốt, biết đâu ngày nào đó tâm tình bệ hạ tốt, cũng sẽ ban cho người một cơ hội, chúng ta còn có thể xưng tỷ muội với nhau."

"Dạ, Vi quý nhân nói không sai, bệ hạ vì yêu thương người quá mức, cho nên đều đem ghi chép xê bỏ. Hắn đây là sợ ngài cây to đón gió, khiến cho kẻ khác đổ kị đỏ mắt, ngài nhất định phải hiểu nỗi khổ tâm của bệ hạ." Chung Duy Duy cười ha ha một tiếng, giả tạo hành một lễ với Vi Nhu, nghênh ngang mà đi.

Ở trong cung, chuyện này đối với cung phi thừa sủng mà nói, ghi chép của đồng sử rất là quan trọng, không ghi lại liền có nghĩa là cung phi chưa từng thừa sủng, hoặc là không được thừa nhận, mặc kệ thế nào, truyền đi đều là một chuyện để người đời cười chê.

Vi Nhu xuất thân cao quý, từ nhỏ kiêu ngạo, làm sao nhận được loại vũ nhục này, huống chi nàng vừa rồi thật là thất bại trong gang tấc, người cũng tới rồi, lại không chạm đến nàng. Trọng Hoa còn rất quan tâm hỏi nàng có tắm rửa hay chưa, mùi vị khác thường, thật là vô cùng nhục nhã...

Vi Nhu cắn răng nghiêng lợi đập một đồng chai lọ lớn, khóc lớn một hồi. Khóc xong rồi lại nghiêm lệnh cung nhân cầm miệng, không được đem chuyện này truyền đi.

Chung Duy Duy chạy khỏi Chi Lan điện, Trọng Hoa đã đi rồi, mang đi toàn bộ người và đèn lồng, nàng trợ trợ mà đứng ở đằng kia, liếc mắt nhìn cung điện trùng trùng điệp điệp giương nanh múa vuốt dưới ánh trăng, không tự chủ được hơi sợ.

Cái nhìn kia của Trọng Hoa trước khi đi, nàng xem quá rõ ràng, hắn thật sự hận nàng. Nếu như có người đang ẩn nấp trong bóng đêm, nhảy ra cho nàng một nhát, chỉ sợ mới là như ý của hắn? Nhưng nàng cũng không thể đứng ở chỗ này một đêm.

Chung Duy Duy vừa cắn răng vừa chạy vù vù trong màn đêm. Một đường không trở ngại, chính là luôn luôn nghĩ có người theo sau lưng nàng, nhưng chờ nàng quay đầu lại, thế mà cái gì cũng không nhìn thấy.

Trong cung người đã chết quá nhiều, nàng nhớ lại truyền thuyết đáng sợ này, sợ đến toàn thân nổi da gà, bấm ngón tay giữa của mình thấp giọng nhắc nhở: "Oan có đầu nợ có chủ, các người đừng tới tìm ta, trên tay ta cũng không có mạng người, ta là một người tốt, người tốt số một trong hoàng cung..."

Hình như có người khẽ cười nhẹ một tiếng, nàng sợ đến hồn phi phách tán, hai chân run run, lấy hết dũng khí ép buộc mình quay đầu lại, lại chỉ thấy ánh trăng ngả về tây, bóng đêm nặng nề, không có gì cả.

Có lẽ là tự mình hù mình. Nàng giằng giằng loạng choạng bước đi, lao đảo, chân trái đạp chân phải, té ngã ụp mặt một cái. Bò dậy tự cảm thấy vô cùng mất mặt, vừa thăm tự may mắn không ai nhìn thấy, nhiều nhất chính là quý tử, nhưng quý cũng không thể coi như là người. Nghĩ đến chỉ vào quý mắng chứ không phải là người, bộ dáng quý không lời chống đỡ, không khỏi liền cười ra tiếng.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân lệt xệt lệt xệt, giương mắt nhìn lên, lại là Phương Kiện mang theo hai người thị vệ tuần tra, nhanh chóng đứng dậy, xông lên, nắm lấy Phương Kiện chết không chịu buông, cần phải yêu cầu hắn phái người đưa nàng về.

Phương Kiện ngược lại cũng hào sảng, không chỉ đáp ứng đưa nàng về, còn đích thân mình đưa nàng về, Chung Duy Duy cực kỳ xấu hổ: "Nếu như bệ hạ trách tội người lo là nhiệm vụ thì làm sao? Người tùy tiện phái hai người đưa ta về là được."

Phương Kiện không sợ:”Ta không sợ, chúng ta là bạn thân.”

Chung Duy Duy cảm kích vô cùng, đưa tay vỗ bờ vai hắn:”Hào huynh đệ!”

Phương Kiện vội vàng mời một cái:”Đừng, nam nữ thụ thụ bất thân.” Lặng lẽ liếc về chỗ bóng tối một chút, cái người hộ tống Chung Duy Duy kia đã không thấy, vì vậy thở phào một cái, nói lời sâu xa:”Tiểu Chung à, ngươi thật là có phúc khí.” Có thể được ám vệ cận thân của bệ hạ bảo vệ bị dọa còn có thể lập tức đổi người.

Chung Duy Duy nào biết những ý nghĩ này của hắn, liếc mắt một cái:”Hâm mộ à? Ta và ngươi đôi?”

Phương Kiện cười khúc khích:”Ta không phải con gái.”

Vì Phương Kiện đưa nàng về, Chung Duy Duy nhanh chóng trở về Thanh Tâm điện, cửa cung cũng đã khóa.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hương hoa Đỗ Quyên (1)

Chung Duy Duy vỗ lên hai cánh cửa cung thấy không ai để ý nàng liền ôm cánh tay ngồi xuống ở cửa, hai kẻ gác kia thực sự là điên mất rồi có ý nhốt nàng ngoài cửa lớn.

Phải chịu đựng một đêm thôi. Mới vừa ngồi không bao lâu cửa cung không hề báo trước mở ra Lý An Nhân mang theo hai tiểu hoạn quan đi ra giường một khuôn mặt thối trừng nàng nói:”Tai họa!”

Lúc này Chung Duy Duy nhìn hắn đặc biệt đáng yêu:”Ngươi là đến mở cửa cho ta? Thật đây nghĩa khí!”

Lý An Nhân xem thường:”Về mặt ngươi ghê gớm thật! Là bệ hạ có phần sở gấp quan trọng quên ở ngự thư phòng ta đang đi lấy về!”

“Vay ngươi nhanh đi đi.” Chung Duy Duy lưu lút mà chạy vào đi qua Thanh Tâm điện thì quả nhiên nhìn thấy bên trong ngọn đèn còn sáng. Vì Nhu nói không sai Trọng Hoa trở về xử lý quốc sự gấp người đẹp cũng không giữ được hắn, đích thật là một hoàng đế tốt cần chính yếu dân không uống công lao hoàng đế tốn nhiều thời gian trên người hắn như thế.

Chung Duy Duy tiếp tục chạy về phòng trực của nàng. Thiêm Phúc đầu gật gù từng cái một thấy nàng đi vào liền nhanh chóng hầu hạ nàng đi ngủ:”Trước đó Triệu tổng quản sai người đến nói sáng mai bệ hạ muốn đi thỉnh an với Thái hậu nương nương muốn người đứng hạn đến trực.”

Lúc lâm triều Trọng Hoa thức dậy vào canh tư tứ khắc không lâm triều thì ngủ dậy vào canh năm, cho dù không lâm triều nhưng hắn muốn đi thỉnh an thái hậu nương nương vậy nghĩa là canh tư hắn thức dậy, người đang làm nhiệm vụ cũng thức sớm hơn.

Chung Duy Duy than thở cho rằng Trọng Hoa thực sự là vừa gầy vò mình vừa làm khổ người khác thỉnh an thôi mà cũng không phải việc gấp coi như là canh giờ gần giống không tốt sao? Thảo nào Vì thái hậu không thích hắn, sinh một con trai ngay cả ngủ cũng không ngon nếu là nàng nhất định hung hăng đánh đứa con này một trận.

Vội vội vàng vàng nằm xuống ngủ thiếp đi thì giấc mơ đầu là Trọng Hoa sủng hạnh các vị phi tần thế nào cũng phải buộc nàng ở một bên quan sát ghi lại, nàng không chịu hắn liền hung dữ nói Chung Duy Duy có thấy không ngươi không yêu thích ta ta tự nhiên có người khác yêu thích. Nhưng nói thật không dễ chịu? Ta cho ngươi biết lúc đó ngươi phản bội ta thì tâm tình của ta chính là như vậy.

Chung Duy Duy giật mình tỉnh lại toàn thân đều là mồ hôi lạnh. Rõ ràng là hắn phản bội nàng nàng nào có thể trả đũa? Có lẽ hắn cho rằng đó không phải là phản bội người làm hoàng đế đã định trước sẽ có rất nhiều nữ nhân dĩ nhiên không thể chỉ có một mình nàng. Còn có tình hình trong mộng thật là đáng sợ nàng kiên quyết không nên tự mình trải qua.

Trọng Hoa cũng không rời giường đứng giờ Chung Duy Duy trực ở trong góc tường ngáp liền mấy cái Cát Tương Quân đi tới thấp giọng hỏi nàng:”Đêm qua xảy ra chuyện gì? Muội sao lại làm bệ hạ tức giận?”

Chung Duy Duy cười khổ:”Muội sao biết được. Có lẽ là nhìn muội không vừa mắt.” Lúc ấy Trọng Hoa ở Thương Sơn tính tình đã không được tốt sắc mặt tốt cũng chỉ có với nàng và nghĩa phụ. Ngoài ra hắn đối với đại sư huynh và đại sư tỷ đều tốt toàn là kiên nhẫn không có việc gì.

Hắn hận nàng tất nhiên phải trăm phương nghìn kế chế nhạo xoi mói nàng.

Cát Tương Quân không tin về mặt không ngờ:”Muội không muốn nói thì thôi vậy.”

Chung Duy Duy không có cách nào giải thích ám ức mà ngăn người tâm tình Cát Tương Quân cũng không được tốt lặng lẽ ngăn người theo nàng. Chuông trong tâm điện reo lên một tiếng Lý An Nhân đẩy đẩy hai cái vành mắt to màu đen rất tức giận mà nói:”Bệ hạ gọi ngươi đi vào!”

Vì không nói là ai Cát Tương Quân theo bản năng tưởng gọi nàng dù sao nàng là thượng tẩm, Trọng Hoa muốn thức dậy nên nàng dẫn người đi vào hầu hạ. Mới vừa đi hai bước đã bị Lý An Nhân cản lại:”Bệ hạ gọi vào là Chung đồng sử.”

Cát Tương Quân hơi xấu hổ lặng lẽ nắm tay Chung Duy Duy Cát Tương Quân ôn nhu cười thấp giọng nói:”Thu tính tình của muội lại dùng nên tùy hứng nữa.”

Trong lòng Chung Duy Duy âm áp:”Biết ẹ.”

Bước vào tẩm điện màn che buông xuống trong không khí vẫn còn tràn ngập một mùi hương kỳ lạ nhàn nhạt. Chung Duy Duy nhún nhún mũi cảm thấy cái mùi vị này có chút quen thuộc nhưng trong một chốc nhớ không ra liền nghĩ người xung quanh hẳn trưng nhớ lại.

Chợt nghe Trọng Hoa trong màn hừ lạnh:”Người đang làm cái gì? Vén màn lên!”

Chung Duy Duy đi tới giúp hẩn vén màn thuận miệng đáp:”Vi thần nghĩ được một mùi kỳ lạ hình như đã nghĩ thấy ở đâu rồi nhưng mà trong chốc lát không nghĩ ra. Bệ hạ biết là cái gì không?”

Trọng Hoa bực mình:”Gây chuyện!”

Chung Duy Duy không phục. Khứu giác vị giác của nàng xuất chúng nhất mặc kệ mùi vị gì chi cần ngửi qua, nếm qua liền không quên được.

Chuyện này Trọng Hoa biết, cũng biết hẩn càng không nói cho nàng nàng càng là muốn yên lặng lẽ nhún nhún mũi nhớ lại người rồi tìm nguồn gốc:”Là mùi ở trên người bệ hạ! Người dùng hương mới sao? Cái mùi này thật kỳ lạ.”

Trọng Hoa mặt đỏ vọt lên mà hung tợn trừng nàng:”Người là chó à? Mắc mớ gì tới người? Đi ra!”

Chung Duy Duy đụng cái mũi một cái nắn lòng tình hình không xong tỏ ra giận dữ mà lui sang một bên trầm mặt nói:”Bệ hạ triệu thần vào là có gì phân phó?”

Sắc mặt Trọng Hoa đã khôi phục bình thường:”Đem đêm qua ghi lại một phần nữa nhập vào tủ hồ sơ.”

Sáng sớm gọi nàng vào không gì mắng nàng một trận chính là vì cái này? Trong lòng Chung Duy Duy sinh ra một lò tà hỏa hung dữ nói:”Không viết!”

“Hửm?” Trọng Hoa nguy hiểm mà híp mắt.

“Vi thần vốn đã viết xong bệ hạ lại đem nó xé nát. Các đời lịch đại đồng sử chương ký cuộc sống hàng ngày nơi cung điện cùng yến tiệc và cuộc sống hàng ngày của vua, khởi cư lang chương ký lục hàng ngày và quốc gia đại sự của hoàng đế vô luận là ghi chép cuộc sống hàng ngày trong ngoài, bệ hạ cũng không thể nhìn cũng không thể sửa chữa. Bệ hạ lại hai ba lần xé bỏ khởi cư sở lục của hạ thần đã không tuân theo như vậy hà cớ gì cần phải để thần bổ sung ghi chép? Ngài nghĩ như thế nào liền nói như thế là được dù sao ngài cũng lớn nhất ai dám hoài nghi kéo ra chém đầu là được rồi.”

Chung Duy Duy lời còn chưa dứt Trọng Hoa đã xoay người đi tới trước mặt nàng ánh mắt thâm trầm mà nhìn nàng:”Quả thật không viết?”

Hắn sát lại càng gần áo lót nửa mở ra lồng ngực và cơ bụng rắn chắc có lực hơi lộ ra Chung Duy Duy đỏ mặt cảm thấy mùi vị kỳ lạ trên người hẩn càng ngày càng đậm thật là không nghĩ không thơm lắm liền nhún lại mi tâm:”Không viết dù gì cũng không viết.”

Nhớ đến bộ dạng khoe khoang chế giễu của Vi Nhu đêm hôm qua lại như đinh đóng cột mà thêm một câu:”Giết cũng không viết!” Nếu là sửa cho Vi Nhu chẳng phải là đuôi sẽ vênh cao hơn?

Trọng Hoa nhìn nàng chăm chăm trong chốc lát đột nhiên cười:”Được.”

Sao lại cười? Chung Duy Duy bị nụ cười sáng chói đẹp đẽ của hẩn khiến cho tim mình rung động một chút rồi ngắt mình một cái nói:”Nhớ ra rồi! Mùi này chính là hương hoa Đỗ Quyên mà! Chưa nghe nói qua hoa Đỗ Quyên cũng có thể làm hương. Nhị sư huynh cái mùi vị này nghĩ thật không tốt, không lừa ngài đâu.”

Trọng Hoa kéo đuôi lông mày trầm đến không thể nghe thấy mà “Ừ” một tiếng xoay người đi về phía sau tẩm bình phong rầu rĩ nói:”Gọi người vào hầu hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Hương hoa Đỗ Quyên (2)

Cát Tương Quân dẫn theo cung nhân nối đuôi nhau mà vào, Chung Duy Duy lại từ trên mặt cung nhân phụ trách hoán tẩy thấy được cái loại vẻ mặt xấu

hồ kia.

Nàng bỗng nhớ tới, có buổi sáng nọ, vẻ mặt cung nhân cũng thẹn thùng như thế này, nàng hỏi làm sao thế, cung nhân không chịu trả lời, Cát Tường Quân nói không rõ, xấu hổ mà nói cái “Nhất” gì đó.

Nàng hỏi lại, Trọng Hoa liền nổi nóng, không chỉ xé ghi chép cuộc sống hàng ngày trên ký lục của nàng, còn uy hiếp nàng không được hỏi lại. Lúc đó, trong phòng cũng có thứ mùi này.

Chung Dục Dục rất nghi hoặc, nhưng nhìn bộ dáng của cung nhân, suy nghĩ tĩnh tế trước sau một chút, cũng biết có lẽ không phải là chuyện gì tốt, không thể tiếp tục hỏi lại nữa, liền thông minh mà ngậm miệng. Chỉ là thừa dịp Trọng Hoa không chú ý, thường thường quan sát hân một chút.

Sau đó liền phát hiện, ngày hôm nay Trọng Hoa ăn mặc rất đẹp mắt, ngày thường hân vốn cao ngất đẹp trai, gương mặt lại thường xuyên âm trầm, thật giống như là đang vẽ ai cũng thiếu bạc của hân, vì vậy bộ bào phục để vương đến huyền thêu vàng này không ngờ mà thích hợp với hân, đem âm trầm lãnh đạm của hân biến thành thận trọng có khí thế. Suy cho cùng sinh ở hoàng gia, trời sinh chính là mặc y phục này rồi.

Mới nhìn có mấy lần, đã bị Trọng Hoa phát hiện, hân hung hăng: “Ngươi thật to gan, dám nhìn trộm!”

Toàn bộ đám người Lý An Nhân, Triệu Hoành Đồ, Cát Tường Quân đang chờ đều nhìn Chung Dục Dục, Chung Dục Dục vừa thẹn vừa giận, gương mặt lên nhìn xa nhà, phủ nhận nói: “Bệ hạ hiểu lầm, thật ra là thần đang nhìn con nhện kết võng trên xà nhà..”

Lý An Nhân ngửa đầu lên nhìn: “Không có? Ở đâu?”

Chung Dục Dục mặt dày nói đại chi: “Là ở chỗ này? Con nhện nhỏ xíu, ngươi thị lực không tốt, nhìn cũng không thấy gì.”

Trọng Hoa trừng nàng một cái, lại không vạch trần nàng.

Hiếu kỳ đã qua, mỗi loại thức ăn ngự thiện phòng trình lên đều là tinh mỹ vô song, lực chú ý của Chung Dục Dục rất nhanh bị thức ăn thu hút, ngửi mùi vị, phân tích món này làm từ cái gì, vui thú trong đó, không giống với vui thú khác.

Chợt nghe một thanh âm “Ba” vang lên, Trọng Hoa nặng nề buông chiếc đũa xuống, thối mặt nói: “Ngự thiện phòng nên đánh một cái, những thứ trình lên đều là những thứ tầm thường! Bỏ đi!”

Thực sự là đang ở trong phúc mà không biết, người không thích ăn, để cho ta ăn giúp người. Chung Dục Dục mở mắt trừng trừng nhìn hàng loạt mỹ thực bị bỏ đi, không kiềm được rất đáng tiếc, trừng Trọng Hoa một cái, muốn nhìn một chút rốt cuộc hân xảy ra chuyện gì.

Không đề phòng lại cùng mất đối mắt với Trọng Hoa, Trọng Hoa lạnh mặt nói: “Chung Dục Dục, lúc này ngươi còn cái gì để nói?”

“...” Chung Dục Dục không hiểu, vì sao Trọng Hoa luôn luôn ở vào lúc nàng nhìn hân làm phiền nhiều lần, dứt khoát nói: “Bệ hạ mắt sáng như đuốc, thần có lòng tốt không an tâm đối với ngài, lại để cho ngài biết tông.”

Trọng Hoa vẻ mặt cứng đờ, không được tự nhiên mà dời mắt đi chỗ khác: “Đứng qua một bên!”

Chung Dục Dục thu hồi ánh mắt, đành hoảng tránh ở bên cạnh, rồi lại nghe Trọng Hoa nói: “Đừng ở đằng kia cản trở trộm!”

Chung Dục Dục giận mà không dám nói gì, phía sau nàng không phải là một bức tường sao? Trên tường này có hoa à? Nàng đi về sau hai bước, Trọng Hoa lại nói: “Cũng bảo ngươi đừng đứng ở chỗ đấy, không nghe thấy sao?”

Chung Dục Dục dứt khoát đi ra ngoài, Trọng Hoa càng mất hứng hơn: “Trẫm cho người đi rồi chưa?”

Chung Dục Dục nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn xung quanh một chút, đi lên vài bước, đứng ở bên sườn Trọng Hoa. Lúc này Trọng Hoa không nói gì nữa, chậm rãi uống trà súc miệng, bộ dáng thật giống như làm mẫu.

Chung Dục Dục lặng lẽ trừng hân, từ vị trí này gương mặt lên là có thể thấy gò má của hân, nhưng gò má cho dù hoàn mỹ nhìn đã mất hơn, cũng không ngăn được nội tâm là một con ác ma thiếu bị đánh.

Trọng Hoa không nhanh không chậm làm lại nhiều lần như thế, đứng lên nói: “Được rồi, bãi giá Vạn An cung.”

Một đám người oai nghiêm đi đến Vạn An cung, Vi thái hậu quả nhiên chưa thức, cung nhân vội vàng đi mời Trọng Hoa vào, nói đêm qua thái hậu nương nương ngủ quá muộn, sẽ nhanh thức dậy, thỉnh bệ hạ chờ một lát.

Trọng Hoa từ chối cho ý kiến, ngồi xuống yên lặng chờ đợi. Đợi không bao nhiêu thời gian, lại nghe cung nhân báo lại: “Vi quý nhân đến thỉnh an với thái hậu nương nương.”

Vì Nhu trang điểm xinh đẹp quần áo hoa lệ tiến vào, thấy Trọng Hoa liền chính là một dáng điệu xấu hổ, yếu ớt mà nhanh chóng quỳ xuống, thanh âm mềm mại rụt rè: “Nô tì thỉnh an với bệ hạ.”

Trọng Hoa nhàn nhạt nói: “Bình thân.”

Vi Nhu đứng dậy rồi đứng ở một bên, thỉnh thoảng trộm liếc hắt một cái, đáng về muốn sát lại gần hơn lại không dám. Trọng Hoa mặt không chút thay đổi, chỉ sai cung nhân đi thúc giục Vi thái hậu: "Nếu như mẫu hậu khó chịu, muốn nằm thì nằm nghỉ đi, trầm vào xem mẫu hậu, lại tuyên thái y đến đây bắt mạch."

Vi thái hậu cười mà đi tới: "Chẳng qua là tham ngủ mà thôi, đâu cần tuyên thái y chứ?" Tay trái nắm tay Trọng Hoa, tay phải cầm tay Vi Nhu, đem tay hai người chồng lên một chỗ, hết sức hài lòng mà nói: "Ta có con trai tốt con dâu tốt, thật sự là rất vui mừng. Đêm qua trải qua tốt chứ?"

Mặt Vi Nhu đỏ lên, vô cùng ủy khuất nhìn về phía Trọng Hoa.

Trọng Hoa nhân dịp nói: "Phiền mẫu hậu quan tâm, tốt ạ."

Trong nháy mắt trong mắt Vi Nhu lưng tròn nước mắt, Vi thái hậu nhíu mày, thanh âm thấp lạnh: "Xảy ra chuyện gì?"

Trọng Hoa thông thả mà kiên định rút tay của mình ra, cũng không trả lời.

Vi Nhu nén nước mắt nén đến cả người run lên, nhưng cố gắng nở nụ cười: "Không có gì ạ, bệ hạ đối với con rất tốt."

Vi thái hậu lạnh giọng phân phó người hầu hạ bên cạnh: "Toàn bộ tất cả lui ra!"

Vi Nhu cùng Trọng Hoa quả nhiên trong lúc đó xảy ra chuyện không vui rồi, cũng không biết cụ thể là chuyện gì. Chung Duy Duy nháy mắt ra hiệu với Triệu Hoành Đồ, dùng khẩu hình hỏi hắt là xảy ra chuyện gì.

Triệu Hoành Đồ buồn hể hể, hỏi ngược lại nàng: Lễ nào người không biết?

Ta làm sao biết? Chung Duy Duy khoanh tay.

Triệu Hoành Đồ thờ dài một hơi, bắt đầu đi vừa lo vừa buồn.

Bên trong đột nhiên truyền đến tiếng vỡ nát của đồ sứ, tất cả mọi người sợ đến nín thở không khí tĩnh lặng, thanh âm của Vi thái hậu đã nhon lại sắc bén: "Không cần gọi ta là mẫu hậu! Ta xem là cái gì chứ? Chỉ sinh ra người, lại không nuôi người, nhiều năm như thế đều tự mình trưởng thành, dạy người bản lãnh có Chung Nam Giang, truyền cho người ngôi vị hoàng đế chính là tiên đế, có rất nhiều người chờ lấy lòng nịnh hót người, ta đây một bà già tính là cái gì, có lợi ích gì nữa, chỉ vương ánh mắt của người mà thôi, tiên đế ơi, người làm sao không mang ta đi..."

Sau đó là tiếng Vi Nhu khóc: "Bác bớt giận, đều là lỗi của con, là con không tốt, con chọc cho bệ hạ tức giận, hắt đối xử rất tốt, trách con nói lời không nên nói..."

Tiếng mắng cuối cùng của Vi thái hậu cũng nhỏ lại, Trọng Hoa từ đầu chí cuối không lên tiếng nào. Nhưng mà Chung Duy Duy có thể tưởng tượng về mặt hắt lúc này là gì, không kiềm được cười trên nỗi đau của người khác, ác nhân tự có ác nhân trị, đáng đời.

Một cung nhân mặt không thay đổi từ Vạn An cung đi tới: "Chung đồng sử, thái hậu nương nương tuyên."

Chiến hỏa đốt tới trên đầu nàng rồi sao? Chung Duy Duy buồn hể hể mà nhìn về phía Triệu Hoành Đồ, Triệu Hoành Đồ không để ý tới nàng, nàng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi vào, còn chưa kịp hành lễ thỉnh an, bỗng nghe Vi thái hậu vênh mặt hắt hàm sai khiến mà nói: "Đem ghi chép cuộc sống hàng ngày của đêm qua bổ sung!"

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hương hoa Đỗ Quyên (3)

"A..." Chung Duy Duy lặng lẽ nhìn sắc mặt của Trọng Hoa, vốn cho là hắt nhất định tức giận đến sắc mặt tái xanh, ai ngờ hắt khí định thần nhàn ngồi ở đằng kia, đáng về tức giận một chút cũng không có. Không tự chủ được âm thầm oán giận, công phu dưỡng khí lúc này cũng không tệ, chỉ là lúc đối với nàng thì sao táo bạo như vậy? Thực chỉ là nàng dễ khi dễ sao?

"A là có ý gì? Bổ sung ngay lập tức!" Vi thái hậu cường thế lại nóng vội, uy hiếp Chung Duy Duy: "Bổn cung biết người từ trước đến nay gian trá nếu như dám can đảm giở trò, người có mười cái đầu cũng không đủ chém."

Trọng Hoa uy hiếp mà quét mắt nhìn Chung Duy Duy một cái, mùi cảnh cáo trong đó không cần nói cũng biết. Chỉ cần nàng dám đáp ứng yêu cầu của Vi thái hậu, liền chờ gặp nạn đi.

Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp họa, Chung Duy Duy bực bội chết mất, lấy ra bút mực giấy viết, dâng hoàng viết lên: "Bảo Nguyên năm thứ mười hai đêm 26 tháng 7, để hạnh Chi Lan điện..." Sau đó dừng lại, nghiêm nghiêm túc túc mà nói: "Hồi lời thái hậu nương nương, lúc đó vì thần bị phạt chạy bộ, không ở trong điện, không biết lúc đó xảy ra chuyện gì, không thể ghi lại. thỉnh bệ hạ hoặc là Vi quý nhân chỉ thị, để thần bổ sung ghi lại."

Trọng Hoa đương nhiên là chẳng thèm trả lời nàng, người có thể trả lời cũng chỉ còn lại có Vi Nhu, Vi Nhu mặt đỏ lên, đem chiếc khăn cầm trong tay xoắn lại xoắn, lấp bắp: “Đêm qua, bệ hạ bảo nô tì bồi hấn chơi cờ, sau đó, sau đó”

Nàng chậm chạp không chịu nói tiếp, Vi thái hậu nhìn không được, cường thế mà nói: “Hỏi nhiều như vậy làm cái gì? A Nhu da mặt nàng mỏng, nói không nên lời, ngươi cứ viết rằng bệ hạ lâm hạnh Vi phi là được rồi!”

Chung Duy Duy hướng về phía Trọng Hoa chứng thực: “Bệ hạ, quả thực như vậy sao?”

Trọng Hoa lười biếng giương mắt nhìn về phía nàng, ánh mắt u ám khó hiểu, Chung Duy Duy đợi không được hần trả lời, lại hỏi thêm lần nữa: “Bệ hạ, quả thực như vậy sao?”

Trọng Hoa rất không kiên nhẫn liếc nàng một cái: “Không có.”

Trong phòng chỉ chốc lát an tĩnh, Vi Nhu “Oa” một tiếng khóc lên, xấu hổ và giận dữ muốn chết chạy trốn đến sau điện.

Sắc mặt của Vi thái hậu phồng thành màu gan heo: “... Hoàng đế, đây là tại sao?!”

Trọng Hoa phát tay áo một cái, bình tĩnh nói: “Không vì sao cả, trẫm không hứng thú.”

Vi thái hậu giận tím mặt, chột chí về phía hần: “Nghịch tử lớn mặt! Ngươi quên mình là từ nơi này bò ra rồi sao? Nếu không phải là ta sinh ngươi, nếu không phải ta họ Vi, dựa vào ngươi là có thể làm hoàng đế này?”

Trọng Hoa đứng dậy, lạnh lùng nhìn Vi thái hậu: “Đây là ý nghĩ chân thật trong tâm mẫu hậu? Nếu như thế, sao không đem ngôi vị hoàng đế đổi thành họ Vi?”

Vi thái hậu bị hần nhìn có chút chột dạ, lại không chịu nhận thua: “Ta phải cầu xin liệt tổ liệt tông, chiêu cáo thiên hạ, cáo ngươi bất hiếu!”

Trọng Hoa nhếch khóe môi, trong mắt dấy lên ánh lửa yếu ớt: “Nếu như thế, mẫu hậu phải đi cáo đi. Nhi thần, chờ lửa giận của mẫu hậu.”

Chung Duy Duy nín thở tĩnh khí, tận lực giảm thấp cảm giác tồn tại, nàng biết quan hệ Trọng Hoa và Vi thái hậu không tốt, không nghĩ tới lại tệ đến trình độ này. Còn có, đêm qua hần cũng không chạm đến Vi Nhu... Mặc dù biết đây có lẽ là một trong những sách lược hần đã kích Vi thị, cũng không phải là bởi vì một ai khác, nhưng không thể phủ nhận, nàng không ghét hần đến vậy, thậm chí còn cảm thấy hần có chút thương cảm.

Hai mẹ con giương cung bạt kiếm, ai cũng không chịu nhường ai, Vi thái hậu kỳ thực có chút hối hận, bà không nghĩ tới Trọng Hoa lại cứng rắn như thế, một chút cũng không chịu nhượng bộ. Nhưng bà ta cường thế đã quen, kiên quyết không chịu cúi đầu trước, liền đem lửa giận thiêu đốt đến trên người Chung Duy Duy: “Chung Duy Duy! Ngươi thật to gan! Dám xúi giục mẹ con chúng ta bất hòa! Ngươi đâu, đưa cái tên rắp tâm hại người dụ dỗ người này mang xuống loạn côn đánh chết!”

Chung Duy Duy kêu to: “Oan uổng ă!” Mắt thấy cung nhân Vạn An cung như lang như hổ mà nhào về phía nàng, không chút nghĩ ngợi liền chạy về phía Trọng Hoa, níu lấy tay áo hần trốn ở phía sau hần: “Bệ hạ, vì thần cũng là vì ngài, ngài không thể không quan vi thần.”

Trọng Hoa lạnh lạnh liếc nàng một cái: “Ngươi cũng là vì trẫm? Ngươi làm cái gì vì trẫm?”

Chung Duy Duy nói không suy nghĩ: “Ta vì bệ hạ lo lắng hết lòng, chết rồi cũng thế.”

Trọng Hoa nhếch khóe môi: “Đã như vậy, vậy người liền vì trẫm đi tìm chết đi.”

Chung Duy Duy gấp đến độ giậm chân: “Chết tử tế không bằng sống tiếp, bệ hạ ngài không thể qua cầu rút ván. Ta là bởi vì nguyên do của ngài, mới đắc tội thái hậu nương nương.”

Bên kia Vi thái hậu thấy nàng lại không bó tay chịu trói, không khỏi càng nổi giận: “Các ngươi còn đứng đó làm gì? Đem nàng kéo ra ngoài! Có việc bốn cung chịu trách nhiệm!”

Cung nhân nói một tiếng đắc tội, xúm lại đến lôi kéo Chung Duy Duy, trong lúc vô cùng khẩn cấp, Chung Duy Duy gắt gao ôm lấy hông của Trọng Hoa, trong lòng hận chết hần, giọng nói lại hết sức thương cảm: “Bệ hạ, bệ hạ, ngài từng nói qua, ai dám động vào người của ngài chính là làm khó dễ với ngài, vua không nói chơi, hiện tại ngài muốn nuốt lời mà béo sao?”

Thân thể nàng mềm mại dính sát hần, giọng nói thương cảm, mồm mép cũng rất lưu loát. Giống như là khi còn bé phạm sai lầm, cũng bị sư nương thi hành nghiêm phạt, nàng sợ đau, bởi vì biết hần tính khí không tốt, sư nương không có cách nào đánh hần, cứ luôn trốn ở phía sau hần như vậy, trốn khỏi một lần lại là nghiêm phạt một lần.

Từ khi chuyện kia xảy ra, nàng đã rất lâu không có ôm hần thế này... Vừa rồi nàng còn nói, nàng là người của hần... Khói mù trong lòng Trọng Hoa bởi vì cái ôm này của Chung Duy Duy tiêu tan không ít. Hần hơi thô lỗ nắm cánh tay của nàng, đem nàng kéo vào trong ngực, mặt âm trầm che chở nàng đi ra ngoài.

Cung nhân không dám trêu chọc hần, lại không dám trêu chọc Vi thái hậu, bởi vậy bao vây xung quanh bọn họ, đau khổ cầu xin hần buông Chung Duy Duy ra, không nên làm khó bọn họ.

Trọng Hoa trước mắt không bụi, nhìn cũng không nhìn bọn họ cái nào, chỉ để ý ôm lấy Chung Duy Duy ra bên ngoài, bị ép đến phiến, liền ngoắc gọi một người thị vệ đến, lời ít mà ý nhiều: “Đao.”

Trường đao ra khỏi vỏ, sắc bén phản chiếu dung mạo lãnh lệ của Trọng Hoa, hần trầm tĩnh mà nâng đao, vung xuống, đem cánh tay của một cung nhân dám can đảm lôi kéo Chung Duy Duy chặt đứt.

Máu bắn tung tóe văng lên giữa tiếng kêu thê thảm của cung nhân quanh đó, mơ hồ thấy Chung Duy Duy. Nàng ngửa đầu nhìn gò má đẹp vô song của Trọng Hoa, nhớ tới ôn nhu và không ngờ những năm đó, thiếu niên lang xinh đẹp đã trưởng thành thành một vĩ nam tử anh tuấn lãnh ngạnh, giờ khắc này, hần ở trong mắt nàng giống như thần chi. (vĩ cao lớn, vĩ đại)

“Người đứng lại!” Vì thái hậu khàn cả giọng, muốn chết muốn sống, Trọng Hoa mất điếc tai ngơ, kéo trường đao đâm dề máu cổ định mà đi ra ngoài.

Vì thái hậu tóc tai bù xù xông lên, cản ở trước mặt hần và Chung Duy Duy, đưa tay để tóm Chung Duy Duy, móng tay thật dài ở trên mặt hần vạch xuống, oán độc nói: “Ta xem người đưa con bất hiếu này có phải cũng muốn chém chết ta hay không!”

Trọng Hoa thân chuyển một cái, đem cả người Chung Duy Duy che trong ngực hần, mặc cho Vì thái hậu quào loạn kéo loạn trên người hần, Vì Nhu xông đến, khuyên can mãi kéo Vì thái hậu ra, hai mắt đầm lệ nhặt nhòa cầu hần: “Bệ hạ, ngài mau đi đi! Thái hậu nương nương ở đây giao cho nô tì, nô tì nhất định sẽ chăm sóc nàng tốt.”

Trọng Hoa nhặt nhặt gật đầu: “Người làm rất khá, trăm sẽ không bạc đãi người.”

Spoil:

Hần rõ ràng hận nàng đến thế, hết lần này đến lần khác mỗi lần nằm mơ đều là mơ thấy nàng. Trong lòng Trọng Hoa có một vụn con đã thú đang gầm thét, hần không muốn ủy khuất mình như thế nữa, nói là phú hữu (giàu có) thiên hạ, lại không có gì cả. Hần liếm vành tai của nàng, nhẹ giọng nói: “Không phải người tham mộ vinh hoa, một lòng muốn vào cung làm phi sao? Trăm thành toàn người là được. Người có muốn làm hoàng hậu hay không? Trăm cho người làm hoàng hậu, người hài lòng không?”

...

Nhận thấy được nàng thuận theo, Trọng Hoa động tác cuồng bạo bất tri bất giác hơi ôn nhu, giống như là bao nhiêu năm trước, lúc hần còn trẻ cùng nàng trốn trong sơn động, ngoài động là mưa to như trút nước, bên trong động dùng đồng lửa (đốt bằng) cỏ khô cách ra một thế giới ấm áp, hần ôm lấy nàng, nhẹ nhàng hôn nàng, nghĩ nàng chính là nước mật ngọt nhất thế gian này, cũng là giấc mơ đẹp tinh khiết nhất của hần.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Hương hoa Đỗ Quyên (4)

Chung Duy Duy ra khỏi Vạn An cung, người còn đang chóng mặt. Cho đến Triệu Hoành Đồ đến thỉnh Trọng Hoa ngồi trên long liễn, lúc này nàng mới giật mình tỉnh lại, phát hiện cả người mình còn như con bạch tuộc gắt gao ghé vào trong lòng Trọng Hoa, khuôn mặt liền đỏ lên, cùng sử dụng tay chân giãy dụa một trận, chợt thấy hần ý thấu xương, nhanh chóng đổi thành bộ dạng thẹn thùng xấu hổ, cực kỳ ngượng ngùng nói: “Bệ hạ thứ tội, vì thần không phải là có ý mạo phạm...”

Đúng là dùng xong liền ném sao? Vốn tâm tình Trọng Hoa hết sức không tốt, nhìn dáng vẻ của Chung Duy Duy càng lạnh thêm một hồi, chợt đẩy nàng ra khỏi lòng mình, lại vút mạnh trường đao trong tay lướt qua bên váy của nàng xuống mặt đất, mặt không thay đổi lạnh lùng nói: “Người thật sự tội đáng chết vạn lần! Nếu không phải là người, trăm và thái hậu cũng sẽ không tranh cãi âm ỉ đến gay gắt như vậy!”

Trường đao bị hần ném một cái này, nửa đoạn thân đao chừa vào trong đất, phần còn lại kêu ong ong, Chung Duy Duy nhìn nửa đoạn thân đao đang dính máu, trong lòng đủ loại tư vị khó nói, sau cùng chỉ có một câu sợ hãi: “Bệ hạ thứ tội.”

Rõ ràng nào có sợ hần, không đem hần để ở trong lòng chút nào, lại giả bộ giống như vậy. Trọng Hoa mím chặt môi, không nói một lời lên long liễn, nghiêng ngàng mà đi. Chung Duy Duy theo sát phía sau, trên đường luôn có cung nhân theo hầu thừa lúc nàng không chú ý thì len lén liếc nàng, dù sao mẹ con thái hậu nương nương và hoàng đế bệ hạ tranh chấp là chuyện lớn không tầm thường, nhất là bên trong còn cuốn nàng vào.

Chung Duy Duy chẳng quan tâm chút nào, ai nhìn lên nàng, nàng trả lại người một nụ cười rực rỡ, cũng làm cho người nhìn lên nàng không được tự nhiên. Nàng lặng lẽ dịch đến bên cạnh Triệu Hoành Đồ, dùng thanh âm không lớn không nhỏ bàn bạc cùng hần: “Chuyện ngày hôm nay nếu như truyền đi, đối với hai cung cũng không tốt, cần phải hạ lệnh, để cho bọn họ không được nói loạn thì đừng nói.”

Vì thái hậu tuy không nói lý, nhưng ảnh hưởng với Trọng Hoa lớn hơn, hần mới leo lên để vị, không chỉ tuổi còn trẻ, hơn nữa căn cơ không ổn, ngộ nghịch mẹ đẻ cùng chém giết cận thị bên người mẫu thân, truyền đi thế nào cũng là một tiếng xấu ngang ngược.

Triệu Hoành Đồ tỉnh khôn như khi, mặc dù thấy Trọng Hoa bày ra một bộ mặt thối, nhưng cũng không phản đối chủ ý của Chung Duy Duy rõ ràng, liền biết hẳn là ngầm cho phép, lập tức đi xử lý chuyện này, nghiêm lệnh đương sự và người chứng kiến nói năng thận trọng.

Trọng Hoa tâm tình không tốt, dẫn đến toàn bộ Thanh Tâm điện đều không khí ngột ngạt âm trầm, mọi người làm việc đều yên ắng nhẹ nhàng, nhanh chân nhanh tay, chỉ sợ gọi đến sự chán ghét của hắn. Trước đây Chung Duy Duy lúc nào cũng có thể chuồn liên chuồn, có thể đi thì quyết không ở lại, lần đầu tiên ở lại, đằng hoàng ngồi ở sau thư án Trọng Hoa sắp xếp cho nàng, tự giác mà đảm nhận chức trách của khởi cư lang, cầm bút ghi chép lời nói hành động của Trọng Hoa.

Trọng Hoa chỉ coi nàng như không tồn tại, một chút ánh mắt cũng lười chia cho nàng. Hắn một mạch triệu kiến vài đại thần, bàn bạc vài chuyện, tuy rằng giọng nói có chút vội vàng xao động, nhưng coi như là đầu vào đấy, lý trí thiết thực.

Các đại thần đã rất quen thuộc với Chung Duy Duy, cũng không có ai nghi ngờ nàng sao lại xuất hiện ở chỗ này, thậm chí còn có người thừa dịp thời gian rảnh chào hỏi cùng nàng: “Tiểu Chung, đã lâu không gặp, người vẫn tốt chứ?”

Chung Duy Duy vui vẻ đáp lễ, còn cùng người ta hàn huyên: “Nghe nói ngài có thêm tôn tử (cháu trai), chúc mừng.” “Vẫn thích uống trà sao? Mùa trà đến rồi, hôm nào chế ra ta đưa đến phủ cho ngài.” “Lệnh lang tài hoa nổi bật, thật sự là thiếu niên tuấn tài hiếm có... Thi hương sắp có kết quả rồi sao?”

Đang trò chuyện vui vẻ chợt nghe Trọng Hoa hừ lạnh một tiếng: “Nội thần kết giao ngoại thần, là tội gì?”

Đắc, tất cả mọi người ngậm chặt miệng, không dám chào hỏi hàn huyên cùng Chung Duy Duy nữa, đều là giải quyết việc chung liền lui ra ngoài. Chung Duy Duy cũng không thêm để ý, an tĩnh làm chuyện của nàng, một chút chuyện của khởi cư lang, nàng từ khi đi theo Vĩnh Đế tới nay thì vẫn đang làm, làm quen việc dễ làm, cái gì cũng không làm khó được nàng. Bởi vì phần khởi cư chú (ghi chép cuộc sống hàng ngày) này là phải đưa đi sử quán, nàng có ý đem nó và ghi chép nội đình của đông sử phân ra, vừa sao vừa chép, còn tỉ mỉ tân trang từ ngữ cho hoa mỹ.

Chung Duy Duy viết xong một mục cuối cùng, hài lòng thoải thoải, đột nhiên cảm thấy trong điện yên tĩnh đến không bình thường, liền theo bản năng giương mắt nhìn về phía Trọng Hoa. Vừa lúc Trọng Hoa đang nhìn nàng, ánh mắt mới vừa chạm nhau, Trọng Hoa liền nhanh chóng dời ánh mắt đi, làm bộ bản thân vừa rồi chỉ là vô ý.

Lúc nào cũng là giương cung bạt kiếm thế này, thực sự không tiện nàng làm việc. Chung Duy Duy suy nghĩ một chút, tiến lên châm trà cho Trọng Hoa, lấy lòng hắn: “Thần xem bộ hạ hành sự, uy nghiêm có chừng mực, rất có trình tự quy tắc, nhất định là trung hưng chi quân.”

Tâm tình của Trọng Hoa cuối cùng cũng tốt hơn vài phần. phát tay ý bảo đám người còn lại lui ra, hỏi: “Ngày hôm nay sao người tự giác hiền lành như thế?”

Chung Duy Duy tận dụng triệt để tạ ơn với hắn: “Bởi vì vi thần phải báo đáp ơn cứu mạng của bộ hạ.”

Trọng Hoa nói móc nàng: “Thực là hiếm có, người lại có lương tâm như vậy.”

Chung Duy Duy cười lâu lỉnh: “Lòng của vi thần cũng không phải sắt đá, cũng là biết tốt xấu.”

Trọng Hoa hừ một tiếng, báo cho nàng biết: “Trẫm dự định sắc phong Vi Nhu làm Thục Phi.”

Vi Nhu dù sao cũng là họ hàng nhà mẹ của hắn, song phương lợi hại liên quan, cho Vi Nhu một cái Thục Phi hữu danh vô thực, là trấn an, cũng là kế quyền nghi.

(Quyền nghi: Tạm thời thích ứng hay ứng phó).

Chung Duy Duy tán thành: “Bộ hạ anh minh, kế tiếp lại đánh Lữ thị một cái, hai bên chống đối, trong cung tất an ổn. Tiên đế ở dưới suối vàng có biết, nhất định sẽ rất vui mừng.” Nàng phân tích tình thế trong cung và triều đình ra đầu vào đấy, lại không chú ý về mặt Trọng Hoa vốn buông lỏng đã lại khó xem.

“Người thật đúng là tận chức tận trách.” Trọng Hoa nhìn miệng của Chung Duy Duy hé ra rồi lại hợp, hận không thể vá lại cho nàng. Nàng càng suy nghĩ chu đáo cho hắn, thì hắn càng thông hận, thì càng nhớ tới tâm tư của mình thật là nực cười thâm thương biết bao.

Chung Duy Duy vẫn chưa phát giác ra: “Tiên đế đã từng nhắc nhở thần, ngài lại là nhị sư huynh của thần, thần đương nhiên sẽ tận tâm tận lực phụ tá ngài.”

Lại không biết lời này rơi vào tai Trọng Hoa lại là cảm giác khác, hắn châm biến nàng: “Không cần phải nói dễ nghe như vậy, nếu không phải người đi không ngoạn lại, nếu không phải rời khỏi triều liên sẽ bị thái hậu giết chết, người sẽ ngoan ngoãn nghe lời sai bảo thế sao? Người là người như thế nào, ta người đều biết rất rõ.”

Chung Duy Duy không thể không thừa nhận, lời nói của hắn vài phần rất có lý. Nhưng khi trải qua những ngày chung đụng này, nhất là sau khi chuyện ngày hôm nay xảy ra, nàng cũng thật lòng muốn tận khả năng mà giúp hắn một chút. Có một số việc không thể giải thích, càng giải thích càng nói không rõ, Trọng Hoa rõ ràng còn đang canh cánh trong lòng đối với chuyện năm đó, nàng dứt khoát ngậm miệng không nói.

Trọng Hoa thấy nàng không biện bạch không giải thích, tâm tình càng không tốt, tức giận mủi phần mà nói: “Người cũng không cần tự mình đa tình, cho rằng trẫm chịu che chở người chính là dư tình chưa dứt với người. Trẫm không chịu làm hạnh Vi Nhu, là bởi vì không muốn để cho Vi thị quá mức đắc ý, phải cho bọn hắn một chút cảnh cáo, cũng không phải có kỳ một ai. Ở trong Vạn An cung che chở người, cũng chỉ là nguyên nhân như thế, nếu để cho

ngươi bị người khác giết chết ngay trước mặt trẫm, trẫm làm hoàng đế này coi như là vô ích. Ngươi rõ chưa?”

Nhị sư huynh này tính tình thật không tốt, đang hào hào nói chính sự, lại lòi chuyện cũ ra. Chung Duy Duy vội hỏi: “Hồi lời bệ hạ, thần hiểu rồi.”

Không, ngươi không hiểu, Chung Duy Duy, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu đâu.

Hắn thập tử nhất sinh, trọng thương trốn về, vốn tưởng rằng sẽ nhận được sự dịu dàng chăm sóc của nàng, đau lòng thương xót, lại thấy nàng dịu dàng lưu luyến ở trong lòng Hà Thoa Y. Hắn tâm còn may mắn, tưởng hiểu lầm, tìm nàng đổi chất, lại nhận được một câu, chúng ta chia tay đi. Hắn phẫn nộ mà rời đi, nhưng không bỏ được nàng, lấy hết dũng khí trở lại, lại nhận được tin nàng phải rời khỏi Thương Sơn, vào cung làm phi. Hắn căm ghét phụ hoàng, thống hận nàng tham mộ hư vinh, đe dọa dụ dỗ, dùng hết trăm loại thủ đoạn, nàng lại không đếm xỉa mà đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Hương hoa Đỗ Quyên (5)

Hắn vốn cho là mình ngoại trừ thống hận ra sẽ không còn bất luận tâm tình khác nữa, nhưng hắn không lừa được chính mình, hắn có bao nhiêu hận nàng, thì có bấy nhiêu yêu nàng, hắn yêu nàng bao nhiêu, thì có bấy nhiêu không cam lòng.

Ngày hôm nay Trọng Hoa bị mẹ ruột kích thích, tâm tình vô cùng không tốt, lại bị Chung Duy Duy đâm một cái thế này, tức giận không khống chế được: “Chung Duy Duy, ngươi đừng tưởng rằng chút tâm tư này trẫm nhìn không thấu. Ngươi sở dĩ không kiên nhẫn gì dám không đem Vi Nhu và thái hậu nhìn ở trong mắt, chỉ là bởi vì biết trẫm sẽ không để cho các nàng động vào ngươi mà thôi.”

Hắn nói đều có lý, hắn nói đều là sự thật, nàng biết rõ tính tình nóng nảy của hắn, biết hắn bao che sĩ diện hảo lại cường thế, cho nên mới có thể cường thế đáp lại khiêu khích của Vi Nhu, mới dám tại lúc Vi thái hậu hạ thủ trốn ở sau lưng hắn. Chung Duy Duy thần nhiên thừa nhận: “Bệ hạ nói đều đúng, bệ hạ lại cực kỳ anh minh, ngài đại nhân đại lượng, không tính toán với ta.”

Có ích thì liền lấy lòng, vô dụng thì liền một cước đá văng, ngay cả giả bộ cũng không thêm giả bộ. Mà nàng ý vào, chỉ là vì hắn thích nàng. Ai nói hắn không so đo? Hắn so đo muốn chết! Thấy bộ dạng dửng dưng của nàng, Trọng Hoa không thể nhịn được nữa, con mắt đỏ ngầu, nghiêng thân qua túm nàng: “Ngươi có tin là, trẫm có thể để cho ngươi sống, cũng có thể làm cho ngươi chết?”

Chung Duy Duy thấy nét mặt hắn đáng sợ, lập tức xoay người muốn chạy trốn, lại bị hắn kéo mắt cá chân lại, dùng sức kéo một cái, vừa vặn áp đến. Nàng sợ đến hai mắt nhắm lại, run rẩy giống như lá rụng trong gió: “Bệ hạ, bệ hạ, sư huynh... Ta sai rồi, xin ngài thả ra.”

“Ngươi chạy đi? Ngươi có chạy nữa hay không?” Trọng Hoa gắt gao nắm lấy đầu vai nàng, hận không thể đem nàng hủy cốt vào bụng, thấp giọng cười nhạt: “Không phải là ngươi không sợ trẫm sao? Không phải ngươi to gan lớn mật sao? Bây giờ biết sợ?”

Trọng Hoa dán lồng ngực của mình sau lưng của Chung Duy Duy, hắn sát trái tim đang đập mạnh mẽ của mình trên tim của nàng, hô hấp hắn quấn quanh tóc nàng mặt nàng tai nàng, mùi hương quen thuộc trên người hắn không chút kiêng kỵ xông vào trong khoang mũi Chung Duy Duy, lại gọi lên ký ức xa xưa, Chung Duy Duy như quân thảm bại, khóc to thành tiếng: “Ta sai rồi, ta sai rồi! chỉ cần ngươi buông ta ra, bảo ta làm gì đều được.”

Trọng Hoa ác ý mà đè ép nàng, nhìn lỗ tai và khuôn mặt hồng lên của nàng, tâm thần nhộn nhạo, lúc đó hận không thể cùng nàng cùng lên cực lạc. Hắn trầm thờ gấp, cực lực dùng giọng nói run rẩy để che dấu ngôn ngữ hung hãn: “Ngươi nghĩ tốt thật! Ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ngươi làm những chuyện kia với ta, muốn ta buông tha ngươi, trừ khi kiếp sau!”

Hắn thấy lông mi thưa mà dài của nàng run nhẹ như cánh bướm, thấy bào phục nữ quan xanh nhạt vì hắn kéo mà cổ áo mở ra, lộ ra áo lót đỏ thắm và da thịt trắng như tuyết, đường nét xương quai xanh đẹp giống như là một nụ hoa tươi mới, dụ dỗ hắn đi hái.

Trọng Hoa cúi đầu cắn thật mạnh, hung ác như mãnh thú. Chung Duy Duy vừa đau lại vừa sợ, tuyệt vọng mà khóc lên, nàng giống như điên lên đẩy Trọng Hoa, liều lĩnh cắn đầu vai hắn, mùi vị máu tươi chảy vào trong miệng, lại kích thích tính tình hung hãn của Trọng Hoa.

Hắn lật nàng qua, nắm chắc lấy cánh tay nàng, hai chân chú ý ngăn chặn chân của nàng, ánh mắt u ám, vẻ mặt mê loạn, tình thế bất buộc. Hắn thấp giọng ní non ở bên tai nàng: “Không phải là ngươi hiểu kỹ rồi cuộc trẫm đang dùng hương liệu gì sao? Không phải là ngươi khuyên cáo trẫm nói, hương hoa Đỗ Quyên người không tốt sao? Trẫm nói cho ngươi biết, đó không phải là hương hoa Đỗ Quyên gì đó, mà là mùi long tinh. Đừng bảo là ngươi không hiểu, ngươi hiểu được, đúng hay không?”

Hắn rõ ràng hận nàng đến thế, hết lần này đến lần khác mỗi lần nằm mơ đều là mơ thấy nàng. Trong lòng Trọng Hoa có một vụn con dã thú đang gầm thét, hắn không muốn ủy khuất mình như thế nữa, nói là phú hữu (giàu có) thiên hạ, lại không có gì cả. Hắn liếm vành tai của nàng, nhẹ giọng nói: “Không phải ngươi tham mộ vinh hoa, một lòng muốn vào cung làm phi sao? Trẫm thành toàn ngươi là được. Ngươi có muốn làm hoàng hậu hay không? Trẫm cho ngươi làm hoàng hậu, ngươi hài lòng không?”

Chung Duy Duy ngay cả khe hở giữa những khớp xương đều là hàn ý, bốn năm trước nàng còn không thể dễ dàng tha thứ cùng người khác chia xẻ hắn, bốn năm sau làm sao bằng lòng bản thân cam chịu thấp hèn? Nàng nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể, không giãy giụa nữa, trong mắt Trọng Hoa ánh lên

một tia bi thương, quả nhiên là phải lấy được ngôi vị hoàng hậu, nàng mới bằng lòng chịu thiệt sao?

Phụ hoàng là trướng chất độc mạn tính “Triền miên” mà chết, nàng chính là chất độc Triền Miên của hắn, biết đâu chiếm được nàng, có thể bỏ đi thống khổ này. Trọng Hoa cúi đầu hôn lên môi Chung Duy Duy, lông mi thật dài của Chung Duy Duy run rẩy, mặc dù không chủ động mở môi, nhưng cũng không né tránh.

Nhận thấy được nàng thuận theo, Trọng Hoa động tác cuồng bạo bất tri bất giác hơi ôn nhu, giống như là bao nhiêu năm trước, lúc hắn còn trẻ cùng nàng trốn trong sơn động, ngoài động là mưa to như trút nước, bên trong động dùng đồng lửa (đốt bằng) cỏ khô cách ra một thế giới ấm áp, hắn ôm lấy nàng, nhẹ nhàng hôn nàng, nghĩ nàng chính là nước mật ngọt nhất thế gian này, cũng là giấc mơ đẹp tinh khiết nhất của hắn.

Chung Duy Duy đột nhiên mở mắt, tay phải nhanh như điện, cầm kim châm long thủ trên đầu Trọng Hoa, rút mạnh ra, đặt nó ở trên yết hầu: “Bệ hạ không cam lòng gì chứ? Những chuyện quá khứ kia sao? Nếu như thần chết có thể làm cho bệ hạ vui mừng chút, như vậy, thần tức khắc để cho ngài như ý.”

Búi tóc xóa ra, tóc dài đen bóng lạnh như băng che lại hơn nửa khuôn mặt của Trọng Hoa, ửng hồng do kích tình mưng đến trên mặt hắn đã tàn đi, thay vào đó là lạnh lẽo nhợt nhạt.

Dầu có chết, cũng không muốn hắn chạm vào nàng.

Hắn cụt hứng buông Chung Duy Duy ra, ngồi dậy, rù nừ mắt, không chịu liếc nhìn nàng thêm một cái: “Cút.”

Chung Duy Duy nhanh chóng đứng dậy, một tay siết chặt kim châm đầu rồng, một tay run rẩy sửa sang lại y phục, thất tha thất thểu lui về phía sau, thối lui đến chỗ cửa điện, ném mạnh kim châm xuống đất, xoay người chạy như điên ra ngoài.

Triệu Hoành Đồ từ đại điện len lén đi vào trong nhìn, thấy Trọng Hoa tóc tai bù xù, lặng im mà ngồi xồm trên ghế đệm, giữ vững tư thế như thế hồi lâu.

Lý An Nhân hào hứng chạy vào từ bên ngoài, muốn đi vào bẩm báo Trọng Hoa, Triệu Hoành Đồ kéo hắn lại, thấp giọng nói: “Tâm tình bệ hạ không tốt, không tuyên triệu không được đi vào.”

Lý An Nhân nhú mày: “Làm sao? Ai lại trêu chọc bệ hạ?”

“Không nên quản cũng đừng quản nhiều.” Triệu Hoành Đồ lắc đầu, suy nghĩ một chút, phất tay: “Người đi xem Chung đồng sử đang làm gì.”

Chung Duy Duy chạy thẳng như điên đến phòng trực, Thiêm Phúc đang ở dưới cửa sổ thêu thùa, thấy nàng hỗn loạn đi vào, lại càng hoảng sợ, tiến lên để đón nói: “Đồng sử ngài làm sao vậy?”

Chung Duy Duy nắm cổ áo thật chặt: “Dem một chậu nước lạnh đến.” Thanh âm khàn khàn như bị cát đá mài mòn.

Thiêm Phúc không dám hỏi nhiều, cúi đầu đi rất nhanh ra ngoài múc nước, Chung Duy Duy dựa vào tường trượt xuống ngã ngồi dưới đất, đầu tựa vào giữa hai cái đầu gối, cả người run rẩy mà thấp giọng khóc ồ lên. Sao hắn có thể như thế? Bốn năm trước, nàng nếu như không phải là cùng đường, lại sao biết rõ hoàng cung này là long đàm hồ nguyệt, còn phải dùng cảm xông thẳng vào? Rõ ràng là bọn họ ức hiếp nàng, lừa nàng, bức bách nàng, đến cùng lại thành nàng tham mộ hư vinh, bạc tình bạc nghĩa.

Thiêm Phúc mang nước lạnh đến, cẩn thận gọi nàng: “Đồng sử, nước đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Trà hương (1)

Chung Duy Duy hung hăng lau đi nước mắt, đi tới bên chậu nước nghiêm túc lau rửa đôi gò má, vành tai, cổ của mình, chiếc khăn lạnh như băng lau qua xương quai xanh cần bị thương, đau đến nàng phải hít một ngụm khí lạnh.

Nàng hung hăng ném khăn vào nước trong chậu, đi tới trước gương, từng chút một chải tóc mình cho chỉnh tề, đổi lại một bộ y phục sạch sẽ gọn gàng, lục ra bình đựng lá trà nàng đã cất kỹ, mở ra từng loại một mà nhìn kỹ thưởng thức.

Chủng loại lá trà đến từ các nơi khắp cả nước không giống nhau, hương vị nồng đậm không đồng đều, màu sắc hình dạng mỗi cái không giống nhau, giống như những sinh mệnh tính tình khác nhau, tươi mới khả ái, khiến cho trái tim xao động phần nộ của nàng dần dần đập bình thường trở lại.

Nàng kiểm tra ngân ti thán, bếp lò nhỏ, nước sôi, trà cụ, nhóm lửa rửa tay, nấu nước pha trà. Thiêm Phúc muốn đến giúp đỡ, bị nàng từ chối, toàn bộ hoàng cung này, có thể khiến cho nàng tìm được bình tĩnh và giữ gìn cũng chỉ có trà đạo mà thôi.

Phụ thân từng nói nàng rất có thiên phú, mượn thời gian, nhất định có thể trở thành đại ti trà nổi anh khắp thiên hạ. Đã nhiều năm như vậy, mặc dù lang bạc đầu đường xó chợ, thấp tử nhất sinh, nàng cũng chưa từng bỏ qua tu tập trà đạo – không phải là vì trở thành đại ti trà, chỉ là vì truyền thừa của gia

tộc.

Ở Thương Sơn, nghĩa phụ yêu nhất chính là tay chế trà này, bản lĩnh pha trà của nàng, cùng Trọng Hoa mới quen, có thể được hẳn coi trọng một chút, cũng là bởi vì nó. Vào cung, nhận được Vĩnh đế yêu thích tin chiều, cũng chính là vì nó. Nàng bởi vì nó cửa nát nhà tan, cũng vì nó tuyệt xử phùng sinh (1).

(Tuyệt xử phùng sinh: trong cảnh khốn cùng tìm được đường sống)

Lý An Nhân đứng ở đằng xa nhìn lên, thấy Chung Duy Duy thần sắc bình tĩnh ngồi xỏm ở trên chỗ tắm đệm, hai tay như hoa lan nở rộ, cảm đũa trúc kiên trì quấy trà thang, trong làn hơi nước mờ mờ, nàng mặt mày an bình, dung mạo tĩnh mỹ, như một bức tranh thủy mặc ý cảnh xa xưa.

Đây là Chung Duy Duy Lý An Nhân chưa từng thấy qua, hẳn cho là nàng mặt mày mướt mướt không biết xấu hổ, hẳn cho là nàng giương nanh múa vuốt không gì cố kỵ, cũng cho là nàng linh động cởi mở gian trá đáng ghét. Lại chưa từng nghĩ tới, nàng an tĩnh lại, chăm chú làm một chuyện, có thể làm đến xinh đẹp rung động lòng người như vậy.

Lý An Nhân bắt tri bắt giác đi tới gần, hẳn không dám quấy rầy Chung Duy Duy, chỉ dám vươn cổ dài ra mà nhìn lên. Chung Duy Duy đem trà thang chế xong lần lượt rót vào trong mấy chén trà trên bàn, theo cổ tay khéo léo đưa đưa, thang hoa mặt ngoài trà thang biến ảo thành bức hoa điều sống động, núi đá thất khiếu linh lung, sơn xuyên hiểm trở hào hùng, ý cảnh xa xưa, giống như sử sách quốc gia.

“Thật là nhìn không ra, người còn có bản lĩnh này.” Lý An Nhân vô cùng kinh ngạc, hẳn không ngờ Chung Duy Duy lại có thể lợi hại như vậy. Ly quốc sản xuất nhiều lá trà, toàn quốc từ già đến trẻ không khỏi yêu quý trà đạo, các sĩ phu thậm chí còn đem trà đạo, và cầm, kỳ, thư, họa đánh đồng. Hẳn cũng từng hầu hạ bệ hạ, cùng bạn của bệ hạ pha trà, phân trà, chọn trà, lấy tiêu khiển lúc rảnh rỗi. Nhưng chưa từng thấy qua trà nghệ của người nào xuất chúng như Chung Duy Duy vậy.

Chung Duy Duy nhận nhặt nói rằng: “Chuyện người không biết nhiều lắm. Bỗng vào nghe được vài câu chuyện phiếm, liền cho rằng đã hiểu rõ lòng người, biết chuyện khắp cả thiên hạ, là hành động rất buồn cười.”

Lý An Nhân lập tức xù lông, vốn muốn cùng nàng hảo hảo tranh luận một chút, nhưng thấy ánh mắt sừng đỏ, khuôn mặt tái nhợt tiều tụy của nàng, không khỏi đem lời nói khó nghe này nuốt xuống, phô trương thanh thế: “Chuyện người không biết cũng nhiều mà. Người luôn cho rằng bệ hạ bạc đãi người có phải hay không? Hẳn...”

Chung Duy Duy đứng dậy, đi vào trong phòng, nặng nề đóng cửa lại.

“Người người này sao lại như vậy hả? Chết cũng không hối cải, không có lương tâm.” Lý An Nhân dừng lại một chút, thấy trước sau không ai để ý đến hẳn, đành phải trở về báo cáo kết quả công việc.

Trước khi đi không quên nhìn trà thang trên bàn dài một chút, cả kính thiếu chút nữa cần phải đầu lồi, vội vã quay về trước điện, tìm được Triệu Hoành Đồ: “Chung đồng sử đang chơi phân trà, thật là không nghĩ đến trà kỹ của Chung đồng sử xuất chúng như thế. Ta trước xem bệ hạ và những người bạn kia của người phân trà, điểm trà, xem như là biến hóa khôn lường thành tranh, cũng chỉ có thể duy trì trong nháy mắt. Nàng lại lợi hại, tròn một khắc đồng hồ cũng chưa tan nữa!”

“Người mới biết được! Đừng nói là bệ hạ, chính là trên dưới cả Ly quốc, có thể cũng nàng ngang sức ngang tài cũng chỉ có đại ti trà một người mà thôi. Biết đâu, đại ti trà còn không bằng nàng.” Triệu Hoành Đồ vỗ đầu Lý An Nhân một cái, lại nhìn trong điện vẫn đang lặng yên không tiếng động, sầu lo vô cùng, thật đúng là oan gia tộ hợp.

Trong đại điện, Trọng Hoa vẫn đang duy trì tư thế trước đó, chỗ đầu vai bị Chung Duy Duy cắn sau khi tê tê, co rút lại mà đau đớn, nàng đã thật dùng hết sức lực toàn thân, hận không thể cắn hẳn mất một miếng thịt. Hẳn không nghĩ ra, rõ ràng là nàng đứng núi này trông núi nọ, phản bội hẳn, sao đối với hẳn chẳng những không có một chút xấu hổ, ngược lại hận hẳn như vậy? Lẽ nào hẳn thật sự không bằng Hà Thoa Y sao?

Nhớ tới nam nhân phong lưu danh khắp thiên hạ, phóng túng không chịu gò bó kia, trong mắt Trọng Hoa lộ ra hận ý khắc cốt ghi xương. Nàng đã vì tên Hà Thoa Y vẫn nhả bại hoại này, lại đầu có chết cũng không chịu để cho hẳn chạm vào nàng. Trọng Hoa nắm mạnh trên tấm đệm, nghiêng răng nghiêng lợi, hẳn tuyệt đối sẽ không chịu thua trước tên Hà Thoa Y vẫn nhả bại hoại này.

Bởi vì chỗ ngồi rơi một chiếc khuyên tai ngọc hồ lô xinh xắn lung linh, là Chung Duy Duy trước đó giẫy dụa thì rơi xuống, Trọng Hoa đem nó nắm thật chặt trong lòng bàn tay, mặt không thay đổi nói: “Người đâu! Hầu hạ trẫm thay y phục.”

Nhưng rốt cuộc tỉnh lại rồi. Triệu Hoành Đồ nghe được một tiếng này, dẫn cung nhân đi vào hầu hạ Trọng Hoa thay y phục rửa mặt chải đầu, cung nhân bỏ đi ngoại bào cho Trọng Hoa, thấy vết máu trên đầu vai hẳn, sợ đến lùi lại hít một ngụm khí lạnh. Cũng không biết ai cả gan làm loạn như vậy, dám thương tổn bệ hạ, đây chính là tội lớn xét nhà diệt tộc! Chết một trăm lần cũng không đủ.

Trọng Hoa âm lãnh mà liếc nàng ta một cái: “Người nhìn thấy gì?”

Cung nhân nom nớp lo sợ quỳ xuống: “Hồi bệ hạ, bệ hạ bị thương, nên truyền thái y.”

Trọng Hoa nhếch khóe môi: “Lấp miệng mang xuống loạn côn đánh chết.”

Cung nhân sợ đến suýt nữa té xỉu: “Bệ... Bệ hạ tha mạng...”

Triệu Hoành Đồ thăm than một tiếng, thấp giọng nhắc nhở: “Người nhìn thấy gì?”

Cung nhân nức nở thành tiếng: “Nô tỳ không thấy gì cả.”

“Tiếp tục.” Trọng Hoa lúc này mới hài lòng, duỗi cánh tay ra cho nàng ta hầu hạ mình tiếp tục thay y phục.

Triệu Hoành Đồ nhấn nhủ thánh ý: “Ai dám đi ra ngoài nói lung tung, rút lưỡi loạn côn đánh chết.”

Trọng Hoa thu thập đôi mắt mới hoàn toàn, ngồi ở phía sau bàn tiếp tục căn chỉnh yêu dân, sau khi phê hơn mười bản tấu chương, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Bảo Chung Duy Duy đứng giờ đến trực, nàng nếu như không đến, cứ đem nàng lôi đến đây.”

Chung Duy Duy càng không muốn nhìn thấy hắn, hắn càng muốn cho nàng mỗi ngày đều nhìn thấy hắn. Nàng cho là nàng cần hắn một cái, là có thể làm cho hắn giảng chức đem nàng đuổi xa Thanh Tâm điện, không cần mỗi ngày đối mặt hắn nữa sao? Nằm mơ!

Triệu Hoành Đồ cẩn thận hỏi: “Nếu như Chung đồng sử ngã bệnh làm sao bây giờ?” Chung Duy Duy sẽ giả bộ bệnh, hơn nữa còn là kẻ tái phạm.

Trọng Hoa lạnh lùng thốt: “Đại tổng quản Thanh Tâm điện là muốn đòi người làm à?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trà hương (2)

Chung Duy Duy bảo Thiêm Phúc đem trà cụ thu thập ổn thỏa, bản thân nàng ngồi xuống sửa chữa khởi cư chú trong ký lục mấy ngày nay. Nàng đang chờ mệnh lệnh trừng phạt nàng đến, trải qua chuyện mới vừa rồi, nàng không cho là giữa nàng và Trọng Hoa còn có đường nào để cứu vãn, Trọng Hoa vừa kiêu ngạo, tính khí lại lớn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

Cát Tương Quân bước nhanh đến, đầu tiên là thấp giọng quát Thiêm Phúc lui, lại tiến lên, dùng sức nhéo nhẹ cánh tay nàng, thấp giọng mắng nàng: “Muội bị điên rồi sao?”

Chung Duy Duy để bút xuống, mời Cát Tương Quân ngồi: “Tỷ uống gì?”

“Uống gì? Uống cái đầu muội!” Cát Tương Quân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Muội có biết tổn thương bệ hạ là đại tội gì hay không? Nếu để cho Vạn An cung biết, nhất định sẽ nhân cơ hội dùng mưu kích tội giết chết muội. Muội có biết hay không ở trong cung này, chỉ ai có khả năng bảo vệ được muội? Muội cho rằng muội xuất cung là có thể tự do tự tại rồi sao? Chỉ sợ muội còn chưa ra khỏi kinh thành, đã bị người ta trùm bao bố lên rồi giết chết.”

Chung Duy Duy rù mắt xuống: “Muội biết.” Lúc Vĩnh đế vừa mới chết, nàng không thể mượn di chi rời khỏi, bây giờ quan hệ của nàng và Vi thái hậu chuyển biến xấu đến nước này, thì càng chạy không thoát. Nàng đương nhiên biết Trọng Hoa là người duy nhất có khả năng bảo vệ được nàng, nhưng nàng không muốn dùng cách kia sỉ nhục chính mình.

Cát Tương Quân tức giận hơn: “Muội biết à? Ta còn tưởng muội không biết chứ? Muội cứ muốn chết như vậy?” Nàng đến kéo Chung Duy Duy: “Đi, muội lập tức đi với ta thỉnh tội với bệ hạ, cầu hắn tha thứ cho muội.”

Chung Duy Duy đẩy tay nàng ra: “Đa tạ ý tốt của tỷ tỷ, muội không thể đi.”

Cặp mắt Cát Tương Quân đỏ lên: “Muội là không muốn đi hay không thể đi?”

“Vừa không nguyện đi, vừa không thể đi.” Chung Duy Duy mời Cát Tương Quân rời đi: “Muội mệt rồi, sẽ không lưu tỷ tỷ đang trực lại nữa.”

“Muội đã muốn chết như vậy, tỷ không ngăn cản muội, đang ở trong phúc mà không biết phúc.” Cát Tương Quân hung hăng trừng nàng một cái, đập cửa mà đi.

Nàng đang ở trong phúc mà không biết phúc sao? Chung Duy Duy thật đúng là nhìn không ra.

Đại khái là để ăn mừng đêm qua Trọng Hoa lâm hạnh Chi Lan điện, cơm tối hôm nay rất tốt, có gà có cá, nhưng Chung Duy Duy lại ăn không vào, nàng đem phần của nàng cho Thiêm Phúc: “Biết người luôn ăn không đủ, cho người.”

Thiêm Phúc không biết ưu sầu, vui mừng hơn hờ. Chung Duy Duy cầm bút viết hai phong thư, một phong cho Chung Mậu muốn y học làm người cho giới, nghe lời đại sư huynh, không cần nhớ mong nàng. Một phong cho Hà Thoa Y, cảm tạ nhiều năm này y chiếu cố, nhờ cậy y tiếp tục chăm sóc Chung Mậu giúp nàng, lại đem tâm đắc lĩnh hội của trà đạo tu tập được những năm này làm tạ lễ tặng cùng. Nàng nợ y rất nhiều, có lẽ cuộc đời này cũng không có cơ hội trả lại nữa, chỉ có thể đem phần tâm đắc lĩnh hội này đưa cho y, xem như là tỏ đôi chút tâm ý.

Phong thư xong, Thiêm Phúc đã ăn xong cơm tối, nàng đem thư cùng lá bạc giao cho Thiêm Phúc: “Đặt bên mình, đến khi thị vệ trong cung thay ca, liền giao nó cho Phương Kiện Phương thị vệ, hẳn biết nên làm cái gì. Chú ý đừng cho người khác thấy.”

Thiêm Phúc nhận thư và bạc, thừa dịp trời còn chưa tối chạy ra bên ngoài.

Lý An Nhân đứng ở cửa, tức giận nói: “Bảo người đứng hạn đến trực, không thì cứ đem người kéo sang. Người là muốn để cho người khác kéo đi? Hay là tự mình đi?”

Chung Duy Duy im lặng không lên tiếng mà ra khỏi cửa phòng, đi về phía Thanh Tâm điện. Ngoài Thanh Tâm điện vây quanh một đồng người, long liễn đã đứng chờ ở dưới bậc thang, cung nhân cũng đốt đèn lồng. Trọng Hoa từ bậc thang trên cao chậm rãi bước xuống, về mặt lạnh lùng đi qua từ bên người nàng, bước lên long liễn.

Triệu Hoành Đồ hô to một tiếng: “Khởi giá!”

Chúng cung nhân ngay ngắn có thứ tự mà theo sát long liễn, trùng trùng điệp điệp mà đi ra bên ngoài.

Chung Duy Duy không biết đến tột cùng là Trọng Hoa muốn đi nơi nào, cũng không biết mình có nên đuổi theo hay không, Triệu Hoành Đồ nháy mắt với nàng: “Chúng đồng sử sẽ đuổi theo nhanh!”

Chung Duy Duy cũng liền trầm mặc đuổi theo long liễn, cũng không hỏi đi đâu, dù sao cũng đều là đi trực, đi nơi nào đều không khác nhau.

Đi được nửa đường, nàng đã nhận ra tuyến đường. Đây là đường đi Mạn Vân điện, Lữ Thuần thị ngụ ở Mạn Vân điện. Mà dựa theo an bài của nàng, Trọng Hoa vốn nên là vào đêm mai đi Mạn Vân điện, nhưng mà ai quan tâm chứ? Mắc mớ gì đến nàng, nàng ngay cả chết đều chuẩn bị làm rồi, còn sợ cái khác sao?

Lữ Thuần mang theo một đám cung nhân nghênh tiếp Trọng Hoa ở ngoài điện, khác với Vi Nhu ăn mặc lộng lẫy, nàng chỉ mặc quần áo nửa cũ ở nhà, tổ diện triều thiên*, trên đầu cũng không có mấy trang sức. Nhưng mà mình mị phương nghiến, mỹ lệ tự nhiên, sau khi hành lễ, nàng bình thân ung dung mà giúp Trọng Hoa dẫn đường: “Tuồng là bệ hạ phải đêm mai mới tới, cũng chưa chuẩn bị, trong lúc vội vàng lấy bộ váy xấu xí này xuất hiện, tiếp đón bệ hạ không được chu đáo, mong bệ hạ thứ tội.”

Nàng trang nhã tự nhiên, cũng được Trọng Hoa coi trọng một chút, hẳn thậm chí còn cùng nàng mở đầu một trò đùa: “Không sao, sớm muộn cũng phải thấy bộ váy này của người.”

Lữ Thuần nở nụ cười: “Đều nói bệ hạ trang nghiêm, không cười nói tùy tiện, nô tì trước còn thấp thỏm trong lòng, hiện tại cũng không sợ như thế.”

Trọng Hoa cười nhạt: “Trẫm lại không ăn người, người sợ trẫm làm cái gì?”

Trọng Hoa anh tuấn cao lớn, Lữ Thuần nhỏ nhắn mình mị, trên mặt hai người đều mang ý cười, nhìn qua đặc biệt xứng đôi. Các cung nhân lặng lẽ khen ngợi: “Lữ quý nhân tính tình quả thực rất tốt, nhìn qua xứng đôi với bệ hạ lắm a.”

Chung Duy Duy mặt không thay đổi, ra lệnh cho nữ quan thủ hạ đi tìm cái bàn bố trí xong, mài mực trái giấy, chuẩn bị ghi lại. Chợt nghe Lữ Thuần cười nói: “Vị này chính là Chung đồng sử nhỉ? Ta đã chuẩn bị lễ vật cho người, mời người hãy vào đây.”

Chung Duy Duy cúi đầu đi vào, vừa gặp búi tóc hương cầu của Lữ Thuần bị rũ xuống, Trọng Hoa cúi đầu thay nàng tháo tán ra, lại nói một câu: “Người lớn như vậy rồi, làm việc háp ta háp tấp như vậy.”

Chung Duy Duy chân mày nhảy một cái, lời này không phải là khi trước hẳn thường nói với nàng sao? Nhưng mà cũng không có gì kỳ lạ, hẳn không chạm vào Vi Nhu cũng không phải là chuyện tình với một ai, chỉ bởi vì Vi Nhu họ Vi mà thôi. Chó không đòi được tính tình ăn tạp của mình, nàng cũng không phải ngày đầu tiên biết hẳn phong lưu đa tình.

Lữ Thuần xấu hổ đỏ mặt, cầm một hộp trà bạc đưa cho Chung Duy Duy: “Mùa thu hoạch trà năm này, ra roi thúc ngựa từ Thương Sơn đưa tới, tuy rằng chưa chắc có thể tốt bằng tư tàng của Chung đồng sử, thủy chung là một chút tâm ý, mong người cười nhận.”

“Lá trà của quý nhân tất nhiên là tốt.” Ngón tay của Chung Duy Duy mới đụng tới hộp trà, Trọng Hoa đã chớp lấy hộp trà mất, hẳn cũng không nhìn nàng, chỉ cười hỏi Lữ Thuần: “Người có thứ tốt không nhớ đến dâng cho trẫm, ngược lại nhớ đến lấy trước cho người ngoài?”

Người ngoài? Ánh mắt Lữ Thuần lóe lên, quan sát Chung Duy Duy và Trọng Hoa thật nhanh một cái, chỉ thấy Chung Duy Duy vẻ mặt bình tĩnh, bình thân ung dung, ngược lại thì ở nơi khác mắt Trọng Hoa căm hận trừng Chung Duy Duy một cái. Nếu không phải là nàng nhạy cảm, thiếu chút nữa liền bỏ qua màn tình hình này, xem ra giữa hai người này thật không đơn giản như lời đồn vậy.

“Bệ hạ chỉ biết đem nô tì ra đùa, Chung đồng sử mới không phải người ngoài, nàng là sư muội đồng môn của bệ hạ. Lá trà tốt nhất nô tì giữ lại cho ngài mà.” Lữ Thuần dậm chân không thuận theo, vui vẻ lại đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Trà hương (3)

Trọng Hoa đặt hộp trà trên bàn bên cạnh, ôn hòa mà nhìn chăm chú vào Lữ Thuần: “Đã như thế, thì đem trà tốt người dâng tặng trăm mang ra đây.”

Lữ Thuần dặn dò cung nhân vài câu, cười híp mắt đến ngồi xuống bên cạnh Trọng Hoa, khoảng cách ngồi rất có chú ý, cách khoảng nửa thước, vừa không tỏ ra xa lạ câu nệ, vừa không có vẻ bất kính không dè dặt. Nếu như Trọng Hoa muốn đến sờ ám thân thiết một chút, tay với một cái thì có thể chạm tới nàng ta, nếu như không hứng thú với nàng ta, khoảng cách này cũng còn có thể tiếp nhận.

Trong mắt Trọng Hoa hiện lên một tia hứng thú, cười nói: “Ngược lại người là một tiểu hồ ly thông minh.”

Lữ Thuần mím môi mỉm cười: “Khi ở nhà trường bối cũng từng nói nô tì như thế.” Lại hỏi Trọng Hoa: “Bệ hạ không thích nữ tử thông minh ư?”

Trọng Hoa nói: “Thông minh hay không là trời sinh, lẽ nào trăm nói không thích, người ngay lập tức trở nên ngu xuẩn?”

“Nếu như bệ hạ không thích, nô tì giả bộ vụng về chút là được. Nhưng mà theo nô tì thấy, bệ hạ không phải là quân chủ không dung nạp người không thông minh.” Lữ Thuần nói cười vui vẻ, trời quang trăng sáng.

Trọng Hoa nhếch mi: “Vì lẽ gì thấy rõ?”

Lữ Thuần cảm tay Chung Duy Duy, mỉm cười nói: “Nhìn Chung đồng sử sẽ biết mà. Trước đây tiên đế từng ngay trước mặt trọng thần khen nàng thông minh đa tài, phẩm hạnh đoan chính, thân phong nàng làm khởi cư lang lục phẩm, làm vị nữ quan ngoài triều đầu tiên của Ly quốc ta từ khi dựng triều tới nay, có thể thấy được nàng đúng thật thông minh. Bệ hạ giữ nàng ở bên người, lại đem khởi cư chú lục của nội cung và ngoài triều cùng giao phó cho nàng, đi theo hầu hạ, có thể thấy được tin trọng nàng là thật. Nếu bệ hạ không dung nạp người thông minh, sao lại như vậy?”

“Quý nhân khen lắm.” Chung Duy Duy bán rũ mắt, khoe môi kèm theo một nụ cười nhợt nhạt, chỉ coi mình là một người ngoài cuộc chân chính mà thôi.

Lữ Thuần khẽ hô một tiếng: “Tay của đồng sử sao lạnh lẽo như vậy? Là bị bệnh à?”

Trọng Hoa hừ lạnh: “Nàng có thể ăn có thể uống có thể ngủ có thể đùa, khỏe giống như trâu, sẽ bị bệnh chắc?”

Chung Duy Duy rút tay từ bàn tay của Lữ Thuần: “Đa tạ quý nhân quan tâm, hạ quan chưa từng sinh bệnh, mà là trời sinh thế này.”

Lữ Thuần nhiệt tình nói: “Vậy cũng không được, nữ tử chân tay lạnh, là có chứng cung hàn khí hư bất túc *, cần phải điều dưỡng hẩn hoi mới phải. Chỗ này ta có một toa thuốc, là của trưởng bối trong nhà truyền xuống, ta dùng rồi rất tốt, cho người một phần thế nào?”

*Một triệu chứng đông y.

Chung Duy Duy còn chưa kịp từ chối, lại nghe Trọng Hoa không nhịn được nói: “Tối nay người nịnh hót trăm, hay là muốn nịnh hót nàng ta? Không được cho nàng!”

Lữ Thuần cười ha ha: “Bệ hạ đây là ghen tị ư? Là nô tì chậm tiếp đãi bệ hạ. Lá trà tới rồi, bệ hạ muốn ném thử không?”

Đưa cho Trọng Hoa lá trà đang được đóng trong hộp trà chế tác tỉ mỉ khắc vân kim long, cái nắp vừa mở ra, mùi thơm dịu dịu liền tuôn ra, Chung Duy Duy lập tức nhận ra đây là Thương Sơn chi diên (đỉnh), mùi vị của gốc trà già ngàn năm ở chỗ sâu trong biển mây. Từ khi rời Thương Sơn, nàng liền không uống qua lá trà này nữa, nàng nhin không được rướn cổ nhìn sang, lại thấy Trọng Hoa keo kiệt nghiêng thân qua, dùng thân thể cản trở không để cho nàng xem.

Chung Duy Duy thu hồi tầm mắt, nói rằng: “Bệ hạ, quý nhân, nếu như không có phân phó gì khác, hạ quan liền cáo lui.”

Trọng Hoa làm như không nghe thấy, Lữ Thuần cười nói: “Nghe nói Chung đồng sử tinh thông trà đạo, tối nay thời cơ vừa đúng, không bằng mời thi triển tay chân, vì bệ hạ nấu chế trà thang đi. Ta cũng mặt dày uống nhờ một chút.”

Chung Duy Duy cung kính lại thuận theo: “Tuân mệnh.”

Trọng Hoa lạnh như băng nói: “Trà ngon khó có được, có thể nào tùy tiện cho người thử tay thử chân? Nếu là người dâng trà, thì do người tới nấu chế giúp trăm.” Hẩn cũng không phải rời nàng rồi sẽ không ai để ý nữa, mấy năm qua không có Chung Duy Duy nàng nấu chế trà thang, hẩn cũng còn sống đấy thôi.

“Cần tuân thánh mệnh, chỉ là bệ hạ đừng ngại nô tì vụng về.” Lữ Thuần xin lỗi liếc mắt nhìn Chung Duy Duy, tiện tay đi lấy hộp trà bạc trước đó bị Trọng Hoa lấy đi: “Chung đồng sử đi gian ngoài dùng trà đi, ta bảo người chuẩn bị trà cụ cho người.”

Trọng Hoa chột đề hộp bạc lại, chân mày vằn lại, tức giận trăm trọng: “Người không nghe thấy trăm nói trước đó sao? Nàng vô công vô đức, không xứng ban cho. Người năm lần bảy lượt lấy lòng nàng, là muốn cầu kết cận thần à?”

“Bệ hạ thứ tội, nô tì chẳng qua là muốn cho bệ hạ vui vẻ mà thôi, không có suy nghĩ nhiều như thế.” Lữ Thuần sợ đến thu ý cười lại, quỳ xuống nằm rạp

thình tội.

Chung Duy Duy quỳ xuống theo, dùng đầu chạm đất, không nói được một lời.

Trọng Hoa nhìn nàng như đang khiêm nhường, thực ra eo lưng thẳng tắp, đột nhiên xuất hiện một trận khó chịu, khuôn mặt âm trầm nói: “Đi ra ngoài!”

Chung Duy Duy đứng dậy rời khỏi, quan tâm mà giúp hai người đóng cửa phòng lại, từ đầu chí cuối, không đi vào trong nhìn qua một cái.

Triệu Hoành Đồ lo âu mà nhìn về phía nàng, Chung Duy Duy chỉ làm như không nhìn thấy, bình tĩnh đi đến ngồi xuống sau bàn, yên tĩnh chờ phân phó.

Cung nhân nhẹ nhàng mở cửa điện, đem các trà cụ màu sắc tinh mỹ vào trong đó, lại có người bê lò sứ trắng được thổi lửa rồi nhanh chóng vào điện, trong điện truyền đến hương trà nồng đặc của bánh trà nướng, động tác nghiền trà tối lui, nước sôi đang sôi kêu vang ừng ực. Trọng Hoa cúi đầu tưới (nước sôi lên) trà, điểm trà, phân trà, Lữ Thuần luôn miệng khen ngợi: “Bệ hạ hảo trà kỹ! Vừa này huyền hóa ra chính là ngư chu xướng văn đồ sao ạ? Thỉnh bệ hạ ân chuẩn, nô tì cũng muốn phân trà vì bệ hạ.”

(Trà đạo là xuất phát từ Trung Quốc, mà trà đạo trong tác phẩm này có lẽ đã có từ lâu rồi, theo từ đầu truyện đến giờ, cộng thêm các tư liệu mà anh gò cho biết nữa và thực tế. Mình có thể giải thích sơ qua cho các bạn thế này: Theo như anh gò cho biết, trước đây và hiện nay có cách dùng trà nhưng người ta nghiền ra lá trà thành bột. Ngày xưa thành bột rồi để để sử dụng hay vận chuyển, người ta ép nó thành các bánh hay là khối mà trong tác phẩm gọi là bánh trà nhưng mà người ta đã xao qua rồi chứ để tươi thì khó bảo quản, sau đó khi dùng thì lấy ra hòa cùng nước sôi giống như các bạn hay thấy trong trà đạo Nhật Bản, nói đúng hơn là Nhật mang trà đạo này từ Tq về nước mình. Trong tác phẩm này thì các bạn thấy Trọng Hoa hay Duy Duy đã biến hóa trà đã pha với nước thành các bức tranh. Trong đây có một giai đoạn là phân trà. Phân là chia, nếu hiểu theo nghĩa của từ này thì có thể là người ta dùng thứ gì đó phân nước trà giống như vẽ tranh ấy ạ. Nó cao siêu quá ai biết có thể chia sẻ thêm.)

Vì thế, Lữ thị là hai đại gia tộc nắm giữ hậu vị trường kỳ, nữ nhi còn quý giá hơn nhi tử, nữ nhi nuôi đi ra ngoài đều thập phần xuất chúng, cảm kỳ thư họa, trà đạo hoa đạo, may vá nữ công, kinh sử, từ, tập, sẽ không có thứ không tinh thông. Nếu Lữ Thuần dám chủ động xin đi giết giặc, vậy đã nói rõ trà kỹ của nàng vô cùng xuất chúng.

Đầu tiên là son phấn không xoa, dùng quần áo cũ nghênh giá, biểu thị chưa từng cạnh chừng thánh giá, lại lấy lòng mình, biểu thị ý ôn hòa thiện lương rộng lượng: dâng lên trà ngon, chính tay nấu chế hiến nghệ, tỏa sáng chỗ tốt đến Trọng Hoa. Lữ Thuần là người thông minh, ít nhất nếu so với Vĩ Nhu thì thông minh hơn nhiều. Chung Duy Duy tinh táo phân tích, nâng bút viết xuống trên giấy: “Đêm 27 tháng bảy năm Bảo Nguyên thứ mười hai, vua lâm hạnh Mạn Vân điện, trò chuyện rất vui với Lữ thị, pha trà dưới cửa sổ phía tây. Lữ phi hệ xuất danh môn, nhu huệ đa tài, am hiểu trà đạo...”

Ngaoắc gọi nữ quan qua: “Đi hỏi xem thang hoa vừa rồi Lữ quý nhân huyền hóa là tranh gì?”

Nữ quan theo lời đi tìm cung nhân cận thị bên người Lữ Thuần hỏi thăm: “Chuyện gì?”

Cung nhân đáp lời: “Chung đồng sử đang ghi lại khởi cư chú nội đình, hỏi thang hoa bệ hạ và quý nhân huyền hóa ra là dạng gì. Nô tỳ đã báo cho nữ quan biết rồi.”

Lữ Thuần liền tán thưởng Chung Duy Duy: “Chung đồng sử thật là tận chức, cẩn thận tỉ mỉ.”

Trọng Hoa run mi một cái, tâm tình buồn rầu bất chợt đẩy bát trà ra, nhàn nhạt nói: “Sắc trời không còn sớm, nên nghỉ ngơi rồi.”

Lữ Thuần tim đập như trống chầu, khăn trương mà nắm cổ áo, xấu hổ kèm sợ hãi: “Vâng...”

Lại nghe Trọng Hoa nói: “Bảo Chung Duy Duy tiến vào hầu hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Trà hương (4)

Lữ Thuần lấy làm kinh hãi: Bệ hạ, như vậy, không được tốt lắm? Tuy rằng nhìn có vẻ là Chung Duy Duy đắc tội bệ hạ, nhưng để cho nàng đến vậy xem hai người động phòng, có phải xấu hổ lắm hay không? Nếu không nữa thì, là hoàng đế bệ hạ thích cái này? Bất luận như thế nào, nàng ta cũng không thể đáp ứng.

Trọng Hoa lạnh nhạt nói: Người nhớ kỹ, sau này ở trước mặt trẫm, bất luận trẫm nói cái gì, người chỉ cần vâng theo, không cần nghi ngờ. Hiểu chưa?

Về mặt hấn nghiêm nghị, uy nghiêm lãnh khốc, Lữ Thuần trong lòng sợ hãi, không dám nói thêm nữa: Vâng, cần tuân ý chỉ của bệ hạ.

Ý chỉ truyền ra bên ngoài, tất cả cung nhân đều xôn xao, dùng các loại ánh mắt nhìn về phía Chung Duy Duy, Triệu Hoành Đồ về mặt bình tĩnh, giọng nói lại khó nén đồng tình: Chung đồng sử, người chỉ cần nhớ kỹ, người là đồng sử, tận chức tận trách là được.

Ý tứ là muốn Chung Duy Duy nhớ kỹ thân phận của mình, giải quyết việc chung, không cần nghĩ quá nhiều, không nên làm khó bản thân mình quá, không thì thống khổ chính là mình.

Tình hình trong ác mộng rất cuộc phải thực hiện rồi sao? Chuyện tới trước mắt, Chung Duy Duy ngược lại có loại cảm giác giải thoát. Không thể phủ nhận, hơn bốn năm này, nàng vẫn chưa từng quên năm đó, chưa từng quên Trọng Hoa, thủy chung canh cánh trong lòng. Trải qua mấy ngày nay, sờ tác sờ vì của Trọng Hoa luôn luôn ở giữa vô tình hay cố ý, để cho nàng sinh ra chút ảo tưởng không thực tế. Cho đến hôm nay, hoàn toàn nên tỉnh mộng rồi.

Chung Duy Duy cười kín đáo, hướng Triệu Hoành Đồ khẽ vuốt cằm: Đa tạ Triệu tổng quản chỉ điểm. Ta vào đây.

Cung nhân nối đuôi nhau rời khỏi, trong tầm điện chỉ còn lại Trọng Hoa mặt không thay đổi, Lữ Thuần xấu hổ ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nổi. Chung Duy Duy rất tự giác dời một bàn trà nhỏ, đặt ở góc phòng, lại tìm một ngọn cung đăng dương giác ổn định xong, trải giấy mài mực, ngồi ngay ngắn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, bình tĩnh chờ đợi.

Nàng càng bình tĩnh, Trọng Hoa càng phần hận, cho dù nàng cứ giống như đêm ngày hôm trước, lấy ra khăn lụa bịt mắt cũng tốt hơn. Bình tĩnh không quan tâm thế này, vậy thật là không cần thiết. Trọng Hoa một hơi thổi tắt ngọn đèn trước giường: Ngủ đi.

Lữ Thuần cắn môi, xấu hổ đỏ mặt, nhón chuồn chui vào chăn.

Trọng Hoa buông màn, an tĩnh ngồi xuống ở bên giường, cũng không nằm xuống theo nàng.

Lữ Thuần chờ lại chờ, thủy chung không thấy hán nằm xuống, không nhịn được khẽ hô một tiếng: Bệ hạ? Lặng lẽ đưa tay để tìm Trọng Hoa, chỉ nghe được một tiếng lạnh lùng: Đừng lộn xộn, ngủ của người đi.

Lữ Thuần cảm thấy lẩn lộn, nghĩ đến tin đồn sáng nay nghe được liên quan đến Vi Nhu kia, liếc mắt nhìn Chung Duy Duy an tĩnh ngồi ở góc phòng, nhất thời trong lòng đã hiểu bảy tám phần. Vừa ừm khuất vừa phần hận, lại không thể làm gì cả, lặng yên lui về, khéo léo nhắm mắt lại, nhưng vẫn không ngủ được. Nàng đánh bạo nhìn lên Trọng Hoa, chỉ thấy Trọng Hoa lặng im mà ngồi ở bên giường, mặt không thay đổi nhìn chăm chú vào Chung Duy Duy trong góc phòng.

Chung Duy Duy ngồi ở góc có đèn, bên giường bọn họ không có đèn, ở trong bóng tối nhìn rõ người ở chỗ sáng, muốn nhìn như thế nào thì nhìn như thế đó, người trong sáng vĩnh viễn cũng sẽ không phát hiện. Lữ Thuần như có điều suy nghĩ, không biết giữa hoàng đế bệ hạ và Chung Duy Duy, đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Còn có, vị hoàng đế bệ hạ này xem ra là loại vị tình đây mà. Phải tìm một thời cơ, đi hỏi bác một câu, xem nàng hiểu rõ chuyện này hay không.

Một con thiêu thân kiên nhẫn mà leo đầu vào ngọn đèn dương giác, Chung Duy Duy xuất thần mà nhìn chăm chú vào con thiêu thân nhỏ bé này, cố gắng không chú ý thanh âm bên kia giường phát ra. Nhưng bên kia giường cũng không có phát ra âm thanh kỳ lạ nàng vốn sợ, từ đầu đến cuối cũng chỉ là hoàn toàn yên tĩnh.

Có lẽ giường quá ổn định, hoặc là Lữ Thuần tính tình tương đối an tĩnh, hoặc nữa là Trọng Hoa thích an tĩnh. Quan hán là chuyện gì xảy ra! Chung Duy Duy chạy không suy nghĩ, cố gắng nhớ lại chuyện vui vẻ đã lâu của nhiều năm trước.

Cha mang theo nàng và đệ đệ đi lên núi tìm cây trà hoang, dạy nàng tay cầm tay chế trà, bạch ngọc hạch đào cao của a nương tự tay chưng chế là mỹ vị nhân gian khó có được. Thanh âm của nghĩa phụ đọc thi thư là vận luật (nhịp) tốt đẹp nhất trên đời này, đại sư huynh là mỹ nam tử được hoan nghênh nhất của Thương Sơn, đi theo y ở chân núi dạo chợ một vòng, luôn có thể thu hoạch vô số món ăn ngon cùng đồ chơi nhỏ chơi thật thích. Chung Mậu đáng yêu lại lương thiện, thông minh lại sẵn sàng, hiện tại chắc là cao lên không ít rồi.

Chung Duy Duy nghĩ đến xuất thần, khéo môi không nhịn được hơi nhếch lên, sau đó đã cảm thấy, chuyện này cũng không có gì to tát lắm, thế gian này cũng không phải chỉ có một mình Trọng Hoa, cũng không phải chỉ có một tòa cung điện này.

Trọng Hoa thấy nụ cười bên môi Chung Duy Duy, không hiểu sao lại sinh ra một loại cảm giác sợ hãi đáng sợ. Nữ nhân gian trá ghê tởm, nhất định là tìm được cơ rồi! Hán kiên quyết không cho nàng bất cứ cơ hội và lý do nào, tiện cho nàng và Hà Thoa Y thuận lý thành chương mà tiến tới với nhau. Là nàng có lỗi với hán, không phải hán có lỗi với nàng, hán nhất định phải khiến cho nàng biết được sai lầm của nàng, phát ra từ nội tâm mà hối hận.

Hán khụ thấp một tiếng: Cho trầm một chén nước ấm.

Lữ Thuần muốn đứng dậy rót nước cho hán, lại bị hán ngăn lại: Ngủ của người đi, chớ đứng lên bậy bạ.

Lữ Thuần không thể làm gì khác hơn là nằm xuống tiếp, nghe hán nộ khí mui phần mà gọi Chung Duy Duy: Chung Duy Duy, người ngốc ngếch cái gì? Có người trực như người thế sao? Gọi người cho trầm một chén nước ấm.

“Vâng. Chung Duy Duy hoàn hồn, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, rót một chén nước ấm đưa đến bên giường, mặt hơi nghiêng đi, không nhìn bên trong bình tĩnh nhắc nhở Trọng Hoa: Bệ hạ, nước đây.

Ý của nàng vốn là Trọng Hoa tự mình đưa tay từ trong màn vờn ra đón nước, tránh cho nàng phá hủy bầu không khí kiều diễm của hai người hán. Hết lần này đến lần khác Trọng Hoa không tiếp chiêu, hung ba ba mà nói: Người là muốn trầm tự mình đi ra cầm à? Đưa vào!

Chung Duy Duy hít một hơi, rũ mắt vén màn, lại dâng nước lên: Bệ hạ mời.

Cái chén bị đụng một cái nặng nề, lão đảo ngã xuống, nước vấy ra khắp nơi.

“Người làm chuyện gì thế? Mất đề vào đâu? Lau khô ngay lập tức! Trọng Hoa hung thần ác sát, chỉ sợ rằng Chung Duy Duy không chịu giương mắt nhìn thấy rõ ràng tình hình chân thực trong màn.”

“Bệ hạ thứ tội. Chung Duy Duy khom lưng lục tìm cái chén, động tác có cứng nhắc trong phút chốc. Cái chén vừa lúc rơi vào giữa hai chân của Trọng Hoa, áo quần hần hoàn chỉnh, ngồi ngay ngắn ở mép giường, cũng chưa từng làm bất luận dấu hiệu của chuyện xấu nào. Trong màn cũng không có cái loại hương hoa Đỗ Quyên kia, an tĩnh tươi mát, bản thân Lữ Thuần nằm ở trong đệm giường xa xa, cõi lòng đầy u oán.

“Nhìn cái gì thế? Phi lễ chờ nhìn, hiểu được quy củ không? Trọng Hoa vừa hung lại ác, vừa nhắc nhở. Người làm ướt quần trẫm, kêu người lau khô cho trẫm, không nghe thấy sao?”

Chung Duy Duy thu hồi ánh mắt, cúi đầu hành lễ rồi khò: Bệ hạ thứ tội, nước nhiều quá, đoán chừng lau cũng không khô. Vì thần bảo người hầu hạ ngài thay y phục.

“Người nào làm người đó hầu hạ. Trọng Hoa gắt gao nhìn chăm chăm lưng của nàng, hận không thể thiêu ra hai cái lỗ, để cho hần nhìn trong lòng ngực của nàng một cái đến tột cùng có tim hay không.

Chung Duy Duy cứng đờ, thấp giọng nói: Vâng.

Lữ Thuần cắn chặt thấp giọng khóc lên, hơi quá đáng, hoàng đế bệ hạ đi chết đi! Hôm nay là ngày trọng đại của nàng, hần khi dễ trêu đùa nàng còn chưa tỉnh, dù sao Vi Nhu cũng không có được cái gì tốt. Nhưng hần ở trước mặt nàng, không chút kiêng kỵ đùa giỡn Chung Duy Duy như vậy, là có ý gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Trà hương (5)

Cách cánh cửa thanh âm của Chung Duy Duy truyền vào, thấp trầm: Lấy y phục sạch sẽ cho bệ hạ qua đây...

Âm trầm kiềm nén trong lòng Trọng Hoa hơi chuyển biến tốt, ngay cả tiếng khóc của Lữ Thuần cũng không cảm thấy là phiền bao nhiêu: Đừng khóc nữa, sáng mai trẫm bảo người thảo chi, phong người làm Hiền phi, sẽ phong thưởng cho người rất hậu.

“Tạ chủ long ân. Lữ Thuần ủy ủy khuất khuất mà hành lễ với Trọng Hoa, ngậm thờ dài một hơi. Cuối cùng cũng không phải là cái gì đều không gặp may. Nàng và Vi Nhu giống nhau, sứ mệnh từ nhỏ chính là vào cung làm phi, sinh hạ hoàng tử, tranh đoạt hậu vị, vì gia tộc củng cố mở rộng thế lực.

Trong nhà tỷ muội đông đúc, cũng không phải mỗi người đều có cơ hội này, các nàng từ nhỏ sẽ bắt cặp chém giết, đào thải hạ chót, ngày thường không được không đẹp, không được vụng về, thân thể không được có mùi lạ tàn tật, cầm kỳ thư họa, kinh, sử, tử, tập, trà đạo hương đạo, hoa đạo, mỗi một dạng đều phải chăm học khổ luyện, lại trải qua hơn tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm, mới có thể trở thành là người được đề cử vào cung.

Coi như là vào cung cũng không thể bình yên, bọn tỷ muội trong nhà tùy thời chờ đợi thay thế nàng. Có thể đi đến cuối cùng không dễ dàng, nàng căn bản cũng sẽ không suy nghĩ tình yêu nam nữ gì đó, chỉ quan tâm làm sao cho kiên cố để sủng, giữ được địa vị của mình, vì gia tộc của mình cướp lấy lợi ích lớn hơn nữa.

Trọng Hoa thấy Lữ Thuần thông minh thức thời, tâm tình tốt hơn vài phần: Trẫm đã lập thế muốn vì tiên đế giữ đạo hiếu ba năm, còn nhiều thời gian, trẫm sẽ không bạc đãi người. Nơi ở này của người quá nhỏ, đổi cho người một chỗ ở lớn hơn, Tây Thúy Cung thế nào?

Lữ Thuần nín khóc mỉm cười, dập đầu một cái nặng nề với hần: Tạ ơn bệ hạ. Chờ nàng đổi thành chỗ tốt, xem cái con Vi Nhu làm bộ làm tịch kia còn ở trước mặt nàng đắc ý khoe khoang thế nào!

Cung nhân đang cầm y phục tiến vào, nhưng Chung Duy Duy không vào theo, Trọng Hoa mắt hững: Chung Duy Duy đâu?

Cung nhân thấp giọng nói: “Thượng nghị cục bên kia có người tới hỏi chuyện Chung đồng sử, nàng đang trả lời.

Người của thượng nghị cục tới nhưng thật là đúng lúc. Trọng Hoa hừ lạnh một tiếng, không vạch trần tạp kỹ nhỏ bé của Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy nắm giờ mà đi vào, Trọng Hoa đã đổi y phục xong, cung nhân cũng lui ra, bầu không khí trong tấm điện cổ quái lại ngưng đọng.

Lữ Thuần biết tối nay mình không có khả năng thừa sủng nữa, dù sao cũng đã chiếm được cái nên có được, vui vẻ hào phóng, chủ động ôm chần đến trải ra đất, còn để cho Chung Duy Duy đi qua giúp đỡ: Chung đồng sử lót giường một chút, hầu hạ bệ hạ đi ngủ đi. Ta tối nay thân thể không khỏe, không thể tỷ tâm, liền nằm dưới đất đây.

Chung Duy Duy im lặng không lên tiếng đi vòng qua cuối giường, nhanh gọn sắp xếp xong khăn trải giường, lại cách xa xa thật nhanh: Thành bệ hạ nghỉ

tạm

Trọng Hoa mặt không thay đổi mà khép áo nằm xuống.

Lữ Thuần ngoắc gọi Chung Duy Duy qua: Đến đây, vào thu rồi, ta ngủ một mình hơi lạnh, Chung đồng sử đến ngủ cùng ta.

Chung Duy Duy chưa kịp bày tỏ thái độ, Trọng Hoa đã lạnh lùng lên tiếng: Người đang trực có thể ngủ sao? Trẫm thật đúng là chưa nghe nói qua.

Lữ Thuần không dám nói tiếp nữa, xin lỗi nhìn về phía Chung Duy Duy, Chung Duy Duy mỉm cười với nàng, lui trở về ngồi sau chiếc bàn nhỏ, cân nhắc cẩn thận nên viết nội dung tiếp sau của khôi ngữ chú thế nào.

Nàng nghĩ sở dĩ Trọng Hoa lưu lại qua đêm, chắc là muốn để cho người khác biết, hẳn đã lâm hạnh Lữ Thuần, trọng bên này khinh bên kia, mới có thể chen ép Vi thị nặng nề. Sở dĩ không chịu lưu lại thực sự, lại là vì phòng ngừa Lữ thị sinh ra hoàng tử, thao túng triều chính.

Chung Duy Duy suy nghĩ chỉ chốc lát, cảm thấy đã hiểu tâm tư của Trọng Hoa, liền nâng bút viết xuống: Để hạnh Lữ phi, sự thành. Lại tân trang chau chuốt một số từ ngữ, đều là miêu tả Trọng Hoa thích Lữ Thuần ra sao, thỏa mãn Lữ Thuần thế nào, hai người ở chung vui vẻ ra sao.

Trong điện một mảnh an tĩnh, Trọng Hoa và Lữ Thuần đều giống như là đang ngủ. Chung Duy Duy lẳng lặng ngồi một lát, gục xuống mặt bàn nhắm mắt dưỡng thần. Trong mộng lung tựa hồ có ai đem cái gì đắp trên người của nàng, cũng không quan tâm đến nữa, ai sẽ quan tâm nàng chứ, hai vị này đều quen sống an nhàn sung sướng, Trọng Hoa hận nàng nhưng lại cần nàng, Lữ Thuần hận nàng cũng không dám động vào nàng, tất cả chẳng qua là ảo giác mà thôi.

Trống điểm canh tư, Chung Duy Duy kinh hãi nhảy dựng lên, tay chân chết lặng, làm hại nàng mất thăng bằng nặng nề ngã sấp xuống. Lữ Thuần sợ hãi tỉnh lại: Xảy ra chuyện gì?

Đèn cung đình đã tắt từ lâu, trong bóng tối truyền đến thanh âm của Trọng Hoa: Có người mắc ngu xuẩn mà thôi.

Chung Duy Duy yên lặng ngồi vững, thấp giọng nói: Đã canh tư rồi, bệ hạ muốn đứng dậy, hay là muốn ngủ tiếp một chút.

Trọng Hoa lập tức hoa tra: Trẫm ở trong mắt người chính là quân chủ hoang dâm ham hưởng thụ, gác lại quốc sự không để ý?

Con giận thật lớn. Chung Duy Duy lục lợi tìm được đá lửa, thấp nhen, nhẹ giọng nói với Lữ Thuần: Thịnh quý nhân đứng dậy, hạ quan sắp xếp đệm chăn một chút.

Nàng muốn thu thập xong chăn đệm dưới đất trước khi cung nhân đi vào hầu hạ, tạo thành hiện tượng giả rằng Trọng Hoa đã lâm hạnh Lữ Thuần, không thì chuyện mà truyền đi, những việc Trọng Hoa làm đêm qua đều thành công cốc.

Loại chuyện che giấu này, quả nhiên vẫn cần sự mọi đồng môn là nàng đây làm giúp mới thuận tiện ổn định, có lẽ cái này cũng chính là chỗ hữu dụng Trọng Hoa lưu nàng lại.

Lữ Thuần rất thông minh, lập tức đứng dậy giúp đỡ Chung Duy Duy cùng nhau thu thập, bởi vì thấy chỗ Chung Duy Duy ngồi có một áo ngủ bằng gấm đang chất đống, liền đi qua dọn.

Tay mới vừa đụng đến áo ngủ bằng gấm, chợt nghe Trọng Hoa lạnh như băng nói: Lữ Thuần, người thật to gan! Trẫm nói không được kết thân với cận thần bên cạnh trẫm, người cư nhiên dám can đảm kháng chỉ! Nói! Ai bảo người cho nàng chăn! Nên để cho nàng lạnh chết!

Lữ Thuần ngây ngốc, muốn biện giải mình cũng không đáp chắn cho Chung Duy Duy: Bệ hạ...

Trọng Hoa cắt đứt lời của nàng, cảnh cáo mà trừng nàng: Còn muốn nói sáo!

Lữ Thuần đã hiểu rõ, cái oan uổng này nàng không gánh cũng phải gánh, nàng nhu thuận nhận tội: Thịnh bệ hạ giáng tội.

Trọng Hoa độ lượng nói: Lần này tạm tha cho người, nếu như có lần sau, nghiêm trị không tha!

Chung Duy Duy làm như không nghe thấy, nhanh gọn sắp xếp chăn thỏa đáng, đặt ở trên giường, lại cung cung kính kính mời Lữ Thuần: Quý nhân mời nằm xuống giường đi.

Lữ Thuần nằm xong, Chung Duy Duy ngắm nhìn bốn phía, xác nhận không có kẻ hở, liền vỗ tay hai cái, cung nhân nôi đuôi nhau mà vào, hầu hạ Trọng Hoa thay y phục rửa mặt chải đầu.

Chung Duy Duy yên lặng thu thập xong bút mực giấy viết của mình, đi theo phía sau Trọng Hoa ra khỏi Mạn Vân điện, Lữ Thuần khoác áo đưa tiễn, nàng cười một cái với Lữ Thuần, nói đến nhỏ không thể nghe thấy được: Cảm tạ. Thân thể nàng không tốt, nếu là không có cái áo ngủ bằng gấm kia, nhất định bị cảm lạnh.

Lữ Thuần thần nhiên nhận lấy: Không cần khách khí, sau này chỗ phải phiền Chung đồng sử còn nhiều nữa.

Trọng Hoa mặt đen hừ lạnh một tiếng, bảo cung nhân lập tức xuất phát. Chung Duy Duy thật nhanh chạy tới, nghe được hân náng một tiếng: Ngủ ngon.

Long liền vừa rời khỏi, Lữ Thuần lập tức xoay người bước nhanh đi vào, trước đoạt đệm cung nhân đang thu thập, đuổi tất cả mọi người ra ngoài, lấy ra một quả thuốc sáp bóp nát, đem vật đỏ trắng đỏ thoa trên khăn trải giường, làm bộ tắm thân xử nữ của mình đã bị phá.

Hai thế hệ người Lữ Thị đều bại Vi thị, đến thế hệ nàng, nàng tuyệt không dễ dàng lùi bước, chỉ cần Trọng Hoa chịu cho nàng cơ hội, bất luận thế nào nàng đều sẽ nắm chắc! Lần này hẳn không chịu làm hạnh nàng không cần gấp gáp, chỉ cần nàng chịu phối hợp diễn kịch với hắn, hắn sẽ thường xuyên đến, chỉ cần hắn chịu đến, nàng sẽ có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Trà hương (6)

Trở về Thanh Tâm điện, theo thường lệ Chung Duy Duy phải bồi ở một bên chờ Trọng Hoa vào tảo thiện (ăn sáng). Thẳng đến Trọng Hoa rời Thanh Tâm điện đi ngự thư phòng, nàng mới có khoảng không nhàn rỗi.

Trọng Hoa dùng xong đồ ăn sáng, mắt nhìn sang nơi khác, đưa tay hướng về nàng.

Chung Duy Duy dằng khởi cư chú lên, Trọng Hoa hai ba cái đã nhìn xong, giễu cợt nói: “Chung đồng sử có thể coi như là sâu trong bụng trầm rồi, ý nghĩ của trầm đều biết tất, quan sát thánh ý lại không có ai làm tốt hơn người. Nếu như người đã làm được tốt như vậy, thế vẫn theo trầm cùng đi ngự thư phòng đi, dù sao chưa bỏ nhiệm khởi cư lang mới, người làm đến rất quen.”

Một phần tiền công nuôi hai người sống sao? Sai, tiền công của nàng còn bị hắn khấu trừ hết toàn bộ mà. Và lại đêm qua nàng ngủ không ngon, một lòng dự định chờ Trọng Hoa đi rồi, phải trở về phòng bổ sung một giấc.

Chung Duy Duy cúi đầu xuống, lẳng lặng nói: “Bẩm bệ hạ, có thể được bệ hạ tín nhiệm thực sự là vinh hạnh của thần, thần cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng mà thần sợ rằng phải cô phụ thánh ân rồi, thuở nhỏ thân thể thần không tốt, một ngày ăn ngủ không ngon, lập tức sẽ sinh bệnh. Thần sinh bệnh là chuyện nhỏ, chỉ sợ lỡ đại sự của bệ hạ.”

Trọng Hoa thờ phỉ phỉ trừng nàng, nàng không ngủ ngon sẽ sinh bệnh? Vậy hẳn đây? Hẳn cũng ngủ không được ngon, một đêm trợn mắt đến hùng đông, thân thể của hắn dù cho làm bằng sắt, cũng sẽ không sinh bệnh sao?

Chung Duy Duy biết hắn đang trừng nàng, nhưng chỉ làm như không thấy, rú mắt giả chết. Sự kiện phát sinh đêm qua kia thoáng cái đã lấy đi tất cả sức sống tinh thần của nàng, đầu trí đầu dũng đã lâu như vậy, nàng thật sự là tâm lực tiêu tụy, hắn thích đùa thế nào thì đùa thế đó, dù sao nàng chính là như vậy rồi.

Trọng Hoa không có đối thủ, bản thân cũng cảm thấy kỳ lạ không có sức lực nữa, nhân tiện nói: “Nếu như Vạn An cung đến hỏi chuyện đêm hôm qua, người biết nên trả lời thế nào?”

Chung Duy Duy nói: “Biết, giống như ghi chép trong khởi cư chú, thần đều là ghi chép đúng sự thật.”

Trọng Hoa liếc nàng một cái: “Người biết trầm vì sao làm như thế?”

“Biết ạ. Bệ hạ là muốn cất nhắc Lữ thị, làm cho Lữ thị đối kháng Vi thị, nhưng lại không muốn để cho Lữ thị sinh hạ hoàng tử, cho nên làm như thế. Sau đó bệ hạ muốn hạ chi, phong Lữ quý nhân làm phi sao?”

“Người thật là thông minh. Tốt, tốt.” Trọng Hoa quả thực không có lời nói gì tốt nữa, tuy hắn muốn để cho Lữ thị và Vi thị ngăn cản lẫn nhau, nhưng thật không muốn để cho các nàng sinh hạ con nối dòng của hắn, biện pháp còn nhiều mà, hà tất làm loại che giấu tai mắt người này, chuyện tốn sức không được cảm ơn.

Chung Duy Duy hành lễ với hắn: “Tạ bệ hạ khen ngợi.”

Trọng Hoa tức giận đến cả người vô lực: “Người biết là được rồi! Đừng tưởng là trầm vì người nào cả! Người nghìn vạn lần không nên tự mình đa tình!”

Chung Duy Duy nghiêm trang trả lời hắn: “Bệ hạ yên tâm, thần tuyệt đối sẽ không nghĩ đến thứ không thuộc về mình, tuyệt đối sẽ không tự mình đa tình.”

“Người mới là đồ vật đó! Người thật lớn mật, dám bắt kính trầm!” Trọng Hoa thấy Chung Duy Duy trương ra khuôn mặt nghiêm trang lãnh đạm, chỉ hận không thể nhảy tới bóp chết nàng, xong hết mọi chuyện.

Triệu Hoành Đồ đứng lúc giải vây: “Bệ hạ, canh giờ sắp đến, nên đi ngự thư phòng rồi, mấy lão đại nhân đang chờ rồi.”

Trọng Hoa nổi giận đùng đùng: “Nhận chút vật vàng bạc còn chưa tính, nếu như dám can đảm nhận thêm thức ăn, lá trà, phương thuốc các loại của người khác, xem trầm thu thập người thế nào!”

Trước hân không cho phép nàng nhận lá trà và phương thuốc Lữ Thuần cho, không phải là vì nghiêm phạt làm khó dễ nàng, mà là sợ nàng trúng độc.

Chung Duy Duy hiểu được, tâm tình phức tạp đến không lời nào có thể diễn tả được, trái tim lạnh lẽo của nàng đã sống một góc, nàng giương mắt nhìn về phía Trọng Hoa, muốn hỏi hân, đây cũng là hà tất?

Trọng oa thấy nàng tự nói ra suy nghĩ của mình, lập tức bổ sung một câu: “Đừng tưởng rằng là trăm sợ người bị tổn hại, nếu như người chết, ai đến giúp trăm trông coi hậu cung này? Chung Duy Duy, đừng quên người đã đáp ứng lời của phụ hoàng, nhớ cho kỹ, trăm không cho người chết, thì người không thể chết, trăm không cho người đi, thì người không thể đi.”

Được rồi, không có gì đáng nói. Chung Duy Duy ngậm chặt miệng, rũ mắt xuống, tùy ý Trọng Hoa tức giận.

May là Trọng Hoa rất tuân thủ thời gian, ném một câu: “Sau bữa cơm trưa qua đây làm nhiệm vụ!” Liền vội vã rời đi.

Chung Duy Duy trở lại phòng trực, đem chuyện sắp xếp khởi cư chú giao cho thủ hạ chính là nữ quan đi làm, cố ý dặn dò: “Nếu có người đến điều tra, không cần phải lừa gạt, tiết lộ thỏa đáng một chút, không cần quá làm khó chính mình.”

Tranh sung như chiến trường, nếu như không ngoài dự đoán, Vi thái hậu và Vi Nhu nhất định sẽ phái cơ sở ngầm đến hỏi thăm đêm qua xảy ra chuyện gì, nàng ở đây tiết lộ sơ qua tin tức một chút, lại phối hợp ý chỉ của Trọng Hoa phong thường, trong cung tức khắc sẽ nổi tung nổi.

Thiên phúc đem giường dọn dẹp thoải mái an nhàn, Chung Duy Duy nắm chắc thời gian bổ sung giấc ngủ, tỉnh dậy, đã đến thời gian cơm trưa.

Nữ quan đưa đồ ăn đến cùng nàng ăn cơm, nhỏ giọng báo cáo với nàng: “Không nằm ngoài sở liệu của ngài, ngài mới vừa ngủ không bao lâu, thì có vài nhóm người đến hỏi thăm chuyện xảy ra đêm qua, còn thừa dịp chúng ta không chú ý, lặng lẽ xem khởi cư chú nữa.”

“Bệ hạ hạ chỉ, tấn phong Vi quý nhân làm Thực phi, Lữ quý nhân làm Hiền phi, các phần thưởng gấm vóc hai mươi cuộn, một số đồ trang sức. Cắt cử người tu chính bố trí Tây Thủy cung, Lữ quý nhân chọn ngày lành tháng tốt bàn nhập (dời vào).”

“Trong cung đều bùng nổ, Lữ Hiền Phi thình an với thái hậu nương nương, bởi vì thất lễ, bị thái hậu nương nương phạt quỳ hơn hai canh giờ. Thái quý phi đi qua cầu tình chưa từng cho mặt mũi, sau đó bệ hạ cũng sai Triệu tổng quản đi, thái hậu nương nương mắng Triệu tổng quản một trận, đuổi ra ngoài. Cuối cùng vẫn là Vi Thực phi cầu tình thay Lữ Hiền phi, thái hậu nương nương mới bằng lòng thả Hiền phi về.”

Chung Duy Duy chậm rãi thở ra, Vi thị và Lữ thị chính thức khai kéo, áp lực trên người Trọng Hoa liền sẽ ít đi rất nhiều.

Hiện tại nàng phải tham gia lựa chọn ra người thích hợp với Trọng Hoa nhất trong đám phi tần nói chung, người kia phải thông tuệ có năng lực, phải đúng với khẩu vị của Trọng Hoa, còn không thể liên quan dính líu gì đến Vi thị và Lữ thị, có thể gánh lấy trọng trách. Đến khi Trọng Hoa tìm được người thích hợp với hậu vị, cũng chính là lúc nàng công thành lui thân.

Hành động vượt trội hơn Vi Nhu và Lữ Thuần, trong đám cung phi này không có ai đặc biệt xuất sắc, nhưng mà ngược lại có thể chọn hai người bồi dưỡng một chút. Chung Duy Duy bảo nữ quan cầm danh sách phi tần đến, tính tế ti mỉ, chọn tuyển ra hai người.

Nàng không nhận rồi, người khác cũng không nhận rồi. Vạn An cung bên này, Dương Tẫn Trung dương dương đắc ý đem hai phong thư giao cho Vi thái hậu: “Là từ trên người thị vệ kêu Phương Kiện kia lục soát được.”

Nếu như Chung Duy Duy thấy hai phong thư này, nhất định sẽ thất kinh, đây chính là nàng bảo Thiên Phúc giao cho Phương Kiện gửi cho Chung Mậu, thư của Hà Thoa Y.

Vi thái hậu phá cái phong nhìn qua, hơi cười nhạt: “Đem thứ này đưa cho bệ hạ của chúng ta” Nguyên nhân vì sao Trọng Hoa yêu sinh hận đối với Chung Duy Duy, nàng đều biết tường tận.

Không biết người con trai ngoan của nàng thấy phong thư tình thâm ý thiết của Chung Duy Duy, sẽ là cái cảm giác gì? Chắc hẳn nhất định sẽ tức chết đi được. Lấy liệt tính (mạnh) của hân, tuyệt sẽ không tha nhẹ cho Chung Duy Duy.

“Ma quỷ, chàng đâu không lại ta. Chàng đã chết ta còn sống, chàng muốn con gái Chung thị làm con dâu, ta không cho phép, ta phải khiến cho bọn họ oán hận mọc thành bụi, dần vật lẫn nhau. Hậu vị chỉ có thể họ Vi, cho dù là họ Lữ cũng không thể họ Chung! Đây chính là quy củ của lão tổ tông chúng ta truyền xuống.” Vi thái hậu quay vòng ngọc dương chi trên cổ tay, thì thảo nói với Vĩnh đế đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Như hình với bóng (1)

Chung Duy Duy ăn xong cơm trưa phải đi Thanh Tâm điện trực, bởi vì thấy ngoài điện hoàn toàn yên tĩnh, cho rằng Trọng Hoa đang nghỉ trưa, liền bàn bạc với tiểu Hoàng môn: “Trong tay ta còn có chút việc chưa làm xong, người canh giúp ta, bệ hạ ngủ dậy thì báo người qua kêu một tiếng, ta đến ngay.”

Chợt thấy Triệu Hoành Đồ đi ra từ bên trong, cho nàng một ánh mắt “Tự cầu nhiều phúc”, thấp giọng nói: “Bệ hạ gọi người vào.”

Thì sao chứ? chung Duy Duy nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mình cũng không làm chuyện gì khủng khiếp, cũng cứ thản nhiên vào điện.

Trọng Hoa ngồi ở trước cửa sổ viết chữ, xụ mặt, rù mắt, lại là một bộ dáng sinh không thể yêu.

Chung Duy Duy không dám cách hần quá gần, xa xa nói: “Tham kiến bệ hạ.”

Trọng Hoa giương mắt nhìn nàng, trong mắt giống như là muốn phun ra lửa.

Chung Duy Duy hít một hơi, vốn cho là hần sắp nổi giận, ai biết hần nhìn nàng một lát, chỉ nói: “Nghe nói gần đây trà kỹ người càng cao minh, không biết đã có chút lĩnh hội tâm đắc gì, có thể cho trăm một phần hay không, cũng để cho trăm nghiền cứu tường tận?”

Không tởi, không tởi, không nổi điên. Chung Duy Duy có chút khó khăn, phần lĩnh hội tâm đắc nàng viết kia đã theo thư gửi cho đại sư huynh rồi, nếu như Trọng Hoa muốn, mặt khác nàng phải bớt thời giờ, liền nói: “Nếu như bệ hạ muốn, vì thần đáng lẽ dâng lên. Nhưng mà trong tay vì thần không có sẵn, sợ rằng phải qua mấy ngày mới có thể sắp xếp ra.”

Trọng Hoa lại hỏi: “Vậy phải bao lâu đây? Chập tối ngày hôm nay có thể sắp xếp ra không?”

“Hôm nay sợ rằng không được.” Chung Duy Duy tính toán thời gian, Trọng Hoa muốn nàng một mực theo hầu, cái này có nghĩa là rất nhiều tạp vụ đồng sử nàng cũng không thể đảm nhận nữa.

Đội lát nữa nàng phải bớt thời gian đi thượng nghị cục một chuyến, cho Đậu Phụng một câu trả lời, ngoài ra còn có mấy việc nàng cũng phải chính tay giải quyết mới giao nộp được, tính tiếp mấy ngày nay cũng không rảnh rồi.

Trọng Hoa truy hỏi: “Như vậy ngày mai thì sao? Ngày mốt nữa?”

Chung Duy Duy lắc đầu: “Không sắp xếp được, ngày mốt bệ hạ cần phải triệu hạnh (gọi + lâm hạnh) Trần quý nhân...” Nếu như hần vẫn muốn nàng liên tục phụng bồi, lại là cả ngày cả đêm cũng không có rảnh.

Với Hà Thoa Y, nàng lập tức có thể tích lũy nhiều năm hai tay dâng hiến, với hần, thì nàng từ chối đủ đường! Hà Thoa Y đối với nàng ân trọng như núi, nàng không thể báo ân, chỉ mong kiếp sau, vậy hần đây? Xem hần là cái gì? Nhiều năm tham tiếc yêu nhau hiểu nhau làm bạn của nhau, kết quả là giống như một trò cười của ông trời.

Không được, những người đó đem thư nàng viết cho Hà Thoa Y đưa đến trước mặt hần, chính là muốn thấy trò cười của hần và Chung Duy Duy. Hần tuyệt đối không để cho những người đó vừa lòng đẹp ý.

Trọng Hoa đứng dậy đi tới trước giường, đưa lưng về phía Chung Duy Duy: “Cởi áo cho trăm.”

Chung Duy Duy nhìn ra tâm tình hần vô cùng không tốt, tuy rằng không biết vì sao, nhưng nghĩ tới chuyện đã xảy ra ngày hôm qua nàng liền không nhận được sợ hãi, vừa lui về phía sau vừa nói: “Thỉnh bệ hạ chờ một chút, thần đây liền kêu người vào...”

“Người nghe không hiểu lời của trăm?” Thanh âm Trọng Hoa vừa lạnh vừa rét, “Không cần làm ra chuyện khiến người hối hận.”

Chung Duy Duy cứng cổ: “Đây không phải phạm vi chức trách của thần.”

“Ý là nói, người suy nghĩ thử chức vị khác một lần? Tỷ như nói phi vị?” Trọng Hoa xoay người lại nhìn chăm chú vào nàng, giọng mang theo uy hiếp, “Người có muốn thử một chút hay không?”

Chung Duy Duy cắn răng, cúi thấp đầu đi lên, đưa tay về phía đai lưng của hần.

Hơi thở Trọng Hoa nặng nề phả trên tóc nàng, nàng có thể nghĩ thấy mùi thơm dịu nhẹ trên người hần, nhiệt độ thân người của hần từ trước đến nay đều cao hơn một chút so với người bình thường, cho dù là cách vật liệu may mặc, nhiệt độ cơ thể tựa hồ lại nóng đến đốt người.

Cởi đai lưng ra, cởi tiếp áo ngoài, sau đó là áo lót, Chung Duy Duy ngừng tay, Trọng Hoa lạnh lùng nói: “Tiếp đi.”

Chung Duy Duy hít một hơi, run rẩy cởi áo lót của hần ra, vết thương trên đầu vai Trọng Hoa xuất hiện trước mắt nàng, vừa hồng vừa sưng, đã thoa thuốc mỡ.

Chung Duy Duy dời ánh mắt đi, hần dám không quan tâm ý nguyện của nàng ngang ngược đùa giỡn xâm phạm nàng, thì đáng đời nên chịu cái trừng phạt này.

Bản thân Trọng Hoa hình như cũng không để ý vết thương này lắm, hần như là vô ý mà lắc lắc cánh tay, lại dùng sức một chút, một thân cơ bắp xinh đẹp chắc nịch đường nét lập khắc rõ ràng, sáu múi nhân ngư, triêu khí *đương cương, vừa đứng, mê người lại dụ hoặc.

(*Triêu khí: tinh thần phấn chấn).

Chung Duy Duy coi như không nhìn thấy, nửa quỳ xuống, muốn giúp Trọng Hoa cởi giày, Trọng Hoa lại chột tránh ra, tự mình thuần thực cởi giày ra, quay lưng với nàng lên giường.

Chung Duy Duy yên lặng lui sang một bên, rũ mắt ngồi trên ghế, giống như tượng gỗ.

Nữ nhân ghê tởm ác độc, có mắt không biết ngọc nạm vàng, cư nhiên nhìn như không thấy với hắn! Tên vô liêm sỉ Hà Thoa Y tứ chi không rèn luyện kia đâu đẹp được bằng hắn? Trọng Hoa đưa lưng về phía Chung Duy Duy nằm xuống, oán hận mà nghiêng răng.

Đã đến mức này, biết rõ nàng đã thay lòng đổi dạ từ lâu, biết rõ trong mắt trong lòng nàng căn bản không có hắn, hắn vẫn không làm được để cho nàng quý trên mặt đất như nô tỳ cởi giày giúp hắn.

Trước khi tiến cung hắn từng nghe người khác cãi nhau, mắng chửi người không tự trọng, chẳng biết hắn kiểu này có gọi là không tự trọng hay không?

Về ngoài cửa sổ kêu âm vang, hai người trong điện cũng phập phồng nóng nảy.

Chung Duy Duy không biết nên đối mặt với Trọng Hoa như thế nào, điều chỉnh quan hệ hai người ra sao, rất rõ ràng, tiếp tục như vậy là không ổn, lòng của nàng rộng hơn nữa, sớm muộn cũng sẽ bị Trọng Hoa tàn phá đến phát rồ.

Trọng Hoa cũng đang cực khổ tự hỏi vấn đề này. Chung Duy Duy nín thở không biết xấu hổ, lúc trăm phượng nhìn kẻ ngang ngược đối nghịch với hắn, hắn cho rằng nàng không có lương tâm, cứ một lòng muốn mài dũa nhuệ khí của nàng. Bây giờ nàng trầm lặng, hắn tùy ý làm khó dễ cũng chẳng đáng dừng, càng khiến cho hắn phiền lòng không dễ chịu.

Canh giờ nghỉ trưa của Trọng Hoa đều có định, hai khắc đồng hồ vừa đến, Triệu Hoành Đồ liền gõ cửa, ý bảo Chung Duy Duy nhắc nhở Trọng Hoa rời giường.

Chung Duy Duy tận chức tận trách đi tới trước giường, thấp giọng gọi Trọng Hoa: “Bệ hạ, nên thức dậy.”

Trọng Hoa chậm rãi ngồi dậy, duỗi tay một cái, chỉ thấy Chung Duy Duy lùi bước về sau nhỏ không thể nhận ra, rõ ràng cho thấy sợ hắn sẽ làm gì với nàng.

Trong mắt Trọng Hoa hiện lên một chút thất vọng và khó chịu, căm giận mà nói: “Đừng tự mình đa tình, trẫm không có hứng thú với bá vương ngành thượng cung, đối với nữ nhân thay lòng càng không có hứng thú. Trẫm phú hữu thiên hạ, nữ nhân muốn trẫm lâm hạnh có thể xếp hàng từ nơi này đến Thương Sơn, nhiều vô cùng.”

Trọng Hoa cho tới bây giờ nói chuyện giữ lời, lòng tự trọng vô cùng mạnh, nếu như hắn đã tỏ thái độ rõ ràng, thì thực sự sẽ không làm gì với nàng. Chung Duy Duy trầm tĩnh lại, yên lặng vỗ tay, cung nhân nói đuổi nhau mà vào, hầu hạ Trọng Hoa rửa mặt thay y phục.

Cát Tương Quân không lộ dấu vết quan sát Chung Duy Duy một chút, thấy nàng phục sức gọn gàng chỉnh tề, ánh mắt bình tĩnh, biết mới vừa cũng không xảy ra chuyện gì, thì lặng lẽ xoa nhẹ tay nàng, cho nàng một nụ cười an ủi.

Chung Duy Duy đáp lại Cát Tương Quân một nụ cười, mắt thấy Trọng Hoa phải đi, vội vội vàng vàng đi theo ra ngoài.

Vị trí của nàng vẫn bố trí bên cạnh Trọng Hoa, không ngờ vừa nhắc mắt thì vừa vặn thấy gò má của Trọng Hoa, nhưng nàng không có tâm tình đi xem, Trọng Hoa cũng không có tâm tình trêu chọc nàng.

Toàn bộ một buổi chiều, hắn đều xử lý chính vụ, tiếp kiến đại thần, hai người rút cuộc sống yên ổn không sinh sự với nhau.

Lúc hoàng hôn, tất cả các triều thần đều trở về nhà, Trọng Hoa cũng rảnh rồi, hắn muốn đến trường luyện võ để cưỡi ngựa, lúc thay quần áo thấy Chung Duy Duy đứng ở một bên không động đậy, liền nhíu lông mày: “Còn không thay quần áo? Lại muốn lười biếng! Ba ngày sinh bệnh hết hai, thuốc thang trong cung không cần tiền sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Như hình với bóng (2)

Vĩnh Đế vẫn tú, không hề thích đao kiếm cung mã, nên trường luyện võ trong hoàng cung là của thái tử xây dựng khi khai quốc, đến bây giờ đã có vẻ rất cũ nát. Trọng Hoa lại không ngại, cưỡi ngựa chạy băng băng tới tới lui lui, cho đến khi mồ hôi đầm đìa, quần áo ướt đầm, bầu trời tối sầm mới bằng lòng dừng lại.

Chung Duy Duy bởi vì nền tảng cơ thể kém, từ trước đến nay đều không am hiểu chuyện về phương diện này, Trọng Hoa ở bên kia chạy điên cuồng, nàng cũng chỉ dám cưỡi một con ngựa mẹ tính tình dịu ngoan chạy chậm ở vòng ngoài, nhưng mà chạy vài vòng, cũng rịn ra một thân mồ hôi, tâm tình vốn buồn rầu muốn chết cũng đã đi mất mà tốt hơn hơn nhiều, cảm thấy cơm tối nhất định có thể ăn nhiều hơn một chén.

Thị vệ la to một tiếng, mọi người liền biết ngay Trọng Hoa phải về cung rồi. Vì vậy toàn bộ đều dừng lại, xuống ngựa dắt ngựa, thu dọn đồ đạc.

Chung Duy Duyệt cách Trọng Hoa hơi xa, làm sao cũng không đuổi kịp, bởi vì sợ bị đơn độc lưu lại phía sau, liều mạng mà chạy, ai biết ngày hôm nay Trọng Hoa đi rất chậm, đuổi nhanh đuổi chậm, cứ nhiên cho nàng đuổi kịp.

Chung Duy Duyệt thở phào một cái, rốt cuộc không cần lo lắng bị người trù mật bao bọc và bị quý tộc đuổi.

Lý An Nhân làm mặt quỷ với nàng: “Miệng của người ngược lại thật trôi chảy, thân thể nhỏ bé này thật là mập mạp, thì cũng chỉ dám khi dễ ta mà thôi, hơn nữa còn là ý thể hiếp người.”

Chung Duy Duyệt giờ nắm đầm với hắn, quyết định sau này đều phải vận động nhiều hơn, ra một thân mồ hôi, là sẽ nhanh nhẹn, tâm tình cũng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nàng nhìn về phía trước, Trọng Hoa trầm mặc đi bộ ở dưới tường cung, bóng dáng cao gầy thẳng tắp nhìn qua đặc biệt vững chắc có trách nhiệm, giống như là trời có sập xuống, hắn cũng có thể nhắc lên.

Kỳ thực nàng vẫn luôn biết, Trọng Hoa tính tình không tốt, lại thích khẩu thị tâm phi, rất kỳ quặc, nhưng đầu óc lại không hỏng như vậy.

Hắn ép nàng chạy bộ, cưỡi ngựa, kỳ thực cũng là vì tốt cho nàng, năm đó lúc hắn ở Thương Sơn cũng thường ép nàng rèn luyện, chỉ là khi đó khi đó bọn họ tốt, hắn cũng sẽ không lúc nào cũng nói lời khó nghe với nàng.

Chung Duy Duyệt thở dài, để cho mình không nên nhớ đến ngày trước nữa. Nếu đi không xong, nàng cứ thanh thản ổn định ở lại, dốc toàn lực giúp đỡ hắn ngồi vững ngôi vị hoàng đế.

Nàng quyết định tìm một thời điểm thích hợp nói chuyện thật tốt với hắn, bọn họ là đồng môn, coi như không làm được người yêu vợ chồng phu thê, cũng còn có thể làm sư huynh muội đồng môn che chở nhau, không thì liền mất đi ý nghĩa việc tiên đế đưa hắn đi Thương Sơn học tập.

Trở về Thanh Tâm điện, Trọng Hoa muốn tắm rửa thay y phục, Chung Duy Duyệt cũng nhân cơ hội trở về phòng tắm rửa thay y phục. Đến phòng trực nhìn một cái, cửa phòng mở rộng, Thiêm Phúc hầu hạ nàng cũng không thấy đâu, chạy vào để nhìn một cái, đồ đạc của nàng cũng không thấy một cái bóng.

Chung Duy Duyệt lại càng hoảng sợ, nhanh đi hỏi những người xung quanh, kết quả là hỏi ba người cả ba đều không biết, mỗi người đều lắc đầu với nàng, nói mình lúc đó không có ở đó, đang trực.

Chung Duy Duyệt hỏi một lần rồi không hỏi nữa, trực tiếp đi tiền điện. Dù sao trong Thanh Tâm điện này, có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy còn không ai dám nói, ngoại trừ Trọng Hoa không có người nào khác.

Trọng Hoa mới vừa tắm rửa xong đi ra, khoác lông léo một cái áo mỏng trắng như tuyết, lộ ra lồng ngực màu mật ong, mái tóc đen bóng còn đang nhỏ nước, môi hồng răng trắng, trong ánh mắt như hai đầm nước sâu, mỹ mạo phi phạm.

Một đám cung nhân hoàn xuân lặng lẽ nhìn hắn, có mấy người cũng không che giấu, khuôn mặt và cổ đều đỏ cả.

Trọng Hoa làm như không thấy, thấy Chung Duy Duyệt tiến vào, cũng không để ý nàng, ngồi thẳng xuống trước bàn, ra lệnh dọn bữa.

Chung Duy Duyệt ra một thân mồ hôi, không thể tắm rửa thay y phục, cảm thấy toàn thân đều loạn, cả người không được tự nhiên, mặt dày đi tới hành lễ: “Bệ hạ.”

Trọng Hoa làm như không nghe thấy, mặt không thay đổi ăn cơm của hắn, còn có thể xấu xa mà khen một câu: “Món lạc nhạn ban cư* hôm nay không tệ, rất thơm, ngoài giòn trong mềm, nước thơm vị ngon, thưởng.”

(Ban cư: chim ngói)

“Bệ hạ.” Chung Duy Duyệt kim lòng không đậu nuốt nước bọt một cái, đi lên phía trước một bước, cất cao giọng: “Bệ hạ, thần có việc muốn bẩm, thỉnh bệ hạ làm chủ cho vi thần.”

Trọng Hoa giống như mới phát hiện ra nàng, mi chớp một cái: “Hửm?”

Chung Duy Duyệt nói: “Bệ hạ, trong Thanh Tâm điện có trộm vào!”

Trọng Hoa mặt không thay đổi, nhìn thẳng vào nàng không nói một lời.

Chung Duy Duyệt vô cùng sốt ruột: “Thần vừa về phòng trực, phát hiện tất cả mọi thứ bên trong đều không thấy, bao gồm khởi cư chú mấy ngày nay thần ghi chép, còn có danh sách chư vị quý nhân khác trong hậu cung toàn bộ đều không thấy nữa, Thiêm Phúc hầu hạ thần cũng đã mất tích. Đồ của thần không thấy không việc gì, chỉ sợ khởi cư chú và danh sách chư vị quý nhân lọt vào tay kẻ xấu, sẽ bất lợi đối với quý nhân. Thỉnh bệ hạ hạ chỉ nghiêm tra (điều tra nghiêm khắc).”

Triệu Hoành Đồ mi chân co lại, liều mạng nháy mắt với Chung Duy Duyệt, ý là để cho nàng thấy được liền thu lại, đừng làm cho hoàng đế bệ hạ không

xuống đài được.

Chung Duy Duy chỉ làm như không thấy, dám làm sẽ dám nhận, hấn muốn cùng nàng đến âm phủ, hàng ngày nàng và hấn so chiếu, hoàng đế cũng không thể hoàn toàn không nói lý.

Nhưng bọn họ đều rõ ràng đã đánh giá thấp trình độ mặt dày của Trọng Hoa, Trọng Hoa kinh ngạc “A” một tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Triệu Hoành Đồ: “Ồ trong Thanh Tâm điện của trẫm cứ nhiên lại xảy ra loại chuyện này, người đi điều tra, điều tra rõ rồi đến bẩm báo.”

Triệu Hoành Đồ mắt choáng váng, chân tướng chuyện này không cần tra, bởi vì chính hoàng đế bệ hạ bảo hấn làm.

Lúc này tất cả đồ đạc của Chung Duy Duy đều bị dời đến trong một gian nhỏ ngăn cách ở hậu điện, tra tới tra lui không phải là tra được trên đầu hoàng đế bệ hạ sao. Nhưng mà rõ ràng hoàng đế bệ hạ không dự định nhận nợ, cho nên oan uổng chỉ có thể do hấn đến gánh.

Triệu Hoành Đồ lập tức quỳ xuống: “Hồi bệ hạ, chuyện này không cần tra, nô tỳ biết.”

Có thể làm được đại tổng quản Thanh Tâm điện, quan trọng nhất chính là nhanh trí biết nói mò, hấn chậm rãi mà nói: “Trước đó vài ngày Phụng Thiên điện gặp phải lỗi hỏa, giám chính Ti Thiên giám đã xem qua, nói gian phòng trực Chung đồng sử đang ở là nơi thủy long tiềm tàng, con người không thể ở lâu.

Lo lắng đến Chung đồng sử cần ngày đêm theo hầu, nếu đến Thượng nghị cục ở, thứ nhất đi về vô cùng bất tiện, đúng lúc hậu điện đang có phòng trống, nô tỳ liền tự chủ trương, đem đồ của Chung đồng sử dời vào bên trong. Vốn là muốn bẩm báo bệ hạ, thông báo cho Chung đồng sử, lão nô hồ đồ, vội vàng cái khác liền quên, thỉnh bệ hạ trị tội.”

Trọng Hoa phô trương thanh thế: “Người thật to gan! Chuyện quan trọng như vậy dĩ nhiên cũng dám quên, đến một bên quỳ để nhớ thật lâu!”

Triệu Hoành Đồ ngoan ngoãn quỳ sang một bên, không quên nói tiếng xin lỗi với Chung Duy Duy.

Trọng Hoa đằng hoàng hỏi Chung Duy Duy: “Nếu như người cảm thấy bất tiện, muốn dọn đến ở thượng nghị cục, bây giờ liền bảo người dọn đồ đi đi.”

Chung Duy Duy trong lòng tan vỡ tanh bành, đã gặp qua không biết xấu hổ, chưa thấy qua không biết xấu hổ như vậy.

Thượng nghị cục nhất định là không có phòng trống nữa, mấy ngày nay nàng vừa ở trên đỉnh sóng đầu gió, Vì thái hậu xem thấy chỗ sơ hở liền dám hạ thủ với nàng, lùi một vạn bước nói, nếu như nàng phải đi thượng nghị cục ở, Trọng hoa đại khái có thể một canh giờ truyền nàng ba lần.

Nàng buồn bực nói: “Chỉ cần bệ hạ không chê thần âm ỉ, thần liền cả gan mặt dày ở đây, chuyển đến dời đi cũng phiền phức.”

Trọng Hoa nhân nhật gật đầu, một vẻ mặt “Là chính người muốn ở, không ai có thể ép người.”. Kế tiếp mặt rồng đại duyệt, lần lượt đem ngự trù tán dương xong một lần, hết thấy đều có phần thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Như hình với bóng* (3)

* Cái tên chương này có sự thay đổi, nhưng mà mình thấy đại ý cũng giống nhau với lại thêm số 3 nữa nên mình vẫn giữ nguyên.

Trích dẫn: Gian phòng này Triệu Hoành Đồ an bài cho nàng có lẽ nhỏ hẹp hơn so với phòng trực của nàng khi trước, nhưng hơn hẳn ở thanh tịnh, lấy ánh sáng và thông gió đều tốt, trang trí và vân vân có lẽ cũng cao hơn một vài đẳng cấp, chỗ duy nhất không tốt chính là cách tầm điện của Trọng Hoa quá gần.

Thiền Phúc đang thu dọn đồ đạc, thấy Chung Duy Duy đi vào liền kích động nghênh đón: “Đồng sử, đồng sử, các nàng ấy đều nói ngài sắp lên chức, là như thế sao?”

Chung Duy Duy bóp gương mặt ấn đến tròn vo của Thiền Phúc, tức giận nói: “Đúng thế, sắp lên chức, lập tức sẽ bị treo lên tường!”

Nàng không dùng sức, Thiền Phúc cũng không đau, ngây ngốc hỏi: “Treo trên tường là tranh, ngài làm sao sẽ bị treo trên tường chứ?”

“Tranh là cho người nhìn? Ta gần giống như cái đó?” Chung Duy Duy lười biếng nằm vật xuống giường, “Chuẩn bị nước để cho ta tắm rửa.”

Khi ở tại phòng trực, nàng có hai gian phòng, một phòng ban ngày tiếp khách, buổi tối để cho Thiền Phúc ngủ ra đất ngủ nghỉ, một phòng dùng để cất giữ đồ vật quan trọng và ngủ. Muốn đãi một người khách, nói chút chuyện phiếm, cũng có thể ăn tập thể, không ai đến quản. Bây giờ tốt rồi, mọi cử động ở trong mắt người khác, một chủ tự do chân chính cũng bị mất.

Thiền Phúc tay chân nhanh nhẹn, mới đi ra ngoài liền bảo hai tiểu hoạn quan giúp đỡ mang một thùng nước nóng tắm rửa, thường cho hai tiểu hoạn quan, mừng khắp khỏi hầu hạ Chung Duy Duy tắm rửa: “Dọn đến chỗ này thật tốt, ngày trước đồng sử muốn tắm rửa, muốn có nước nóng phải đi xếp hàng, coi như là nhà bếp trên có ý lấy lòng, cũng không nhanh đến vậy. Hôm nay ta vừa mới mở miệng, lập tức liền có người đưa đến. Ban này ta đi ra ngoài, vài người chào hỏi với ta nữa, thật tăng vinh quang!”

Chung Duy Duy từ từ nhắm hai mắt nghe nàng lái nhai vớ vẩn, kim lòng không đậu nhớ đến Tiểu Đường, cũng không biết bây giờ Tiểu Đường vượt qua thế nào.

Tắm rửa xong, lại có người chủ động đến mang đi nước đã dùng qua, thuận tiện còn mang cơm tối của hai người các nàng đưa đến.

Không cần nhiều lời, cơm nước lại so với trước kia phong phú hơn rất nhiều, tiểu hoạn quan về mặt lấy lòng: “Hôm nay bệ hạ muốn ăn lạc nhuận ban cru, bên phía phòng bếp chuẩn bị nhiều mấy phần, Tiết thượng thực nói, đồng sử vất vả, phần này là cố ý để lại cho ngài, thỉnh ngài vui lòng nhận cho.”

Tiết thượng thực tên là Tiết Ngưng Diệp, chương quản đồ ăn thức uống của Trọng Hoa, phẩm là có cái ăn trình lên trên, nàng ta tất nhiên phải thử qua trước. Chức vị này bởi vì vô cùng quan trọng, người không phải là tâm phúc có thể tin tưởng không thể đảm nhận, đồng thời cũng không thể lên lút cùng người bên dưới có bất kỳ qua lại nào, chính là vì sợ cấu kết vùng dậy hại quân chủ.

Trước kia Tiết Ngưng Diệp chống lại Chung Duy Duy, cho tới bây giờ nước sông không phạm nước giếng, gặp mặt chẳng qua gật đầu mà thôi, biểu tượng riêng bên dưới giống thế này vẫn là lần đầu, hơn nữa còn là thức ăn Trọng Hoa đặc biệt chỉ đích danh.

Chung Duy Duy không cho là Tiết Ngưng Diệp có lá gan lớn như vậy, mới ở dưới mí mắt của Trọng Hoa kết giao tình cùng nàng, cho nên nói, phần lạc nhuận ban cru này hơn phân nửa lại là ý của Trọng Hoa. Nàng có phần không làm rõ được tâm tư của Trọng Hoa, coi như là vạch lá tìm sâu* có lẽ tốt hơn so với thế này, cuối cùng khiến cho nàng cảm thấy có mùi vị của âm mưu.

(*Nguyên văn là tìm vụn.)

Nếu không nghĩ ra, Chung Duy Duy liền dứt khoát không suy nghĩ, chia phần lạc nhuận ban cru cùng Thiền Phúc ăn, còn ăn hơn nửa bát cơm tẻ.

Trọng Hoa không bảo người đến gọi nàng, nàng cũng vui vẻ đến thanh nhàn, bưng một chén nước chè xanh ngồi nghỉ giải lao ở trước cửa sổ, nhìn Thiền Phúc thu dọn đồ đạc. Thiền Phúc ăn đến bụng tròn tròn, làm việc đều có phần tốn sức: “Gian phòng quá nhỏ, đồ của ngài quá nhiều, nếu là đều đặt ở trong phòng này, trở mình cũng khó. Ta phải đi tìm Triệu tổng quản thương lượng một chút, xem có thể tìm một chỗ chứa đồ hay không.”

Nàng cho rằng đây là đâu chứ? Muốn thế nào thì được thế đó à? Chung Duy Duy còn chưa kịp ngăn cản nàng ta, Thiền Phúc đã tê tê* chạy chuồn mất. Một lát sau, dẫn theo hai tiểu hoạn quan trở về khuôn đồ. Hưng phấn nói: “Triệu tổng quản nói, bên kia có gian khổ phòng gần như là trống không, vừa lúc có thể đặt đồ đạc và các loại trà, còn có thể để một bàn sách, bày bộ trà cụ, ngài có thể ở bên kia đọc sách viết chữ pha trà.”

(Tê tê: tiếng bước chân)

Nếu không có cách ngăn cản, cứ an tâm hưởng thụ là được rồi. Chung Duy Duy tùy ý Thiền Phúc đi chơi đùa, thu thập gọn gàng xong rồi đi lên phía trước trực.

Trọng Hoa ở dưới ngọn đèn chuyên tâm đọc sách, Cát Tương Quân mang theo mấy người cung nhân yên lặng chờ đợi một bên, thấy Chung Duy Duy đi tới, cung nhân đều lộ ra nụ cười để lấy lòng nàng, Cát Tương Quân cũng cười với Chung Duy Duy, nhưng là nụ cười thân thiện: “Muội đến rồi.”

Chung Duy Duy không chú ý nét mặt của Cát Tương Quân, trước sau như một đáp lại nàng: “Đến rồi, mệt chết muội, chỉ mong ban đêm không nên sinh chuyện nữa. Không biết thượng nghi cục lúc nào mới tuyển ra một vị đồng sử khác, thay nhau trực với muội. Ngày đêm làm nhiệm vụ thế này, thân thể bằng sắt cũng không chịu nổi.”

Cát Tương Quân rũ mắt xuống, ngừng được một lát mới thấp giọng nói rằng: “Nếu thật mệt không thể động đây, giống như bệ hạ nói, làm phi tử sẽ không mệt như thế.”

Chung Duy Duy kinh ngạc nhìn về phía Chung Duy Duy, nàng không nắm chuẩn lắm Cát Tương Quân thật cho là như vậy, trong lòng vẫn không vui.

Cát Tương Quân nói: “Muội đừng trách ta lắm miệng, giao tình của chúng ta không giống với người khác. Có mấy lời ta không nói với muội, phỏng chừng muội vĩnh viễn sẽ không biết. Muội biết chuyện tối hôm qua, mọi người đều nói như thế nào không?”

Đêm qua, nàng và Trọng Hoa, Lữ Thuần, đóng (kịch) qua một đêm trong tấm điện, Trọng Hoa ngủ ở trên giường, Lữ Thuần ngã ra đất nghỉ, nàng ghé vào trên bàn sách ngủ gả ngủ gắt, hừng đông ba người phối hợp ăn ý diễn một vở kịch, hai người kia giả bộ, nàng giúp bọn họ che giấu, chưa từng xảy ra cái gì khác. Chung Duy Duy giương cao chân mày: “Nói cái gì?”

Cát Tương Quân có vẻ khó có thể mở miệng: “Nói, muội và bệ hạ, Lữ Hiền phi, ba người chần lộn cùng nhau ngủ... Dù sao cũng chính là cái ý này.”

Chung Duy Duy nhin oan đến sắp chết, nổi giận đùng đùng nói: “Sao ý nghĩ của những người này dơ bẩn như vậy chứ? Ta đó là đang giữ chức quan nhỏ, đang trực mà! Ta vẫn một mình ngồi chồm hổm trong góc, ngoại trừ viết chữ vẽ vòng, cái gì cũng không làm!”

Cát Tương Quân đồng tình vỗ vỗ vai nàng: “Tỷ tin muội, nhưng mà người khác không tin. Dù sao sẽ không có đồng sử đang làm nhiệm vụ đến vào trong tấm điện, mọi người là chờ ở ngoài điện, bằng không thì, thỉnh thoảng cũng có nữ quan làm nhiệm vụ.”

“Muội thật không có... Mấy ngày này tỷ cũng thấy, ta quả thực chính là ở trong nước sôi lửa bỏng a.” Chung Duy Duy tức chết rồi, đó không phải là Trọng Hoa hai kẻ ngu ngốc này muốn làm khổ nàng sao?

Cát Tương Quân trấn an nàng: “Được rồi, được rồi, đừng giải thích. Tỷ tin muội vẫn không được sao? Ý của ta là nói, dù sao cũng chính là có chuyện như vậy, người phải thừa dịp còn trẻ, thừa dịp bệ hạ còn niệm tình, tìm cho mình đường lui, chớ ngu ngốc hồ đồ, đến phía sau cái gì cũng vót không được.”

Cái này gọi là tin tưởng nàng sao? Rõ ràng chính là không tin nàng mà. Chung Duy Duy không có cách nào giải thích rõ với Cát Tương Quân, không tránh khỏi đem một buồng lửa giận đều chuyển dời đến trên người Trọng Hoa.

Càng xem càng không thấy hần vừa mất, cái tên âm hiểm ác độc này, hần chính là có ý, có ý để cho nàng và hần, Lữ Thuận đồng suốt một đêm, có ý đem toàn bộ đồ của nàng chuyển đến nơi này, thật là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Như hình với bóng (4)

Ban đêm ngày hôm ấy không xảy ra chuyện gì, có lẽ là đêm qua Trọng Hoa ngủ không ngon, cho nên ngủ sớm, cũng không tìm Chung Duy Duy gây rối.

Chung Duy Duy ngược lại thì ngủ không được, Cát Tương Quân nói những lời đó làm cho trong lòng nàng rất không tiếp thụ. Nàng là hạng người như thế sao? Còn có thể cùng Trọng Hoa, Lữ Thuận chơi trò ba người, nàng nếu là người như vậy, làm sao đến nổi đi tới ngày hôm nay.

Lật qua lật lại rất lâu, mới miễn cưỡng ngủ, tỉnh dậy bên ngoài đã đèn đuốc sáng trưng, tiếng roi Trọng Hoa rồi đi cũng vang lên. Cho dù nàng không chải đầu không rửa mặt, chạy nước rút trăm mét ra ngoài đuổi theo, là cũng đã muộn lắm rồi.

Chắc hẳn những người đó lại sắp truyền bậy, nói nàng mới vừa chuyển qua liền dám đến muộn không trực, chân chính là cung chịu mà kiêu, sau đó sẽ lôi ra một đồng nói không thành có, nói không chừng còn muốn nói đêm qua nàng làm gì Trọng Hoa.

Chung Duy Duy buồn bực trong lòng, tìm Thiêm Phúc lời thôi: “Làm gì không gọi ta?”

Thiêm Phúc còn buồn ngủ: “Đêm qua thu dọn đồ đạc quá muộn, không chú ý liền ngủ thiếp đi.” Rất sợ nàng trách tội, chủ động chạy đến một bên quỳ xuống: “Ngài đừng giận ta, ngàn vạn lần chớ không cần ta.”

“Bỏ đi, chú ý lần sau.” Chung Duy Duy trước sau cũng không nghiêm phạt Thiêm Phúc, dùng sức xoa xoa tóc nàng thì coi như hết. Dù sao cũng đã đến mức này rồi, không bằng đi bãi phóng mấy vị cung phi sắp thừa sủng một chút, nàng nhìn giúp Trọng Hoa một chút xem người lựa chọn có thích hợp hay không.

Bởi vì sợ Vi thái hậu tìm làm khó dễ, sai người đi đem Lý An Nhân đến đây. Lý An Nhân trăm loại không tự nguyện: “Người nghĩ ta nhàn rỗi à? Trong tay ta cũng có một đồng việc to đừng cần hoàn thành, làm trễ nãi một chút chuyện, bệ hạ trách tội, người thay ta chịu phạt à?”

Chung Duy Duy uy hiếp hần: “Nếu như người không đi theo ta, ta liền nói cho bệ hạ, nói người không muốn tận trung vì hần, nói người ăn trộm đồ của hần.”

Lý An Nhân nổi trận lôi đình: “Ta không muốn tận trung bệ hạ khi nào? Ta ăn trộm đồ của bệ hạ lúc nào?”

Chung Duy Duy âm hiểm mà cười: “Sáng sớm ngày hôm trước, ta tận mắt nhìn thấy, có muốn mời bệ hạ quyết định hay không?”

Lý An Nhân xi hơi, phần hận trừng nàng: “Nữ nhân ác độc hư thối tim ruột. Vật kia để đấy thì bị hư, ta là thay bệ hạ tiết kiệm bạc.” Ăn vụng cũng không phải một mình hần, nữ nhân này ăn vụng lợi hại hơn, làm sao nàng chỉ theo dõi hần?

Chung Duy Duy đem một bàn tay đưa cho một trái táo, lửa hần: “Đứng đứng, ta là nữ nhân xấu xa, người trung thành với bệ hạ nhất, đi thôi, đi nhìn với ta, các quý nhân ai đáng yêu nhất xin hì, chúng ta để cử nàng với bệ hạ, còn có thể được trọng thưởng nữa chứ.”

Lý An Nhân nhìn có chút há hê đi theo nàng: “Nữ nhân xấu xa, đợi đến khi bệ hạ phát hiện các quý nhân thật là tốt, người sẽ thất sủng thôi.”

Chung Duy Duy lười biếng cười: “Đứng vậy, ta thật đáng thương mà.”

Lý An Nhân thấy nàng không thêm đề ý, tức giận mà ngậm miệng.

Cung phi mới tiến cung đều là những cô gái xinh đẹp đang độ mười bốn đến mười tám tuổi, hoặc xuất thân từ thế gia, hoặc xuất thân từ trọng thần, thu cúc xuân lan, ai cũng có sở trường riêng. Thấy đồng sử Chung Duy Duy đây, không có chỗ nào mà không phải là nhiệt tình bốn phía, lấy lòng các loại, hần không thể dứt lốt ngoài sáng, để cho nàng an bài bản thân tỷ tâm sớm một chút.

Cũng có nghe nói Chung Duy Duy này là đồng sử đang hồng* nhất, ngoài mặt lầy lờn, ngấm ngầm đề phòng, Chung Duy Duy cảm thấy không thẹn với lương tâm, cười cười nói nói, đối xử bình đẳng, tiết lộ một ít sở thích nhỏ của Trọng Hoa cho các nàng nghe, trăm hoa đua nở trăm nhà đua tiếng, tận lực tranh thủ làm sủng phi.

(Tựa như từ hot)

Hai người cung phi nàng có trọng điểm khảo hạch chính là, một người tên là Trần Tê Vân, xuất thân từ đại tộc Giang Đông, phụ thân là hàn lâm học sĩ chính tam phẩm, một người tên là Hồ Từ Chi, trưởng tôn nữ của người được tin nhiệm huân quý *Trần Lưu Hầu, Trần Lưu Hầu ở kinh thành là công thần quyền quý rất có danh vọng.

(Huân quý: công thần quyền quý.)

Trần Tê Vân trầm tĩnh ôn nhu, đọc nhiều thi thư, Hồ Từ Chi trang nhã hiền hòa nổi tiếng là người có đức có tài, tuy rằng thua kém Vi Nhu và Lữ Thuần xinh đẹp tể nhị, nhưng Chung Duy Duy cho rằng, người không thể xem bề ngoài nếu như chăm chú bồi dưỡng nói không chừng có thể đánh một trận.

Sau khi cùng các cung phi trao đổi qua, nàng nắm chắc thời gian đi thượng nghị cục nói rõ ràng chuyện giao phó, lại cùng Đậu Phương hỏi thăm chuyện bổ sung đồng sử. Đậu Phương thẳng thắn: "Nội thị ngắn hạn không thể bổ sung vào, ta chọn trước một người, mới đem tên báo lên, liền bị Vạn An cung bắt lỗi trách mắng một lần đảo đê, bên Vạn An cung kia mặt khác lại đề cử một người, bệ hạ vẫn dằn xuống. Cho nên chỉ có người chống đỡ trước."

Hai mẹ con này đang đầu sức đây, ai cũng muốn đem đồng sử khác đổi thành người của mình để làm, giống như là Lý Tỷ Bà và Cát Tương Quân tranh đoạt chức vị thượng tẩm, không phải là so Lý Tỷ Bà và Cát Tương Quân ai có bản lĩnh hơn, mà là Trọng Hoa và Vi thái hậu so hung ác.

Chung Duy Duy cam chịu số phận mà về Thanh Tâm điện. Phương Kiện vừa lúc đang làm nhiệm vụ, thừa dịp Lý An Nhân không chú ý, nháy mắt ra hiệu với nàng, gương mặt cô vẻ lo lắng. Chung Duy Duy nói dăm ba câu tách khỏi Lý An Nhân, gọi Phương Kiện qua: "Xây ra chuyện gì?"

Phương Kiện cúi mũi xuống, để cho nàng nhìn vết thương trên đầu hấn: "Ta xin lỗi người, trước người bảo người đưa cho ta hai phong thư, để cho ta giúp người mang ra khỏi cung đi gửi. Ta cất giấu bên mình, dự định ngày tiếp theo trực xong thì mang ra ngoài, nhưng ta chạy không thoát, lúc đó đi tới cửa cung thì bị người khác ngăn cản, bọn họ che mắt ta, bịt miệng của ta, đem ta kéo lê đến trong góc phòng, tịch thu thư, sau đó đánh ta một gậy ngất xỉu."

"Xem đại phu rồi chứ?" Mặt Chung Duy trầm xuống, nói như vậy, cách cư xử quái lạ của Trọng Hoa đã có thể giải thích thông suốt rồi. Ngày đó hấn đột nhiên gọi nàng tới để hỏi linh hội tâm đắc của trà đạo, lại buộc nàng đem hấn thoát hết, tiếp theo đột nhiên chuyển nàng đến hậu điện ở, vừa cho ăn ngon, vừa cung cấp thuận tiện khắp nơi, ngay cả nàng dậy trễ cũng không gây khó dễ.

Rõ ràng chính là muốn nhìn chăm chăm vào nàng cho đến chết. Suy nghĩ lại những lời Cát Tương Quân đã nói một chút, trong lòng càng khó chịu giống như ăn phải ruồi. Hấn coi nàng là gì? Có gì khác so với nuôi chó chứ? Bởi vì hấn thường xương thịt cho nàng ăn, cho nên dù cho hấn muốn làm cái gì cũng nghe theo hấn, không thể có ý nghĩ của chính mình, lại càng không thể có một chút tự do.

"Người đừng lo lắng, ta không có gì đáng ngại, tổn thương da thịt thôi." Phương Kiện thấy Chung Duy Duy sắc mặt khó coi, lo lắng hỏi: "Thư kia của cô quan trọng lắm không, sẽ không mang đến phiền phức lớn cho người chứ? Nếu tại ta, nếu như ta cẩn thận một chút, đừng để cho bọn họ phát hiện, hoặc là ta lanh trí sớm một chút cũng sẽ không có những chuyện này."

"Không sao đâu, chẳng qua là thư nhà bình thường mà thôi, là những người đó tâm tư xấu xa" Chung Duy Duy trấn an Phương Kiện, "Cũng không phải là lỗi của người, nhất định bọn họ đã nhìn chòng chọc lâu rồi, muốn trách cũng chỉ có thể trách ta không làm cẩn thận."

Phương Kiện tin là thật: "Chỉ là thư nhà bình thường vậy còn tốt, nhưng mà Tiểu Chung người cũng phải cẩn thận một chút, nếu như có người có tình làm khó dễ người, lúc nào cũng có thể lấy ra bói móc khuyết điểm được. Người nói với bệ hạ, để cho hấn phái hai nhân thủ đến cho người, ta sợ những người đó sẽ bắt lợi với người."

"Được, ta nhớ rồi." Chung Duy Uy đủ loại tư vị lầy lờn trong lòng, nếu như Phương Kiện biết người nhìn chăm chăm vào nàng mà còn cướp đi thư chính là người của Trọng Hoa, thật không biết sẽ có hành động cảm tưởng gì.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Chuyện cũ (1)

Ngày hôm đó Trọng Hoa rất bận rộn, bữa trưa, cơm tối đều truyền ở ngự thư phòng Chiêu Nhân cung, cùng dùng với các thần công. Khi mọi người đợi đến canh hai, lại nghe hấn nói không về, ngủ lại Chiêu Nhân cung.

Việc này có nghĩa là ít nhất Trọng Hoa đến trưa mai mới có thể về, thực sự là thời gian thoải mái khó được, các cung nhân đều rất thả lỏng, chỉ có Chung Duy Duy ỉu xiu, cõng lòng đầy phiền muộn, ngay cả Tiết Ngưng Diệp bảo người đưa cho nàng thức ăn ngon, cũng không thể khiến cho nàng vui vẻ chút ít.

Cát Tương Quân đến tìm nàng nói chuyện, thấy bộ dáng nàng nửa chết nửa sống, nhin không được nói nàng: “Không biết muội đây nghĩ như thế nào, có mấy người có thể ở nơi này? Sáng sớm hôm nay ngủ quên không thức, bệ hạ cũng không trách tội muội. Còn muốn thế nào đây?”

Chung Duy Duyệt tự giễu: “Đúng vậy, muội chính là được voi đòi tiên, tính tình không biết tốt xấu, mỗi ngày nên đánh ta vài hèo, muội chỉ biết tốt xấu thôi.”

Cát Tương Quân nhìn chằm chằm nàng một hồi, đem Thiêm Phúc điều đi, nghiêm túc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Chung Duy Duyệt lắc đầu: “Không có chuyện gì, là vấn đề của bản thân muội, cảm thấy làm cái gì đều không khơi dậy được hứng thú mà thôi.”

Cát Tương Quân lạnh lùng nói: “Nếu như muội còn xem ta là bằng hữu, liền dâng hoàng nói cho ta biết, có lẽ ta còn có thể suy nghĩ phương pháp giúp muội. Nếu như muội không xem ta làm bằng hữu, vậy thì cái gì cũng không cần nói đâu.”

Chung Duy Duyệt nằm lý ở trên giường than thở: “Không phải là không chịu nói cho tỷ biết, mà là ta cũng không biết nên nói như thế nào.”

Bí mật giữa Trọng Hoa và Lữ Thuần là tuyệt không thể nói, có thể nói cũng chỉ còn lại có chuyện thư nhà thôi, “Ngày đó ta chọc giận bệ hạ, cho rằng sẽ không sống nổi nữa, liền viết hai phong thư cho nhà, nhưng mà thư này không thể gửi ra ngoài, người giúp ta truyền tin lại bị che mắt rồi đánh ngất xỉu, đoạt thư đi rồi.”

Nàng không đem lời nói hết, Cát Tương Quân cũng hiểu được ý nàng, nhíu mi tâm: “Muội không kể lời gì không nên kể chứ?”

Chung Duy Duyệt lắc đầu: “Không có.” Nàng và Hà Thoa Y trong sạch, chuyện rách chuyện nát trong cung cũng không có cái gì tiện nói, nhưng mà nếu như liên hệ với chuyện tình ngày trước, thì không dám đảm bảo Trọng Hoa có phải sẽ lại suy nghĩ nhiều hay không.

Cát Tương Quân trầm mặc trong chốc lát, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Muội đã xem ta là bằng hữu, có một số việc ta không thể không nói cho muội biết. Muội sau này, vẫn không nên lui tới với người sư huynh kia nữa, bằng không thì hại người hại mình, hà tất chứ.”

Hại người hại mình? Lẽ nào Trọng Hoa xuống tay với Hà Thoa Y sao? Chung Duy Duyệt nhin không được hỏi Cát Tương Quân: “Có ý gì?”

Cát Tương Quân đi tới cạnh cửa nhìn khắp nơi, lúc này mới đi về nhỏ giọng nói: “Có ngày Triệu tổng quản ở ngoài điện đốt thư, trong lúc vô ý ta thấy trên phong thư có viết tên của người, lại thấy được ba chữ Hà Thoa Y, chữ viết là của cùng một người, loại lỗi chữ thảo rất phóng túng đó.”

Trong mắt Chung Duy Duyệt hiện lên một tầng tức giận, không cần hỏi, nhất định là đại sư huynh gửi thư đến cho nàng, bị Trọng Hoa chặn lại đem xuống đốt mất. Nàng còn nói sao, vì sao mấy ngày nay bên Thương Sơn kia không có một chút tin tức truyền đến, hóa ra là như vậy.

Cát Tương Quân thấy nàng không nói lời nào, khẩn trương nói: “Không phải muội không tin ta chứ? Hay là... Có lẽ ta nhìn lầm.”

“Không có gì.” Chung Duy Duyệt lắc đầu, lại chuyện này Trọng Hoa thật làm ra được. Hồi đó ở Thương Sơn, khi còn bé còn tốt, lúc nàng cập kê, nếu là ngày nào đó nàng nói hơn một câu với đại sư huynh, hẳn có thể thổi tắt đi tìm trà của đại sư huynh, còn thường thường giả bệnh kiếm cớ, không cho nàng đi tham gia trà hội và vân vân của đại sư huynh tổ chức.

Theo thống kê không đầy đủ, bởi vì đại sư huynh bày tiểu táo cho nàng, phụ đạo nàng đọc sách viết chữ, mang cái gì ngon cho nàng ăn, thì Trọng Hoa sẽ ồn ào cùng đại sư huynh xấp xỉ có mười lần.

Nàng trách hẳn quá hẹp hòi, hẳn ngược lại trách nàng ngu ngốc, cho rằng đại sư huynh không phải là người tốt, đối với nàng không có ý tốt, nhưng mà đại sư huynh qua từ trước đến nay luôn quang phong tể nguyệt, chưa từng làm bất kỳ chuyện gì quá giới hạn, nói qua lời khác người, đối với nàng từ trước đến nay vẫn luôn tốt.

Sau khi nghỉ phụ mát, nàng bị ép vào cung, cùng sư mẫu, đại sư tỷ gần như xé rách mắt, cũng cùng Trọng Hoa ân đoạn nghĩa tuyệt, nếu không phải đại sư huynh giúp nàng chăm sóc Chung Mậu, giải trừ lo âu ở nhà của nàng, nàng thực sự là không biết nên làm gì bây giờ.

“Còn có, ta còn nghe Lý An Nhân lặng lẽ nói cái gì đó với người khác, đi Thương Sơn nhất định phải cẩn thận kỹ lưỡng, đừng để cho người khác phát hiện, việc xong liền nhanh chóng trở về, ngàn vạn lần đừng khách khí nương tay... Không nên phụ giao phó của bệ hạ...”

Khi ấy nàng phải rời khỏi hẳn, rời khỏi Thương Sơn vào cung, Trọng Hoa liền cầm theo kiếm khiêu chiến với đại sư huynh, nếu không phải đại sư huynh không tính toán với hẳn, sớm né tránh, còn không biết tiếp sau sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Hẳn thực sự chỉ vì một món chuyện cũ như vậy, mới leo lên để vị liền không kịp chờ đợi đuổi tận giết tuyệt sao? Nếu như là thật, vậy chính là nàng mắt mù nhìn lầm hẳn, ngay cả đồng môn và quân thân cũng không thể làm tiếp nữa.

Cho nên ngày hôm nay hẳn không về, là có ý tránh né nàng sao? Chung Duy Duyệt đứng dậy, cầm đầu chạy ra ngoài, nàng cần phải tìm Trọng Hoa không hỏi rõ không được.

Cát Tương Quân bị nàng dọa, túm chặt cánh tay nàng không cho đi, nhỏ giọng cầu nàng: “Người muốn đi tìm bệ hạ hay sao? Bây giờ cửa cung đã được khóa lại rồi! Coi như là muội có thể bảo người khác mở cửa, bên ngoài có người đang chờ tìm muội tính sổ cũng không chừng! Tìm được bệ hạ muội có thể làm gì? Bằng vào mấy câu nói không căn cứ của ta? Muội không nên như vậy, Tiểu Chung, muội sẽ hại chết chính mình, cũng sẽ hại chết ta.”

Chung Duy Duy cắn chặt môi, nắm chặt bàn tay, toàn thân căng thẳng: “Đây là chuyện khi nào?”

“Chính là chuyện của chấp tội ngày hôm qua.” Cát Tương Quân nhỏ giọng khóc: “Đều tại ta lảm nhảm, ta nói gì sai à. Có lẽ là ta nghe lầm, hiểu sai ý, Tiểu Chung à, muội suy nghĩ một chút, coi như là muội tìm được bệ hạ, cũng không kịp nữa rồi, chính lệnh phải sáng mai mới có thể tuyên bố ra bên ngoài, còn chưa nhất định có thể đuổi lên trước người đứng đầu chấp hành nhiệm vụ đâu...”

Bốn chữ “Chấp hành nhiệm vụ” này kích thích Chung Duy Duy sâu sắc, kéo dài hơn một khắc, thì có nghĩa là nguy hiểm của đại sư huynh nhiều hơn một phần. Chỉ cần Trọng Hoa chịu thay đổi chủ ý, phái người ra ngoài đi suốt đêm đuổi kịp người đi trước, luôn có thể ba ngày hai ngày đuổi kịp. Nàng cố sức gạt tay Cát Tương Quân, mở cửa.

“Tiểu Chung.” Cát Tương Quân tuyệt vọng ngã quỵ dưới đất, răng trên đập vào răng dưới, toàn thân run rẩy thành một khối, “Muội không nên vọng động chứ!”

Chung Duy Duy thấp giọng nói: “Lau nước mắt nhanh lên tỳ, không nên lộ ra manh mối, ta cũng sẽ không nói ra là tỳ cho ta biết điều này.”

Cát Tương Quân còn muốn khuyên nhủ, Chung Duy Duy lạnh mặt: “Ta thời gian quý giá, tỳ chỉnh lý nhanh lên rồi rời đi đi, ta chờ tỳ đi rồi, ngồi một lát thì ra ngoài.”

Cát Tương Quân vội vã lau mặt, lại dậm thêm phần, bước nhanh đi ra ngoài, đi tới cửa dừng lại, rừ mắt không dám nhìn Chung Duy Duy, thấp giọng nói: “Tiểu Chung, muội bảo trọng.”

“Muội biết rồi.” Chung Duy Duy nhìn theo Cát Tương Quân rồi đi, đi gọi Thiêm phúc đến phân phó vài câu, tìm một quyển sách cầm đi, đi tìm Nghiêm Trữ phó tổng quản Thanh Tâm điện mới nhậm chức, đi thẳng vào vấn đề: “Ta có đại sự cơ mật vô cùng quan trọng, phải gấp mặt bệ hạ ngay tức khắc.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chuyện cũ (2)

Nghiêm Trữ quản lý chìa khóa cửa cung Thanh Tâm điện, khi Triệu Hoành Đồ không có ở bên này thì tất cả việc vặt vãnh đều do hắn quản, tuy rằng lý do của Chung Duy Duy đầy đủ, nhưng phân lượng cũng không đủ nặng, dù sao nàng chỉ là một nữ quan nội cung, chuyện có thể bao lớn đây?

Nếu là những người khác, Nghiêm Trữ sớm phun nước bọt trở về, nhưng Chung Duy Duy rõ ràng không giống họ, đặc tội không tốt. Hắn nhìn thương lượng cùng Chung Duy Duy: “Chung đồng sử, không phải là ta không dân xếp, người xem đi, bên ngoài trời đang mưa, cửa cung này cũng đã bị khóa, nếu không phải là quân vụ khẩn cấp, hoặc là thủ dụ của bệ hạ, bằng không không thể mở.”

Chung Duy Duy mắt đã nhanh hồng, không quan tâm mà lạnh lùng nói: “Xảy ra chuyện gì người phụ trách sao?”

Trước đây nàng ở trước mặt Vĩnh đế làm đến cư lang, cũng có lúc nửa đêm ra bên ngoài truyền lại chính vụ khẩn cấp, trong mấy ngày nay tân đế đối xử với nàng thế nào, mọi người cũng đều nhìn cả ở trong mắt.

Nói là đồng sử hậu cung, nhưng mà chuyện của khỏi cư lang cũng để cho nàng kiểm, càng là một bước lên trời, từ phòng trực dời đến chỗ cách tẩm điện của bệ hạ chỉ có một bước, ngay cả phi tử sủng hạnh cũng phải tùy thân mang theo. So với tâm phúc càng tâm phúc hơn, gần như chính là gắn liền ở bên cạnh.

Nghiêm Trữ không dám quá đắc tội Chung Duy Duy, cũng sợ xảy ra chuyện gì thật hấn gánh vác không nổi, liền điều hòa nói: “Như vậy đi, ta sai người đi trước bẩm báo bệ hạ, nếu như bệ hạ bằng lòng gấp ngài, ta sẽ mở cửa. Nếu như bệ hạ không cho, ngài đi về nghỉ ngơi, không cần biết chuyện gì sáng mai lại nói, thế nào?”

Chung Duy Duy nhận lời: “Được. Làm phiền Nghiêm tổng quản.”

Nghiêm Trữ nghe thấy nàng chào hỏi, cũng hài lòng, ngoắc gọi tới hai người đồ đệ, ngay trước mặt Chung Duy Duy như vậy mà dặn dò một phen, “Các người đi nhanh về nhanh, không nên chậm trễ, chớ lỡ việc.”

Chung Duy Duy nói: “Ta trở về chờ tin của Nghiêm tổng quản.”

Bước nhanh đi ra bên ngoài, lặng lẽ mò mẫm đứng trong bóng tối, đợi đến khi Nghiêm Trữ mang người mở cửa, lại lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chạy như điên ra ngoài. Nghe thấy người ở phía sau hô to gọi nhỏ một vùng, cùng lười để ý, phân biệt phương hướng một chút, hướng Chiêu Nhân cung đặt ngự thư phòng đợi mưa mà chạy.

Không biết có phải vận khí nàng quá tốt hay không, dọc theo đường lớn chưa từng ngoài ý muốn gặp người khác, ngay cả thị vệ tuần tra cũng chưa từng gặp. Một hơi chạy đến ngoài Chiêu Nhân cung, quả nhiên Chiêu Nhân cung đã bị khóa mất, nàng tiến lên dùng sức vỗ vào cửa cung, lớn tiếng gọi Trọng Hoa: “Bệ hạ, bệ hạ, nhị sư huynh, thần là Chung Duy Duy, có chuyện quan trọng khẩn tâu!”

Có thị vệ nghe tiếng qua đây bắt nàng lại, nàng liều mạng gọi to, tiếp theo Nghiêm Trữ cũng đội mưa chạy tới, về mặt âm trầm tức giận nói: "Chung đồng sử, ngươi rất không trọng nghĩa! Ta nói đạo lý với ngươi, ngươi lại giở trò với ta! Kinh động thánh giá, ai chịu trách nhiệm được đây? Theo ta về trước, có chuyện gì sáng mai lại nói."

Chung Duy Duy không thềm nghe, kéo cổ họng gọi to, một thanh âm "Kêu kệt" vang lên, cửa cung nặng nề bị người từ trong mở ra, Triệu Hoành Đồ đi đến: "Bệ hạ tuyên triệu Chung đồng sử."

Như vậy cũng có thể? Đây rõ ràng chính là trái với cung quy mà. Mọi người yên lặng, mắt mở trừng trừng nhìn Chung Duy Duy vào Chiêu Nhân cung, lại nhất tề liếc nhau, nhanh chóng ngậm miệng lại. Có mấy người bắt tay kéo Chung Duy Duy qua, thậm chí còn khần trương nhìn xem, mình có quá phận, hoặc là làm bị thương nàng hay không.

Chung Duy Duy trước đó nghĩ có vô số sức mà tìm không được, đến khi bước vào đại môn của Chiêu Nhân cung, thì cả người đều mềm nhũn, tựa ở trên tường thở gấp không ngừng. Triệu Hoành Đồ bảo cung nhân đến đỡ nàng, kinh ngạc hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Chung Duy Duy không có sức trả lời ông ta, khẽ lắc đầu, giùng giàng đi vào trong. Trong tấm điện đèn đuốc sáng trưng, Trọng Hoa chỉ mặc áo lót trong, tóc tai rối bù ngồi ở trên tháp, thấy nàng một thân toàn nước bùn tiến đến, ghét bỏ mà ném cho nàng một cái khăn để lau, nói móc nàng: "Trời sắp sập xuống rồi sao? Hay là có người đang đuổi theo muốn lấy mạng ngươi? Nhìn bộ dạng chật vật này của ngươi, chỗ nào có một chút phong phạm đáng vẻ của ngự tiền nữ quan đáng nói đây!"

Hắn còn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra thế này! Chung Duy Duy chột bỏ khăn xuống, hung tợn trừng mắt Trọng Hoa, hoàn toàn không để ý nước mưa trên thân làm tấm thảm gấm dưới chân vừa ướt vừa bẩn.

Trọng Hoa môi vốn đang vênh nhẹ đã cụp xuống, về mặt cũng theo đó mà trở nên lãnh đạm: "Chuyện gì?"

Chung Duy Duy hít một hơi, nặng nề quỳ xuống: "Cầu bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, tha mạng cho đại sư huynh."

Trọng Hoa thần sắc ngưng lại, lập tức cười nhạt: "Ngươi đang nói cái gì? Trẫm nghe không hiểu. Ngươi đêm hôm khuya khoắt, mạo hiểm mưa to, không quan tâm cung quy, không cần mạng sống, xông vào Chiêu Nhân cung, quấy nhiễu thánh giá, chính là vì nói với trẫm việc này?"

Chung Duy Duy không đếm xỉa đến, thấy chết không sờn nhìn tấm thảm trước mặt, thấp giọng nói: "Thần cầu xin bệ hạ, cũng là cầu nhị sư huynh, nể mặt nghĩa phụ, nể mặt trên tình nghĩa đồng môn, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, bỏ qua cho đại sư huynh."

Thực sự là buồn cười, hắn còn chưa kịp làm gì cả, nàng không rõ liền đem cái mũ này chụp vào trên đầu hắn. Lẽ nào ở trong mắt nàng, hắn chính là người dễ tiện, xấu xa, dơ bẩn đến tình trạng này? Là kẻ hèn nhát chỉ biết dựa vào quyền lực trong tay, thắng không anh hùng mà giết chết tình địch?

Chỉ là giữ tạm hai phong thư mà thôi, là hắn có thể giết chết Hà Thoa Y sao? Hà Thoa Y làm ra loại chuyện đó, hắn cũng chưa làm gì Hà Thoa Y, không phải bởi vì nhát gan, mà là sợ nàng khổ sở. Nàng chế giễu, xem hắn trở thành người như thế nào? Chẳng lẽ nói, nàng và Hà Thoa Y một ngày đêm không thư từ qua lại, sẽ chết ngay sao?

Gân xanh trên trán Trọng Hoa nhảy loạn, đôi môi run run: "Ngươi hãy nghe cho kỹ, Chung Duy Duy, trẫm vốn là không muốn động đến cái tên bại hoại nhả nhận kia, nhưng mà ngươi nhắc nhở trẫm, trẫm thật đứng là muốn động vào hắn!"

"Người đâu!" Hắn lớn tiếng kêu to, Triệu Hoành Đồ giống như là con nhỏ bị dọa sợ nhảy ra: "Bệ hạ có gì phân phó?"

Trọng Hoa đỏ mắt, hung ác nói: "Truyền ý chỉ của trẫm, bảo mười ba người 'vệ' lập tức lên đường xuất phát, đi Thương Sơn, xách đầu của tên Hà Thoa Y đến gặp!"

Triệu Hoành Đồ mới chỉ chậm một chút, hắn liền tức giận hét lên: "Ngươi có phải cũng muốn chết hay không?"

Triệu Hoành Đồ chạy như điên, Chung Duy Duy chột nhào đầu về phía trước, gắt gao níu lấy y phục của Triệu Hoành Đồ, hung ác mà trừng mắt Trọng Hoa: "Ngươi giận thì xả vào ta, làm khó dễ người vô tội hết giận tính là cái gì? Ngươi là hoàng đế rất giỏi à? Hoàng đế có thể xem mạng người như cỏ rác không nói đạo lý không biết xấu hổ sao?"

Triệu Hoành Đồ sợ đến đưa tay bịt miệng nàng: "Bà cô à, ngươi điên rồi à."

"Ngươi buông..." Chung Duy Duy đích thật là điên rồi, mười ba 'vệ' là ám vệ chỉ lệ thuộc vào hoàng đế, không phải hoàng đế không thể điều động, các đời lịch đại hoàng đế đều tổn vô số tâm huyết ở trên người bọn họ, sức chiến đấu vô cùng mạnh, bản lĩnh ám sát cũng là số một số hai.

Nàng từng chính mắt nhìn thấy, Vĩnh đế ra lệnh một tiếng, sáng ngày tiếp theo, đầu tên ác nhân vốn đang ở ngoài trăm dặm cũng đã đặt trên ngự tiền.

"Cút ra ngoài!" Trọng Hoa một cước đá văng Triệu Hoành Đồ, nắm đầu vai Chung Duy Duy, dùng ánh mắt muốn ăn thịt người gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng, nghiêng răng nghiêng lợi: "Chung Duy Duy, ngươi vì hắn nói ta như vậy? Ngươi vì hắn không để ý sống chết như vậy? Hắn vô tội? Ta không nói đạo lý xem mạng người như cỏ rác không biết xấu hổ?"

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chuyện cũ (3)

Đã đi đến bước này rồi, thật sự là Chung Duy Duy đều không để ý tới cái gì cả, càng hung ác trừng mắt lại với Trọng Hoa, hung hăng cạy tay hắn ra, một chút cũng không chịu nhượng bộ lẫn nhau: "Y không phải không có tội, ngươi vô tội? Ngươi nói đạo lý, ngươi không xem mạng người như cỏ rác, người có mặt mũi, người sẽ không làm ra chuyện như vậy? Ngươi mắng y là bại hoại, vậy ngươi lại xem là cái gì?"

Trọng Hoa tự nhiên không sợ khí lực như mèo của nàng, tư thế bất giam nàng muốn hỏi cho rõ: "Ngươi nói rõ đi! Ta làm cái gì? Ta bại hoại? Ta thế nào không biết xấu hổ?"

Người rõ ràng không biết xấu hổ là Hà Thoa Y, hắn kính Hà Thoa Y làm huynh trưởng, xem Hà Thoa y như một nửa sư phụ, Hà Thoa Y đối với hắn như thế nào, biết rõ hắn và Chung Duy Duy lưỡng tình tương duyệt, hết lần này tới lần khác cứ chen một chân vào, ngay trước mặt Chung Duy Duy lấy lòng các loại, giả bộ vô tội đủ loại, Chung Duy Duy quay lưng lại liền khiêu khích ghét bỏ hắn trăm điều, mỗi lần nổi lên phân tranh, chính là một bộ dạng vô tội rộng lượng.

Những thứ này hắn đều nhìn, dù sao không phải là đại gian đại ác, chuyện ghen tuông nhỏ nhặt mà thôi. Nhưng mà Hà Thoa Y ngàn không nên, vạn không nên, không nên vào lúc hắn sứt đầu mẻ trán bị thương nặng chưa lành mà bỏ đá xuống giếng, câu dẫn Chung Duy Duy không nói, còn xúi giục Chung Duy Duy rời khỏi Thương Sơn tiền cung.

Chuyện lần này cũng thế, rõ ràng là nàng bị người khác xúi giục tính kế, nàng còn không biết, đã bắt đầu chỉ trích hắn, muốn cùng hắn liều mạng người chết ta sống. Ở trong mắt nàng, hắn thậm tệ giống như thế sao?

Trọng Hoa càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng thất vọng đầu kho, hận không thể mở đầu của Chung Duy Duy ra, nhìn xem những thứ chứa đựng bên trong có phải là hồ dán, kẻ ly gián rõ ràng như thế, hắn tùy tiện là có thể nhìn ra, nàng làm sao vẫn không nhìn ra chứ?

Chung Duy Duy đương nhiên không biết Trọng Hoa đang suy nghĩ gì, nàng tức giận nói: "Ngươi dám nói người không có cầm giữ thư đại sư huynh gửi cho ta sao? Ngươi dám nói người không có cầm giữ thư nhà ta gửi cho đại sư huynh à? Ngươi dám nói người không phải người theo dõi ta sao?"

Một đại nam nhân, hẹp hòi nhỏ mọn đến loại trình độ này, cũng là hiếm thấy! Đừng nói ta đổ oan cho ngươi, năm đó ngươi đã có đức hạnh này! Năm đó ta phải rời khỏi Thương Sơn vào cung, lẽ nào ngươi không cầm kiếm truy sát đại sư huynh? Còn có những chuyện ngươi làm kia, đừng cho là không nói ta cũng không biết. Là mất ta bị mù, mới có thể ở bên cùng với loại người phong lưu trụy lạc thành tính, bá đạo lại ích kỷ như ngươi!"

Rõ ràng là hắn có lỗi với nàng, làm tổn thương thấu triệt lòng nàng, nghĩa phụ đột nhiên qua đời, Chung Mậu đột nhiên phát bệnh cấp tính thiếu chút nữa đã chết, nàng tìm khắp nơi không thấy hắn. Đại sư huynh giúp đỡ, thật vất vả tìm được hắn, lại thấy hắn ôm người khác, nói cái gì không phải sợ, ngộ nhờ thật sự có con thì sanh ra là được, hắn sẽ chăm sóc mẹ con các nàng thật tốt, đem con nuôi dưỡng thành người, ai dám đối xử với con không tốt, hắn liền muốn mạng người đó...

Đều đã đến bước này, nàng còn cái gì mà suy nghĩ được đây? Nói nhiều một câu nàng đã cảm thấy mất địa vị. Tâm nàng đã chết, phải xin sư mẫu và đại sư tỷ giúp đỡ, bắt buộc đi đáp ứng thay đại sư tỷ vào cung, lúc này mới giữ được mạng sống Chung Mậu.

Đại sư huynh vì tỷ đệ nàng và Chung Mậu bôn ba hai nơi, làm nát lòng, thiếu chút nữa đã từ trên vách đá té xuống. Hắn đâu, vừa xuất hiện liền đòi đánh đòi giết, xách theo kiếm muốn giết đại sư huynh, cãi nhau với nàng, một mực chắc chắn là nàng có lỗi với hắn, nặng nề tham hư vinh phú quý, không có lương tâm, mắng nàng bốn năm, hận nàng bốn năm.

Chung Duy Duy nhớ đến chuyện ngày trước, lòng đau như đao cắt, lệ rơi đầy mặt: "Ngươi đừng tưởng giam ta cả đời ta liền sợ ngươi, ta cho ngươi biết, nếu như đại sư huynh xảy ra chuyện gì, ngươi không giết ta ngay thì ta không để yên cho ngươi đâu!"

"Ta hẹp hòi nhỏ mọn, phong lưu trụy lạc thành tính? Bá đạo lại ích kỷ? Ngươi vì hắn tình nguyện đi tìm cái chết?" Trọng Hoa yên lặng nhìn Chung Duy Duy, thấp giọng hỏi: "Ngươi có phải vì hắn còn muốn giết ta hay không đây?"

Chung Duy Duy cứng cổ: "Ngươi nghĩ sao? Ngươi nghĩ rằng ta đối với ngươi tình cũ khó quên sao? Nói cho ngươi biết, ta đã sớm coi như nhị sư huynh ngày trước đã chết rồi! Ta nể mặt sư phụ và tiên đế, nể tình ngươi ngày trước đã từng đối xử ta không tệ, sau này lại cứu giúp ta vài lần, kính ngươi là quân, nguyện ý tận tâm tận lực phục tá ngươi ngồi vững đại vị. Mặc kệ người khác nói như thế nào, thấy thế nào, hận ta thế nào, ta đều có thể mặc kệ. Chỉ là chuyện này không được! Ta không cho phép ngươi làm hại y!"

Mỗi một câu nói của nàng, mặt Trọng Hoa liền tái nhợt một phần, ánh mắt cũng âm đạm một phần.

Ngoài phòng "Oanh" một tiếng sấm vang lên, Trọng Hoa chột giương mắt, môi hắn run run, ánh mắt hung ác tàn nhẫn lại điên cuồng: "Ngươi cho là trăm cần ngươi phục tá sao? Ngươi cho là trăm xa ngươi, xa nữ nhân thì không thể ngồi vững giang sơn này? Ngươi cho rằng ta chẳng qua là ..."

Chẳng qua là cảm thấy ngươi hữu dụng mới giữ ngươi lại sao? Ta chỉ là, chỉ là luyến tiếc nàng... Trọng Hoa nói không nên lời, dùng hết khí lực toàn thân mới đem đau lòng nhìn xuống.

Chung Duy Duy thấy ánh mắt của hắn, phảng phất có chút hối hận không thôi, nhưng mà nghĩ đến những chuyện kia mà hắn đã làm, lòng dạ lại càng cứng lên,

không chịu nhượng bộ chút nào.” “Muốn mạng của ta à? Đến đi! Đời này người chưa từng bị người khác cự tuyệt, coi thường chứ gì? Thiên tử mà, muốn cái gì không chiếm được? Lại có loại nữ nhân không biết tốt xấu ta đây, dám cùng người nhất đao lưỡng đoạn, còn chọn cảnh cao vút bỏ người rồi bay đi, rất mất mặt chứ gì?”

Trọng Hoa trầm mặc chỉ chốc lát, khóe môi nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh lùng: “Hóa ra người chỉ nhận thấy ta như vậy thôi?”

Những ủy khuất mấy ngày nay đã chịu của Chung Duy Duyệt đồng loạt xông lên đầu, nức nở nói: “Lẽ nào người không phải là người như thế?” Khi đó lúc nàng nhìn thấy hân và nữ nhân kia ôm nhau, cảm thấy trời đã sụp đổ, nhưng mà từ đầu đến cuối cũng không suy sụp chút nào.

Triệu Hoành Đồ chạy vào, lo lắng nói: “Bệ hạ, bệ hạ, thái hậu nương nương đội mưa ra khỏi Vạn An cung, đi về phía bên này!”

Chung Duy Duyệt xuất hiện hoảng sợ trong nháy mắt.

Có thể khiến cho người sống an nhàn sung sướng như Vi thái hậu, mạo hiểm trời nửa đêm trời mưa lớn như vậy chạy tới, tất nhiên không phải là vì quan tâm Trọng Hoa, mà là nhắm vào nàng mà tới.

Nàng đã trái cung quy, lại ở chỗ này gọi to quát lớn với Trọng Hoa, còn động tay, thấy thế nào đều là một tội mất đầu. Nhưng mà, nàng nén giận đã lâu, đến giờ phút này bùng nổ dữ dội, thế nào cũng không chịu cúi đầu nữa.

Nàng cứng cổ, nhìn chăm chú vào Trọng Hoa, có loại điên cuồng và tuyệt vọng “Để cho tất cả đều kết thúc từ đây”. Nhưng mà Trọng Hoa thả nàng, xoay lưng đi, lạnh như băng nói: “Người đâu! Chung Duy Duyệt trái với cung quy, ban đêm xông vào cung cấm, trong mắt không có vua thượng, lập tức giam cầm vào cung Triệu Tường.”

Có người tiến đến bắt Chung Duy Duyệt, Chung Duy Duyệt không chịu đi: “Người đắc tội người là ta, không có quan hệ với đại sư huynh, nếu như bệ hạ cố ý muốn động vào hân, khó tránh khỏi sẽ lưu lại tiếng xấu hà khắc thiếu tình cảm...”

“Bịt miệng nàng lại, đừng không muốn nghe thấy nàng nói một chữ nào!” Thanh âm của Trọng Hoa càng lạnh hơn, cung nhân che miệng của Chung Duy Duyệt, lôi nàng ra ngoài, Chung Duy Duyệt thở gấp: “Ta hận người... Bạo quân!” Thanh âm mơ hồ không rõ, nhưng không ảnh hưởng mọi người lý giải là có ý gì.

Lý An Nhân quỳ rạp trên mặt đất lên nhìn Trọng Hoa, thấy Trọng Hoa trầm mặc ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt khó coi, nhìn không được lòng thập phần chua xót, vất hết óc muốn an ủi hoàng đế bệ hạ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chuyện cũ (4)

Lý An Nhân dùng sức đập đầu: “Bệ hạ, bệ hạ, ngài đừng tức giận Chung đồng sử, nàng do mờ heo che mắt tâm tư, nói mê, căn bản không biết mình đang nói cái gì. Chờ nàng tỉnh táo lại, nhất định nàng phải hối hận những lời vừa mới nói kia.”

Trọng Hoa chậm rãi đi về bên giường ngồi xuống, lãnh đạm mà nói: “Trông chừng kỹ vào, đừng để cho nàng chết, không thì trầm lấy mạng người.”

“Nô tỳ đã biết! Bệ hạ yên tâm, nô tỳ nhất định khiến cho nàng sống mà chịu tội, để cho nàng biết vậy chẳng làm, để cho nàng biết lợi hại! Xem nàng sau này còn dám cả gan làm loạn, ý sủng sinh kiêu như vậy hay không!”

Lý An Nhân lòng đầy căm phẫn, “Nữ nhân Chung Duy Duyệt ác không có lương tâm này, bệ hạ suốt ngày phái người đi theo nàng, đó không phải là sợ nàng bị người ta giết chết sao? Ngược lại sao lại thành keo kiệt hẹp hòi không biết xấu hổ. Lại dám tổn thương lòng bệ hạ như vậy, nô tỳ không thể không làm cho nàng biết lợi hại.”

Lời Lý An Nhân còn chưa dứt, chỉ thấy Trọng Hoa dùng loại ánh mắt người chết nhìn mình, sợ đến rụt cổ lại, đập đầu như giả vờ: “Bệ hạ thứ tội, nô tỳ cũng không có ý định mạo phạm...” Thật không phải cố ý bóc khuyết điểm của ngài, sát muối lên vết thương của ngài đâu.

Triệu Hoành Đồ run rẩy tiến vào, một cái tát đánh trên đầu Lý An Nhân: “Đồ ranh con không có ánh mắt, còn chưa cút?” Lại lấy lòng nhìn về phía Trọng Hoa: “Bệ hạ, giao cho lão nô đi làm, lão biết nên làm cái gì.”

Trọng Hoa thu hồi ánh mắt, mặt không thay đổi nhìn ánh nến đang nhún nhảy, không nói một lời.

Trong lòng Triệu Hoành Đồ đã có cân nhắc, nhéo lỗ tai của Lý An Nhân lôi ra ngoài, đứng ở hành lang hạ thấp giọng răn dạy: “Kia là phận tình sư huynh muội đồng môn của bệ hạ và Chung đồng sử! Vẫn có lúc hàm răng cắn phải đầu lưỡi mà, vài câu miệng lưỡi mà thôi, hiểu lầm sáng tỏ là ổn. Đầu phải dùng đến gọi đánh gọi giết, muốn chết muốn sống? Người vợ vẫn dính vào làm gì? Muốn chết sao?”

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa đủ cho Trọng Hoa trong tầm điện nghe thấy.

Triệu Hoành Đồ lắng tai nghe động tĩnh bên trong, thấy bên trong lặng ngắt như tờ, Trọng Hoa cũng không lên tiếng phản đối, thì biết mình đã đoán đúng, lại hung hăng bặt đầu Lý An Nhân một cái:”Nhanh đi nhìn kỹ vào, đừng để cho người khác nhân cơ hội gian lận hại người.” Thế này thế kia mà nhỏ giọng dặn dò vài câu.

Thân thể Chung Duy Duy không tốt, e rằng không nghĩ qua là, bị người khác mượn đề tài của mình nói chuyện, trận mưa này phải muốn mạng của nàng, đến lúc đó mới thật là phải chết.

Chung Duy Duy núp ở trong bóng tối ngoài Chiêu Nhân cung, mắt mở trừng trừng nhìn cổ kiệu của Vi thái hậu đi qua rất nhanh từ bên người nàng, hùng hổ đi vào Chiêu Nhân cung.

Cung nhân áp giải nàng có chút lạ mắt, khí lực rất lớn, cũng rất có chừng mực, vừa vận đủ cho nàng không thể động đậy, vừa không làm đau nàng. Thấy Vi thái hậu đã tiến vào cung Chiêu Nhân, mới đẩy nàng một cái, nói:”Đi thôi.”

Chung Duy Duy căn bản không có đường phản kháng, bị bọn họ một đường đưa thẳng đến cung Triệu Tường.

Trong Chiêu Nhân cung, cổ kiệu của Vi thái hậu vững vàng dừng lại, Dương Tẫn Trung khom người, khom lưng uốn gối đỡ bà ta xuống kiệu, Triệu Hoành Đồ nghênh đón, về mặt kinh ngạc:”Bệ hạ đã tắt đèn đi ngủ, thỉnh thái hậu nương nương đi giá chính điện, chờ trong giây lát.”

Vi thái hậu lướt qua cung điện an tĩnh, hết sức tiếc nuối, đứa con trai này của bà tay chân nhanh thật, mới một khắc còn đang sấm sét giận dữ, một khắc sau là có thể cấp tốc đem chiến trường thanh lý sạch sẽ, lại hòa tốc đưa Chung Duy Duy đi. Nàng cố ý chạy đến chuyện này, ngược lại nhào vào khoảng không.

Vi thái hậu ngồi ở trong đại điện, thấy trên bàn nhỏ bày đặt mấy quyền tấu chương, nhìn không được đưa tay đi lấy, mới lật một tờ ra nhìn, chợt nghe thanh âm của Trọng Hoa ở sau lưng vang lên:”Mẫu hậu nửa đêm tới đây, là xảy ra chuyện gì sao?”

Thanh âm lãnh đạm bình tĩnh, một chút tức giận cũng không có.

Vi thái hậu động tác hơi chậm lại, lưu luyến buông tấu chương, quay đầu lại, cười với Trọng Hoa:”Bây giờ là nửa đêm, bên ngoài còn đổ mưa to, Vạn An cung cách Chiêu Nhân cung không tính là gần, ta không nê hà vất vả cực nhọc không ngủ đến thăm con, đương nhiên là bởi vì quan tâm con.”

Trọng Hoa đứng ở giữa đại điện, ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, thần sắc bình tĩnh, hần cũng đáp lại Vi thái hậu một nụ cười:”Vừa khéo, nhi tử cũng đang nghĩ về mẫu hậu.”

Vi thái hậu ngồi xuống:”Nghĩ về ta thế nào?”

Trọng Hoa đến bên cạnh bà ta ngồi xuống:”Mẫu hậu muốn nhi tử làm sao?”

Lời nói của hai mẹ con đều ngầm có mũi nhọn, nơi ánh mắt giáp nhau, ai cũng chẳng chịu nhường ai. Một người muốn Chung Duy Duy chết, một người muốn Chung Duy Duy sống.

Vi thái hậu nở nụ cười, gạt hần nói:”Ban nãy ta ở trên đường gặp phải Chung đồng sử, nghe nói nàng trái với cung quy, ban đêm xông vào Chiêu Nhân cung, bất kính với bệ hạ?”

Tai mắt của Vi thị, Lữ thị trải rộng ở triều đình và dân chúng, có một số việc là không gạt được, Trọng Hoa cũng không có ý định giấu diếm, chỉ cần không bắt được ở hiện trường, sẽ không có chuyện gì. Hần bình tĩnh nhìn Vi thái hậu, hỏi hột:”Ngược lại ban đêm xông vào Chiêu Nhân cung, không trái với cung quy, là trầm đặc biệt cho phép nàng có việc tùy thời có thể tìm trầm. Về phần bất kính với bệ hạ thì ...”

Hần nhếch khóe môi cười, có chút xấu hổ:”Không nghe lời mà thôi, trầm đã giáo huấn nàng rồi.”

Vi thái hậu nhếch mi:”À... Giáo huấn kiểu gì?”

Trọng Hoa lạnh nhạt nói:”Bảo nàng đến cung Triệu Tường ở vài ngày, không thì cũng không biết nguy hiểm đến tính mạng. Chắc hẳn sau khi ra ngoài, nghe lời ngay thôi.” Hần có ý định đem chuyện này dẫn tới trên chuyện nam nữ, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Vi thái hậu không cam lòng, nhưng mà nghĩ lại thì, trước sau không đến hiện trường nắm chỗ sai của Chung Duy Duy, trừng phạt Trọng Hoa đưa ra cũng coi như được tán thành, bà bối không được khuyết điểm gì. Chỉ có thể nói:”Nhất định phải giáo huấn để cho nàng nhớ kỹ! Nếu không không biết trời cao đất rộng, đối với người, đối với nàng đều không phải là chuyện gì tốt cả. Nếu như người nương tay không làm được, vì nương đành phải xuất thủ thay người dạy dỗ nàng!”

Trọng Hoa cười nhạt, bất trí nhất từ*:”Thân thể mẫu hậu người không tốt, trời tối mưa lớn, không bằng ở tắm điện này tạm một đêm thế nào? Nhi tử và người xa cách nhiều năm, vừa lúc nhân cơ hội này trò chuyện.”

(*Bất trí nhất từ: không góp ý hay tán dương.)

Vi thái hậu đến đây là vì bất chỗ sai của Chung Duy Duy, cũng không phải thực sự nhớ đứa con trai Trọng Hoa này, đầu chịu ở tại chỗ này, từ chối ngay tức khắc, cũng không quay đầu lại đi mất.

Mưa to đã biến thành mưa nhỏ, Trọng Hoa một mình đứng ở trong cung điện vắng lặng, nhìn màn mưa nhỏ dày bên ngoài như dẹt cùi, nói khẽ: "Trời giá rét, nấu một phần thuốc phòng ngừa hàn trâm lên đây."

Triệu Hoành Đồ nghe thấy ý ngầm, biết là muốn đưa cho Chung Duy Duy uống, thăm than một tiếng, lập tức bảo người đi chuẩn bị.

Triệu Tường cung là lãnh cung, rách nát lại lạnh lẽo, bên trong ở đầy các phi tần thua trận trong thời kỳ cung đấu. Những người này bị giam đã lâu rồi, thần trí từ lâu đã không bình thường, chẳng phân biệt được ngày sáng đêm tối, gào khóc thảm thiết.

Trước đây Chung Duy Duy chưa từng tới đây ở, chỉ nghe người khác nói ai, người nào lại phạm vào lỗi gì, bị đánh vào Triệu Tường cung. Bây giờ đến lượt nàng, nàng mới biết được đó là chỗ dạng gì.

Nơi giam cầm nàng vừa hẹp vừa tối, mùi nấm mốc và mùi bụi sặc đến chết người. Những người đó đẩy mạnh nàng vào rồi khóa lại, đi chẳng còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại mình nàng ngồi một mình trong bóng tối, nghe những nữ nhân điên bên ngoài gào khóc thảm thiết, toàn thân nổi da gà.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chuyện cũ (5)

Mưa to đã biến thành mưa nhỏ, sấm chớp rền vang cũng đã ngừng rồi, những người phụ nữ điên cũng không gào thét nữa, xung quanh một mảnh vắng lặng đáng sợ.

Chung Duy Duy lui lui vào trong góc phòng, tục ngữ nói thật đúng, nguyệt hắc phong cao sát nhân dạ, kỳ thực đêm mưa giết người cũng rất tốt, nếu có người muốn lấy mạng nàng, lúc này là dễ dàng nhất.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, Chung Duy Duy sợ hãi ôm lấy cái chân bàn bỏ đi bằng cây thông, hận mình không thể là chú chuột nhỏ bé, có thể chui vào hang chuột nhanh chóng không thấy nữa. Nhưng mà bụi bặm tích trên chân bàn quá nhiều, nàng không chú ý đến, nhịn không được hắt hơi một cái rất lớn, buồn nản đến muốn đâm đầu vào tường.

"Xuy..." có người cười khê một tiếng, Chung Duy Duy gắt gao che miệng lại, hoảng sợ mở to hai mắt, một chút tiếng cũng không dám phát ra ngoài.

"Bây giờ biết sợ rồi sao? Ngươi nữ nhân ác độc xấu xa này, mau ra đây để cho ta nhìn bộ dạng xấu xí của ngươi một chút." Điểm một ngọn đèn sáng lên, cửa được người mở ra, Lý An Nhân đứng ở cửa, lấy tay bịt mũi miệng, ghét bỏ mà đi vào trong nhìn xung quanh.

Chung Duy Duy thấy là hắn, lập tức đem cái chân bàn gắt gao ôm trong ngực giấu ra sâu lưng, xuôi chân lặng lẽ ném xuống đất, lại làm bộ phui phui ổng tay áo, ngẩng đầu ưỡn ngực: "Ngươi tới làm gì? Ban thường rượu độc?"

Lý An Nhân nhe răng cười: "Hiếm khi ngươi thông minh như vậy, đoán trúng rồi." Vung tay lên, tiểu hoạn quan theo phía sau đưa lên một chén thuốc đen sì, "Chung đồng sử, ngươi của ban này rất đàn ông, bây giờ cũng tự mình uống đi nhỉ? Ngàn vạn lần đừng dấy đưa lú rú, khóc lóc sụt sùi, cần phải buộc ta trút cho ngươi."

"Cầm đến đây! Nếu như ta sợ sẽ không họ Chung." Chung Duy Duy khí trắng non sông, vươn tay đuổi một cái, thấy chết không sờn, nhìn qua vô cùng thà chết chứ không chịu khuất phục.

Lý An Nhân khẽ nhủ mày, "Ngươi thật là có tính cách." Ngẩng lại liền thay hoàng đế bệ hạ nhin oan, gặp người chủ thấy chết cũng không sợ như thế, còn có thể làm sao đây?

Tiểu hoạn quan dâng chén thuốc lên, Chung duy Duy nâng lên, đặt tới bên môi lại bỏ xuống: "Bên trong đã bỏ những gì?"

Lý An Nhân cố tình muốn dọa nàng một chút: "Câu Vắn, Hạc Đình hồng, Khiên cơ đều có cả. Mạng ngươi tốt, coi như là độc được cũng quý giá hơn chút so với người khác, những người khác chỉ thạch tính là đủ, chén thuốc này của ngươi phải trị giá ngàn vàng." Nói xong rồi tạm tha có hứng mà đánh giá Chung Duy Duy, sợ đến khóc rống đòi xin tha đi, hắn sẽ lập tức bẩm báo với hoàng đế bệ hạ, thuận tiện lập được một công.

Chung Duy Duy chậm rãi nói: "Lại muốn khiến ta chết như vậy? Không uống hình như rất lãng phí."

"Đừng vậy, đừng vậy, uống nhanh lên đi, lạnh thì uống không ngon nữa." Lý An Nhân càng đùa càng nghiện, hình thức nhỏ thôi, cho ngươi bình thường hung ác với ta, không hù ngươi đến chết không được.

"Nhưng mà, uống càng lãng phí hơn." Chung Duy Duy nâng tay liền đem bát thuốc hắt lên đất, cầm chén nhét vào trong tay tiểu hoạn quan, phui phui tay, "Đi nói cho bệ hạ, thông kim bác cổ, thiên tài trà đạo cần mẫn lại chính trực như ta, độc chết rất lãng phí. Vì không để cho bệ hạ gánh tiếng xấu giết đồng môn bằng thuốc độc, ta không dám chết."

Lý An Nhân tròn tròn mắt, còn có thể đùa thế sao? Vừa xem nàng và hoàng đế bệ hạ rống mắng lẫn nhau như chọi gà, muốn chết muốn sống, còn tưởng

rằng nàng thực sự thà chết chứ không chịu khuất phục, lúc này mới vừa nhốt vào Triệu Tường cung, đưa lên một chén thuốc phòng ngừa phong hàn giả độc được, là nàng lập tức có thể hóa thân thành mặt dày mây dạn.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng: “Chung Duy Duy, người còn biết không biết xấu hổ không? Khí tiết của người đâu?”

Cung Duy Duy nghiêng tai: “Người nói cái gì? Ta chưa nghe rõ.”

Hắn không chơi cùng nàng! Lý An Nhân thờ phỉ phò rút lui ra bên ngoài: “Người đáng đời bệnh chết thêm bị hù chết, nhốt người một mình ở bên trong chơi cho đủ đi!”

Cửa lần thứ hai bị đóng lại, Chung Duy Duy tựa ở trên tường thở dài nhẹ nhõm. Lúc nàng và Trọng Hoa tức giận nằng nặc nhau, nàng thật sự không sợ chết, cho đến lúc này tỉnh táo lại, tí mỉa mai tưởng phản ứng của Trọng Hoa, nàng nghĩ hẳn có lẽ thật không tìm đại sư huynh phiền phức thật, không thì hẳn sẽ không đối ở trước mặt nàng, sai Triệu Hoành Đồ an bài mười ba vệ ngay lập tức đi về Thương Sơn.

Lúc Lý An Nhân nói đó là độc được, nàng không phải không khổ sở, nhưng mà vừa nghĩ lại, nếu hắn muốn nàng chết thật, cũng sẽ không gấp gáp đem nàng rời đi trước khi Vi thái hậu vào cửa. Trọng Hoa vẫn là nhị sư huynh tính tình hư hỏng, tâm lại không ngoan đến cùng kia.

Hắn không muốn nàng chết, lại khó bảo toàn người khác không muốn thế, cho nên chén thuốc kia, nàng bất luận thế nào cũng không thể uống. Lãnh cung này, sớm muộn gì nàng đều có thể ra ngoài, chính là sợ Trọng Hoa tức giận, đi chui vào ngõ cụt, không cần đem đại sư huynh ra trút giận.

Chung Duy Duy chốc lát đã nghĩ thông suốt, liền lập tức không làm khó dễ mình nữa, nhanh chóng nhảy dựng lên, dùng sức đập cửa, hô lớn: “Ta muốn gặp bệ hạ, ta muốn gặp bệ hạ, ta sai rồi... Xin bệ hạ ngàn vạn lần đừng giận!”

Lý An Nhân thờ hùng hục quay về Chiêu Nhân cung, tìm được Triệu Hoành Đồ: “Chưa thấy qua nữ nhân điên nào không biết xấu hổ như vậy...” “Đem những việc trải qua nói hết một lần, lòng đầy căm phẫn.” “Nàng làm sao có mặt mũi? Còn ở đằng đó vỗ vào cửa hét, ta muốn gặp bệ hạ, ta muốn gặp bệ hạ, ta sai rồi... Theo ta thấy, tạm thời không cần bẩm báo bệ hạ, trước nhốt nàng mấy ngày mấy đêm, biết tốt xấu rồi lại nói.”

Thuốc phòng ngừa phong hàn biến thành độc được... Mặt Triệu Hoành Đồ u ám, chợt tát cho hắn một cái: “Người nói với nàng đó là độc được?”

Lý An Nhân bị Triệu Hoành Đồ đánh cho nghiêng cả mặt, trên mặt đau rát, nhìn khuôn mặt âm u của Triệu Hoành Đồ lần nữa, túi thân lại khó chịu: “Ta chỉ là không cam lòng nàng đối xử với bệ hạ như vậy, năm đó đứng núi này trông núi nọ, treo cành cao, phản bội bệ hạ còn chưa tính, bây giờ còn không biết tốt xấu như vậy, để người như vậy làm đau lòng bệ hạ... Dọa nàng một chút có sao đâu? Cũng không phải muốn độc chết nàng thật.”

Triệu Hoành Đồ lại tát hắn một cái: “Người gặp phải việc lớn rồi! Những người đó vì sao trăm phương nghìn kế xúi giục bệ hạ và Chung đồng sử, bởi vì bọn họ sợ Chung đồng sử trợ giúp bệ hạ ‘quan tâm’, tổn hại lợi ích của bọn họ! Người lại làm ngược, không giúp tháo gỡ hiểu lầm không nói, trái lại giúp những người đó tát nước bẩn trên người bệ hạ! Là người ngại hiểu lầm của Chung đồng sử với bệ hạ còn không sâu sao? Nhanh đi với ta thỉnh tội với bệ hạ, có lẽ còn có thể sống sót.”

Lý An Nhân thế mới biết sợ, khóc lóc sụt sùi đi theo phía sau Triệu Hoành Đồ tìm Trọng Hoa.

Từ sau khi Vi thái hậu đi, đã thấy Trọng Hoa không ngủ lại nữa, cầm một chồng tấu chương ngồi ở dưới đèn xem, làm thế nào cũng xem không vào, nghe thấy hai người đi vào mới làm bộ cúi đầu lật lật, lãnh đạm mà nói: “Chuyện gì?”

Lý An Nhân cứ dùng sức tự tát vào mồm mình mấy cái trước, khóc lóc đem việc đã qua nói ra.

Trọng Hoa nghe được Chung Duy Duy ngay tức khắc đem chén “Độc được” kia tiếp nhận, nhãn thần không khỏi hơi sẫm, lại nghe được nàng đem thuốc đồ sạch, hùng hồn mà nói mình là người tài, độc chết rồi đáng tiếc, khi chết rồi sợ mạng tiếng xấu cho hắn nên không dám, không nhận được chân mày co rút lại.

Người con gái này, tác phong vẫn như thế.

Năm đó, sư phụ từ ngoài trở về, mang theo nàng và Chung Mậu, tuyên bố trước mặt mọi người thu nàng làm nghĩa nữ, Chung Mậu làm nghĩa tử. Hai tỷ đệ đã lưu lạc lâu rồi, vừa vàng vọt vừa gầy gò, xương bọc da, Chung Mậu tuổi còn nhỏ, thân thể ốm yếu, sợ sệt trốn sau lưng Chung Duy Duy, nhìn qua làm cho người ta vừa thương vừa yêu.

Chung Duy Duy lại khác hẳn, đôi mắt cười như hình trăng lưỡi liềm, quen sẽ nói chêm chọc cười, da mặt dày lắm, lúc dữ lên thì có thể liều mạng cùng người khác, gặp phải người không chọc được thật, lập tức có thể nước mắt lưng tròng giả bộ thương cảm, ánh mắt trong veo như nai con nhìn chăm chăm người khác có thể bức người đó điên lên, cảm giác mình chính là người tội ác tày trời, đại hỗn cầu khi dễ kẻ yếu.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chuyện cũ (6)

Đến nay Trọng Hoa còn nhớ rõ, hai tỷ đệ không rõ lai lịch mới vào Thương Sơn, bao nhiêu người đồ mắt hạ ngáng chân, một con cháu trong tộc bị người khác xúi giục cướp thuốc của Chung Mậu, trước tiên Chung Duy Duy nho nhã lễ phép nói đạo lý, giảng không thông thì tức giận liều mạng.

Liều mình thất bại không ngang sức ngang tài, lập tức đổi thành một khuôn mặt tươi cười, cười híp mắt đi theo người đó, người ta đi tới đâu nào đi theo tới đó, mắt vẫn lom lom nhìn người ta, có người hỏi là xảy ra chuyện gì, nàng liền nói vô cùng thành khẩn, sư huynh trên đũa nàng, cầm thuốc Chung Mậu đi.

Từ sáng sớm cho tới trời tối, đi nhà cầu nàng cũng ở bên ngoài coi chừng, cuối cùng người đó không chịu nổi nữa, đem thuốc trả lại cho nàng, nàng vẫn nói lời cảm ơn với người ta. Sau đó người kia đã bị sư phụ cho ăn đánh một trận, tất cả mọi người đều biết người đó ý lớn hiếp nhỏ, hết sức khinh thường, một đoạn thời gian rất dài, người đó đều vì thế mà không ngóc đầu lên được.

Chung Duy Duy không có một chút đáng về đắc ý nào, vẫn là nét mặt thành khẩn đó: "Thật ra sư huynh không xấu thế đâu, thiện ý ở trong lòng huynh ấy, không thì sẽ đem thuốc phá ngay, mà không phải giữ lại."

Hắn lớn lên ở trong cung, từ nhỏ hay thấy người lừa ta gạt, giữa phu thê, giữa huynh đệ, giữa cha con bình thường vì một chút lợi ích nhỏ nhỏ tính toán lẫn nhau, năm đó không quen nhìn kiểu giả vờ giả vịt của Chung Duy Duy, kẻ ngốc đều có thể nhìn ra được tên kia chính là thứ xấu xa đến chảy mủ, không hủy thuốc đi là vì giữ lại đồ tiền, nàng còn thấy trong lòng người ta có thiện.

Vì vậy cách ba năm ngày sẽ luôn trên cột Chung Duy Duy một trận. Mỗi lần đùa cột nàng, nàng đều phản kháng trước, phản kháng thất bại thì lấy lòng nịnh nọt các loại, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn hắn, hắn đi tới đâu theo tới đó, pha trà cho hắn uống, nướng chim sẽ cho hắn ăn, sau đó vụng trộm vu oan hãm hại hắn đủ loại, gặp phải có người khi dễ nàng liền lập tức trốn phía sau hắn, phô trương thanh thế: "Nhị sư huynh ta nói, một quyền huynh ấy là có thể đánh chết người rồi! Nhị sư huynh ta nói, người chi là tung quần, không dám đánh nhau cùng huynh ấy..."

Kết quả chính là, người đến làm khó dễ nàng đều tìm về phía hắn.

Hắn từ cấm hờn, làm khó, không hiểu sao trở thành tay chân và tám chắn của nàng, rồi tiếp sau đó, cam tâm tình nguyện yêu nàng.

Hắn từng hỏi nàng, có phải nàng tin trong tâm tên sư huynh làm khó nàng kia có thiện thật hay không, nàng trả lời hắn nói, phải tin tưởng, nếu không thì nàng và Chung Mậu không thể ở lại trong sơn trang này được, mà rời khỏi sơn trang rồi, Chung Mậu người yếu nhiều bệnh sẽ chết mất.

Cho nên hắn tin vào thiện, mình có thể sống tốt một chút, người khác cũng sẽ sống tốt chút, có sao mà không làm?

Hắn hỏi lại nàng, sao nàng mặt dày mày dạn ý lại vào hắn, nàng hỏi ngược lại hắn: "Chẳng lẽ huynh không mặt dày mày dạn vô lại với ta à? Hồi còn bé có một ca ca nhà bên luôn luôn bím tóc ta khi dễ ta, mẹ ta nói đó là bởi vì huynh ấy thích ta, lại ngại nói. Ta nghĩ nhị sư huynh chính là thế chứ."

Hắn ghen một ngụm máu không phun ra, suy đi nghĩ lại, chắc bởi vì nàng nói rất có đạo lý, nhưng kiên quyết không thừa nhận, giờ giọng mắng nàng: "Nói bậy, tự mình đa tình! Một con nhóc gầy còm như muối, không có gì cả, đâu có đáng giá mỹ nam tử như ta thích!"

Chung Duy Duy ôm cánh tay hắn lắc lắc: "Được rồi, được rồi, thật ra ta nghĩ nhị sư huynh bình thường trên cột ta, nhưng chưa bao giờ quá đáng, khi có người làm khó ta còn bằng lòng giúp đỡ, cho nên cho rằng huynh là người tốt, muốn tìm chân to để ôm."

Hắn nhớ tới nàng với đại sư huynh cũng rất tốt, trong lòng vô cùng đố kỵ, liền hừ lạnh một tiếng: "Đại sư huynh cũng không trên cột muối, cũng thường xuyên giúp đỡ muối, sao muối không mặt dày ý lại vào huynh ấy?"

Chung Duy Duy trả lời ngay lúc đó là: "Huynh đẹp hơn đại sư huynh!"

Hắn tức chết mất: "Có phải một người đẹp hơn ta tới, là muối lập tức có thể cùng người ta trốn nhà đi?"

Chung Duy Duy hôn hắn một cái, giọng nói ôn nhu: "Bởi vì ta thích nhị sư huynh, mọi người ở trong mắt muối cũng không bằng huynh."

Vì vậy, hắn đây bởi vì hết thân thân phận và phụ mẫu đưa tới xao động bất an, cô độc khổ sở, tất cả đều bởi vì một câu nói này mà bình thân vui mừng. Năm tháng cô tịch mai danh ẩn tích, bị mẹ ruột lơ là vắng vẻ, có người thân không thể gặp lại, ngoại trừ khắc khổ học tập vẫn là khắc khổ học tập, từ nay về sau trở nên sinh động.

Hắn cho rằng cái kết của chuyện xưa là thế, một ngày nào đó, hắn nói thân phận thật cho Chung Duy Duy, nàng đầu tiên là kinh hách sau đó sẽ kinh hị, lại vui vẻ theo hắn cùng nhau hồi kinh, cùng hắn sanh con dưỡng cái, bên nhau suốt đời.

Mà lại không nghĩ rằng, phần cuối chuyện xưa sẽ là nàng một câu giải thích cũng không có, trực tiếp bỏ rơi hắn, bản thân chạy vào kinh thành vào cung hưởng phúc, gặp lại, người nàng che chở đã biến thành Hà Thoa Y.

Thật là vừa đáng buồn lại tức cười, đáng buồn nhất chính là, cũng đã đến nước này rồi, hắn vẫn không buông bỏ được. Giống như là lời của trưởng tỷ nói, người có chấp niệm, chấp niệm của hắn chính là Chung Duy Duy.

Trọng Hoa nhớ đến những lời Chung Duy Duy trước đây nói với hắn, đầu hắn không nhin được lại đau, nếu như năm đó, hắn không đi ra ngoài một chuyến, không gặp phải những người đó, có phải mọi việc đều sẽ không xảy ra?

Suy nghĩ lại một chút, cho dù là lại trở về năm đó, hắn cũng phải đi một chuyến, cho nên chuyện nên xảy ra vẫn xảy ra. Đây là số phận. Hắn im lặng thờ dài, xoa nhẹ vàng trán.

Triệu Hoành Đồ rề rề không đợi được chỉ thị của Trọng Hoa, nhịn không được ho khẽ một tiếng: “Bệ hạ, có muốn lão nô đi một chuyến, nói rõ tình hình thực tế cho Chung đồng sử hay không?”

Trọng Hoa lấy lại tinh thần, thần nhiên nói: “Không cần.” Nếu nàng cho rằng hần tội ác tày trời, nhân phẩm thấp kém, cho là hần sẽ phái người ám sát Hà Thoa Y, sau đó dùng độc lấy mạng nàng, vậy thì cứ để cho nàng cho là thế đi.

Triệu Hoành Đồ thấy Trọng Hoa không chịu giải thích, biết hần còn đang tức giận, cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nói: “Chung đồng sử nói nàng hối hận rồi, muốn gặp bệ hạ nhận sai nữa, có phải?”

“Không cần quan tâm đến nàng, để cho đầu óc nàng giấc ngộ thật tốt!”

Chuyện ngày hôm nay Chung Duy Duy làm là không gạt được, lại qua Vi thái hậu đúng lúc xuất hiện chứng minh, nếu như hần dễ dàng tha cho nàng, chỉ sợ người kiêng kỵ có thù tính toán nàng sẽ càng nhiều. Thường một chén “Độc dược”, nhốt thêm vài ngày, chính là có thể để cho người nhìn chằm chằm, tính toán nàng ít đi một chút, cũng có thể để cho nàng nhớ lâu hơn.

Trọng Hoa trầm giọng nói: “Đi thăm dò, ngày hôm qua những người nào thấy nàng?”

“Vâng.” Triệu Hoành Đồ tuân theo, bất động thanh sắc bắt đầu tra rõ đến tột cùng là ai đào cái hố lớn như vậy hãm hại hoàng đế bệ hạ và Chung Duy Duy nhảy vào, là ai đúng lúc như vậy mà đem tin tức bên này truyền lại đến Vạn An cung.

Năm canh trời chưa sáng, chuyện Lý An Nhân phụng mệnh ban độc dược cho Chung Duy Duy truyền đến trong lỗ tai của Vi thái hậu, Lữ thái quý phi.

Vi thái hậu vui vẻ uống hơn một chén sữa dê, vẻ mặt giả bộ đồng tình: “Trọng Hoa đứa trẻ này a, vẫn là cái tính tình dữ dằn như lửa kia, không phải chỉ là một phong thư thôi sao? Cũng đáng để hần làm to chuyện như vậy, coi như không làm được phu thê, cũng còn có thể làm đồng môn, quân thần, lòng dạ hẹp hòi như vậy. Chung Duy Du cũng thế, thủy tính dương hoa, nếu đã theo bệ hạ rồi, cứ đảng hoàng sống qua ngày đi chứ, cứ làm thiếu thân không cần thiết như thế làm gì? Thôi, đang ở lãnh cung, được ban cho độc dược, không chịu nổi rồi nhì.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lương huynh (1)

Trong mắt Dương Tẫn Trung lóa lên tia sáng ác độc: “Thái hậu nương nương, đáng đời nàng ta! Ai bảo nàng ta không để ngải vào mắt! Ai bảo nàng phá chuyện của Thục phi nương nương! Ban đêm xông vào cung cấm. Bất kính quân thượng, việc này tội lớn bao nhiêu! Nàng không chết ai chết? Tội lớn như vậy cũng không phạt, lẽ nào cung quy luật lệ là trò đùa sao chứ? Bệ hạ nếu như làm việc thiên về tình riêng, sau này còn ai tin phục!”

Vi thái hậu khẽ gật đầu: “Là được sủng mà kiêu, lửa gạt quân thượng, đúng nên phạt nặng! Đáng tiếc Bôn cung đến trễ chút, bằng không thì...” Thế nào cũng có thể làm cho Chung Duy Duy lột da. Khi đó Trọng Hoa đối phó với bà, khuôn mặt còn giả bộ bình tĩnh lạnh nhạt, sau đó rồi lại chơi một cú như vậy, là càng nghĩ càng giận ấy nhì? Tính tình này, ngược lại thật có vài phần giống bà.

Vi Nhu đi tới, oán trách nói: “Vậy nàng ta cũng không chết! Nói không uống thì không uống, người ban thuốc làm việc thế nào vậy? Vì sao không trút cho nàng ta! Biểu ca bị con hồ ly tinh kia mê hoặc thật rồi! Cung quy gia pháp cũng không được!”

Vi thái hậu cười nhạt: “Những lời này ấy, người khác nói được, cháu không thể, nam nhân đều thích nữ nhân ôn nhu rộng lượng hiền lành, nhất là hoàng hậu, nhất định phải rộng lượng. Cháu không thể chỉ trích hần, cháu phải dụ dỗ hần, làm cho hần vui vẻ, hần mới bằng lòng gặp con nhiều hơn, con mới có thể có cơ hội trở người. Sau khi sinh hạ hoàng tử rồi, mới tính là đứng vững phân nửa gót chân, nhưng mà vậy còn chưa đủ, phải kiên trì không ngừng, mới có thể đi đến cuối cùng.”

“Bệ hạ không đến Chi Lan điện, đến rồi cũng không chạm vào con, con có thể có cách nào?” Vi Nhu tức giận đến nắm chặt chiếc khăn, vành mắt đỏ hệt cả lên: “Con mặc kệ, bác người không thể để con hồ ly dụ hoặc kia ra khỏi Triệu Tường cung khi còn sống, nàng còn sống một ngày, biểu ca cũng sẽ không thân thiết, không nghe ngài nói.”

Vi thái hậu chống cằm: “Suy đến cùng vẫn là bệ hạ chúng ta mềm lòng, ta đây làm mẹ không thể làm gì khác hơn là làm người ác, tuyệt không thể để cho hần bị lừa gạt.” Ngốc gọi Dương Tẫn Trung đến: “Nàng ta giáo hoạt như thế nào đi nữa, dù sao vẫn cần ăn cơm chứ, người làm như vậy...”

Dương Tẫn Trung gật đầu liên tục: “Nên sớm không nên chậm trễ, nô tỳ lập tức đi an bài ngay.”

Cùng lúc đó, kiệu của Lữ thái quý phi và Lữ Thuần chạm đầu, Lữ Thuần xuống kiệu thỉnh an với Lữ thái quý phi, cô cháu hai người dặt tay ở trong bóng tối nói đến chuyện này.

Lữ Thuần nhẹ giọng hỏi Lữ thái quý phi: “Bác cảm thấy, nếu như Chung Duy Duy chết rồi, đối với chúng ta có bao nhiêu chỗ tốt? Lợi nhiều hơn hại sao?”

Lữ thái quý phi tỉnh táo trả lời:”Tạm thời có thể để cho nàng ta sống, hoàng đế bệ hạ biếm nàng vào lãnh cung, lại ban thưởng độc dược, nói rõ ở trong mắt hân, nàng ta cũng không quan trọng đến thế.”

“Nàng ta sống, chỉ ít có thể khiến cho Vi thị phân ra nửa phần tình lực đối phó với nàng, tiện cho chúng ta đục nước béo cò. Nếu nàng ta chết rồi, Vi thị sẽ toàn tâm toàn ý đối phó chúng ta. Tuy rằng bệ hạ bất hòa với Vi thị, nói cho cùng là mẹ con thân sinh, gặp chuyện dù sao vẫn lưu vài phần tình cảm, cái này thật bất lợi với chúng ta.” Lữ Thuần phân tích nói:”Giết người trong cung Triệu Tường rất thuận tiện, Vi thị nhất định sẽ xuất thủ, có cần giúp Chung Duy Duy một tay chăng?”

Lữ thái quý phi cười âm hiểm:”Không cần, có hoàng đế bệ hạ ở đây, chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến, không nhúng tay không chọc vào là được rồi. Nếu như nàng ta bất hạnh chết đi, đó cũng là ý trời. Ngộ nhờ hoàng đế bệ hạ lại hối hận, thì hân sẽ cùng họ Vi trở mặt.”

Lữ Thuần rất cho là thế, nhớ tới phong thái đêm hôm đó của Trọng Hoa, thấp giọng nói:”Cháu luôn cảm thấy, bệ hạ đối với nàng ta không giống bình thường.”

“Thì tính sao? Đã vào tòa hoàng cung này, ngồi long ý, thì không còn là thiếu niên lang năm đó nữa rồi, bao nhiêu chuyện thân bất do kỳ.” Lữ thái quý phi nhìn sắc trời, “Đi thôi, nên đi Vạn An cung thỉnh an rồi.”

Chung Duy Duy cũng không biết những việc ở bên ngoài, nàng vỗ cửa đã mệt mỏi, tiếng gọi cũng đã khàn, bầu vú cửa trượt ngồi trên mặt đất, dựa vào cửa yếu ớt mà kêu:”Cho ta nước, bệ hạ không bảo các người để cho ta chết khát đó chứ?”

Không ai để ý nàng, nàng cũng sẽ không kêu nước nữa, thay đổi cách nói:”Không cho nước, vậy cho cái bánh bao đi chứ, không thì ta chết đói, lúc hoàng đế bệ hạ muốn bắt ta trút con giận dữ, làm sao các người giao nộp đây?”

Nàng lơ mơ vừa nghe thấy một tiếng cười khế, hình như là truyền tới từ trên nóc nhà, Chung Duy Duy lập tức ngẩng đầu lên nhìn, phô trương thanh thế:”Người! Chính là người! Ta nhìn thấy người rồi! Đừng trốn, ra đây nhanh lên!”

Hoàn toàn yên tĩnh, không cần nói là người, chỉ là chuột thôi cũng chẳng có con nào.

Chung Duy Duy nản lòng vô cùng, cho là mình vừa mệt vừa đói vừa khát, cho nên sinh ra ảo giác. Đúng lúc này, một tiếng khóc thê lương chọt vang lên, dọa nàng đến tâm can nhảy loạn, đem lưng dính vào cánh cửa thật sát mới cảm thấy được chút an toàn, cái chỗ quỷ quái này, thật đúng là dọa chết người, trời sáng nhanh chút đi.

Ánh mặt trời rớt cuộc phá tan đêm tối, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, Chung Duy Duy thở phào một cái, nhanh chóng tìm một chỗ có thể phơi nắng để ngồi, nhìn cây cối xanh tươi um tùm ngoài cửa sổ, cảm thấy cũng còn tạm ổn.

“Keng keng keng” thanh âm cái muỗi sắt đánh vào thùng sắt truyền vào, cung nhân kéo ra to tiếng hô to:”Ăn điểm tâm rồi, ăn điểm tâm rồi!”

“Cho ta trước, cho ta trước” Những nữ nhân điên tất cả đều không phát bệnh, kích động dùng sức đập vào cửa sổ, “Cho ta, cho ta”

Chung Duy Duy ghé vào trên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, thấy rõ ràng hoàn cảnh chỗ nàng ở, một loạt những căn phòng rách nát lâu năm không tu sửa, cửa sổ của mỗi phòng đều khóa chặt lại, hơn chục đôi tay đang bê chén vurun ra từ cửa sổ, tuyệt vọng mà vung vẩy. Cung nhân tráng kiện mang theo thùng sắt, giống như nuôi heo, lần lượt múc một muôi cháo cho mỗi người.

Chung Duy Duy hít một ngụm khí lạnh, hai kẻ gốc kia sẽ không giam nàng cả đời như vậy chứ?

“Chén của người đâu?” Cung nhân phát com hung thần ác sát, hận không thể đem cái muôi sắt gõ vào trên tay của Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy buông tay:”Không có. Ta là người mới, tới hôm qua mới đến.” Rồi như chấp tay khom khom về phía người cung nhân nam kia, nhã nhặn lễ độ:”Mới đến, xin chiếu cố nhiều.”

Cung nhân Giáp dùng ánh mắt nhìn kẻ điên quan sát nàng một cái, quay đầu lại nhìn một cung nhân khác nói:”Lại là một người điên. Cho nàng một cái chén.”

Cung nhân Ất không tình nguyện ném một cái chén gỗ cũ đến, oán giận:”Lại là một người không béo bỏ, này, cầm lấy, phá ném đi rồi người chết đói.”

Chung Duy Duy bắt được chén gỗ, cung nhân Giáp múc một muỗng hồ nhảo hỗn tạp màu vàng cho nàng, sau đó quay người rời đi.

Chung Duy Duy gọi bọn họ lại:”Cứ tính như thế à?”

Cung nhân qua đầu lại nhìn nàng, về mặt bức dọc nghi hoặc.

Chung Duy Duy phát tay với hai người đó:”Không có gì, không có gì.”

Sát uy bồng* trong truyền thuyết đâu? Nghe nói người mới bị biếm vào lãnh cung hoặc là bị giam vào trong tù, thông thường đều phải đói thêm mấy ngày, lại đánh vài trận, hù dọa, ngoan rồi, thì dễ quản. Sao không ai trừng phạt nàng chứ? Việc này không bình thường.

(*Sát uy bồng: bồng là gậy, trong xã hội phong kiến, phạm nhân bị đẩy đi sung quân vừa đến trấn nơi biên giới, để giảm bớt kiêu ngạo của người đó,

thông thường đều đánh mười đến hai mươi côn trước.)

Mặc dù hồ dán thô có chút loãng nhưng mà mới đến không ngờ, chuyện này lần thứ hai lật đổ ấn tượng của Chung Duy Duy đối với lãnh cung. Không phải đều nói chỉ có thể ăn canh thừa cơm cặn, gạo mốc đồ thối thối sao? Cháo này còn khá, chẳng lẽ là hoan nghênh nàng đến?

Chung Duy Duy bụng chén lên thối thối, lập tức uống ngay.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lương huynh (3)

Một tiếng “Phốc” vang lên, chẳng biết vật gì đánh mạnh vào trên chén gỗ, Chung Duy Duy cảm không chắc, chén gỗ cùng với cháo hồ cùng nhau rơi xuống mặt đất.

Nàng men theo nhìn lên, trên mặt đất nhiều hơn một mảnh gói vỡ, lại nghiêm mặt xoay cổ nhìn phía trên xà nhà, vẫn không có gì cả.

Giữa ban ngày gặp quý! Nàng nhảy dựng lên mắng ngay: “Ra đây! Giả thần giả quỷ gì chứ, cho rằng dọa được ta à? Nói cho ngươi biết, nhưng cô nương ta không bị dọa đâu! Ngươi dám đánh đồ bát ta ăn cơm, ta khiến ngươi vĩnh viễn không có bát ăn cơm!”

Hoàn toàn không ai để ý nàng. Chung Duy Duy nhìn cháo hồ trên đất, định ngồi xổm xuống nhặt chén gỗ lên, làm bộ muốn ăn thức ăn còn sót lại trong bát.

Lại là một miếng gói vỡ bay tới, Chung Duy Duy nhanh chóng ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy ở sâu trong bóng tối xà nhà, một góc vạt áo xanh nhạt nhanh chóng thoáng qua.

Nàng vẫn không tin là mình nghe được ảo giác, cuối cùng đã cho nàng tóm được! Chung Duy Duy đắc ý: “Bị ta tóm được rồi, mau ra đây, không thì ta sẽ la lên! Ngươi không muốn bị người khác bắt chứ? Đừng xem đây là lãnh cung, phòng vệ nên có cũng không thiếu đâu.”

Mặc nàng uy hiếp dụ dỗ thế nào, người kia cũng không chịu quan tâm nàng, kiên định núp trong bóng tối từ đầu đến cuối. Chung Duy Duy lắc đầu thở dài: “Thật đáng thương, thì ra chỉ là một người cảm biết cười thôi. Ngươi là ai thế, tránh ở đây làm cái gì? Ta không có tiền, cũng không biết bí mật gì, ngươi tốt nhất đừng lãng phí tâm tư ở trên người ta.”

“Có độc.” Người kia rớt cuộc lên tiếng, lại không trả lời hẳn là người nào.

“Thì ra không phải là cảm điếc.” Trong cung này người có thể giấu ra tay, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ mấy người, Chung Duy Duy rãnh rồi buồn chán, khoan chân ngồi xuống đùa giỡn hân: “Ta đương nhiên biết cháo có vấn đề, là giả bộ muốn uống, thử ngươi là ai, mục đích ở đâu. Xin hỏi tôn tính đại danh tráng sĩ? Là nam hay nữ? A, sai rồi, ta nói sai rồi, có thể tự do xuất nhập ở hậu cung, vị trí ngươi chắc là công công.”

Đối phương cũng không chịu phép khích tướng của nàng, như cũ không nói một lời.

“Ngươi không nói, vậy ta gọi là Lương huynh, đầu trộm đuôi cướp nhé.” Chung Duy Duy sờ cái bụng trống lép xẹp, dùng giọng thương lượng hỏi: “Ngươi có thức ăn hay không?”

Một túi giấy dầu đập vào ngực nàng, Chung Duy Duy mở ra nhìn một cái, lại là bánh mìn thầu lạnh, hận đến tưởng chừng muốn đem túi giấy dầu ném xuống đất: “Ngươi chỉ ăn cái này?”

Lương huynh không để ý tới nàng, ý tứ rất rõ ràng, thích ăn hay không tùy vào ngươi.

Cửa đột nhiên vang lên một tiếng, có người ở bên ngoài nhẹ giọng gọi nàng: “Chung đồng sử? Chung đồng sử?”

Nhất định là đến kiểm tra nàng chết chưa. Chung Duy Duy lập tức đem bánh mìn thầu lạnh nhét vào trong lòng, nằm xuống đất không nhúc nhích, một tiếng “Cùm cụp” vang lên, cửa mở một khe hở, một cung nhân lên lút nhỏ đầu vào, thấy Chung Duy Duy nằm trên đất, khuôn mặt nhin không được lộ vẻ vui mừng, sát đến chuẩn bị tìm tòi kết quả, lại bị người chột tấn công từ phía sau, bịt miệng mũi, xoay cánh tay trời lại.

Lý An Nhân đi đến, khuôn mặt lạnh lùng dùng sức đá cung nhân mấy đá, thấp giọng mắng vài câu, quay đầu lại nhìn Chung Duy Duy một bên xem nào nhiệt, ghét bỏ mà bóp lỗ mũi: “Cả người ngươi đều chua.”

Chung Duy Duy làm bộ không nghe thấy, đi qua đá mạnh cung nhân mấy đá: “Ai bảo ngươi hạ độc hại ta!”

Lý An Nhân liếc một cái: “Trái lại ngươi thật biết bỏ đá xuống giếng.”

Chung Duy Duy nhướn mày: “Có thù không báo không phải là quân tử, những lời này ngươi chưa từng nghe qua?”

“...” Lý An Nhân lại liếc một cái, khinh bỉ nói: “Không phải ngươi rất có năng lực sao? Nếu như không có bệ hạ, ngươi sớm đã bị người ta độc chết, chết như thế nào cũng không biết.”

Chung Duy Duy cười nhạt: “Đêm qua ta mới đổ sạch một chén độc được ngự ban, nghe nói bên trong có Câu Vần, Khiên Co, Hạc Đình Hồng.”

“Bệ hạ mới chường mắt cái mạng nhỏ này của ngươi đó.” Lý An Nhân vô cùng chột dạ: “Là ta nói đùa với ngươi, ngươi đã đánh ta nhiều lần như vậy, ta hù ngươi một lần có sau đâu?”

Chung Duy Duy thấy mặt hắng sung đỏ, liền hỏi: “Mặt ngươi làm sao thế?”

Lý An Nhân then quá hóa giận, rất hung mà nói: “Ai cần ngươi lo! Nữ nhân không có lương tâm, ngươi cho rằng ngươi rất giỏi à? Ngươi cho là mình rất thông minh sao? Nếu không phải bệ hạ sai người ngầm bảo hộ ngươi, ngươi đã sớm chết mười lần tám lần rồi. Khi có người ngăn ngươi uống cháo độc, sao ngươi không trách bệ hạ phải người theo dõi ngươi chứ? Bằng vào nghe được mấy lời ông tiếng ve, thì cho rằng biết rõ lòng người, biết chuyện khắp thiên hạ, là hành động rất buồn cười. Những lời này còn nguyên trả lời cho ngươi!”

“Ta muốn gặp bệ hạ, ta có lời muốn nói.” Chung Duy Duy cũng không biện bạch, tâm tình của nàng rất phức tạp. Độc được ngự ban là giả, người phải tới bám đuôi nàng chủ yếu là để bảo vệ nàng, nhưng cầm cố làm khó nàng là thật, cắt đứt liên hệ của nàng với bên ngoài cũng là thật, nàng không muốn cùng hắn có bất kỳ tình yêu nam nữ gì nữa cũng là thật, nàng thực sự không biết nên ở chung cùng hắn như thế nào.

“Ngươi muốn gặp thì gặp à? Bệ hạ nói, tuyệt đối không thả ngươi ra ngoài, ngươi tự cầu nhiều phúc đi!” Lý An Nhân thở hắt ra đóng cửa lại rồi đi.

Chung Duy Duy ngồi xuống, móc bánh màn thầu từ trong lồng ngực ra, bánh màn thầu hơi khô, nàng ăn có chút khó khăn, một túi nước con từ trên trời giáng xuống, nàng cũng nhìn vị Lương huynh kia, nhắc tay giơ túi nước lên, nói một tiếng: “Cảm ơn!” Ăn xong rồi để túi nước ở một bên, bởi vì ghét bỏ cái giường dơ bẩn, liền tìm một chỗ tương đối sạch sẽ, có thể phơi nắng nằm xuống, nằm nghiêng ngủ.

Mê man ngủ thẳng đến sẩm tối, bên ngoài lại vang lên tiếng muội sắt đánh vào thùng thiết, Chung Duy Duy đứng dậy nhìn một cái, cung nhân đem com đã bị đốt hết rồi. Có lẽ là đã biết chuyện xảy ra vào sáng sớm, cung nhân phát com mới tới xa xa lượn quanh phòng của nàng, chưa cho nàng com, cũng xem nàng như không tồn tại.

Chung Duy Duy bĩu môi, nhìn về xà nhà bên trên: “Lương huynh, còn thức ăn không?”

Trên xà nhà truyền đến một trận tiếng ma sát, Chung Duy Duy đoạt lấy bánh màn thầu mới rút xuống trước, nói rằng: “Cái kia, ta muốn đại tiểu tiện, ngươi có thể tránh một chút không?”

Âm thanh ma sát dừng lại, một mảnh an tĩnh, dù cho nhất định không nhìn thấy hai bên, Chung Duy Duy cũng có thể cảm nhận được lúng túng nồng đậm của đối phương. Nàng cười cười, giọng nói nhẹ nhàng: “Nhân tiện chuẩn bị đũa gà và thứ khác nữa đi, lúc nào cũng chỉ ăn nước lã và bánh màn thầu, tánh khí của ta sẽ trở nên rất không tốt, bất lợi cho chúng ta ở chung.”

Một cái bóng đen nhanh chóng lướt qua, cửa sổ nhanh chóng bị mở ra rồi đóng lại.

Chung Duy Duy dựa vào tường mỉm cười, nàng có ý thức khống chế ăn uống của mình, là vì để tránh cho loại xấu hổ này, cũng là chịu không nổi đại tiểu tiện ở trong phòng rồi lại không chiếm được đúng lúc xử lý. Vị Lương huynh này, càng xấu hổ hơn với nàng nữa.

Cung nhân phát com dần dần đi xa, các cung phi bị điền ăn com nước no nề lại bắt đầu sôi khóc quý rú, có người nhẹ nhàng gõ cửa sổ một cái, Chung Duy Duy đi tới: “Ai?”

Trong hoàng hôn, trong mắt Cát Tương Quân lóe lệ quang, ghen ngào thấp giọng nói: “Tiểu Chung, là tỷ, đều tại tỷ lắm miệng hại muội.”

Chung Duy Duy lắc đầu: “Sao tỷ lại chạy đến đây?”

Cát Tương Quân che miệng lại thật chặt, khó khăn mới nhìn xuống không khóc ra thành tiếng: “Sáng sớm ta nghe nói chuyện của muội, vừa hối vừa sợ, ban ngày không dám qua đây, trời tối mới dám đến. Muội đã ăn rồi chưa? Ta mang cho muội thức ăn ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Lương huynh (3)

Chung Duy Duy nhận lấy bọc giấy của Cát Tương Quân nhét vào, cúi đầu nói: “Tỷ đi nhanh đi, để cho người ta biết không tốt với tỷ.”

“Đừng lo, tối nay bệ hạ không quay về Thanh Tâm điện, tỷ không phải trực, không ai dán mắt vào tỷ.” Cát Tương Quân không chịu đi: “Đều là lỗi của tỷ, tỷ sẽ đi nhận lỗi với bệ hạ, cầu bệ hạ tha muội ra, đến lúc đó muội nghìn lần vạn lần đừng phạm lỗi lần nữa, ngược lại nhận cái sai, bệ hạ thích muội, sẽ

không so đo cùng muội.”

Chung Duy Duyệt trầm mặc chỉ chốc lát, rất nghiêm túc hỏi nàng ta: “Muội chỉ hỏi tỷ một câu, những lời tỷ đã nói với muội, đều là thật sao?”

“Muội không tin tỷ?” Cát Tương Quân nước mắt ràn rụa, chỉ lên trời phát thệ: “Tỷ tuyệt đối không lừa gạt muội, nếu tỷ nói dối một câu, để cho ta thùng ruột bụng thổi, không được chết từ tế! Không, để cho ta chết thảm trong những bức tường cung này, trọn đời không thể siêu sinh.”

“Muội tin tỷ.” Có thể nói đây là lời thề độc nhất, Chung Duy Duyệt để cho nàng đi: “Nhanh về đi, hoàng hậu đợi ở trong phòng, không nên tới tìm muội nữa. Nếu như có người hỏi, cái gì tỷ cũng đừng thừa nhận, muội sẽ không đem tỷ nói ra.”

Cát Tương Quân có phần ngoài ý muốn: “Muội không trách tỷ? Tỷ đi rồi, muội làm sao bây giờ?”

“Không trách tỷ đâu, là tự muội muốn đi.” Chung Duy Duyệt mỉm cười với nàng: “Muội không sao đâu, bệ hạ người giận thì sẽ thả muội ra ngoài. Nếu như tỷ muốn giúp đỡ, phải đi tìm Triệu tổng quản, thỉnh ông ấy đến thăm ta. Tỷ ở lại Thanh Tâm điện, có chuyện gì cũng giúp được muội, hà tất hai người đều rơi vào đây chứ?”

“Vậy muội cẩn thận.” Cát Tương Quân nặng nề cầm tay nàng một cái, xoay người chạy rất nhanh vào trong hoàng hôn.

Chung Duy Duyệt để túi dầu Cát Tương Quân cầm tới ở một bên, an tĩnh ngồi lại, nghĩ lại tiến trình mọi chuyện, nàng cảm thấy mình cần phải yên tĩnh một chút thật tốt.

“Hoài nghi thứ nàng ta cảm đến có độc? Nếu hoài nghi nàng ta, tại sao lại để cho nàng ta chạy, còn phải cam đoan cùng nàng không có việc gì?” Lương huynh chẳng biết trở về lúc nào, đứng ở trong bóng tối thấp giọng hỏi, thanh âm vừa trầm vừa khàn, tựa như dùng sức đè nặng tiếng nói, giống như không cho người biết thanh âm chân thực của hắn.

Chung Duy Duyệt cũng chẳng cảm thấy kỳ lạ, nếu mà không ngoài nàng đoán, vị Lương huynh này chắc là ám vệ chịu sự quản lý của thập tam vệ, những người này tới vô ảnh đi vô tung, chưa bao giờ dễ dàng hiện lộ hình dáng của bọn họ với bên ngoài, hẳn không muốn để cho nàng biết tiếng nói chân thật của hắn là rất bình thường.

Chuyện gặp phải gần đây quá nhiều quá loạn, nàng đặc biệt muốn tìm người trò chuyện một chút, gỡ bỏ suy nghĩ và tâm tình hỗn loạn của nàng: “Ta và Cát thượng tam quen biết đã hơn bốn năm, tỷ ấy là một trong những nữ quan tiên đế tín nhiệm nhất, nhân phẩm không tệ. Từ trước đến nay tỷ ấy đối đãi ta rất tốt, đã từng nhiều lần bận rộn giúp ta, cứu mạng ta. Lần trước bệ hạ phạt ta, cũng chỉ có một mình tỷ ấy dám mạo hiểm hiểm nguy lạng lẹ đưa thức ăn cho ta. Chúng ta là bạn tốt, đây là lý do ta tin tưởng tỷ ấy.”

“Người có điểm rất ngu xuẩn.” Lương huynh có hơi khinh thường, “Người lại không nghĩ tới, trước nàng ta giúp người, là bởi vì tiền để phản phó; lần này sờ dẫm dám đưa cho người thức ăn, là bởi vì biết bệ hạ sẽ không làm gì người? Nhân tình (ân tình) vốn có ai không biết làm? Chuyện người khác đều không nhìn thấy, nghe được, sao nàng ta hết lần này đến lần khác lại biết? Rõ ràng chính là ác ý xúi giục người đi tìm bệ hạ ồn ào, khiến cho người xui xẻo.”

“Cho nên ta hỏi tỷ ấy, những lời tỷ ấy đã nói với đó đến tột cùng có phải là thật vậy hay không.” Chung Duy Duyệt có chút khó chịu, “Sự thật là, chuyện bệ hạ chặn thư của ta là thật, điểm này hẳn cũng không phủ nhận. Chỉ có sự kiện liên quan đến đại sư huynh kia, ta không thể phân rõ thật giả...”

“Một phong thư có thể đại biểu gì chứ? Hai quân giao chiến, không được phép bắn tin với nhau lại quá mức bình thường!” Lương huynh cười lạnh một tiếng, giọng nói rất khỏe mà nói: “Người từng nói chuyện cưới gả với bệ hạ thật sao? Chẳng lẽ người không biết hẳn nhất là kiều ngạo, trước giờ vốn khinh thường cho dùng thủ đoạn như vậy giết chết Hà Thoa Y? Theo ta được biết, thập tam vệ hoàn toàn chưa từng nhận được nhiệm vụ xử tử Hà Thoa Y.”

Câu nói sau cùng khiến cho Chung Duy Duyệt rất vui mừng, nàng nhin không được nhếch nhếch khóe môi: “Lương huynh, tin tức của người rất linh thông nha. Trước vẫn không chịu nói chuyện, ta còn tưởng rằng người không thích nói chuyện nữa. Người thích nói chuyện như người vậy, luôn nhin rất khó chịu nhỉ?”

Lương huynh cự tuyệt trả lời vấn đề của nàng.

Chung Duy Duyệt cần nhàn nói liên miên: “Nếu tin tức của người linh thông như vậy, lại tới vô ảnh đi vô tung, vậy người có biết chuyện này hay không?” Nàng đem đoạn lời Cát Tương Quân nói cho nàng biết, Lý An Nhân lạng lẹ phản phó người “Đi Thương Sơn nhất định phải cẩn thận kỹ lưỡng, đừng để cho người khác phát hiện, xong việc liền nhanh chóng trở về, nghìn vạn lần đừng khách khí nương tay, không nên phụ giao phó của bệ hạ” thuật lại cho Lương huynh nghe, “Chuyện này là thật à?”

Lương huynh rất không tình nguyện nói: “Hình như là có một chuyện như thế bệ hạ bảo người đi Thương Sơn lo liệu, nhưng cũng không liên quan gì đến Hà Thoa Y.”

“Vậy chính là Tương Quân tỷ tỷ hiểu lầm.” Chung Duy Duyệt thở một ngụm khí lớn, cười nói: “Ta đã nói rồi, nào có nhiều người xấu như vậy.” Nàng đứng dậy lục xem thức ăn Cát Tương Quân cầm đến, đều là điểm tâm nàng thích ăn lại để giữ lâu, thậm chí còn có một quả đào.

“Ăn cái này.” Một trận gió lạnh thổi qua, thức ăn Cát Tương Quân mang tới trong nháy mắt đã chẳng thấy tăm hơi, ngược lại đổi thành một chén com nóng và một cái đùi gà thơm ngào ngạt.

Com nóng và đùi gà đương nhiên ăn ngon hơn điểm tâm, Chung Duy Duyệt vui vẻ: “Lương huynh người thật đúng là người giỏi giang, cái này là từ đâu mà

thuận tới?”

“Cầm ở chỗ lão hoạn quan trông coi lãnh cung.” Lương huynh nói móc nàng: “Nói người ngu xuẩn, người còn không tin. Tri nhân tri diện bất tri tâm, trò lừa gạt cao siêu nhất ở chỗ bảy phần thật, ba phần giả, coi như những lời nàng ta nói với người đều là thật, cũng không che giấu được sự thực người bởi vậy mà xui xẻo. Ta cầm mấy thứ này cho người ta xem, ngộ nhờ có độc thì sao?”

Chung Duy Duyệt vui sướng mà gặm đùi gà: “Tùy ý ngài, tùy ý ngài. Ta tin những thức ăn này nhất định không có vấn đề.”

Lương huynh không thèm nói lại, Chung Duy Duyệt ăn uống no đủ, báo cho hần biết: “Ta muốn đi ngủ.”

Đột nhiên Lương huynh nói: “Người cũng không hỏi xem, rốt cuộc bệ hạ sai người đi Thương Sơn làm việc gì sao?”

Chung Duy Duyệt thoải mái đuổi người: “Hỏi để làm gì?”

“Dù sao Thương Sơn cũng là quê nhà của người, thân nhân bạn cũ của người đều ở hết nơi đó, người ngay một chút cũng không quan tâm sao?”

Chung Duy Duyệt cười cười: “Nếu người không gì không biết, thì phải biết ta hỏi cũng vô ích. Bệ hạ đã có ý chặt đứt quan hệ của ta và Thương Sơn, nào sẽ quản những thứ này chứ?” Nàng sờ đầu, “Thật ra ta đại khái đoán được, hần muốn làm gì.”

“Hả?” Lương huynh có chút ngoài ý muốn, vô tình lên giọng: “Vậy thì người đoán một chút xem.”

Chung Duy Duyệt nói: “Đón tình nhân cũ của hần tiến cung. Chật chịt, nếu như nữ nhân kia tiến cung, các nữ nhân trong cung này cũng phải điên mất. Đến lúc đó, nhất định hần sẽ thả ta ra ngoài, bởi vì chỉ có ta mới sẽ không hại tình nhân cũ bảo bối của hần.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lương huynh (4)

Một bóng người nổi giận đùng đùng nhảy ra cửa sổ, nhanh chóng đi vào trong bóng đêm.

Lý An Nhân và Triệu Hoành Đồ bước nhanh đuổi theo: “Bệ hạ... Bệ hạ...”

Người nọ làm như không nghe thấy, càng chạy càng nhanh.

Triệu Hoành Đồ vừa đuổi theo, vừa hỏi Lý An Nhân: “Chuyện Chung đồng sử mới vừa nói kia, là thật ư?”

Lý An Nhân giả bộ hồ đồ: “Chuyện gì?”

Triệu Hoành Đồ lại muốn đánh hần: “Nhóc con, dám cùng ta chơi đầu óc! Giấy không gói được lửa, bệ hạ muốn đón người vào cung, chẳng lẽ còn có thể giấu được? Nói mau!”

Lý An Nhân kì kèo kì kèo, nói không rõ ràng: “Đúng là muốn đưa người tiến cung, nhưng mà không phải là nữ nhân, là nam nhân.”

Triệu Hoành Đồ vỗ một cái vào mũi hần, Lý An Nhân kêu “Ồ” một tiếng, nhanh chóng nói: “Là hoàng trưởng tử đấy.”

“Hoàng trưởng tử?” Triệu Hoành Đồ ngây người. Bệ hạ đã có con trai khi nào? Không phải nói trong những năm này, hần ở Thương Sơn, từ đầu đến cuối đều chỉ qua lại tương đối gần với một nữ nhân Chung Duy Duyệt thôi sao? Sau khi Chung Duy Duyệt rời đi, bên cạnh hần ngay cả thị nữ cũng chẳng có, hoàn toàn chẳng nghe nói đến có nữ nhân gì đó, thì làm sao có con trai?

Lý An Nhân thấy Triệu Hoành Đồ ngây ra như phỗng, nhỏ giọng giải thích: “Mấy năm gần đây, bên cạnh bệ hạ vẫn không yên ổn, thân phận tiểu hoàng tử đặc thù, cho nên cũng rất nhiều không biết sự tồn tại của cậu nhóc. Ngay cả tiên đế và thái hậu cũng không biết, cho nên ngài không biết là bình thường.”

“Nương của hoàng trưởng tử đâu?” Triệu Hoành Đồ chỉ lắc đầu thờ dài, thảo nào Chung Duy Duyệt chết cũng không chịu cúi đầu, đoán chừng vẫn là vì chuyện này đây.

Lý An Nhân sờ đầu một cái: “Không biết nữa, dù sao ta cũng chưa từng thấy qua, cũng chưa nghe bệ hạ từng đề cập, có lẽ là đã chết rồi.”

“Hừ... Bệ hạ vừa trở lại rồi.” Triệu Hoành Đồ nhắc nhở hần có lên tiếng, vốn hoàng đế bệ hạ đã đi rồi lại quay thân đi về, cũng không biết là chuyện gì.

“Bệ hạ có gì phân phó?” Lý An Nhân muốn hành lễ, lại thấy Trọng Hoa mặt lạnh đi xẹt nhanh qua bên cạnh hần, đi về phía lãnh cung, liền sờ đầu một

cái.” Chẳng lẽ là bệ hạ giận rồi, muốn đi tìm Chung Duy Duy tính sổ?”

“Ngươi cầm miệng đi!” Triệu Hoàn Đê lôi kéo Lý An Nhân, lại quay mình đuổi theo.

Chung Duy Duy cuộn lại thành một đoàn ở góc giường, nàng cảm thấy mình phải ngủ một giấc thật ngon, bằng không thì chắc chắn nhất định là sinh bệnh. Nhưng cái giường này vừa lạnh lại vừa cứng, bên ngoài còn đang sôi khốc quỷ gào, thật sự là không ngủ được.

Chợt nghe thanh âm cửa sổ vang lên, nàng nhanh chóng ngồi dậy: “Lương huynh, ngươi đã về rồi à? Ta không ngủ được, ngươi ngủ ở trên xà nhà cũng không ngon, đêm dài đằng đẵng, hai ta đến tâm sự?”

Một chiếc chăn bay tới giường, Lương huynh ném hết sức mà nói: “Nhìn ngươi đáng thương như vậy, chia cho ngươi một tấm chăn giường đắp.”

Chung Duy Duy cảm động đến sắp khóc: “Ta còn tưởng rằng ngươi tức giận bỏ đi rồi, không nghĩ tới là ngươi đi cầm chăn cho ta, thực sự là người tốt đó.”

Lương huynh cười lạnh: “Sao ta phải giận? Ngươi đã đắc tội với ta sao?”

“Vây ngược lại không có.” Chăn vừa thơm vừa mềm vừa ấm, Chung Duy Duy thoải mái mà chui vào, đánh cái lãn: “Lại là chăn tơ mới nữa, Lương huynh ngươi thật có cách. Nhưng mà ta rất lo lắng thay ngươi đó.”

“Lo gì?”

“Ta lo bệ hạ sẽ phạt ngươi, ngươi mang cho ta thức ăn ngon, lại cho ta chăn, còn nói chuyện phiếm với ta, ta sợ bệ hạ biết rồi sẽ làm khó ngươi.” Chung Duy Duy rất thành khẩn đề nghị hẳn, “Sáng mai ngươi đánh thức ta sớm nhé, đem chăn đem đi đi.”

Lương huynh xem thường: “Bệ hạ quản là quốc gia đại sự, nào có thời gian quản những chuyện rách này.”

Chung Duy Duy đưa đầu to ra ngoài: “Đó là ngươi chưa từng ăn thua thiệt của hần, đầu óc hần nhưng nhỏ lắm. Ngươi xem hần đối đãi với ta, còn có đại sư huynh ta như thế nào thì sẽ biết, ngươi nói hai chúng ta đi, cách xa như vậy, bốn năm không gặp mặt, thư từ qua lại cũng rất có hạn, dù cho muốn xảy ra chuyện gì thật cũng không thể cơ mà, hần lại cứ nhìn chăm chăm, liệu mạng tìm vụn, gây khó dễ với người khác cũng gây khó với mình. Cái này không phải đầu óc nhỏ là cái gì?”

Nhiệt độ trong phòng chợt giảm xuống, cho dù Chung Duy Duy sợ vẫn cứ ôm lấy cái chăn mềm thơm, cũng cảm thấy hơi lạnh, khoa trương vuốt ve cánh tay, nói: “Được rồi, ta biết ngươi trung thành với bệ hạ, không cho nói xấu hần, coi như ta chưa từng nói gì. Ngủ thôi, ngủ thôi.”

Mắt khép lại không bao lâu, nghe được Lương huynh nói do dự lưỡng lự: “Thật ra ta vẫn rất muốn hỏi ngươi một chuyện.”

Chung Duy Duy không có vấn đề gì: “Hỏi đi.”

“Ngươi rất muốn rời cung ra kinh, đi tìm đại sư huynh của ngươi à?” Ngữ tốc của Lương huynh rất chậm, giọng nói rất nghiêm túc, giống như rất sợ nàng không nghe rõ thật vậy: “Ngươi vì y, tình nguyện mạo hiểm làm bệ hạ tức giận, không tiếc bị giam vào lãnh cung, ăn đủ vị đắng, là vì thích y ư?”

Chung Duy Duy ôm đầu gối: “Đúng vậy, ta rất thích đại sư huynh.”

“Ha...” Lương huynh cười lạnh một tiếng, trong giọng nói mang theo phần nộ không rõ nguyên nhân: “Ta nhớ rõ trước kia ngươi đã từng thề, không phải bệ hạ không lấy chồng, cùng sinh cùng tử, hóa ra đều là gạt người.”

Chung Duy Duy khinh bỉ hần: “Thích cũng chỉ có thể là tình yêu nam nữ thôi à? Giữa huynh muội thân thiết không thể dùng từ thích này hà.”

Lương huynh tỏ vẻ hoài nghi, giọng nói lại thả lỏng rất nhiều: “Có phải là ngươi cho là ta rất dễ gạt?”

Chung Duy Duy buông tay: “Mặc kệ ngươi tin hay không, ta và đại sư huynh chính là như vậy. Từ nhỏ y đã đối đãi cực tốt với ta và Chung Mậu, ta không có huynh trưởng, y đối với ta mà nói, chính là huynh trưởng, vừa săn sóc, vừa cẩn thận tỉ mỉ, vừa ôn nhu, y đều thay ta suy nghĩ điều ta không nghĩ tới.

Ta đã rời khỏi Thương Sơn nhiều năm như thế, vẫn luôn là y chăm sóc Chung Mậu, thay đổi mùa, cứ nhớ được sửa một phong thư nhà, nhắc nhở ta thêm giảm quần áo và đồ dùng hàng ngày, chú ý dưỡng sinh, thổ sản quê nhà, cũng chỉ có y sẽ nhớ rõ chia giùm ta một phần.

Sư huynh như vậy, ta đương nhiên thích y, đương nhiên không hy vọng y vì nguyên do của ta, không biết sao đánh mất mạng sống. Nếu ta chỉ sống khá giả vì mình, không chú ý an nguy sinh tử của y, vậy ta còn là con người sao?”

“Đã nói sớm với ngươi, tri nhân tri diện bất tri tâm, người người cho là tốt, chưa chắc chính là đáng về người thấy, Người người cho là xấu, chưa chắc hẳn không có nỗi khổ bất đắc dĩ.” Lương huynh tức tối như thế đã lâu, nhịn không được lại hỏi: “Ngươi chắc chắn mình quả thật không có tình yêu nam nữ với hần? Có lẽ là ngươi chưa phát hiện mà thôi?”

“Bản thân ta xảy ra chuyện gì, ta lại không biết?” Chung Duy duy không nhận được: “Là ngươi hỏi giúp người khác?”

Lương huynh nhanh chóng nói: “Ngươi nghĩ quá nhiều rồi, chỉ là ta hiếu kỳ mà thôi.” Khẽ cúi đầu, ngữ điệu trầm thấp: “Ta cảm thấy Chung đồng sử

không giống loại người đứng núi này trông núi nọ, tham mộ vinh hoa, trong đó tất có ả tình, đúng không?”

Quần quã là rộng, một ả vệ, lúc trước giống như cầm điếu vậy, chui cửa sổ vài lần đã biến thành nói nhiều, còn cảm thấy hứng thú với việc tư của nàng như vậy, tính tình như vậy căn bản không phù hợp thân phận ả vệ đầu nhĩ.

Chung Duy Duy nhủ mảy:”Lương huynh à, người cách quá xa, thanh âm lại ép tới quá trầm, ta nghe không rõ người nói gì.”

Lương huynh lại cất cao giọng nói một lần, Chung Duy Duy giả bộ hồ đồ:”A? Vẫn nghe không rõ lắm, người có thể lại to chút hay là gần một chút được không?”

Thanh âm của Lương huynh đã không thể lớn hơn nữa, không thì sẽ lộ ra tiếng nói chân thật, cho nên hắn chỉ có thể gần đến bên nàng thêm chút nữa, mà nàng vừa lúc, thúc đẩy khẩu giác bên nhạy.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Lương huynh (5)

Lương huynh rất cẩn thận đến gần bên người Chung Duy Duy chút nữa, Chung Duy Duy nhắm mắt lại, hít sâu, một chút mùi nhạt, quen thuộc chui vào khoang mũi của nàng.

Đó là mùi thuộc về Trọng Hoa.

Tâm tình của Chung Duy Duy giờ khắc này phức tạp khôn kể. Không phải là dưới con nóng giận hắn đem nàng nhốt vào lãnh cung ư? Không phải là hắn không muốn thấy nàng sao? Lại giấu giấu diếm diếm như vậy mà chạy tới làm gì? Còn không quản mọn thân phận của người khác.

Nếu như chỉ là hắn không cam lòng, chỉ là không phục, muốn trả thù lợi dụng chinh phục nàng, vậy hắn hoàn toàn chẳng cần thiết làm như vậy. Sở dĩ hắn với nàng là còn vài phần tình xưa, đã yêu người mới, lại không bỏ người cũ... Nhị sỏ từ* thật là nghĩ quá hay!

(*Nhị sỏ từ: Nhị trong nhị sự huynh và sỏ từ là tên ngọc.)

Trọng Hoa còn chưa biết Chung Duy Duy đã phát hiện thân phận của hắn, hắn đem lời nói trước đó dùng giọng điệu và lời đó lặp lại một lần nữa:”Người không phải là loại người đứng núi này trông núi nọ, tham mộ vinh hoa, trong đó tất có ả tình, đúng không?”

Chung Duy Duy hừ lạnh:”Đứng núi này trông núi nọ đương nhiên không! Ta chỉ là chán ghét cuộc sống nhạt nhẽo, không muốn làm một nữ tử luôn bị người xem thường, luôn bị người tùy ý khi dễ mà thôi. Tham mộ vinh hoa cũng không thể nói rõ được? Mọi người đều có mong muốn theo đuổi cuộc sống hạnh phúc, hưởng hỏ chí hướng ta từ trước đến nay luôn rộng lớn.”

Nàng bẻ ngón tay đếm cho hắn nghe:”Người xem nè, ta đồng ý vào cung, là đệ đệ ta có thể nhận được trị liệu kịp thời, chăm sóc tốt nhất. Ta lấy được tín nhiệm yêu thích của tiên đế, phong ta lên làm cư lang, tăng thêm rất nhiều kiến thức, tiên đế còn thưởng ta thật nhiều tiền tài, ta muốn mua cái gì thì mua cái đó... người bên ngoài đều biết ta, biết ta là một nữ quan ngoại triều duy nhất từ khi Ly quốc xây triều đến nay, biết ta là nữ nhân tài ba...”

Nàng không bịa thêm nữa, dứt khoát không bịa bậy lần nữa, lạnh lùng nói:”Lui một vạn bước nói, cho dù không theo đuổi cái này, ta cũng không muốn dây dưa cùng hắn thêm nữa! Bằng lòng nhất thể nhất song nhân với ta, lại muốn đi trêu chọc nữ nhân khác, nói không chừng cả con cũng có rồi ấy chứ?”

Trong bóng tối, Trọng Hoa ngơ ngẩn, nhớ tới đoạn thời gian xảy ra sự kiện kia, có lẽ trong lòng đã biết Chung Duy Du nhìn thấy là gì. Hắn thử thăm dò hỏi:”Người nhìn thấy gì?”

Chột dạ à? Kêu người giả bộ! Bình thường không nói ra được những lời này, lúc này đang đối với người “Không phải là Trọng Hoa”, được dịp nói ra. Chung Duy Duy hừ lạnh:”Còn có thể thấy gì chứ? Đương nhiên là thấy hoàng đế bệ hạ của chúng ta ôm nữ nhân khác, nói chuyện sinh con, còn có thể nói gì khác?”

Trọng Hoa tức khắc im lặng.

Ngay cả một câu giải thích cũng không có sao? Càng chờ tâm Chung Duy Duy càng lạnh, người cũng sắp vào cung, nàng còn si tâm vọng tưởng cái gì đây!

Trọng Hoa thấp giọng nói:”Bệ hạ không phải loại người như vậy, mắt thấy chưa chắc là thật, hắn có nỗi khổ bất đắc dĩ, người phải tin tưởng hắn.”

Chung Duy Duy cười nhạt:”Hắn là thái tử, ta không biết, bởi vì hắn có nỗi khổ; hắn ôm người khác sinh con, vậy cũng là hắn có nỗi khổ, sao nỗi khổ của hắn nhiều vậy chứ? Quần tử không lẫn phòng tối, không chuyện không thể nói với người khác, mặc dù lời này không thích hợp với hoàng đế bệ hạ, nhưng mà muốn người khác lấy ra thành ý, chính mình cũng phải lấy thành ý trước đến đây.”

Bầu không khí trầm lắng lạnh lẽo ở bên trong phòng lưu chuyển, hồi lâu, Trọng Hoa mới nói:”Ta đã theo bệ hạ rất nhiều năm, hẳn là hạng người gì ta rõ nhất, ta bảo đảm”

Cửa sổ phát ra một tiếng vang nhỏ, mùi thuốc về Trọng Hoa cuối cùng đã không thấy.

Chung Duy Duy nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt chảy ào. Nàng yêu Trọng Hoa, vẫn luôn yêu hắn, bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, trong mắt trong lòng nhỏ bé của nàng cũng chỉ có thể thấy hắn. Hắn phản bội nàng, nàng từng hận từng oán, đoạn tuyệt, kiêu ngạo mà rời khỏi hắn, nhưng vẫn không thể quên được.

Rời khỏi Thương Sơn, vào cung bốn năm, mỗi ngày nàng đều muốn quên hắn, nhưng mỗi ngày nàng cũng sẽ nhớ tới hắn. Bởi vì hoàng cung là nhà hắn, Vinh đề đối với nàng rất tốt là phụ thân hắn, mỗi ngày Vinh đề đều sẽ không phiền mà phiền nàng giảng thuật, những chút chuyện nàng chung đụng với hắn ở Thương Sơn, đây quả thực là độc dược độc nhất trên đời này, khiến nàng hăm sâu vào trong đó khó mà tự kiềm chế, rồi lại phải liều mạng thoát khỏi hồi ức, không để cho mình sa đoạ.

Vì thái hậu và Kỳ vương Đông phương Trọng Nghiệp, một là mẹ ruột của hắn, một là em ruột hắn, hai người này mỗi người đều đang khi dễ hắn, ám hại hắn, tính kế chuyện của hắn, vì thế không tiếc trăm phương nghìn kế mượn hơi nàng, muốn nàng giúp bọn họ cùng một lượt tính kế hắn.

Mỗi lần nàng đều cho rằng hắn đáng tội, rồi lại luôn không nhận được thương hại, đồng tình hắn, tận hết sức lực mà giúp hắn, vì thế đắc tội thật nặng với hai người kia, bước chân khó tiếp.

Cho dù mỗi lần đều lừa gạt mình là vì muôn dân trăm họ của Ly quốc, chí công vô tư, nhưng trong lòng nàng biết, không phải như thế. Trọng Hoa đối với nàng mà nói, thật sự là thuốc độc nhất trên đời này.

“Chung Duy Duy, tiếp tục như vậy nữa, ngươi sẽ phát điên.” Chung Duy Duy nhắm mắt lại, làm bầm tự nhủ, “Không thể tiếp tục như vậy nữa. Ngươi phải có chí khí, phải có cốt khí. Hắn không phải là lương phối của ngươi. Thông minh chút đi, lãnh khốc một chút, sống, hoàn toàn chính chính mà đi trở về Thương Sơn, ngươi còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm.”

Trong Thanh Tâm điện, Trọng Hoa lạnh lùng quan sát Cát Tương Quân đang quỳ gối trước mặt, vẻ mặt hắn thâm trầm lãnh khốc, nhìn qua sinh không thể yêu.

Lý An Nhân nhìn hắn bộ dáng này, nhận không được vì Cát Tương Quân nặn mồ hôi lạnh, là muốn bị phân thân đây à?

“Bệ... Bệ hạ, chuyện lần này là do nô tỳ lảm miệng gây nên, cũng không liên quan gì với Chung đồng sử, muốn phạt, ngài cứ phạt nô tỳ đi, chỉ cần ngài và Chung đồng sử giải thích hết hiềm khích lúc trước, nô tỳ chết cũng vui vẻ.” Cát Tương Quân quỳ rạp trên mặt đất, cả người run thành một đoàn, mồ hôi thấm lộ ra trán và áo ngoài, nhìn qua rất thương xót, nhưng vừa lộ ra vài phần quật cường và dũng cảm.

Giống như là Chung Duy Duy vậy. Tâm tư Trọng Hoa khẽ động, lãnh đạm mà cất tiếng:”Ngươi chủ động đi ra nhận sai nhận tội, cũng không sợ trăm tửc giận muốn mạng của ngươi sao?”

Cát Tương Quân thấp giọng nói:”Tất nhiên nô tỳ sợ, nhưng nô tỳ không có ác ý, chỉ mong Chung đồng sử có thể an tâm ở lại trong cung mà thôi. Chung đồng sử cũng từng bảo nô tỳ ngậm miệng không nói, nhưng mà nàng có thể vì nô tỳ suy nghĩ, nô tỳ cũng không thể làm kẻ tham sống sợ chết, ích kỷ chỉ lo mình. Chuyện này không liên quan đến Chung đồng sử, xin bệ hạ khoan dung nàng, trừng phạt nghiêm khắc nô tỳ.”

Trọng Hoa cười lạnh một tiếng:”Đã như vậy, cứ dẫn đi rút lưỡi đi.”

Chiếu theo trong cung, người lảm lưỡi nhiều lời, căn cứ theo lý thường rút lưỡi cắt môi. Người bị rút lưỡi cắt môi, nhất là nữ tử, cả đời này đều có thể nói là xong. Cát Tương Quân tê liệt ngã xuống trên mặt đất, run cầm cập, lại vẫn cắn răng, đứt quãng nói:”Tạ... Chủ... Long... Ân...”

Triệu Hoành Đồ tiến đến, đến bên tai Trọng Hoa nhẹ giọng nói:”Bệ hạ, chuyện ngài bảo điều tra kia có kết quả rồi.”

Trọng Hoa thu hồi tầm mắt từ trên người Cát Tương Quân, mặt không thay đổi nhìn về phía Triệu Hoành Đồ.

Triệu Hoành Đồ thấp giọng nói:”Người nên xử lý đều đã xử lý sạch sẽ, thức ăn Cát Tương Quân đưa cho Chung đồng sử rất sạch sẽ, rất mới ạ.” Cũng không hạ độc.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Trở về Thanh Tâm điện (1)

Trọng Hoa thờ ơ, Lý An Nhân thấy thế, nháy mắt với ngự tiền thị vệ, liền có người tiến đến, kéo Cát Tương Quân xuống.

Cát Tương Quân khàn giọng hô: “Bệ hạ... Nô tỳ phạm sai lầm, nô tỳ một mình gánh vác, xin ngài tha cho Chung đồng sử đi, đều là lỗi của nô tỳ, không có quan hệ với muội ấy...”

Đã sợ rành rành như thế, lại nói nghĩa khí có trách nhiệm như vậy, mọi người trong điện thấy tình hình này, nhin không được sinh ra vài phần ý nghĩ đồng tình và kính phục với Cát Tương Quân.

Triệu Hoành Đồ nhin không được, mở miệng cầu tình với Trọng Hoa: “Bệ hạ, Cát thượng tâm là sai lầm vô tâm, bản ý cũng là vì tốt cho ngài và Chung đồng sử, không bằng dùng trừng phạt nhỏ làm cảnh cáo, tha cho nàng ta lần này đi.”

Dùng một chút, cẩn thận mà nói: “Dù sao nàng cũng là bằng hữu tốt nhất của Chung đồng sử.” Bằng hữu tốt nhất bị cắt môi rút lưỡi, hủy diệt cả đời, nhất định Chung đồng sử sẽ càng bất mãn với bệ hạ.”

Trọng Hoa nhin ông nói: “Đúng vậy, cũng bởi vì nàng là bằng hữu tốt nhất, cho nên trẫm sẽ không dễ dãi như thế đâu. Ngươi hiểu chứ?”

Triệu Hoành Đồ ngẩn ngơ, bưng tỉnh đại ngộ: “Nô tỳ hiểu rồi.”

Đây là hoàng đế bệ hạ hạ cho mình và Chung đồng sử bậc thang đây mà! Chung đồng sử nghe nói chuyện của Cát Tương Quân, nhất định sẽ cầu tình với bệ hạ, một cầu tình, một đáp ứng, quan hệ không phải hòa hoãn sao?

Ông cười với Trọng Hoa: “Bệ hạ anh minh!” Vợ vả đuổi theo ra ngoài, thấp giọng phân phó cung nhân áp giải Cát Tương Quân: “Sau khi đưa đến Thận Hình ti, trước không vội vàng thi hình, chờ ta ra lệnh rồi động thủ.” Sau đó chạy thật nhanh đi gặp Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy ngồi ở trong chăn ăn bánh mìn thẩu lạnh, vừa ăn vừa ghét bỏ: “Lương huynh à, ngươi cũng không thể đòi cái bánh bao hoặc là vòng chỉ bạc gì đó cho ta hay sao? Một chút ý mới cũng không có!” Nhớ tới mấy ngày này Trọng Hoa bảo người lưu lại cho nàng món ngon, còn có com nóng và đùi gà đêm qua, khẩu vị và tâm tình đều hồng không gì sánh được.

Lương huynh chân chính vẫn trầm mặc ít nói, ngồi xỏm trên xà nhà làm bộ chính mình không hề tồn tại.

Chung Duy Duy lăm bầm oán giận hồi lâu, cảm thấy không thú vị, cũng không oán trách nữa, đứng lên dọc theo chân tường, tản bộ từng vòng một. Đột nhiên nghe thấy cửa phòng mở, liền dừng lại dò xét nhin xem, thấy là Triệu Hoành Đồ, lập tức vui vẻ nghênh đón: “Lão Triệu, cuối cùng ông cũng tới!”

“Đúng vậy, ta nhận được tin tức của Cát thượng tâm đưa tới, liền tới thăm ngươi ngay.” Triệu Hoành Đồ vung tay lên, một đám cung nhân tràn vào, quét dọn vệ sinh, dọn dẹp thu xếp gian phòng, bận rộn đến kinh khủng.

Chung Duy Duy vui vẻ: “Lão Triệu, ông thật là trọng nghĩa, nhân tình ông nợ ta xóa bỏ. Cát thượng tâm ổn chứ?”

Triệu Hoành Đồ quạt bụi nổi lên trước mặt, nhin nàng: “Không ổn, Cát Tương Quân sắp bị bệ hạ cắt môi rút lưỡi rồi.”

Chung Duy Duy lấy làm kinh hãi: “Tại sao? Chuyện khi nào?”

Triệu Hoành Đồ thở dài: “Còn không phải là vị lộ chân tướng chuyện kia à. Chính cô ta chạy đến trước mặt bệ hạ nhận sai, nói đều do nàng nói lung tung ở trước mặt ngươi, ngươi mới có thể sinh ra hiểu lầm, nàng nguyện ý gánh chịu tội lỗi, xin bệ hạ tha cho ngươi. Bệ hạ dưới cơn nóng giận, sai người đem nàng kéo đến Thận Hình ti.”

Đây là giận chó đánh mèo đây mà, nhị sủa từ càng ngày càng tùy hứng. Không được, nàng không thể mặc cho hấn bốc đồng càng lún càng sâu trong vũng bùn. Chung Duy Duy xin Triệu Hoành Đồ: “Lão Triệu, phòng ốc không cần dọn dẹp, làm phiền ông truyền lời đến bệ hạ giùm ta, chỉ cần hấn chịu tha cho Cát Tương Quân, ta đồng ý thay hấn chăm sóc bảo hộ người sắp vào cung kia.”

Triệu Hoành Đồ thương xót mà nhin nàng: “Ngươi biết người đó là ai ư?”

Chung Duy Duy chẳng hề để ý mà cười: “Biết chứ, cũng là bởi vì biết, cho nên mới dám mở miệng.” Thương xuân buồn thu vài ngày là đủ, nhưng không thể làm com ăn, dù sao cũng phải sống tiếp, đồng thời nỗ lực sống tốt mới được.

“Ta sẽ đi nói. Nhưng mà ngươi xác định, muốn làm thế sao?” Ánh mắt của Triệu Hoành Đồ càng thương xót hơn.

Chung Duy Duy bị hấn nhin da gà nổi lên cả người, không thích ứng xoa nhẹ cánh tay: “Ông làm gì nhin ta như thế? Khi nào ta nói không tính toán nữa? Ông hoài nghi năng lực của ta? Nói rõ với ông chứ, chỉ cần bệ hạ không làm khó dễ ta, là ta có thể bảo hộ người đó thật tốt. Không phải ông cho là, ta ở trong cung này có thể sống đến bây giờ, chỉ là dựa vào vận khí và che chở của tiên đế thật sao?”

Triệu Hoành Đồ hạ giọng, nói lời thăm thía: “Tiểu Chung, trong cung nhiều nữ nhân như vậy, đều là hầu hạ bệ hạ cả, một ấm trà bốn cái chung, chính là lão tổ tiên đã an bài như vậy, ngươi cần gì phải làm khó mình, và bệ hạ? Ta biết ngươi, rõ ràng là ngươi chưa bao giờ quên bệ hạ...”

Chung Duy Duy dùng sức đẩy hấn ra ngoài, kêu la âm ỉ: “Đi nhanh chút đi, đi nhanh chút đi, không nên trì hoãn, chậm rồi sẽ hại chết người biết không? Cát Thượng tâm vẫn chờ người cứu mạng mà.”

Triệu Hoành Đồ không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là chạy về Thanh Tâm điện.

Đại ti trà chuyên quản lá trà đang bấm báo với Trọng Hoa vụ thu hoạch trà năm nay: “Năm nay mưa thuận gió hòa, chất lượng trà thu hoạch rất tốt, quan

viên phải đi các nơi đốc thúc chỉ đạo thu hoạch và sản xuất trà đã vào vị trí của mình, mới có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

Đại ti nông chuyên quản nông nghiệp cười lạnh một tiếng:”Cho dù lá trà tốt cũng vô ích, đoán chừng lại là đặt ở trong kho hàng nhiều mốc meo. Trên Đâu Trà hội chúng ta đã bại bởi Đông Lĩnh liên tục ba năm rồi, phải chờ bọn họ bán sạch tất cả bột trà, mới có thể đến phiên chúng ta bán trà. Có nhiều chỗ đã nổi lên chuyện chém cây trà, đổi loại cây ăn quả khác, cứ thế mãi, tất yếu lung lay cội nguồn quốc gia.”

“Bệ hạ thứ tội.” Đại ti trà Trần Tuấn Khanh ánh mắt âm trầm, quỳ xuống thỉnh tội:”Mai Tuân của Đông Lĩnh là thiên tài trà đạo đương thời hiếm thấy, ba tuổi có thể phân biệt vị trà, bốn tuổi có thể làm ra trà, sáu tuổi có thể biến hóa thang hoa kỳ ảo, vì thần tuy rằng dốc hết toàn lực, nhưng trước sau không thắng được hắn.

“Việc này trăm tự có chừng mực. Chư vị ái khanh lui ra đi.” Trọng Hoa liếc về phía Triệu Hoành Đồ, trong lòng nói không ra là tư vị gì, vừa trông đợi Chung Duy Duy có thể cúi đầu, vừa hy vọng nàng đừng cúi đầu. Không phải, nàng có thể cúi đầu vì Hà Thoa Y, có thể cúi đầu vì Cát Tương Quân, chỉ là không muốn cúi đầu vì hắn, khiến người ta làm sao chịu nổi?

Triệu Hoành Đồ nói:”Chung đồng sử đã biết mình sai rồi, cực kỳ hối hận, liền một lòng muốn nhận sìa với bệ hạ, xin bệ hạ tha thứ. Vì chuộc tội, nàng nguyện ý đi theo làm tùy tùng vì bệ hạ, đến chết mới thôi.”

Trọng Hoa lạnh nhạt nói:”Đã như vậy, vậy hãy để cho nàng về, tự mình nhận lỗi giải thích với trẫm.”

Lý An Nhân chạy vào:”Bệ hạ, bệ hạ, tên xấu xa sáng sớm hôm qua bắt về, chính là cái người hạ độc với Chung đồng sử, hắn ta, hắn ta chết rồi.”

Trọng Hoa nhíu mày:”Không có quy tắc gì cả! Lâu như vậy rồi vẫn chưa học được quy củ trong cung, người làm ăn cái gì không biết?”

Không phải mới vừa rồi rất tốt sao? Sao lại dờ chừng đột ngột? Lý An Nhân sững sờ nhìn về phía Triệu Hoành Đồ, mong muốn ông ta có thể cho mình một gợi ý, Triệu Hoành cũng ngày ra như gỗ, một chút ám chỉ cũng chẳng chịu cho hắn.

Lý An Nhân không thể làm gì khác hơn là quỳ xuống nhận sai:”Nô tỳ nhất định học quy củ một lần nữa, không làm mất mặt bệ hạ.”

Trọng Hoa lạnh lùng thốt:”Chỉ học quy củ lần nữa thôi sao? Sai người đi làm chút chuyện cũng không xong, sau này ngươi cũng đừng đắp chăn nữa, nhớ thật lâu một chút. Lui ra!”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Trở về Thanh Tâm điện (2)

Lý An Nhân ngây ngốc theo Triệu Hoành Đồ lui ra ngoài, làm sao đều nghĩ không thông:”Tổng quản, người đó rõ ràng chính là người của Vạn An cung, bệ hạ không tra rõ việc này, cho những tên yêu ma quỷ quái đó một cảnh cáo, mắc mớ gì không cho phép ta đắp chăn chứ?”

Triệu Hoành Đồ vỗ nhẹ đầu vai hắn, nói lời thăm thía:”Người trẻ tuổi, thứ ngươi phải học còn nhiều lắm. Nếu không phải bệ hạ niệm tình xưa, ngươi sớm đã chết mười lần rồi. Nghĩ nhiều nhìn nhiều học nhiều, hãy cố gắng lên.”

Lý An Nhân vẫn còn ngây ngốc không nghĩ thông, Triệu Hoành Đồ bắt đầu đi thờ dài:”Ngươi đi theo ta.”

Đến Triệu Tường cung, chỗ giam giữ Chung Duy Duy, Lý An Nhân thất kinh:”Đây, chỗ này sao lại biến thành như thế này?”

Căn phòng vốn rách nát bẩn thỉu, lúc này rực rỡ hẳn lên, Chung Duy Duy cũng thay một bộ đồ sạch sẽ, ngồi ở phía trước cửa sổ phơi nắng hong khô mái tóc mới gội, thấy bọn họ đi vào thì hỏi:”Sao rồi?”

Triệu Hoành Đồ nói:”Bệ hạ khai ân, cho phép ngươi tự mình nhận lỗi giải thích với hắn.”

Chung Duy Duy búi tóc lên, đứng lên nói:”Đi thôi.”

Lý An Nhân vẫn chẳng nghĩ ra, bắt Triệu Hoành Đồ lại:”Đây là ý gì?”

Triệu Hoành Đồ lắc đầu thờ dài:”Như vậy cũng còn không hiểu, ngươi đúng là hết thuốc chữa.” Nói rồi theo sát sau Chung Duy Duy, chẳng để ý đến hắn.

Lý An Nhân đứng hồi lâu, cho đến khi nhìn thấy hoàng đế bệ hạ tự mình đưa chân tới, mới bừng tỉnh đại ngộ. Đây là hoàng đế bệ hạ đang trách tội giận chó đánh mèo hắn, trách hắn không đứng lúc đưa chân cho Chung Duy Duy sao? Cho nên nói, người có thể khi dễ Chung Duy Duy, chỉ có thể chính là hoàng đế bệ hạ, những người khác phạm là động thù, chính là tội ác tày trời.

Chung Duy Duy quỳ dâng hoàng ở ngoài Thanh Tâm điện, tuy rằng Trọng Hoa gọi nàng tới, nhưng không có ý để nàng đến trước mặt hắn đáp lời.

Quý chưa được lâu, Dương Tẩn Trung bê một chậu cây lựu đi đến, có ý nghi chân ở trước mặt nàng, nhìn có chút há hê cười khê: "Chung đồng sử, nghe nói ngươi lại gặp rắc rối nữa rồi? Đáng thương, nhất định rất oán hận trong lòng nhỉ? Đầu gối đau không?"

Chung Duy Duy cười đến mức cần thận: "Lôi đình vũ lộ đều là ân vua, quân muốn thần chết, thần không thể không chết, ta vui vẻ, ta cam tâm tình nguyện, ngươi vu khống ta?"

Dương Tẩn Trung thu lại nét cười, trong mắt ác ý tràn đầy, hung tợn phi một cái, xoay người vào Thanh Tâm điện, quý xuống hô to một tiếng: "Nô tỳ, Dương Tẩn Trung, phụng mệnh của Thái hậu nương nương, tặng cho bệ hạ mười hai cặp thạch lựu, nguyện Ngô hoàng lựu khai bách tử *, đa tử đa phúc."

(Lựu khai bách tử: Lựu nở nhiều con)

Trọng Hoa ý bảo Triệu Hoành Đồ nhận lấy, lạnh nhạt nói: "Tạ mẫu hậu quan tâm."

Dương Tẩn Trung hai tay dâng chậu vàng, nói thêm câu nữa: "Thái hậu nương nương nghe nói một việc, có lời muốn chuyển cáo bệ hạ, đồng sử Chung Duy Duy kiệt ngạo bất tuân, mắt không có vua thượng, phải trừng phạt nghiêm khắc, tuyệt không thể tha nhẹ. Không thì nước không có quốc pháp, gia không có gia quy, dùng gì để trị thiên hạ, dùng gì để phục thiên hạ? Xin bệ hạ ngàn lần vạn lần không nên vì tình riêng, để tránh làm hỏng uy nghiêm thiên tử."

Trọng Hoa lạnh lùng nhếch khóe môi: "Mẫu hậu nói, đương nhiên là rất có đạo lý. Bởi vậy trẫm giam Chung Duy Duy vào cung Triệu Tường, không cho cơm canh, lại quý ở dưới ánh nắng chói chang ngấm lại, cảnh cáo. Tin tưởng lúc này, toàn cung trên dưới đều đã biết nàng bị trừng phạt nghiêm khắc."

Dương Tẩn Trung ngẫm liếc một cái, tùy tiện chơi đùa hai cái như vậy xem như xong sao? Chẳng qua là vì ngăn miệng của mọi người mà thôi. Nếu như trừng phạt nghiêm khắc thật, vậy nên lột y phục đánh bằng roi, giết chết hoặc là làm cho tạt. Cái bộ dáng vui vẻ kia của Chung Duy Duy, đâu như là người đã bị đối xử? Sợ rằng quý cũng là tính toán thời gian quý cho hắn xem, xem tình thần về mặt kia xem, thời gian quý trên mặt đất sẽ không quá một nén nhang.

Hắn cười, giống như khiêm nhường, thật ra hăm dọa mà nói: "Bệ hạ nói phải, thái hậu nương nương cũng nói, dựa theo cung quy, tội lớn như vậy vốn đáng chết, nhưng Chung đồng sử là nữ quan ngự tiền của tiên đế, nên không giống những người khác. Cho nên, hình phạt giảm phân nửa là được, nay hành 50 roi, thỉnh bệ hạ hành hình trước mặt mọi người, theo đúng tập tục hậu cung."

"Ngươi nói rất có đạo lý." Trọng Hoa giận dữ cười phản, đứng dậy cầm lấy chậu thạch lựu vàng có sẵn, đi tới trước mặt Dương Tẩn Trung, đập mạnh chậu vàng vào đầu hắn, tức giận bùng bùng: "Điều nô! Dám đem cây lựu mẫu hậu ban thưởng lật úp trên mặt đất, nói, ngươi có phải bất mãn với trẫm hay không? Oán hận trong lòng?"

Dương Tẩn Trung bị đập đến choáng váng, còn chưa kịp biện giải, chợt nghe Trọng Hoa lạnh giọng quát lên: "Người đâu, đưa ác nô trong mắt không có quân vương, giáo ngôn trá biện, ly gián quan hệ mẹ con ta này mang xuống! Lột hết y phục, đánh một trăm roi trước mặt mọi người! Đánh kỹ vào, nghiêm túc vào!"

Dương Tẩn Trung luống cuống tay chân: "Bệ hạ, bệ hạ, ngài không thể đối với lão nô thế được, lão nô theo hầu thái hậu nương nương đã vài chục năm, nhìn ngài ra đời trưởng thành, hiểu thuận lớn hơn trời..."

Trọng Hoa chán ghét nhíu lông mày, lập tức có người che miệng Dương Tẩn Trung lại.

Thị vệ kéo Dương Tẩn Trung xuống dưới như kéo chó chết, lúc đi ngang qua bên cạnh Chung Duy Duy, Chung Duy Duy nhìn về phía hắn cười có phần há hê: "Lôi đình vũ lộ đều là ân vua, Dương tổng quân à, ông tạ ơn chưa?"

Dương Tẩn Trung oán độc trừng mắt nhìn nàng, cặp chân phỉ công đạp loạn trên mặt đất.

Lý An Nhân đến tuyên nàng vào: "Bệ hạ cho ngươi đến ngoài cửa điện đáp lời."

Chung Duy Duy chậm rãi đứng dậy, tuy rằng thời gian quý không lâu, hai chân vẫn đau ray rút, xem ra là hai chân bị lạnh rồi.

Nàng khấp khểnh lên bậc thang, đứng ở nơi cửa điện, hành đại lễ quân thần: "Tội thần biết sai, xin bệ hạ tha thứ."

Trọng hoa rũ nửa mắt, từ trong lòng mi dày đậm nhìn chăm chú vào nàng: "Nghe nói ngươi nguyện ý vì trẫm, đi theo làm tùy tùng, đến chết mới thôi, thật là có việc này?"

Bỏ ra ân oán giữa hai người không nói, đúng là mình trách lầm hắn về chuyện đại sư huynh, Chung Duy Duy thở một hơi dài, trầm giọng nói: "Vâng."

"Hiện phi sắp dời đến Tây Thúy cung, ngày mai ngươi đi giúp đỡ trông coi chút ít." Trọng Hoa cũng không dây dưa quá nhiều, cúi đầu nâng bút, dường như có vẻ rất bận rộn.

Nhưng Chung Duy Duy muốn nắm lấy cơ hội nói chuyện thật tốt với hắn: "Bệ hạ, nhị sư huynh, chúng ta có thể chung sống tốt hay không..."

Trọng Hoa ngừng đầu nhìn về phía nàng: "Được đó. Ngươi muốn chung sống tốt thế nào?"

Chung Duy Duyệt thấp giọng nói: "Ta vẫn xem ngài là nhị sư huynh kính trọng, tận tâm tận lực giúp đỡ ngài làm việc, chúng ta không nên âm ỉ nữa, có được không?"

"Đương nhiên được, chỉ là mong người sau này biết suy nghĩ, không nên chọc một cái liền nổi xung." Trọng Hoa không có biểu tình gì. "Còn chuyện gì khác không?"

Người là người đi hòa vi quý? Không hiểu liền cho là nàng và đại sư huynh có một chân. Chung Duy Duyệt cúi đầu. "Bệ hạ có thể thả Cát Tương Quân ra không? Nàng..."

Không đợi nàng câu tình, Trọng Hoa đã thẳng thắn phát tay: "Biết rồi, về đi."

Chung Duy Duyệt lui ra, Trọng Hoa nhìn chăm chú vào bóng lưng khập khiễng của nàng, nhẹ giọng phân phó Triệu Hoành Đồ: "Gọi Trịnh Cương Trung đến đây."

Thiền Phúc khóc đến vành mắt vừa hồng vừa sưng, thấy Chung Duy Duyệt liền nhào lên, ôm lấy nàng khóc bù lu bù loa.

Chung Duy Duyệt vuốt vuốt đầu Thiền Phúc, cười nói: "Mau chuẩn bị cho ta chút nước nóng."

Chiếc khăn nóng đắp trên đầu gối, nhưc âm ỉ, Chung Duy Duyệt đau đến run lên, cười hỏi Thiền Phúc: "Có gì ăn được không? Đói quá."

Một tiểu hoạn quan đứng ở cạnh cửa đưa một túi thuốc tiến vào, nhút nhát nói: "Trịnh Phó thống lĩnh đưa cho Chung đồng sử, nói là thuốc tốt trị thấp khớp chân."

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Trở về Thanh Tâm điện (3)

Thiền Phúc đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đầu óc cuối cùng lớn thêm một chút, không chịu đi nhận thuốc tiểu hoạn quan đưa tới, rất là cảnh giác hỏi: "Làm sao Trịnh Phó thống lĩnh biết đồng sử bọn ta cần thuốc này chứ?"

Tiểu hoạn quan không trả lời được, lắp bắp mà nói: "Cái người không cần, vậy ta cảm đi trả lại."

Chung Duy Duyệt sai Thiền Phúc: "Đi nhận đi." Bây giờ là đang dưới mí mắt Trọng Hoa, nàng lại mới trở về từ Triệu Tường cung, là thân chịu tội, không qua sự ngầm đồng ý của Trọng Hoa, không ai dám cho nàng thứ này.

Dược này dày công chế thành thuốc cao, hơn nữa còn là thuốc Chung Duy Duyệt dùng quen ngày trước. Năm đó, nàng mới từ Thương Sơn vào cung, không hiểu được quy củ trong cung, lại không chịu đón ý nói hòa với Vi thái hậu và Lữ thái quý phi, chịu không ít thua thiệt, vốn đã có bệnh cũ, lại bị phạt quỹ lâu ở ngoài trời rét mướt, sau khi đứng lên sưng chút nữa đã phế bỏ đôi chân, Vĩnh Đế cố ý sai ngự y chế thuốc cao này cho nàng, lại đặc biệt cho phép nàng không cần quỹ nhiều.

Dược liệu thuốc cao này dùng tất cả đều là tốt nhất, tốn hao rất nhiều, chế ra một nồi cần nghìn vàng. Nàng rất sợ hãi, Vĩnh Đế từ ái hay nói đùa với nàng: "Trẫm cũng không muốn có một đứa con dâu đi lại không tốt. Người không muốn người của những nước khác nhắc tới hoàng hậu Ly quốc chúng ta, luôn luôn nói, Chung Duy Duyệt què kia, hoặc là Chung Duy Duyệt bị liệt chứ."

Từ lúc Vĩnh Đế bệnh nặng, nàng cũng chưa từng thấy lại thuốc cao nà, không nghĩ tới bây giờ nó xuất hiện. Chung Duy Duyệt ngửi mùi quen thuộc, trong lòng rất rõ thuốc này là ai bảo thái y viện luyện chế, tuyệt đối chẳng phải là Trịnh Cương Trung có thể làm được.

Cao dược nóng hôi hổi dán lên đầu gối, tình cảm ấm áp chảy theo huyết mạch toàn thân, đau đớn và tê tái dần dần biến mất, Chung Duy Duyệt thoải mái nhắm hai mắt lại.

"Tiểu Chung." Cát Tương Quân lão đảo nhào về phía nàng, quỳ rạp xuống trước giường nàng khóc to, trật tự từ hỗn loạn, đều tràn ngập là vui mừng sống sót sau tai nạn: "Không nghĩ tới ta còn có thể được sống nhìn thấy muội, là bệ hạ đã tha thứ cho muội rồi đấy sao? Thật tốt... Thiếu chút nữa muội bị ta hại chết, là muội cầu xin với bệ hạ giúp ta à?"

Chung Duy Duyệt bảo Thiền Phúc đỡ nàng đứng dậy: "Đã bảo tỷ không nên nhắc lại chuyện này, tỷ không nghe, tỷ là kẻ khờ à?"

Cát Tương Quân nước mắt lưng tròng: "Vậy còn muội, rõ ràng là bởi vì ta, không chỉ không trách, còn cầu xin giúp ta, suy nghĩ thay ta, muội cũng là đồ ngốc sao?"

Chung Duy Duyệt cười: "Được rồi, đi chải đầu rửa mặt, thay quần áo khác, ngự tiền nữ quan, sao có thể không để ý dáng vẻ như thế chứ? Vậy là làm mất mặt của bệ hạ rồi."

Cát Tường Quân cắn môi: "Tiểu Chung, bệ hạ đồng ý thả ta về, là vì muội đã đồng ý với hấn gì à?"

Chung Duyệt mở rộng trái tim nàng: "Không có, là bệ hạ nhận thấy bình thường tỷ làm việc cẩn thận tỉ mỉ, trung thành, lần này chỉ là sai lầm vô tâm, cho nên đồng ý cho tỷ cơ hội."

Cát Tường Quân ngồi yên lặng phút chốc, thấp giọng nói: "Tiểu Chung, muội đừng trách bệ hạ trừng phạt muội đấy, muội không nghe khuyên bảo, gây ra chuyện lớn như vậy, mọi người đều biết, Vạn An cung và Phù Dung cung đều nhìn chăm chăm, hấn không phạt người, thì chẳng chặn nổi miệng các nàng ta, thì chẳng thể phục chúng..."

"Muội biết, muội biết, tỷ mau đi đi. Nhớ kỹ tạ ơn Triệu tổng quản, ông ấy ở giữa thay tỷ nghĩ không ít cách." Chung Duyệt tiễn Cát Tường Quân đi, nằm xuống nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu khóc sắc nhọn bên ngoài: "Tiên đế! Tiên đế! Ngải mở to mắt mà xem, xương cốt ngài chưa lạnh, đã có người muốn giết chết bà già này rồi!"

Là thanh âm của Vi thái hậu! Nhất định là bởi vì chuyện Dương Tẫn Trung bị đánh tìm đến Trọng Hoa làm âm ỉ.

Chung Duyệt xuống giường mang giày khoác áo, muốn đi ra ngoài, đi tới cửa lại đứng lại. Sự tình dựng lên vì nàng, Vi thái hậu hận nàng thấu xương, nếu như nàng đi ra ngoài lúc này, không chỉ không thể giúp đỡ Trọng Hoa, còn có thể kích phát mâu thuẫn giữa mẹ con bọn họ thêm nữa.

Nàng lại quay lại, ngồi xuống ở trước bàn, yên lặng nghe động tĩnh bên ngoài.

Từ đầu đến cuối Trọng Hoa không lên tiếng, có lẽ là hấn đã nói rồi, nhưng tiếng nói không lớn, cho nên nàng không nghe được. Một cơn ớn lạnh qua đi, cuối cùng đã yên tĩnh lại, nàng nghe thấy được thanh âm của Vi Nhu.

Vi Nhu đang tận tình mà khuyên nhủ trấn an thuyết phục Vi thái hậu, nói lời thật là dễ nghe: "Dương Tẫn Trung chỉ là một nô tỳ mà thôi, lúc nào hấn cũng phạm phải sai lầm lớn, bệ hạ mới có thể nghiêm phạt hấn, không thì sao bệ hạ tính toán với hấn? Nương nương không nên nhẹ dạ cả tin lời nói một bên, cho rằng bệ hạ không kính trọng người, trên đời này, các người mới là người thân nhất cơ mà. Cẩn thận có người ở giữa ác ý gây xích mích, phá hủy tình cảm mẹ con các người."

Vi thái hậu khóc rất lâu, rốt cuộc nước mắt nức nở mà đi khỏi. Một lần nữa Thanh Tâm điện yên ắng lại, Chung Duyệt kéo cửa nhìn ra phía ngoài, vừa gặp thấy Trọng Hoa nghiêng về phía nàng, một thân một mình đứng ở bậc thang cao cao, ngẩng đầu nhìn về phía xa, vẫn là bộ dáng sinh chảnh thế yếu, bảo phục để vương màu đen chỉ vàng theo gió tung bay, cô độc lại lạnh lẽo.

Tím Chung Duyệt bị đánh một cú thật mạnh, khó chịu đến thiếu chút nữa nàng không thể hít thở, nàng hít sâu một hơi, lùi về, rón rén đóng chặt cửa lại, tựa ở trên cửa ngày ngốc rất lâu.

Buổi tối hôm đó, Thượng Thực Tiết Ngưng Diệp đưa món ngon đến như cũ, Chung Duyệt thật sự nuốt không trôi, tất cả đều tiện nghi cho Thiêm Phúc.

Nàng đứng hạn đi trực, được báo cho biết Trọng Hoa đã đi Chiêu Nhân cung, không cần nàng theo hầu. Đồng thời còn biết được chuyện xé chiều hôm nay, Dương Tẫn Trung mới vừa bị mang xuống hành hình rồi, đã có người đưa tin truyền đến Vạn An cung.

Vi thái hậu vội vã tới rồi ngăn cản, hình phạt đã hành được phân nửa, Vi thái hậu cưỡng ép đem người mang về, lại tìm Trọng Hoa đại náo một hồi, Trọng Hoa mặc kệ bà ớn lạnh như thế nào, đều chẳng nói một lời, bà ta không có cách làm khó Trọng Hoa, không có cách nào khác là mượn cây thang Vi Nhu đưa tới lùi về.

Lý An Nhân cô ý báo cho nàng: "Bệ hạ bị thái hậu nương nương trách mắng bất hiểu, cũng là vì người, nên làm như thế nào, trong lòng người hiểu cả rồi chứ? Làm người phải có lương tâm!"

Chung Duyệt cười híp mắt: "Được, ta đây muốn đi tạ ân với bệ hạ."

"Người đôi thời điểm đi thôi. Lúc này bệ hạ đang bận mà." Lý An Nhân khẩn trương cản Chung Duyệt lại, bệ hạ có ý đi Chiêu Nhân cung, chính là vì để cho nàng ta nghỉ ngơi thật tốt, nếu như biết nàng lại bị hấn khuyến khích đi Chiêu Nhân cung, lại chẳng phải là muốn kiếm chuyện khó để hấn sao?

Buổi chiều ngày hôm sau, Trọng Hoa trở lại Thanh Tâm điện, một vị khách lang mới nhậm chức theo bên người, khách lang là thám hoa Tân khoa Tô Quỳnh, đệ tử Hàn môn, chỗ dựa lớn nhất chính là tin chiu của tân đế, một tay viết chữ đẹp, làm hết phận sự lại tận chức trách, phẩm hạnh còn rất tốt.

Thấy Tô Quỳnh, Chung Duyệt đem tâm trả về, thế lực Trọng Hoa bắt đầu nuôi trồng hoàn toàn thuộc về hấn. Nếu chuyện của khách lang đã có người làm, Trọng Hoa cũng không muốn nàng theo hầu hàng ngày nữa, vậy nàng chỉ cần làm tốt chuyện thuộc trách nhiệm của đồng sử là được rồi.

Nàng đã xử lý quen việc vật vãn các loại các dạng, chợt nhận rồi, thì có những thú thanh nhàn khác. Tròn một buổi chiều, nàng đều vui ở trong kho phòng Triệu Hoành Đồ cho phép nàng để tạp vật, nghiền lá trà khô, phân chia trà dực thang hoa, huyền hóa ra hình vẽ tuyệt mỹ hết cái này đến cái khác. Nhưng mà nàng luôn luôn cảm thấy có người đang nhìn trộm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Suy nghĩ của người thật phức tạp (1)

Cái loại bị nhìn trộm như hình với bóng này, Chung Duy Duy vô cùng không được tự nhiên, thế nhưng quay đầu lại, nhưng lại chẳng nhìn thấy gì, trong phòng kho yên tĩnh vắng lặng, bỏ đi cái bóng giả sách đồ đạc ra, thì chỉ có cái bóng của mình nàng.

Chung Duy Duy không khỏi bật cười, có lẽ là vị Lương huynh kia lại trốn ở chỗ nào rồi. Nàng đứng dậy nhìn sắc trời, nhớ đến vườn trà ở Từ Duẩn cung, rất muốn đi hái thu lá trà ở trong đó.

Nàng thương lượng với Lương huynh: "Lương huynh à, người nếu có thời gian rảnh rỗi, có thể đi dạo một vòng vườn trà ở Từ Duẩn Cung, hái giúp ta chút lá trà được tới không? Ta muốn tự chế một ít trà, ngưng lâu lắm rồi, tay sẽ cứng nhắc mất. Nếu như mất đi bản lĩnh chế trà pha trà này, ngộ nhờ tương lai ta già rồi, bị đuổi ra khỏi cung, dùng cái gì mà sống đây?"

Quả nhiên Lương huynh ở đây, hần đáp lại nàng một tiếng: "Xuy..."

Chung Duy Duy nhăn mày: "Xuy, là có ý gì chứ? Là người đang cười nhạo ta si tâm vọng tưởng, hay là cảm thấy có thể? Ta nghe không hiểu."

Lương huynh rất cao lãnh không để ý tới nàng.

Chung Duy Duy đem bốn chén trà thang hoa xinh đẹp đặt ở trên bàn, mê hoặc hần: "Chén thứ nhất là Hàn Mai ngênh tuyết, chén thứ hai là không cốc u lan, chén thứ ba là Trúc Báo Bình An, chén thứ tư là Thu Cúc Uớt Surong, nhìn rất đẹp, uống cũng rất ngon. Người xem đi, ta rất chú ý nước dùng để pha trà, sôi lần đầu, sôi lần hai, sôi lần ba đều có sắp xếp, người có muốn nếm thử hay không?"

Về sâu ngoài cửa sổ kêu rất cả giọng, Lương huynh vẫn chẳng thấy tấm hơi.

Chung Duy Duy liền đứng dậy đi ra ngoài, làm bầm lều bầu mà nói: "Người ngại à, ta đây đi trước đây, người ngàn vạn lần nếm thử xem, vất vả chuẩn bị lâu như vậy, lại phải đồ sạch, rất đáng tiếc."

Sau một khoảng thời gian Chung Duy Duy rời khỏi, giả sách trong phòng kho đột nhiên dòi một cách vô thanh, lộ ra một cánh cửa nhỏ chỉ dành cho một người thông qua. Trọng Hoa đi tới nhìn bốn chén trà thang trên bàn, nâng lên theo trình tự, yên lặng thưởng thức, trà hương vào miệng, tư vị lâu dài.

Chung Duy Duy dọc theo hành lang Thanh Tâm điện đi tới lui hai vòng mới trở lại, bốn chén trà thang đã bị uống hết một chút cũng chẳng dư, nàng cười rộ lên: "Lương huynh, mùi vị thế nào? Nếu người thích, sau này ta mời người uống thường xuyên, mời người bình luận nhé. Từ khi Tiên Đế hoằng thế, cũng không thấy ai có thể chỉ ra khuyết điểm và thiếu sót của ta, ta biết mình có thiếu sót, lại tìm không được nguyên nhân, rất sốt ruột đó."

Lương huynh ẩn trong bóng tối tỏ vẻ rất âm ỉ, một ngum hần cũng chưa nếm, làm sao bình luận?

Thật ra Chung Duy Duy có một nguyện vọng đã ẩn dấu nhiều năm.

Ly quốc nàng đang ở và nước láng giềng Đông Lĩnh, đều là nước sản xuất nhiều lá trà, mà những quốc gia xung quanh hoàn toàn không sản xuất lá trà, lại sản xuất nhiều lương thực, ngựa, khí cụ bằng sắt, đồ khoáng sản các loại.

Kinh tế dân sinh của Ly quốc và Đông Lĩnh lệ thuộc nghiêm trọng vào buôn bán lá trà, vì đoạt quyền chuyên kinh doanh lá trà với quốc gia xung quanh, song phương hàng năm chiến tranh, nhưng lực lượng lại ngang nhau, ăn chẳng được đối phương, mang đến cho hai bên tổn thất vô cùng nặng nề.

Vì để tránh cho loại tình huống này, hai vị quốc quân mấy thế hệ trước với Vọng Xuyên hội minh, ước định hai nước hàng năm cử hành một lần đại hội đấu trà, lấy phương thức đấu văn quyết định thắng thua, người thắng giành được quyền chuyên kinh doanh lá trà năm sau, người thua phải đợi đến đối phương bán sạch tất cả lá trà, mới có thể bán lá trà của mình.

Ly quốc từ trước Vĩnh Đế kế vị thắng thì ít thua lại nhiều, mấy năm gần đây càng thua liên tiếp ba lần, nông dân trồng chè tiếng oán hờn khắp nơi không nói, ngay cả kinh tế và danh vọng của toàn bộ Ly quốc đều bị liên lụy rất lớn. Vĩnh đế tráng niên mất sớm, là bị *****, là bị Lữ thị, Vi thị cầm giữ hậu cung, ảnh hưởng hoàng quyền không vương, cũng là bởi vì nguyên do chuyện này dự đoán ít ỏi.

Chung Duy Duy vẫn luôn mong muốn, bản thân có một ngày có thể thay Ly quốc xuất chiến, ở trong đấu trà hội chiến thắng đại ti trà tiền nhiệm Hạc Tiết lão nhân kia của Đông Lĩnh. Sau khi Hạc Tiết lão nhân chết, nàng chỉ hy vọng chiến thắng đệ tử Mai Tuấn của ông – vị thiên tài trà đạo nghe nói không xuất thế kia.

Cho nên nàng chẳng bao giờ từng vứt bỏ tu luyện trà đạo, cho dù chính là thời khắc gian nan nhất cũng chưa từng buông bỏ. Không có lá trà, thì đi tìm cây trà mọc hoang, không có nôi, thì tìm nôi nát miệng, nàng tự mình chế trà, tự mình pha trà, tự mình thưởng thức trà.

Song thân phụ mẫu, nghĩa phụ, đại sư huynh, Trọng Hoa, Chung Mậu, Vĩnh Đế đều đã từng là người bình luận trung thành nhất của nàng, bọn họ biết mộng tưởng của nàng, tán thành mộng tưởng của nàng, nghiêm túc bình luận trà của nàng, đề xuất kiến nghị đúng trọng tâm chân thành nhất cho nàng. Nhưng mà bây giờ, tất cả những người bình luận này đều rời bỏ nàng, chỉ còn lại mình nàng, đối với vị Lương huynh mãi chẳng thấy được hình dáng kia, khẩn cầu hần làm người bình luận.

Chung Duy Duy rửa sạch trà cụ, đổi trà bạch mẫu đơn phụ thân yêu thích nhất, chỉ dùng nước suối sôi sùng sục rót vào ngâm nở, tính toán canh giờ, lại rót vào trong chén lưu ly xinh đẹp, cung kính và thờ cúng trên án, nhẹ giọng nói khẽ: "Cha à, con vẫn sẽ kiên trì." Cho đến có một ngày, chiến thắng người đó, rửa sạch sỉ nhục của cha và gia tộc.

Mặt trời rất nhanh đã xuống sườn núi, thượng nghị cục biết Chung Duy Duy mấy ngày nay xảy ra chuyện, sợ nàng đã quên chức trách của mình, cố ý sai người đến nhắc nhở nàng: "Tôi nay hẳn là bệ hạ triệu hạnh Trần Tê Vân quý nhân, Chung đồng sử không nên quên việc này."

Chung Duy Duy bảo người đến hồi âm cho Đậu Phương: "Bảo Đậu Phương yên tâm, ta còn nhớ chuyện này, sẽ an bài tốt thôi."

Ăn cơm xong phải đi xin gặp Trọng Hoa, đứng hồi lâu ở ngoài cửa điện, cũng chẳng được truyền vào, khó tránh khỏi đi cửa sau, bảo người đi tìm Triệu Hoành Đồ hỏi thăm tin tức: "Bệ hạ là có ý gì? Là cho triệu hạnh, hay là lâm hạnh? Để ta bảo người sớm an bài."

Triệu Hoành Đồ nhìn Trọng Hoa ngồi ở dưới đèn đọc sách tiêu khiển, trả lời: "Bảo cho Chung đồng sử, bệ hạ bận rộn nhiều việc, bận lắm. Đồng tấu chương trên bàn sách phải cao đến nửa người, không chừng tối hôm nay phải thức đêm, phỏng chừng không rảnh."

Chung Duy Duy sai người đi thông báo cho Trần Tê Vân, bảo đối phương tùy thời đợi mệnh, bản thân nàng canh giữ ở ngoài cửa điện, ló dài cái cổ chờ tin tức.

Chờ một lúc chờ đến trăng lên giữa trời, Trọng Hoa rốt cục đứng lên: "Triệu hạnh đi."

Cung nhân nhanh chóng truyền mệnh lệnh đi, Chung Duy Duy bảo người đi đón Trần Tê Vân: "Đánh xe thừa ân ra đây, đi đón Trần quý nhân, chú ý người hầu, nghìn vạn lần không thể có bất kỳ sơ xuất nào."

Trần Tê Vân ở nơi có chút xa xôi, một đến một đi, hơn nửa canh giờ sau mới đến. Chung Duy Duy đem người đưa vào trong, thấp giọng chất vấn người đánh xe: "Xảy ra chuyện gì? Coi như là không ngồi xe, đi bộ cũng nên đến sớm rồi."

Người đánh xe cúi đầu: "Xe thừa ân hỏng rồi, các nô tỳ cũng từng khuyên bảo Trần quý nhân, xin nàng đi bộ tới trước, nàng không chịu. Nói là tất cả phải dựa theo quy củ làm, không ngồi xe thừa ân, danh không chính ngôn không thuận."

Chung Duy Duy cũng hết chỗ nói, xe thừa ân sớm không hư, muộn không hư, cố ý hư lúc này, chẳng lẽ lại là Vi thị hoặc Lữ thị giờ trò quỷ? Trần Tê Vân cũng là, xe hỏng thì dừng tới nữa, lẽ nào vẫn không sửa được, nàng ta vẫn ngồi xồm ở trên đường?

Lý An Nhân đến tuyên nàng vào: "Chung đồng sử, bệ hạ tuyên ngài."

"Lập tức đến ngay." Chung Duy Duy thấy nhưng không thể trách được, nàng thực sự thiếu nợ Trọng Hoa ba đời, cái này là vú em thiếp thân đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Suy nghĩ của người thật phức tạp (2)

Trần Tê Vân còn ở thiên điện rửa mặt chải đầu, trong tầm điện chỉ có một mình Trọng Hoa, hẳn hướng về phía Chung Duy Duy, thanh âm như thường: "Người nói về Trần thị này một chút cho trầm."

"Cha của Trần quý nhân là Hàn Lâm học sĩ chính tam phẩm Trần Đình, xuất thân đại tộc Giang Đông, bản thân đọc đủ thứ thi thư, an tĩnh ôn nhu..." Chung Duy Duy nói hết mọi chuyện mạch lạc rõ ràng về thân phận, lai lịch, bối cảnh, tính tình yêu thích, sở trường khuyết điểm của Trần Tê Vân.

Thấy Trọng Hoa chỉ là yên lặng lắng nghe, cũng không mất hứng hay không kiên nhẫn, liền nhân cơ hội nói: "Bệ hạ, trước đó vài ngày thần đã nghiêm túc suy nghĩ, cho rằng trong phi tần nhập cung lần này, Trần quý nhân và Hồ quý nhân là người được chọn rất tốt, có lẽ có thể cố gắng đánh một trận với Chi Lan điện và Tây Thụ cung."

Trọng Hoa âm thanh lạnh nhạt: "Người có tâm rồi. Hồ Từ Chi thì thế nào?"

Chung Duy Duy đáp: "Nàng là trưởng tôn nữ của Trần Lưu Hầu, xưa nay lấy trang nhã hiền lành có danh tài đức mà được xưng, dung mạo cũng rất tốt, không ủy khuất bệ hạ."

Phàm là hẳn không vui, chính là ủy khuất. Trọng Hoa tức giận bất bình, cảm thấy mình đem Chung Duy Duy làm chức đồng sử này thật là thất sách, mỗi ngày đều bị tức đến chết đi sống lại: "Người làm rất khá, đích thật là dùng hết bản phận làm bệ tôi. Trong mấy ngày này, trầm đã suy nghĩ kỹ càng, ép người ở lại trong cung, đích thật là quá mức ép buộc. Nếu người chân thành muốn rời đi, không phải là không thể."

Hắn chịu thả nàng đi? Chung Duy Duy chột ngắc đầu nhìn về phía Trọng Hoa, trong lòng không thể nói rõ là mùi vị gì, vừa như trút được gánh nặng, lại buồn bã như đánh mất, tự giễu tự trào phúng, mọi thứ đều có.

Về mặt Trọng Hoa như thường:”Tình hình của trăm bảy giờ người cũng thấy, hậu cung cần tay, quốc chính bất ổn, đích thật là cần phải có người tin được mới hỗ trợ được. Trăm đáp ứng người, chỉ cần người tận tâm giúp trăm làm vài chuyện, trăm để cho người đi, không can thiệp chuyện riêng của người nữa, chỉ cần người không phạm pháp, người có thể đi tứ tung ở Ly quốc.”

Hắn dừng lại một chút, giọng nói nặng thêm:”Đồng thời, sẽ tặng cho người số vàng bạc tài vật lớn, hậu đãi cho người qua tuổi già sung túc.”

Đây tựa hồ là cuộc sống hạnh phúc nhất tự tại nhất nàng hi vọng, Chung Duy Duy cười một cách sáng chói:”Được ạ.”

Trọng Hoa điểm tỉnh nói:”Triệu Trần thị vào đi.”

Trần Tê Vân đi vào tắm điện, nhìn vị vua tuổi còn trẻ anh tuấn, giống như là thần chi vậy, thẹn thùng thấp giọng nói:”Bệ hạ, nô tì có chút xấu hổ, cảm giác mình giống như là đang nằm mơ vậy, mong bệ hạ rù lòng thương yêu...”

Chung Duy Duy và Cát Tương Quân chờ ở ngoài tắm điện, nghe được tiếng truyền ra từ trong tắm điện, về mặt khác nhau.

Chung Duy Duy còn có thể giữ vững bình tĩnh, chỉ cúi đầu một mực viết khởi cư chú của nàng, Cát Tương Quân lại nhin không được, đưa tay để ngắt Chung Duy Duy:”Có người ngu xuẩn như vậy sao? Đem chỗ tốt tới tay chấp tay nhường ra, đáng đời muội chỉ có thể giữ ở ngoài điện, sai phái cung nhân thôi.”

Chung Duy Duy né tránh ma trảo của Cát Tương Quân:”Tỷ cũng nói là chỗ tốt mới đáng giá tranh thủ, nếu như đối với ta mà nói không phải là chỗ tốt, mà là chỗ xấu, vậy thì không nên chiếm đoạt, buông càng sớm càng tốt.”

Cát Tương Quân chỉ tiếc rên sát không thành thét:”Ngày nào đó muội sẽ hối hận.”

“Muội đã nghĩ xong rồi, sẽ không hối hận. Bệ hạ cho phép ta lấy lãi cao, chỉ cần giúp hắn vài năm, hắn sẽ thả ta rồi khỏi.” Chung Duy Duy hỏi Cát Tương Quân:”Ngược lại ta lo lắng thay tỷ đó, tỷ cũng không thể sống quãng đời còn lại ở trong cung này chứ? Nếu không cầu xin bệ hạ, tỷ rồi đi cùng ta, ta nuôi tỷ?”

Cát Tương Quân liếc nàng một cái:”Ai muốn đi theo muội? Muội ngay cả tiền cũng đếm không xong, theo muội phải ăn không khí.”

Chung Duy Duy nói giỡn:”Nếu tỷ muốn ở lại, cũng chỉ có thể làm phi tần cho bệ hạ thôi.”

Cát Tương Quân đột nhiên mặt đỏ tới tận mang tai, tái mặt giờ giọng:”Nói bảy cái gì? Ta có không biết xấu hổ như vậy sao? Người đừng nhìn ta dễ nói chuyện, thì có thể khi dễ ta! Chớ đem tất cả mọi người đều nghĩ giống như người! Trong lòng người không dễ chịu, nên dùng ta hết giận sao?”

Chung Duy Duy không nghĩ tới phản ứng của Cát Tương Quân lại lớn như vậy, dù sao bình thường giữa các nữ quan quan hệ tốt, cũng sẽ thường đem việc này ra vui đùa lẫn nhau, nàng cũng chỉ là muốn chặn miệng của Cát Tương Quân mà thôi.

Trò đùa này đúng có vài người không chịu được, nàng lập tức nắm tay áo của Cát Tương Quân, về mặt thành khẩn nói:”Xin lỗi, chỉ là muội thuận miệng đùa một chút thôi, cũng không có ác ý đâu.”

Cát Tương Quân lại hất tay nàng ra, nổi giận dùng dùng xoay người rồi đi, Chung Duy Duy đứng dậy đuổi theo:”Tương Quân tỷ tỷ, ta thật là không có ý...” Nửa câu nói sâu bị ngăn ở trong cổ họng, bởi vì nàng nhìn thấy trong mắt Cát Tương Quân chợt lóe lên chán ghét và tức giận.

Chung Duy Duy có phần khó hiểu, nhưng cũng biết đây không phải là lúc biện bạch, liền yên lặng lùi về, ngồi xuống cúi đầu viết chữ, không nói thêm gì nữa.

Xa xa Cát Tương Quân đứng ở bên khác, tâm thần không yên, ngay cả cung nhân của thủ hạ tiến lên nói chuyện cùng nàng, cũng bị nàng mượn cơ hội hung hăng phát cáu một trận.

Một người nữ quan thủ hạ của Chung Duy Duy gọi là Thẩm Kỳ mắt nhìn xong rồi, mượn cơ hội thay Chung Duy Duy mài mực, nhẹ giọng nói:”Đồng sử, ngài cũng đừng trách ta lắm miệng, ngài, cách xa vị Cát thượng nhân này chút đi.”

Chung Duy Duy nhìn về phía Thẩm Kỳ:”Sao thế?”

Thẩm Kỳ không nói rõ:”Ta thấy ngài đem người ta là bằng hữu, người ta lại chưa chắc.”

“Ta biết rồi.” Chung Duy Duy cười cười, vui đầu vào trên giấy vẽ một bụi thụy trúc, thang hoa của trà thang đẹp hay không, đều tiên phải nấu làm trà thang thật tốt, thứ hai còn cần bản lĩnh hội họa của người phân trà mạnh.

Mai Tuấn lớn tuổi hơn nàng, thành danh đã lâu, được khen là kỳ tài trà đạo không xuất thế, bản lĩnh hội họa đương nhiên mạnh hơn so với nàng nhiều, nàng càng cần phải luyện tập không ngừng.

Về hết khóm trúc này đến khóm khác, lần sau kém hơn lần trước, Chung Duy Duy dứt khoát để bút mực xuống, nặng nề thở dài.

Hai lần trước đối mặt với Vi Nhu và Lữ Thuần, nàng có thể giả bộ rất bình tĩnh, đó là bởi vì Trọng Hoa cũng không để cho nàng chờ lâu, lúc này đây lại khác, bởi vì nàng biết, lần này có thể là đêm đầu tiên nàng bắt đầu cuộc đời đồng sử chân chính.

Qua đêm nay, thì Trọng Hoa sẽ trở thành vị vua đủ tư cách hậu cung ngồi quanh, mượn lực lượng của hậu cung cân đối cục diện chính trị, nàng cũng sẽ triệt để hết hy vọng, chỉ làm một đồng sử xứng chức chân chính, một thần tử chu đáo, một đồng môn sư muội tận lực lo nghĩ thay hấn và hấn ngồi trên long ý.

“Tiểu Chung, xin lỗi muội, vừa nãy không phải là ta cố ý.” Cát Tương Quân đi tới, ngồi xuống ở bên cạnh bàn sách của Chung Duy Duy, kì kèo kéo kéo tay áo nàng, về mặt hồ thẹn.

“Ta mấy ngày qua việc đó, trong lòng rất buồn bực, lại bị muội chuyện kia hù quá chừng, ở Thận Hình ti cũng nghe vào câu nói khó nghe, rất ác cảm với loại vui đùa này, cho nên... Nghe được muội nói như vậy, ta liền quá kích.”

Cát Tương Quân đã trở lại đáng vẻ ôn nhu trầm ổn, trong ánh mắt giống mèo cũng đã mất đi cái loại chán ghét và tức giận kia, thay vào đó là bất an và hồ thẹn nồng đậm.

Chung Duy Duy có chút không phân biệt rõ ràng, đến tốt cùng người nào mới là Cát Tương Quân chân thật.

Cát Tương Quân thấy nàng không nói lời nào, liền kéo tay nàng về trên người mình bắt chuyện: “Muội nghìn vạn lần đừng tính toán với ta, nếu như còn chưa hết giận, đánh ta vài cái hết giận nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Suy nghĩ của người thật phức tạp (3)

Chung Duy Duy lắc đầu: “Tỷ không giận thì tốt rồi, sau này muội sẽ không nói giỡn lung tung với tỷ nữa.”

Cát Tương Quân hơi buồn bã: “Rốt cuộc muội vẫn đề trong lòng.”

Chuông bạc trong tấm điện dùng để gọi người đột nhiên vang lên, cái này có nghĩa là Trọng Hoa triệu người vào bên trong hậu hạ, Cát Tương Quân nhanh chóng đứng dậy, mang theo mấy người cung nhân đang trực nhanh chóng đi tới trước cửa điện, hỏi: “Bệ hạ có gì phân phó?”

Trọng Hoa nói: “Bảo chung Duy Duy vào đây.”

Cát Tương Quân cúi đầu, cười nhạt: “Tiểu Chung, bệ hạ triệu muội vào.”

Lại gọi nàng vào! Chung Duy Duy tâm tình phức tạp hỏi: “Bệ hạ có gì phân phó?”

Giọng nói của Trọng Hoa nghe vào buồn bực: “Gọi người vào thì người cứ vào, hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Chung Duy Duy bất chấp khó khăn đi vào, rồi lại bị tình cảnh trước mắt dọa sợ.

Trần Tê Vân tóc tai bù xù quỳ trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt, vẻ mặt tuyệt vọng, Trọng Hoa khoác hồ chiếc áo lót màu trắng, trên ngực làn da màu mật mong bất ngờ thêm một vết máu bằng ngón tay.

Ngộ thương là vì động tác quá kịch liệt? Hay là Trần Tê Vân ám sát hành thích vua? Chung Duy Duy nói lời cũng không trôi chảy: “Đây, đây là có chuyện gì?”

Cuối cùng Trần Tê Vân không nhịn được, khóc ra tiếng.

Trọng Hoa hung dữ thấp giọng dọa dẫm nàng ta: “Câm miệng! Khóc thêm một tiếng thử xem? Còn có mặt mũi khóc sao? Hay là muốn trảm diệt sạch nhà ngươi?”

Trần Tê Vân liều mạng cắn môi, nước mắt rơi là chả dóc sức nhịn khóc. Vất vả nhịn được, liền thấp giọng khẩn cầu Chung Duy Duy: “Chung đồng sử, người cứu mạng ta, không phải là ta có ý định muốn đả thương bệ hạ. Ta, ta thật chỉ là cúi đầu một cái, không biết sao cây trâm nó làm cho bệ hạ bị thương, ta thật không muốn mưu nghịch hành thích vua.”

Chung Duy Duy cũng không tin Trần Tê Vân lại có lá gan lớn như vậy, hơn phân nửa là ngoài ý muốn, bằng không chính là Trọng Hoa lại giở trò. Nàng cầu xin thay Trần Tê Vân: “Bệ hạ, quý nhân không phải là cố ý, nàng cũng bị sợ hãi, nếu không thì, ngài tha cho nàng đi.”

Trọng Hoa liếc xéo nàng: “Ý của người là nói, là lỗi của trâm? Chung Duy Duy, Người là người đề cử với trâm, cũng là người người tự tay thẩm định chọn rồi an bài, chuyện thành thế này, người khó tránh phải tội. Người không suy nghĩ trước hết chính mình phải bị tội gì, còn có tâm tư cầu xin giúp người khác?”

“Bệ hạ yên tâm, thần nhất định tra rõ việc này, để cho ngài một cái công đạo.” Chung Duy Duy gọi Trần Tê Vân đi đến một bên, thấp giọng hỏi nàng ta: “Xin quý nhân không cần có bất kỳ giấu diếm nào mà đem chuyện mới vừa qua nói cho hạ quan, cũng không cần quá mức sợ hãi, nếu như bệ hạ muốn phạt

người, đã sớm bảo người vào đây kéo ngài ra ngoài.”

Trần Tê Vân dưới sự kiên trì trấn an của nàng, cuối cùng thu lại tiếng khóc, thút thút nói: “Ta thật không biết là chuyện gì xảy ra...”

Trần Tê Vân mới vào tầm điện, Trọng Hoa liền đi thẳng vào vấn đề, lệnh cho nàng cởi áo ra giúp hấn, nàng hơi xấu hổ, nói với hấn lời xin hấn rủ lòng thương yêu, tuy rằng Trọng Hoa vẫn mặt lạnh không kiên nhẫn, nhưng cũng chẳng nói thêm lời gì khó nghe, hoặc là làm khó nàng.

Vừa mới bắt đầu tất cả đều rất bình thường, nhưng mà khi nàng rất thẹn thùng chạm vào đai lưng của Trọng Hoa, Trọng Hoa đột nhiên đè tay nàng lại, không ngừng hỏi nàng liên tiếp mấy vấn đề.

“Bệ hạ hỏi ta, nghe nói người đọc đủ thứ thi thư? Ta liền trả lời, không dám nói đọc đủ thứ thi thư, chỉ là từng đọc mấy quyển tạp thư mà thôi. Bệ hạ liền hỏi ta mấy cuốn sách, ta đều từng đọc, liền dựa theo tình hình thực tế trả lời.

Hỏi xong sách vở, hấn lại hỏi ta viết chữ thế nào, yêu cầu ta viết chữ cho hấn xem, ta cũng viết rồi, hấn cũng khen đẹp, hỏi ta thầy là người phương nào, mấy tuổi vỡ lòng, đã luyện mấy năm, mỗi ngày viết bao nhiêu tờ chữ. Sau đó lại hỏi ta, có biết phân trà hay không, có am hiểu cầm kỳ hay không...”

Chung Duy Duy tròn mắt, cái này là muốn chọn thư đồng à? Bỏ đi, coi như hấn cẩn thận, phải chọn một nữ tử tài đức vẹn toàn làm hoàng hậu chứ.

Trần Tê Vân thẹn thùng cúi đầu: “Ta nên đáp đều đã đáp, bệ hạ nói, sắc trời quá muộn, nên nghỉ ngơi, bảo ta hầu hạ hấn thay y phục, ta, ta... Dây lưng của hấn kết rất chặt, ta làm sao cũng không tháo được, trong lúc bất chợt, hấn đã bị cây trâm trên đầu ta cắt bị thương Ồ ô ô Chung đồng sử, ta rất sợ. Ta sẽ không bị đuổi ra khỏi cung, hay là được ban chết chứ? Ta không phải cố ý thật mà, ta không biết cây trâm đó lợi hại như vậy, cũng không nghĩ tới dây lưng của bệ hạ khó gỡ như vậy...”

Loại chức quan đồng sử này, thật sự phải thay hoàng đế và các vợ lớn vợ nhỏ của hấn, giải quyết đủ loại chuyện hiếm lạ kỳ dị sao? Chung Duy Duy nghe mà một cái đầu to thành hai cái, hận không thể hỏi Trần Tê Vân, không gỡ được, chẳng lẽ không biết dùng kéo cắt? Nàng hít sâu, cố gắng để cho mình bình tĩnh: “Người đưa hung khí cho ta xem.”

Trần Tê Vân ngân ngán nước mắt, hoảng sợ lén liếc Trọng Hoa, nhỏ giọng nói: “Ồ chỗ bệ hạ.”

Ở sâu trong tầm điện, Trọng Hoa về mặt lạnh lùng nghiêng người dựa vào bàn, ngọn đèn chiếu rọi ngũ quan sâu sắc mê người của hấn, vết máu tán lộ rõ ràng trên lồng ngực màu mật ong. Thấy hai người nàng nhìn về phía hấn, thì liếc các nàng một cái, về mặt vô cùng không tốt.

Chung Duy Duy đã sớm nhìn quen không trách, Trần Tê Vân lại bị dọa đến run lên, nhắm mắt lại thấp giọng nói: “Ta rất sợ, ta rất sợ...” Vì sao bệ hạ anh tuấn xinh đẹp như thế, ác lên lại dọa người như vậy chứ?

Chung Duy Duy thấy nàng sợ Trọng Hoa như vậy, không khỏi nhủ mảy: “Bệ hạ đánh người?”

Trần Tê Vân lắc đầu: “Không có, chỉ là hấn không cho phép ta chạm vào hấn, sau đó bảo ta bỏ đi, còn không cho phép ta khóc...” Nàng ta vỡ lẽ khóc lớn lên: “Ta làm sao bây giờ đây, ta phá húng thú của bệ hạ, chuyện này truyền đi, thì ta cũng không mặt mũi nhìn người, Chung đồng sử người nhất định phải giúp ta.”

Chung Duy Duy gần như đã có thể đoán được chân tướng của chuyện là gì, nàng khoác áo choàng cho Trần Tê Vân, bảo Trần Tê Vân đến ngồi trên ghế bố trí ở trong góc, rót cho Trần Tê Vân một chén trà nóng: “Không phải sợ, ta sẽ đi nói với bệ hạ.”

Trần Tê Vân cầm chén trà thật chặt, cảm động đến rơi nước mắt.

Chung Duy Duy đi tới trước mặt Trọng Hoa, trước hít một hơi, lại thấp giọng nói rằng: “Bệ hạ, thần muốn nhìn cây trâm một chút.”

Trọng Hoa tiện tay đem cây trâm vỗ vào trên bàn, Chung Duy Duy cầm cây trâm qua nhìn một cái, nhất thời lại tìm không được lời có thể nói.

Cung phi thừa sủng, thông thường đều sẽ được yêu cầu không đeo đồ trang sức bén nhọn có góc cạnh, chớ đừng nói chỉ là vật phẩm mang theo bên người có thể sẽ tạo thành nguy hại đối với quân chủ.

Nhưng cây trâm vàng này của Trần Tê Vân, làm rất đẹp, cố ý khảm một viên kim cương óng ánh, cái này vốn là dễ hiểu, nhưng vuốt vàng khảm quanh kim cương được dâng lên hai cái, tạo thành sừng nhọn sắc bén, lúc hai bên đều không chú ý, lại dưới tình huống dùng sức quá mạnh, đích thật là có khả năng tạo thành loại ngoài ý muốn này.

Chung Duy Duy nhận sai: “Là thần thất trách, không kiểm tra đồ trang sức Trần quý nhân đeo nghiêm túc, xin bệ hạ giáng tội.”

Trọng Hoa ngạo mạn nhắc nhở: “Sai lầm người phạm phải, tự mình giải quyết.”

Chung Duy Duy không biết sự sai lầm này phải thế nào mới có thể giải quyết, suy nghĩ một chút, liền hỏi Trọng Hoa: “Thần đưa quý nhân về trước, sau đó lặng lẽ cầm thuốc mỡ đến, giúp ngài rửa sạch vết thương rồi bôi thuốc?”

Chương 63: Suy nghĩ của người thật phức tạp (4)

Trọng Hoa giương mắt nhìn về phía Chung Duy Duy, vẻ mặt nghi ngờ.

Chung Duy Duy lui về phía sau một bước, chân thành đề nghị hẳn: "Đêm hôm khuya khoắt tuyên thái y, sẽ dẫn tới rất nhiều lời đồn đãi và hiểu lầm không cần thiết, với Trần quý nhân cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn, không chỉ sẽ làm nàng mất mặt khó làm người, cũng có thể sẽ cho người khác thừa cơ hội, việc này không có lợi cho ngài và Trần học sĩ khi ở cùng nhau. Dù sao cũng là lỗi của thần, không liên quan gì đến Trần quý nhân cả."

Ngữ điệu Trọng Hoa mang ý châm chọc: "Đích thật là lỗi của người, nhưng mà người xác định người không phải là cố ý? Chẳng lẽ không phải người cố ý hãm hại Trần Tê Vân sao?"

Nàng cố ý hãm hại Trần Tê Vân? Hẳn lại muốn kiếm chuyện nữa, phải không? Trong lồng ngực Chung Duy Duy bỗng nhiên dâng lên một cơn tức giận ngút, cơn tức này kích đến mặt và viền mắt nàng đỏ cả lên, nàng tức giận trừng trừng Trọng Hoa, rất muốn cầm cây trầm vàng đâm mạnh vào hán nẫy cái, cái miệng của người khiến cho người khác chán ghét kia.

Trọng Hoa giống như biết nàng nghĩ gì, hẳn hơi ngẩng đầu lên, đem yết hầu để lộ trước mặt nàng, chỉ vào nó, thấp giọng hỏi đến không thể nghe thấy: "Có phải rất muốn đâm vào từ chỗ này không? Có muốn thử chút hay không?"

Chung Duy Duy hít sâu, nghiêng tránh mặt không nhìn tới hẳn, tay lạnh lẽo của Trọng Hoa nắm tay nàng, ép buộc nàng cảm trầm vàng nhắm ngay cổ họng của hẳn, giọng nói trầm khàn: "Đây là cơ hội tốt nhất, đâm vào đi, xong hết mọi chuyện, ta và người cũng giải thoát ngay thôi."

Chung Duy Duy dùng sức giãy dụa, tay hẳn lại cứng như sắt đá, nàng làm sao cũng tránh không thoát. Bởi vì sợ Trần Tê Vân nhìn thấy, nàng cũng không dám lên tiếng, mức độ giãy dụa cũng không dám quá lớn, không có cách nào khác là thấp giọng cầu hẳn: "Bệ hạ, ngài buông ra, chúng ta nói như vậy rất..."

"Không nghiêm túc làm nhiệm vụ nữa, cung quy hầu hạ." Trọng Hoa không dám bức quá căng, không cam lòng buông tay nàng ra: "Người dẫn nàng ta ra ngoài, dùng xe thừa ân đuôi về nơi ở, trấn an tốt vào, không nên để cho nàng ta nói chuyện tới nay ra. Nên làm, nên nói như thế nào, người hẳn là rõ rồi."

Chung Duy Duy cau mày: "Bệ hạ, ngài cũng không thể cứ như vậy chứ..." Tiếp tục thế này, đám cung phi sẽ tạo phản.

Lửa rừng trong mắt Trọng Hoa chợt bùng lên: "Đây là chuyện của trẫm. Việc người phải làm, chính là làm tốt việc dựa theo sự phân phó của trẫm."

Chung Duy Duy cúi đầu: "Vâng."

"Coi như là trẫm muốn làm hạnh cung phi sinh hoàng tử, cũng không phải bây giờ, không đúng thời cơ, trẫm không muốn thêm oan hôn vô ích trong cung. Đây là một lần cuối cùng, nhớ cho kỹ, lần sau nếu không phải là trẫm mở miệng, đừng nghĩ sẽ đem người nào đưa tới chỗ của trẫm." Trọng Hoa quát nàng làm việc: "Nhanh chuẩn bị đưa người đi, khóc với lóc, nhìn là phiền."

Chung Duy Duy giúp Trần Tê Vân sửa sang gọn gàng, đỡ nàng ta đi ra ngoài, Cát Tương Quân chờ người giữ ở bên ngoài cửa, thấy hai người các nàng đi ra, tất cả đều mang vẻ mặt kỳ lạ nhìn sang.

"Cung nhân hầu hạ Trần quý nhân đâu?" Chung Duy Duy uy nghiêm quét mắt nhìn một vòng, ánh mắt lợi hại đến mức tất cả mọi người đều không dám đối mặt cùng nàng.

Hai người cung nhân cuống quýt chạy tới hành lễ, Chung Duy Duy giao Trần Tê Vân cho các nàng chăm sóc, giọng điệu nghiêm khắc: "Bệ hạ có chỉ, ra lệnh các người hầu hạ quý nhân thật tốt, không được chậm trễ chút nào."

Mọi người nghe xong lời này, ánh mắt nhìn Trần Tê Vân cũng thay đổi, tuy rằng không phải là làm hạnh, mà là triệu hạnh, cũng không thể ở lại trong tầm điện của bệ hạ quá lâu, nhưng phân phó của bệ hạ có nghĩa là hẳn rất hài lòng Trần Tê Vân, không cho phép nàng chịu thiệt thòi.

Chung Duy Duy đưa Trần Tê Vân lên xe thừa ân, cười với nàng nói: "Chúc mừng quý nhân, trên đường sương nặng gió rét, người ngàn vạn lần xin hãy bảo trọng. Sáng sớm ngày mai, tặng phẩm bệ hạ chuẩn đến, người phải dậy sớm một chút nhận phần thưởng."

Trần Tê Vân được chỉ điểm, trong lòng cũng đã biết, Trọng Hoa sẽ không làm gì mình, liền an tâm, nhận một hà bao từ trong tay cung nhân, lặng lẽ kín đáo đưa cho Chung Duy Duy: "Làm phiền Chung đồng sử rồi, hôm nào ta lại đến cửa tạ ơn ngài."

Chung Duy Duy lắc đầu: "Bệ hạ không cho phép ta thu tài vật của các quý nhân."

Trần Tê Vân hơi thất vọng, nhưng cũng không cưỡng cầu.

Bánh xe xe thừa ân chạy khỏi Thanh Tạm điện, Chung Duy Duy xoay người vội vàng đi tìm Triệu Hoành Đồ ngay: “Lão Triệu, lẳng lẽ chuẩn bị chút thuốc trị thương?”

Triệu Hoành Đồ nhướn mày: “Người bị thương?”

Chung Duy Duy tránh không đáp: “Thuốc trị thương bệ hạ dùng lần trước kia hình như rất tốt. Có còn không?”

Triệu Hoành Đồ cáo già, lập tức không hỏi đến nữa, tự mình đi lấy thuốc mỡ đưa cho Chung Duy Duy, Chung Duy Duy không muốn: “Người đưa vào trong cho bệ hạ.”

Triệu Hoành Đồ không đi: “Thích đi hay không thì tùy người thôi, dù sao ta cũng không đi. Coi như bệ hạ trách tội xuống, cũng không trách đến trên đầu ta.”

Chung Duy Duy không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là cắn răng trở lại trước tấm điện, thấp giọng nói: “Bệ hạ.”

Giọng nói Trọng Hoa lãnh đạm vang lên: “Vào đây.”

Chung Duy Duy rõ ràng cảm nhận được ánh mắt mọi người đều rơi trên người mình, nàng bắt chắp khó khăn, từng bước một đi vào, lại đóng cửa điện thật kín, tâm tình uất ức đặt thuốc trị thương trước mặt Trọng Hoa, nghĩ thầm nếu như Trọng Hoa nhất định muốn nàng giúp hắn bôi thuốc, nàng chắc chắn không cho hắn như ý.

Thế nhưng Trọng Hoa chẳng làm, hắn rất dễ chịu nhận thuốc trị thương, cởi áo lót ra lần nữa, ra lệnh cho nàng thân nhiên như thường: “Cầm đèn, chọn đèn sáng một chút, chuẩn bị chút nước trong đèn đây, bưng hộp thuốc...”

Chung Duy Duy không khỏi thuận theo, nàng mới vừa đứng trước mặt hắn, hắn liền tiện tay rút ngọc trâm trên đầu nàng xuống. Chung Duy Duy bị dọa cho giật mình: “Bệ hạ...”

Trọng Hoa dùng ngọc trâm khoi lên chút cao được, xem thường nói: “Dùng một chút rồi trả lại người, keo kiệt!”

“...” Chung Duy Duy không lời chống đỡ, nàng cách hắn quá gần, khí nóng và hơi nước lẫn lộn trên người hắn, còn có mùi thơm thoang thoang, điên cuồng xông vào xoang mũi nàng, nàng chịu không nổi, lui về phía sau một bước.

Trọng Hoa ngẩng đầu: “Người đang sợ gì thế? Sợ trẫm ăn người? Vừa rồi là trẫm tâm tình không tốt, không nghĩ tới người người dầy công chọn làm hoàng hậu, lại chính là đồ xuẩn ngốc như vậy, bởi vậy cố ý làm khó người.”

Hắn nhếch khóe môi, không có ý tốt: “Chẳng lẽ, người cho là trẫm sẽ để người giúp trẫm làm sạch vết thương, giúp trẫm bôi thuốc, sau đó nhân cơ hội chiếm tiện nghi của người sao? Người nghĩ nhiều quá nhỉ? Suy nghĩ của người thật phức tạp.”

Chung Duy Duy: “...”

Tất cả lời đều bị một mình hắn nói hết, người nghĩ quá nhiều là nàng, tự cho là đúng là nàng, người phạm sai lầm là nàng, người đáng đời cũng là nàng.

Trọng Hoa nhíu mày: “Kêu người đứng gần một chút, trẫm thấy không rõ lắm!”

Chung Duy Duy dùng sức vươn cánh tay dài ra, đầu hơi nghiêng né tránh, nàng không dám nói chính bởi vì khứu giác quá linh mãnh, cho nên không thể cách hắn quá gần.

Trọng Hoa liếc nàng một cái, cố ý huých đèn, làm bộ bị nóng phải, “Hì” hút một ngụm khí lạnh.

Chung Duy Duy khẩn cấp quay đầu lại, chột dạ muốn đi qua xem xét: “Bị nóng rồi sao? Nghiêm trọng không?”

“Tạm thời không chết được. Không phải là muốn đi sao? Vậy thì đi đi.” Trọng Hoa không cho nàng xem, cướp đèn rong tay nàng, lại đuổi nàng đi: “Nghĩ gì đó đem ban cho Trần thị, ngày mai người tự mình đưa qua, lại điều tra xem rốt cuộc là ai động tay động chân cây trâm trên đầu nàng ta.”

“Vâng.” Chung Duy Duy cúi đầu đi ra ngoài.

Trọng Hoa tiện tay bỏ đèn và cây trâm lên bàn, ngồi không bao lâu, Triệu Hoành Đồ liền đưa thuốc phòng tới cho hắn, cố ý nói rõ là Chung Duy Duy giao phó.

Trọng Hoa ngửa đầu nằm vật xuống, không phải là Chung Duy Duy chướng mắt hắn sao? Không phải ghét bỏ hoàng đế là hắn sao? Vậy sao nàng phải quan hắn chết hay sống? Tại sao phải xấu hổ? Nữ nhân khẩu phệ tâm phi.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Suy nghĩ của người thật phức tạp (5)

Chung Duy Duy ra khỏi tắm điện, ra lệnh cho nữ quan dưới quyền gom khỏi cù chú lại, đi theo nàng. Cát Tương Quân đuổi theo, nhỏ giọng an ủi nàng: "Tiểu Chung, muội đừng quan tâm những người đó nói bậy, các nàng ta là đồ kị muội đó."

"Muội sẽ không đâu." Chung Duy Duy cảm ơn ý tốt của Cát Tương Quân, "Tỷ đang phải trực mà, cẩn thận bị người ta túm được chỗ sai, mau đi đi."

Cát Tương Quân kéo nàng qua một bên, thấp giọng hỏi: "Ban nãy đã xảy ra chuyện gì à? Tỷ thấy Trần quý nhân khóc đến mất sưng hết cả lên."

Chung Duy Duy mỉm cười: "Biết đâu, có lẽ là nàng ta quá đau?"

"Muội người này không đứng đắn." Cát Tương Quân mặt đỏ như muốn nhỏ máu, làm bộ đánh nàng một cái, xoay người chạy mất.

Chung Duy Duy trở về nơi ở, viết khỏi cù chú xong trước, vẫn viết là Trần Tê Vân thừa sủng, lại vạch ra quà tặng của ngày kế, rồi sai Thảm Kỳ đưa đi cho Triệu Hoành Đồ, sau đó đuổi người một cái, chuẩn bị đi ngủ.

Chốc lát, Thảm Kỳ trở về, thần thần bí bí nói: "Đồng sử, mới vừa xảy ra một chuyện. Cát thượng tẩm cũng bị đòi rồi."

Đang rất tốt, sao đột nhiên muốn đổi người? Trong lòng Chung Duy Duy hồi hộp, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, đèn trong tắm điện đã tắt, mấy người cung nhân đang làm nhiệm vụ canh giữ bên ngoài, cũng chẳng thấy Cát Tương Quân.

Chung Duy Duy dọc theo hành lang dài tăm tối đi thẳng một mạch về phía trước, trong góc phòng cách đó không xa truyền đến tiếng khóc ò ò nức, Cát Tương Quân quay lưng lại với nàng, ngồi bệt ở trong góc, khóc đến mức thân thể co rúm lại.

Chung Duy Duy suy nghĩ một chút, lặng yên không tiếng động xoay người quay về.

"Tiểu Chung." Đột nhiên Cát Tương Quân gọi nàng lại, "Nếu tới rồi, sao lại muốn đi?"

Chung Duy Duy sợ nàng xấu hổ, vội hỏi: "Muội chỉ là đi lung tung chút thôi, buồn ngủ quá, muội về ngủ trước đã, tỷ cũng về sớm một chút đi, sáng mai còn phải trực mà."

Cát Tương Quân đi tới: "Muội tới đây tìm tỷ à? Muội sợ ta không nghĩ thoáng?"

"Bằng hữu của muội không nhiều lắm, tỷ là bằng hữu tốt nhất ở trong cung của muội." Chung Duy Duy cân nhắc một chút, kéo tay của Cát Tương Quân.

Cát Tương Quân nức nở khóc trên vai nàng: "Bệ hạ trách tỷ lắm lỗi nhiều lỗi, tỷ còn tưởng rằng hần đã không so đo nữa, Tiểu Chung, tỷ không muốn rời khỏi Thanh Tâm điện, nếu như rời khỏi nơi đó, tỷ nhất định sẽ bị phái đến Hoán Y cục, những người đó sẽ dồn ta vào chỗ chết, muội giúp tỷ cầu xin với bệ hạ có được không?"

"Được. Đi về trước làm hết ca này, muội cũng dễ mở miệng." Chung Duy Duy đưa Cát Tương Quân về phòng của mình, vắt khăn cho nàng rửa mặt, lại bôi phấn lần nữa cho nàng: "Mau đi đi."

"Tiểu Chung, muội là người tốt nhất ta từng gặp." Cát Tương Quân vừa ra đến trước cửa, cười với Chung Duy Duy một cách thật tâm thật ý.

Thức dậy vào sáng ngày hôm sau, bởi vì phải dùng biểu hiện lấy lòng Trọng Hoa, cầu xin giúp Cát Tương Quân, Chung Duy Duy cố ý vội theo vào tắm điện cùng đám cung nhân.

Đêm qua Trọng Hoa ngủ quá muộn, vẻ mặt ngán ngán ngồi ở trên tháp, thấy nàng vào, ánh mắt mới coi như linh động đôi chút: "Chuyện trầm phân phó người đã làm xong?"

Chung Duy Duy tiến lên đáp lời: "Hồi bệ hạ, đã làm xong, đây là danh sách tặng phẩm thần vạch ra."

Trọng Hoa nhận lấy, tùy ý liếc mắt một cái rồi trả lại nàng: "Được rồi, cứ làm như thế đi." Nói xong đứng dậy, chậm rãi đi qua từ trước mặt nàng.

Chung Duy Duy lại ngửi được mùi hoa Đỗ Quyên quen thuộc, mặt của nàng "phùng" một cái đỏ bừng lên, xấu hổ lại mất tự nhiên, nhưng ngay cả trách móc cũng không thể. Nàng cũng không thể chất vấn Trọng Hoa, sao người lại như vậy được?

Trọng Hoa liếc nàng một cái: "Người làm sao thế? Mặt đỏ như vậy? Không nên sợ bệnh trốn thuốc, có bệnh phải sớm trị."

Người mới có bệnh đó, hơn nữa còn cực kỳ có bệnh. Chung Duy Duy đưa tay dùng sức quạt hai cái, giọng nói thấp đến không thể nghe thấy: "Thần hơi nóng."

"Ta xem là người có bệnh." Trọng Hoa không có ý tốt mà cười, xoay người đi tới sau tấm bình phong, tiếng nước chảy ào ào vang lên, thân hình dương cương hoàn mỹ của hần chiếu trên tấm bình phong, mặt tất cả cung nhân đều hồng rực.

Chung Duy Duy hận đến nghiêng răng, quả nhiên là có bệnh, nhiều mỹ nhân hầu hạ như vậy, không biết hưởng thụ, lại cứ mãi miết chơi đùa, cũng không phải là chưa từng chơi đùa với người khác.

Trọng Hoa thu dọn xong, về mặt khoan khoái đi ra, ngửa đầu đi qua từ bên người Chung Duy Duy, Cát Tương Quân vội vàng lôi kéo tay áo của Chung Duy Duy một cái, ý bảo nàng mau đuổi theo, cầu xin giúp mình.

Chung Duy Duy vội vã chạy chậm đuổi theo: "Bệ hạ..."

Trọng Hoa vẫn bước liên tục, thái độ rất kiêu ngạo: "Có việc?"

Chung Duy Duy cười một cái lấy lòng hấn: "Thần có việc muốn bẩm báo với bệ hạ, chỉ trì hoãn bệ hạ một lát thôi."

Trọng Hoa lời ít mà ý nhiều: "Nói."

Cung nhân đứng đầy xung quanh làm nhiệm vụ, hoàn toàn không phải là cơ hội cầu xin tốt, Chung Duy Duy khó xử nói: "Thần..."

Trọng Hoa hoàn toàn chẳng có ý chờ nàng, ngẩng đầu ưỡn ngực, đi rất nhanh, Chung Duy Duy nhanh chóng đuổi theo: "Bệ hạ, bệ hạ..."

Trọng Hoa đi vào chỗ sinh hoạt thường ngày, ngồi xuống trước bàn cơm, ý bảo thượng thực Tiết Ngưng Diệp: "Cho trẩm một chén canh vịt."

Thượng thực Tiết Ngưng Diệp múc một chén canh vịt một cách nhanh gọn, sẵn sốc vớt dầu bỏ ra ngoài, sau khi thử qua, hai tay dâng lên, Chung Duy Duy mặt dày chen tới, nhận lấy canh vịt đặt ở trước mặt Trọng Hoa, cười híp mắt nói: "Bệ hạ, canh vịt thanh hóa, ngài uống nhiều một chút ạ."

Trọng Hoa liếc xéo nàng: "Mỗi người đều có nhiệm vụ của người đó, Chung đồng sử, tay người có phần duỗi dài quá rồi."

Thật sự là giải quyết việc công mà, thái độ Chung Du Duy rất tốt tự kiểm điểm: "Bệ hạ phê bình rất đúng."

Trọng Hoa nhìn hai mắt nàng, cuối cùng nể mặt uống một ngụm canh, Chung Duy Duy tận dụng mọi thứ: "Bệ hạ.. Cát Tương Quân làm thượng tẩm cho tiên đế đã nhiều năm, tiếp đó lại hầu hạ ngài, từng đặc tội rất nhiều người, một mai bệ hạ không cần nàng làm thượng tẩm nữa, có lẽ nàng sống không nổi đến mùa đông này."

Trọng Hoa từ chối cho ý kiến, chậm rãi dùng xong điểm tâm, mới thôi mặt nói: "Người đã giúp nàng ta cầu xin, trẩm cho người nhân tình này. Nhưng mà thượng tẩm không thể chỉ có một, trẩm đã sai người đi đón Tiên cô cô hồi cung."

Mất Chung Duy Duy tỏa sáng: "Tiên cô cô thực sẽ về đây?" Tiên cô cô là thượng tẩm khác của Vĩnh đế, từ thời thiếu nữ đã theo người, tín nhiệm rất sâu, lúc Vĩnh đế bệnh nặng, bởi vì lớn tuổi rồi, đặc biệt cho phép ra khỏi cung đoàn tụ với người nhà. Nếu như Tiên cô cô có thể trở về đây, phối hợp trong ngoài với Triệu Hoành Đồ, Thanh Tâm điện gần như chính là tường đồng vách sắt rồi.

Trọng Hoa đứng dậy đi ra bên ngoài: "Tình tình người quá mức chậm hiểu, người vừa dốt, còn đặc biệt khiến người ta căm tức, gây chuyện thị phi, trông cậy vào người trông cửa giúp cửa, là không thể nào."

Cái gì gọi là đặc biệt khiến người ta căm tức, gây chuyện thị phi? Còn không phải đều do hấn ban tặng? Chung Duy Duy giận mà chẳng dám nói gì, bởi vì mới vừa được lợi, lại bị vây với Trọng Hoa trong thời kỳ xấu hổ nhỏ bé, không dám ra vẻ với hấn, liền lấy lòng đưa hấn ra ngoài: "Vi thần cung tiễn bệ hạ, mong bệ hạ mọi việc thuận lợi."

Trọng Hoa ngênh ngang rời đi, để lại cho nàng một cái ót.

Chung Duy Duy cũng không thêm để ý, tìm được Cát Tương Quân: "Bệ hạ đã đồng ý rồi, nhưng mà Tiên cô cô sắp về đây, hai người các người cùng nhau làm thượng tẩm."

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Hậu cung tranh bá (1)

Cát Tương Quân cảm kích mở rộng vòng tay ôm lấy Chung Duy Duy: "Tiểu Chung, cảm ơn muội nhé, muội chính là phúc tinh của tỷ."

"Tiên cô cô là tiên bối của chúng ta, người cũng dễ chung sống." Chung Duy Duy lo lắng Cát Tương Quân sẽ có ý nghĩ gì, mặc dù thượng tẩm vẫn luôn là hai người, nhưng thân phận Trọng Hoa đặc thù, sau khi về vẫn chỉ có Cát Tương Quân làm thượng tẩm, Cát Tương Quân đã quen độc quyền một mình, người đột nhiên đến phân nhỏ quyền lực của nàng, chỉ sợ sẽ không vui.

Cát Tương Quân cười híp cả mắt: "Đúng lúc ấy mà, một mình ta trực quá mệt mỏi, mỗi ngày đều chịu như vậy, thực sự có phần không chống đỡ nổi."

Nàng chọc chọc cánh tay Chung Duy Duy, quan tâm nói: "Muội cũng chỉ một mình, nếu như được dịp thích hợp, thì cầu xin bệ hạ, bỏ sung đủ chức vị đồng sử đi, không thì mỗi ngày đều chịu đựng như vậy, muội không trụ nổi, thân thể muội vốn vẫn còn kém."

Chung Duy Duy duỗi cánh tay, ưỡn thân: "Lần trước muội bụng quần áo ướt sũng qua một đêm cũng không bị bệnh, có thể thấy được thân thể muội đã tốt hơn nhiều." Nàng đâu còn dám nói chuyện bỏ sung đủ đồng sử chứ, chọc giận Trọng Hoa, chỉ sợ ngay cả ý cầu tình giúp Cát Tường Quân cũng sẽ bị thu lại, những lời này khó mà nói, chỉ có thể bỏ qua một cách không rõ ràng.

Trần Tê Vân nhận được gắm vóc vàng ngọc, vui sướng nhận lấy chúc mừng của mọi người, có người hỏi gì nàng đều trả lời cẩn thận, Chung Duy Duy đợi nàng có thời gian, mới hỏi nàng chuyện chiếc trâm vàng: "Ai đã từng chạm qua nó?"

Trần Tê Vân gọi một cung nữ đến: "Tiểu Hoàn lớn lên cùng với ta, lần này vào cung, nàng cũng đến cùng với ta. Tất cả đồ ăn thức uống của cái của ta đều là nàng xử lý, tối hôm qua, ta sợ nảy sinh cạm bẫy, y phục đồ tranh sức đều do hai ta tự mình kiểm tra, lúc đó cũng không phát hiện có gì không hợp. Có một người nữa chính là lúc rửa mặt ở thiền điện, một vị ma ma từng giúp ta chỉnh lại trâm cài tóc, không còn cái gì khác."

Tuy Tiểu Hoàn không biết chuyện đã xảy ra, lại sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, thấy thế nào đều không giống như là người biết làm loại chuyện mưu mô này, Chung Duy Duy lắc đầu, trấn an các nàng: "Không sao, lần sau cẩn thận một chút."

Về Thanh Tâm điện lại đi tìm cung nhân hầu hạ Trần Tê Vân rửa mặt đêm qua, giăng co gần nửa buổi sáng, không thu hoạch được gì. Hết cách, chỉ có thể đi Tây Thúy cung một chuyến.

Chính điện của Tây Thúy cung đã tu sửa bố trí xong, đồ đạc của Lữ Thuần đã dời đến hơn phân nửa, ma ma và đại cung nữ bên người nàng ta đang chỉ huy người trưng bày gia cụ và nữ trang, nhìn thấy Chung Duy Duy liền đến chào hỏi, mời Chung Duy Duy vào trong phòng uống trà: "Hiền phi nương nương nghe nói đồng sử sắp tới, phân phó chúng ta nhất định phải giữ ngài lại, nàng lập tức đến đây."

Chung Duy Duy cũng không từ chối, làm bộ đi quanh một vòng trong ngoài, coi như là thực hiện chức trách nghề nghiệp.

Quả nhiên Lữ Thuần đến rất nhanh, không mặc y phục cũ ở nhà giống ngày đó, trang điểm xinh đẹp mặc hoa phục, xem dung mạo rất có thần, thấy Chung Duy Duy cũng không khách khí, tiến lên kéo tay nàng cười: "Sớm muốn đi gặp ngài rồi, nhưng lại sợ trêu chọc người khác gây phiền toái, cho nên không đi ngay. Biết ngài sắp đến đây, liền lệnh cho chúng tiểu nhân giữ ngài lại, dù sao phải bồi ngài uống chén trà mới được."

Chung Duy Duy thấy nàng cười mở, cũng không khách khí: "Được, ta cũng cần đợi Hiền phi nương nương dọn xong sống tốt ở nơi này, trở về giao nộp với bệ hạ."

Lữ Thuần cười: "Đúng lúc mang lá trà và phương thuốc ngày đó ta muốn tặng cho ngài về."

Cung nhân đến bẩm báo: "Nương nương, bàn tiệc đã dựa theo phân phó của người chuẩn bị rồi ạ, có mấy vị quý nhân đã đến, người muốn qua đó không?"

Lữ Thuần mời Chung Duy Duy: "Các nàng nghe nói ta sắp dọn nhà, đều muốn đến chúc mừng ta. Ta không từ chối được, không có cách nào khác là bày tiệc chiêu đãi, cũng tránh cho nói ta keo kiệt. Nếu đã gặp rồi, đồng sử đi cùng ta uống một chén thế nào?"

Chung Duy Duy hào phóng nhận lời. Nàng biết chủ trong cung muốn dọn nhà, các phi tần khác đều sẽ tới chúc mừng, nhưng thông thường đều phải chờ đến khi thu dọn xong hết mọi thứ, mà không phải bây giờ. Lữ Thuần gấp gấp như vậy, lại là vì gì đây?

Bàn tiệc đặt ở trong hiên rộng rãi của Tây Thúy cung, ngoài hiên trồng một cây kim quế ước chừng trăm tuổi, nụ hoa hé nở, mùi thơm xông vào mũi. Mấy người chưa thừa sủng, chưa được phong hiệu quý nhân ngồi ở bên trong nói cười cười, thấy Lữ Thuần và Chung Duy Duy đi vào, đều đứng lên thỉnh an chào hỏi với Lữ Thuần, lại lôi kéo làm quen với Chung Duy Duy.

Cung phi lôi kéo làm quen với đồng sử, chẳng qua vì một mục đích như nhau, lúc nào thừa sủng, sở thích bệ hạ như thế nào. Sau khi trải qua chuyện của Lữ Thuần, Vi Nhu, Trần Tê Vân, Chung Duy Duy nghĩ đến chuyện này liền đau đầu, nghĩ đến Trọng Hoa sau này còn sẽ làm không biết bao nhiêu chuyện để nàng giải quyết hậu quả, trên mặt cũng chẳng lộ ra vẻ gì. Đáp lại vấn đề của mọi người không lọt một chút manh mối nào, chạm phải ánh mắt như cười như không của Lữ Thuần, không khỏi cũng có chút chột dạ.

May mà Lữ Thuần cũng không dây dưa quá nhiều, cười mở sai người đánh trống truyền hoa, cành hoa ở trong tay ai, phải trực tiếp làm một bài thơ. Người không am về thơ từ không ngừng kêu khổ, am hiểu thơ từ, lại nháy mắt ra hiệu với nhau, một lòng muốn cầu kết cho người không vừa mất một bài học.

Những người này còn muốn Chung Duy Duy chơi với các nàng: "Đồng sử là con gái nhà nho nổi danh, tiên đế lại thường khen ngài đa tài, còn từng làm nữ qua ngoại triều, phải chơi cùng với chúng ta, để cho chúng ta lĩnh hội một chút phong thái của ngài."

Còn chưa bắt đầu, cũng đã có thể thấy tranh đấu gay gắt, Chung Duy Duy mới không muốn quấy rối cùng các nàng, ngay lập tức nói lời cự tuyệt: "Đa tạ ý tốt của các vị nương nương, hạ quan còn chút việc trong người, không dám lơ là cương vị, xin chớ trách tội."

Một câu nói, các người là vợ của hoàng đế, ta là người làm việc mà thôi, chúng ta không phải là người cùng một đường, không chơi được với nhau.

Lữ Thuần sâu xa nhìn Chung Duy Duy một cái, hòa giải: "Bệ hạ nghiêm cẩn, đích thật là không được xảy ra loại chuyện này, chúng ta đừng làm khó Chung đồng sử nữa, để nàng chu toàn giúp chúng ta."

Chung Duy Duy cảm thấy đằng sau lời nói này của Lữ Thuần có gì đó, đặc biệt dùng hai chữ “chu toàn” có ý nghĩa đặc biệt. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nàng tuy là người chứng kiến và là người tham gia, nhưng Lữ Thuần rõ ràng sợ để lộ chân tướng hơn ấy nhỉ? Ngay lập tức đáp lại Lữ Thuần một nụ cười thờ ơ, nụ cười vô hại lại thần nhiên.

Lữ Thuần hơi giật mình, dời ánh mắt đi chỗ khác không nhìn nàng nữa.

Cung nhân dẫn Trần Tê Vân đến, Trần Tê Vân còn chưa có phong hiệu, thoải mái tự nhiên hành lễ vấn an với Lữ Thuần, lại vấn an với cung phi khác, rồi cười thùy mị với Chung Duy Duy.

Ánh mắt Lữ Thuần sắc bén nhìn Trần Tê Vân từ trên xuống dưới, đột nhiên cười nói: “Chúc mừng Trần muội muội. Bệ hạ có nói, muốn phong thưởng cho người gì không?”

Trần Tê Vân chột dạ, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Bệ hạ đã cho tặng phẩm, chưa nói phong hiệu.”

Cung nhân khác chưa thừa sủng vốn là rất đố kỵ nàng, Vi Nhu và Lữ Thuần thừa sủng trước, đó là vì gia thế khác nhau, Trần Tê Vân nàng dựa vào gì dẫn trước các nàng một phần chút. Lúc này đã có mấy người vừa nói móc vừa châm chọc nói hết một lần, Trần Tê Vân trong lòng có quý, cũng chẳng dám cãi lại, cúi đầu làm ra vẻ yếu ớt.

Lữ Thuần xem thường bĩu môi, quay đầu nhìn về phía Chung Duy Duy: “Chỉ có như thế thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hậu cung tranh bá (2)

Chỉ có như thế thôi.

Nói là người Chung Duy Duy và Trọng Hoa chọn lựa tí mĩ ra trận, đối đầu Vi thị, Lữ thị, chỉ có như thế, là một kẻ hèn nhát.

Chung Duy Duy có một con tức không biết tên đang bùng lên. Cho nên Lữ Thuần đang cố ý ở trước mặt nàng, ra một công bố cho nàng xem, lại mượn từ miệng của nàng, nói cho Trọng Hoa nghe à?

Nữ tử của Vi thị và Lữ thị, cho dù chỉ là giả bộ dụ ngoạn, trên thực tế bên trong đều tự cho rằng mình rất giỏi, cho là tất cả những người khác đều sẽ không bằng các nàng, cho dù ý nguyện đã không thể thực hiện của thiên tử, cũng phải cúi đầu nhượng bộ. Nhưng nàng vẫn cứ muốn để cho ý chí của Trọng Hoa, áp đảo ý chí của tất cả mọi người.

Nàng mỉm cười: “Trần quý nhân tính tình hòa nhã bình tĩnh, không tranh phong, bệ hạ rất là thích tình tình của nàng ấy. Sáng nay từng nói với hạ quan, muốn sắc phong quý nhân làm tần, chỉ là cân nhắc đến ý chí mới hạ xuống, đã đặc phong Hiền phi nương nương và Thực phi nương nương, lại hạ chỉ tấn phong Trần quý nhân nữa, có phần không được tốt. Bởi vậy dự định đợi đến một tháng sau, tất cả các quý nhân đều gặp được thánh nhan, rồi sắc phong luôn một thể. Đây là sự quan tâm của bệ hạ.”

Trần Tê Vân không khỏi cảm kích, đứng lên cung kính hành một đại lễ hướng về phía Chiêu Nhân cung, lần nữa ngồi lại, lưng rất thẳng, chuyện trò vui vẻ, trong nháy mắt giống như thay đổi thành một người khác.

Lữ Thuần nhả ra một mảnh vô hạt dưa, như cười như không nhìn Chung Duy Duy: “Bệ hạ để cho Chung đồng sử vào cung hầu hạ, cũng xem như tìm đúng người.”

Về mặt Chung Duy Duy nghiêm túc: “Có thể vì bệ hạ làm chút chuyện, là phúc của hạ quan.”

Lữ Thuần tự tay châm trà cho nàng, khách khí thân thiết vô cùng: “Mong được đồng sử chiếu cố nhiều hơn.”

Cung nhân bước nhanh tới: “Thực phi nương nương tới.”

Trần Tê Vân và tất cả các cung phi đều lo sợ đứng lên, chuẩn bị ra ngoài nghênh đón Vi Nhu. Nhưng Lữ Thuần lại ngồi ngay thẳng bất động, cúi đầu ngắm nhìn sơn móng tay đỏ tươi vẽ trên móng tay, hồ hững nói: “Mau mời, xếp chỗ ngồi.”

Vi Nhu đi tới, gương mặt chanh chua, như cười như không: “Hiền phi muội muội thật không khách khí, có khách đến, cũng không đi tiếp đón, ta còn tưởng rằng muội đi vắng rồi.”

Lữ Thuần giờ mới chậm rãi đứng lên, mời nàng ta ngồi ở bên cạnh mình: “Thực phi muội muội thứ lỗi, ta vốn muốn đi đón muội, nhưng chỗ này của ta có khách, dù sao cũng không thể bỏ các nàng lại được. Muội luôn nhã nhặn khiêm nhường, chắc hẳn sẽ không tính toán với ta đâu nhỉ?”

Hai người đều gọi đối phương là muội muội, giống như kêu ai một tiếng tỷ tỷ thì sẽ chịu thiệt. Vi Nhu cười nhạt: “Quý, thực, đức, hiền, ta đứng hàng thứ

hai, Hiền phi muội chẳng lẽ không nên gọi ta một tiếng tỷ tỷ?

Lữ Thuần che miệng cười: "Ta chỉ nhớ rõ quý, thực, đức, hiền đều là phẩm cấp ngang hàng, lên trên nữa chính là hoàng hậu lớn nhất. Ta lớn hơn muội đúng nửa tuổi, lại nhận được bệ hạ xem trọng, ban thưởng Tây thúy cung, cho nên mặt dày mày dạn, gọi muội một tiếng muội muội. Thực phi muội muội, muội sẽ không bởi vì không khí của Chi Lan điện không được thông thoáng, tầm nhìn chưa đủ rộng rãi, cho nên buồn phiền không vui trong lòng chứ?"

Vi Nhu bị nàng nói đến tức sùi bọt mép, mở miệng muốn phản bác ngay: "Ai dám nói trong tứ phi không có trước sau..."

"Muội muội không nên gấp gáp, đợi ta đi nói chuyện với bệ hạ, cũng cho muội dời đến Tây Thúy cung, hai ta ở cùng nhau, thế nào?" Lữ Thuần cắt ngang lời của Vi Nhu, hoàn toàn không cho nàng ta cơ hội phát tác.

Vi Nhu không chịu nổi, ngay tức thì vành mắt hồng lên: "Người khinh người quá đáng! Đây chính là giáo đường của Lữ thị các người đó sao? Ta muốn"

Lữ Thuần mỉm cười: "Muội muội đừng khóc mà, muội ngàn chớ vạn đừng mà đi nói cho thái hậu nương nương, dù sao chỉ là chuyện giữa tiểu bối chúng ta, quấy rầy trường bối không tốt lắm? Đừng không?"

Vi Nhu bị xem thường không còn lời nào để nói, đôi môi run rẩy, cảm nước mắt lại, quay đầu nhìn thấy Trần Tê Vân, tất cả lửa giận đều đổ dồn lên người nàng ta. Nàng cảm hận Trần Tê Vân, hận hơn cả Lữ Thuần.

Bởi vì trong mắt nàng, thân phận nàng tương đương Lữ Thuần, cho dù thua nhất định cũng chẳng tính là mất mặt. Chỉ có tiện nhân như Trần Tê Vân, dựa vào cái gì Trọng Hoa không chạm vào nàng, lại chạm vào nàng ta?

Vi Nhu chỉ đầu ngón tay, chỉ về phía Trần Tê Vân: "Người trừng bốn cung làm gì?"

Trần Tê Vân bị dọa sắp chết, vội vàng giải thích: "Thực phi nương nương, ta không có..."

Vi Nhu cười nhạt: "Người còn dám nói láo? Người thừa sùng rồi là giỏi lắm sao? Khoe khoang cái gì? Đồ thấp hèn chẳng có lấy một địa vị phân biệt..."

Mặt Trần Tê Vân trắng bệch, cúi đầu không nói được một lời.

Chung Duy Duy giận đến không thể nói được, thảo nào Trọng Hoa mắng nàng không có mặt, nàng đã nói trước mặt mọi người hôm nào Trọng Hoa sẽ sắc phong Trần Tê Vân làm tần, Trần Tê Vân lại là một dáng vẻ như thế này, ngay cả một lời cứng rắn cũng chẳng thốt ra được.

Vi Nhu không chịu từ bỏ ý đồ, nhắc bầu rượu trên bàn đi về phía Trần Tê Vân, nâng lên muốn tưới từ trên đầu Trần Tê Vân xuống. Lữ Thuần thờ ơ lạnh nhạt, chờ xem kịch vui, các cung phi còn lại có thể trốn càng xa càng tốt.

Trần Tê Vân tuyệt vọng nhắm mắt nhìn mũi chân, ngay cả trốn cũng chẳng dám.

"Tiện nhân, ai kêu người ra về, ai kêu người lượn lờ..." Trong lòng Vi Nhu vui sướng vụn vụn, tay đề xuống, bầu rượu sắp rót xuống, đột nhiên một cái tay vững vàng nâng bầu rượu, nàng cố sức như thế nào đi nữa, bầu rượu cũng chẳng thể rót xuống nửa phần.

Vi Nhu tức giận quay đầu lại, chỉ thấy Chung Duy Duy đứng ở một bên, mặt không thay đổi nhìn mình, vì vậy giận tím mặt, thù mới hận cũ đều đồng loạt xông lên đầu, khuôn mặt dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi: "Chung Duy Duy, người dám?"

Chung Duy Duy bình tĩnh nói: "Tha cho người được nên tha, bệ hạ sẽ không vui đâu..."

Vi Nhu hận không thể dùng sức tát Chung Duy Duy mười mấy cái bạt tai: "Người là chó biểu ca ta nuôi à? Người có cốt khí hay không vậy? Nhìn hấn trái ồm phải ồm, còn muốn chu toàn chiếu cố giùm hấn, nịnh hót lấy lòng như chó vậy, là muốn ngày nào đó biểu ca đột nhiên nhẹ dạ, lâm hạnh người, một bước lên trời, chim sẽ hóa thành phượng hoàng sao?"

Lời này vừa đọc vừa chướng tai, Chung Duy Duy vẫn không có biểu tình gì: "Người nịnh hót lấy lòng không phải là ta, người hi vọng bệ hạ đột nhiên nhẹ dạ, lâm hạnh cũng không phải ta, người muốn một bước lên trời cũng chẳng phải ta..."

Lời này chọt trúng chân đau của Vi Nhu, Vi Nhu tức điên, khuôn mặt nhấm nhó: "Người mắng ai? Người mắng ai hả?"

Chung Duy Duy khinh miệt liếc nàng ta, rừ mi, bên môi nhếch lên một nụ cười nhẹ: "Thực phi nương nương thông minh như vậy, không cần hạ quan giải thích cũng biết là ai..."

Vi Nhu mất lý trí, cầm bầu rượu lên muốn đập vào trên đầu Chung Duy Duy, một chén rượu hắt đến, vừa khóp hắt vào trên mặt và mắt nàng ta, cay đến mức nàng ta điên cuồng che mắt, hét to: "Mắt của ta, mắt của ta sắp mù rồi!"

Chung Duy Duy có phần ngoài ý muốn, quay đầu nhìn lại, Lữ Thuần khí định thần nhân thả chén rượu trong tay xuống bàn, lại ra lệnh cho cung nhân: "Đem nước đến cho Thực phi muội muội tắm đi..."

Vi Nhu không dám nán lại, nghe lời đi đến bên cạnh rửa mặt, vừa rửa vừa khóc: "Các người đều khi dễ ta... Các người đều khi dễ ta..."

Tiếng roi chọt vang lên, cung nhân vội vàng chạy tới: "Ngự giá tới!"

Mọi người nhanh chóng đứng dậy chỉnh裳, đi ra ngoài nghênh giá, Trọng Hoa đến rất nhanh, các nàng mới ra đến hiên, hân đã đi đến ngoài, còn chưa đứng vững, Vì Nhu đã nhào về phía hân, nước mắt như mưa:”Bệ hạ, bệ hạ, ngài nhất định phải làm chủ vì thần thiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Hậu cung tranh bá (3)

Tốc độ của Vì Nhu quá nhanh, đợi đến khi mọi người phản ứng kịp, nàng đã nhào tới trước mặt Trọng Hoa, hai tay giơ lên thật cao, dự định là ôm lấy cổ Trọng Hoa, nhằm có vẻ xin ôm ấp yêu thương an ủi.

Trọng Hoa vững vàng đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không có ý muốn né tránh.

Chung Duy Duy thờ ơ lạnh nhạt, chỉ muốn xem hân làm sao an ủi Vì Nhu, nhưng chuyện ngoài ý muốn xảy ra, ngay lúc Vì Nhu cho là có thể ăn chắc ôm lấy Trọng Hoa, trong lúc bất chợt hân cử động, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh né qua, Vì Nhu trở tay không kịp, té lảo đảo trên mặt đất, ngã chúi đầu xuống đất.

“Phốc” Lữ Thuần nhin không được cười ra tiếng.

“Bệ hạ...” Vì Nhu vừa tức vừa hận, nghiêng ngả bò lên nắm tay áo Trọng Hoa, ngửa đầu nhìn hân khóc đến thở không được, đôi mắt bị rượu làm cay đến đỏ au, nhìn qua vô cùng đáng thương.

Trọng Hoa mặt không thay đổi đẩy tay Vì Nhu ra, ánh mắt uy nghiêm nhìn lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên mặt Chung Duy Duy:”Xảy ra chuyện gì?”

Chung Duy Duy không thích loại chuyện cáo trạng trước mặt mọi người này, trêu tức bĩu bĩu môi với hân, tỏ vẻ các thiếp thất của người ghen tuông thôi.

Lữ Thuần đứng ra, mỉm cười nói:”Hồi bệ hạ, Thực phi muội muội chỉ muốn đùa Trần muội muội một chút, thần thiếp cũng muốn đùa với Thực phi muội muội một chút, tay run một cái, không cẩn thận nâng rượu hắt vào đôi mắt của Thực phi muội muội. Điều là thần thiếp không tốt, thần thiếp nguyện nhận lỗi với Thực Phi muội muội, bồi thêm tiền thuốc men.”

Không hề kéo Chung Duy Duy vào, có vẻ rất có trách nhiệm.

Chung Duy Duy có phần ngoài ý muốn, Lữ Thuần nhếch khóe môi, cho nàng một nụ cười không rõ ý vị. Chung Duy Duy chú ý đến, ánh mắt đám cung phi nhìn về phía Lữ Thuần đã thay đổi toàn bộ, nhất là Trần Tê Vân, nghiêm nhiên có vài phần sùng bái.

Vậy là Lữ Thuần muốn nhân cơ hội hạ thấp nàng và Vì Nhu, nhằm đạt được thanh danh làm việc nghĩa không từ chuyện gì. Chung Duy Duy mỉm môi cười, lặng lẽ lui qua một bên.

Ngay cả Trọng Hoa dùng mắt ra hiệu, ý hỏi nàng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nàng cũng làm bộ không phát hiện – hân không có ở đây, nàng có trách nhiệm không để cho đám lão bà của hân chém giết quá gay gắt, nếu hân tới rồi, nàng sẽ không nhúng tay vào.

Ý hận trong mắt Vì Nhu bùng lên, ngay trước mặt Trọng Hoa vẫn là dáng vẻ nhu nhược ấy, không hề đồng ý chút nào công kích lại Lữ Thuần, uất ức nói:”Bệ hạ, thần thiếp chỉ là nói nhiều mấy câu với Trần muội muội mà thôi, thì Chung đồng sử đã chạy tới nói ta không dung được người khác, thần thiếp nghĩ là, nàng ta chỉ là một nữ quan nội cung, không nên quản đến trên đầu thần thiếp mới phải?

Thần thiếp chất vấn nàng vài câu, cũng trách thần thiếp không biết nói chuyện, Chung đồng sử mắng thần thiếp không tính, còn muốn lấy bình rượu nện vào thần thiếp cho hết giận, chẳng qua là thần thiếp giật mình, Lữ hiền phi lập tức lấy ly rượu hắt vào mắt ta, là các nàng đồ kị nô tì, ô ô ô... Bệ hạ làm chủ cho nô tì đi...”

Lữ Thuần bật cười:”Đồ kị, ha ha, người có cái gì tốt để ta đồ kị... Là người đẹp hơn ta chăng? Hay là được sủng ái hơn ta?”

Vì Nhu giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, dậm chân hét:”Bệ hạ, người xem nàng...”

Trọng Hoa từ chối cho ý kiến:”Nếu mắt đã bị thương, đi về trước đi, bảo Thái y khám kỹ cho người một chút.”

Vì Nhu mặc kệ, khóc đến sém ngắt đi:”Bệ hạ, thần thiếp không mặt mũi nào sống nữa, ngài làm chủ cho thần thiếp đi”

“Chút nữa trẫm đến thăm người.” Lòng mảy mai bên của Trọng Hoa nhú lại, Chung Duy Duy chỉ nhìn là đã biết hân không nhin được nữa rồi.

Nhưng Vì Nhu không biết, tiến lên phía trước không quên đưa lưng về phía Trọng Hoa, đắc chí khoa tay múa chân với Lữ Thuần và Chung Duy Duy, mới vừa quay đầu lại, vẫn là dáng vẻ bị uất ức lớn, nước nờ ghen ngào mà đi.

Lữ Thuần thờ ơ nói: “Bệ hạ, là lỗi của thần thiếp, ngài muốn phạt thần thiếp thế nào, thần thiếp đều vui vè. Ngài có thể tới Tây Thúy cung, thần thiếp rất vui mừng.”

Trọng Hoa trầm ngâm trong chốc lát: “Vây phạt người cảm tức, chép kinh thư.”

Lữ Thuần cười híp mắt: “Tuân mệnh!”

Một đám cung phi vây đến hỏi han ân cần, Trần Tê Vân cũng muốn tiến lên lấy lòng Trọng Hoa, lại bị Trọng Hoa lạnh lùng liếc một cái, sợ đến mức lập tức cúi đầu, xoắn khăn tay không dám lên tiếng.

Nhằm chán, Chung Duy Duy nhìn đến phiên, mượn cớ muốn đi thượng nghị cục làm việc, dọc theo chân tường đi ra ngoài. Mới vừa đi vài bước, đã bị người gọi lại từ phía sau: “Bệ hạ hỏi Chung đồng sử, lo là cương vị nên phạt thế nào?”

Chung Duy Duy nói: “Cái này phải hỏi Thận Hình ti.”

Cung nhân bị nàng chặn ngang không lời nào để nói, không có cách nào khác nói: “Bệ hạ bảo Chung đồng sử đi ghi chép khởi cư chứ.”

Nếu đi không được, vậy nàng không đi nữa. Chung Duy Duy cười cười: “Bệ hạ có mệnh, vì thần đương nhiên phải tuân theo.”

Như khuôn mẫu mà bảo người bày xong giấy bút, ghi chép hết mọi thứ xảy ra ở Tây Thúy cung, thời tiết, cảnh sắc, thức ăn, nguyên do sự việc, nhân vật, lời nói cử chỉ ghi lại từng cái rõ ràng, còn nhân tiện viết chuyện Vi Nhu và Lữ Thuần hắt rượu vào.

Trọng Hoa đã cho Lữ Thuần thể diện lắm rồi, không chỉ ngồi xuống ăn bữa tiệc với Lữ Thuần, còn nghe Lữ Thuần tấu một khúc sáo trước mặt mọi người, ngoài ra cũng không quên Trần Tê Vân, chính tay thưởng Trần Tê Vân một chén rượu.

Nấn ná gần nửa canh giờ, bên Chi Lan điện phái người đến giục, nói mất Vi Nhu vừa đỏ vừa sưng, có khả năng sẽ mù lòa, Vi Nhu vừa khóc đã ngất rồi, còn nhấn mạnh không được báo lên Vạn An cung.

Trọng Hoa cũng đứng dậy ngay, bãi giá đến Chi Lan điện. Lúc này không cần hấn gọi, Chung Duy Duy tự động đuổi theo, Lữ Thuần bảo người đuổi theo, đem một hộp trà và một toa thuốc đưa cho nàng: “Mong Chung đồng sử lúc rảnh rồi thường đến chơi.”

Chung Duy Duy cảm tạ, đem đồ giao cho nữ quan cầm, bước nhanh đuổi theo ngự liễn. Trọng Hoa tựa nghiêng trên ngự liễn, thấy nàng đuổi kịp liền hờ hững nói: “Người giúp Cát Tương Quân coi như xong, giúp nàng ta làm gì?”

Người hấn chỉ dĩ nhiên là Trần Tê Vân. Chung Duy Duy biết hấn nhất định đã biết cả rồi, cũng không giấu diếm: “Chỉ là giận, coi như là đã làm hết phận sự rồi.”

Trọng Hoa mặt không biểu tình: “Người giận vì ai? Dù sao cũng không phải là nàng ta chứ.”

Chung Duy Duy nổi nóng: “Chỉ giận mình thôi, người mình chọn lựa tí mỉ, ngược lại nàng ta không chịu tranh giành chút nào! Lần sau ta nhất định chọn kỹ càng ra một người.” Lê nào ánh mắt của nàng đã thật kém đến mức này, chọn lâu như vậy, lại có thể chọn ra một người nhu nhược không thể trọng dụng như thế.

“Không phải là người làm việc không cẩn thận, cũng không phải ánh mắt người không tốt, chỉ là người chỉ làm theo ý mình.” Trọng Hoa vẻ mặt không thay đổi, trong giọng nói lại lộ ra một chút thoải mái, “Ngu ngốc.”

Chung Duy Duy không phục: “Thần ngốc thế nào?”

Trọng Hoa khẽ cười giễu cợt: “Nói người ngu ngốc, người đúng thật ngu ngốc. Người mong người khác xông pha chiến đấu vì trẫm, nhưng người khác lại chưa chắc bằng lòng không từ mọi giá. Ngược lại là người, người bỏ cục ngược lại làm cho mình rơi vào, đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, cái này không phải là ngu xuẩn thì là gì?”

Hắn ngoắc gọi nàng đến, kề bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Nếu ta là người, chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt, thấy quân cờ không đủ tư cách, cứ tùy ý nó tự sinh tự diệt, chọn một con cờ khác ra là được rồi.”

Chung Duy Duy bỗng nhiên tỉnh ngộ, không phải là Trần Tê Vân nhu nhược vô năng thật, mà là không muốn làm chim đầu đàn, đưa bản thân vào tầng tầng nguy hiểm, đồng thời bị cả Lữ thị và Vi thị công kích.

Nàng thờ dài: “Bệ hạ, có nỗ lực mới có thể có hồi báo, ngài không muốn nỗ lực, thì sao có thể bảo người khác cam tâm tình nguyện nỗ lực chứ?”

Nàng nói đến chính là chuyện Trọng Hoa lâm hạnh cung phi liền xuất hiện rắc rối, Trọng Hoa lãnh đạm nói: “Người cho rằng Trần thị xứng để trẫm trả giá sao? Nuôi nàng ta, không bệnh không tai, là ăn nói được với nhà nàng ta rồi.”

Không bột đổ gột nên hồ, mặc kệ không phù không hợp, nàng công phu trừ tình, cũng cần đương sự phối hợp mới được chứ? Người ta toàn đều thấy thỏ mới tung ung*, Trọng Hoa ngay cả chạm vào Trần Tê Vân cũng không chịu, sao có thể yêu cầu Trần Tê Vân bất chấp giá nào được?

(Thấy thỏ mới tung ung: Vào thời điểm mấu chốt mới xuống tay.)

Chung Duy Duy nói: "Bệ hạ, ngài phân phần công tác này cho thần thật là khó xử, thần yêu cầu tăng bổng lộc."

Trọng Hoa nhướn mày: "Nếu như trăm nhớ không lầm, ngân phiếu từ lần trước trăm giao cho người đến bây giờ, hẳn là tích thêm không ít bạc nhỉ? Thường cho người."

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Trà Long Phượng (1)

Chung Duy Duy cười lớn, sau khi Trọng Hoa giao ngân phiếu cho nàng, nàng vẫn luôn xuất hiện đủ loại tình huống, nào còn tồn hơn nửa phân bạc? Không phải vị hoàng đế này xem như quá hẹp hòi.

Trọng Hoa thấy đáng về đến mức thổ huyết của nàng, trong mắt hiện lên một tia sung sướng, thờ ơ nói: "Được rồi, nể tình người làm việc có tâm, không phạt bổng lộc một năm của người, chỉ phạt nửa năm."

Cho nên gần đây nàng vẫn không có tiền để cầm? Chung Duy Duy không có sức phản kháng, lười biếng lê bước đi theo sau Trọng Hoa, nhìn chăm chăm vào viên bảo thạch màu đỏ trên kim quan của hắn, xin thề tương lai nếu có cơ hội, nàng nhất định sẽ khiến hắn gở xuống rồi mang đi.

Thời tiết tốt, không khí cuối thu dễ chịu, tâm tình của Trọng Hoa rất tốt, lại câu được câu không nói việc nhà với nàng. Chung Duy Duy dần dần cao hứng, đã thật lâu nàng chưa nói chuyện nhiều như vậy với Trọng Hoa, chỉ làm quân thần, chỉ làm đồng môn, mọi người đều sẽ thoải mái rất nhiều, thật sự là tốt hơn rất nhiều so với tình trạng giương cung bạt kiếm của những ngày trước.

Đến giữa đường, Trọng Hoa bảo Chung Duy Duy quay về: "Vi phi thấy người phỏng chừng sẽ không thuận khí hơn, lại khóc lóc nữa, đoán chừng mắt sẽ mù thật. Trăm uống chén trà liền đi Chiêu Nhân cung, không cần người theo."

Chung Duy Duy cầu còn không được, chuẩn về Thanh Tâm điện, mới uống một ngụm trà nóng, liền nhận được tin tức mới nhất của Tây Thúy cung: "Sau khi bữa tiệc của Hiền phi nương nương kết thúc, Trần quý nhân có ý nán lại, mật đàm với Hiền phi nương nương."

Chung Duy Duy mỉm cười, cho nên Trần Tê Văn này đầu quân cho Lữ thị? Trọng Hoa nói không sai, nàng là người đánh cờ, ngược lại bị quân cờ chi phối tâm trí và tâm tình, dễ mình bị cuốn vào. Trọng Hoa đáng thương, thấy rõ ràng, lại rất sáng suốt, nhưng vẫn luôn bị hậu cung cản tay, nàng đột nhiên có phần hiểu ra vì sao Trọng Hoa luôn không chịu làm hạnh những cung phi này.

Rõ ràng không thích nhau, hai bên đều là người xa lạ, vì quyền mưu mà ráng làm loại chuyện đó với nhau, giống như là bán mình vậy, người tâm cao khí ngạo như Trọng Hoa vậy, đương nhiên không chịu đựng được. Thế thì, năm đó hắn đột nhiên phản bội nàng, bây giờ còn phải tiếp nhận người khác, chắc rất là thích nữ nhân kia nhỉ?

Từ đó Chung Duy Duy sinh ra vài phần phiền muộn và căm giận, dứt khoát kìm nén tâm tư, chuyên tâm bận rộn chuyện trong tay. Làm xong chuyện rồi, Trọng Hoa còn chưa trở về, nàng lại đi khổ luyện tập trà đạo.

Trên bàn trà ở khổ phòng đặt một giỏ lá trà tươi mới hái xuống không lâu, Chung Duy Duy chạy đến cầm lên nhìn, chính là lá trà mùa thu của vườn trà Duẩn Tử cung mà ra, chất lượng vô cùng tốt. Chung Duy Duy mở cơ trong bụng, biết đây là của Trọng Hoa bảo người hái rồi đưa tới, liền nhẹ giọng nói: "Coi như người có lương tâm."

Xắn tay áo lên muốn chế trà, gọi Thiêm Phúc tới, dạy nàng nhặt trà: "Mắm trà màu tím này gọi là Tử Nha, mắm trà hai lá chụm lại vào nhau là Bạch Hợp, phần cuống mắm trà có chứa nhũ màu nâu đậm gọi là Ô Đế, những thứ này đều không thể dùng, phải bỏ đi. Ngoài ra có lỗ sâu đục, khô héo, quá già, cuống trà quá dài cũng phải bỏ đi, chỉ chừa lại loại mắm nhỏ có mầm không lá, giữa mầm có một lá một mầm."

Hai người tốn gần một canh giờ mới nhặt xong, Chung Duy Duy lại bảo Thiêm Phúc đi nói với Triệu Hoành Đồ, nàng muốn mượn dùng phòng bếp chung trà nhỏ của Thanh Tâm điện. Lúc nàng đi theo bên người Vĩnh đế, chỉ phân phó một câu, thì sẽ có cung nhân tẩy sạch nồi chung dùng để hấp trà, nhóm lửa lên.

Chung Duy Duy vén ống tay áo lên, rửa sạch mắm trà bằng nước suối bốn lần, sạch rồi, mới đem mắm trà bỏ vào nồi chung, đợi đến khi nước trong nồi sôi, mới đặt nồi hấp vào trong nồi. Nàng một mực chăm chú canh ở bên cạnh, bước chung trà này có điều cần chú ý, kỹ quá, màu của lá trà sẽ thành màu vàng mùi vị sẽ nhạt, không kỹ, sẽ thành màu xanh đậm, có mùi thảo mộc.

Đợi đến khi chung trà xong, trời cũng tối, Thiêm Phúc đến nhắc nàng: "Bệ hạ sắp về rồi, đồng sử phải nhanh chóng dọn dẹp rồi quay về, chuẩn bị trực."

Chung Duy Duy không tính nguyện chút nào, chế trà cần chính là làm liền một mạch, dừng lại nửa đường mùi vị sẽ giảm đi nhiều. Nàng định xin nghỉ với Trọng Hoa, dù sao lá trà cũng là hắn sai người đưa cho nàng, hồi đó hắn cũng từng cùng chế trà với nàng, biết kỹ thuật chế trà là như thế nào, có lẽ không đến mức làm khó nàng.

Đang muốn rửa tay đi ra ngoài, bên kia lại truyền tin tới: "Bệ hạ muốn ở lại Chiêu Nhân cung xử lý chính vụ, tối nay không về."

Thiêm Phúc cười vỗ tay: “Đồng sử vận khí tốt, biết ngài muốn chế trà, tôi nay bệ hạ không về.”

Chung Duy Duy cười cười, coi như là nhận ân tình rồi.

Lúc trà chín, phải dùng nước sôi trong nhất xối rửa rất nhiều lần, đợi đến khi trà thấm lạnh rồi, mới thả vào trong mâm ép nhỏ tách nước ra, rồi dùng vải bọc lên lá trà, bên ngoài lại dùng vỏ trúc bó quanh, đặt vào giữa mâm ép lớn, gọi hai người cung nhân trắng kiện nâng tảng đá nặng gần trăm cân ép lên.

Vừa qua một giai đoạn, toàn thân Chung Duy Duy đều là mồ hôi, đoán chừng phải đến nửa đêm mới có thể tiếp tục khâu kế tiếp, trở về phòng tắm rửa rồi ăn ngủ, dặn dò Thiêm Phúc nửa đêm gọi nàng dậy.

Ngủ một giấc đến nửa đêm, đổi một bộ áo quần bó làm việc nhà hơi cũ, vấn tóc thành búi nam nhi, dẫn theo Thiêm Phúc đi phòng bếp. Bóng đêm vắng lặng, mấy ngôi sao mờ xa vời phát ra ánh sáng, trong cung hoàn toàn yên tĩnh, không hề có một tiếng động nào.

Đèn trong phòng bếp nhỏ vẫn sáng, Thiêm Phúc đẩy cửa đi vào: “Hai vị đại ca khổ cực rồi...” Thanh âm dừng lại, quay đầu mờ mịt nhìn Chung Duy Duy: “Đồng sử, người không ở đây, nhất định là ngài không cho tiền thưởng, cho nên bọn họ cảm thấy thiệt thòi, lặng lẽ chạy mất.”

Chung Duy Duy nhìn khối đá lớn trên mâm ép kia, khóc không ra nước mắt, chỉ bằng hai người là Thiêm Phúc và nàng, coi như là dùng hết sức bú sữa mẹ cũng không thể dời xuống được, vẫn cần phải tìm vài tiểu hoạn quan giúp đỡ mới được.

Nàng cắn răng lấy ra một túi bạc vụn cất giấu đã lâu, hào khí vạn trượng nói: “Đi, đi phòng trực tha mấy người trực đêm đến đây cho ta, nói cho bọn hán biết, bạc gia có rất nhiều.”

Thiêm Phúc vui sướng cầm lấy bạc vụn, lẩm bẩm: “Đồng sử sớm lấy chút bạc ra, nói rõ ràng sớm hơn thì tốt rồi, cũng chẳng đến mức lúc này không tìm được người.”

Chung Duy DUY gơ tay muốn đánh nàng: “Người đang nói ta keo kiệt sao?”

Thiêm Phúc rút cổ quỳ xuống, Chung Du Duy nói: “Ồ, hôm nay quỳ nhanh thế, ta còn chưa chạm vào người.”

Bỗng nhiên thấy cạnh cửa lộ ra một góc áo dài màu đen thêu chỉ vàng, liền dừng lại, đi tới hành lễ: “Bệ hạ.”

Trọng Hoa một thân một mình đi tới, nhân nhạ nói: “Đứng lên đi.” Nhân tiện đuổi Thiêm Phúc đi: “Lui ra.”

Thiêm Phúc sợ hán muốn chết, không nói hai lời bỏ chạy chẳng còn thấy bóng dáng tấm hơi.

Chung Duy Duy không biết Trọng Hoa đột nhiên xuất hiện ở phòng bếp nhỏ vào giờ này là có ý gì, nhắm mắt nói: “Bệ hạ, không phải là ngài ở lại Chiêu Nhân cung xử lý chính vụ sao?”

“Trẫm muốn đi đâu, còn cần báo cho người chuẩn bị?” Trọng Hoa đi qua, ôm lấy tảng đá, hơi dùng lực một chút, ôm nó lên rất nhẹ nhàng: “Đề ở chỗ nào?”

Chung Duy Duy nhanh chóng chỉ chỗ cho hán: “Ở đây, ở đây.” Bởi vì trong lòng chột dạ, theo bản năng nịnh nọt lấy lòng: “Bệ hạ cẩn thận, đừng làm đau thắt lưng rồng của ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Trà Long Phượng (2)

Trọng Hoa lạnh lùng lườm nàng, Chung Duy Duy lập tức im miệng: “Bệ hạ có chuyện muốn phân phó thần sao? Ngài bảo người đến nói một tiếng là được, cho dù có mưa đao, thần cũng sẽ chạy tới.”

Trọng Hoa buông đá mài, hơi rũ mắt: “Những lá trà này là thưởng cho người.”

Cái này không phải là lời vô ích à? Hán cố ý đến chuyện này, là vì nhắc nàng còn chưa tạ ân? Chung Duy Duy lập tức tạ ân: “Tạ ơn bệ hạ ân thưởng, thần khắc sâu nhớ mãi, hận không thể máu chảy đầu rơi, báo đáp ân vua.”

Trọng Hoa tùy ý ngồi trên băng ghế nàng từng ngồi: “Đã như vậy, thì chế trà này cho tốt, để cho trẫm thấy lòng trung thành của người.”

Chung Duy Duy đáp một tiếng, lấy trà trong túi ra, bỏ đi vỏ trúc và vải bên ngoài, đặt lá trà trong sàng trúc vò đều. Đang vò, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có thêm một người, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trọng Hoa cũng vén tay áo đứng ở một bên: “Xối nước cho trẫm rửa tay.”

Chung Duy Duy không muốn cách hấn gần như vậy chút nào, liền nịnh nọt cười nói:”Bệ hạ, thân thể ngài đáng giá nghìn vàng, là thiên tử, là chân long, sao có thể làm những việc nặng được? Loại việc này vẫn là để cho vi thần làm thôi.”

Ánh mắt Trọng Hoa rét lạnh nhìn về phía nàng:”Ngươi muốn giống như những người đó, dựa vào từng là bằng hữu cũ với trẫm, cho nên muốn khoa tay múa chân với trẫm?”

Cái tội danh này cũng lớn, Chung Duy Duy vội vàng giơ tay đầu hàng, mức nước rửa tay cho hấn:”Người trung thành nhất với bệ hạ chính là vi thần, chỉ cần bệ hạ có dáng vẻ vua một nước, thì vi thần nhất định tận hết bản phận của thần.”

Trọng Hoa cười lạnh:”Dáng vẻ của vua một nước là gì?”

Không nên chạm vào ranh giới cuối cùng của nàng, Chung Duy Duy cười nói:”Đương nhiên chính là đừng phụ kỳ vọng của tiền đế, đừng làm hôn quân, phải làm minh quân, làm trung hưng chi quân*, dẫn dắt Ly quốc chúng ta phồn vinh giàu mạnh.”

(*Trung hưng chi quân: Trung hưng có khi gọi là Chấn hưng (振興) hoặc Phục hưng (復興). Là danh từ dùng để chỉ việc khôi phục lại hình ảnh của một triều đại, một quốc gia hay một chế độ sau thời kỳ bị khủng hoảng hoặc suy thoái gây mất niềm tin đối với dân chúng.)

Trọng Hoa mím chặt môi, lười đáp lại nàng, Sàng trúc không lớn, chỉ đủ cho hai người mặt đối mặt vò trà cùng nhau, Chung Duy Duy đã rất cẩn thận, không để tay nàng chạm tới tay Trọng Hoa, cũng chẳng để tay hấn chạm tới tay nàng, nhưng mà thỉnh thoảng Trọng Hoa vẫn chạm một chút.

Mỗi lần Chung Duy Duy bị chạm, đều sẽ cảm thấy không thua gì kim đâm, nàng nghĩ ra một chủ ý, mỗi lần chạm phải thì kinh sợ hành lễ nhận tội:”Bệ hạ thứ tội, thần không phải có ý định mạo phạm.”

Quả nhiên Trọng Hoa càng nhấn chân mày chặt hơn, ánh mắt cũng càng ngày càng đáng sợ, khi Chung Duy Duy đếm ngược thời gian cho hấn, ba, hai, một, không nhìn được, nổi giận, đá cửa đi mất, sau đó nàng liền tự do.

Hết lần này đến lần khác trời không chịu ý người, chân mày đang nhíu chặt của Trọng Hoa dần thả lỏng, còn sai nàng:”Ông tay áo của trẫm rơi rồi, vén lên giúp trẫm.”

Chung Duy Duy tính kế chưa thành, trong lòng tràn đầy mất hứng, ngoài cười nhưng trong không cười nói:”Bệ hạ, trên tay vi thần toàn là nhựa trà, sợ rằng sẽ làm dơ long bào của ngài.”

Trọng Hoa cũng cười như thế:”Ngươi đang ám chỉ trẫm, bảo trẫm rửa tay giúp ngươi?”

Chung Duy Duy ra trận chưa thắng người đã chết trước, lập tức ngậm miệng chạy đi rửa tay, đầu tiên là qua loa vén tay áo đã rách xuống của Trọng Hoa hai cái, nghĩ nghĩ lại buông xuống rồi nghiêm túc cẩn thận vén lên, đã giải quyết xong, xem hấn còn làm sao nữa.

Vén xong tay áo liền đi rửa tay, rồi quay trở lại vò trà, vò vò, tay áo Trọng Hoa lại rách xuống, lúc này Trọng Hoa chẳng thém nói nữa, trực tiếp đưa tay đến trước mặt nàng, tay hấn dài, động tác lại nhanh, Chung Duy Duy không chú ý, suýt nữa đã để hấn chạm phải trước ngực.

Nàng sợ đến mức lui về phía sau một bước dài, muốn mắng, chạm phải ánh mắt nghiêm túc tinh táo của Trọng Hoa, cứng nhắc nuốt lời muốn mắng xuống, thái độ rất tốt hỏi:”Bệ hạ, ngài không mệt sao?”

Trọng Hoa hờ hững nói:”Làm chút chuyện thế này trẫm đã mệt, làm sao làm quốc quân? Ngươi có phần quá coi thường trẫm rồi.”

Chung Duy Duy lại nói:”Bệ hạ, thật ra có lời thần vẫn không dám nói với ngài. Chế trà này á, chú trọng nhất chính là độ lửa và kinh nghiệm, công đoạn vò trà này à, nhìn qua rất đơn giản, trên thực tế không đơn giản đâu. Vò không đều, vò không đạt, vò không tốt..”

Trọng Hoa liếc trước ngực nàng một cái, Chung Duy Duy chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng như lửa thiêu, thanh âm vốn hòa nhã cũng biến thành nghiêm rắng nghiêm lợi:”Thì sẽ ảnh hưởng mùi vị của cả nồi trà, cho nên, ngài... Nghỉ ngơi một chút đi ạ, thần làm một mình là được rồi.”

Trọng Hoa hoàn toàn không để ý đến nàng, trực tiếp đem tay và tay áo đặt vào trong sàng trúc, chầm chọc nói:”Có lẽ là Chung đồng sử già rồi nên lú lẫn, quên mất lúc thiếu thời trẫm sống ở Thương Sơn, hàng năm cũng từng theo sư phụ chế trà, không dám nói am tường đạo này, cũng biết được, trà bóp có đều có đúng chỗ hay không.”

“Sẽ làm bẩn trà.” Chung Duy Duy ghét bỏ túm tay áo hấn lại, chấp nhận tiếp tục cuốn lên cho hấn.

Trọng Hoa rũ mắt, mặt không thay đổi nhìn cái mũi trắng nõn tinh xảo, lông mi lưa thưa mà dài, mạch máu trên cổ thấp thoáng chuyển động, xương quai xanh xinh đẹp của nàng hết một lần, lại rũ mắt, tiếp tục nghiêm túc vò trà của hấn.

Có hấn giúp đỡ, tốc độ của Chung Duy Duy nhanh hơn rất nhiều, trà đã vò xong nhanh chóng, lại dùng vải bao lại, vò trúc quấn chặt, lại đặt trên mâm ép lớn lần nữa, không cần nàng mở miệng, Trọng Hoa đã đề đá mài lên.

Kế tiếp lại đợi, Trọng Hoa cũng chẳng có ý muốn rời đi, Chung Duy Duy cũng không dám đi trước, đành hoàng canh ở bên cạnh.

Trọng Hoa cũng chẳng nói lời nào, chỉ nghiêng đầu nhìn chằm chằm cái đèn chẳng nói một lời, phòng bếp nhỏ vừa bé vừa hẹp, bên ngoài yên ắng vắng vẻ, hầu như hai người có thể nghe tiếng hít thở của hai bên, Chung Duy Duy không thích loại cảm giác này, liền tìm lời để nói:”Mắt của Vi thực phi có ổn không?”

Trọng Hoa hờ hững đáp:”Ừm.”

Ngươi thêm một chữ đi chứ, ừm là ổn rồi, hay là chưa ổn? Chung Duy Duy lấy hết dũng khí, lại hỏi:”Vạn An cũng có nói muốn xử phạt Lữ hiền phi thế nào không?”

Lúc này Trọng Hoa đáp lại nàng nhiều hơn một chữ:”Không có.”

Chung Duy Duy có chút phát điên, cười mỉa:”Làm tốt ở mặt này vẫn là Vi thực phi, khá biết đại thể, cũng là yêu thương bệ hạ.”

Trọng Hoa liếc nàng một cái, đầy ấp trong mắt đều là xem thường và không kiên nhẫn, hình như đang nói, ngươi chỉ biết những chuyện lông gà vớ tãi này, có thể nói chuyện hữu dụng chút không?

Cái Chung Duy Duy muốn chính là làm cho hấn bức mình, lập tức lên tinh thần, thao thao bất tuyệt:”Lữ hiền phi rất có cá tính nha, vì thần biết nàng ta thông minh thức thời, xinh đẹp, lại không nghĩ rằng nàng ta thông minh, xinh đẹp, lợi hại, không sợ rắc rối hơn vì thần biết.

Chuyện ngày hôm nay, vốn vì thần muốn tranh lòng dân giúp bệ hạ, để cho các cung phi biết, chỉ cần nghe lời bệ hạ, trung thành với bệ hạ, bệ hạ sẽ làm chỗ dựa cho các nàng, ai dè chơi đùa hời lâu, lại bị một chén rượu Lữ hiền phi hất ra đoạt hết tất cả công lao. Bây giờ tất cả mọi người nghĩ nàng nói nghĩa khí không ngại phiền hà, có thể dựa vào, ngay cả Trần Tê Vân cũng bị nàng ta thu mua.”

“Trần Tê Vân thật là một người kiến thức hạn hẹp, không biết ai mới chân chính là người có thể dựa vào.” Nói đến đây, nhin không được tức giận bất bình, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Trọng Hoa vẫn yên lặng nhìn nàng chăm chú, ánh mắt u ám khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Trà Long Phượng (3)

Cái gọi là nói nhiều ắt sẽ có sai lầm, trong lòng Chung Duy Duy nhất thời “lộp bộp” đôi chút, giấu trong bóng tối mà không lộ dấu vết, cười nói:”Thỉnh bệ hạ thứ tội, là thần đã nói xằng rồi.”

Trọng Hoa nhận thấy được vẻ không tự nhiên của nàng, mắt rù xuống thu hồi ánh nhìn, tâm bình khí hòa nói:”Trước trẫm đã từng nói với ngươi, người đánh cờ không thể bị quân cờ chi phối, sở dĩ ngươi bị chi phối, không phải là ngươi thiếu thông minh, là ngươi thiếu tuyệt tình.”

Nàng oán giận, chủ động dính vào như vậy, tuy nàng có nói, là vì để cho chúng cung phi biết hấn đáng tin, nhưng cũng là bởi vì nàng thật tâm thật ý muốn giúp hấn, bất bình giùm hấn, khó chịu giùm hấn. Nếu như nàng giống như lời nàng nói thật, là hạng người lãnh khốc chỉ biết đến mình không quan tâm đến người khác, nàng sẽ chẳng lao vào, chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt là đủ rồi.

Chung Duy Duy nói:”Ai nói, ta có thể tuyệt tình, nếu ai có lỗi với ta, ta nhớ cả đời. Ta ghét cay ghét đắng người của Vi thị và Lữ thị, các nàng đều từng ám toán ta cả.” Cho nên nàng giúp hấn, không hoàn toàn là vì hấn, cũng là vì báo thù. Nàng tin người thông minh như Trọng Hoa vậy, nhất định có thể nghe hiểu lời nàng nói.

Nhưng Trọng Hoa chỉ cười nhạt:”Lữ Thuần quả là rất thông minh, nàng ta biết trẫm cần hạng người gì. Đáng tiếc nàng ta họ Lữ, thông minh như thế nào đi nữa cũng chẳng thay đổi được điểm này. Nàng ta bằng lòng đứng ra cũng tốt, con giận của Vi thị sẽ hướng về phía nàng ta, ngươi có thể nhân cơ hội ẩn trốn, đỡ cho ngươi quá gây chú ý mấy ngày nay.

Nhớ cho kỹ, ngươi là người đánh cờ, đừng ra mặt, đừng xông pha chiến đấu thay quân cờ. Lần sau Vi Nhu tiếp tục khiêu khích ngươi, ngươi cứ tránh ra là được, đừng cứng đầu cứng với nàng ta, có thể khiêu khích nàng ta và Lữ Thuần đấu với nhau mới là cảnh giới cao nhất.”

Buổi tối thế này, bình tĩnh hòa nhã như này, Trọng Hoa chịu dạy bảo nàng, còn có mùi trà thơm thoang thoang trong không khí, khiến Chung Duy Duy kim lòng không đậu nhớ lại những năm tháng ở Thương Sơn đó.

Khi ấy nàng và Trọng Hoa cũng thường như vậy, cùng nhau hái trà, nhặt trà, rửa trà, đầu gối đặt ngang nhau, ăn chim sẻ nướng hoặc là ăn thứ khác, nàng kể những chuyện hiếm lạ kỳ quái khi nàng lưu lạc cho hấn nghe, Trọng Hoa lại kể kỳ văn dị sự hấn từng xem trong sách cô, hấn cười nhạo nàng là kẻ ngốc tính toán, nàng cười nhạo hấn lòng dạ hẹp hòi.

Hai người nhỏ tuổi vô tư, cùng nhau thức đến hừng đông, cùng nhau ăn điểm tâm, không có gì vui vẻ hơn khi đó. Chung Duy Duy muốn khóc một trận, nàng không dám nhìn Trọng Hoa thêm, yên lặng đi tới mâm ép lớn bên cạnh, cúi đầu kiểm tra tình trạng nhựa trà thấm ra trong nước.

“Qua lúc này là trà được rồi chứ? Ta nhớ kỹ ngươi từng nói, ép hết toàn bộ nhựa trà cũng không tốt lắm, sẽ ảnh hưởng đến mùi vị của lá trà.” Hình như Trọng Hoa cũng nhớ lại những năm tháng ấy, nét mặt vốn lạnh lùng cứng rắn đã dịu dàng hẳn, ngay cả giọng nói cũng trở nên hòa nhã rất nhiều, hấn không tự xưng trẫm với Chung Duy Duy nữa, mà là xưng ta.

Chung Duy Dục dùng sức gạt đầu, “Vâng.”

Ánh mắt Trọng Hoa sáng lên, thấp giọng nói: “Tình huống ta gặp phải bây giờ người cũng thấy đấy, hậu cung cản trở, cục diện chính trị bên ngoài bất ổn, lòng dân căm phẫn rối loạn, Ly quốc đã ba năm chưa giành được độc quyền về trà, cứ tiếp tục như thế này người sẽ đói chết. Ta cần người tin được giúp ta, A Dục, chúng ta đừng giận dữ nữa, người ở lại, để ta giao phía sau cho người.”

A Dục, hẳn không gọi nàng như vậy hơn bốn năm rồi.

Chung Duy Dục thờ hốc vì kinh ngạc, ngờ ngác nhìn tảng đá, từng giọt nước mắt to rơi xuống, nàng sợ Trọng Hoa phát hiện, liều mạng cắn môi cố chịu đựng, giọng mũi rất nặng ừ một tiếng, ngay cả đầu cũng chẳng dám quay lại.

May mà Trọng Hoa vẫn ngồi ở trên băng ghế không nhúc nhích, cũng không đến quấy rối suy nghĩ của nàng, thậm chí ngay cả thừa thắng xông lên hẳn cũng chẳng làm, chỉ là yên lặng ngồi đến trời sáng, sau đó đứng dậy nâng tảng đá giúp nàng, lại nói một tiếng: “Mấy ngày nay người không cần trực, an tâm chế trà xong đi.”

Chung Duy Dục đã bình tĩnh trở lại, nàng thành tâm thành ý muốn nói chuyện với hắn: “Nhị sư huynh.”

Vốn Trọng Hoa đã đi tới cửa, nghe được xưng hô đã lâu không nghe này, lưng cứng đờ dừng bước, đưa lưng về phía nàng trầm giọng nói: “Chuyện gì?”

Chung Duy Dục thành khẩn nói: “Ta nghĩ tốt nhất người nói với cái người sắp vào cung kia của người một chút. Còn nữa chính là bố cục của hậu cung.”

Trọng Hoa quay lưng về phía nàng, chẳng nói một lời.

“Có người muốn dựa vào cường quyền, thì có người muốn phá bỏ cường quyền, có người chỉ cầu tham sống sợ chết, cũng có người đã tâm bùng bùng, muốn một bước lên trời. Trong hậu cung không phải chỉ có Trần Tề Vân là người như vậy, ta đã điều tra tỉ mỉ, tính tình của Hồ Tử Chi khác với Trần Tề Vân, ngày hôm qua nàng cũng không đi dự tiệc Tây Thụy cung. Hồ gia là khai quốc huân quý(1), Trần Lưu hầu giữa đám huân quý trong kinh vốn có uy danh, và lại trong tay phụ thân nàng ta còn có binh quyền, sao bệ hạ không tốn chút công phu ở trên người nàng ta?”

1. Huân quý: Công thần quyền quý

Trọng Hoa thờ ơ nói: “Sau đó thì sao?”

Chung Duy Dục nói: “Ngài không thể giống như mấy lần trước, ta biết ngài không vượt qua được ngưỡng cửa đạo đức trong lòng kia, hoặc giả ngài có thể đổi cách suy nghĩ, hi sinh vì nước nhà, như vậy sẽ không khó chịu nữa. Ta tin, với phong thái của ngài, chỉ cần đối đãi Hồ Tử Chi thật tình, nàng nhất định bằng lòng để ngài dùng, trung thành với ngài.”

Còn Lữ Thuần, sở dĩ nàng thay đổi ấn tượng như thế này, không hề có kỳ bực lộ bản tính, không ngại đối địch với Vạn An cung, thật ra chỉ là muốn cho ngài thấy quyết tâm của nàng, sao ngài không đối xử nàng tốt một chút, để cho Lữ thị và Vi thị đầu đến mức máu chảy thành sông?”

“Ba ba” hai tiếng, Trọng Hoa vỗ hai cái, tiếng vỗ tay vang lên lúc sáng sớm vắng vẻ có vẻ rất chói tai, cho dù hắn không quay đầu lại, Chung Duy Dục cũng có thể cảm nhận được ý mỉa mai đang trào dâng của hắn: “Hoạt học hoạt dụng(2), trầm vừa mới dạy người, thì người đã học chơi cờ rồi. Tương tục thủ chi, tất tiên dư chi(3), ở trong mắt người, trầm có tính là một con cờ chẳng?”

2. Hoạt học hoạt dụng: Học đi đôi với hành

3. Tương tục thủ chi, tất tiên dư chi: Muốn đoạt được gì đó, trước tiên phải tạm thời cho đi/ Trước khi trả giá lớn dùng lời khuyên bảo khiến cho đối phương lơ là cảnh giác, sau đó tìm cơ hội giành lấy.

Chung Duy Dục oan ức muốn chết, nàng cắn môi, thấp giọng hỏi hắn: “Thế thì, ở trong mắt bệ hạ, thần có tính là một con cờ không?”

Là hắn tự mình đa tình, nghe chính miệng nàng thừa nhận không yêu Hà Thoa Y, nhìn nàng vì bảo vệ hắn không sợ dẫn lửa thiêu thân cũng muốn nhảy vào, nhìn nàng bởi vì Vi Nhu gây khó dễ mà ném sắc mặt cho hắn xem, nhìn nàng mới vừa rồi chế trà cùng hắn, hoài niệm vô ngần, đáng về thương tâm rơi lệ, hắn còn tưởng rằng nàng vẫn có vài phần tình ý với hắn, cũng chưa hoàn toàn quên hết chuyện trước đây.

Nhưng mà mới vừa tới gần một chút, nàng lại chờ không kịp muốn đẩy hắn cho người khác. Đây là đáng về yêu thích hắn thật à? Chỉ sợ lời nói với hắn tối ngày hôm đó đều là giả cả, chỉ là để bảo vệ Hà Thoa Y mà thôi. Là hắn không tự trọng, hắn rõ mặt như thế sao?

“Người vụng về lại bần xỉn giống như người vậy, coi như là làm quân cờ cũng chỉ là một con cờ bỏ đi mà thôi.” Trọng Hoa phẩy tay áo, sải bước đi ra ngoài.

Chung Duy Dục ảo não ôm đầu ngồi xồm xuống, phiền quá, quan hệ mới vừa hòa hoãn đôi chút hình như lại trở về điểm xuất phát rồi. Nhị sỏ tử này luôn âm tình bất định như vậy, rốt cuộc là muốn thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Trà Long Phượng (4)

Chung Duy Duy phân lá trà đã ép xong thành hình tròn, sau đó đặt vào trong chậu sành, dùng chày gỗ giã nghiền mịn, một đợt trà thượng hạng nhất, từ lúc giã nghiền đến thành phẩm, phải thêm mười sáu lần nước, mỗi lần đều phải chờ đến khi toàn bộ nước thêm vào khô mới có thể thêm nước lần nữa. Nàng làm vừa kiên trì vừa cẩn thận, hai bàn tay đầy bọt nước cũng không chịu dừng lại.

Cát Tương Quân dẫn theo người đến giúp nàng, đau lòng nói: "Cứ tiếp tục thế này tay muội sẽ phế mất, muội chỉ cần quan tâm lúc nào nên châm nước, lúc nào trà được, việc tốn sức để cho người khác làm."

Cánh tay Chung Duy Duy quả thật là không thể nhấc lên nữa, liền bất mãn ngồi xuống, nhìn cung nhân giã nghiền trà. Cát Tương Quân ngồi bên cạnh nàng, thấp giọng hỏi nàng: "Lúc tiên đế còn tại thế, không phải là có ý chọn mấy người tay nghề thuần thực đến giúp muội chế trà à? Người đâu rồi? Sao lại không gọi bọn họ cùng làm?"

Chung Duy Duy cười khổ: "Tỷ quên rồi à, mùa xuân năm nay tiên đế mắc bệnh, Vạn An cung đã nói rằng uống nhiều trà thang rồi, không cho chế trà, đuổi người đi hết sạch. Lúc này đi đâu cũng chẳng biết nữa, muội gọi người đến thế nào."

Cát Tương Quân cũng thờ dãi theo nàng: "Xin bệ hạ, đi xin bệ hạ."

"Lần này không quá nhiều trà, lần sau hãy nói." Chung Duy Duy mặt ủ mày chau, nàng lại đắc tội Trọng Hoa, Trọng Hoa chưa chửi mắng làm khó nàng là tốt rồi, sao còn có thể cung cấp nhân công cho nàng? Có thể chịu đựng thì cứ chịu trước thôi.

Nghiền trà là tốn thời gian nhất, lúc nghiền xong đã là nửa đêm, Chung Duy Duy bóc một nắm trà lên, vừa xoa vừa vôn vê như vậy, xác nhận quả thực đều đã mịn rồi, lúc này mới ép mẻ trà vào trong khuôn bằng bạc.

Bước cuối cùng là sấy, Chung Duy Duy có bí pháp gia truyền độc nhất vô nhị, nên không cho người khác giúp nữa, bởi vì là đêm khuya, cũng chẳng ai tới quấy rầy nàng. Thiêm Phúc không biết nhóm lửa, lửa lúc lớn lúc nhỏ, Chung Duy Duy dứt khoát đuổi nàng đi, tự vén tay áo mình.

Nhưng mà vừa phải nhóm lửa vừa phải quá thủy với sấy trà, khó tránh khỏi luống cuống tay chân, đang lúc bận rộn đầu đầy mồ hôi, cửa nhỏ phòng bếp chỉ nha một tiếng bị người khác đẩy ra, Trọng Hoa về mặt lạnh lùng đi vào, không nói hai lời, ngồi xỏm xuống rồi nhận lấy cái ống thổi gió nhóm lửa.

Chung Duy Duy không ngờ hẳn lại đến nữa, hơn nữa xuất hiện chính là cách thức như này, mặc long bào kéo ống thổi gió nhóm lửa giúp nàng, thật sự là cảnh tượng quá mức kỳ quái.

"Người muốn làm khét trà à? Khét thì lấy bông lộc năm sau của người đèn trâm." Trọng Hoa hung dữ trừng to mắt nhìn sang, Chung Duy Duy vội vàng nhảy dựng lên, đặc biệt chuyên tâm ứng phó với bánh trà.

Từ trước đến giờ phương pháp chế trà của nàng chưa từng giấu diếm Trọng Hoa, hẳn từng là bạn hợp tác chế trà tốt nhất của nàng, bọn họ phối hợp ăn ý, hai bên chỉ cần một ánh mắt, là có thể biết ý tứ lẫn nhau.

Hương trà dần nồng, sắc trời dần sáng, Trọng Hoa dập lửa, đứng dậy đi khỏi.

"Bệ hạ..." Chung Duy Duy không kiềm được gọi hẳn lại, muốn khuyên hẳn ban ngày đừng làm việc nữa, ngủ bổ sung một giấc thật ngon. Chính nàng vì chế trà đã thức hai ngày hai đêm, có thời gian chỉ nghỉ ngơi hơn một hai canh giờ, Trọng Hoa cũng thức trắng với nàng, ban ngày còn phải hao tổn tinh thần xử lý chính vụ, chắc hẳn hẳn cũng rất mệt.

Trọng Hoa ngao mạn nói: "Đừng tự mình đa tình, chỉ là trẫm hy vọng có thể tận dụng hết khả năng*, để cho người luyện tập trà kỹ nhiều một chút, biết đâu một ngày kia có thể đánh bại Mai Tuấn, rửa sạch nỗi nhục trước kia. Dù sao Ly quốc chúng ta chính là dựa vào trà mà sống."

(*Nguyên văn: Vật tận kỳ dùng 物尽其用)

Được rồi, tự mình đa tình, vật tận kỳ dùng.

Chung Duy Duy cụp mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Chỉ là thần muốn nói với bệ hạ, lúc trước tiên đế còn sống, từng chọn lựa kỹ ra một nhóm thợ chế trà thuần thực, mùa xuân tiên đế phát bệnh, thái hậu nương nương đuổi hết nhóm người này đi. Nếu như bệ hạ muốn đánh bại Đông Lĩnh, như vậy bệ hạ cũng không cần tự mình ra trận, ngài là thiên tử, loại việc thô kệch này không thích hợp cho ngài làm."

Trọng Hoa cười nhạt: "Chung Duy Duy, gan người thật đúng là đủ to. Có người thích chế trà, có người thích uống trà, có người thích danh đao, có người thích thi họa, trẫm thích chế trà uống trà, ai cần người lo?" Nói xong rồi hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Chung Duy Duy vội vàng nói: "Nếu không thì, ngài trả lại Tiểu Đường cho thần cũng như nhau."

Bóng lưng Trọng Hoa lạnh lùng cứng rắn, nàng cũng không biết rốt cuộc hẳn có nghe vào không nữa.

Không bao lâu sau, tiếng roi thanh thúy vang lên, Chung Duy Duy xuyên qua cửa sổ nhìn ra phía ngoài, thấy Trọng Hoa ngồi ở trên long liễn cao cao, vẻ

mặt nhạt nhẽo lạnh lùng, cao không thể với tới. Đường như Trọng Hoa ngồi xổm trước lò giúp nàng thổi gió, nhóm lửa, nhắc nồi, xách nước vừa rồi căn bản là giấc mộng Nam Kha của nàng.

Trời sáng, Chung Duy Duy thu dọn bánh trà, khói bay mù mịt, cầm cây quạt quạt mạnh một trận, cuối cùng phẩy quạt rơi xuống, nàng ngã về phía sau, té nằm trong lòng Thiêm Phúc nói lầm bầm: "Ta không được nữa, không được nữa, mau mang ta về phòng, ta muốn đi ngủ."

Thiêm Phúc thấy sắc mặt nàng tái nhợt, sợ đến to tiếng gọi người, Lý An Nhân vẫn dẫn người đợi ở bên ngoài, nghe tiếng liền vào trong, chỉ huy người mang Chung Duy Duy về phòng. Mí mắt Chung Duy Duy như nặng nghìn cân, trước khi mê man, nàng chỉ nghe Lý An Nhân hoảng hốt hỏi: "Thái y, mạch tượng của nàng thế nào?"

Thái Y tới rất nhanh, nàng mới vừa ngã xuống đã đến rồi, Trọng Hoa đã có sớm có dự liệu rồi, thật đúng là tận dụng hết cả, thân thể này sao càng ngày càng kém đi thế? Chung Duy Duy thở dài, ngủ say như chết.

Nàng quá mệt mỏi, coi như là đang ngủ cũng chẳng an ổn, luôn luôn nằm mơ, giấc mộng chính là chuyện cũ lúc trước. Nàng mơ thấy nghĩa phụ qua đời, Chung Mậu mắc bệnh, cần gấp Thiên Nguyên đan, nàng không tìm được Trọng Hoa, chỉ có thể xin sư mẫu, mặt sư mẫu âm u nói cho nàng biết: "Thiên Nguyên đan tốt như thế à? Trước đây mấy viên nghĩa phụ ngươi tích trữ đều cho tỷ đệ ngươi, cho nên chính ông ấy ngã bệnh lại không tìm được thuốc, nên bây giờ mới chết sớm như vậy."

Đại sư tỷ Chung Hân Nhiên ngồi ở bên cạnh, dịu dàng khuyên sư mẫu: "A nương, đừng trách nàng, nàng cũng là chẳng có cách nào, cuối cùng vẫn không thể nhìn Chung Mậu chết được. Lần trước không phải là nghe trong nhà Văn tiên sinh cất giấu một viên sao? Chúng ta đi xin ông ấy, dùng nhiều tiền mua lại, để cho hần cứu mạng cho Chung Mậu."

Sư mẫu cười nhạt: "Con quên Văn gia muốn bao nhiêu bạc mới bằng lòng bán rồi sao? Ba vạn lượng cũng chưa chắc chịu bán, cha con chỉ để lại một lều sách, chúng ta cô nhi quả phụ có bao nhiêu tiền? Con có còn muốn lập gia đình nữa không? Ta còn cần sống không?"

Chung Mậu co rút thành một nắm trong lòng nàng, mỗi lần như vậy, nàng đều cảm thấy đau đến tê tâm liệt phế, nàng đau khổ cầu xin sư mẫu: "Sư mẫu, con sẽ chế trà, bọn họ đều nói con chế trà tốt, con có thể mang bán lấy tiền, con chăm sóc cho người đến già trước lúc lâm chung, con kiếm tiền mua đồ cưới cho đại sư tỷ, xin ngài mau cứu Chung Mậu, đệ ấy thật đáng thương."

Sư Mẫu lạnh nhạt mà chán ghét nhìn chằm chằm vào nàng: "Ta không phải là người có tâm địa sắt đá, muốn ta cứu Chung Mậu không phải là không thể được, nhưng ngươi phải đáp ứng với ta một điều kiện."

Khi đó cho dù là bọn họ muốn mạng của nàng nàng cũng chịu, vội vàng gật đầu không ngừng: "Người nói đi."

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Trà Long Phượng (5)

Sư mẫu lạnh lùng nói: "Vậy có một cơ hội, có thể để cho ngươi cứu Chung Mậu, ngươi vào cung thay đại sư tỷ của ngươi đi."

Mất nàng đại ra, cô gái trẻ vào cung có ý như thế nào, nàng vô cùng rõ ràng. Nàng vất vả biết bao mang theo Chung Mậu chạy trốn từ kinh thành đến Thương Sơn, lẽ nào nàng lại phải về sao?

Giấc mơ quá chân thực, Chung Duy Duy ngủ mê man đau với lo lắng, mơ mơ màng màng mà nghĩ, nàng vào cung rồi, Trọng Hoa làm sao bây giờ? Chung Mậu lại giao cho ai chăm sóc đây?

Lại chợt thấy ánh mắt khinh bỉ của sư mẫu: "Không phải là ngươi rất yêu thương Chung Mậu à? Cho ngươi cơ hội cứu hần, sao ngươi lại không chịu? Xem ra ngươi cũng chỉ là người tàn nhẫn vì tư lợi, vì khoái hoạt của mình không quan tâm người khác."

Nàng muốn nói không phải, nàng vùng vẫy hỏi sư mẫu: "Không có cách nào khác sao?"

Sư mẫu lạnh lùng lắc đầu, không chịu nói thêm một câu nào nữa với nàng, đứng dậy rời đi, tiếng cửa va đập rất to.

Nàng khóc trong tuyệt vọng, đại sư tỷ dịu dàng lau nước mắt cho nàng, lau mồ hôi cho Chung Mậu, nói liên tục: "Thật ra vào cung cũng không phải chuyện gì ghê gớm, cũng chẳng phải phải đi làm phi tần. Là quý nhân trong cung nghe nói nhà chúng ta am hiểu chế trà pha trà phân trà, cho nên muốn ta dạy trà đạo cho các nàng, đi không được vài năm, ngắn thì một năm, dài thì ba bốn năm sẽ về."

Các nàng không biết người am hiểu đạo này nhất là muội, chỉ một lòng nghĩ đến ta, cũng không phải tỷ không thể đi, chỉ là trước kia ta theo phụ thân vào kinh, từng đắc tội quý nhân trong cung, nếu như ta vào cung, nàng ta nhất định sẽ không tha cho ta. Nương không nỡ bỏ ta, lấy cái chết ra ép, cha vừa rời thế, ta cũng không tiện đối nghịch với bà, khiến bà đau lòng."

Trà và trà đạo chính là gốc rễ của Ly quốc, trên dưới cả nước không ai không thích trà, Vĩnh đế đích thực yêu trà thành si, nàng cũng biết.

Chỉ là, nếu nàng chịu vào cung lần này, khẳng định chỉ có thể dựa vào tên tuổi của đích nữ Chung thị vào cung, quý nhân Chung Hân Nhiên từng đắc tội vẫn sẽ không tha cho nàng. Hơn nữa, loại chuyện giảng dạy trà đạo này, nhắc tới càng là chuyện không có ấn tượng, thập tử nhất sinh, nàng biết cả.

Chung Hân Nhiên thấy nàng do dự, liền cười: "Việc này chỉ là hai mẹ con chúng ta một bên tình nguyện, muội thật sự không tự nguyện, chúng ta cũng chẳng thể ép buộc muội đi. Chung Mậu đang nguy kịch, ta nhìn cũng đau lòng, như vậy đi, muội đi tìm Trọng Hoa nghĩ cách, gia đình hân có tiền, người cũng thông minh, may ra có thể tìm được thuốc từ con đường khác, có lẽ có thể tìm được tiền mua được thiên nguyên đan ở chỗ Văn tiên sinh."

Hình như đây là biện pháp có khả năng duy nhất, nàng không nỡ bỏ Chung Mậu, cũng chẳng bỏ được Trọng Hoa, càng không muốn tùy tiện đưa mình vào trong đám rùng rợn hang ổ, nhưng mà nàng chẳng thể tìm được Trọng Hoa. Từ sau khi nghĩa phụ qua đời, hân lại đột nhiên mất tăm, thậm chí trước khi đi cũng không nói với nàng tiếng nào, đến nay đã qua mười ngày, nàng tìm hân đến điên mất rồi.

Đại sư huynh tìm về một ít thuốc, trút hết cho Chung Mậu, cuối cùng bệnh tình Chung Mậu đã tạm chậm lại, đại sư huynh nói cho nàng biết: "Ban này ta tìm thuốc ở trong núi cho Chung Mậu, đã thấy nhị sư đệ, hân ở trong phòng cây bên thác nước Phi Hồng kia, muội đi tìm thử xem."

Nàng đi gần hai canh giờ, mới đến được thác nước Phi Hồng, quả nhiên nhìn thấy Trọng Hoa. Hân dùng vạt áo bọc một đồng quả hoang mới hái xuống, vội vàng vàng chui vào phòng cây ẩn trong bóng cây rậm, trong căn phòng đó truyền đến tiếng nữ nhân khóc, nàng lặng lẽ đi qua, trèo lên một cái cây khác, nhìn vào trong từ cửa sổ của phòng cây.

Thấy Trọng Hoa ôm một nữ tử thấp giọng an ủi, nét mặt hoang mang lại áy náy, còn có vẻ đau lòng không nói nên lời. Trong nháy mắt đó, trời quay đất cuồng, nàng không thể tin được hai mắt của mình, thiếu chút nữa đã ngã xuống từ trên cây.

Nàng mở to hai mắt, tưởng là mình nhìn nhầm trời, nhưng mà không, nữ tử khóc từ đầu đến cuối, Trọng Hoa đều luôn rất dịu dàng rất bình tĩnh. Nàng nổi giận dưng dưng, muốn tiến lên chất vấn hân, hỏi hân sao lại làm như vậy, hân từng nói rõ không phải nàng không cưới, làm người không thể thối nát như vậy.

Nhưng nàng đi đến dưới phòng cây, rõ ràng nghe được hân nói: "Đừng sợ, có con thì sanh ra là được, ta sẽ chăm sóc mẹ con các ngươi thật tốt, nuôi dưỡng nó thành người, ai dám không tốt với hân, ta liền muốn mạng của hân..."

Đau khổ tràn đầy, giống như bị đao nhọn cắm vào trong lòng, nàng hoảng hốt vội vã trốn đi, ngay cả nghĩ hỏi hơn một câu cũng mất mặt. Nàng tức giận căm phẫn, quyết định xem như cho dù là chết, cũng sẽ không dùng một đồng tiền của hân, cũng sẽ không cầu xin hân nửa câu.

Nàng lại có thể lạc đường trong rừng rậm Thương Sơn quen thuộc, đại sư huynh tìm nàng đến tận đêm khuya, cô họng cũng gọi đến khản, nàng vừa lạnh vừa khốn đốn, vừa đói vừa khát, đau lòng lại mệt mỏi, khoảnh khắc nhìn thấy đại sư huynh, nàng không khống chế được khóc ra tiếng.

Nàng khóc khản cả giọng, như trời cũng sụp rồi, đại sư huynh dịu dàng đỡ nàng giống như đỡ trẻ con, nàng khóc đến mệt lã, rồi ngủ như chết trên vai đại sư huynh. Đại sư huynh công nàng, vào đêm khuya nơi rừng rậm đưa tay không thấy được năm ngón, sáu một bước, nông một bước, mang nàng về nhà.

Ngày hôm sau tỉnh lại, tìm sư mẫu, bằng lòng thay sư tỷ vào cung. Sư mẫu bán gần nửa gia sản lấy tiền, đổi lại thiên nguyên đan, cứu Chung Mậu một mạng.

Nàng cùng đại sư huynh xuống núi lần cuối, mua quần áo cho mình, thấy Trọng Hoa đã cải trang đất theo cô gái kia đi trên chợ mua đồ, thân hình cô gái cao gầy nở nang, cử chỉ cao hoa tao nhã, không phải là cô bé con như nàng có thể so sánh.

Nàng như điên muốn biết hình dáng cô gái ra sao, nàng lặng lẽ theo bọn họ nửa khu chợ, rốt cuộc đã đợi được gió thổi màn nón của cô gái lên, mặc dù chỉ là nhìn lướt qua, cũng đủ nghiêng nước nghiêng thành. Đoan trang xinh đẹp tuyệt trần như vậy, không phải là người gia đình bình thường có thể nuôi nấng được, tất nhiên xuất thân bất phàm.

Nàng bỗng nhiên tỉnh ra, dứt khoát rời đi, không dây dưa nữa. Nhưng loại đau đớn này, giống như là lóc bỏ máu xương từ trên người nàng, thấu đến tận tủy, đau thấu cõi lòng, trọn đời khó quên.

Chung Duy Duy rên rỉ thành tiếng, có người dùng khăn ướt lau trán nàng, kiên nhẫn mà gọi tên nàng liên tục: "Chung Duy Duy, Chung Duy Duy, ngươi tỉnh lại, ngươi đang nằm mơ thôi, đó không phải là thực..."

Chung Duy Duy biết mình đang mơ, nhưng đó là ác mộng chân thực, cũng chẳng phải nàng suy tưởng ra, nàng giùng giàng muốn tỉnh lại, lại cảm thấy mí mắt rất nặng, làm sao cũng không mở nổi mắt.

Nàng nghĩ nhất định là mình bị bóng đè rồi, mong người bên cạnh có thể đánh thức nàng, nàng dùng sức bắt lấy người bên cạnh, kêu từng tiếng một: "Giúp ta với, giúp ta với, ta không muốn mơ thấy cái này, còn khó chịu hơn cả chết..."

Có người cầm tay nàng, thấp giọng dịu dàng an ủi: "Không có người nào dám ức hiếp ngươi, không có người nào dám động vào ngươi, ai dám ta giết hân..."

Trên vầng trán lạnh lẽo, thoải mái đến ngấm vào tâm tỳ, đôi tay đang nắm tay nàng ấm áp quen thuộc, có tác dụng khiến cho người ta an tâm, cuối cùng Chung Duy Duy đã bình tĩnh lại.

Trọng Hoa im lặng nhìn Chung Duy Duy chăm chú, sốt cao đã lui, mặt của nàng lúc trắng lúc xanh, cho dù chỉ là trong mơ, hai hàng lông mày thanh tú cũng nhíu lại thật chặt, thấy được đang tâm sự nặng nề.

Rốt cuộc nàng mơ thấy gì chứ? Sao lại nói là còn khó chịu hơn chết?

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Trà Long Phượng (6)

Triệu Hoành Đồ thấp giọng khuyên nhủ: "Bệ hạ, ngài đã ba ngày liền không ngủ, tiếp tục như vậy không được đâu ạ. Chung đồng sử đã hạ sốt, sáng mai nhất định sẽ tỉnh, không bằng ngài đi ngủ một giấc trước đi, sáng mai lại tới thăm nàng?"

Trông mắt Trọng Hoa nhìn về phía tay Chung Duy Duy, tay nàng ngày thường tinh xảo khéo léo, xương thịt đều đặn, rất xinh đẹp. Nhưng lúc này, trên đôi tay này hiện đầy những bong nước to nhỏ, tất cả đều là do nàng chế trà để lại.

Lúc ở Thương Sơn, nàng và hân cùng nhau chế trà, mỗi lần luôn lười biếng sai hân đi làm những việc tốn sức, thỉnh thoảng trên tay nổi phao nước nhỏ, thì sẽ làm nũng rất lâu, đưa tay đến miệng hân, muốn hân thổi, muốn hân xoa. Nhưng mà lúc này đây, từ đầu đến cuối nàng nàng không hề kêu khổ một tiếng với hân, còn trăm phương nghìn kế muốn đuổi hân đi.

Là bởi vì không yêu nữa, cho nên ngay cả kêu khổ cũng chẳng đáng, nhìn nhiều hơn một lần cũng cảm thấy là gánh nặng.

Trọng Hoa cầm kim bạc, phá từng cái bong trên tay Chung Duy Duy, rồi thoa thuốc mỡ mát lạnh tiêu viêm, băng kỹ lại cho nàng, đứng dậy đi ra ngoài.

Thiền Phúc quý gối cạnh cửa, gương mặt hoảng hốt và không dám tin, Trọng Hoa hờ hững liếc nàng, đưa mắt ra hiệu với Triệu Hoành Đồ, rồi đi trước.

Triệu Hoành Đồ ngồi xổm xuống, thấp giọng phân phó Thiền Phúc: "Vào cung lâu như vậy, cái gì nên, không nên nói, ma ma đều đã dạy rồi chứ?"

Hai tay Thiền Phúc dùng sức che miệng lại, tròn to hai mắt liếc mắng gât đầu: "Ưm ừm, không nói, không nói, nô tỳ không nhìn thấy gì hết, cũng chưa từng nghe thấy gì."

Triệu Hoành Đồ rất hài lòng: "Tiền độ rộng lớn."

Chung Duy Duy bị tiếng khóc của Cát Tương Quân đánh thức, nàng bắt đầu dĩ than thở: "Muội còn chưa chết được, tiếng tỷ khóc lớn như vậy, cũng không sợ người khác nghe được tìm tỷ làm phiền."

"Cuối cùng muội tỉnh rồi." Cát Tương Quân nín khóc mỉm cười, lau nước mắt, nhận chén thuốc dứt nàng uống: "Muội bệnh dọa đến người ta rồi, muội biết không?"

Chung Duy Duy cử động tay chân, vừa đau vừa nhức, liền nói: "Phát sốt thôi mà."

Cát Tương Quân mắng nàng: "Chế trà chẳng qua là chuyện tao nhả giải trí lúc thường mà thôi, khiến mình bệnh giống như muội vậy cũng là hiếm thấy. May mà chân trị kịp thời, nếu không bệnh nặng kéo dài, thì người khác có cơ để mượn đuôi muội ra ngoài."

Chung Duy Duy ngại dứt từng miếng quá phiền, dứt khoát nhận lấy uống một hơi cạn sạch, đáng đến mày mắt nhử lại: "Lại chẳng phải lần đầu muội chế trà, giống thế này vẫn là lần đầu tiên. Muội biết rồi, nhất định là muội ăn nhiều bánh bao lạnh cháo loãng, cho nên thân thể mới có thể kém như vậy, thiệt là, thân thể muội vốn là cũng không tốt..."

Cát Tương Quân bật cười: "Được, sau này tỷ chia nửa phần thịt cho muội."

Thiền Phúc hào hứng chạy vào: "Đồng sử, Đậu Thượng nghi và Chu Thượng nghi đến thăm ngài kìa, mang theo rất nhiều thức ăn ngon đến."

Một đám nữ quan của Thượng nghi cục đi vào, rồi rít ân cần hỏi han, Cát Tương Quân rót nước châm trà, bận trong bận ngoài, hết sức nhiệt tình chu đáo, Chu Ngọc cười nói: "Ai cũng nói hai người hòa thuận, nay có thể coi như là thấy được rồi, không bằng kết giao tỷ muội đi."

"Được." Chung Duy Duy cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao chỉ cần Cát Tương Quân thật lòng đối với nàng, nàng thật lòng với Cát Tương Quân như thường là được.

Cát Tương Quân cười, yếu ớt chỉ vào nàng: "Muội ngốc à, người ta tùy tiện đùa muội cho vui một chút muội liền tưởng thật. Quên cung quy rồi sao? Trong Thanh Tâm điện, Thượng tẩm, Thượng thực đều không được lên kết giao với người khác, muội tỷ hai đứa mình lúc thường nói nhiều vài câu không sao cả, nếu như làm tỷ muội kết nghĩa thật, sẽ xui xẻo đó."

Trên mặt Chu Ngọc không nén giận được, tùy tiện mượn cớ rồi đi, người Thượng nghi cục không nán lại lâu, cười giả lả rồi cũng đi mất.

Cát Tương Quân hết sức khó xử: "Tiểu Chung, không phải tỷ cố ý. Chỉ là tỷ không nhìn được các nàng khi dễ muội mềm lòng lương thiện, luôn muốn

hãm hại muội.”

“Chuyện tỷ nói là thật.” Vốn là Chung Duy Duy đang khó hiểu người lão luyện như nàng vậy sao lại cư xử như vậy, nhưng nghe nàng nói thế, hình như cũng chẳng có gì hay để cho so đo.” Đoán là nàng ta cũng thuận miệng nói ra, không có ý gì khác. Tỷ yên tâm đi, muội dần như thế nào đi nữa, cũng đã sống được cho đến bây giờ.”

“Thì thế, là mấy ngày nay ta gặp phải quá nhiều chuyện, hành sự kích động hơn.” Cát Tương Quân ngồi im trong chốc lát, đứng dậy gượng cười vui vẻ: “Tiền cô cô sắp đến rồi, tỷ phải dọn dẹp phòng của bà ấy xong đã, tỷ đi trước, muội dưỡng bệnh cho tốt, có chuyện cứ bảo người qua đó gọi ta.”

Chung Duy Duy vốn đang bệnh, cũng không có tinh thần giữa nàng lại, để tùy nàng đi.

Cuối cùng trong phòng đã yên tĩnh, Thiêm Phúc cầm khăn lau dọn vệ sinh, thỉnh thoảng lên nhìn Chung Duy Duy một cái, trong mắt tràn đầy kính nể và hâm mộ.

Chung Duy Duy bị nàng nhìn đến buồn cười: “Người muốn làm gì?”

Thiêm Phúc xoắn khăn, xấu hổ cười: “Không muốn làm gì cả, chỉ là cảm thấy đồng sử thật tài giỏi, vừa biết chế trà, vừa biết pha trà, phân trà còn làm tốt đến vậy, khó trách bệ hạ thế kia...” Dường như cảm thấy đã lỡ miệng, liền che giấu nói thêm một câu: “Khó khách bệ hạ muốn để ngài chế trà.”

“À.” Chung Duy Duy ngửa mặt nằm trên giường, nghĩ trong giấc mơ đều là chuyện xưa, tình nhân cũ của Trọng Hoa sắp phải vào cung rồi, vậy nàng đây xem như là ngày nghỉ đến đêm nằm mơ sao?

Đột nhiên nhớ tới người chăm sóc lúc nàng sốt cao hồ đồ, liền hỏi Thiêm Phúc: “Trước khi ta nóng đến mức mơ hồ, lại luôn gặp ác mộng, rất khó chịu, may có người chăm sóc an ủi ta, đó là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Trà Long Phượng (7)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thiêm Phúc chớp mắt, khẽ nhếch miệng, giống như là hươu ngọc: “Có ai đâu, trừ thái y, ta, Cát Thượng tẩm ra, thì không có ai đến cả. Người đêm qua canh ngài là ta, đâm vỡ vụng nước rồi băng thuốc cho ngài cũng là ta, ta làm rất khá đấy chứ?”

Chung Duy Duy cúi đầu nhìn về phía vải thừa trắng trên tay, buộc đuôi vừa gọn lại vừa đẹp, ngay cả vải thừa cũng bị giấu đi. Đây là thủ pháp của Trọng Hoa, nàng im lặng rù mắt, xoay mặt ra chỗ khác, không muốn nhìn nhiều hơn nữa.

Nàng nhẹ giọng nói với Thiêm Phúc, cũng là nói với mình: “Hắn là sợ tay ta hư, sau này không chế được trà, sẽ ảnh hưởng phân trà.”

Thiêm Phúc ngây ngốc nghe không hiểu: “Cái gì? Đồng sử ngài nói gì? Trên tay ngài chỉ là chút bọt nước thôi, một hai ngày thì sẽ tốt lên, không hỏng đâu, cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc chế trà phân trà của ngài.”

Chung Duy Duy thật chẳng muốn nói chuyện với Thiêm Phúc: “Đi đi, làm chút đồ ăn đến đây, ta đói muốn chết rồi.”

Đoán chừng là Trọng Hoa nghe được than phiền của nàng, Chung Duy Duy không nhìn thấy bóng dáng của bánh bao cùng cháo nữa, dĩ nhiên nàng cũng chẳng chia thịt của Cát Tương Quân, bởi vì cơm và đồ ăn của nàng đã đủ nàng ăn, không bắt mắt, nhưng mùi vị ngon, khác hoàn toàn thức ăn của đại trù phòng cung cấp cho các nữ quan.

“Mấy ngày trước Chung đồng sử làm ra được bánh trà rất tốt, bệ hạ rất thích, chính tay đặt tên, trà Long Phượng. Đây là ân thưởng của bệ hạ cho ngài, mong ngài có thể dưỡng thân thể cho sớm khỏe, chế nhiều trà ngon.” Triệu Hoành Đồ nói đúng lý hợp tình, làm cho không ai có thể phản bác.

Trong lòng Chung Duy Duy không biết là mùi vị gì, trà Long Phượng, trà Long Phượng, rốt cuộc Trọng Hoa muốn thế nào?

Bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, Chung Duy Duy nghỉ ngơi bảy tám ngày mới tốt. Đến khi nàng rốt cuộc có thể trực rồi, lá cây trong sân đã bắt đầu biến thành màu vàng.

Trọng Hoa ngồi đọc sách dưới đèn, bào phục để vương màu đen thêu chỉ vàng trông vừa lạnh lùng vừa cứng rắn. Chung Duy Duy nhìn bộ long bào đó, đột nhiên hơi lo cho hắn, luôn mặc y phục như thế, liệu có cảm thấy cần người không thoải mái không nhỉ?

Trọng Hoa phát hiện ánh nhìn chăm chú của nàng, liền buông sách, giương mắt nhìn nàng: “Khỏi bệnh rồi?”

Chung Duy Duy cúi đầu hành lễ: "Hồi bệ hạ, vi thần đã khỏe. Đa tạ bệ hạ ban thuốc, thần ghi nhớ mãi trong..."

"Đừng nói những lời hời hợt trống rỗng này." Chắc là bởi vì nữ nhân kia sắp đến, mặt mày Trọng Hoa ít đi vẻ lãnh lùng găng gượng trước đây, ngay cả thái độ đối với nàng cũng đã ôn hòa rất nhiều. "Không phải đã nói muốn bỏ qua hết hiềm khích lúc trước, làm quân thần, làm đồng môn thật tốt đó sao?"

Đúng là đã nói như vậy, nhưng mà lão nhân gia người không phải lại trở mặt rồi sao? Chung Duy Duy không dám ngay mặt vạch trần hắn, dứt khoát cười ngu: "Đúng vậy, đúng vậy, bệ hạ từng nói muốn đem việc phía sau giao cho thần."

Trọng Hoa cũng cười: "Trẫm nếm qua trà mới người làm rồi, rất tốt, nhưng còn kém trà Mai Tuấn chế một chút. Nhưng mà có lẽ là kỹ pháp nấu chế của trẫm chưa đủ giỏi, có lẽ người tự mình làm, vị trà sẽ tốt hơn."

Chung Duy Duy bị hắn gọi lên hứng thú: "Trong tay bệ hạ có trà Mai Tuấn làm ra?" Sau khi lấy được khẳng định, không nhận được khen một tiếng: "Ngài thật là giỏi, năm đó tiên đế suy nghĩ rất nhiều phương pháp đều không thể lấy được."

Trên mặt Trọng Hoa lộ ra chút đắc ý giống trẻ con: "Đương nhiên là giang sơn phải có thể hệ người tài xuất hiện, quốc gia mới có thể càng ngày càng phồn vinh." Trọng Hoa nhìn nàng chăm chú: "Người muốn thử chút không?"

Chung Duy Duy yêu trà thành si, sao còn chờ được, lúc này xoa xoa tay: "Chờ phân phó của bệ hạ."

Trọng Hoa nhếch khóe môi, mỉm cười sai người lấy trà cụ, nước sôi, phong lô và những vật dụng bị, đứng dậy mời Chung Duy Duy: "Đi Mai Ô."

Mai Ô nằm ngay tại một góc Thanh Tâm điện, cửa sổ to, ngoài cửa sổ cây mai già núi già, cây nghiêng bóng thưa, dưới cửa sổ xếp đặt chiếu long tu* trắng sáng như bạc, ấm mềm như gấm, bày ra vài bàn, có thể để cho hai người đối ẩm.

*Chiếu long tu

Một vầng trăng sáng treo nơi chân trời, chiếu vào trong phòng mờ mờ ảo ảo, giống như khoác một lớp lụa mỏng, đẹp đến chân thực không thể tả được. Trọng Hoa ngồi dưới ánh trăng ở trước cửa sổ, giống như thần chi trên chính tầng trời, cao lạnh tuấn mỹ mà không thể với tới.

Chung Duy Duy yên lặng lần qua đầu lưỡi câu này, rồi lặng lẽ nuốt vào trong bụng, thu hồi ánh mắt, sủi trà nghiền trà rây trà, yên lặng nghe tiếng nước vang trong ấm bên tai, nghe được đến đúng thời điểm, nước không già không non, lập tức xách ấm nước lên, tráng qua những chiếc ly, nâng cầm chổi cọ trà trong tay, thuần thục khéo léo khuấy khuấy trà thang, tập trung tinh thần, hết sức chuyên chú, hài hòa hòa vào tất cả sự vật chung quanh, giống như một bức tranh thủy mặc ngoài trần thế.

Trọng Hoa rũ hờ mắt, ánh mắt xuyên thấu qua lông mi, không chịu bỏ qua từng hành động, một cái nhăn mày một tiếng cười của nàng.

Trà Thang do động tác của Chung Duy Duy dần biến thành trắng, bọt sữa rào rào, chongchát lên theo mép ly trà. Nàng hài lòng dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Trọng Hoa, Trọng Hoa bị dọa đến lông mi run rẩy, mặt không thay đổi chuẩn bị thu hồi tầm mắt, liền thấy Chung Duy Duy cười sáng lạn với hắn, hai tay nâng ly trà đưa tới trước mặt hắn, có chút kiêu ngạo mà nói: "Đây là chén trà nhỏ ta làm được tốt nhất những năm gần đây, kính hiến cho bệ hạ, mời bệ hạ thưởng thức."

Trọng Hoa bắt tri bắt giác thả lỏng bờ vai đang căng thẳng, vẻ mặt trang nghiêm hai tay nhận lấy ly trà, chăm chú thưởng thức. Chung Duy Duy khăn trương theo dõi vẻ mặt của hắn, rất sợ thấy được một chút không ổn, hoặc là vẻ mặt đáng tiếc.

Hết lần này đến lần khác Trọng Hoa vẫn là vẻ mặt sinh chẳng thể yêu kia, nàng gấp vô cùng, bởi vì rất sợ bỏ qua biến hóa trên mặt hắn, liền mở to hai mắt nhìn hắn chăm chăm.

Lỗi tai Trọng Hoa ửng đỏ, vẻ mặt bình tĩnh mà uống hết một ngụm trà cuối cùng, mới chậm rãi nói: "Không tệ, rất tốt. Đích thật là trà thang ngon thứ hai trăm thưởng thức mấy năm nay tới nay."

Chung Duy Duy chợt nhụt chí: "Ta dùng là trà Mai Tuấn làm ra, nấu chế trà của hắn, lại cũng chỉ được ngon thứ hai, vậy quả chính là ta tài nghệ không bằng người." Đột nhiên nhớ đến gì đó, ánh mắt sáng lên hỏi Trọng Hoa: "Bệ hạ nói là thứ hai, như vậy đầu tiên là ai? Cũng không thể là bản thân ngài từng thưởng thức trà của Mai Tuấn chứ?"

Trọng Hoa ngạo mạn hất cằm lên: "Đúng là vậy."

Chung Duy Duy quên hết tất cả, nhào về phía trước kéo tay áo hắn, ngửa đầu hỏi liên tiếp: "Sao hắn chịu cho ngài uống trà của hắn? Năm đó hắn đến nơi này tham gia Đấu Trà hội, ta trăm phương nghìn kế muốn có được một chén trà nhỏ của hắn làm ra, quán lấy tiên đế suy nghĩ rất nhiều biện pháp, cũng chẳng có khả năng nào."

Dưới ánh trăng, mắt nàng vừa đen vừa sáng, ướt át giống như đang ngâm trong một tầng sương, vẻ mặt vừa ngây thơ vừa đáng yêu, còn mang theo vài phần nghịch ngợm đáng ghét.

Giống như lúc trước, nhưng cũng chẳng thể trở về lúc trước nữa.

Trọng Hoa nhìn xuống ý nghĩ tham lam, rũ mắt xuống nhìn tay của Chung Duy Duy, nếu như nàng luôn bằng lòng lôi kéo hắn chưa từng buông ra như vậy, thì tốt biết bao?

“Ha ha, xin bệ hạ thứ tội, vì thần nhất thời quên mất, mạo phạm bệ hạ.” Chung Duy Duy thấy được ánh mắt hân, giống như bị đốt vậy, chợt thu tay lại, nhìn hai bên mà nói: “Không biết bệ hạ gặp Mai Tuấn khi nào?”

Hỏi xong vấn đề này lại rất hối hận, hầu như lúc trước Trọng Hoa đều ở bên nàng vô cớ gây rối, hai bên làm những gì, cả hai đều biết cả. Điều nàng không biết, tất nhiên là ở khoảng thời gian xa nhau bốn năm, mà bốn năm này, hai người đều chẳng muốn tùy tiện nhắc đến.

Quả nhiên Trọng Hoa không trả lời nàng, chỉ đồ trà Long Phụng mới chế ra trước mặt nàng: “Thử trà Long Phụng này xem, tìm ra chỗ thua kém.”

Chung Duy Duy giả vờ không nghe được hân nói hai chữ “Long Phụng”, ngoan ngoãn nhận lấy trà, chăm chú nấu chế xong, rồi đưa cho Trọng Hoa. Chính mình cũng phân biệt thưởng thức phán xét, cuối cùng lắc đầu thở dài: “Không phải là bản lĩnh chế trà của ta kém, mà là lá trà không tốt.”

Trọng Hoa liền hỏi: “Vậy phải làm sao?”

Chung Duy Duy nói: “Đương nhiên là tìm được loại trà ngon...”

Chuyện liên quan đến quốc kế dân sinh, lại là đề tài hai người đều thích, hai người nói tiếp đều rõ ràng đầu ra đáy, Trọng Hoa ngạc nhiên với ý tưởng mới lạ và cảm ngộ sâu sắc đối với trà đạo của Chung Duy Duy, Chung Duy Duy kính phục với đạo trị quốc trung hưng của Trọng Hoa.

Hai người không hay không biết nói đến đêm khuya, tiếng trống báo canh ba vang lên, Trọng Hoa mới chợt cảm thấy kinh hoảng: “Đêm đã khuya, nghỉ ngơi trước, hôm nào lại nói tỉ mỉ việc này.”

Chung Duy Duy xin cáo lui, mắt Trọng Hoa nhìn nơi khác: “Về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Chung Duy Duy hơi cảm động, mới phối hợp nói một câu: “Bệ hạ cũng sớm nghỉ ngơi một chút.” Lời nói giống nhau, liền nghe Trọng Hoa nói tiếp: “Đừng làm đến đó bệnh rồi lại không đến trực nữa. Bị bệnh nữa, trừ hết bổng lộc sang năm của ngươi.”

Được rồi, vật tấn kỳ dùng.

“Cẩn tuân thánh mệnh.” Chung Duy Duy cười nhạt, xoay người rời khỏi. Đi ra bên ngoài, thấy Cát Tương Quân gấp đến độ đi quanh dưới bậc thang, liền gọi nàng: “Tỷ làm sao thế?”

Cát Tương Quân chạy đến, vẻ mặt lo lắng: “Muội gây họa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Hối tội (1)

Chung Duy Duy bị về mặt bị thăm “Trời sắp sập đến nơi” của Cát Tương Quân hù dọa: “Muội gây họa gì?” Rõ ràng nàng vẫn ngoan ngoãn ngồi trong phòng, nào có cơ hội gây họa gì kia chứ.

Cát Tương Quân hận rên sất không thành thép, dùng sức chọc nàng hai cái: “Muội đó, muội bệnh đến hồ đồ, cháy hóng đầu óc luôn rồi sao? Tỷ hỏi muội, muội đang làm chức vụ gì?”

“Đồng sử đó.” Chung Duy Duy bị Cát Tương Quân chọc nên hơi đau, lui về phía sau một bước, che trán oán giận: “Tỷ nhẹ một chút chứ, người ta mới khỏi bệnh thôi.”

“Xin lỗi muội, không phải là ta có ý.” Cát Tương Quân vội vàng đến gần, vừa thổi vừa xoa: “Vì tỷ đang lo lắng cho muội, muội còn biết mình là đồng sử nữa hả, tỷ hỏi muội, tôi nay đến lượt ai hầu ngủ cho bệ hạ?”

Chung Duy Duy cau mày: “Muội bệnh mấy ngày liền không trực, đều do Chu Thượng nghị dẫn bọn Thẩm Kỳ sắp xếp, chưa bàn giao gì với muội, muội nào biết là ai.”

Mặc dù trước đó Chung Duy Duy đã đưa bảng thứ tự cho các phi tần mới vào cung, nhưng Trọng Hoa cũng không làm hạnh cung phi đúng theo sự sắp xếp của nàng, thứ tự và ngày đã sớm loạn hết cả lên, không nhìn vào bảng, nàng hoàn toàn không biết đến lượt ai.

Cát Tương Quân càng lo lắng thay nàng hơn: “Cho nên ta nói muội ngốc mà, đã sớm nhắc nhở muội Chu Ngọc không phải thứ tốt gì, muội cứ không để trong lòng. Ta nói cho muội biết, theo lý hôm nay đến phiên Vi Thực phi, nhưng chẳng ai sắp xếp chuyện này, bên Chi Lan điện không đợi kịp nữa, liền phái người đi hỏi Chu Ngọc, Chu Ngọc chối không còn một mống, nói muội khỏi bệnh rồi nên trở về trực, không biết muội an bài thế nào.

Chi Lan điện lại bảo người tới hỏi, nhưng muội lại luôn đóng cửa ngăn trắng pha trà trong Mai Ô cùng bệ hạ, không cho phép người khác vào bên trong quấy rầy. Người đến không thấy muội, cũng chẳng thấy bệ hạ, liền tuyên bố phải đi báo cho Thái hậu nương nương, ta hết lời ngon ngọt, thế nào cũng

chẳng thể giữ người lại. Làm sao đây? Thái hậu nương nương nhất định sẽ không dễ dàng tha cho muội, Thục Phi nhất định căm ghét muội, cái đồ Chu Ngọc độc ác xấu xa...”

Chung Duy Duy không gấp không hoảng hốt:”Tỷ đừng nóng, muội hỏi tỷ, mấy ngày qua có nghe Chu Thượng nghi nhắc nhở bệ hạ, triệu hạnh lâm hạnh tân quý nhân hay không?”

Cát Tương Quân rù mắt, khề gật đầu:”Cái đó thì không có, lũ mùa thu phía Nam làm vỡ đê, bệ hạ vẫn ở lại Chiêu Nhân cung xử lý chính vụ, cũng không triệu hạnh hay lâm hạnh tân quý nhân.”

Cho nên, thế nào cũng chẳng tới lượt Vi Nhu, cho dù Vi Nhu và Vi Thái hậu bắt chẹt nàng, nàng cũng có lý. Trong lòng Chung Duy Duy đã có tính toán, xua xua Cát Tương Quân:”Bệ hạ muốn nghỉ ngơi, tỷ đi trực trước đi, chỗ muội sẽ chẳng có chuyện gì đây, đừng lo lắng cho muội.”

Cát Tương Quân khổ sở cười:”Tôi nay không phải ta trực, là Tiền cô cô. Cũng là bà ấy không cho phép người khác vào bên trong báo cho bệ hạ, Thục Phi nương nương phái người đến cầu kiến.”

“Tôi nay là Tiền cô cô trực sao? Trước đó sao muội không gặp bà? Bà ấy ở đâu? Muội phải đi bái kiến bà ấy chút mới được.” Chung Duy Duy phản chấn:”Tương Quân tỷ dù sao tỷ cũng không trực, chúng ta cùng đi chứ?”

Cát Tương Quân lắc đầu:”Tỷ không đi, Tiền cô cô không thích tỷ lắm.”

Chung Duy Duy lấy làm kinh hãi:”Ngày trước không phải hai người rất tốt sao?”

Vành mắt Cát Tương Quân hồng hồng, tủi thân nói:”Ai biết bà ấy xảy ra chuyện gì. Mới đến đã ra oai phủ đầu với ta, bới móc điểm không phải của ta, cáo trạng ta ngay trước mặt bệ hạ không nói, còn dạy dỗ ta ngay trước mặt rất nhiều người. Tỷ muốn nói với muội, Tiểu Chung, không cho phép muội chỉ tốt với bà ấy, không cần ta nữa.”

Chung Duy Duy không thích dính vào những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này nhất, nàng cảm thấy Tiền cô cô không phải hạng người như vậy, nhưng trông vẻ rất ủy khuất của Cát Tương Quân, lại nghe được cái câu sau “Không cho phép muội tốt với mình bà ấy, không cần ta nữa” kia, không nhịn được liền cười:”Tỷ xem muội là con nít sao? Yên tâm đi, muội cần tỷ, muội cần tỷ mà.”

Cát Tương Quân cười ngượng ngùng, đẩy nàng:”Đi đi, không phải muốn đi gặp bà ấy sao? Đi sớm chút đi, đừng trì hoãn nữa.”

Chung Duy Duy vuốt nhẹ khuôn mặt đang ngượng ngùng của nàng:”Không phải là không cho phép muội đi sao? Sao lại thúc giục muội?”

Cát Tương Quân thở dài:”Đó là lời lúc giận thôi, vì tốt cho muội, đương nhiên là muốn tạo ra cơ hội để muội quan hệ tốt với bà ấy. Đi nhanh đi.”

Chung Duy Duy dùng lực lớn vỗ đầu vai của nàng:”Vậy được, muội đi rồi, tỷ yên tâm, ngày khác muội sắp xếp một chút, chúng ta cùng uống rượu một bữa, muội đảm bảo hai người hòa hảo như lúc ban đầu.”

Cát Tương Quân nhìn bóng lưng của Chung Duy Duy, không thể làm gì khác hơn là thở dài.

Những người khác nếu nghe đến Vi thái hậu, Vi Thục phi muốn tìm mình làm phiền, coi như không bị sợ gần chết, cũng sẽ sợ đến nước mắt là chả đi tìm bệ hạ khóc lóc kể lể, lại nghe được Chu Thượng nghi đẩy trách nhiệm hãm hại mình, Tiền cô cô biết không báo, đã sớm hận đến nghiến răng nghiến lợi, coi như không dám chắt vắn ngay mặt, cũng nhất định là kết thù trong lòng.

Hết lần này đến lần khác mọi việc Chung Duy Duy đều trôi qua trót lọt, không hề để ở trong lòng chút nào, rốt cuộc là nàng nghĩ như thế nào chứ? Là không thêm đề ý thật? Hay là bởi vì có sức mạnh, biết Trọng Hoa bất kể như thế nào cũng sẽ che chở nàng?

Chung Duy Duy đi tới ngoài tẩm điện của Trọng Hoa, đúng lúc gặp Tiền cô cô dẫn cung nhân hầu hạ Trọng Hoa thay quần áo rửa mặt tắm rửa, nàng đứng ở ngoài cửa nháy mắt với cung nhân, cung nhân lại nháy mắt với Tiền cô cô, Tiền cô cô quay đầu nhìn qua, nàng liền lộ nửa cái đầu ra khỏi cửa, hớn hờ ngoác ngoác tay với Tiền cô cô, rồi chỉ chỉ về phía ngoài, ý bảo mình chờ bà ở bên ngoài.

Tiền cô cô cười với nàng, chớp chớp mắt.

Hai người đang mắt đi mày lại, bỗng nhiên Trọng Hoa ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:”Làm gì thế?”

Tiền cô cô rù mi cúi mắt, Chung Duy Duy xoay người muốn trốn, liền nghe Trọng Hoa nói ở sau lưng:”Chung Duy Duy, ta thấy ngươi sống sau cơn bệnh này, làm biếng quá! Trẫm còn chưa đi ngủ, chẳng lẽ ngươi không nên tiến lên hầu hạ cùng sao?”

Chung Duy Duy không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, chậm chậm bước vào, ngoan ngoãn nói:”Xin bệ hạ thứ tội, lần này vì thần bị bệnh cháy hồng cả đầu óc, có chút hồ đồ, không nghe hiểu lắm lời của bệ hạ. Trước đó nghe ngài bảo cho vì thần cáo lui, vì thần liền cho là không cần hầu hạ nữa, đầu là lỗi của vì thần.”

Cho nên, người bị bệnh, cháy hồng đầu óc thật ra chính là hần?

“Ngươi đúng thật cháy hồng đầu óc, hồ đồ mất rồi! Trẫm là nói, bảo ngươi sau khi về nghỉ ngơi sớm một chút, cũng không bảo ngươi không trực rồi đi về!” Trọng Hoa tròn mắt nhìn cái đầu nhỏ của Chung Duy Duy, vốn cho là mình sẽ rất tức giận, nhưng lại hết lần này đến lần khác cũng không giận nổi, bởi vì Chung Duy Duy lại bắt đầu sinh khí dồi dào, miệng mồm lanh lợi, thật là khiến cho người ta vui vẻ an tâm.

“Bệ hạ anh minh, bệ hạ nói gì cũng đúng.” Chung Duy Duy lấy giấy bút mang theo người ra, chạy đến chỗ nàng thường ngồi, làm bộ muốn viết chữ.

Trọng Hoa nhìn không được phát phát tay:” Làm bộ làm tịch, tất cả ra ngoài đi, đừng ảnh hưởng đến giấc ngủ của trẫm.”

Cung nhân nối đuôi nhau ra ngoài, Chung Duy Duy ra khỏi cửa tắm điện liền vui mừng ôm cánh tay Tiễn cô cô, thân thiết dựa đầu vào:” Cô cô, ta rất nhớ người.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Hối tội (2)

Tiền cô cô tuổi tác gần bốn mươi, hai hàng lông mày rậm, lúc cười lên có vẻ đoan chính dễ gần, lúc mất hứng không nói lời nào không giận tự uy, trùng hợp cùng tuổi với người mẹ mất sớm của Chung Duy Duy.

Từ lần đầu tiên Chung Duy Duy nhìn thấy Tiễn cô cô, cảm thấy bà đặc biệt giống mẹ mình, cho nên tự nhiên liền có cảm giác thân thiết. Thế nên dù tính tình Tiễn cô cô lạnh nhạt ít lời, nàng cũng thường xuyên mặt dày dính lấy bà, trời lạnh thì uống trà nóng cùng Tiễn cô cô, trời nóng thì mặt dày ăn chực chén băng của Tiễn cô cô.

Mặc dù Tiễn cô cô vẫn không dùng sắc mặt tốt đối xử với nàng, nhưng bất kể nàng muốn cái gì cũng chịu cho, sau lưng che chở nàng còn chưa bao giờ khoe công, cái này càng khiến cho nàng chắc chắn bà chính là một người tốt trong nóng ngoài lạnh, nên càng không biết xấu hổ dính lấy. Qua lại thường xuyên, quan hệ hai người càng ngày càng tốt, còn nhiều hơn mấy phần ân ý so với Cát Tương Quân.

Giờ phút này Tiễn cô cô thấy Chung Duy Duy, mặc dù vui mừng, nhưng cũng chỉ cười nhạt mà thôi:” Trước kia luôn lo lắng thay người, nay thấy các người như vậy, ta cũng yên tâm.”

Bà nói “Các người thế này”, là chỉ cách thức sống chung của Chung Duy Duy và Trọng Hoa trước mắt coi như bạn bè, Chung Duy Duy làm bộ nghe không hiểu, ngang ngược lấp liếm:” Nếu đã lo lắng cho ta, tại sao không đi thăm ta? Biết ta bị bệnh cũng không đi, sợ ta đây lừa cô cô sao?”

Tiền cô cô biết chút chuyện cũ của Chung Duy Duy và Trọng Hoa, thấy nàng không muốn nhắc đến, cũng không nói nữa, cười nói:” Ta mới đến chưa được hai ngày, thật là không quan biết nhiều người, muốn sắp xếp lại từ đầu, bạn đến chẳng thể tách ra, cho nên không đi quấy rầy người.”

Chung Duy Duy nhớ đến lời than phiền của Cát Tương Quân, liền nói:” Tuy ngài hẹp hòi không chịu đưa lễ cho ta, nhưng ta vẫn phải dốc sức đón gió tẩy trần cho ngài, ngày mốt là một ngày tốt, ta bảo người chuẩn bị rượu ngon và thức ăn, mấy người già chúng ta uống một ly, thế nào?”

Tiền cô cô lắc đầu:” Vào lúc này người đang ở trên đầu sóng ngọn gió, còn uống rượu gì nữa? Cũng chẳng sợ có người nhân cơ hội tìm người làm phiền?”

Chung Duy Duy cười ha ha:” Giữa ta và người đó, đã sớm là không chết không ngừng, dù cho ta giấu đầu vào trong quần, bà ta cũng sẽ không bỏ qua cho ta, cho nên vẫn tận hưởng lạc thú trước mắt thì hơn.” Nàng giả hoạt ngôn Tiễn cô cô, khiêu khích:” Chỉ xem là gan cô cô có đủ lớn hay không, có dám đến hay không?”

Tiền cô cô mỉm môi cười một tiếng:” Lần này ta đã đồng ý lời mời trở lại trong cung của bệ hạ, đã sớm không màng đến đến sống chết. Người dám bày rượu, ta liền dám uống!”

Chung Duy Duy vỗ tay thề với bà:” Ta táng gia bại sản chuẩn bị tiệc đón gió vì cô cô, cô cô không dám đến phải học tiếng chó sủa.”

Tiền cô cô cứng chịu xoa xoa tóc nàng:” Người mau xéo đi!”

Tâm tình Chung Duy vui vẻ mà trở về phòng, Cát Tương Quân còn đang chờ nàng, thấy nàng tới liền không đợi kịp hỏi:” Sao rồi?”

Chung Duy Duy đáp:” Ngày mốt muội đón gió cho bà, tỷ tới, mấy người chúng ta ăn ăn uống uống, cười cười nói nói là được.”

Cát Tương Quân khẩn trương hỏi:” Bà ấy đồng ý rồi sao? Bà không nói xấu về tỷ với muội chứ?”

“Không có đâu, cô cô không nói gì.” Chung Duy Duy nhìn rồi lại nhìn, chỉ mở miệng hỏi:” Có phải tỷ gặp phải chuyện gì hay không? Ngày trước tỷ không giống thế này, muội cảm thấy tỷ rất kỳ lạ.”

Về mặt Cát Tương Quân cứng đờ:” Không có, có muội nói lời tốt ở trước mặt bệ hạ thay ta, ta gặp chuyện gì được? Muội nói ta không giống lúc trước, sao ta không cảm thấy? Ngược lại muội nói chút xem nào?”

Lời đến bên miệng, Chung Duy Duy lại không nói ra được, nàng không có bạn bè gì, Cát Tương Quân và Tiễn cô cô là những người bạn thân cận với

nàng nhất. ở trong cung lòng người khó lường, nàng rá quý trọng phần tình cảm không dễ đến này, nói lời sai tổn thương người khác lắm, không đến cuối cùng, trước khi chưa xác định được, nàng không muốn đi đến một bước kia.

Cát Tương Quân mất hứng:”Muội sẽ không nghe lời người khác xúi giục đâu nhì.”

“Không có.” Chung Duy Duy dứt khoát dùng một chiêu đã dùng với Cát Tương Quân trước kia:”Có lẽ là bởi vì ta sắp đến cái đó, chuyện mấy ngày nay lại quá nhiều, cho nên tâm trạng không yên, hay suy nghĩ bậy bạ, tỷ đừng coi là thật.”

Cát Tương Quân nhìn nàng chăm chăm, không nói một lời xoa người rồi đi.

Tính khí này thật là càng ngày càng lạ, Chung Duy Duy buông tay:”Lại giận rồi?”

Thiền Phúc liếc nàng:”Giận thì giận thôi, dù sao nàng ta vẫn luôn giận mà. Cũng chỉ là ngái ngốc, không nhìn ra.”

“Không phải ta không nhìn ra, chỉ là ta...” Chung Duy Duy khó chịu trong lòng, thuận tay cầm chổi lông gà lên giả vờ muốn đánh Thiền Phúc:”Phản rồi! Lại dám châm chọc nói móc ta, còn dám vạch trần khuyết điểm của ta! Không dạy dỗ người một trận, người họ là gì cũng không biết.”

Thiền Phúc nhanh nhẹn tránh né, chạy tới cửa làm mặt quỷ với nàng, nhỏ giọng nói:”Có bản lĩnh đuổi theo đánh ta đi.”

Lúc này Trọng Hoa đã ngủ, Chung Duy Duy mượn mui lá gan nàng cũng không dám cười đùa đánh mắng với Thiền Phúc ở trong hành lang, không thể làm gì khác hơn là nhốt Thiền Phúc ở ngoài cửa:”Có bản lĩnh người tự đi tìm chỗ ngủ đi.”

Thiền Phúc sớm nhìn thấu tính tình của nàng, không hề sợ nàng:”Ta đi chen chúc với Thiền Hi, sáng mai tới hầu ngài thức dậy nhé.”

Những ngày qua Chung Duy Duy bị bệnh toàn dựa vào sự chăm sóc ngày đêm của Thiền Phúc, có lòng để Thiền Phúc thả lỏng một chút, vì vậy cũng không để ý tới nàng, chuyển một túi bánh ngọt ra ngoài từ khe cửa:”Sáng mai không cần tới, ngủ một giấc thật ngon, buổi trưa về là được rồi.”

Thiền Phúc vui mừng xoay quanh tại chỗ:”Đồng sử ngài sẽ không ngủ quên chứ?”

Chung Duy Duy làm bộ muốn kéo nàng lại:”Không đi ta liền hối hận đó.”

Thiền Phúc chạy nhanh rồi ngoảnh lại:”Ta đi đây...” Suy nghĩ một chút lại trở về, vịn khe cửa nói:”Ngài yên tâm đi, Cát Thượng tâm sẽ nghĩ thông nhanh thôi, sáng mai nàng ta sẽ chủ động đến tìm ngài ngay mà.”

Con giận của Cát Tương Quân đến cũng nhanh đi cũng nhanh, đây cũng là sự thật. Chung Duy Duy lắc đầu, không nghĩ về chuyện này nữa, nàng rất thích sống chung với Trọng Hoa như thế này, không nói đến tình cảm lúc trước, không nhắc đến quá khứ, chỉ nói về trà đạo và lá trà, chỉ nói chuyện và người mà hai bên đều cảm thấy hứng thú. Nàng có thể ở dưới sự ủng hộ của Trọng Hoa, nghiêm túc chế trà, chuyên tâm nghiên cứu những kỹ năng về trà, Tiền cô cô cũng đến rồi, cứ như thế này, cuộc sống trong cung cũng sẽ không khó chịu đựng như vậy.

Sáng hôm sau, Chung Duy Duy dậy thật sớm đi trực, sau khi chuông bạc vang lên, Trọng Hoa cũng không truyền mình nàng vào trong như thường, dựa theo quy củ mà làm, do Tiền cô cô dẫn cung nhân nối đuôi nhau vào trong, từng bước hầu hạ rửa mặt chải đầu.

Chung Duy Duy phát hiện hẳn rất lạ, còn thấp giọng nói chuyện cùng Tiền cô cô, trên mặt còn mang theo vài phần ý cười khó gặp, thậm chí từ đầu đến cuối cũng không nhìn nàng một cái, không lời thôi với nàng, chỉ xem nàng là đồng sử bình thường chân chính.

Chung Duy Duy cảm thấy trong lòng là lạ, khó tránh khỏi cảm thấy mình thật là không tự trọng. Lúc trước cứ sợ hãi, trốn tránh hẳn, hận không thể trốn được bao xa liền chạy bấy xa, giờ rốt cuộc hẳn không tìm nàng gây rối, nàng lại không thích ứng được! Đây là bị ngược đãi quen rồi, cho nên hận không được bị ngược sao?

Nàng phi nhỏ mình, hết sức chuyên tâm làm việc, đến khi Trọng Hoa ăn uống no đủ muốn ra ngoài, nàng liền giống như thường ngày đưa hân xuống bậc thang, ai ngờ Trọng Hoa đột nhiên dừng bước, nhân nhát ném cho một câu:”Người không cần đi theo, có Tô Quỳnh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Hối tội (3)

Chung Duy Duy sau khi sững sờ, vui mừng hơn hờ hờ một tiếng “Tạ vạn tuế”, lại kêu một tiếng “Tạ chủ long ân”, rồi chuồn nhanh đến một bên, về mặt vui mừng “Chờ mong thật nhiều năm, rốt cuộc ta đã ngóng được rồi”.

Trọng Hoa bĩu môi, khuôn mặt âm trầm sải bước lên long liễn, vỗ vào tay vịn một cái thật mạnh, về mặt lạnh lùng rồi đi.

Đến khi ngự giá đã đi xa, Chung Duy Duy mới thu về mặt vui vẻ lại, cảm tức đá một cái. Thật hiếm mà, nàng cũng không phải không biết hẳn đã bỏ

nhệm khỏi cư lang, chẳng lẽ hần còn tưởng là nàng muốn trở mặt đi theo hần đến Chiêu Nhân cung à? Tự mình đa tình cái gì chứ.

Buồn chán ăn điểm tâm, thấy sắc trời đã sáng, thì phải đi Thượng nghị cục báo cáo, chứng tỏ mình đã khỏi bệnh, có thể chính thức trực tiếp, nếu có chút chuyện muốn giao cho nàng, cũng có thể nhận.

Tiền cô cô gọi nàng lại: "Sau khi ta vào cung còn chưa gặp bọn Đậu Phụng, đúng lúc đi cùng người."

Chung Duy Duy cầu còn không được: "Hai chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Hai người cười cười nói nói đi Thượng nghị cục, nửa đường liền bị người cản lại. Người tới là Phó tổng quản Vạn An cung Lí Hiếu Thọ, khách khí nói: "Thái hậu nương nương có chuyện muốn hỏi Chung đồng sử, mời Chung đồng sử dời bước."

Chung Duy Duy biết là vì chuyện hôm qua, nhưng cũng không sợ gì cả. Một là bởi vì nàng biết có Lương huynh ngầm bảo vệ nàng, hai là bởi vì có Tiền cô cô đi cùng nàng, Tiền cô cô sống ở trong cung đã mấy chục năm, đầu trí so đùng với Vi thái hậu cũng rất nhiều năm, kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn nàng nhiều, nàng không chịu thiệt thòi gì.

Quả nhiên Tiền cô cô mỉm cười tiến lên một bước: "Ta đang muốn đi thỉnh an với Thái hậu nương nương đây."

Lí Hiếu Thọ hình như đã sớm ngờ đến sẽ có loại chuyện này xảy ra, cũng mỉm cười nói: "Vậy thì tốt quá rồi, xin mời."

Vi Thái hậu ngồi trong sân thượng gác, một đám quý nhân mới tiến cung đang vây quanh sau lưng, Vi Nhu đứng bên trái, Lữ Thuần đứng bên phải.

Vi Nhu thân mặc cung trang màu xanh nhạt tao nhã, hốc mắt vừa đỏ vừa sưng, muốn khóc lại gắng gượng cười vui, dáng vẻ nhần nhục nặng nề, chu toàn đại cục; Lữ Thuần đang mặc cung trang xinh đẹp màu tím, lối ăn mặc tươi đẹp đầy sức sống, nhưng trông lại rục rờ, dáng vẻ đặc ý của đệ nhất sủng phi, trừ ta còn ai. Trần Tề Vân thì trốn ở góc phòng, cúi đầu khom lưng, không hề có chút cảm giác tồn tại nào.

Chung Duy Duy thờ dài, tiến lên hành lễ thỉnh an với Vi Thái hậu, Vi thái hậu chỉ làm như không nghe thấy, ngồi ở chỗ đó nói nói cười cười, nói màu sắc đám cúc này thật đẹp, hoàn toàn không quan tâm đến Chung Duy Duy và Tiền cô cô đang quỳ dưới đất.

Lữ Thuần như cười như không quan sát Chung Duy Duy và Tiền cô cô, từ từ uống trà, Vi Nhu lại có chút bất an nhắc nhở Vi Thái hậu: "Cô cô, Chung đồng sử và Tiền cô cô thỉnh an với ngài kia."

Vi Thái hậu làm bộ không nghe thấy, Vi Nhu nói liên tiếp ba lần, bà ta mới chậm rãi quay đầu, khinh miệt hắt hàm hừ lạnh một tiếng: "Lão Tiền, bộ xương già này của người không để lại chôn ở bên ngoài, dù gì cũng phải chôn ở trong cung này sao?"

Tiền cô cô trả lời đúng mực: "Hồi Thái hậu nương nương, tiên đế có lệnh, lệnh nô tỳ những năm còn sống phải hết lòng phụ tá chăm sóc bệ hạ. Người có thể có được vinh dự này quả thực không nhiều, nếu bộ xương già này của nô tỳ có thể chôn ở trong cung thật, đó là vinh hạnh của nô tỳ."

Vi Thái hậu cảm hận không thôi, cắn chặt hàm răng nhếch khóe môi phải, cười lạnh một tiếng: "Khó được người một mực trung thành như vậy. Hoàng đế lớn lên ở ngoài cung, rất nhiều thông lệ trong cung đều chưa quen, khó tránh khỏi lòng tốt làm chuyện hồ đồ, phải nhờ người thường xuyên nhắc nhở hần."

Tiền cô cô nói: "Nương nương yên tâm, lão nô nhất định tuân thủ nghiêm ngặt chức trách, đến chết mới thôi. Chuyện không nên làm, nhất định không để cho bệ hạ làm. Chuyện nên làm, nhất định nhắc nhở bệ hạ đừng quên."

Vi Thái hậu cười "ha ha": "Thế thì, bốn cung an tâm. Người bạn, bốn cung cũng không giữ người nữa, đi đi."

"Tạ Thái hậu nương nương ân điển." Tiền cô cô đứng dậy, nhưng không vội đi, mà là đứng ở một bên chờ Chung Duy Duy.

Vi Thái hậu nhướn lông mày: "Người còn không đi? Muốn ở lại dùng cơm ư?"

Tiền cô cô không nóng không lạnh cười một tiếng: "Hồi Thái hậu nương nương, bệ hạ lệnh lão nô dán mắt vào Chung đồng sử, không cho phép nàng lười biếng."

Lúc này Vi Thái hậu mới dùng ánh mắt nhìn người chết nhìn về phía Chung Duy Duy, như cười như không nói: "À, Chung đồng sử à, đích xác là nàng ta cần ăn rồi, nếu không cũng không nhớ ra được mình họ gì."

Vi Nhu nắm tay áo Vi Thái hậu, nhỏ giọng nói: "Cô cô, đừng trách nàng nữa, trước đó nàng vẫn bị bệnh suốt mùa, bệnh đến gần chết, vừa mới khỏe lên một chút liền đi trực ngay, không làm tròn bổn phận cũng là chuyện khó tránh khỏi. Biết sai có thể thay đổi là tốt, ngài đừng làm khó dễ nàng nữa."

Chung Duy Duy muốn nôn, cái gì gọi là nàng bệnh cũng sắp chết? Đây là lấy làm tiếc sao nàng không bệnh chết đi cho rồi chứ gì? Nàng thanh thanh giọng, nghiêm túc mở miệng: "Xin thứ cho tỳ chức ngu dốt, không biết Thực phi nương nương nói hạ quan không làm tròn bổn phận, là chỉ cái gì?"

Người ngăn không cho biểu ca sủng ta, chẳng lẽ không phải là không làm tròn bổn phận? trong mắt Vi Nhu thoáng qua ý hận khắc cốt ghi tâm, suýt nữa thì đã chỉ vào Chung Duy Duy thét to mắng lớn, nhìn, nắm khăn tay thật chặt, cúi đầu xuống, hai hạt nước mắt rơi ra, "Ba" từng hạ rơi xuống đất.

Đại cung nữ và ma ma bên người Vi Nhu nhất thời ngạc nhiên, vừa khuyên nhủ vừa an ủi nàng, rồi tố cáo với Vi Thái hậu, nói Chung Duy Duy quá kiêu ngạo, không có giáo dục, thiếu dạy dỗ, khi dễ người đường đường là Vi Thực phi thành thế này, lúc này là ngay trước mặt Vi Thái hậu cơ mà, lúc quay

lưng lại là hung tàn như thế.

Sát cơ chột lóc trong mắt Vi Thái hậu, vỗ mạnh tay vịn, lạnh lùng nói:”Chung Duy Duy, ai cho ngươi lá gan, để cho ngươi mị hoặc quân tâm, làm chuyện quấy rối! Thân là đồng sử, nhưng lại là cương vị, chẳng những không làm tốt chút chuyện, ngược lại ngăn cản bệ hạ lâm hạnh cung phi, xúi giục quan hệ giữa bệ hạ và phi tần hậu cung, ngươi đáng bị tội gì?”

Chung Duy Duy lớn tiếng nói:”Thần không phục! Từ trước đến giờ Thái hậu nương nương không thích thần, muốn thay chức vị đồng sử của vi thần, vi thần đều biết hết. Nhưng mà coi như là muốn hỏi tội, cũng phải lấy chứng có ra, lấy lý phục người, mới có thể chứng tỏ Thái hậu nương nương có pháp có độ, không dùng việc công để báo thù riêng, loại trừ người mình không thích!”

“Người đâu! Đánh nát miệng thú của nàng cho ta!” Vi Thái hậu giận tím mặt, nàng từng nghĩ Chung Duy Duy sẽ kêu oan, sẽ tranh cãi, chỉ chưa từng nghĩ đến nàng sẽ như vậy, trực tiếp xé toang toàn bộ những tâm tư người khác không nhận ra, công khai với nhiều người.

Mấy tên hoạn quan cường tráng cầm bao tay da trâu chuyên dùng để vả miệng ép sát Chung Duy Duy, Chung Duy Duy hoàn toàn không sợ, la lớn:”Bên ngoài đều nói, Thái hậu nương nương thiên vị, không thương trường tử chỉ thích con út, một lòng chỉ muốn để cho Kỳ vương kế vị lên ngôi. Vì thế không để ý tình mẫu tử, trăm phương nghìn kế, đôi ba lần khiêu khích làm khó bệ hạ, chính vì muốn ép bệ hạ làm chuyện bất hiếu, hủy đi danh vọng...”

“Ta vẫn luôn không tin, nay...” Chung Duy Duy cười cười, nhìn những tên hoạn quan đang càng ngày càng gần, ý vị thâm trường liếc nhìn Vi Thái hậu, không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Hỏi tội (4)

“Nói vậy nói vậy!” Vi Thái hậu giận đến gương mặt vặn vẹo, tức giận quát hỏi:”Bây giờ thế nào? Ngươi bây giờ thế nào?!” Chỉ cần Chung Duy Duy cả gan nói một câu tin, bà sẽ lấy tội danh khích bác hai cung giết chết Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy nháy mắt mấy cái:”Bây giờ vi thần cũng vẫn không tin... Bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bệ hạ và Kỳ vương đều là cốt nhục thân sinh của người, dĩ nhiên người sẽ không thiên vị như thế. Đúng không?”

Vi Thái hậu dĩ nhiên không thể chối:”Dĩ nhiên! Hoàng đế chưa từng lớn lên ở cạnh bốn cung, bốn cung chỉ cảm thấy thiếu hụt đau lòng cho hắn, cho tới nay đều dạy dỗ Kỳ vương phải đối xử tốt với hoàng huynh, sao lại dạy cho hắn cái loại tâm tư đại nghịch bất đạo đó?”

Chung Duy Duy nói:”Đúng vậy, chuyện này bệ hạ biết, người trong cung cũng biết, nhưng người ở ngoài cung không biết, nếu người không nghe giải thích đã đánh nát miệng vi thần, những người có dụng ý không thể dò được càng có lời để nói rồi. Nương nương nhất định không thể để cho bọn họ có cơ hội lợi dụng.”

Vi Thái hậu cắn răng nghiêng lợi:”Chung Duy Duy, ngươi là đang uy hiếp phi báng bốn cung?”

Chung DUY Duy ngoan ngoãn:”Vi thần không dám, vi thần là lo nghĩ cho bệ hạ và nương nương.”

“Cút!” Vi Thái hậu không thể nhịn được nữa, liếc Chung Duy Duy thêm nữa đều cảm thấy khó chịu.

Chung Duy Duy lại không chịu đi, rất có kiên nhẫn nói phải trái với Vi Thái hậu:”Bây giờ thần muốn tường trình chuyện liên quan đến chuyện vi thần không làm tròn bổn phận, không để cho bệ hạ lâm hạnh cung phi, để cho người ngoài cung trong cung đều biết, Thái Hậu nương nương là người rất nói phải trái, rất công bình chính trực.”

“Không cần phải nói.” Trọng Hoa đi tới, vẻ mặt lạnh lùng đảo mắt nhìn đám người, uy nghiêm nói:”Trước đó vài ngày, phía Nam nước lũ làm vỡ đê, trăm vẫn ở Chiêu Nhân cung xử lý công việc, vì vậy sai người báo cho Thượng nghị cục biết, không cần an bài chuyện hầu ngủ.”

Các cung phi xôn xao rối loạn, nũng nịu thỉnh an:”Bệ hạ ~~”

Vi Thái hậu như cười như không:”Sao hôm nay hoàng đế có thời gian đến nơi này của ta? Là lo Chung đồng sử bị thiệt thòi sao?”

Đám cung phi lập tức hặn cùng kẻ thù, tất cả đều hặn nhìn ngó Chung Duy Duy.

Trọng Hoa nhìn về phía Vi Thái hậu, ánh mắt vừa sâu vừa tối:”Nhi tử là tới thỉnh an với mẫu hậu. Trước đó vài ngày chính vụ bận rộn, không rảnh rỗi đến chơi với người, hôm nay chính vụ nhàn nhã, cố ý tới bầu bạn cùng mẫu hậu.” Hồ hững liếc Chung Duy Duy một cái, hỏi:”Từ trước đến nay miệng Chung Duy Duy không che không đậy, có phải nàng lại chọc ngài tức giận hay không?”

Thái độ hân hoan, Vi Thái hậu cũng không tiện đối chọi gay gắt với hắn, lúc này cười một tiếng:”Ngươi có lòng. Chung đồng sử ấy hả, nàng nói ta thiên vị, muốn để cho đệ đệ ngươi thay ngươi lên làm hoàng đế, bệ hạ ngươi thấy thế nào?”

Chung Duy Duy vội vàng lớn tiếng kêu oan: "Vi thần oan uổng, không phải vi thần nói, là lời đồn bên ngoài, lời đồn đó! Vi thần là lo Thái hậu nương nương chẳng hay biết gì, mới đánh bạo nói ra."

Trọng Hoa khiển trách nàng: "Lời nói lung tung mà cũng dám đi nói bậy bạ với thái hậu! Lập tức lui ra ngoài, phạt bổng một năm, cấm túc ba tháng! Sau này không có lệnh của trẫm, không có phép đến Vạn An cung nữa!"

"Dạ." Chung Duy Duy bủi môi, rồi đi cùng Tiền cô cô. Phạt một năm bổng lộc, không phải bổng lộc của nàng đã sớm bị hấn phạt sạch rồi sao? Còn phạt gì nữa chứ.

Phạt bổng lộc, cấm túc, không lệnh của hấn không cho phép đến Vạn An cung! Đây là hình thức trá hình không để cho bà tuyên triệu Chung Duy Duy, xuống tay với Chung Duy Duy mà. Thật là con trai tốt bà nuôi, chỉ biết giúp người ngoài chen ép tính toán bà, trong lòng Vi Thái hậu thâm hận, nụ cười càng hòa ái hơn: "Nghe nói đêm qua bệ hạ ở tỉnh thất một mình với Chung đồng sử, cho đến tận nửa đêm canh ba?"

Đám cung phi lại xôn xao lẫn nữa, nhìn chằm chằm vào lưng Chung Duy Duy, hận không đốt ra được mấy cái lỗ cho nàng cho hả giận, Vi Nhu lại thật thà thật thật khóc nghẹn. Chỉ có Lữ Thần, từ đầu đến cuối đầu là về mặt xem kịch vui.

Khuôn mặt Trọng Hoa không có cảm xúc gì: "Chung Duy Duy đã chế ra một loại trà mới, trẫm định cầm đi tham gia đại hội đấu trà sang năm, chúng ta đã bại bởi Đông Lĩnh liên tiếp bốn năm, tuyệt đối không thể thua nữa. Chúng ta lúc đó là nói việc này."

Vi Thái hậu che miệng cười một tiếng: "Biết chuyện người nói là chính sự, không cần phải ngại. Người và nàng là đồng môn sư huynh muội lớn lên bên nhau, tình cảm không giống với những người khác, tiền đề cũng từng có ý thúc đẩy hôn sự hai người, nay tốt như vậy, ta làm chủ, phong nàng làm Đức phi, để cho nàng hầu hạ người! Cũng tốt hơn so với che che giấu giấu như vậy?"

Trọng Hoa nhún mày, lạnh lùng nói: "Chuyện này tuyệt đối không có khả năng! Nếu mẫu hậu thật muốn tốt vì nhi thần, sau này nhất định đừng nhắc đến chuyện này nữa."

Vi Thái hậu lấy làm kinh hãi: "Tại sao?"

Bởi vì Chung Duy Duy không muốn, bởi vì Chung Duy Duy coi thường hấn! Trọng Hoa căm hận, về mặt càng lạnh hơn: "Trẫm chỉ coi trọng nàng về mặt thiên phú trà đạo mà thôi. Cô gái này bướng bỉnh bất tuân, tâm tư không ở trong cung, ép nàng ở lại làm phi, đó là trẫm tự tìm tội cho mình chịu. Cho nàng xuất cung, chỉ sợ sẽ bị Đông Lĩnh đào đi ngay thôi, không bằng giữ lại làm nữ quan nội cung, có lẽ sẽ có trọng dụng."

Chúng cung phi lại thở phào nhẹ nhõm, còn tạm, còn tạm.

Dĩ nhiên Vi thái hậu không tin lời hấn, nhưng mà vì không để cho người khác nói nàng không đối xử tốt với Trọng Hoa, không thể làm gì khác hơn là giả vờ tin: "Vậy hãy để cho nàng chuyên tâm chế trà ngon, đổi một đồng sử tính tình dịu dàng tin cậy."

Trọng Hoa cũng làm bộ rất thành khẩn: "Ý kiến của mẫu hậu không tệ. Nhi tử cũng muốn nói với ngài đã lâu, Dương Tận Trung cuồng bạo vô lễ, tổn hại do roi cũng đã lâu chưa khỏi, đổi hấn đi, nếu không hầu hạ mẫu hậu trẻ mãi, chính là nhi tử bất hiếu. Còn nữa, bên ngoài có mấy người cũng thế..."

Vi Thái hậu giận dữ, đây là uy hiếp bà sao? Chỉ một Chung Duy Duy này, dĩ nhiên không đáng giá để bà đánh đổi nanh vuốt đã đào tạo sai khiến hơn hai mươi năm. Bà thở dài: "Dương Tận Trung ông ta không biết nói chuyện cho lắm, thật ra thì lòng dạ không xấu, trách thì trách ta quá lo cho bệ hạ, những lão thần bên ngoài kia, cũng là vì tốt cho bệ hạ..."

Trọng Hoa đã hiểu: "À, nếu thật như thế, vậy cũng không phải là không thể tha thứ được..."

Hai mẹ con này đặc biệt mưu mô, người tới ta đi, dò xét lẫn nhau, thương lượng với nhau, bên kia Chung Duy Duy và Tiền cô cô đi vào cửa Thanh Tâm điện, liền cùng thở phào nhẹ nhõm. Tiền cô cô khen ngợi Chung Duy Duy: "Tiểu Chung, lá gan người càng ngày càng lớn, thứ lời đó cũng dám nói. Ta vốn là muốn giúp người, kết quả cũng không kịp xuất thủ."

"Đó là ta không có cách nào, tự cứu, tự cứu thôi." Chung Duy Duy không hề gì, nàng đã sớm muốn nói những lời đó rồi, người làm mẹ, sao có thể thiên vị như vậy, việc này rất quá đáng.

Chủ yếu là Kỳ Vương đông phương Trọng Nghiệp còn không tốt bằng Trọng Hoa, đó là một kẻ ăn bám khiến người ta chán ghét, tâm thuật bất chính, muốn gì cũng không dám tự mình tranh thủ, chỉ dám kéo vấy mẹ ruột nũng nịu ăn vạ, không xứng làm hoàng đế.

Tiền cô cô than thở: "Lời người nói là đúng, hồi đó thiên vị đến không bài bản, vào lúc này lại không chút ngăn che, cảnh cáo bà ta một chút cũng tốt, nếu không bệ hạ thật là đáng thương."

Chung Duy Duy cũng không ngẩng đầu lên đi vào trong: "Lời này của cô cô sai rồi, bệ hạ tọa ỷ thiên hạ, hậu cung ba nghìn giai lệ cũng yêu thích hấn, có đáng thương thế nào đi nữa cũng không đến mức độ đó đâu."

Tiền cô cô bắt đầu đi thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Cảnh cáo (1)

Chung Duy Duy về phòng, tiểu cung nữ Thiêm Phúc còn chưa về, bởi vì còn chưa đến giờ cơm, nàng nghĩ rằng cô bé này ham chơi, cũng không quản nữa, tự cầm tiền đi tìm người ở phòng bếp nhỏ, chuẩn bị tiệc đón gió cho Tiễn cô cô.

Màu sắc thức ăn còn chưa hài lòng, Cát Tương Quân đã đến, sắc mặt nhợt nhạt đứng ở bên ngoài nhỏ giọng gọi nàng: "Tiểu Chung, muội ra đây."

Chung Duy Duy thấy sắc mặt nàng khó coi, vội vàng đi ra ngoài: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Cát Tương Quân nắm tay nàng, kéo nàng vào trong góc, rất cẩn thận thấp giọng nói: "Thiêm Phúc chết rồi."

Chung Duy Duy sợ hết hồn: "Đùa bậy gì thế?" Thấy vẻ bi thương và nước mắt trong mắt Cát Tương Quân, nhớ đến dáng vẻ hồn nhiên của Thiêm Phúc đêm qua lúc rời đi, nhất thời tim như bị đao cắt, nước mắt không khống chế được chảy ra.

Cát Tương Quân khăn trương nhìn xung quanh: "Ngàn vạn lần muội phải chịu đựng, không thể khóc lớn, rất nhiều người đang chờ bắt lỗi của muội đó."

Chung Duy Duy nhìn đến cả người run lẩy bẩy, giọng khàn khàn hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đêm qua không phải Thiêm Phúc đi ngủ chung với Thiêm Hi sao? Nghe Thiêm Hi nói, đêm qua hai người hàn huyên đến rất khuya mới ngủ, bởi vì sáng nay Thiêm Hi phải trực, rời giường rất sớm rồi đi, lúc đi Thiêm Phúc còn nói sợ mình ngủ quên mất, tri hoãn việc của muội, bảo Thiêm Hi trước khi đến giờ cơm trưa gọi nàng dậy. Thiêm Hi thấy sắp đến giờ, liền chạy về kêu Thiêm Phúc, ai ngờ Thiêm Phúc đã lạnh ngắt, móng tay bị tróc ra hết, không biết đã chịu bao nhiêu là tội." Cát Tương Quân chỉ nói cũng cảm thấy khó chịu, nghẹn ngào nói: "Tiểu cô nương tốt biết bao, làm sao đã..."

Chung Duy Duy chợt đứng dậy, đồ mắt sai bước đi về phía trước, Cát Tương Quân vội vàng đuổi theo kéo nàng lại: "Muội muốn làm gì? Muội lại muốn xung động sao? Muội chọc nổi ai chứ?"

Trong mắt Chung Duy Duy đầy vẻ dứt khoát: "Muội đi thăm nàng, muội không thể để cho nàng chết mà không rõ ràng, tỷ đừng kéo muội."

Cho dù chỉ là tiểu cung nữ bồi bạn mấy tháng, cũng nói nghĩa khí hăng hái như thế sao? Cát Tương Quân thần thờ buông tay ra, đứng ngăn người tại chỗ.

"Tiểu Chung đâu?" Tiễn cô cô đẩy nàng, nàng mới giật mình tỉnh lại, vẻ mặt có chút hốt hoảng nói: "Muội, muội ấy đi thăm Thiêm Phúc."

Tiền cô cô hung hăng trừng nàng: "Sao ngươi không cản nàng lại?"

Cát Tương Quân rù mắt, nhỏ giọng nói: "Ta kéo nàng lại không được, nàng không nghe ta khuyên bảo."

"Nếu như nàng xảy ra chuyện gì, ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ngươi." Tiễn cô cô xoay người rời đi.

Cát Tương Quân đứng tại chỗ ngây người rất lâu, lê bước chân đi về phía trước. Đột nhiên nghe được tiếng roi vang báo ngự giả về, nàng kích động quay đầu, chạy về phía Trọng Hoa, quỳ rạp xuống trước mặt hắn, run rẩy nói: "Bệ hạ, bệ hạ, ngài mau đi xem Chung đồng sử đi."

Trọng Hoa nhíu mày: "Xảy ra chuyện gì?"

Triệu Hoành Đồ đã nhận được tin tức, đến gần nhẹ giọng nói mấy câu, khuôn mặt Trọng Hoa u ám, bước nhanh đi về phía sau Thanh Tâm điện.

Sau Thanh Tâm điện trước kia là phòng trực Chung Duy Duy ở, đi xuống qua phòng trực một đoạn rất xa nữa mới là chỗ ở của Thiêm Hi.

Lúc này phòng đã bị vài trắng vây quanh, phó tổng quản Thanh Tâm điện Nghiêm Trữ dẫn theo mấy người đứng ở ngoài cửa, khuyên Chung Duy Duy hết lời: "Chung đồng sử, cung nhân bạo tề* không thể ở trong cung lâu, đây là quy củ, ta nhất định bảo bọn họ rón rén đưa nàng ta ra khỏi cung, rồi tìm cho nàng một mảnh đất tốt, làm cái quan tài tốt."

(Bạo tề: Chết bất đắc kỳ tử.)

Chung Duy Duy giống như không nghe thấy, khó chịu nhìn Thiêm Phúc đã chết, là nàng hại Thiêm Phúc, cô gái đáng yêu thế này, thậm chí còn chưa kịp lớn lên, không biết tại sao đã tiến đưa tính mạng.

Trọng Hoa đi tới cửa, Nghiêm Trữ vội vàng nghênh đón, bất an nói: "Chung đồng sử trọng tình cảm, lúc này đang hết sức đau lòng, nay lão nô đang khuyên nàng, rồi lại đem người ra khỏi cung."

Trọng Hoa ngăn hắn: "Người chết như thế nào?"

"Bị người bịt miệng mũi, nghẹt thở mà chết, từ thi thể cho thấy, hẳn là chết khoảng lúc canh năm. Khi đó cung nhân đi trực hết, chính là người tới ta đi, lúc bạn rón rén nhất, lại không thấy rõ mặt mũi, dễ hạ thù nhất." Lời Nghiêm Trữ còn chưa dứt, chỉ thấy Trọng Hoa đi về phía căn phòng đang đặt Thiêm Phúc,

bị dọa vội vàng đuổi theo.”Bệ hạ, bệ hạ, ngài không thể vào đó, bên trong không sạch sẽ, sẽ xúc phạm ngài.”

Trọng Hoa vốn chẳng để ý đến ông ta, giờ tay lên đẩy ông ta ra, sai bước vào phòng.

Người nghệt thở mà chết cũng thường không cảm được đại tiện tiểu tiện, mặc dù đám Thiêm Hi đã dọn dẹp qua cho Thiêm phúc, mùi trong phòng vẫn chưa dễ ngửi, Trọng Hoa mới đi vào liền gặp phải đã nhũ mầy, thật là khó cho Chung Duy Duy có khứu giác bén nhạy như vậy có thể chịu đựng lâu đến thế. Hắn đi tới sau lưng Chung Duy Duy, nhàn nhạt nói: “Về đi, trăm sẽ xử lý thích đáng chuyện này.”

Nghe được giọng nói của hắn, nước mắt Chung Duy Duy vừa mới nén được lại trào ra như bão, nàng nghẹn ngào thấp giọng nói: “Trước khi nàng đi còn lo buổi sáng ta không dậy nổi, ta cho nàng một túi bánh ngọt, nàng vui mừng lòng vòng tại chỗ, ta... Ta không nên để cho nàng đi... Là ta hại nàng.”

Nàng liều mạng cắn môi, cố sức nhịn để không khóc thành tiếng, nhìn đến cả người run lẩy bẩy, Trọng Hoa nhìn chăm chú bóng lưng đơn bạc của nàng, rất muốn ôm nàng vào trong ngực để an ủi, nhưng tay hắn vươn ra rất lâu, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng rơi vào trên vai Chung Duy Duy: “Không liên quan đến ngươi, không phải lỗi của ngươi.”

Chung Duy Duy dùng sức lắc đầu, không thốt lên một chữ nào. Không người nào có thể lĩnh hội cảm thụ của nàng giờ phút này, giống như cha mẹ người thân chết đi, Chung Mậu bệnh nặng sắp chết, Trọng Hoa đột nhiên phản bội nàng, nàng bị buộc vào cung, nàng vô cùng căm ghét sự nhỏ bé không biết làm gì của mình, tuyệt vọng không cam lòng nhưng chẳng thể làm gì.

Trọng Hoa nhũ mầy, hơi nóng nảy nói: “Đã nói với ngươi, trăm sẽ xử lý chuyện này thích đáng, cho nàng một công đạo, ngươi đây không tin trăm, xem thường trăm sao?” Không đợi Chung Duy Duy mở miệng, hắn liền gọi Tiền cô cô đi vào: “Mang nàng trở về ngay.”

Tiền cô cô vào trong, quyết kéo Chung Duy Duy đi bằng được.

Trọng Hoa sai người vén vải trắng đắp trên mặt Thiêm Phúc, tập trung tinh thần cẩn thận xem xét một lần, rồi nhìn tới nhìn lui trong phòng kỹ một lượt, khuôn mặt u ám phân phó Triệu Hoành Đồ: “Tra, độc sức mà tra cho ta! Bất kể tra đến chỗ nào, tra đến trên người ai, đều phải tra tới cùng!”

Triệu Hoành Đồ nhăn mặt khổ sở: “Bệ hạ, nếu như...” Nếu như tra đến Vạn An cung thì sao? Trong cung này người hận Chung Duy Duy nhất là những người gắn liền với Vi Thái hậu, Thiêm Phúc một tiểu cung nữ nho nhỏ có thể đắc tội ai chứ, nguyên do chết đi, chẳng qua là bởi vì có người muốn cảnh cáo Chung Duy Duy.

Trọng Hoa cả người tản ra sát khí: “Nếu như như thế nào? Bây giờ các nàng đã dám động đến thị nữ của nữ quan bên cạnh trăm, bước kế tiếp, có phải muốn động thủ với cả trăm hay không?”

Triệu Hoành Đồ không thể làm gì khác hơn nói: “Nô tỳ nhất định sẽ tra rõ chuyện này.”

Trọng Hoa nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, suy nghĩ một chút lại kêu hắn lại: “Đi xem vết thương của Tiểu Đường đã tốt chưa, nếu như đã tốt hơn nhiều, đón nàng vào cung ngay đi.”

Bên kia, Chung Duy Duy lấy tất cả số bạc mình đã cất giấu ra, cặp mắt sưng đỏ giao cho Tiền cô cô: “Đồ khâm liệm cho Thiêm Phúc phải tốt một chút, còn dư lại giao cho người nhà nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Cảnh cáo (2)

Chung Duy Duy nằm trên giường, chẳng muốn nhúc nhích một chút nào. trời đã tối hẳn, nàng cũng chẳng muốn đốt đèn, Tiền cô cô và Cát Tương Quân mấy lần đến gõ cửa, hỏi nàng có muốn ăn cơm không, có muốn các nàng ở cùng không, đều bị nàng từ chối, nàng chỉ muốn đợi một người.

Có người gõ cửa, nàng nhìn không được nói: “Ta không có ở đây.”

Người ngoài cửa im lặng một lát, lại gõ cửa lần nữa, tiếng gõ cửa vang lên từng hồi, giống như gió táp mưa sa, ồn ào làm người khác phiền lòng. Chung Duy Duy giống chim đã điều vui đầu vào trong chốn, tai không nghe lòng không phiền.

Lại qua một lúc lâu, cửa đột nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn, bị người đá văng từ bên ngoài, Chung Duy Duy sợ hết hồn, từ trong chốn thò đầu ra, chỉ thấy Trọng Hoa cả người tản ra khí lạnh cùng tức giận, đứng ở cửa nhìn thẳng vào nàng, ánh sáng của đèn lồng chiếu từ phía sau hắn, làm cho hắn trông thật cao lớn có khí thế.

Sau lưng hắn không có người đi theo, toàn bộ Thanh Tâm điện cũng hết sức yên ắng, giống như chỉ còn lại hai người bọn họ vậy.

Chung Duy Duy mặt mày liếc hắn một cái, ưỡn oai nói: “Xin bệ hạ thứ tội, vì thần có bệnh trong người, không thể đứng dậy nghênh giá.” Nàng không có tâm trạng cũng không có sức ứng phó hắn, chỗ nào mát mẻ thì đi chỗ đó đi.

“Hóa ra ngươi còn sống.” Trọng Hoa đi vào trong phòng, chân phải tùy ý móc về phía sau một cái, cửa liền đóng lại, ngăn cách căn phòng nhỏ với bên ngoài thành hai thế giới.

Chung Duy Duy không thích Trọng Hoa mang tới loại cảm giác bị áp bức này, nhũn nhũn: “Bệ hạ tìm thân, là có gì phân phó chăng?”

Trọng Hoa ngồi xuống mép giường của nàng, hờ hững nói: “Sợ ngươi nghĩ không thông rồi chết ngộp, đổi người khác làm đồng sử, nhưng không sai bảo chu đáo được như ngươi.”

Chung Duy Duy đột nhiên sinh ra một con tức giận: “Nếu ta chết rồi, chẳng lẽ bệ hạ không phải vui mừng hơn sao? Dù sao ngươi cũng hận ta thấu xương, chỉ mong sao ta không ổn. Ta chết rồi, đúng lúc tránh đề lại cho ngươi tiếng xấu sát hại đồng môn.”

Trọng Hoa lạnh lùng nhìn nàng chăm chú: “Lời này, nên nói ngược lại chứ nhỉ? Nếu trẫm chết rồi, ngươi hẳn rất vui mừng, dù sao ngươi hận trẫm tận xương.”

Chẳng lẽ nàng không nên nói sao? Trêu chọc nàng, lại dây dưa không rõ với nữ nhân khác, phản bội thì cũng phản bội đi, còn sống chết lôi kéo nàng không buông, quả nhiên không hổ là người làm hoàng đế, thấy một người yêu một người, còn có lý chẳng sợ, không hề biết xấu hổ.

Những hận ý đã chìm xuống trong lòng Chung Duy Duy rất lâu đều xông lên, không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn Trọng Hoa, trả đũa: “Bệ hạ thật là anh minh, lại có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấy ý nghĩ của vi thần.”

Tay lạnh như băng chính xác nắm lấy cổ tay nàng, giọng nói Trọng Hoa u ám khàn khàn của Trọng Hoa vang lên bên tai nàng: “Ngươi cảm thấy là trẫm hại chết Thiêm Phúc? Có phải ngươi cảm thấy, nếu không phải trẫm thế nào cũng phải giữ ngươi lại trong cung này, Thiêm Phúc cũng không đến nỗi bởi vì ngươi mà chết hay không?”

Nước mắt Chung Duy Duy lần nữa không khống chế được chảy ra, nàng không muốn nhắc tới chuyện lúc trước, ra về mình có nhiều nhớ nhung, lại bị hần cười nhạo tổn thương, cho nên chỉ có thể nói chuyện Thiêm Phúc: “Ta làm sao lại không biết xấu hổ, ấy mà còn đến nỗi đẩy sai lầm của mình lên trên người khác được.”

Vốn chính là nàng không bảo vệ Thiêm Phúc tốt, nàng có quyết tâm và ý nghĩ đấu tranh cùng đám người Vi Thái hậu, nhưng không ngờ tới người bên cạnh nàng sẽ vì vậy mà bị liên lụy, chẳng những không nhắc nhở bảo vệ Thiêm Phúc, còn chủ động để Thiêm Phúc ra ngoài, đưa thân vào trong nguy hiểm.

“Dù là ngươi trách trẫm, cũng đâu trách lầm.” Trọng Hoa thấp giọng nói: “Vốn cũng là trẫm hoàng đế vô năng này, mới có thể để trong cung rồi loạn như vậy, mới sẽ liên lụy đến ngươi, mới có thể để cho trong mắt những người này chỉ có Vi thị, Lữ thị, mà chẳng có hoàng đế.”

Giọng của hần vừa đau khổ vừa tự giễu, Chung Duy Duy chưa từng thấy Trọng Hoa như vậy, ở trong mắt trong lòng nàng, từ trước đến giờ Trọng Hoa đều làm việc vừa nhanh vừa tốt, tính tình mạnh mẽ quả quyết, kiêu ngạo lại bá đạo. Còn nữa, nàng không có nghe lầm chứ? hần lại còn nói, bởi vì hần vô năng, cho nên liên lụy nàng?

Là mặt trời mọc lên từ phía Tây? Hay là trên trời rơi xuống mưa đỏ? Chung Duy Duy ngồi thẳng người, đến gần quan sát Trọng Hoa, chẳng lẽ là bởi vì không đốt đèn, trong phòng cũng không có người khác, cho nên hần mới dám nói lời này? Nàng có loại cảm giác là lạ, không nhìn được nói: “Ta đang nằm mơ sao? Bệ hạ có thể để cho ta ở lại làm việc giúp ngài, đó là ân thưởng của trời cao, ta nên cảm kích đến rơi nước mắt mới đúng, sao lại là liên lụy được?”

Trọng Hoa rũ mắt không nói một lời, cái tay vẫn siết chặt cổ tay nàng bỗng nhiên nói lỏng.

Chung Duy Duy có chút hối hận, nhưng nghĩ đến những chuyện hần làm với nàng trước kia, không nhìn được vẫn hận hần, chẳng qua là những lời khó nghe lại chẳng nói ra được nữa, liền thở gấp lùi vào bên giường. Hần giả bộ đáng thương thế nào đi nữa, nàng cũng sẽ không đồng tình hần, tha thứ cho hần, giữa bọn họ chỉ có thể làm đồng môn, chỉ có thể làm vua tôi, đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất nàng có thể làm được.

Trọng Hoa yên lặng chốc lát, thấp giọng nói: “Chuyện Thiêm Phúc, trẫm sẽ tự cho ngươi một câu trả lời. Nếu ngươi là nữ quan ngự tiền của trẫm, trừ trẫm, người khác không một ai được động vào ngươi, đây là sự cam đoan của trẫm với ngươi. Ngoài ra, hôm nay những lời ngươi nói ở Vạn An cung, trẫm tâm lĩnh.” Trừ A ty và Hứa Cập Tri đã chết ra, chẳng có bất kỳ người nào, sẽ đau lòng hần như vậy, bất bình giùm hần, dám lấy thân hình nhỏ bé chống lại cường quyền.

Chung Duy Duy bĩu môi: “Bệ hạ không cần suy nghĩ nhiều, thân chỉ là vì tự vệ mà thôi.” Nói xong thậm tự cảm thấy rất thoải mái, chính là như thế! Trước kia Trọng Hoa sẽ thường xuyên làm như vậy, ra về nàng tự mình đa tình lắm vậy, hôm nay rốt cuộc nàng cũng trả thù được một lần! Sau này nhất định phải thường xuyên làm như vậy!

Trọng Hoa lại không giữ tính khí ra, mà là lặng lẽ ngồi cùng nàng rất lâu, Chung Duy Duy nằm vật xuống, uể oải nói: “Vi thần ốm yếu thân thể không lành lặn, không ngủ nữa thì chết mất, mời bệ hạ về đi.”

“Tin rằng ngươi cũng biết, mấy ngày nữa, có một người đối với ta mà nói rất quan trọng sẽ vào cung.” Rốt cuộc Trọng Hoa mở miệng, giọng điệu rất là cẩn thận, tựa hồ còn mang theo chút mong đợi: “Chung Duy Duy, trẫm cho ngươi một cơ hội, ngươi có thể hỏi trẫm một vấn đề.”

Người đối với hần mà nói rất quan trọng? Trong lòng Chung Duy Duy vừa đau vừa vừa chát, không nói rõ mùi vị gì.

“Nói gì đều được sao?” Trục giác cho Chung Duy Duy biết Trọng Hoa hy vọng nàng hỏi chuyện về một nữ nhân, chuyện này cũng là chuyện nàng muốn hỏi nhất, tại sao hắn lại không quan tâm tình cảm nhiều năm phân bội nàng, nữ nhân kia là ai, tốt hơn nàng chỗ nào? Hắn lôi kéo không thả nàng đi như vậy rốt cuộc là muốn thế nào?

Trọng Hoa nói: “Ta sẽ tận lực.”

Cái gì gọi là tận lực? Chung Duy Duy đột nhiên cảm thấy rất không có ý nghĩa, nàng tận mắt nhìn thấy, hỏi chẳng qua là tự mình chịu nhục, còn sẽ bại lộ nhược điểm và bí mật của nàng. Dù là đã thua, cũng phải thua cho đẹp cho tôn nghiêm, khinh thường lớn nhất chính là không quan tâm. Nàng hỏi hắn: “Xin hỏi bệ hạ lúc nào mới chịu để thần xuất cung?”

Trọng Hoa chợt ngẩng đầu lên nhìn nàng, hình như rất là thất vọng, rất là khổ sở, rất là bất ngờ với vấn đề của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Cảnh cáo (3)

Nàng muốn chính là hiệu quả như thế này! Chung Duy Duy cho mình đường lên tiếng, giọng điệu càng lợi là hơn: “Tuy nói vì thần đã đáp ứng sẽ giúp bệ hạ, nhưng tuổi tác vì thần cũng không nhỏ, nhốt ở hậu cung quá lâu, sẽ làm lỡ thì. Mai sau quá già, không ai muốn, vậy có thể làm sao đây?”

Trên người Trọng Hoa tỏa ra từng cơn khí lạnh, hắn càng mất hứng, thì Chung Duy Duy càng cao hứng.

Thiên Phúc chết ngoài ý muốn, những thống khổ tình địch sắp vào cung mang tới cho nàng đã giảm đôi chút, nàng càng nói càng dễ chịu: “Mặc dù trước kia bệ hạ đã hứa với thần, nói bảo thần làm việc mấy năm cho ngài sẽ để cho thần đi, nhưng mà dù sao ngài cũng phải nói rõ rốt cuộc là mấy năm. Nếu không trong lòng vì thần không yên, lúc làm việc cũng không có triển vọng gì.”

Trọng Hoa tự giễu cười một tiếng, là hắn lại quên, nàng đối đãi nhiệt tình nói nghĩa khí, cũng không chỉ là với một mình hắn. Nàng không thích Vi Thái hậu đối xử không tốt với hắn, cũng chẳng thích Cát Tương Quân chịu thiệt thòi, Thiên Phúc vô tội bỏ mình.

Nhưng mà không sao, năm tháng dài như vậy, cuộc sống trong cung âm thầm nhàm chán thế này, sao chỉ có thể một mình hắn cô độc mà đi được? Nàng ở bên hắn lâu hơn, vậy cho dù là hành hạ, dù sao cũng khá hơn một chút so với cái xác biết đi. Hắn đứng dậy, nhàn nhạt nói: “Nếu như đã hỏi, thế thì trẫm sẽ cho người câu trả lời rõ ràng.”

Chung Duy Duy khấn trương nín thở.

Giọng nói Trọng Hoa hết sức lạnh nhạt: “Người hãy nghe cho kỹ, ngay lúc này trở đi, mỗi lần người làm một chuyện khiến trẫm hài lòng, thì có thể rời đi trước thời hạn một năm. Mười chuyện là mười năm, hai mươi chuyện chính là hai mươi năm, đại sự có thể xem tình hình tính là năm năm hoặc nhiều hơn.”

Chung Duy Duy bẻ ngón tay tính rất lâu, cũng không tính rõ là làm bao nhiêu chuyện, muốn nhảy xuống giường đốt nến lên, lấy giấy bút vẽ những vòng chấm để tính từ từ, lại cảm thấy mất thể diện quá, dứt khoát nói: “Xin bệ hạ thứ cho thần ngu dốt, thần nghe không rõ.”

“Sớm biết người nghe không hiểu mà.” Trong giọng nói của Trọng Hoa có ý cười nhạo trắng trợn: “Ví dụ, thời hạn phục dịch của nữ quan trong cung là ba mươi năm, vậy người làm đủ chuyện của ba mươi năm, ngay hôm đó liền có thể rời cung. Cho dù làm xong những chuyện này chỉ trong vòng một ngày, cũng có thể rời đi ngay lập tức.”

Chung Duy Duy không dám tin: “Bảo đảm thân thể an toàn chứ?” Nếu không giống như lần trước vậy, nàng mới chạy khỏi Thanh Tâm điện, Vi Thái hậu liền phái người chờ bắt nàng ở bên ngoài thì sao?

“Bảo đảm thân thể an toàn.” Trọng Hoa nói rất chắc chắn: “Tiền thưởng phong phú đã hứa lúc trước cũng sẽ thực hiện.”

Chung Duy Duy rốt cuộc đã mở lòng thêm một chút: “Thế thì, lần sau trước khi bệ hạ phân phó thần làm việc, vì thần có thể hỏi trước chuyện này đáng giá mấy năm hay không?”

“Dĩ nhiên có thể.” Trọng Hoa mất hứng: “Người xem trẫm là ai hả? Kẻ lừa bịp? Đó là việc thiên tử làm sao?”

Chung Duy Duy dè dặt hỏi: “Có tính bụng trả rót nước gì đó hay không?”

Trọng Hoa không nói lời nào, lạnh như băng nhìn nàng, Chung Duy Duy bủi môi: “Vi thần cung tiễn bệ hạ, thỉnh bệ hạ nghỉ ngơi sớm, long thể mới có thể khỏe mạnh.”

Quả nhiên là nàng không hề sợ hắn. Trọng Hoa bị nàng chọc giận đến cười, hận không thể xóc chần lên dạy dỗ nàng một trận, nếu không những tức giận cuồng ngược kia trong lòng hắn thật là không có chỗ trút.

Chung Duy Duy hoàn toàn không chú ý đến sự biến hóa tâm trạng của Trọng Hoa, nàng chuyên chú vạch đầu ngón tay mình, đọc ra tiếng:”Thời hạn phục dịch ba mươi năm, nếu như là chuyện có giá một năm, vậy chính là ba mươi chuyện... Nếu như là chuyện lớn có giá năm năm, như vậy thì chỉ cần làm sáu chuyện...”

Trong mắt Trọng Hoa thoáng qua một tia xảo quyệt, xoay người bước nhanh ra ngoài. Hẳn đúng là nói thời hạn phục dịch của nữ quan trong cung, cũng chưa nói thời hạn phục dịch Chung Duy Duy nàng là bao nhiêu năm. Tạm thời để cho nàng tính từ từ thế đi, đêm dài đằng đẳng, dù sao cũng phải tìm chút chuyện cho nàng làm.

Đã có lời hứa này của Trọng Hoa, Chung Duy Duy tính đi tính lại nhiều lần mình cần làm bao nhiêu chuyện cho Trọng Hoa, ảo tưởng rằng bản thân năm thứ hai, thứ ba là có thể xuất cung, cuối cùng không vướng mắc về cái chết của Thiêm Phúc, chuyện tình địch vào cung nữa, dần dần ngủ thiếp đi.

Trọng Hoa ngồi phê tấu chương dưới đèn, Lý An Nhân đi tới, nhẹ giọng nói:”Bệ hạ, trong phòng Chung đồng sử không có tiếng gì nữa, chắc là đã ngủ rồi.” Rồi thấp giọng nói tiếp:”Theo phân phó của ngài, Dương Tần Trung không sống đến sáng sớm ngày mai.”

Trọng Hoa hài lòng buông bút xuống, đứng dậy đuổi người:”Hầu hạ trầm đi ngủ.”

Người trực hôm nay là Cát Tương Quân, Cát Tương Quân dẫn người tiến lên nghênh đón, hết sức cung kính, làm hết bốn phận hầu hạ Trọng Hoa đi ngủ, đánh bạo hỏi Trọng Hoa:”Bệ hạ, Chung đồng sử nàng không khó chịu như trước nữa chứ?”

Về mặt Trọng Hoa lạnh nhạt “ừ” một tiếng, nàng vui mừng, kích động muốn nói thêm mấy câu với Trọng Hoa, Trọng Hoa đã đi đến mép giường nằm xuống, nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ.

Cho Cát Tương Quân mượn mười lá gan, nàng cũng chẳng dám quấy rầy Trọng Hoa nữa, nàng tịch mịch nhét chân vào giúp Trọng Hoa, buông màn xuống, yên lặng lui ra ngoài.

Một tiểu cung nữ đi tới, nhẹ giọng nói:”Cát Thượng tẩm, Tiền Thượng tẩm mời ngài qua đó ăn bữa khuya, không trì hoãn ngài lâu đâu.”

Cát Tương Quân nhú mày, không tự nhiên nói:”Ta đang trực, không thể tự ý rời cương vị, cô cô cũng không phải không biết. Nếu bệ hạ trách tội, vậy phải làm thế nào?”

“Vâng.” Tiểu cung nữ cúi đầu lui ra, tay giấu trong tay áo của Cát Tương Quân nắm chặt thành nắm, hơi tức giận nói với cung nhân bên cạnh:”Không biết Tiền cô cô nghĩ như thế nào, nhắc tới cũng là người già có tuổi rồi, có chuyện gì gấp đi chẳng nữa, cũng phải nói nhân lúc rảnh rồi.”

Cung nhân hùa theo mấy tiếng mợ hồ không rõ, tâm trạng Cát Tương Quân càng tệ hại hơn, nàng rất rõ Tiền cô cô tìm nàng làm gì, là vì Chung Duy Duy, nhưng nàng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, nàng không thể đi.

“Tiểu Cát.” Giọng của Tiền cô cô chợt vang lên từ sau lưng nàng, Cát Tương Quân bị dọa không nhẹ, hơi kinh hoảng nói:”Cô cô, sao ngài tới đây? Đêm cũng đã khuya thế rồi, ngài không nghỉ ngơi sao?”

Tiền cô cô uy nghiêm nói:”Vốn muốn gọi ngươi ăn khuya, ngươi đang trực, ta cũng không tiện làm phiền ngươi lâu, thì nói mấy câu với ngươi ở bên ngoài vậy, ngươi ra ngoài đi.”

Cát Tương Quân không muốn đi:”Là có việc gấp sao?”

Tiền cô cô lạnh lùng nói:”Là việc gấp, nếu ngươi không ra ngoài, ta nói ngay tại đây.”

Cát Tương Quân vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, cẩn thận tìm một góc xó xinh yên tĩnh:”Cô cô ngài có chuyện gì?”

Tiền cô cô nói:”Chuyện mấy ngày nay ngươi làm, ta cũng đã biết. Thừa dịp chưa tạo thành tổn hại lớn, ngươi mau chóng thu tay lại, ngàn vạn lần đừng hại người hại mình, chỗ lùi cũng không để lại.”

Khuôn mặt Cát Tương Quân vì giận đỏ rần lên:”Ta đã làm gì? Ta đã làm gì? Cô cô ngươi nói rõ ràng, nếu không ta không phục!”

Ánh mắt Tiền cô cô sắc bén lạnh nhạt:”Đừng tưởng rằng Tiểu Chung không nói thì nàng là cô ngọc. Tha thứ cho ngươi dễ dàng, là bởi vì còn xem ngươi là bằng hữu, chịu giúp ngươi, đó là bởi vì nàng trọng tình nghĩa. Nếu ngươi không nghe lời ta, sớm muộn rồi sẽ chết.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Cảnh cáo (4)

Cặp mắt Cát Tương Quân ứng đáp:”Là Tiểu Chung nói với ngươi?”

Tiền cô cô khẽ hất cằm:”Ngươi nghĩ, Tiểu Chung sẽ ở sau lưng ngươi nói những lời này? Nếu như nàng biết việc này, ta cũng sẽ không nhúng tay vào. Ngươi cho là tại sao ta phải quay về cung? Chẳng lẽ ta không sống nổi ở bên ngoài à?”

Cát Tương Quân nghĩ đến một khả năng đáng sợ, nhưng vẫn không chịu tin:”Chẳng lẽ không phải là bệ hạ cần ngươi giúp một tay ư?”

Tiền cô cô nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại:”Đúng là bệ hạ cần ta giúp đỡ, chỉ là không phải là vì chính hần, mà là vì Tiểu Chung. Ngươi cho là ngươi làm ra loại chuyện đó, rồi chạy ra ngoài nhận sai với bệ hạ là xong rồi sao? Chẳng phải, hần không đuổi ngươi, là bởi vì không muốn khiến cho Tiểu Chung đau lòng, bảo ta quay về cung, là bởi vì không tin tưởng ngươi nữa. Ngươi còn muốn tìm chỗ chết nữa sao?”

Bệ hạ đã biết! Hần không tin nàng nữa! Hần rất ghét nàng! Sắc mặt Cát Tương Quân trắng bệch trong nháy mắt, chút may mắn còn sống kia cũng biến thành tuyệt vọng và sợ hãi, hai chân nàng mềm nhũn, quỵ rạp xuống trước mặt Tiền cô cô, khóc nức nở thành tiếng:”Cô cô, cô cô tốt, xin ngài tha cho ta, ta sai rồi, ta đã bị quý mề hoặc đầu óc, ta chưa từng nghĩ sẽ hại nàng, nếu không ta cũng sẽ chẳng chủ động tìm bệ hạ nhận tội, ta chỉ là, ta chỉ là...”

Nàng ta không nói nên lời, vừa xấu hổ vừa hổ thẹn mà khóc, chỉ là nàng quá thích bệ hạ, cho nên mới không khống chế được đồ mắt ghen tị với Chung Duy Duy. Thật ra nàng cũng không xấu xa triệt để như vậy, mỗi lần làm loại chuyện đó, nàng cũng rất hối hận, muốn bù đắp, nhưng lần kế lại sẽ không nhận được. Nàng nghẹn ngào nói:”Trước kia, những việc ta làm đều là thật lòng.”

“Nếu không ngươi nghĩ rằng ngươi còn có thể ở lại chỗ này?” Tiền cô cô mềm lòng:”Nhìn vào tình cảm năm xưa, ta đã nói hết rồi, ngươi tự bảo trọng.”

Tiền cô cô đứng dậy rồi đi, Cát Tương Quân nhét khăn tay vào trong miệng cắn, nhìn đến toàn thân run lẩy bẩy. Nhìn được thì ở lại, không nhìn được thì rời đi, nàng phải nhìn, nếu không, cho dù chỉ là ngửa mặt ở xa xa ngắm nhìn bệ hạ, cũng là một mong tưởng hảo huyền.

Đêm đã rất khuya, toàn bộ hoàng cung lại mới vừa bắt đầu sinh động. Ngày thường rất nhiều chuyện người khác không được thấy, có thể làm ở trong đêm khuya.

Trong Vạn An cung, Vi Nhu mắt lim dim buồn ngủ đánh ngáp:”Cô cô sao lại kêu ta tới vào giờ này? Có chuyện gì không thể đợi ngày mai rồi nói sao? Ta buồn ngủ chết...”

“Ba”, trên mặt nàng bị Vi Thái hậu bạt một bạt tai, đánh cho nàng tỉnh hẳn, vừa sợ vừa hoảng che mặt:”Sao cô cô lại đánh ta? Ta đã làm gì sai?”

Khuôn mặt Vi Thái hậu dữ tợn ép sát nàng:”Ngu xuẩn, ai bảo ngươi động thủ với tiểu cung nữ đó? Ngươi có biết, bởi vì tiểu cung nữ kia chết, Dương Tần Trung mới vừa rồi cũng chết rồi không?”

Vết thương Dương Tần Trung vốn cũng đã sắp lành, kết quả vào lúc nửa đêm dậy đi nhà xí, lại có thể té nhào, đầu ngâm ở trong bồn cầu mở mắt chết ngộp. Biết rõ là chết rất kỳ hoặc, nhưng không để lại chút dấu vết nào, việc này chẳng lẽ không phải là Trọng Hoa sai khiến mười ba vệ làm sao?

Một tiểu cung nữ nhỏ nhỏ chẳng đáng tiền, nhưng nàng phải dùng một Đại tổng quản khổ cực đào tạo mấy chục năm để đổi, Vi Thái hậu càng nghĩ càng giận, lại nhéo mạnh Vi Nhu:”Còn dám tự chủ trương phạm lỗi ngớ ngẩn, thì rút về nhà ngay đi, đổi em gái ngươi đến đây.”

Vi Nhu khóc toáng lên:”Con không có? Con nào ngu xuẩn như vậy? Thà làm đau khổ một tiểu cung nữ không liên quan như thế, để cho biểu ca ghét ta hận ta, còn không bằng ta trực tiếp giết Chung Duy Duy luôn cho rồi.”

Lời này có chút đạo lý, Vi Thái Hậu tỏ vẻ hoài nghi:”Không phải là ngươi thật chứ?”

“Không phải là ta thật mà, không tin người hỏi người hầu bên cạnh ta, xem trong bọn họ ai đã giúp ta làm việc này.”

Trước mặt Vi Nhu chợt hiện ra một khuôn mặt mình mị hào hứng, giận đến mức cắn răng nghiến lợi:”Nhất định là Lữ Thuần đồ âm hiểm ác độc xấu xa này, nàng ta cố ý khích bác ly gián, khiến cho bệ hạ hoài nghi chúng ta! Nàng ta tự cho là mình thừa sủng trước, lại ở Tây Thúy cung nên dám không xem chúng ta ra gì, ngài phải cho cô cháu hai nàng một bài học!”

Có đạo lý! Vi Thái hậu hí híp mắt:”Đồ ác độc xấu xa, muốn làm hoàng hậu đến điên rồi... Đưa tới rồi mà không đáp lại cũng vô lễ, chờ mà xem!”

Phó Tổng quản Vạn An cung Lý Hiếu Thọ đi vào, nhỏ giọng bẩm báo:”Bây giờ Lữ Thái quý phi đã qua bên Tây Thúy cung, bàn âm mưu riêng với Lữ Hiền phi. Nương nương có muốn đi chặn bà ta lại, bắt ngay tại chỗ chăng?”

Vi Thái hậu nham hiểm nhếch khóe môi:”Bãi giá Tây Thúy cung!”

Trong Tây Thúy cung, Lữ Thuần và Lữ Thái quý phi ngồi dưới ánh đèn u ám, hai cái đầu chạm vào nhau, nhỏ giọng nói đến cái chết của Thiêm Phúc.

“Nghe nói là bị người bịt miệng mũi, nghẹt thở mà chết.” Ngón tay Lữ Thái quý phi chỉ về phía Vạn An cung:”Ta nghĩ là các nàng làm.”

Lữ Thuần lắc đầu:”Cháu nghĩ không phải đâu. Sở dĩ Thái hậu căm ghét bậc bề hạ, là bởi vì bệ hạ không chịu nghe bà ta thao túng. Bà ta sẽ mạo hiểm giết chết Chung Duy Duy, nhưng sẽ không mạo hiểm như vậy giết chết một tiểu nha đầu, bởi vì chẳng đáng giá.”

Lữ Thái quý phi mỉm cười:”Thái hậu không làm, Vi Nhu thì không chắc. Nàng ta hận Chung Duy Duy muốn chết, một lòng cho rằng là Chung Duy Duy phá hỏng chuyện tốt của nàng ta, giết gà dọa khỉ, cảnh cáo Chung Duy Duy cũng là việc có thể.”

Lữ Thuần nói:”Bất kể có phải là các nàng hay không, chúng ta cần thận một chút, chớ bị người nắm được cán hoặc là gài tang vật hãm hại...”

Lữ Thái quý phi vô cùng tán đồng, đang muốn đứng dậy cáo từ, chỉ thấy cung nhân kinh hoàng lúng túng chạy tới:”Không ổn rồi, nương nương, Thái hậu nương nương dẫn theo người chặn cửa Tây Thủy cung!”

“Mau tìm một chỗ tránh cho ta!” Lữ Thái quý phi biến sắc, trong cung đêm đến là khóa cửa, cũng không cho phép người khác đi lại tùy tiện, đêm khuya bà chạy đến gặp riêng Lữ Thuần, nhìn qua chính là động cơ không thuần khiết, đang âm mưu làm chuyện xấu.

Lữ Thuần bình tĩnh đi lên giường nằm:”Tránh cái gì chứ? Rõ ràng là bà ta nắm chắc rồi mới tới bắt chúng ta, tránh không thoát. Cứ nói cháu bị bệnh cấp tính, cô cô đến thăm cháu, như vậy thì coi như là phạm cung quy, cũng không đến nỗi phạt nặng.”

Lữ Thái quý rất nhanh tỉnh táo lại, cùng giúp Lữ Thuần bố trí hiện trường, nắm chắc thời gian xấu chuối lời khai.

Vì Thái hậu dẫn một đám cung nhân hùng hổ xông vào, thấy Lữ Thái quý phi và Lữ Thuần làm bộ làm tịch trong phòng, cười lạnh một tiếng:”Thế này là thế nào? Nửa đêm canh ba lặng lẽ đóng cửa ở trong phòng âm mưu cái gì? Là bởi vì làm chuyện trái lương tâm sao?”

Lữ Thuần có vẻ bệnh giùng giàng hành lễ với bà:”Thái hậu nương nương, đều là lỗi của người bên cạnh ta, bệnh của ta tới quá nhanh, trong chốc lát không mời được Thái y, các nàng bị dọa sợ, chạy đi mời Lữ Thái quý phi đến, Thái quý phi cũng là lo cho ta nên mới tới đây, cũng chẳng phải là âm mưu gì cả.”

Vì Thái hậu cười nhạt:”Bị bệnh thật khéo, bôn cung mang thái y đến cho ngươi! Người đâu, chẩn bệnh cho Hiền phi!”

Trương thái y trung thành với Vì Thái hậu lập tức tiến lên, Lữ Thuần không kịp chuẩn bị, mặt trắng bệch, tro mắt nhìn Trương Thái y chẩn mạch xem bệnh cho nàng, rồi tuyên bố trước mặt mọi người:”Hiền phi nương nương thân thể khỏe mạnh, không có gì đáng...”

“A, đầu ta thật là đau!” Nàng nhanh trí hét lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh, Lữ Thái quý phi vòng vòng quanh quanh gấp như con kiến đang trên chảo nóng, thấy vậy lập tức mạnh mẽ nhào đến:”Cứu mạng đi, cứu mạng đi...”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cảnh cáo(5)

“Cộc cộc cộc, cộc cộc cộc” Chung Duy Duy bị một tràng tiếng đập cửa làm giật mình tỉnh lại, nàng đánh ngáp, theo thói quen hỏi:”Thiên Phúc, bên ngoài xảy ra chuyện gì...” Lời còn chưa dứt, liền nghĩ Thiên Phúc đã không còn, vì vậy ánh mắt đau xót, rơi lệ.

Mồ mồ khoác áo xuống giường, mở cửa ra một khe hở nhìn ra phía ngoài, nghe được giọng nói không rõ từ bên ngoài truyền tới:”Thái hậu nương nương có việc gấp, mời bệ hạ nhanh chóng đến Tây Thủy cung một chuyện...”

Trừ giọng nói này ra, còn có một giọng nói the thé kêu to:”Bệ hạ cứu mạng, bệ hạ cứu mạng, Hiền phi nương nương xảy ra chuyện lớn...”

Chuyện gì lộn xộn thế, Chung Duy Duy cau mày, có lòng đi ra ngoài hỏi tình hình, lại lo lắng sẽ chạm mặt với Trọng Hoa. Nàng nhìn về phía tấm điện của Trọng Hoa, bên trong vừa mới lên đèn, nghĩ đến dù gì đi nữa cũng không nhanh như vậy, nàng chạy ra ngoài, tóm lấy một tiểu hoạn quan:”Chuyện gì xảy ra?”

Tiểu hoạn quan lời ít ý nhiều nói chuyện đã xảy ra cho nàng nghe:”Ban đêm Hiền phi nương nương bị bệnh cấp tính, Lữ Thái quý phi đi thăm, bị Thái hậu nương nương chặn ở Tây Thủy cung, muốn trị tội các nàng đêm khuya tư hội mật mưu.”

Chung Duy Duy ngời được mùi âm mưu nồng nặc, ban ngày Lữ Thuần còn rạng rỡ xinh đẹp nhìn nàng cười nhạo kia mà, đột nhiên nửa đêm liền bị bệnh cấp tính, bị bệnh cấp tính không đi tìm thái y, lại muốn tìm Lữ Thái quý phi.

Vì Thái hậu lại kỳ lạ hơn, không biết tại sao chạy đi bắt tư hội mật mưu gì đó, người ta là cô cháu, cũng chẳng phải là cô nam quả nữ gì kia.

Đội đã... Thiên Phúc mới chết, các nàng liền gây ra một màn kịch hay thế này, chẳng lẽ là có liên quan đến chuyện này?

Chung Duy Duy nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hai cung nhân đến báo tin kia, hận không thể xông tới bắt bọn hắn lại đánh cho một trận, rốt cuộc là ai làm? Là ai giết Thiên Phúc vô tội?

“Bệ hạ bệ hạ...” Hai cung nhân báo tin kia hô to lên, Chung Duy Duy vừa quay đầu lại, thấy Trọng Hoa ăn mặc chỉnh tề về mặt lạnh lùng đi về phía nàng. Tránh là không tránh khỏi, nàng hành lễ theo quy củ:”Thỉnh an với bệ hạ.”

Giày ống của Trọng Hoa hơi dừng ở trước mặt nàng, nàng cho là hắn sẽ nói gì đó, có lẽ sẽ bảo nàng cùng đi tìm kết quả gì đó, nhưng hắn chẳng nói câu nào, trực tiếp đi trước mặt nàng.

Chung Duy Duy không cam lòng, loại chuyện bí mật trong cung này vốn nên cho đồng sử là nàng đi theo ghi chép chứ nhỉ, nàng tự động đứng dậy đuổi theo:”Bệ hạ...”

Trọng Hoa như là không nghe thấy, tự lên long liễn, vỗ vào tay vịn, cung nhân nâng long liễn lên, đi ra ngoài thật nhanh.

Chung Duy Duy chạy không được mấy bước liền bị rút lại, đuổi cũng không đuổi kịp, giận đến giậm chân, đồng sử nắm giữ ghi chép chuyện thường ngày trong cung, hẳn dựa vào gì không để cho nàng đi? Vốn là muốn mặt dày mày dạn theo sau, rồi nghĩ đến Thiêm Phúc chột mắt mạng, lại tự giác lui về phòng, nằm ở trên giường mở mắt đến trời sáng.

Trọng Hoa vẫn chưa về, nàng không ngủ được, liền chạy ra ngoài hỏi thăm tin tức, Tiền cô cô đang ăn điểm tâm, thấy nàng đến liền bảo người mang đĩa đến cho nàng:”Một mình ăn cơm quá quanh què, sau này ngươi cũng dời đến đây ăn điểm tâm chung với ta đi.”

Chung duy duy không có hứng ăn uống:”Bệ hạ đã từ Tây Thụy cung đi thẳng Chiêu Nhân cung rồi ư?”

Tiền cô cô kinh ngạc nói:”Chẳng lẽ ngươi không biết? Ngươi còn là đồng sử hay không thế? Hành tung của bệ hạ chẳng lẽ ngươi không nên biết nhất sao?”

Chung Duy Duy bị câu này kích động không nhẹ, vỗ miệng hàm hồ nói không rõ:”Lại không có người nào nói cho ta! Chẳng phải là ta đang hỏi đây sao?”

Tiền cô cô nhủ mảy:”Chẳng lẽ đêm qua ngươi không đi theo? Rõ ràng ta thấy ngươi thức rồi mà. Chẳng may bệ hạ ngủ lại Tây Thụy cung thì sao? Không có ghi chép thì làm sao?”

Chung Duy Duy bị đâm trúng chỗ giấu kín nhất, về chút lo âu người khác không nhận ra kia, rất xấu hổ lại rất căm giận mình, cúi đầu nhàn nhạt nói:”Bệ hạ không cho phép ta đi. Ngủ lại Tây Thụy cung cũng chẳng sao, ta sẽ cho người bổ sung đầy đủ.”

Tiền cô cô buông đĩa xuống dạy dỗ nàng:”Không phải ta nói ngươi đâu, Tiểu Chung. Thái độ này của ngươi khác một trời một vực so với lúc trước hầu hạ tiên đế. Cái gì gọi là bệ hạ không cho phép ngươi đi? Bệ hạ bảo người khác cản ngươi à? Ngươi vốn là nên theo sau, đó là chức trách của ngươi! Còn nữa cái gì gọi là bảo người bổ sung đầy đủ? Loại chuyện này là phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe mới chắc chắn chứ? Ngươi tìm ai bổ sung? Hiền phi? Bệ hạ? Người bên cạnh Hiền phi? Hay là người bên cạnh bệ hạ? Chẳng may, lẫn lộn huyết mạch hoàng gia thì làm như thế nào?”

Vốn trong lòng Chung Duy Duy còn tức, lại bị những lời này của Tiền cô cô khiến cho lửa giận bốc lên ba trượng, thờ phỉ phò đẩy chén đĩa ra:”Ta không ăn! Hẳn là thiên tử, hẳn muốn làm gì thì làm, ai có thể quản hắn được? Hỏi những người khác không chắc chắn, ta hỏi chính hắn! Như vậy cuối cùng có thể coi như là làm hết bổn phận rồi chứ?”

Rốt cuộc vẫn là không nhịn được ghen thù chứ gì? Sáng sớm chạy tới đây, chẳng phải là muốn biết bệ hạ có ngủ lại với sủng hạnh Hiền phi hay không thôi sao? Tiền cô cô rủ rỉ, che giấu ý cười trong mắt, giọng nói vẫn lạnh lùng kiên quyết không cho bàn bạc:”Vốn chính là chức trách của ngươi.”

Chung Duy Duy không thể nghe được tin tức nào từ chỗ Tiền cô cô, ngược lại để lại một bụng tức giận, quyết tâm muốn trả thù một chút:”Không có tiệc đón gió gì nữa, Thiêm Phúc không còn, ta không có tiền, tâm tình ta không tốt, không có tâm trạng ăn ăn uống uống cùng cô cô.”

Tiền cô cô vỗ nhẹ bả vai nàng, an ủi nàng:”Không có tiền không sao, cô cô cho ngươi mượn, ngày hôm qua bệ hạ mới thưởng rất nhiều vàng bạc cho ta đây.”

Đối với người khác hào phóng như vậy, đối với nàng thì keo kiệt, bỗng lộc khẩu trừ hết lần này đến lần khác, chẳng để lại cho nàng văn tiền nào. Chung Duy Duy nhìn không phun ra máu, vịn bàn đứng dậy:”Không cần! Ăn với chả uống, ta còn đang bị cảm tức, lại không ra khỏi cửa, mượn bạc làm gì!”

Tiền cô cô cũng chẳng so đo:”Đi đi, đi đi, nhớ nói rõ chuyện này với bệ hạ, đừng nhảm chuyện khác.”

Chung Duy Duy đau buồn trở về, chạm mặt Cát Tương Quân, Cát Tương Quân tiện thể đưa bánh cho nàng, giống như vô tình tán gẫu cùng nàng:”Biết gì chưa, tối hôm qua Dương Tẫn Trung chết rồi.”

Đây là một tin lớn nha! Dương Tẫn Trung chết rồi, tương đương với một cánh tay của Vi Thái hậu bị chém. Chung Duy Duy kích động đến ánh mắt cũng sáng lên, hạ thấp giọng:”Chết thế nào?”

Cát Tương Quân nhẹ giọng nói:”Nghe nói là nửa đêm đi nhà cầu không cẩn thận té nhào một cái, đầu ngăm đúng vào trong bồn tiểu chết chìm. Vết thương sấp lênh rồi, chắc chắn, cái này gọi là không lường được tiết trời mưa gió, họa phúc người một sớm một chiều.” Rồi dùng ánh mắt ám chỉ với Chung Duy Duy, ý bảo “Muội hiểu mà.”

Rốt cuộc Chung Duy Duy đã vui vẻ một chút, việc này nhất định là Trọng Hoa báo thù trút giận vì Thiêm Phúc đây mà. Con người Trọng Hoa này, ưu điểm lớn nhất chính là bao che, không chịu nhả nãi thiệt thòi.

Cát Tương Quân tiếp tục nói:”Còn nữa nha, nghe nói đêm qua Vạn An cung và Phù Dung cung ồn ào không giải quyết được, đều muốn bệ hạ nghiêm trị truy xét đối phương, bệ hạ chẳng cho ai mặt mũi, bảo Thái hậu nương nương từ tâm ít sinh sự một chút, cảm tức Thái quý phi một tháng. Hiền phi và Thục Phi bị khiển trách nghiêm khắc, phạt bổng lộc nửa năm, rất nhiều cung nhân bên người các nàng cũng bị bắn từ*, bị đuổi ra ngoài. Nhưng bệ hạ nói, chuyện vẫn chưa xong, phải tra đến tận gốc tận ngọn.”

(Bản tử: Hình phạt dùng dụng cụ là gậy tre.)

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hựu Hựu (1)

“Tốt!” Chung Duy Duy lại vui mừng hơn một chút, như vậy thì tốt rồi. Thiêm Phúc bị người khác trổng sất hại như vậy, chính là đang coi thường và khiêu khích Trọng Hoa, nếu như hắn không cường thế một chút, Vi thị và Lữ thị nhất định sẽ xé hắn ra rồi ăn.

Cát Tương Quân thừa dịp kéo tay Chung Duy Duy, thành khẩn nói: “Tiểu Chung, xin lỗi muội.”

Chung Duy Duy còn đang suy nghĩ tình thế đấu tranh trong cung, nhất thời không phản ứng kịp: “Tỷ xin lỗi gì?”

Đây là có ý giả bộ hồ đồ à? Trong mắt Cát Tương Quân thoáng qua vẻ giận dữ, rồi che giấu rất nhanh ngay sau đó, khó chịu nói: “Không có gì, Tiên cô cô mắng ta một trận té tát, nói ta không nên nói những lời kia với muội, suýt nữa hại chết muội. Thật ra ta không có lòng xấu đâu, sau này cũng sẽ không xung động như vậy nữa. Muội là người thân thiết nhất của ta trong cung, muội sẽ không so đo với ta chứ?”

Chung Duy Duy lắc đầu, rất nghiêm túc nói: “Không có gì, nếu như ta so đo, cũng sẽ chẳng đứng ở chỗ này với tỷ. Nhưng mà, sau này tỷ đừng như vậy, rất tổn thương tình cảm.”

“Sau này sẽ không đâu. Tỷ bảo đảm.” Cát Tương Quân vui vẻ lắc lắc tay Chung Duy Duy: “Tiểu Chung muội thật tốt. Chúng ta vẫn hòa thuận như trước kia vậy, được không?”

Chung Duy Duy nhìn Cát Tương Quân, từ từ đáp: “Được.” Chỉ mong Cát Tương Quân có thể nói được là làm được, nếu không nhất định là không làm bạn được rồi.

Cung nhân mới còn chưa phân xuống, rất nhiều chuyện vụn vặt Chung Duy Duy cũng phải tự mình động tay, cho nên thời gian trôi qua rất mau, đến khi nàng rảnh, cũng đã đến trưa rồi.

Lý An Nhân đến gọi nàng: “Bệ hạ bảo người đi Chiêu Nhân cung.”

Chung Duy Duy đến Chiêu Nhân cung, Trọng Hoa đang dùng cơm trưa cùng mấy người thượng thư, vua tôi mấy người vừa ăn vừa nói, bầu không khí tốt vô cùng. Chung Duy Duy không tiện vào quấy nhiễu, yên lặng đứng ở bên ngoài cửa điện, khỏi cư lang mới nhậm chức Tô Quỳnh ra ngoài, cung kính hành một lễ với nàng: “Chung đại nhân.”

Có thể được sự kính trọng của Thám hoa lang, Chung Duy Duy thật vui vẻ, đáp lễ với hắn trước, vừa nói: “Tô đại nhân khách khí, ta không phải là mệnh quan triều đình nữa rồi.”

Trong mắt Tô Quỳnh không hề che giấu vẻ kính trọng: “Trước kia ta không chịu phục người lắm, cảm thấy con gái thôi mà, có tài như thế nào đi nữa cũng sẽ không vượt qua đàn ông. Cho đến mấy ngày trước, bệ hạ mắng ta té tát một trận, nói ta kém người xa, lại ban khởi cư ký lục của tiên đế ngày trước ban cho ta xem, mới biết trước giờ ta là ếch ngồi đáy giếng, tự thẹn không bằng.”

Chung Duy Duy dương dương tự đắc, vốn định rất không biết xấu hổ tự khen mấy câu, nhưng đối diện với khuôn mặt nghiêm túc của Tô Quỳnh, liền biết thẹn mà không nói ra, chẳng qua là đoạn trang gậy đầu một cái.

Tô Quỳnh lại hỏi nàng: “Nghe nói Chung đại nhân giỏi trà đạo, ta cũng thích trà đạo lắm, chỉ tiếc từ nhỏ gia cảnh bần hàn, không có cơ hội học tập, sau khi làm quan thường xuyên bị người khác chê cười ta thô tục, rất là phiền não. Không biết Chung đại nhân có thời gian rảnh rồi có thể dạy ta một chút hay chăng?”

Chung Duy Duy thích nhất chính là dạy người ta kiến thức về trà đạo, đáp ứng ngay tức thì: “Không thành vấn đề!”

Chợt nghe bên trong tăng háng một tiếng, mấy đại thần nói đùa nhau ra ngoài, thuận tiện dẫn Tô Quỳnh đi, lại bảo Chung Duy Duy: “Bệ hạ tuyên Chung đồng sự vào bên trong yết kiến.”

Chung Duy Duy chỉnh裳 ống tay áo, đằng hoàng nghiêm túc đi vào, trước đó đã ngửi được mùi rượu, rồi phân biệt ra được đó là rượu hoa lê trắng ủ 40 năm, nước miếng liền ứa ra, giận dữ bất bình trợn mắt nhìn bầu rượu trước mặt Trọng Hoa, giữa trưa đã uống rượu, cũng chẳng sợ lỗi việc.

Trọng Hoa chỉ chỉ bầu rượu, rồi ngoắc ngoắc tay với nàng: “Đáng mười ngày.”

Ý là chỉ cần nàng rót rượu giúp hắn, thì có thể trừ đi mười ngày thời hạn phục dịch. Chung Duy Duy hơi động lòng, nhưng mà ngại quá ít: “Một tháng.”

Trọng Hoa ngược mắt lên, trầm mặc nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt vừa tối vừa sâu, lóe lên thứ ánh sáng nàng xem không hiểu. Chung Duy Duy vươn

thăng cổ, lặp lại:”Một tháng.”

“Thiêm Phúc.” Trọng Hoa cầm bầu rượu tự rót cho mình, Chung Duy Duy nhào qua thật nhanh đoạt lấy bầu rượu, rót rượu cho hắn:”Bệ hạ, thân thể ngài quý giá như vậy, sao có thể tự mình rót rượu chứ? Xin để cho vi thần hầu hạ ngài đi.”

Trọng Hoa thần nhiên nhận rượu nâng rót, ngửa đầu uống cạn, gương mặt nhìn về phía ngoài điện, nhàn nhạt nói:”Trẫm đã nói, sẽ cho người một câu trả lời về chuyện Thiêm Phúc.”

Rượu hoa lê trắng bốn mươi năm nồng đậm, giống như hổ phách, mùi thơm nồng khắp nơi, cảm dỗ Chung Duy Duy ngửa ngáy. Nàng chưa uống rượu này đã hơn một năm, ánh mắt đảo qua, thấy trên bàn có một chén rượu nhỏ chỉ một người từng dùng, liền thuận tay rót một ly, nâng lên kính Trọng Hoa:”Có kết quả nhanh như vậy sao? Bệ hạ thật là anh minh, vi thần kính ngài, cạn trước vì kính.”

Uống một hơi cạn sạch, rồi rót đầy ly rượu cho Trọng Hoa, yên lặng nghe hắn mở miệng.

Trọng Hoa vẫn không nhìn nàng:”Trước đó trẫm cho là chuyện do Vi thị làm, sau đó lại cho là Lữ thị giả họa gài tang vật, nhưng thực ra là không phải.”

Chung Duy Duy không rõ lắm:”Không phải là bọn họ, vậy là ai?” Lại thuận tay uống một ly, rồi rót đầy xong hất trên đất, ly này coi như là cho Thiêm Phúc tham ăn.

“Không biết.” Chân mày Trọng Hoa nhíu lại thật chặt, trong lòng hắn có một suy đoán, nhưng mà chuyện liên quan đến việc lớn, chưa chắc chắn không thể nói bậy bạ trước được:”Có lẽ là nhằm vào trẫm, có lẽ là nhằm vào người. Trước lúc chưa tìm ra hung thủ thật sự, dù sao trẫm chỉ xem như Vi thị và Lữ thị đã hạ thủ, đặc biệt đánh năm mươi đại bản. Gọi người tới, là muốn nói cho người biết, chuyện này sẽ tiếp tục điều tra, nhưng rất có thể sẽ chấm dứt tại đây, hy vọng người chờ cho là trẫm nói chuyện không giữ lời, thiên vị ai cả.”

Nói rõ là được, không cần cẩn thận quá như thế này. Tâm tình của Chung Duy Duy có chút phức tạp, theo bản năng uống thêm một ly rượu:”Vi thần tin tưởng bệ hạ.”

Bởi vì phát hiện Trọng Hoa luôn nhìn ra bên ngoài, cũng chẳng quan tâm đến nàng, cho nên lại rót đầy một ly cho mình, đang muốn uống, đột nhiên Trọng Hoa bùng ly rượu lên:”Ta có một chuyện muốn nhờ.”

Nàng đã nói mà, người hà khắc hẹp hòi như vậy, sao lại mặc nàng trộm uống rượu của hắn, căn bản là có chuyện muốn bảo nàng làm. Chung Duy Duy không chịu cùng ly với hắn, rất nghiêm túc trả giá:”Chuyện gì? Đáng mấy năm dịch kỷ?”

Trọng Hoa nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, nói rất là chậm:”Ngày mai Hựu Hựu vào cung, người chăm sóc nó.”

Hựu Hựu là tên của nữ nhân kia? Chung Duy Duy giống như bị kim đâm mạnh, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, ngay cả môi cũng run run, thật là quá đáng, hắn dựa vào gì chứ? Xem nàng là nha đầu của hắn thật à? Sao nàng không có thuốc độc chứ? Nếu không nàng nhất định bỏ vào trong rượu hoa lê này, độc chết hắn! Nếu không nữa thì, tưới hết bình rượu trong tay này lên đầu hắn luôn!

Trọng Hoa mím chặt môi, yên lặng nhìn chăm chú vào Chung Duy Duy, hắn hy vọng nàng có thể mất khống chế nhảy dựng lên, lớn tiếng chất vấn tức giận mắng chửi hắn, nhưng cuối cùng hắn vẫn thất vọng.

Sau khi Chung Duy Duy trải qua sự kinh ngạc và phần hận lúc đầu, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nàng mỉm cười hành lễ với hắn, chúc mừng hắn:”Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ. Bệ hạ bằng lòng giao quý nhân cho vi thần chiếu cố, là vinh hạnh của vi thần, vi thần nhất định không làm nhục sử mệnh, tận tâm tận lực chăm sóc tốt quý nhân, xin bệ hạ an tâm.”

“Nhưng mà, trời sinh vi thần bản chất lười biếng, sợ nhất chính là bị người khác trêu đùa, mọi việc đều thích hỏi một lời chuẩn xác mới chắc chắn.” Chung Duy Duy vô cùng thành khẩn trông đợi nhìn Trọng Hoa, “Chuyện chiếu cố quý nhân này, cụ thể phải mất bao lâu? Lại có thể tính là đáng mấy năm dịch kỷ?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Hựu Hựu (2)

Trọng Hoa rú mắt, vô cùng lạnh nhạt nói:”Bao lâu, tạm thời không thể cho người câu trả lời rõ ràng. Nói thế này đi, cho đến khi tình hình trong cung vững vàng, hoặc là trẫm có hoàng hậu mới ngừng. Chiêu cố hắn mỗi một năm, ngang ba năm dịch kỷ.”

Chung Duy Duy lại bắt đầu bẻ ngón tay tính toán:”Một năm bằng ba năm, ba mươi năm dịch kỷ, tổng cộng cần phải chiếu cố hắn mười hai năm... A, không đúng, không nhiều như vậy, mười năm, quá lâu rồi đó.”

Nàng tỏ vẻ phản đối:”Quá ít, mười năm sau ta cũng ba mươi tuổi rồi, đã thành lão cô bà, nếu muốn lập gia đình, hoặc là chỉ có thể gả cho người nhỏ hơn ta rất nhiều, nếu không nữa thì cũng chỉ có thể làm vợ kế cho người khác, rất thiệt thòi, ít nhất cũng phải một năm ngang năm năm gì đó...”

Còn muốn lập gia đình hả? Trong mắt Trọng Hoa lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: "Ý của ngươi là nói, trăm cần mười năm mới có thể làm cho tình hình trong cung bình ổn lại? Hoặc là nói, trăm cần mười năm mới có thể có hoàng hậu? Chung Duy Duy, chính là ngươi nói coi như không thể làm phu thê, vậy thì làm vua tôi làm đồng môn, vào lúc này lại nguyên rủa trăm không có hoàng hậu? Lòng của ngươi cũng hẹp hòi quá nhỉ?"

Việc này thật là chịu oan ức ở mọi nơi mọi thời điểm mà, Chung Duy Duy cảm hận không dứt: "Vi thần nào dám nguyên rủa bệ hạ? Ngài muốn lập hậu không chỉ là chuyện một câu nói thôi đâu? Nói về chuyện này làm gì, ta nói là chiếu cố vị quý nhân kia một năm phải tính bằng năm năm! Nếu không ta không làm!"

"Đừng được voi mà đòi tiền, nếu không làm một ngày tính một ngày!" Trọng Hoa hung ác trừng mắt nhìn nàng, toàn thân tản ra hơi lạnh.

"Làm người quân vương, phải lấy lý phục người, lấy đức phục người, nói lời phải giữ lời, nếu không không người nguyên ý bán mạng." Chung Duy Duy ưỡn ngực thẳng cổ, không nhường nửa bước: "Bệ hạ nhặt nước miếng đã phun ra ăn mất, thì thần không tính toán nữa."

Trọng Hoa vỗ mạnh lên bàn một cái: "Ba năm rưỡi, còn dám trả giá, thì ăn bánh bao với cháo đi! Người vẫn phải nhìn mà làm theo!"

Còn làm thơ được nữa hả? Chung Duy Duy cũng hung hăng trừng hấn, để hã giận, nàng bung bầu rượu lên trước mặt hấn, miệng đối miệng với nó, khiêu khích uống sạch hết một bầu. Bất nạt ta? Ta liền uống sạch rượu ngon của ngươi!

Khuôn mặt Trọng Hoa không thay đổi nhìn nàng chăm chăm, chẳng để ý cũng chẳng quan nhiều, cho đến khi nàng uống hết rượu, mới đẩy thêm một bình nữa qua: "Có bản lĩnh ngươi cũng uống cạn bầu này đi."

"Chỉ là chuyện nhỏ!" Chung Duy Duy hung dữ đoạt lấy, rồi uống nửa bình, đột nhiên nghĩ đến gì đó, đặt mạnh bầu rượu xuống, ác ngôn tương hướng[1]: "Muốn chúc say ta khiến cho ta xấu mặt chứ gì? Ta mới không mắc lừa ngươi!"

[1] Ác ngôn tương hướng: Đặt lời nói xấu lên trên người kẻ khác.

Lại phát hiện rồi. Trọng Hoa vô cùng tiếc nuối, khuôn mặt vẫn chẳng có cảm xúc gì: "Chung Duy Duy, nếu như chăm sóc một năm khâu trừ ngang bằng ba năm rưỡi dịch kỳ, ba mươi năm dịch kỳ, ngươi muốn chăm sóc mấy năm?"

Chung Duy Duy để bầu rượu xuống, bẻ ngón tay tính loạn lên một hồi, càng tính càng không rõ, tính đến ánh mắt rời rạc, trán và chóp mũi rịn ra một lớp mồ hôi, màu hồng nhạt trên mặt càng ngày càng đậm.

Trọng Hoa chống cằm, hải lòng nhìn nàng mặt say lơ đãng, cuống cuống phát điên, rồi xa vời nói một câu: "Tính không ra chứ gì? Ta đã sớm nói ngươi là đồ ngốc, trời sinh thiếu căn huyền, nhát gan lại nhu nhược."

Rượu tăng thêm sự gan dạ của con người, Chung Duy Duy đột nhiên đứng lên, cúi người ép sát hấn, hơi thở mang theo độ ấm và mùi thơm của rượu phả trên mặt hấn: "Nhị sỏa tử, đừng tưởng rằng làm hoàng đế là rất giỏi, đừng tưởng rằng anh tuấn thi giỏi, đừng tưởng rằng thuật số tốt thì giỏi lắm, nói cho ngươi biết, ta chính là không thích ngươi, chính là ghét ngươi! Hẹp hòi lại ích kỷ, bá đạo lại không biết xấu hổ, nói mà không giữ lời, thất tín bội nghĩa, chuyên môn ức hiếp người đằng hoàng! Ngươi có tình nhân thi giỏi lắm à? Chỉ cần ta muốn tìm thì cũng không thiếu đâu!"

Trọng Hoa lạnh mặt: "Chung Duy Duy, ngươi uống say rồi hả? Ngươi có biết mình đang nói vớ vẩn gì không?"

Chung Duy Duy chỉ cảm thấy rất cuộc nói ra những lời đã cất giấu trong lòng đó thật là quá thoải mái, quá sáng khoái, nàng càng nói càng đắc ý: "Cái gì cho một cơ hội để cho ta hỏi, không phải là ngươi muốn ta hỏi chuyện nữ nhân kia sao? Ta cứ không hỏi? Tại sao không hỏi?"

Bởi vì ta không thích ngươi, vốn chẳng nghĩ tới phải gả cho ngươi, cho nên liên quan gì đến ta? Đừng nói là một người đàn bà, dù cho mười tám người đều chẳng liên quan đến ta, ngươi muốn tìm người nào thì tìm người đó, ta không quan tâm, ta là đồng sử cơ mà, đồng sử chuyên xử lý an bài loại chuyện như vậy cho ngươi, ngươi thấy ta quan tâm khi nào?"

Trọng Hoa không thể nhịn được nữa, trong mắt phun lửa ra ngoài, nghiêng răng nói: "Chung Duy Duy, đừng mượn rượu giả điên..."

Lời còn chưa dứt, Chung Duy Duy đã nâng bầu rượu lên, tưới rượu lên đầu hấn: "Còn nữa, đồng sử tồi, những vợ lớn vợ nhỏ gì đó, đi chết hết đi! Ngươi cũng đi chết đi! Đừng trì hoãn ta lập gia đình! Bà cô không thiếu người yêu thích!"

Trọng Hoa giận tím mặt, chột đứng dậy, nắm chặt cổ áo Chung Duy Duy rồi xách nàng giống như điều hâu bắt gà con, sai bước đi vào trong.

Hai chân Chung Duy Duy cách mặt đất, hai tay khua loạn xạ, oang oác kêu to: "Cứ mạng, cứu mạng, bạo quân then quá hóa giận muốn giết người rồi..."

Một ly nước lạnh xối thẳng từ trên đầu xuống, lạnh đến mức khiến Chung Duy Duy rùng mình, dùng sức lắc lắc để vẩy nước trên đầu đi, ý say tuột mất ba bốn phần trong nháy mắt.

Nàng từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía Trọng Hoa, Trọng Hoa một tay nắm cổ áo nàng, một tay cầm bình trà trống không, ánh mắt rét lạnh, vẻ mặt kinh khủng.

Chung Duy Duy ho khan một tiếng, vẻ mặt đầy vẻ mờ mịt: "Đã xảy ra chuyện gì? Sao ta lại ở chỗ này? Trời! Trên người ta sao lại ướt thế này? Chẳng lẽ mới vừa rồi ta đã uống say?"

“Ngươi cứ giả bộ đi!” Trọng Hoa cười lạnh, buông cổ áo nàng ta, vứt ly trà xuống đất, đá bay nó đi, sải bước đi ra ngoài.

Chung Duy Duy bĩu môi, vui sướng híp mắt lại. Những lời này cất giấu ở trong lòng nàng rất lâu rồi, muốn nện trên mặt Trọng Hoa đã lâu, vẫn chưa có cơ hội nói ra, cuối cùng hôm nay đã nói, thật là hả lòng hả dạ!

Nàng lớn tiếng hỏi Trọng Hoa: “Bệ hạ, còn có một chuyện thần muốn mời bệ hạ nói rõ, dám hỏi đêm qua bệ hạ có ngủ lại Tây Thúy cung, có làm hạnh Lữ Hiền phi hay không?”

Trả lời nàng là tiếng đồ sứ đập mạnh xuống đất rồi vỡ nát.

Chức trách của nàng chính là phải khiến cho hấn mất hứng! Chung Duy Duy vui vẻ tiện tay kéo khăn ngự dụng của Trọng Hoa, lau tóc và y phục, nghiêm trang đi ra ngoài.

Thấy Lý An Nhân núp ở trong góc, giả vờ mình không tồn tại, liền gọi hấn đến: “Bệ hạ làm cho đất đầy là nước, ngươi tìm người thu dọn một chút.”

Lý An Nhân thở phì phì: “Chuyện ai gây ra người đó...”

Chung Duy Duy cũng không để ý đến hấn, nghênh ngang mà đi.

Lý An Nhân tức giận giậm chân, cũng chẳng thể kéo Chung Duy Duy về, cũng không thể không quan tâm đến bãi lộn xộn đầy đất, không thể làm gì khác hơn là im hơi lặng tiếng mà sắp xếp người dọn dẹp sạch sẽ. Dọn được một nửa, đột nhiên thấy Trọng Hoa nổi giận đùng đùng sải bước đi vào, sợ đến mức hấp tấp quỳ xuống: “Bệ hạ...”

Thấy ánh mắt Trọng Hoa chuyển động, giống như là đang tìm người, lấy lòng hỏi: “Bệ hạ đang tìm Chung đồng sử sao? Nàng đã đi rồi...”

Trọng Hoa vỗ đầu che mặt mắng xối xả một trận: “Con mắt nào ngươi thấy trẫm tìm nàng? ×&×%×&*#...”

Lý An Nhân: “...” Bệ hạ ngươi có bản lĩnh thì mắng Chung Duy Duy, mắng ta là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Hựu Hựu (3)

Một đám nữ quan tò mò rón cổ lên nhìn về nơi xa, nghe nói hoàng đế bệ hạ đón một đại mỹ nhân từ bên ngoài cung vào đó, là nhân tình của hấn lúc ở bên ngoài. Xem bộ dáng lạnh nhạt của hoàng đế bệ hạ với chúng phi tần mỹ nhân mới vào, nhất định là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nếu không cũng sẽ chẳng bận lòng như vậy.

Có mấy nữ quan lặng lẽ quan sát Chung Duy Duy, cũng không biết sau khi vị mỹ nhân này vào cung, còn có thể dễ khoan nhượng cái loại quan hệ kỳ lạ kia giữa bệ hạ và Chung Duy Duy hay không.

Có người không có ý tốt hỏi Chung Duy Duy: “Chung đồng sử, ngài và bệ hạ là sư huynh muội đồng môn, nhất định từng gặp vị mỹ nhân này rồi chứ? Chẳng lẽ nàng chính là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành ngài nói trước đó?”

Chung Duy Duy thần nhiên cười một tiếng: “Dĩ nhiên từng gặp rồi, quả thực cũng nghiêng nước nghiêng thành, chỉ nói về dung mạo, thiên hạ ít có người có thể so với nàng.”

“Oa! Đẹp thế sao?” Các nữ quan kích động, tranh nhau dò la chuyện liên quan đến người mới: “Từ khi ngài vào cung đến bây giờ, đã hơn bốn năm rồi nhỉ? Cái này thật là ân sủng chẳng suy giảm...”

Cát Tương Quân về mặt u ám đi tới, khiển trách đám nữ quan thích lắm lời này: “Đi! Đi! Đi! Không biết điều kỳ nhất trong chính là nhiều lời há? Muốn tìm cái chết phải không?”

Các nữ quan không ưa nàng, có mấy người ra mặt mạnh miệng với nàng: “Ngươi ta Chung đồng sử cũng chưa nói gì, liên quan gì đến ngươi? Đang dò mắt ghen tị há?”

Cát Tương Quân giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng, tui thân nhìn về phía Chung Duy Duy: “Tiểu Chung, các nàng không có ý tốt, muội...”

Chung Duy Duy kéo nàng đến một bên, bảo mấy nữ quan kia giải tán: “Cát Thượng tẩm nói không sai, tính khí bệ hạ không được tốt, để cho hấn biết được chúng ta nghị luận cái này sau lưng hấn, sẽ nổi giận đó.”

Các nữ quan còn tương đối tín phục với lời của Chung Duy Duy, lập tức không ồn ào nữa, bởi vì chờ Trọng Hoa và tân nhân đã lâu chưa tới, liền đi thúc

giục hỏi Lý An Nhân ở bên cạnh:”Sao bệ hạ còn chưa tới?”

Lý An Nhân vẫn lắng tai nghe các nàng tán gẫu ở một bên, lại thấy Chung Duy Duy làm bộ mình biết rất rõ, sớm chẳng nhìn được rồi, lúc này không có ý tốt mà cười:”Trong bốn năm này, người luôn phục vụ bệ hạ chính là ta, các người không đến hỏi ta, ngược lại hỏi một người cái gì cũng chẳng biết, thật là buồn cười.”

Mọi người truy hỏi hần một phen, hần mới chậm rãi nói:”Người vào cung hôm nay chẳng phải là mỹ nhân gì đó, mà là hoàng trưởng tử.”

“Rầm” một tiếng, thiếu chút nữa mọi người đã nổ tung, hoàng trưởng tử? Bệ hạ có hoàng trưởng tử lúc nào? Sao chưa từng nghe người ta nói bao giờ? Ái chà chà, trong cung này nhất định sẽ loạn đến lật trời cho mà xem..

Chung Duy Duy cũng bị oanh tạc cho hơi choáng váng, hóa ra “Hựu Hựu” không phải là tên nữ nhân kia, mà là tên của hoàng trưởng tử. Trọng Hoa có con trai khi nào? Là con sinh cùng với nữ nhân kia ư? Cho nên lúc nàng thấy hần ở bên nữ nhân kia, thật ra thì nữ nhân đó đã có con của hần? Cho nên hần mới có thể hứa hẹn chăm sóc mẹ con các nàng?

Nếu đã sinh hoàng trưởng tử, sao hần chỉ cần đưa bé, không nhận người lớn vào cung? Là bởi vì hoàng trưởng tử phải lớn lên ở trong cung, dùng huyết mạch thân phận chính đáng, mà chỉ cần nữ nhân kia vào cung, thì sẽ đối mặt với sự công kích của cả Vi thị, Lữ thị sao? Cho nên hần giấu nữ nhân kia đi rồi?

Nếu có con rồi, còn dây dưa không rõ với nàng làm gì? Lại còn muốn chạm vào nàng, lại còn muốn nàng chăm sóc đứa bé này? Hần sợ nữ nhân kia không ứng phó được với sự hiểm ác trong cung, thì sao không sợ nàng không ứng phó được cơ chứ?

Hựu hựu thành đôi, thật là một cái tên hay mà!

Tất cả huyết dịch trên người Chung Duy Duy cũng tụ về trên mặt nàng, nàng cảm thấy mình gần như muốn nổ ngay lập tức, nàng nhìn các biểu cảm khác nhau của các nữ quan, lỗ tai “ong ong” vang dội, hần không thể tìm đến tên cận vệ Trọng Hoa này ngay lập tức, rồi giết chết hần.

“Tiểu Chung? Muội có khỏe không?” Cát Tương Quân lắc lắc tay nàng, lo lắng hỏi.”Trước đó muội cũng không biết?”

Vô số cặp mắt bởi vì những lời này đồng loạt nhìn về phía Chung Duy Duy lần nữa.

Nụ cười trên mặt Chung Duy Duy nứt ra từng chút một, nàng cười ha ha, phui phui tay áo:”Biết chứ, trước đó bệ hạ đã nhắc đến với ta, nhưng người các người hỏi là mỹ nhân, lại không hỏi hoàng trưởng tử.”

Có người tỏ vẻ hoài nghi:”Thật không đó? Ta thấy người cũng có vẻ rất kinh ngạc.”

Chung Duy Duy nhàn nhạt nói:”Ồ.”

Lại có người hỏi:”Ồ là có ý gì chứ? Chung đồng sử, người không coi trọng nghĩa khí gì cả, lại có thể xem chúng ta là trò cười...”

Tiền cô cô uy nghiêm nói:”Câm miệng hết cho ta! Bệ hạ đến rồi.”

Các nữ quan vội vàng ngậm chặt miệng, tò mò nhìn về phía trước.

Hoàng đế bệ hạ cao cao trong tay dắt một người nhỏ nhắn, đang từ từ đi về phía bên này.

Trước nay hoàng đế bệ hạ đều uy nghiêm lạnh nhạt, lúc này vẻ mặt đầy dịu dàng, người nhỏ đó đi rất chậm, hần không hề có vẻ không kiên nhẫn, thỉnh thoảng dừng lại thấp giọng nói mấy câu với người nhỏ, rồi sờ đầu thẳng bẻ, yêu thương kiên nhẫn vô hạn.

“Thì ra bệ hạ cũng có lúc từ ái dịu dàng như vậy, thế này càng đẹp hơn.” Thẩm Kỳ nắm chặt hai tay để ở trước ngực, khuôn mặt đầy sự si mê và sùng bái.

Tiết Ngưng Diệp nhìn không chớp mắt, giọng nói có thể miễn cưỡng giữ vững bình tĩnh:”Bệ hạ là người cha tốt hiếm có.”

Cát Tương Quân siết chặt chiếc khăn trong tay rồi lại buông ra, buông ra rồi lại siết chặt:”Tiểu Chung, bệ hạ sẽ giao hoàng trưởng tử cho ai chăm sóc đây? Cũng không thể giao cho Vạn An cung hoặc là vị nương nương nào chăm sóc được đâu nhỉ?” Chắc chắn là không thể giao cho các nương nương ở hậu cung chăm sóc, vậy cũng chỉ có thể ở lại trong Thanh Tâm điện, giao cho vị nữ quan nào chăm sóc, nếu là giao cho nàng chăm sóc thì tốt rồi.

Chung Duy Duy đã trở lại bình thường, ngoài cười nhưng trong không cười khẽ nhắc cảm:”Ai biết được? Thánh ý khó dò, há lại là người bình thường như ta có thể đoán được?”

Cát Tương Quân dò xét hỏi Tiền cô cô:”Cô cô, ngài biết không?”

Tiền cô cô cười nhạt:”Tất cả đều nghe bệ hạ an bài, chúng ta làm việc dựa theo phân phó là được”

Cát Tương Quân thấy Chung Duy Duy và Tiền cô cô cùng một giọng điệu, rõ ràng biết nhiều hơn nàng, rất buồn rầu bị thương mà cúi đầu.

Trong nháy mắt, Trọng Hoa đã đến gần, Chung Duy Duy đi theo mọi người hành lễ nghênh giá, nghe được Trọng Hoa nói:”Đứng lên hết đi.” Giọng nói

vừa thoải mái vừa vui mừng, là sự vui mừng phát ra từ nội tâm.

Chung Duy Duy tức tối đứng dậy, lại muốn nàng trông nom đứa trẻ này giúp hần, tưởng là nàng không bức chút nào sao? Nàng nhất định phải... Nàng nháy mắt mấy cái, đứa bé này gần bốn tuổi thật à? Sao trông yếu ớt vậy chứ? Đầu lớn cổ nhỏ, vừa gầy vừa nhỏ, khuôn mặt gầy đến mức chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt, khó trách cả buổi chẳng di chuyển một bước.

Chung Duy Duy nhíu mày, cũng không biết là ai nuôi nữa, lại nuôi con thành thế này, còn là hoàng trưởng tử nữa đây, đây là chưa từng ăn cơm no à? Đứa bé yếu như gà thế này, nhìn là biết nuôi không tốt, chịu đói, dẫn ra ngoài rất mất mặt người lớn. Thật chẳng biết mẹ ruột nó nuôi sao nữa.

Nàng không vừa ý nhìn Hựu Hựu từ trên xuống dưới, lại không chú ý đến Trọng Hoa cũng đang chăm chú nhìn nàng, hần thấy nàng từ giận dữ bất bình đến kinh ngạc, từ kinh ngạc đến không vừa ý, không vừa ý rất rõ ràng, không kiên nhẫn đến trắng trợn.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Hựu Hựu (4)

Trọng Hoa trầm thờ dài. Nếu như có thể lựa chọn, hần cũng không muốn như vậy.

Nhưng bất kỳ người nào trong cung này cũng không nhờ vả được, không tin được, chỉ có Chung Duy Duy có thể tin. Dù không thích, dù là căm hận, nàng cũng sẽ không ra tay với đứa bé này, chỉ cần nàng đã đồng ý với hần, thì nàng sẽ hết sức bảo vệ đứa trẻ này chu toàn.

Hần ngồi xổm xuống, kéo tay Hựu Hựu, ngón tay chỉ Chung Duy Duy, nói khẽ với Hựu Hựu: "Nàng chính là dì Duy ta nói với con, về sau sẽ là nàng chăm sóc con, con ăn ở đều đi theo nàng, nàng sẽ bảo vệ con, không để cho con bị oan ức, không để cho con bị bắt nạt. Đi hành một lễ với nàng, gọi một tiếng dì Duy."

Hựu Hựu ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Chung Duy Duy rất lâu, lại rủ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Dì ấy không thích con."

Đứa bé này luôn luôn nhảy cảm như vậy, chẳng lẽ là bởi vì không có mẹ ruột chăm sóc, sống lang thang, trải qua sinh tử, cho nên tuổi rất nhỏ liền học biết nhìn ánh mắt của người khác sao? Trọng Hoa cố sức khiến cho mình cười tươi vui thoải mái chút: "Không có chuyện đó đâu, dì Duy con là một người tốt ít có, nàng đã đồng ý sẽ chăm sóc cho con thật tốt, thì nhất định sẽ hết sức chăm sóc con."

Hựu Hựu lom lom nhìn hần: "Dì ấy chính miệng đồng ý cha sao?"

Trọng Hoa gật đầu thật mạnh: "Đúng vậy, chính miệng nàng đồng ý với ta."

Hựu Hựu nhẹ giọng mà kiên định nói: "Dì ấy cũng không thích cha, nàng ghét con, con nhìn thấy dì ấy lặng lẽ trừng cha, có lẽ là dì ấy hết cách mới không thể không đồng ý với cha."

Trọng Hoa cũng không cười nổi nữa, hần chỉ cảm thấy trong vô hình có một quyền, nện mạnh trước ngực hần, khiến hần vừa khó chịu vừa đau vừa buồn bức, mặt hần u ám: "Con nít biết cái gì chứ? Không được nói bậy nói bạ."

Hựu Hựu bị sợ tiến lên phía trước, ôm chặt lấy cánh tay hần, nói khẽ: "Cha đừng giận, đừng không cần con, con nghe lời mà, dì Duy thích cha, không ghét cha đâu."

Trọng Hoa bắt đắc dĩ ôm chặt thân thể nhỏ bé của Hựu Hựu, trong lòng tràn đầy chua xót, là hần có lỗi với đứa bé này.

Hần mềm giọng, nhẹ nhàng an ủi Hựu Hựu: "Cha không hung dữ với con, là cha không tốt. Đi, ta dẫn con đi tìm dì Duy, con chính miệng hỏi nàng, có thích con, có bằng lòng chăm sóc con hay không. Nếu như nàng không thích con, không muốn chăm sóc con, chúng ta đổi người khác chiều cố con, được không?"

Hựu Hựu bắt đắc dĩ gật đầu, nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau Trọng Hoa, đi tới trước mặt Chung Duy Duy, cúi đầu không chịu nói chuyện.

Chung Duy Duy nhếch khóe môi, nhìn như cười thân thiết lại vinh hạnh, thực tế nụ cười chẳng đạt đến đáy mắt, vẻ giễu cợt và khinh thường đầy mắt: "Vi thần ra mắt bệ hạ, ra mắt hoàng trưởng tử."

Trọng Hoa chăm chú nhìn ánh mắt nàng, dù giọng điệu rất chậm rất ôn hòa nói: "Trước đó ngươì và trẫm từng nói, muốn yêu cầu Tiểu Đường quay về giúp đỡ, trẫm đã sắp xếp đầu vào đó rồi, chậm nhất là chậm tối hôm nay là nàng có thể đến."

Đây là một trong những điều kiện để cho nàng chiều cố Hựu Hựu? Trước đó luôn giấu Tiểu Đường đi, không để cho Tiểu Đường trở lại, bây giờ rốt cuộc chịu thả người, lại là vì thăng nhãi con này. Chung Duy Duy nhàn nhạt nói: "Tạ chủ long ân?" Rồi xác nhận. "Ba năm rưỡi đúng không à?"

"Bốn năm." Trọng Hoa hít thở sâu, ném ra món pháp bảo cuối cùng: "Có một bức thư, là Chung Mậu bảo người mang đến cho người, có lẽ người sẽ

muốn xem. Còn nữa, lần này bọn họ đi đón Hựu Hựu, đã gặp Chung Mậu, có lẽ người muốn nghe bọn họ nói một chút về tình hình của Thương Sơn. Nếu như người muốn, bảo người đi đón Chung Mậu đến kinh thành cũng được.”

Hắn rũ mắt, giọng nói thấp không nghe nổi lại bất đắc dĩ:”Coi như trăm cầu người.”

Về trào phúng trên mặt Chung Duy Duy dần dần phai nhạt, nhiều năm như vậy, nàng chưa từng nghe nói hắn cầu ai cả? Ngay cả năm nàng phải đi ấy, hắn đòi sống đòi chết, cũng chưa từng nói một chữ ‘cầu’. Hôm nay, hắn đã nói hắn cầu nàng vì đứa bé này.

Nàng giữ bình tĩnh, lạnh nhạt nói:”Tạ ý tốt của bệ hạ, kinh thành sầm uất, không thích hợp cho Chung Mậu sống, hắn sống ở Thương Sơn khá tốt.”

Sau đó chẳng nhìn Trọng Hoa thêm nữa, ngồi xổm trước mặt Hựu Hựu, đưa tay ra, mỉm cười nói chuyện với Hựu Hựu:”Hoàng trưởng tử, hạ quan là Chung Duy Duy, là đồng sử trong cung của bệ hạ, ngài có thể gọi ta là Chung cô cô.”

Hựu Hựu rũ mắt không chịu nhìn Chung Duy Duy, siết tay Trọng Hoa thật chặt, Trọng Hoa cũng ngồi xổm xuống, nhẹ giọng khích lệ cậu bé:”Hựu Hựu, gọi đi Duy, con hỏi nàng có thích chăm sóc con, có thích con hay không?”

Hựu Hựu mím chặt môi, vẫn không chịu nói chuyện, cũng chẳng chịu nhìn Chung Duy Duy.

Xem ra là một đứa trẻ kỳ lạ tính tình lầm lì, được thôi, nhị sỏ từ trả cả tiền lẫn lãi, nàng cứ làm việc thôi. Cứ ngoan cố không chịu chăm sóc nó, hắn còn tưởng rằng nàng không bỏ được hắn, là đang ghen sinh ra khó chịu ấy chứ, phi phi phi! Chung Duy Duy giữ một tư thế từ đầu đến cuối, kiên nhẫn chờ đợi Hựu Hựu mở miệng, tỏ ra vô cùng làm hết bốn phận.

Trọng Hoa lại hơi có vẻ sốt ruột, khẽ đẩy Hựu Hựu, nghiêm nghị nói:”Hựu Hựu, trước đó con đáp ứng ta thế nào?”

Hựu Hựu nhìn lướt qua Trọng Hoa hơi sợ hãi, ngẩng đầu nhìn về phía Chung Duy Duy, nhỏ giọng hỏi nàng:”Ta cảm thấy người không thích ta, rất ghét ta, là bởi vì ta không tốt, không khiến cho người khác thích ư?”

Đôi mắt hắc bạch phân minh của Hựu Hựu trong suốt ngây thơ, Chung Duy Duy đối diện với đôi mắt sắc bén lại ngây thơ như vậy, trong lúc nhất thời tâm tình vô cùng phức tạp. Ai sẽ thích con của vị hôn phu đã từng yêu sâu đậm sinh với một người khác? Dĩ nhiên nàng cũng không thể ngoại lệ, nhưng nàng không nói ra miệng, nén lại không đặt trong lòng.

Nàng nhìn ánh mắt của Hựu Hựu, cố gắng khiến cho mình có vẻ bình tĩnh lại ôn hòa:”Hoàng trưởng tử điện hạ, ngài là ảo giác, chúng ta lần đầu gặp mặt, hạ quan làm sao lại biết ngài không tốt, không khiến cho người khác thích đây? Ngài có vô lễ với hạ quan không? Có đùa dai trên cọt hạ quan hay không?”

Hựu Hựu lắc đầu:”Không có.”

Chung Duy Duy liền cười:”Vậy thì đúng rồi, hạ quan cũng không có không thích và ghét ngài, ngược lại, hạ quan cảm thấy ngài vô cùng thông minh, lớn lên rất đẹp.” Dáng dấp thật giống Trọng Hoa, đặc biệt là đôi mắt này, vừa thấy đã đắm đuối mắt nàng.

Trong mắt Hựu Hựu thoáng qua một tia xấu hổ khản trương, mặc dù chưa buông tay Trọng Hoa, nhưng nhẹ nhàng gọi Chung Duy Duy một tiếng:”Dì Duy, gọi ta là Hựu Hựu.”

“Ừm, Hựu Hựu.” Chung Duy Duy bất ngờ với sự thông minh hiểu chuyện sớm của Hựu Hựu, không nhịn được suy nghĩ bấy bả, còn nhỏ tuổi đã thông minh như vậy, là bởi vì mẹ ruột của nó rất thông minh ấy nhỉ.

“Sau này nó ăn ở cùng một chỗ với người, người gọi tên nó là được, cũng không cần xưng hạ quan gì đó với nó, toàn bộ như thường.” Trong mắt Trọng Hoa chợt hiện lên tâm tư phức tạp, ngữ khí thận trọng lại chân thành:”Ta giao nó cho người, bất kể giữa người và ta có bao nhiêu ân oán, ta mong người chiếu cố hắn như với một người con của cố nhân bình thường, mà không phải là con trai ta.”

Không phải con trai người chẳng lẽ là con trai ta ư? Chung Duy Duy không muốn nhìn gương mặt đó của Trọng Hoa, khoa trương cười nói:”Đa tạ bệ hạ tín nhiệm, xin bệ hạ yên tâm, vì thần nhất định hết lòng hết sức làm tốt chút chuyện, giải trừ nỗi lo về sau của ngài, để cho ngài yên tâm.”

Trọng Hoa thấy nụ cười không thiết thực kia của nàng, nhủ mày:”Chỗ ở trước của người quá hẹp, không phù hợp thân phận của Hựu Hựu, dời đến trong Noãn các ở đi, như vậy an toàn lại có bảo vệ với nó, người cũng có thể tiết kiệm chút tâm sức.”

“Như vậy không tốt cho lắm?” Chung Duy Duy giận dữ. Hắn nghĩ hay quá, gian phòng nhỏ nàng ở khi trước mặc dù cách hắn gần, nhưng vẫn là độc lập, Noãn các lại thông với tấm điện của hắn, ở giữa chỉ cách một cửa sổ khắc hoa, nghe thấy hô hấp của hai bên, chẳng có chút riêng tư nào.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Hựu Hựu (5)

Trọng Hoa không cho phép nghỉ ngơi:”Không có gì không tốt, trầm cảm thấy tốt là được.”

Đương nhiên rồi, người là hoàng đế mà, dĩ nhiên là người nói được là được. Chung Duy Duy tức tối:”Chung quy không phải là bệ hạ muốn mang theo hoàng trưởng tử cùng nhau triệu hạnh cung phi chứ?”

Sắc mặt của Trọng Hoa bỗng nhiên biến trắng, hần khom người cúi đầu, chột ép sát nàng, Chung Duy Duy bị hần dọa ngã đầu về sau, tránh được khuôn mặt của hần, lại chẳng thể tránh khỏi hô hấp của hần phả trên mặt nàng, giọng nói âm lãnh thấp trầm của hần vang lên bên tai nàng:”Chung Duy Duy, đừng chọc giận trẫm, nếu không trẫm sẽ tác thành cho người, để cho người biết cái gì gọi là không nói phải trái vô si bá đạo chân chính.”

Chung Duy Duy tròn mắt nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi:”Nếu không thì sao?”

Trọng Hoa bình tĩnh đưa mắt nhìn nàng:”Nếu không, người vĩnh viễn chạy không thoát tòa cung điện này, cho dù chết, người cũng phải đi theo cùng trẫm. Đề nghị của Thái hậu không tệ, có lẽ vị trí Đức phi này khá thích hợp với người.”

Cho nên là nói, nếu như nàng còn dám khiêu chiến quyền uy của hần, hần không ngại miễn cưỡng muốn nàng, rồi biến nàng thành một thành viên của hậu cung hần hoàn toàn? Chung Duy Duy giận đến ngực phập phồng không ổn định, hận không thể dùng một quyền đánh mất hần thành mất gà đen. Nàng chịu đủ lắm rồi!

Một cái tay nhỏ bé mềm mại lay lay nàng, Hựu Hựu lo lắng cau mày, trong mắt chứa nước mắt, nhỏ giọng nói:”Di không thích ta cũng không sao, dù sao mọi người đều không thích ta.”

Chung Duy Duy rất muốn hất mạnh tay Hựu Hựu ra, nhưng nàng làm không được, nàng nhìn Hựu Hựu, trong mắt đột nhiên trào ra nước mắt, nàng ngửa đầu lên, cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống, nó lại nặng trĩu rơi xuống, nàng đang khó chịu vì sự yếu đuối vô năng của mình.

Trọng Hoa giống như bị bóng vậy, hần hoang mang lui về phía sau một bước, dứt khoát xoay người, bước nhanh đi về Thanh Tâm điện.

Hựu Hựu nhìn chăm chăm vào hai mắt ngắn lệ của Chung Duy Duy, do dự chồm người qua, đưa cái miệng nhỏ nhỏ lên, giống như người lớn dỗ con nít bị té đau, nhẹ nhàng thổi mát nàng hai cái.

Chung Duy Duy quá nhếch nhác, vội vàng lau sạch nước mắt, muốn nói chút gì lại chẳng thốt nên lời.

Hựu Hựu khăn trương nhìn nàng, ánh mắt hoảng hốt lại sợ sệt.

Chung Duy Duy cố nặn ra một nụ cười, ấy mà còn khó coi hơn khóc.

“Chung đồng sử, vào đi thôi, bên ngoài mặt trời lớn, thân thể hoàng trưởng tử yếu ớt, không thể phơi nắng quá lâu.” Triệu Hoành Đồ đứng lúc đi tới, nháy mắt với Chung Duy Duy, ra hiệu nàng mau ổn định tâm trạng, mang Hựu Hựu vào trong.

Chung Duy Duy đứng lên, nhìn những nữ quan xung quanh đang tò mò nhìn chăm chăm nàng và Hựu Hựu, tự giấu cười một tiếng, chớp chớp mắt:”Thật là đại hỷ sự từ trên trời rơi xuống đó nha, vui mừng đến ta cũng khóc luôn rồi.”

Về mặt của chúng nữ quan hết sức ngoạn mục, ghen tị hâm mộ đỏ con mắt khó chịu, mọi thứ đều có, cũng có người lập tức tiến lên lấy lòng nàng:”Chung đồng sử, người phải dọn nhà ngay sao? Thiếu người làm không? Ta tới giúp người nhé?”

Còn có người lập tức mời nàng:”Chỗ ta có trà ngon, lúc nào người rảnh, qua chỗ ta uống một ly thì sao?”

“Mấy người chúng ta gom tiền chuẩn bị một bàn thức ăn ngon, rượu là trần nhượng tiên để ban thưởng, nể mặt qua ngồi chút chứ?”

Mọi người cũng đã nhìn ra, hoàng trưởng tử đột nhiên nhỏ ra này vô cùng quan trọng đối với bệ hạ, Chung Duy Duy vượt qua Thái hậu và chúng phi tần hậu cung, tuân lệnh theo bên người hoàng trưởng tử chăm sóc, hơn nữa còn sẽ ở trong Noãn các bên cạnh tẩm điện của bệ hạ cùng hoàng trưởng tử, việc này có nghĩa là nàng ở trong suy nghĩ của hoàng đế bệ hạ, là người đáng tin cậy nhất trong hậu cung này. Quan hệ tốt với nàng, chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Chung Duy Duy hận không thể chạy trốn ngay lập tức, nhưng nàng biết nàng không thể, chỉ có thể miễn cưỡng lên tinh thần, cười ha ha một lát rồi đáp lại:”Không dám, không dám.”

Tiền cô cô nhìn ra tinh thần nàng rất kém, liền tiến lên thúc giục:”Mau dẫn hoàng trưởng tử vào trong đi.” Lại đốc thúc chúng nữ quan:”Tất cả giải tán! Nên làm gì thì làm cái đó đi, đừng trì hoãn rồi sai khiến.”

Mọi người tan hết, Cát Tương Quân một thân một mình đứng trong góc nhỏ, hâm mộ nhìn Chung Duy Duy:”Tiểu Chung, chúc mừng muội.”

Chung Duy Duy khẽ gật đầu, dắt Hựu Hựu lên nấc thang, đi thẳng vào trong đại điện.

Trọng Hoa ngồi làm việc sau án thư, nghe tiếng bước chân, cũng không ngẩng đầu lên nói:”Lí An Nhân, dẫn hoàng trưởng tử đi nhìn chỗ nó ở đi.”

Lí An nhân tiến lên nhận Hựu Hựu:”Điện hạ, mời đi cùng nô tì.”

Hựu Hựu nhìn Trọng Hoa và Chung Duy Duy, cúi đầu, buồn bã không lên tiếng rồi đi theo Lí An Nhân.

Trọng Hoa chăm chú nhìn bóng lưng gầy yếu còi cọc của Hựu Hựu, nhàn nhạt nói: “Đứa trẻ này là sinh sớm, sinh ra đã chẳng có mẹ, thân thể rất yếu, lúc ấy ta gặp phải tình huống rất phức tạp, không thể mang hấn theo bên người, chỉ có thể gởi hấn cho một gia đình chăm sóc.”

Chung Duy Duy mím chặt môi, không nói một lời. Hấn là đang nói cho nàng biết, mẹ của Hựu Hựu chết rồi? Vì vậy những chuyện khó hiểu hấn đối với nàng mấy ngày nay, là bởi vì người đàn bà kia đã chết, cho nên thối lui để câu thứ yếu?

Trọng Hoa thấy vẻ mặt của nàng, trong lòng lại dấy lên hi vọng, nàng là đang quan tâm hấn, nếu không nàng sẽ không để ý như vậy, hấn mềm giọng: “Lúc Hựu Hựu hơn hai tuổi, có người biết thân phận của nó, giết mẹ nuôi của nó ngay trước mặt nó, còn dùng dây thừng trói chân nó lại, treo ngược nó lên rồi vứt hấn xuống từ trên cây mấy lần, nó rất sợ hãi, từ đó ngậm miệng chẳng nói chuyện, cho đến đầu năm nay.

Lá gan của nó rất nhỏ, rất thẹn thùng, còn rất nhạy cảm, nhưng chỉ cần người đối xử tốt với nó, thì nó sẽ đối tốt với người gặp đối. Ta biết người không thích nó, nhưng ta chỉ có thể giao nó cho người, người biết mà, ước chừng hơn phân nửa người trong cung này muốn mạng của nó.”

Chung Duy Duy lạnh lùng nói: “Nếu biết mình điều kiện không tốt, không thích hợp nuôi trẻ, vậy thì đừng sinh ra. Sinh ra được lại không che chở được, xem là gì đây.”

“Người đang đồng tình với Hựu Hựu à?” Trọng Hoa lặng lẽ chăm chú nhìn nàng, sự nhẫn tâm tuyệt tình của nàng hấn đã thấy, vì thế khó chịu đến bây giờ, sự mềm mỏng hiền lành của nàng cũng vẫn còn đó, vậy sợ là vào lúc gian nan nhất cũng không thay đổi. Có lẽ chính là mâu thuẫn như vậy, mới khiến cho hấn mãi không buông được nàng chăng?

Chung Duy Duy khịt mũi coi thường: “Ta tham mộ vinh hoa như thế, là người ích kỷ, nào biết đồng tình với người khác? Đồng tình là cái gì? Có thể ăn được sao?”

Trọng Hoa yên lặng chốc lát, nói: “Hựu Hựu vừa tròn ba tuổi lẻ bốn tháng.”

Chung Duy Duy liếc mắt: “Liên quan gì đến ta?”

Giọng nói Trọng Hoa nhàn nhạt: “Hấn có sau khi người rời khỏi Thương Sơn.”

Từ khi nàng rời Thương Sơn đến bây giờ, đã tròn bốn năm rưỡi rồi, nếu như mẹ Hựu Hựu là cô gái hèn hò cùng Trọng Hoa ở phòng cây, hơn nữa là có nó từ khi đó, bây giờ Hựu Hựu ít nhất phải được ba tuổi lẻ chín tháng, cộng thêm sinh sớm, tuổi hấn sẽ lớn hơn một chút.

Chung Duy Duy tính rất lâu mới tính rõ, tức giận cũng chẳng vì thế mà giảm bớt: “Nó sinh ra lúc nào, cũng chẳng liên quan gì đến ta.” lúc ấy nàng nghe rõ ràng, Trọng Hoa tự nói, nếu quả thực có em thì sinh ra là được, chứng minh hấn đã có quan hệ nam nữ cùng cô gái kia, vào lúc này lại giải thích cái này rất buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Hựu Hựu (6)

Chung Duy Duy càng để ý càng tức giận, tâm tình của Trọng Hoa lại càng tốt: “Dĩ nhiên không liên quan gì đến người. Sở dĩ trầm nói cho người cái này, là muốn cho người biết, nó không phải là loại đứa trẻ người tưởng, mong người tâm bình khí hòa một chút, đừng hận nó, chăm sóc nó thật tốt.”

Chung Duy Duy hận không thể buột miệng mắng to, nàng hít sâu một hơi, ép xuống hết tất cả điều phiền não mắt hứng, nhếch khóe môi, cười sáng lạn với Trọng Hoa: “Vi thần không hiểu được ý của bệ hạ, hoàng trưởng tử không phải loại đứa trẻ nào? Ngài nói mong vi thần tâm bình khí hòa một chút, đừng hận nó, chăm sóc nó thật tốt, vi thần càng không biết là từ đâu mà nói như vậy, ta là thần, chăm sóc nó là điều nên làm, tại sao phải hận nó?”

Trọng Hoa trầm mặc chăm chú nhìn nàng, trong mắt có ý rõ ràng đã nhìn thấu mọi thứ.

Chung Duy Duy không cam lòng yếu thế mà nhìn lại hấn: “À, ta biết rồi, nhị sư huynh là đang nói cho ta biết, hoàng trưởng tử có vào lúc sau khi chúng ta đoạn tuyệt, người mới sống cùng người khác, mà không phải là người thất tín vụng trộm, lặng lẽ sống với người khác vào lúc đang có hôn ước với ta? Cho nên ta không nên xem hấn là kẻ thù, đúng không?”

Nàng nhấn mạnh hai chữ vụng trộm, chỉ sợ Trọng Hoa nghe không hiểu, trong lòng cho là Trọng Hoa sẽ tức giận sẽ phát cáu, nhưng Trọng Hoa chẳng qua chỉ gật đầu một cái, ngay thẳng đáp lại nàng: “Đúng, nó không phải là sinh vào lúc ta thất tín vụng trộm.” Hựu Hựu đúng là không phải sinh vào lúc đó, cho nên hấn đáp mà chẳng sợ gì.

Chung Duy Duy tiếp tục cười: “Nhị sư huynh yên tâm, coi như là hấn có vào lúc đó, cũng chẳng liên quan đến ta. Sở dĩ ta đoạn tuyệt, giải trừ hôn ước với người, chính là bởi vì ta không thích người, không muốn gả cho người, cho nên mới kiên quyết tách khỏi người. Ta sẽ không hận Hựu Hựu, ta sẽ chăm sóc hấn thật tốt. Cho dù đúng là như thế, vậy cũng chẳng sao, người lớn có lỗi, con trẻ vô tội, huống chi bệ hạ phải là người trả tiền cơ mà. Xin hỏi bệ hạ có gì phân phó? Nể mặt tiền ta sẽ không so đo đâu.”

Tĩnh tĩnh Trọng Hoa tốt hơn nữa, cũng không tránh khỏi nàng lặp lại hết lần này đến lần khác nói ngay mặt hần rằng nàng không thích hần, không yêu hần, không muốn gả cho hần, lại nhắc đi nhắc lại đến chuyện năm đó. Huống chi từ trước đến nay tính tình hần cũng không tốt, hần sầm mặt: "Thời gian gần đây không cần an bài việc hầu hạ."

Chung Duy Duy thân thiện nháy nháy mắt với hần: "Vi thần hiểu, bệ hạ muốn dành thời gian lại để bầu bạn chăm sóc hoàng trưởng tử đây mà. Triệu các nương nương đến Thanh Tâm điện tỷ tâm, đúng là không thỏa đáng lắm... nhưng mà ngài có thể làm hạnh các cung, vì thần nhất định sẽ chiều cố tốt hoàng trưởng tử, nếu nó hỏi tới phụ hoàng đi đâu, vì thần cũng sẽ giải thích tốt, không để cho tình cảm cha con hai người sinh ra vết rạn."

Sắc mặt Trọng Hoa hoàn toàn u ám, chưa kịp nổi giận, Chung Duy Duy đã hành lễ tạ lỗi với hần: "Bệ hạ thứ tội, ngài mới vừa rồi nói với thần về chuyện lúc trước, trong lúc nhất thời vì thần đắc ý quên hình, lại có thể quên ngài bây giờ là thiên tử cao cao tại thượng, không thể trái nghịch, không phải nhị sư huynh ngày trước nữa, ngôn từ không thích đáng, quá hơi tùy tiện. Ngài đừng nóng giận, vì thần cáo lui ngay bây giờ."

Cúi đầu lui xuống, chốc lát đã chẳng thấy đâu cả.

Chung Duy Duy luôn có loại bản lĩnh này, luôn có thể vào lúc hần lấy dũng khí, mặt dày muốn giải hòa với nàng mà lấp kín toàn bộ con đường, hết lần này đến lần khác hần lại không thể dễ dàng nói rõ chân tướng với nàng. Sự phẫn hận của Trọng Hoa tràn đầy, không cam lòng không có được sự giải thoát, chỉ có gạt hết mọi thứ trên án thư rơi xuống đất.

Một bóng người từ từ đi ra từ sâu trong đại điện, dừng lại ở trong bóng tối, khẽ hỏi Trọng Hoa: "Sao bệ hạ không nói chân tướng cho Chung đồng sự biết?"

Trọng Hoa hơi căm giận: "Nếu nàng không để ý, thế thì nói nhiều với nàng làm gì? Trương Dực, chuyện này liên quan đến quốc vận tồn vong của Ly quốc, người phải vĩnh viễn giấu ở trong lòng, tuyệt đối không thể nói ra. Cái chết của Thiêm Phúc, trăm hoài nghi là hành động của Côn Luân điện."

Trương Dực vô cùng kinh ngạc: "Đã hơn mười năm chưa nghe được môn nhân của điện Côn Luân hoạt động bên ngoài, chẳng lẽ bọn họ lại khơi động tro tàn sao?"

"Đó là bởi vì người chưa từng thấy." Trọng Hoa nhàn nhạt nói: "Thánh nữ cung còn tồn tại, điện Côn Luân dĩ nhiên cũng còn. Tĩnh rồi tĩnh, cũng là lúc bọn họ nên kéo nhau trở lại, khuấy động phong vân rồi. Cho nên, thân thể của Hựu Hựu không thể tiết lộ ra được."

Côn Luân điện đã từng là mối họa ngầm lớn nhất của Ly quốc và Đông Lĩnh, điện chủ và phụng giả lớn nhỏ của thủ hạ của chúng giỏi dùng nhiếp hồn thuật khống chế người khác, thời kỳ huy hoàng sức ảnh hưởng to lớn, tín giả lên đến trăm vạn, thậm chí có thể điều người được chọn làm đế hậu của Ly quốc và Đông Lĩnh.

Đông Lĩnh và Ly quốc nhận nhiều tai hại của bọn chúng, khổ không thể tả, suy nghĩ vô số biện pháp, thành lập Thánh Nữ cung phá giải nhiếp hồn thuật, ổn định lòng dân, trấn an trăm họ, đồng tâm hiệp lực cùng nhau vây quét Côn Luân điện, qua sự cố gắng của hai đời quân chủ mới coi như đã tiêu diệt được Côn Luân điện. Côn Luân điện đích xác là im hơi lặng tiếng, nhưng chẳng ai dám chắc chắn, đã tiêu diệt triệt để được nó cả.

Nếu như có người Côn Luân điện trà trộn vào trong, chuyện này thật sự rất phức tạp. Trương Dực than thở một tiếng: "Bệ hạ yên tâm, vì thần hiểu được."

Đồ chơi tinh xảo và đồ trang trí đẹp để thoải mái ào ào chuyển vào trong Noãn các, Hựu Hựu ngồi ở bên cạnh Chung Duy Duy, ngơ ngác nhìn một con ngựa gỗ được sơn màu vàng, Chung Duy Duy khích lệ cậu: "Cưỡi ngựa không? Chơi rất vui đó."

Hựu Hựu lắc đầu rũ mắt, dằng hoàng ngồi ở bên người nàng, không nhúc nhích.

Cung nhân đưa một giàn ná xinh xắn đến, lấy lòng nói: "Điện hạ, cái này rất hay, ngài lấy chơi đi?"

Hựu Hựu nhìn giàn ná một cái, xoay người, đưa lưng về phía cung nhân, nắm chặt tay Chung Duy Duy.

Nụ cười của cung nhân có chút lúng túng, Chung Duy Duy nhận lấy giàn ná, bảo cung nhân lui ra, nhẹ giọng hỏi Hựu Hựu: "Muốn không? Đây đều là phụ hoàng người chuẩn bị cho người, là của người cả đấy."

Hựu Hựu hơi do dự, lấy giàn ná từ trong tay nàng, hí hoáy hai cái rồi chẳng có hứng thú, nhét lại vào tay nàng, giương mắt nhìn bánh ngọt trên bàn.

Chung Duy Duy lấy một miếng bánh, dùng khăn lót rồi đưa tới: "Đây là bánh hạt sủng, mùi vị rất ngon, điện hạ có thể nếm thử một chút."

Hựu Hựu cao hứng, rướn cổ lên liền cắn một ngum, vui đến mức híp mắt lại. Chung Duy Duy thấy nó không hề giả bộ vui vẻ, không kim được cũng thả lỏng theo, nàng không làm được việc yêu nó thích nó, thì xem hần như chút chuyện không thể không làm mà nghiêm túc hoàn thành cho tốt.

Hựu Hựu nuốt bánh hạt sủng, nắm chặt tay của Chung Duy Duy, lại cắn thêm một miếng nữa, Chung Duy Duy thấy miệng nó ăn không ngừng, liền dỗ nó: "Cái miệng nhỏ, ăn từ từ..."

Bỗng nhiên, một giọng nữ the the vang lên: "Ồi giới ơi, hoàng trưởng tử tỷ vị hư nhược, không thể ăn những thứ này! Sắp đến giờ cơm rồi, cho thẳng bé ăn những thứ này, đến lúc đó lại ăn không ngon!"

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Cuộc chiến tranh đoạt hoàng trưởng tử (1)

Hựu Hựu hoảng sợ muốn nuốt bánh hạt súng trong miệng xuống, nhưng miếng bánh quá lớn, cậu nghẹn trọn trắng mắt, Chung Duy Duy vội vàng ôm lấy cậu, đôi tay nhắm ngay phần trên của bụng cậu nhanh chóng vuốt lên, lại dịu dàng trấn an cậu: "Không sợ, không sợ, có ta ở đây."

"Oa!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu Hựu phồng đến đỏ bừng, nước mắt lượn vòng, chẳng những phun ra toàn bộ bánh hạt súng ăn lúc trước, còn phun ra một ít thức ăn trước đó nữa.

Sức khỏe cũng quá yếu rồi! Chung Duy Duy sợ hết hồn, bận bịu vỗ nhẹ lưng cho cậu, lại bảo cung nhân lấy nước cho cậu súc miệng.

Một bóng người chen đến, định kéo Hựu Hựu từ trong ngực nàng qua, giọng điệu không tốt nói: "Nào có người chăm sóc trẻ con thế này? Ta chỉ đến trễ một chút thôi, người liền biến điện hạ thành bộ dạng này, rốt cuộc là có ý gì?"

Chung Duy Duy tức giận, lạnh lùng nhìn về phía người tới: "Người là ai? Nơi này là chỗ người quất tháo sao?"

Người đến là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, ánh mắt nhìn Chung Duy Du tràn đầy địch ý: "Ta là ai? Hựu Hựu, người nói cho nàng biết ta là ai."

Hựu Hựu còn chưa trở lại bình thường, đau khổ ho khan, hai mắt mở thật to nhìn người đàn bà kia, trên mặt rõ ràng có vẻ sợ hãi.

Trong lòng Chung Duy Duy mơ hồ đã có tính toán, đường mẫu trước của Hựu Hựu gặp họa bất ngờ, Trọng Hoa thân là một nam nhân, không thể cũng không làm được chuyện tự mình chăm sóc nó, cho nên tất nhiên sẽ lại tìm người chiếu cố Hựu Hựu. Vậy thì người đàn bà này, chắc là người trông nom Hựu Hựu khoảng thời gian này. Cho nên đối phương bây giờ là tới tìm nàng chiến đấu, cướp người về.

Chung Duy Duy nhàn nhạt nói: "Người là nhũ mẫu của hoàng trưởng tử? Thất lễ rồi."

Người đàn bà ngạo mạn ưỡn bộ ngực to đùng ra, đưa tay kéo Chung Duy Duy: "Ai cho người lá gan đối xử với hoàng trưởng tử như vậy! Cho dù người lấy lòng ta ra sao đều không có tác dụng, bệ hạ giao Hựu Hựu cho ta chăm sóc, thì ta phải có trách nhiệm đối với Hựu Hựu! Chuyện mới vừa rồi người làm ta cũng nhìn thấy, bất kể người xuất phát từ dụng ý gì, ta đều sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người! Đi, đi, cùng ta đi gặp bệ hạ!"

Chung Duy Duy tát "ba" một cái, thoát khỏi tay của người đàn bà, không vừa ý phui phui chỗ nàng ta đã chạm, ra hiệu cung nhân lôi nàng ta ra: "Người điên từ đâu tới, lại dám kêu la om sòm với điện hạ, trong mắt không có tôn ti, ăn nói bừa bãi, kéo xuống và vào miệng!"

Người đàn bà sững sốt, ngay sau đó khóc toáng lên, lê đầu gối đến chỗ Hựu Hựu: "Điện hạ, điện hạ, điện hạ đáng thương, còn tưởng rằng vào cung chính là những ngày tốt đã tới rồi, ai ngờ là lọt vào trong ổ sói. Bệ hạ, bệ hạ, ngài ở đâu? Mau tới phân xử công bằng, không thể nuôi trẻ con thế này, vung tay liền mặc kệ được."

Thấy cung nhân đến gần mình, liền hung dữ nói: "Ai dám chạm vào ta? Bệ hạ chính miệng ra lệnh cho ta tiếp tục ở bên chăm nom hoàng trưởng tử, không sợ chết thì đến đi!"

Cung nhân bị gây khó dễ tiến lùi đều không xong, do dự không nhúc nhích.

Chung Duy Duy vô cùng chán ghét, đứng lên đi ngay, tay áo lại bị Hựu Hựu nắm chặt, mặt cậu đỏ lên, khăn trương lại sợ hãi ngửa đầu nhìn nàng, nhỏ giọng năn nỉ: "Di Duy, di Duy..."

Nhũ mẫu như vậy, xem trẻ con thành tiền đặt cược tranh giành đoạt lợi, sẽ có bao nhiêu là thật lòng đây? Khó trách đứa bé này luôn có vẻ bị ức hiếp ăn chưa no. Lòng Chung Duy Duy từ từ mềm lại, khẽ hỏi cậu: "Hựu Hựu không muốn ta đi sao?"

Hựu Hựu gật đầu, từ từ nhích lại gần nàng.

Nhũ mẫu thấy vậy, khóc lớn tiếng hơn: "Điện hạ ơi, làm người không thể không có lương tâm như vậy, lúc ngài bị bệnh, là lão nô chăm ngài mấy ngày mấy đêm mới cứu được ngài mà... ngài cảm thấy lão nô quản quá nhiều, đó cũng là vì tốt cho ngài, nếu không ngài sẽ bị nhiều bệnh..."

Hựu Hựu bị nàng ta khóc lóc khiến cho cậu bất đắc dĩ, ngược đầu dè dặt nhìn về phía Chung Duy Duy, giống như là muốn xin giúp, lại chẳng sao dám mở miệng. Chung Duy Duy thờ dãi, dắt Hựu Hựu ra ngoài, phân phó cung nhân: "Dọn sạch sẽ nơi này đi, mở cửa sổ ra hóng mát một chút."

Nhũ mẫu thấy nàng chẳng để ý đến mình, dắt Hựu Hựu muốn đi, nào chịu phớt lờ, lão đảo đuôi theo, túm chặt tay Chung Duy Duy, muốn đoạt Hựu Hựu về, tiếng khóc vô cùng thê lương bi thảm: "Hoàng trưởng tử, hoàng trưởng tử..."

Cung nhân đang trực trong Thanh Tâm điện nghe tiếng, đều nhìn về phía đám người Chung Duy Duy, Chung Duy Duy phiền não muốn chết, xụ mặt hỏi cung nhân đi ngang qua: "Bệ hạ vẫn ở trong đại điện à?"

Cung nhân chưa kịp trả lời, Trọng Hoa đã trầm mặt đi tới: "Xảy ra chuyện gì?"

Nhũ mẫu ác nhân cáo trạng trước, rất nhanh nhào đến dưới chân Trọng Hoa: "Bệ hạ, bệ hạ, nô tỳ không phải cố ý quấy rối. Quả thực là không nhìn thêm được nữa, không dám không nói..."

Phóng to nói chuyện Chung Duy Duy cho Hựu Hựu ăn bánh ngọt, rồi làm hại Hựu Hựu ói ra sao: "... Hoàng trưởng tử tỳ vị yếu ớt, không thể ăn những thứ này, lại sắp đến giờ cơm, ăn rồi lát nữa ăn sẽ không ngon nữa, không có lợi cho dưỡng sinh. Lão nô nói chưa hơn một câu, vị cô nương này liền kêu đánh kêu giết, làm hoàng trưởng tử sợ nên bị ghen, nàng không biết đút nước thuận khí cho hoàng trưởng tử, ngược lại vỗ mạnh vào bụng của hoàng trưởng tử, hại hoàng trưởng tử ói hết cả ra, ói luôn cả đồ đã ăn buổi sáng.

Lão nô không nhìn nổi nữa, không nhịn được lại nói mấy câu, nàng lại muốn giết chết lão nô... chỉ cần hoàng trưởng tử tốt, lão nô chết cũng chẳng tiếc, chỉ là giao hoàng trưởng tử cho người không hiểu gì như vậy chăm sóc, lão nô quả thực không yên tâm... Bệ hạ..."

Giọng nói thê lương của nhũ mẫu quần quanh ở trong Thanh Tâm điện, Chung Duy Duy thờ ơ đứng ngoài quan sát, chỉ xem Trọng Hoa đối đáp thế nào, nàng thề, chỉ cần trên mặt hần lộ ra chút hoài nghi hoặc là có vẻ không vui, nàng liền buông Hựu Hựu ngay lập tức, xoay người rời đi. Sau đó dù là hần muốn chém đầu nàng, nàng cũng không kiên nhẫn chạm vào đũa bé này nữa.

Trọng Hoa lại không nhìn nàng, về mặt u ám hỏi nhũ mẫu: "Ý người là nói, Chung đồng sử không biết chăm sóc con nít, còn có ý xấu, ác ý dọa dẫm làm tổn thương xúi giục hoàng trưởng tử?"

Nhũ mẫu lạnh lẽo liếc Trọng Hoa một cái, hy vọng có thể nhìn ra chút manh mối từ trên mặt hần, nhưng mà nàng ta chẳng nhìn ra được gì, liền ngáp ngừng nói khẽ: "Chung đồng sử là người bệ hạ tự mình lựa chọn, chắc hẳn là sẽ không có ý xấu, chẳng qua không biết chăm sóc trẻ con là thật, tính khí cũng chẳng tốt."

Trọng Hoa cười lạnh một tiếng: "Ai cho người lá gan, để cho người ở trong cung này muốn làm gì thì làm? Người tưởng rằng là kẻ mù, kẻ điếc, kẻ ngốc sao? Có thể mặc cho người định đoạt?"

Nhũ mẫu sợ hết hồn, liều mạng dập đầu: "Bệ hạ minh giám, bệ hạ minh giám, nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ là đau lòng hoàng trưởng tử, không muốn xa cách với người... lần trước nô tỳ chỉ rời đi có mấy ngày, ngài liền ói tiêu chảy, ban đêm cũng không ngủ được, gầy mất mấy cân... Nô tỳ sợ chăm sóc không ổn thỏa, sẽ khiến cho người bị bệnh lần nữa."

Về mặt Trọng Hoa càng ngày càng lạnh, nhũ mẫu thấy tình thế không tốt, liền quay đầu khóc với Hựu Hựu lần nữa: "Hựu Hựu, điện hạ... Ngài thương xót tội nghiệp ta đi mà..."

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Cuộc chiến tranh đoạt hoàng trưởng tử (2)

Hựu Hựu cúi đầu xuống, khóc khẽ, nhũ mẫu bỏ sang, không để ý gì cả đoạt người từ trong ngực Chung Duy Duy, ôm thật chặt vào trong lòng, khẽ khàng dỗ nó: "Không sợ, không sợ, nhũ mẫu ở đây mà."

Chung Duy Duy gھừ cợt cười với Trọng Hoa, phất tay áo, hành một lễ, dứt khoát xoay người đi mất. Nàng cũng không cần mượn việc dỗ con thay hần để lấy lòng hần, không giải quyết rõ những chuyện này, thì đừng tới làm phiền nàng.

Trọng Hoa không giữ nàng lại, mà là âm u nặng nề nhìn về phía nhũ mẫu và Hựu Hựu. Hần vốn nghĩ rằng nhũ mẫu này chăm sóc Hựu Hựu coi như hết lòng hết sức, sợ Hựu Hựu đột nhiên vào cung không thích ứng được, cho nên mới để cho nàng ta vào cung chiếu cố nó, lại không nghĩ rằng sẽ sinh ra loại chuyện này.

Cho đến nay, hần đều tin vào lời nói của nhũ mẫu, cho là thân thể Hựu Hựu không tốt, tỳ vị quá yếu ớt, còn bé lại trải qua chuyện đáng sợ như vậy, nhất gan bền lên gầy yếu cũng là điều bình thường, nay xem ra, hình như không đơn giản như vậy.

Hoàng trưởng tử là của nàng rồi, nhũ mẫu đang đắc ý với thắng lợi của mình, đột nhiên cảm thấy trên người lạnh lạnh, ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc gặp phải ánh mắt âm u lạnh lẽo như có như không của Trọng Hoa, thế là sợ hết hồn, ngưng ngáp nói: "Bệ hạ..."

Trọng Hoa khẽ gật đầu: "Mang hoàng trưởng tử về đi, chăm sóc cho tốt, trăm có trọng thưởng."

Chút sợ hãi kia đã bị nhũ mẫu ép xuống ngay, vô cùng phấn khởi dập đầu tạ ân. Quả nhiên chỉ cần nắm chặt hoàng trưởng tử, thì sẽ không có chuyện lớn gì. Hoàng trưởng tử thân thể yếu đuối, hoàng đế cũng chiều hần như vậy, sao làm hần đau lòng cho được, đột nhiên thay người khác chăm sóc khiến cho hần bị bệnh chứ? Sau này, đến khi hoàng trưởng tử làm hoàng đế, nhũ mẫu nàng đây liền có thể hưởng phúc rồi.

Trọng Hoa đưa mắt nhìn nhũ mẫu ôm Hựu Hựu rời đi, lạnh nhạt phân phó Triệu Hoành Đồ ở bên cạnh: "Chút nữa Thái hậu tất nhiên sẽ bảo người sang đây hỏi chuyện này, hơn phân nửa sẽ còn nhân lúc trẩm không có ở đây, bảo người dẫn Hựu Hựu đi, người đừng can, để cho nữ nhân này tự do phát

huy.”

Triệu Hoành Đồ chấn động trong lòng, cúi đầu xuống đáp một tiếng “Vâng”. Bệ hạ là muốn mượn đao giết người đây mà, nếu như mới vừa rồi hấn ra tay trấn áp nhũ mẫu ngay trước mặt hoàng trưởng tử, hoàng trưởng tử sẽ đem khoản nợ này ghi tạc trên người Chung đồng sử, sau này khó mà thân thiết với Chung đồng sử được nữa. Không bằng để cơ hội này lại cho Thái hậu, tất cả cùng vui.

Trọng Hoa đi qua bên ngoài phòng Chung Duy Duy, thấy cửa phòng nàng đóng kín, lặng ngắt như tờ, không hề có sự hỗn loạn của việc dọn nhà, liền hỏi Triệu Hoành Đồ: “Xảy ra chuyện gì?”

Triệu Hoành Đồ vội vàng trả lời: “Chung đồng sử nói, đồ của nàng không nhiều, không cần chuyển sang, nếu Tiểu Đường sắp đến, để lại cho Tiểu Đường ở cũng tốt.”

Nàng tưởng là mèo chó đều có thể tùy tiện ở nơi này à. Trọng Hoa mím chặt môi, bước nhanh đi khỏi, lớn tiếng ra lệnh: “Khởi giá.”

Đây là muốn để lại cơ hội cho Thái hậu nương nương động thủ, Triệu Hoành Đồ nháy mắt với Lí An Nhân, bước nhanh đuổi theo, cao giọng phân phó người mang ngự liễn đến: “Bãi giá, bệ hạ muốn xuất cung.”

Chung Duy Duy chẳng có ở trong phòng, mà là đi nhà kho kiêm phòng trà, gần đây nàng mới tiếp xúc với chút lá trà tươi, nhưng cũng không muốn làm thành Long Phượng đoàn trà*, mà là muốn làm ra một loại trà giá thành rẻ, mùi vị lại không tính là kém.

(Đoàn trà: Là trà được làm thành dạng viên, bắt nguồn từ thời Tống. Chuyên cung cấp cho cung đình uống. Trên mặt có thể in hoa văn rồng phượng.)

Loại trà dây công chế ra giống như Long Phượng đoàn trà vậy, giá cả quá cao, một bánh do nhà có tiếng làm ra phải có giá mấy trăm lượng bạc, trà do thợ bình thường làm cũng phải đến mấy lượng bạc, người không có của cải không uống nổi, muốn phổ biến rộng rãi trà đến các quốc gia xung quanh, mua bán trà với quy mô lớn, còn cần sửa đổi phương pháp sản xuất.

Việc này cũng là ước muốn từ trước của cha, nàng thừa kế ý tưởng của cha, lại suy xét rất nhiều năm, cảm thấy dường như đã tìm được chút gì đó.

Huống chi mấy năm qua bởi vì Ly quốc luôn bại bởi Đông Lĩnh, trong kho chất không ít trà, phải nghĩ cách đưa những trà lâu ngày ra ngoài mới được.

So với chuyện lớn này, những chuyện hư hỏng liên quan đến Trọng Hoa cũng trở nên nhỏ nhặt không đáng kể. Lá trà tươi đã phơi một khoảng thời gian, nước trong lá trà dần mất đi, lá trà trở nên mềm dẻo, mùi cỏ dần mất đi, sinh ra một loại mùi thơm đặc thù.

Chung Duy Duy rửa tay sạch sẽ, ngồi ở trước cửa sổ từ từ vò bóp những lá trà này, làm được một nửa, bên ngoài âm ỉ huyền não, nàng vênh tai lắng nghe, hình như là Vạn An cung phái người đến hỏi chuyện của Hựu Hựu.

Nàng hơi do dự có nên quan tâm chuyện này hay không, nghĩ Trọng Hoa đang ở đây, hấn không thể nào không quan tâm đến Hựu Hựu khi nó mới vừa trở lại, biết rõ Vi thái hậu sẽ đến gây phiền phức, liền không đi nữa.

Vò xong, thì có người đến tìm nàng: “Cô nương.”

Giọng nói quen thuộc, mùi quen thuộc, Chung Duy Duy kinh ngạc quay đầu, thấy Tiểu Đường quỳ ở cửa kho, ngửa đầu nhìn nàng, trong mắt chứa đầy nước mắt. Chung Duy Duy không kiềm chế được vui mừng, nhào qua ôm Tiểu Đường: “Ngươi có khỏe không? Cuối cùng cũng gặp được người rồi, vẫn luôn lo lắng cho ngươi, ta bảo người mang tiền cho ngươi, đã nhận được rồi chứ?”

Nàng không gặp được Tiểu Đường, chỉ có thể nhờ Triệu Hoành Đồ đưa cho Tiểu Đường chút tiền tiết kiệm được và thức ăn, biết được Tiểu Đường vẫn tốt, trông chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng gặp được rồi.

Tiểu Đường vừa khóc vừa cười: “Nhận rồi, nhận rồi. Vài ngày trước nô tỳ đang dưỡng thương, bây giờ mới khỏe chưa đến mấy ngày, nghe nói người muốn nô tỳ đến hầu hạ, nô tỳ lập tức đến ngay.”

“Ngươi bị thương? Ở đâu? Sao lại bị thương?” Chung Duy Duy nhíu mày, cho đến bây giờ chẳng ai nói với nàng Tiểu Đường bị thương, nàng vẫn cho là Trọng Hoa vì gây khó dễ cho nàng, cho nên cố ý giam giữ Tiểu Đường không thả.

Tiểu Đường cuộn ống quần lên cho nàng xem: “Ngày đó đồ cầu hoạn quan Dương Tẩn Trung gây phiền phức đó, ngài bảo nô tỳ chạy, nô tỳ vốn đã chạy rồi, nghĩ lại lại không yên tâm về người, liền lại lặng lẽ vòng về, ai ngờ tiện cho người của Dương Tẩn Trung bắt, hấn nói người bị Thái hậu nương nương xử tử rồi, nô tỳ giận đến nỗi muốn giết hấn báo thù giúp người, nhưng mà châu chấu đá xe, còn chưa làm gì hấn, đã bị đánh gãy chân trước.”

Chung Duy Duy nhìn vết sẹo trên đùi Tiểu Đường, buồn bã rơi nước mắt: “Ngươi đồ ngốc, nha đầu ngốc, đã bảo ngươi chạy ngươi không nghe, xem đi, chịu thiệt lớn rồi đó. Có đau không?”

“Sớm đã hết đau rồi.” Tiểu Đường ngây ngô cười hi hi: “Vốn nô tỳ cho là chết chắc rồi, đột nhiên xuất hiện hai người, đánh những người đó tan tác, cứu nô tỳ đi. Thu xếp cho nô tỳ một gian phòng, tìm đại phu trị thương nói xương cho nô tỳ, sau đó mới biết, đó là người của bệ hạ. Trừ đau lúc đầu ra, sau đó không đau là mấy, còn ăn đồ ngon hơn so với lúc đi theo người.”

Chung Duy Duy bị nàng chọc cho cười thành tiếng: “Chỉ biết ăn thôi!” Nhớ đến Thiêm Phúc đã chết, lại rầu rĩ một hồi, nếu như Thiêm Phúc còn sống, hai người thích ăn này xúm lại, không biết vui biết bao nhiêu.

Tiểu Đường không ở yên, nhìn thấy lá trà liền rửa tay để giúp:”Nên làm thế nào, cô nương phân phó đi. Trà này không làm theo cách cũ, cô nương muốn làm thế nào?”

Chung Duy Duy nói:”Người còn nhớ chuyện trà hai ta đã làm được một nửa, có chuyện làm chậm trễ, gác lại đó cả đêm không? Ta muốn đổi cách làm thử, xem có thể thành công hay không?”

Hai người cười cười nói nói, xếp lá trà trong một cái nắp nồi nhỏ, đem ra chỗ cửa sổ có ánh mặt trời, không quay lại, ngồi nói chuyện giải sầu ngay dưới bóng cây.

Lí An Nhân vội vàng chạy tới:”Ôi, bà cô ơi, ngài còn ngồi ở đây à! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Cuộc chiến tranh đoạt hoàng trưởng tử (2)

Bây giờ đang có tôn đại phạt Trọng Hoa trấn giữ, có thể xảy ra chuyện lớn gì được? Chung Duy Duy chẳng muốn quan tâm những chuyện xấu này, lười biếng nói:”Trời sắp xuống rồi sao?”

Lí An Nhân lo lắng nói:”Bệ hạ có việc gấp xuất cung, Vạn An cung phái người tới muốn gặp hoàng trưởng tử, người đàn bà kia đã tự chủ trương, không đếm xỉa người khác ngăn cản, ôm hoàng trưởng tử đi theo Li Hiếu Thọ rồi. Lúc này đã đi rất lâu rồi, còn chưa thấy về, làm thế nào đây?”

Chung Duy Duy lấy làm kinh hãi:”Bệ hạ không có ở trong cung? Các người chỉ như vậy đã thả người ra? Nàng ta không biết trời cao đất rộng, các người cũng không biết?”

Khuôn mặt Lí An Nhân đầy vẻ xấu hổ:”Không trách chúng ta được, ai biết nữ nhân kia lá gan lớn như vậy. Nghiêm Phó Tổng quản ở Thượng Bảo ti, Tiền cô cô đi Thượng Nghi cục, Triệu nghĩa phụ đã đi theo bệ hạ xuất cung, ta lại đúng lúc đi Chiêu Nhân cung, bọn họ lại không tìm được ngài, những người khác không dám can...”

Chung Duy Duy giận đến cười:”Nói như vậy, vẫn đều là lỗi của ta rồi.”

Lí An nhân chấp tay đập đầu với nàng:”Bà cô ơi, bây giờ không phải là lúc tranh cãi việc này, xin ngài đi nhanh vét người về đi, nếu không xảy ra chuyện lớn mất. Ngài hiểu mà, bao nhiêu người gai mắt đứa bé kia, người muốn nó chết đếm không hết, ngài mặc kệ nó, ai quan tâm nó đây? Không nói cái khác, nó cũng nên gọi ngài một tiếng sư cô phải không?”

Trọng Hoa một lòng muốn thoát khỏi sự khống chế của Vi thị và Lữ thị, không mong muốn nữ tử của hai dòng họ này sinh hạ người thừa kế ngôi vị hoàng đế, vì thế thậm chí không muốn chạm vào Vi Nhu và Lữ Thuần. Bây giờ đột nhiên xuất hiện một hoàng trưởng tử, có thể tưởng tượng ra tâm tình của Vi thị và Lữ thị ra sao, nhất định là phải diệt hần mới an tâm.

“Sợ ta sao lại khổ như vậy!” Chung Duy Duy phiền não hô to một tiếng, cuối cùng không ác tâm được, thở hì hục chọn ra mấy cung nhân, an bài từng cái một.

“Người cầm lệnh bài, cấp tốc xuất cung đi tìm bệ hạ báo tin.”

“Người đi Thượng Bảo ti tìm Nghiêm Trữ, mời hần lập tức đi tìm Phó Thống lĩnh chuẩn bị.”

“Người đi Thượng Nghi cục tìm Tiền cô cô, mời cô cô lập tức đi Tây Thúy cung một chuyến, bà ấy biết nên làm như thế nào.”

“Các người cùng ta cùng đi Vạn An cung.”

Lí An Nhân có chút bất an:”Ta làm gì?”

Chung Duy Duy bảo hần qua chỗ nàng, thấp giọng:”Đi tìm một thái y đáng tin cậy, chuẩn bị hết tất cả các loại thuốc giải độc, không nên chờ đến khi chuyện tới trước mặt rồi cuống cuống lên.”

“Được, người dù sao cũng cẩn thận đó.” Lí An Nhân không dám nói cho Chung Duy Duy, hoàng đế bệ hạ sớm có sắp xếp, chuyện này chẳng có nguy hiểm gì, xui xẻo chính là bà nữ mầu đã tâm bưng bưng, không biết trời cao đất rộng, mà không phải là Hựu Hựu.

Chung Duy Duy tâm loạn như ma, qua loa gật đầu một cái, vội vàng chạy về hướng Vạn An cung, đi tới chỗ yên tĩnh, khua đuổi cung nhân đi theo, nhẹ giọng hô:”Lương huynh, huynh ở đâu? Ta cần huynh hỗ trợ.”

Lương huynh lờ đi ý nhiều:”Nói đi.”

Chung Duy Duy nói: “Thái hậu tất nhiên không cho phép ta vào Vạn An cung, cho nên muốn nhờ người làm như vậy...”

Trong Vạn An cung, Vi Thái hậu ôm Hựu Hựu nhìn hết lần này đến lần khác, “Chặc chặc” lấy làm ngạc nhiên: “Bổn cung chỉ tưởng là bệ hạ không hiểu chuyện, vì giận ta, cố ý nói giỡn với ta thôi, không ngờ đáng vẻ đứa bé này lại giống hần quá chừng.”

Nhũ mẫu cười tươi rói quý ở phía dưới, chen miệng nói: “Có thể không giống sao? Hoàng trưởng tử lớn lên rất nhanh, chẳng những giống như bệ hạ, cũng giống Thái hậu nương nương, nhất là đôi mắt này nha, quả thực giống y hệt Thái hậu nương nương.”

Vi Nhu ngồi ở đầu dưới, trong lòng vừa chua vừa đổ kị, hận không thể bóp chết tiện chủng Hựu Hựu không rõ mẹ ruột này mới hả giận, bỗng nghe được tiếng của nhũ mẫu đây, liền cao giọng mắng: “Láo xược! Thái hậu nương nương nói chuyện, nào có chỗ cho tiện tỳ người chen miệng vào? Và miệng!”

Hai cung nhân tiến lên, một người đề nhũ mẫu lại, một người chuẩn bị thi hành hình phạt, nhũ mẫu sợ chết khiếp, cao giọng xin tha.

Vi Thái hậu nhũu mày bảo cung nhân lui xuống: “Ồn ào chết được, quả nhiên là người đến từ thôn quê, không hiểu được phép tắc, dọa bảo bảo ngoan ngoan sợ thì làm sao?” Bà ta ôm Hựu Hựu lên khẽ dỗ cậu: “Đừng sợ a, bọn họ đùa với nàng ta mà thôi.”

Hựu Hựu khăn trương siết chặt vạt áo, mắt đen mờ to, yên lặng nhìn Vi Thái hậu, lại sợ sệt mà nhìn nhũ mẫu khóc lóc âm ỉ một cái, run rẩy khẽ nói: “Đừng đánh người.”

“Được, chúng ta không đánh người.” Vi Thái hậu vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cậu, nhìn Vi Nhu một cái, thờ dài nói: “Đứa trẻ hiền lành quả thật là quan tâm, có lương tâm, đừng thấy nó nhỏ, đối với nó tốt nó biết.”

Vi Nhu hiểu ý của Vi Thái hậu, lập tức tiến lên, cầm miếng bánh ngọt đưa cho Hựu Hựu, dụ dỗ cậu: “Nào, đến chỗ mẫu phi này, cho con bánh ngọt ăn nha.”

Hựu Hựu liếc nàng ta một cái, cúi đầu xuống không nói chuyện không nhúc nhích, giống như một người gỗ nhỏ. Quả nhiên tiện chủng của tiện nhân sinh ra, Vi Nhu thầm mắng một tiếng, để bánh ngọt xuống, lấy ngón hương cầu khắc chạm rồng đeo bên hông, cầm đến lắc qua lắc lại trước mặt Hựu Hựu: “Gọi một tiếng Mẫu phi, liền cho người.”

Hựu Hựu vẫn cúi đầu, không ừ không hừ, không chịu nhìn nàng ta một cái.

Vi Nhu không chịu phục, liền miễn cưỡng muốn ôm cậu từ trong lòng Vi Thái hậu, Hựu Hựu cũng không giẫy giụa, để tùy nàng ta ôm mình qua. Vi Nhu muốn dứt cậu ăn, cậu liền né đầu ra, cắn môi không nhả ra, Vi Nhu dứt đồ cho cậu, tay cậu túm chặt vạt dưới y phục, kiên quyết không buông tay.

Vi Nhu rất tức giận, cố nhẫn nhịn, vẻ mặt vui cười dỗ cậu: “Người chưa bao giờ ngồi thuyền nhĩ? Mẫu phi dẫn người đi ngồi thuyền...” Chưa dứt lời, liền cảm giác được một luồng ấm ấm trên đùi, mùi khai nước tiểu xông vào mũi, Hựu Hựu lại có thể tè trên váy đẹp để quý giá của nàng.

“Ôi trời!” Vi Nhu vừa giận vừa sợ vừa chê bai, nhờ y phục che giấu, ngắt cái mộng của hần một cái thật mạnh, ai bảo người tiểu, ai bảo người có ý tiểu trên người ta.

Hựu Hựu bỗng nhiên khóc lớn lên, thanh âm the thé chói tai, hù Vi Thái hậu và Vi Nhu đều đồng loạt giật mình một trận, lúc này nhũ nương mới nhận ra được điều bất thường, liền mạng đập đầu như gõ tòi với Vi Nhu và Vi Thái hậu: “Hoàng trưởng tử từ nhỏ đã yếu ớt nhất gan, chưa từng gặp cảnh này, xin nương nương thứ tội.”

Vi Nhu vừa chột dạ lại sợ sệt, vội vàng nhét Hựu Hựu vào trong ngực nhũ nương: “Người mau dỗ nó đi. Khóc đến dọa người như vậy, cứ giống như ai đã làm gì nó vậy.” Lại ủy khuất nâng váy của mình lên, kể khổ: “Chẳng qua là ta muốn lấy lòng nó mà thôi, liền đối xử với ta như vậy, còn nhỏ tuổi, cũng không biết là ai dạy nó thành hư hỏng như vậy.”

Vi Thái hậu thờ ơ lạnh nhạt, nhàn nhạt nói: “Sao nói nhiều như vậy? Cháu xuống thay quần áo đi.”

Vi Nhu không cam lòng lui xuống, Vi Thái hậu lạnh mặt, không nói một lời, nhìn chăm chăm nhũ mẫu từ trên cao, cho đến khi nhũ nương bị bà ta nhìn đến sắc mặt nhợt nhạt, kinh hồn bạt vía, mới thân nhiên cười: “Mẹ ruột của đứa bé này là ai? Người từng gặp chưa?”

Nhũ nương lắc đầu: “Chưa gặp a, nô tỳ chưa từng gặp. Cuối năm ngoái hoàng trưởng tử mới đưa đến bên người nô tỳ, lúc đến đã hơn hai tuổi rồi, một câu cũng chẳng nói, ngây ngây ngơ ngơ, thường xuyên bị bệnh phát sốt, nửa đêm thường kinh sợ khóc to, chỉ biết kêu đi kêu lại một câu, đừng mà. Nghe nói là khi còn bé đã chịu kinh hãi quá lớn, sợ đến mức chẳng nói được câu nào. Không biết đã xem bao nhiêu đại phu, uống bao nhiêu thuốc, bệ hạ cũng tốn nhiều công sức ngày đêm trông nom chăm sóc.”

Nói đến chỗ này, không nhịn được lại bắt đầu khoe khoang công lao của mình: “Nô tỳ dốc hết tâm sức, ngày đêm dày công chiếu cố, mới dường được thân thể dần tốt lên của nó bây giờ, đầu năm nay mới mở miệng nói chuyện. Hoàng trưởng tử là một đứa bé ngoan có lương tâm, nô tỳ bị bệnh rời khỏi mấy ngày, ngài liền không ăn không ngủ được, bởi vì nhớ nô tỳ, gắng gượng đến bệnh, cho đến khi nô tỳ trở lại, ngài mới tốt lên. Hi hi ~”

Vi Thái hậu càng mềm mỏng hơn: “Vậy là người vất vả rồi.” Vốn không nhất định muốn mạng của đồ ngu này, nếu đứa trẻ này hoàn toàn dựa vào bà ta, lại không thể rời bỏ bà ta, vậy chỉ xin mời bà ta lên đường trước thời hạn. Đứa bé từng chịu nỗi kinh sợ lớn, không biết bị kinh sợ thêm một lần nữa thì ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Cuộc chiến tranh đoạt hoàng trưởng tử (4)

Nhũ nương còn chưa biết mình đã lại gần đường chết một bước nữa, đánh bạo tùy tiện ca ngợi Vi Thái hậu: “Thái hậu nương nương không hề giống người lớn tuổi, trẻ trung xinh đẹp như tiên nữ vậy, nô tỳ đời này chưa từng gặp người xinh đẹp như ngài vậy, may mắn này đều là do hoàng trưởng tử mang đến cho nô tỳ.”

Cung nhân muốn quát mắng bà ta, bị Vi Thái hậu cản lại, Vi Thái hậu mỉm cười bảo người thưởng cho bà ta trà hạnh nhân uống: “Hiếm thấy một cái miệng dẻo, chăm sóc Hựu Hựu chúng ta thỏa đáng như vậy, thưởng cho nàng một ly trà hạnh nhân, nhuận nhuận hầu.”

Nhũ mẩu đặt Hựu Hựu qua một bên, sau khi quỳ lạy, mừng rỡ nhận lấy trà hạnh nhân, uống một hơi cạn sạch, chưa thỏa mãn mà chép chép miệng: “Tạ Thái hậu nương nương thưởng, thật là uống quá ngon, mỹ vị nhân gian.”

Vi Thái hậu hài lòng nhếch nhếch môi cười: “Thích à, thưởng cho ngươi một chén nữa.”

“Tạ nương nương thưởng!” Nhũ mẩu mừng không kể xiết, tự cho là đã có được một chỗ dựa tốt, để chứng tỏ mình mọi chuyện đều nghĩ cho Hựu Hựu, liền nói tiếp: “Đồ hoàng trưởng tử ăn sáng nay đều bị Chung Duy Duy kia làm cho ối ra cả rồi, bây giờ trong bụng trống trơn, xin Thái hậu nương nương cũng thưởng một chén cho nó uống.”

Vi Thái hậu cười nhìn về phía Hựu Hựu, cảm thấy đây là một ý kiến hay, không phải là đứa trẻ Vi thị sinh dưỡng, giống Trọng Hoa như thế nào đi nữa, giống nàng như thế nào đi nữa, từ đầu đến cuối đều chỉ là một tai họa. Lại nghĩ Trọng Hoa vì chống đối bà, đã ở bên ngoài lạng lẽ sinh trưởng từ lâu, giấu bà mang vào cung, còn chẳng chịu chạm vào Vi Nhu, thì trong lòng càng hận.

Không bằng giao cho ý trời, xem ông trời có nhận đứa trẻ này chăng. Thế là nhân nhật nói: “Sức khỏe hoàng trưởng tử không tốt, sợ rằng chịu không nổi thứ ngọt lịm này. Không phải hấn đi tiểu ướt quần áo rồi sao? Ngươi dẫn nó xuống thay đi.”

Cung nhân Vạn An cung dẫn nhũ nương đến căn phòng cách vách, đặt một chén trà hạnh nhân lên trên bàn, rồi lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Nhũ nương không vội thay quần áo cho Hựu Hựu, nhanh chóng lấy trà hạnh nhân, nói với cung nhân Thanh Tâm điện Minh Nguyệt cùng đi với bà ta: “Đồ uống chơi này lạnh rồi thì uống không ngon, ta uống trước.”

Thấy Hựu Hựu mở đôi mắt to đen nhánh nhìn nàng chăm chăm, liền cười: “Điện hạ muốn uống ư? Nào, cho ngươi uống một ngụm.”

Hựu Hựu mím chặt môi, xoay đầu, trà hạnh nhân bị hấn đẩy đến sát ra ngoài một chút, chén cũng suýt nữa rơi xuống đất, nhũ nương bị dọa vội vàng đỡ lấy, khẽ mắng: “Ngươi thằng bé này thật là, không uống thì không uống, ngươi đẩy chén làm gì? Làm hư đồ, nhưng bị đánh bị mắng là ta đấy.”

Minh Nguyệt vừa thay quần cho Hựu Hựu, vừa cười khuyên bà ta: “Hoàng trưởng tử không hiểu chuyện, ngài đừng mắng nó nữa.”

Nhũ nương nhìn Minh Nguyệt, mi thanh mục tú, luôn an tĩnh thuận theo, không giống những cung nhân khác không nhìn thẳng vào mắt nàng, liền sinh ra chút lòng lười kéo, đưa trà hạnh nhân cho Minh Nguyệt: “Đồ ngon thật đấy, ngươi nếm thử xem? Nếm rồi thay quần áo tiếp, trong chốc lát nó không lạnh được đâu.”

Dĩ nhiên là đồ tốt rồi, đồ tốt đòi mạng mà, bệ hạ chỉ phân phó nàng đừng để hoàng trưởng tử chạm vào, nhưng không nói cần quản người đàn bà chỉ biết dùng hoàng trưởng tử giành công lãnh thưởng, nhưng không biết yêu quý thương tiếc. Minh Nguyệt cười lạnh trong lòng, giọng điệu vẫn ôn hòa dễ gần: “Đa tạ ý tốt, ta không uống được cái này, uống vào là đau bụng, không có phúc.”

“Đúng là không có phúc thật.” Nhũ nương cũng không khuyên nàng nữa, ngược cổ uống sạch trong một hớp, chép chép miệng: “Thay xong chưa? Mau, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện với Thái hậu nương nương.” Lại dẫn dò Hựu Hựu: “Điện hạ lạnh chút, đừng hiền lành ngoác mồm thế, đó là hoàng tử mẩu của ngươi mà, ngươi không có mẩu phi, có thể được bà và Thục phi nương nương chiếu cố, thì ngươi có tiền đồ rồi.”

Hựu Hựu cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Các nàng không thích ta, nàng ta ghét ta.”

Nhũ nương cau mày: “Ai ghét ngươi?”

Hựu Hựu khẽ nói: “Người đàn bà mặc y phục đỏ ấy.”

Nữ nhân mặc quần áo đỏ là Vi Thục phi. Nhũ nương sợ che miệng Hựu Hựu lại, không quan tâm cậu bị ghét chỗ nào, bị thương có nặng hay không, lên tiếng là dọa nạt cậu: “Đừng nói bậy, Thục phi nương nương thương ngươi còn không kịp, sao lại ghét ngươi, đừng nghe người khác nói càn, rêu rao bậy bạ theo.”

Trong mắt Hựu Hựu ứa nước mắt, quát cường cán môi rừ mắt không nói gì thêm nữa.

Nhũ nương đoạt cậu từ trong lòng Minh Nguyệt, ôm cậu đi ra ngoài, liền miền dặn dò cậu, muốn cậu lấy lòng Vi Thái hậu và Vi Thục phi.

Vi Nhu đã thay quần áo, đang nhỏ giọng trò chuyện với Vi Thái hậu, thấy nhũ nương ôm Hựu Hựu đi ra, liền ngừng nói. Vi Thái hậu đã biết chuyện xảy ra trong căn phòng cách vách, biết Hựu Hựu không uống trà hạnh nhân, liền ra hiệu Vi Nhu:”Đỡ nó đi, đỡ được rồi, người mang hấn về nuôi.”

Có thể nắm chặt hoàng trưởng tử ở trong tay đương nhiên là chuyện tốt vô cùng, Vi Nhu cười híp mắt tiến lên muốn ôm Hựu Hựu, Hựu Hựu ôm chặt lấy cổ của nhũ nương, kiên quyết không chịu qua đó.

Nhũ nương gắng tách tay Hựu Hựu ra, cứng hấn đưa cậu cho Vi Nhu, Hựu Hựu khóc toáng lên, kiên quyết không làm, Vi Nhu vừa tức vừa hận, lại không có bất kỳ cách nào.

Một cung nhân đi vào, tiến tới bên tai Vi Thái hậu nói khẽ:”Chung Duy Duy tới, cầu kiến nương nương ạ.”

“Không gặp.” Vi Thái hậu nhếch khóe môi, mỉm cười nháy mắt với Vi Nhu, nhân nhật nói:”Người ngay cả dỗ cũng không xong, còn muốn nuôi hấn sao?”

Vi Nhu bị bà kích thích tính khí, thế nào cũng phải đoạt Hựu Hựu cho bằng được, vì vậy Hựu Hựu càng khóc thảm hơn, thậm chí la lên:”Cứu mạng, cứu mạng, phụ thân cứu con!”

Vi Thái hậu rất hài lòng, không phải Trọng Hoa che chở Chung Duy Duy ư? Chung Duy Duy có bản lĩnh dám xông vào Vạn An cung, thì nàng dám để người giết Chung Duy Duy ngay tại nơi này, cho nên tốt nhất Hựu Hựu khóc lợi hại hơn chút nữa.

Chung Duy Duy cố gắng thương lượng với hoạn quan trông cửa cung:”Bệ hạ lệnh ta chăm sóc hoàng trưởng tử, hoàng trưởng tử khóc lợi hại thế, ta phải đi vào xem là chuyện gì xảy ra.”

Hoạn quan bộ dạng uể oải chắn cửa, tràn đầy khinh thường:”Người cho rằng người là ai? Thái hậu nương nương là ai? Đó là tổ mẫu ruột của hoàng trưởng tử, chỉ có yêu quý thương hoàng trưởng tử, chẳng lẽ lại có thể hại người sao? Có bản lĩnh thì người xông vào đi, muốn bảo ta để người đi vào, vậy thì đừng hòng.”

Chung Duy Duy rất rõ ý định của Vi Thái hậu, nàng không tính xông vào, nhưng mà Vi Thái hậu cũng đừng nghĩ một tay che trời. Nàng nói hết lời hay, chỉ là vì chờ Lương huynh dựa theo dặn dò của nàng, kịp thời làm xong chuyện.

Khoảnh khắc đó đến đúng hạn, làn khói nghi ngút bay lên sau đại điện Vạn An cung, cung nhân kinh hoàng thất thố la to:”Đi lấy nước, đi lấy nước, mau mau hộ giá.”

Vi Thái hậu và Vi Nhu sợ hết hồn, không đoái hoài đến Hựu Hựu, vội vội vàng vàng trốn trong một đám cung nhân vây quanh đi ra bên ngoài.

Minh Nguyệt kéo nhũ nương nhiều tuổi, cướp lấy Hựu Hựu chạy ra bên ngoài cùng đám người, ngó thấy người khác không chú ý, dọc theo chân tường một hơi chạy đến cửa cung Vạn An.

Cung nhân trông cửa muốn ngăn lại, Chung Duy Duy gấp gấp tiến lên, hung thần ác sát đẩy mạnh hấn ngã lão đảo, mắng:”Không trông thấy đi lấy nước sao? Còn không mau đi cứu hộ Thái hậu nương nương?” Rồi vurun tay ra, nhận lấy Hựu Hựu.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Cuộc chiến tranh đoạt hoàng trưởng tử (5)

Hựu Hựu bị một loạt chuyện này dọa đến không nhẹ, nhìn thấy Chung Duy Duy liền liều chết ôm cổ của nàng không chịu buông lỏng, Chung Duy Duy bị cậu ôm chặt đến đầu choáng mắt hoa, nhưng không dám ép cậu buông tay, chỉ có thể kiên nhẫn mà vỗ về cậu:”Đừng sợ, đừng sợ, ta ở đây, ta mang người đi tìm phụ thân người.”

Nhưng Hựu Hựu không chịu buông lỏng chút nào, đeo chặt trên người nàng, tựa đầu vào cổ ở gáy cô, nhỏ giọng khóc sụt sùi. Chung Duy Duy bất đắc dĩ ôm chặt cậu, chẳng hiểu tại sao tâm và thân thể cũng mềm xuống từng chút một, vô cùng khinh thường bản thân không có tiền đồ, nhưng cũng chỉ có thể cười khổ mà thôi.

Làn khói dày đặc trong Vạn An cung rất nhanh bị chứng thực chỉ là một quyển sách bị người thấm ướt, rồi đốt lên ném đến nơi gió lùa, cũng không phải là nguyên nhân hỏa hoạn thật. Vi Thái hậu rất nhanh phản ứng kịp, lập tức xếp đặt tìm Hựu Hựu:”Hoàng trưởng tử đâu?”

Nhũ nương bò ra từ sau giàn hoa, kinh hoàng thất thố mà hô:”Đứng a, hoàng trưởng tử đâu? Nguy rồi, không thấy hoàng trưởng tử!”

Vi Thái hậu chán ghét bảo người kéo nàng ta sang:”Không phải là người ôm sao? Tìm không được người, bản cung đem người lăng trì!”

Nhũ nương bị sợ gào khóc thảm thiết, liên tục kêu oan, một cung nhân đến, nói chuyện Chung Duy Duy đã đón hoàng trưởng tử ra.

Vi Thái hậu giận đến mặt đỏ rần, cười lạnh xé nát cây quạt trong tay thành hai: "Gan thật là rất lớn! Lại dám hỏa thiêu Vạn An cung, đây là muốn mưu nghịch sao? Người đâu! Lôi yêu nữ vô pháp vô thiên Chung Duy Duy vào đây cho bản cung!"

Vi Nhu lúc ban đầu kinh hồn đã bình tĩnh, vừa nghe chuyện này mà cũng là rất kích động: "Đúng, không thể dễ dàng tha cho à! Trong mắt à còn có mẫu hậu ư? Đây là ý sủng mà kiêu!"

Chung Duy Duy ôm Hựu Hựu cấp tốc rút lui, người đi cùng nàng đều là như bay mà chạy về Thanh Tâm điện, chỉ sợ người của Vi Thái hậu đuổi theo, bắt hết bọn họ về.

Chạy được nửa đường, vẫn bị đuổi kịp, một đám cung nhân xông đến với khí thế to lớn, vây quanh toàn bộ đám người Chung Duy Duy, tổng quản mới nhậm chức của Vạn An cung Lí Hiếu Thọ cầm đầu, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Chung đồng sử, giao hoàng trưởng tử cho lão nô đi. Người biết điều nghe lời, chúng ta cũng tiện cầu xin Thái hậu nương nương cho người. Nếu không..."

Hựu Hựu rất sợ Chung Duy Duy sẽ giao mình ra, gấp đến độ vùi người vào trong ngực nàng, tiếng nào gọi nàng cũng nghẹn ngào: "Di Duy, di Duy, đừng, đừng mà..."

Chung Duy Duy vỗ nhẹ sống lưng cậu, vừa lấy hơi vừa cười híp mắt đáp lại Lí Hiếu Thọ: "Lý tổng quản à, nhưng mà bệ hạ chính miệng đem hoàng trưởng tử giao cho ta chăm sóc ngay trước mặt mọi người, người muốn ta giao hoàng trưởng tử cho người, dù sao vẫn phải có lý do."

Lí Hiếu Thọ biết mình không nói lại nàng, dứt khoát không nói nữa, khuôn mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Chung Duy Duy! Gan người thật lớn! Lại dám sai khiến thủ hạ, đốt Vạn An cung, mưu mô ám sát Thái hậu và Vi Thực phi! Người cho là ôm hoàng trưởng tử trong lòng, thì có thể trốn tránh tội danh này sao? Đừng hòng! Người đâu! Trói kẻ xấu xa hại nước hại dân này lại, giao cho Thái hậu nương nương trừng phạt!"

"Ai dám!" Chung Duy Duy ôm chặt Hựu Hựu, hung hãn trừng mắt nhìn Lí Hiếu Thọ và tay chân của hắn, lạnh lùng nói: "Thủ hạ của ta là ai? Ta đã sai khiến ai? Hỏa thiêu Vạn An cung, mưu mô hành thích Thái hậu và Vi Thực phi, người còn nói là ta đây ác tặc ăn cây táo rào cây sung, câu kết nghịch đảng, mượn chức vụ làm điều ngang ngược! Tưởng để ta chịu oan? Nằm mơ!"

Quay đầu liếc nhìn cung nhân theo tới một cái, lớn tiếng nói: "Nghịch đảng mưu nghịch, muốn mưu hại hoàng trưởng tử, tất cả mọi người lên cho ta, bảo vệ hoàng trưởng tử! Bắt nghịch tặc lòng lang dạ sói, lừa gạt Thái hậu này lại, bệ hạ nhất định sẽ có trọng thưởng!"

Nhân mã hai phe bỗng đánh nhau, tứ quào đập đánh, không cái nào không dùng hết sức, Chung Duy Duy che đầu Hựu Hựu ở trong ngực nàng, nhìn ngó qua khe hở người chồng người, một cái tay xô vào bên trong, nắm chặt lấy nàng, một giọng nữ cao vút la lên: "Bắt được nàng ta rồi! Hoàng trưởng tử đang ở đây! Hoàng trưởng tử chính là bị nàng ta cướp đi!"

Vậy mà là nhũ nương của Hựu Hựu, một tay bà ta nắm Chung Duy Duy, một tay cướp lấy Hựu Hựu, dương dương đắc ý: "Thái hậu nương nương, Thực phi nương nương, nữ nhân xấu xa này ở đây, chính là à đem hoàng trưởng tử đi!"

Chung Duy Duy thầm nói không ổn, muốn dùng sức đoạt Hựu Hựu về, lại sợ lúc kéo tới kéo lui thì làm Hựu Hựu bị thương, nghĩ chuyện đã lớn đến mức này, Vi Thái hậu nóng giận ác như thế nào đi nữa, cũng không đến nỗi có thể làm gì Hựu Hựu ngay được, dứt khoát buông tay, để tùy nhũ nương cướp Hựu Hựu đi.

Nhũ nương thấy nàng buông tay, lập tức tát nàng một cái bập tai, lại nhân tiện túm tóc của nàng, kéo mạnh một cái, mắng: "Tiểu tiện nhân, dám tranh với ta? Hôm nay liền nói cho người biết lợi hại!"

Chung Duy Duy chịu thiệt lớn, không khỏi giận dữ, nhanh như chớp đánh thẳng một quyền vào mắt trái của nhũ nương, đánh bà ta thành một con gà mắt đen, rồi thêm một nắm lên mắt phải, nhấc chân muốn đá, chạm phải ánh mắt đen nhánh hoảng sợ của Hựu Hựu, liền thu chân đã xuất ra lại, dịu dàng cười với cậu: "Hựu Hựu đừng sợ, ta và nhũ nương người đùa vui thôi mà."

Mắt Hựu Hựu ngấn nước, cắn chặt môi, ngây ngốc nhìn nhũ nương. Nhũ nương dường như không phát hiện, thờ bình thường lại liền túm chặt Chung Duy Duy, lớn tiếng la lên: "Thái hậu nương nương, Thực phi nương nương, chúng ta ở đây... Mau đến đây bắt nữ nhân xấu xa này..."

Vi Thái hậu dẫn theo Vi Nhu, ung dung bình tĩnh, tao nhã cao quý chậm rãi đi đến, nhìn thấy cảnh chật vật của Chung Duy Duy, liền cười: "Chung đồng sử, không phải người cảm tức rồi sao? Sao lại có thể chạy đến chỗ này?"

Vi Nhu nhìn Chung Duy Duy, cười trên sự đau khổ của người khác, vô cùng "Đồng tình" nói: "Ồ kia kia, người đây là sao vậy?" Lại trách nhũ nương: "Người thô lỗ quá, Chung đồng sử là ngự tiền nữ quan, là người lịch sự, người không thể đối xử với nàng như vậy."

Nhũ nương không hiểu được các nàng đang giờ trò gì, lấy lòng nói: "Kẻ xấu thiếu trừng phạt, các nương nương không biết, nô tỳ chịu thiệt lớn rồi."

Chung Duy Duy lười đánh võ mồm với bọn họ, nhìn trái nhìn phải, khắp nơi đều là người của Vi Thái hậu, tính toán thời gian, coi như là Nghiêm Trữ mang Trịnh Cương Trung và ngự lâm quân đến đây, cũng còn cần chút thời gian. Chạy là chạy không thoát, dứt khoát không chạy nữa, dù sao có Lương huynh đi theo nàng, trong chốc lát nàng cũng không chết được, liền ung dung thông thả sửa sang tóc tai và quần áo của mình, căn bản không quan tâm Vi Thái hậu và Vi Nhu nói gì.

Vi Thái hậu hận nhất chính là đáng vẽ dầu muối không ăn này của Chung Duy Duy, hồi đó bà thịnh tình mời Chung Duy Duy dự tiệc uống trà, đặt vô số

của ngon kỳ trân dị bảo trước mặt Chung Duy Duy, hứa ban vô số vinh hoa phú quý, chỉ yêu cầu Chung Duy Duy phối hợp với bà ở trước mặt Vĩnh đế, hạ bệ Trọng Hoa, Chung Duy Duy nếu không phải là giả ngu giả điên, không phải là giả chết, thì chính là đáng về đầu muối không ăn này.

Vi Thái hậu cười lạnh:”Trời nghịch tặc Chung Duy Duy này lại cho bản cung, đánh mạnh vào.”

Hai cung nhân xông lên phía trước kéo Chung Duy Duy, muốn chào hỏi trên mặt nàng, Hựu Hựu đột nhiên quào nhũ nương hai cái, nhũ nương bị đau, hét lên một tiếng bỏ cậu xuống ôm mặt. Hựu Hựu chạy sang, không nói một lời ôm chặt Chung Duy Duy.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Ngươi là yêu nữ (1)

Thật ra Chung Duy Duy biết hai cung nhân kia không thể làm mình bị thương, mặc dù Lương huynh không thể công khai đứng ra đối đầu với Vi Thái hậu, nhưng cũng sẽ không ngồi nhìn nàng bị giết chết. Nhưng thấy biểu hiện của Hựu Hựu lúc này, trong lúc nhất thời nàng lại hơi ngại người.

Nàng và cậu biết bắt quả nửa ngày mà thôi, chỉ là Trọng Hoa giao cậu vào trong tay nàng, nói với cậu, nàng là di Duy của cậu, nàng sẽ bảo vệ cậu, không để cho cậu chịu thiệt thòi. Đút một miếng bánh sừng, còn làm cậu nôn hết đồ đã ăn buổi sáng, nếu không nữa thì, chính là cướp cậu từ trong Vạn An cung ra, một mực ôm cậu chạy đến đây.

Dù nàng thật lòng sẽ không hại cậu, giúp cậu, nhũ nương nịnh bợ đáng ghét như thế nào đi nữa, nàng cũng không sánh bằng nhũ nương bầu bạn với cậu lâu ngày, nhưng mà cậu lại cào nhũ nương của cậu bị thương, chạy tới bảo vệ nàng, hoặc là nói, không cho là cậu bảo vệ nàng, mà là cùng nàng đồng sinh cộng tử.

Chung Duy Duy nhìn cái đầu bù xù Hựu Hựu, cảm thấy vô cùng hoang đường buồn cười, nhưng lại rất muốn khóc, thằng bé này sao lại như vậy, bảo nàng làm sao ghét cậu đây! Nàng bật cười ha ha:”Xem kia, mọi người đều nói ánh mắt của trẻ nhỏ sạch sẽ nhất, biết ai là người tốt, ai là kẻ xấu. Hoàng trưởng tử che chở ta như vậy, cho nên ta là người tốt. Cảm ơn Hựu Hựu.”

Vi Nhu hận đến đỏ mắt, dựa vào cái gì nàng ta ôm Hựu Hựu tí cậu cũng không chịu, lại đối xử Chung Duy Duy như thế? Nàng ta dùng mắt ra hiệu với đại cung nữ Thanh Tú bên người, Thanh Tú mượn cớ xem vết thương miệng cho nhũ nương, khẽ phân phó mấy câu.

Nhũ nương lập tức hô to về phía Chung Duy Duy:”Yêu nữ! Ngươi là yêu nữ! Nói, có phải ngươi dùng nhiếp hồn thuật với hoàng trưởng tử hay không?”

Không đợi Chung Duy Duy trả lời, bà ta lại hoảng sợ quay người bỏ về phía Vi Thái hậu:”Thái hậu nương nương, ả là yêu nữ! Người nhất định không thể tha cho ả, nếu không ả sẽ hại chết hoàng trưởng tử và bệ hạ!”

Vi Thái hậu nhìn Chung Duy Duy, nụ cười âm u lạnh lẽo:”Chẳng trách, ta nói, năm đó tiên đế gặp ngươi, không đến nửa ngày, liền xem ngươi là con gái ruột thịt, chẳng những khen ngươi đến chỉ có ở trên trời, còn phong ngươi làm nữ quan, tin chiều nhiều năm, không chút nghi ngờ. Bệ hạ thấy ngươi, đến nay bị ngươi làm cho mê say thần hồn điên đảo. Hoàng trưởng tử thấy ngươi, không đến nửa ngày, liền dám cào nhũ nương bị thương, không sợ chết bảo vệ ngươi sít sao. Hóa ra ngươi là yêu nữ từ điện Côn Luân đi ra.”

Trong truyền thuyết, người của điện Côn Luân có yêu thuật, chỉ cần nhìn mắt của sứ giả lớn nhỏ trong điện Côn Luân một cái, sẽ bị lấy mất hồn phách, giống như tượng gỗ bị người khác thao túng, không chết không thôi.

Mọi người đều sợ hãi mà lui về sau một bước, muốn nhìn Chung Duy Duy, nhưng lại không dám nhìn, chỉ có Vi Nhu làm bộ kinh ngạc:”Điện Côn Luân? Không thể nào? Không phải nói người của điện Côn Luân đã chết hết rồi sao?”

Vi Thái hậu nói:”Con trùng trăm chân, chết mà không cứng, Chung Duy Duy, ngươi thừa dịp còn sớm nhận tội đi!”

Chung Duy Duy không ngờ Vi Nhu và Vi Thái hậu lại nghĩ ra một chiêu như vậy, lúc này phì cười một tiếng, hài hước muốn hành lễ với Vi Nhu và Vi Thái hậu:”Nếu như hạ quan là môn đồ của điện Côn Luân, thì tất cả các người đều là đồng đảng của hạ quan. Thái hậu nương nương là điện chủ của điện Côn Luân, Thực phi nương nương là Tả hộ pháp. Thuộc hạ ra mắt điện chủ và Tả hộ pháp.”

Nàng nói nói cười cười, không hợp với tình huống lúc này, những cung nhân khác cũng cảm thấy hình như chuyện không đúng như vậy, bầu không khí khẩn trương đã buông lỏng rất nhiều, Vi Nhu há miệng cam lòng, lo lắng nhìn Hựu Hựu, nói:”Hoàng trưởng tử giống như là bị mê hoặc hồn phách, làm thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Người là yêu nữ (2)

Vi Thái hậu khẽ híp mắt, hung ác ra lệnh: "Kéo hoàng trưởng tử ra! Lập tức đánh chết yêu nữ điện Côn Luân Chung Duy Duy! Trời sập xuống bốn cung chống! Đánh!"

Hựu Hựu bị cung nhân ôm đi, thét lên dùng sức giãy giụa, trong đôi mắt vừa lớn vừa đen tràn đầy nước mắt, kinh hoàng lại mơ màng, hoàn toàn chính là dáng vẻ của con nít hồ đồ, không tính tào.

Chung Duy Duy thầm nói một tiếng hồng rồi! Sở dĩ thằng bé này che chở nàng như vậy, có lẽ là bị kinh sợ liên tiếp, kích thích ký ức kinh khủng ngày trước. Rất có thể là cậu xem nàng là dưỡng mẫu vì che chở cậu mà chết, đầu sao khi đó hắn đã nhớ được rồi.

Nàng muốn quan tâm Hựu Hựu, nhưng nàng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nhũ mẫu đoạt lấy Hựu Hựu, gắt gao đè tay chân của hắn lại, giam cầm hắn vào trong ngực, vừa dọa vừa dỗ.

Chung Duy Duy nhíu mày, nàng có Lương huynh trông chừng, Hựu Hựu thì sao? Người trông chừng Hựu Hựu đâu? Đột nhiên cảm thấy mình rất ngốc, nàng đến tranh cái gì trong nước đục chứ, con người Trọng Hoa gian trá xảo quyệt như vậy, sao lại tùy tiện giao Hựu Hựu cho bà nhũ nương ngu xuẩn thế này? Nhất định là hắn có sắp xếp khác.

Nếu tất cả đều trong lòng bàn tay Trọng Hoa, Chung Duy Duy chẳng thèm vùng vẫy, tùy cung nhân của Vạn An cung lật đê nàng trên đất, nện gậy xuống.

Đĩ nhiên gậy không thể đập xuống người nàng, cung nhân cầm gậy gãy tay mà không biết tại sao, thảm thiết kêu to: "Nàng ta là yêu nữ, nàng ta có yêu thuật!"

Một đám người nâng long liễn chạy như bay đến, kêu lớn: "Bệ hạ giá lâm!"

Trọng Hoa ngồi trên long liễn, lạnh lùng nhìn Vi Thái hậu và Vi Nhu từ trên cao, rồi nhàn nhạt liếc mắt nhìn Chung Duy Duy bị người lật đê trên đất, cùng với Hựu Hựu bị vú nuôi đè mạnh lại, nhẹ nhàng nâng tay lên.

Trịnh Cương Trung vung tay lên, mấy Ngự lâm quân cường tráng xông lên phía trước, cán đao rời khỏi vỏ, nhũ nương và cung nhân hành hình hét lên rồi ngã xuống. Hựu Hựu được kịp thời đưa đến trong ngực Trọng Hoa, Chung Duy Duy cũng được người nhanh chóng đỡ dậy, đưa đến bên người Trọng Hoa.

Trọng Hoa nhét Hựu Hựu vào trong lòng Chung Duy Duy, lạnh nhạt phân phó: "Đưa Chung đồng sử và hoàng trưởng tử về."

Chung Duy Duy thấy hắn liền giận không chỗ trút, nàng cảm thấy nàng càng ngày càng không ưa Trọng Hoa, ngay cả sống chung hòa bình, đạo vua tôi, tình đồng môn cũng không quan tâm nữa, mỗi lần nàng thấy hắn cũng chỉ muốn cắn, muốn hung hăng đập hắn.

Trọng Hoa nhận ra ánh mắt của nàng, mặt không thay đổi quay đầu: "Người muốn như thế nào mới hả giận?"

Giết chết người! Chung Duy Duy nghiêng răng nghiêng lợi, còn chưa kịp mở miệng, Minh Nguyệt đã hét toáng lên: "Hoàng trưởng tử ngất rồi!"

"Về đi, thái y đang chờ." Trọng Hoa không cho thương lượng hạ lệnh, lập tức có người khiêng kiệu đến, Chung Duy Duy không thể làm gì khác hơn là ôm Hựu Hựu rồi đi.

Trọng Hoa ngồi trên long liễn cao, lạnh lùng nhìn chăm chú Vi Thái hậu và Vi Nhu, Vi Thái hậu cao ngạo ngược đầu, lạnh lùng lom lom nhìn Trọng Hoa giống vậy. Hai mẹ con cũng rất rõ ràng, ngăn cách và oán hận giữa bọn họ, đời này cũng rất khó thay đổi.

Vi Nhu hơi sợ, nuốt nước miếng, lấy lòng tiến lên hành lễ vấn an Trọng Hoa: "Thần thiếp thỉnh an bệ hạ. Ban nãy đều là hiểu lầm thôi... Có người muốn mưu thích mẫu hậu, phóng hỏa Vạn An cung, tiếp đó hoàng trưởng tử không biết tại sao chẳng thấy tăm hơi, dọa ta và mẫu hậu sợ..."

Trọng Hoa thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Vi Nhu, thanh âm rét lạnh: "Hiểu lầm?"

Vi Nhu bị hắn nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy khắp cả người phát rét, nhắm mắt nói: "Là hiểu lầm."

Trọng Hoa nhíu mày, chỉ Đại cung nữ bên cạnh Vi Nhu Thanh Tú: "Trọng tể."

Thanh Tú hét lên một tiếng, quỳ sụp xuống đất, túm chặt lấy ống tay áo của Vi Nhu, thất thanh khóc lóc: "Nương nương cứu mạng, nương nương cứu mạng..."

Vi Nhu hoảng hốt thất thố, nhào tới dưới chân Trọng Hoa, khóc lóc nói: "Bệ hạ bớt giận, nàng ta vô tội." Thấy Trọng Hoa không nhúc nhích, liền lại kêu khóc với Vi Thái hậu: "Thái hậu nương nương, mau cứu nàng ta đi."

Vi Thái hậu cười nhạt: “Hoàng đế, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, cho dù là muốn xử tử cung nhân, cũng phải có lý do mới được. Nếu không hôm nay ngươi chém cái đầu này, có phải ngày mai cũng có thể tùy tiện giết người khác?”

Trọng Hoa lãnh đạm nói: “Cung nữ trong cung của trẫm Thiêm Phúc, không biết tại sao bị người khác mưu hại mất mạng, tất cả chứng cứ đều chỉ về phía cung nhân Chi Lan điện Thanh Tú, đây là thứ nhất. Thứ hai, người này không rõ lai lịch, đã từng xúi giục quan hệ giữa trẫm và Thục Phi, tội không thể tha. Thứ ba, nàng ta chẳng những công khai vu oan nguyền nữ quan là yêu nữ điện Côn Luân, còn mê hoặc mẫu hậu và Thục Phi đều tin, có thể thấy nàng ta mới thật sự là yêu nữ điện Côn Luân. Mẫu hậu và Thục Phi nếu như cảm thấy không ổn, vậy bắt giam nàng ta trước đã, chúng ta từ từ tra cho kỹ càng.”

Những tội danh này, cái này so với cái kia dọa người hơn, Vi Nhu bị dọa hết hồn, trong nháy mắt quyết định, không thể nhúng vào chuyện của Thanh Tú nữa. Nàng lập tức quỳ sụp xuống: “Bệ hạ anh minh, thần thiếp lại bị tiện ty này che mắt, suýt nữa phạm sai lầm lớn, ngài muốn trượng tể cứ trượng tể, thần thiếp tuyệt không hai lời.”

“Thục phi nương nương!” Thanh Tú không ngờ nàng sẽ lại như vậy, thù hận nói: “Rõ ràng là người xúi giục nô ty, sao ngài có thể qua cầu rút ván chứ?”

“Ngươi im miệng!” Vi Nhu nhảy dựng lên, tát Thanh Tú một cái thật mạnh, rồi kêu cung nhân: “Chặn miệng nàng ta lại, không được cho nàng ta nói bậy bạ!” Sợ hãi nhìn về phía Trọng Hoa: “Bệ hạ, ngài ngàn vạn lần chớ nghe nàng ta nói bậy...”

Trọng Hoa khinh thường lướt qua nàng, bảo Trịnh Cương Trung: “Nếu vụ án có tiến triển mới, vậy nhất định phải tra, dẫn người đi đi.”

Vi Nhu bị dọa sợ: “Bệ hạ, thần thiếp không có dị nghị, mau mau xử tử yêu nữ này đi, để lâu sợ xảy ra chuyện đấy ạ.”

Trọng Hoa căn bản không để ý tới nàng, chậm rãi xuống long liễn, hành lễ vấn an Vi Thái hậu: “Mới vừa rồi nhĩ tử quá mức tức giận, lại quên thỉnh an với mẫu hậu, mẫu hậu từ ái độ lượng, nhất là thương nhi tử, hần sẽ không trách nhi tử đâu.”

“Đương nhiên không rồi.” Vi Thái hậu chán ghét nhìn Trọng Hoa, cảm thấy đứa con trai này chính là một con quỷ đòi nợ, chẳng những không nghe lời nàng, không chịu trọng dụng Vi thị không nói, còn luôn đối nghịch với bà khắp nơi, đáng hận năm đó không bóp chết hần. Đều do Vĩnh đế người chết không được tử tế, nếu như nghe lời bà, giao đế vị cho Trọng Nghiệp thì tốt biết bao, Trọng Nghiệp lại ngoan ngoãn nghe lời, tốt hơn nhiều so với hần.

Trọng Hoa bình tĩnh nhìn ánh mắt Vi Thái hậu: “Nếu mẫu hậu không trách nhi tử, dĩ nhiên cũng sẽ thích Hựu Hựu chứ? Hồi nhỏ nó không có mẹ, lại mấy lần suýt nữa bị người ám sát chết, rất là đáng thương. Mới đến trong cung, liền bị dọa đến bệnh cũ tái phát, nếu như truyền ra bên ngoài, chỉ sợ người ngoài sẽ nói, là mẫu hậu bất chấp tình thân, tàn sát máu mủ, không tha cho hoàng tử không phải Vi thị sinh ra.”

Vi Thái hậu bị hần nói trúng tâm sự, nhất thời then quá hóa giận, cao giọng nói: “Ngươi đang chỉ trích ta sao? Ngươi lên sinh con trai ở bên ngoài, đón vào cung cũng không chịu nói với ta một tiếng, ngươi không quy củ không hiểu đạo, ta lại không thể không nhân tử! Chẳng qua là ta tốt bụng mang nó tới nhìn một chút, muốn đối tốt với hần một chút, sao là tàn sát máu mủ? Ngươi nói rõ ràng cho ta! Ngươi đưa con bất hiếu này!”

Vi Thái hậu xông lên muốn đánh Trọng Hoa, Trọng Hoa nắm chặt cổ tay bà, khẽ nói: “Mẫu hậu, người nên tha thì tha đi, người sinh ra ta, ta không muốn khiến cho người quá mức khó coi, đầu sao có một người mẹ ruột ác độc kinh khủng, đối với thanh danh hoàng đế mà nói không phải chuyện gì tốt.

Đừng tưởng rằng ta không biết những năm này ngươi đã làm những gì, thật sự là bà mới biết có Hựu Hựu sao? Ngươi giết nữ nương đầu tiên của Hựu Hựu, ngược đãi hành hạ nó là ai? Ngươi hôm nay cho nữ nương uống trà hạnh nhân độc lại là ai? Cố ý ác độc đánh Chung Duy Duy ngay trước mặt nó, chẳng lẽ không phải muốn kích thích hủ dọa nó sao?”

Ánh mắt Trọng Hoa vừa sâu lại âm u, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo của ác quỷ, Vi Thái hậu từ đâu tới sinh ra một cảm giác sợ hãi, môi run run, lạnh lùng thốt: “Ta không biết ngươi đang nói gì.”

“Trẫm biết là được.” Trọng Hoa hất mạnh tay bà ra, độc ác cười cười: “Thanh Tú nhất định là phải chết, Vi Nhu thì sao, thì phải xem tâm trạng của trẫm rồi. Dù sao Vi thị còn nhiều con gái, nàng ta chết rồi, thì đổi một người khác vào. Còn nữa, mẫu hậu, quên nói cho người, hình như Bình Nghiệp cũng có chút liên quan đến chuyện này đó. Không biết thần vương mưu hại hoàng tử, là tội gì?”

Bình Nghiệp tức Trọng Nghiệp, sau khi Trọng Hoa đăng cơ, những người huynh đệ vì tị huy tên của hần, tất cả đều đã đổi Trọng thành Bình.

“Ngươi dám! Bình Nghiệp là em trai ruột của ngươi!” Vi Thái hậu giống như bị chém một đao, ánh mắt đỏ như máu nhảy dựng lên, hung tợn trừng mắt nhìn Trọng Hoa: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Lúc này lại nhớ Bình Nghiệp là em trai ruột của hần rồi. Lúc bà và Bình Nghiệp tính kế hần, phái người ám sát hần, sao không nhớ hần và bọn họ là máu mủ ruột thịt? Trong mắt Trọng Hoa thoáng qua một tia đau khổ, cười lạnh nói: “Điều trẫm muốn, chẳng qua là trong cung thái bình an tĩnh một chút mà thôi, không muốn ba ngày hai đầu não loạn như vậy. Mẫu hậu vuron tay quá dài, thái độ đối với trẫm quá tệ, đối với sư muội và con trai của trẫm, cũng quá tệ.”

Vi Thái hậu căm ghét Trọng Hoa: “Bổn cung là Thái hậu! Chính là nên quản chuyện trong hậu cung của ngươi, Chung Duy Duy yêu nữ này...”

“Nàng không phải!” Trọng Hoa ép tới gần Vi Thái hậu, khẽ nói: “Chuyện hôm nay là một lần cuối cùng, hần mẫu hậu biết, trước nay ta không phải người tốt tính gì. Nếu không, nàng và Hựu Hựu nếu như lại xảy ra chuyện gì, cho dù không làm được hoàng đế, ta cũng nhất định phải kéo ngươi và Bình Nghiệp cùng nhau xuống địa ngục! Ngồi vị hoàng đế này, hỏi cho người khác cũng không hỏi cho các ngươi!”

“Nghịch tử! Đừng quên là ngươi chui ra từ đâu! Vì ngươi, ta im hơi lặng tiếng làm bao nhiêu chuyện, không tiếc đưa tỷ tỷ ngươi vào Thánh Nữ cung phá

hủy một đời, người không cảm kích cũng được, lại dám trả đũa! Người xứng đáng với ai!” Vì Thái hậu nổi cơn tam bành, nhảy lên muốn tát Trọng hoa, lại bị một chuỗi thương bạc đâm ra từ bên trong ngăn trở.

“Bà không xứng nhắc tới a Tỷ, trên đời này, người không xứng nhất chính là bà!” Thứ nhì là hấn, khuôn mặt Trọng Hoa không có biểu tình gì lui sang một bên, phân phó: “Mời Thái hậu nương nương và Thục phi trở về cung điện của mỗi người.”

Vì Nhu không biết hai mẹ con này mới vừa xảy ra chuyện gì, còn ở nơi đó giả bộ đáng thương: “Bệ hạ, ngài tha cho thần thiếp đi, thần thiếp thật sự là bị kẻ gian lừa lấp, ngài phải tin tưởng thần thiếp...”

Trọng Hoa nhếch khóe môi, cười nhạt: “Người chỉ dùng miệng nói không tính, người phải khiến cho trăm thấy quyết tâm của người, trăm mới tin tưởng người.”

Vì Nhu vội nói: “Bệ hạ muốn thần thiếp làm gì? Thần thiếp tuyệt không hai lời!”

Trọng Hoa gỡ bảo đao treo bên hông xuống, đưa sang cho nàng ta: “Người giết Thanh Tú, thì trăm tin người.”

Vì Nhu giật nảy người: “Bệ hạ... Việc này, việc này, sao thần thiếp có thể làm loại chuyện này chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Người là yêu nữ (3)

Trọng Hoa dù bận vẫn nhàn: “Trịnh Cường Trung, sao người còn đứng ở chỗ này? Còn không dẫn người đi thăm vấn?”

Thanh Tú nhất định sẽ nói lung tung! Vì Nhu đoạt lấy đao trong tay Trọng Hoa, rút ra, xông tới, tàn nhẫn chém một đao về phía Thanh Tú. Thanh Tú không dám tin trừng mắt nhìn Vì Nhu, tức khắc ngã quỵ trên đất.

“Bốp bốp” Trọng Hoa vỗ tay hai cái, mỉm cười than thở: “Thục phi à, trăm cứ tưởng người thích khóc thích nuông chiều, không làm được loại chuyện ác độc này. Không ngờ người quả quyết sát phạt, xuống tay vừa ngoan vừa chuẩn, thật là người không thể xem bề ngoài, sau này đừng giả bộ nữa, khó coi lắm.”

Vì Nhu nghe xong, biết hỏng rồi, lập tức vứt cây đao đi, làm bộ như rất là sợ hãi, giờ hai tay lên “A a” thét to, mắt tròn lên, ngất đi.

“Nếu lá gan nhỏ như vậy, sau này đừng ra ngoài nữa, cứ dưỡng bệnh ở Chi Lan điện đi.” Trọng Hoa chẳng thương hương tiếc ngọc, chán ghét nói: “Thục phi cai quản kẻ dưới không nghiêm, mắc tội đồ kị, bất tu phúc đức, đối với hoàng tử không hề có lòng trù mến, tàn bạo vô đức đối với cung nhân cận thị, ngay trong hôm nay, giáng làm mỹ nhân, dời đến trắc điện Chi Lan điện, cấm túc nửa năm.”

Vì Nhu vốn là giả chết, nghe nói mình lập tức bị truất thành mỹ nhân, ngay cả chính điện Chi Lan điện cũng không có tư cách ở, sau này thấy Lữ Thuần nhất định phải hành lễ, cái này còn khiến nàng khó chịu hơn giết nàng ta, giận đến mức hôn mê thật.

Vì Thái hậu tức giận bưng bưng, nhưng biết lúc này Trọng Hoa đang trong cơn thịnh nộ, phải để cho hấn xả ra, nếu không tình hình chỉ sẽ càng tệ hơn, vì vậy chỉ cười lạnh một tiếng rồi phát tay áo đi khỏi.

Nhũ nương Hựu Hựu tỉnh lại, nom nớp nắn nư: “Bệ hạ, bệ hạ, mới vừa rồi nô tỳ bị quý mê đầu óc, bị cung nữ kia mê hoặc, không biết mình đang làm cái gì.”

“Người đánh nàng một bạt tai đúng không?” Trọng Hoa chẳng chớp mắt lấy một cái, lạnh như băng nói: “Bốn mươi cái bạt tai.”

Nhũ nương còn chưa kịp phản ứng, liền bị người khác nắm tóc tát hai bên mặt, đến khi đánh xong, mặt đã sưng thành đầu heo. Bà ta nằm trên đất, hét lời cầu khẩn: “Cầu bệ hạ niệm tình nô tỳ hết lòng chiếu cố hoàng trưởng tử...”

Trọng Hoa lạnh lùng nói: “Đi chết!”

“Hả?” Nhũ nương không hiểu là ý gì, chẳng lẽ ý là ban cái chết cho bà? Đang muốn than vãn khóc to để cầu tha cho, Minh Nguyệt tiến tới, khề nói: “Trong trà hạnh nhân Thái hậu nương nương mới vừa rồi ban cho người có thuốc độc, tối hôm nay người nhất định sẽ phát độc bỏ mạng. Chỉ có bà ấy mới có thuốc giải, người nhanh đi cầu xin bà ấy đi.”

“Hức... Thái hậu nương nương tha mạng, ban thuốc giải cho nô tỳ đi, nô tỳ không muốn bị người độc chết, nô tỳ phạm vào lỗi gì...” Nhũ nương gào khóc, lăn một vòng đuôi theo Vì Thái hậu, thu hút ánh nhìn chăm chú của cung nhân.

Vì Thái hậu vừa tức vừa hận: “Lấp miệng nàng ta lại, đừng để cho nàng ta ra phiền người khác!”

Nhũ nương bị người ta bịt miệng lại, nhanh chóng bị kéo tới trong óc tối tăm. Nhưng mà chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện ác đi ngàn dặm, một trận gió thổi qua, người trong cung cũng lơ mơ biết chuyện nhũ nương của hoàng trưởng tử một lời không hợp liền bị Thái hậu nương nương cho độc chết.

Trọng Hoa quay về Thanh Tâm điện, thái y đã khám cho Hựu Hựu, thấy hần tới liền bẩm báo: “Hoàng trưởng tử bị sợ hãi, nhưng xem mạch tượng cũng không có vấn đề lớn. Phương pháp lấy độc công độc thần dùng, đã có công dụng, tiếp theo chỉ cần chú tâm điều dưỡng thì sẽ tốt lên.”

Trọng Hoa bảo Thái Y lui xuống, đi thẳng vào trong nội các.

Hai mắt Hựu Hựu nhắm nghiền, an tĩnh nằm ở trên giường, Chung Duy Duy canh giữ ở bên cạnh, thấy hần đi vào cũng vờ như không nhìn thấy, xoay lưng lại, nằm sấp ở trên giường giả bộ ngủ.

Tiểu Đường có chút sợ hãi bất an: “Bệ hạ, đồng sử nàng..”

“Trẫm biết, người lui xuống trước đi.” Trọng Hoa ngồi xuống bên cạnh Chung Duy Duy, dịu dàng sờ sờ khuôn mặt Hựu Hựu trước, rồi cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, trên mặt trong vắt tràn đầy triu mến và đau lòng.

Chung Duy Duy thấy vẻ mặt của hần qua kẽ hở lông mi, không kiềm được thầm cười lạnh một tiếng, cũng không muốn giả bộ ngủ nữa, ngồi dậy, kéo xa khoảng cách với hần, khinh bỉ nói: “Nếu thương yêu như vậy, sao phải đưa hần vào hiểm địa? Biết rõ nó sẽ bị kinh sợ, sao phải cố ý dễ cho hần rơi đến nước này? Phụ thân như vậy, lại có gì khác với vị Vạn An cung kia!”

Lời nàng nói rất khó nghe, một lòng chỉ muốn vạch lá tìm sâu, Trọng Hoa chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, không nóng không lạnh nói: “Không phải người không thích nó sao? Nếu không thích, hà tất quan tâm hần sống chết, mặc kệ hần tự sinh tự diệt là được rồi!”

Chung Duy Duy đứng dậy đi ngay: “Đó là dĩ nhiên, nó cũng không phải là do ta sinh dưỡng, cha ruột cũng không đau lòng, liên quan gì một người ngoài như ta.”

Trọng Hoa nắm chặt cổ tay nàng, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ nói: “Chuyện của Hựu Hựu, ta không có lỗi với người.”

“Nam nữ thụ thụ bất thân, mời bệ hạ buông tay.” Chỗ bị Trọng Hoa nắm nóng bỏng như vậy, Chung Duy Duy cố gạt tay hần ra, trong lòng càng tức giận.

Hần không có lỗi với nàng, nữ nhân kia là chuyện gì xảy ra? Hựu Hựu là từ đâu tới? Đương nhiên, lúc mẹ Hựu Hựu có bầu, nàng đã chia tay với hần rồi mà, dĩ nhiên hần không có lỗi với nàng!

Từng nói không được đề ý nữa, không được tức giận vì loại chuyện tồi này, sao luôn không quản được bản thân? Thật là không có tiền đồ quá mà! Hốc mắt Chung Duy Duy ê ẩm, tức giận cùng chua xót giống như con kiến đang gặm nhấm lòng nàng.

Nàng nhếch khóe môi, dừng dừng cười: “Bệ hạ không cần nhấn mạnh chuyện này nữa, vì thần nhớ rất rõ, khi đó hai ta đã cắt đứt quan hệ, nam cưới nữ gả mỗi bên không có liên quan với nhau, ngài thích sinh con với ai, đều là chuyện của ngài, không hề liên quan đến vi thần! Bất kể chuyện hôm nay có phải là một cuộc khảo nghiệm dò xét hay không, bây giờ ngài đã thấy rồi đó, đáp ứng chuyện của người, vì thần nhất định sẽ tận lực, hy vọng bệ hạ cũng có thể nhớ cam kết của ngài!”

“Cam kết của ta ta nhớ, chuyện hôm nay đích xác là cố ý an bài, nhưng cũng không phải là nhằm vào người. Nếu ta không tin người, cũng sẽ không giao Hựu Hựu cho người.”

Trọng Hoa không chịu buông tay, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, phàm là có một ta hy vọng, hần luôn mong nàng có thể hồi tâm chuyển ý.

“Năm xưa Hựu Hựu chịu kích thích quá lớn, mặc dù trải qua điều trị công phu, vẫn sẽ thường xuyên mắc bệnh, một khi mắc bệnh, cũng không ai biết, chỉ tìm một góc run rẩy trốn tránh. Căn bệnh này không ở trên người, mà là ở trong lòng, trải qua tham khảo thận trọng, ta và thái y cho là chỉ có lấy độc công độc, để cho nó gặp phải chuyện tương tự, đạt được kết quả hoàn toàn khác, tiến hành chữa trị kịp thời, mới có thể làm cho nó từ từ tốt lên.”

Chung Duy Duy biết Trọng Hoa không có nói láo, nhưng ý khó dẫn từ đầu đến cuối, đó là con của hần và người khác, lại muốn nàng bận tâm, không mang theo ý bất nạt người khác.

Ngoài cười nhưng trong không cười chúc mừng hần: “Vậy, vì thần chúc mừng bệ hạ thành công, chúc hoàng trưởng tử sớm ngày bình phục. Bệ hạ nắm tay thần không buông như vậy, là bởi vì quá tịch mịch, không dám yêu nữ nhân hậu cung, người yêu lại qua đời, không thể không quay đầu ăn cỏ?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Người là yêu nữ (4)

Trọng Hoa nhũ mày. Hần nắm tay nàng không thả, là bởi vì muốn quay đầu ăn cỏ? Sao nàng không cho là tình cũ khó quên?

Chung DUY Duy ném cho hắn một ánh mắt quỵn rừ: “Mặc dù vì thần không nghiêng nước nghiêng thành như chân ái của bệ hạ, đầu gì cũng coi là đang lúc thanh xuân, lại sẽ không cắm dao sau lưng ngài, có cái gì nạt ôi, chỉ cần ném qua, đều sẽ đón lấy. Con người vừa ngu vừa đại, nhớ ăn không nhớ đánh, ném cái bánh bao tới thì sẽ cảm kích rơi nước mắt, vài ba lời thì sẽ bị kích đến nhiệt huyết sôi trào, xung phong xông trận, thật sự là lựa chọn giải trừ tịch mịch tốt nhất.”

“Người cho là như vậy?” Trọng Hoa mím chặt môi, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Chung Duy Duy, tay càng nắm càng chặt, đó là một loại sức mạnh đáng sợ cơ hồ có thể bóp vỡ xương tay.

Chung Duy Duy cố nén đau đớn, mỉm cười đưa tay xoa mặt hắn, từ chân mày, mắt, gò má, môi, cằm, yết hầu, rồi đi thẳng xuống, cuối cùng ngừng ở trước ngực hắn, linh hoạt muốn chui vào trong vạt áo, nằng cưỡi quỵn rừ lại khinh thường: “Người ép ta ở lại chỗ này, không phải là muốn sao, tới đi, lấy đi, lấy tất cả ta có đi!”

Khuôn mặt Trọng Hoa chẳng có cảm xúc gì, như là đang nhìn Chung Duy Duy, lại tựa như không có nhìn nàng. Chung Duy Duy không làm thì thôi, đã làm thì dứt khoát làm đến cùng, cúi đầu hôn môi Trọng Hoa, môi Trọng Hoa lạnh như băng, không động đậy.

“Giả bộ chính nhân quân từ cái gì, chẳng lẽ bệ hạ không thích bị đẩy, chỉ thích đẩy ngã?” Chung Duy Duy thở dài, thè đầu lưỡi ra liếm môi của hắn, hô hấp Trọng Hoa dồn dập, ngực phập phồng dữ dội hai cái, hắn đẩy mạnh nàng ra, đầu cũng không quay lại nhanh chóng đi ra ngoài.

Không nén nổi tức cười thế này! Chung Duy Duy ngã xuống giường ha ha cười to, một cái tay nhỏ nhẹ nhàng sờ lên mặt nàng, dọa nàng giật mình.

Nàng quay đầu, vừa vịn chạm phải đôi mắt đen nhánh của Hựu Hựu, nàng không biết cậu có thấy một màn mới vừa rồi hay không, không thể thiếu có chút chột dạ, lúng túng cười nói: “Người tỉnh rồi à? Có phải làm ồn người không?”

Hựu Hựu gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, sờ sờ gò má nàng, rất nhỏ tiếng nói một câu.

Chung Duy Duy không có nghe rõ, đến gần truy hỏi: “Người nói cái gì?”

Hựu Hựu hơi mắc cỡ chôn mặt vào trong chăn: “Dì không có chết.”

Xem ra phương pháp của thái y có chút tác dụng, Chung Duy Duy cười: “Đúng vậy, bởi vì có Hựu Hựu bảo vệ ta, phụ thân của người cũng tới kịp lúc, cho nên ta không có chết.”

Hựu Hựu nhìn lên nàng qua kẽ hở của chăn, đến khi ánh mắt của cậu và Chung Duy Duy chạm phải nhau, cậu lại kéo chăn xuống che mặt, không để cho nàng nhìn.

Chung Duy Duy thử hai lần, cậu cũng không chịu thò đầu ra, ngược lại càng kéo chăn chặt hơn, nàng nghĩ rồi nghĩ, liền không để ý cậu nữa, ngồi ở một bên lấy thuốc ăm, như không có chuyện gì xảy ra nói: “Tối giờ uống thuốc rồi, đứa trẻ ngoan ngoan uống thuốc có kẹo ăn.”

Nàng nói đến lần thứ tư, cái đầu nhỏ của Hựu Hựu cuối cùng nhô ra ngoài chăn, cậu ngoan ngoãn ngồi yên, chủ động móc ra một chiếc khăn vẩy quanh trước vạt áo, giống như chim non há miệng chờ Chung Duy Duy mớm thuốc.

Chung Duy Duy dứt một muỗng thuốc, mặt cậu nhăn nhó, nhưng chờ muỗng thuốc thứ hai nàng dứt, thì lại ngoan ngoãn há miệng để uống, vô tình rơi ra một chút, vội vàng sợ sệt lấy khăn để lau, trong đôi mắt to hiện lên một lớp sương mù, muốn khóc lại không dám khóc, nhìn lên sắc mặt của Chung Duy Duy.

Đứa trẻ này trước đó không biết đã chịu thiệt bao nhiêu từ vú nuôi nữa! Chung Duy Duy thấy bộ dạng đáng thương khôn khéo của Hựu Hựu, nghĩ đến khi trước cậu che chở cho mình, cho dù biết có thể là do bệnh tình cậu phát tác mới có thể như vậy, vẫn không có cách sinh ra oán hận với cậu, nàng nhận lấy chiếc khăn trong tay cậu, lau khô miệng giúp cậu khẽ an ủi cậu: “Không sao, ta ăn cơm uống canh cũng sẽ sánh ra mà, thuốc đắng như vậy, ta nhất định sẽ ăn và không uống, Hựu Hựu rất dũng cảm đó.”

Hựu Hựu xấu hổ rừ mắt xuống, tay nhỏ bé nắm chặt chăn, do dự một hồi, nhận lấy chén thuốc trong tay Chung Duy Duy, mấy hớp lớn đã uống sạch thuốc. Rõ ràng đáng đến nhăn nhó, vẫn còn xấu hổ cười tươi với nàng, trong nụ cười không có một chút tạp chất.

Chung Duy Duy nhìn Hựu Hựu, sâu trong nội tâm có một sợi dây lặng lẽ bị kích thích. Nàng buồn bực túm tóc, cảm thấy nhất định là bởi vì mình đến tuổi thành gia sinh con, nếu không thì chính là nhớ Chung Mậu, cho nên mới sinh ra thương hại triu mến với đứa trẻ khiến người ta chán ghét này.

Việc này thật là đáng sợ.

Nàng thô lỗ lấy lại chén thuốc trong tay Hựu Hựu, rồi thô lỗ nhét một miếng mứt hoa quả vào trong miệng cậu, thô lỗ cảnh cáo cậu: “Nhai nhỏ rồi hãy nuốt, không được nuốt luôn!”

Hựu Hựu không biết tại sao nàng đột nhiên thay đổi sắc mặt, ngậm mứt hoa quả, quai hàm phồng lên phồng xuống nhìn nàng, vừa khiếp đảm vừa sợ sệt, mơ màng lại tủi thân.

Chung Duy Duy tức chết, dùng loại ánh mắt này nhìn nàng làm gì? Giống như nàng và bà nữ nương kia vừa ngu vừa xấu giống nhau vậy. Nàng lau nước thuốc nơi khóe miệng cho cậu, tức giận nói: “Không được nhìn ta chăm chăm, ăn cho tốt đồ của người đi!”

Hựu Hựu nghe lời rú mắt xuống, từ từ nhai nát, nhai mãi mà chẳng xong. Chung Duy Duy chịu không nổi: “Sao còn chưa ăn xong? Nhanh, súc miệng nghỉ ngơi.”

Hựu Hựu há miệng với nàng, giọng nói nhỏ mơn ỏ không rõ: “Dì Duy, nhai nhỏ chưa?”

Nhìn gương mặt non mịn răng trắng và cái miệng nho nhỏ, cả người Chung Duy Duy tràn đầy cảm giác mệt mỏi và thất bại, nàng thở một hơi dài, dịu dàng nói: “Nhai nhỏ rồi, có thể nuốt rồi.”

Hựu Hựu nhảy bèn phát hiện vẻ mặt nàng trở nên dịu dàng, sau khi súc miệng xong, dè dặt thử thăm dò nhích lại gần trong ngực nàng, lấy lòng nói: “Hựu Hựu rất ngoan!”

Chung Duy Duy hoàn toàn đầu hàng, nàng muốn hỏi cậu, sao cậu không hỏi vú nuôi ở đâu, nhưng nàng không dám hỏi, nàng cảm thấy khó hiểu, Hựu Hựu nhỏ tuổi nhất định cái gì cũng biết, cái gì cũng rõ. Nàng cứng nhắc ôm Hựu Hựu, khẽ nói: “Ngủ đi, ngủ đi, ngủ một giấc rồi dậy là ổn.”

Hựu Hựu dựa vào lòng nàng, một cái tay nắm góc chăn thật chặt, nghe lời nhắm hai mắt lại, không bao lâu sau, tiếng hít thở đều đều vang lên, ngủ thật rồi.

Chung Duy Duy chăm chú nhìn mặt mày của Hựu Hựu, cậu có đôi mắt và lông mày rất giống Trọng Hoa, chỉ là càng xinh đẹp nho nhã hơn một chút, ngược lại môi và lỗ mũi của cậu không giống như Trọng Hoa, cũng không biết là có giống mẹ ruột cậu hay không.

Chung Duy Duy chìa tay diển tả cái miệng nhỏ nhỏ của Hựu Hựu, cảm thấy miệng cậu hơi lớn một chút, nếu như là giống mẹ đẻ, vậy thì chẳng lẽ mẹ đẻ cậu là người đẹp miệng to?

Dáng vẻ mẹ đẻ Hựu Hựu ra sao, có quan hệ gì với nàng? Việc nàng phải làm chính là bảo vệ cậu, chăm sóc cậu, cho đến khi hậu cung này an ổn, rồi lấy thù lao nàng nên lấy rồi đi. Chung Duy Duy nhẹ nhàng đặt Hựu Hựu nằm xuống, tiện tay lấy một quyển cổ trà, đọc và nghiên cứu kỹ càng.

Trọng Hoa sai bước ra tắm điện, chui tọt vào trong thư phòng, một hơi uống cạn sạch một ấm trà lạnh mới có thể bình tĩnh lại một chút, mặt không có biểu tình gì nhìn chằm chằm lá đỏ ngoài cửa sổ, vừa ngồi chính là một buổi chiều.

Trời tối, Lý An Nhân run rẩy cảm nén đi vào: “Bệ hạ, nên thấp đèn rồi. Muốn truyền thiện không ạ?”

Trọng Hoa đưa lưng về phía hắn, khẽ nói: “Lý An Nhân, bọn họ nói không sai, Chung Duy Duy chính là một yêu nữ.”

Xém nữa Lý An Nhân buột miệng nói ra, nếu Chung Duy Duy là yêu nữ, vậy thì xử trí nàng đi. Nhưng tại có liên quan trong chuyện Chung Duy Duy này, hắn chịu quá nhiều thiệt thòi rồi, cho nên hắn chỉ giả bộ hồ đồ: “Bệ hạ đang nói gì? Nô tì không có nghe rõ.”

“Không có gì, hoàng trưởng tử như thế nào rồi?” Trọng Hoa tự giấu cười một tiếng, Chung Duy Duy chính là yêu nữ. Nàng cố ý chán ghét hắn, hôn hắn, hắn lại không tức giận, mà là hận không được lúc này muốn nàng, rồi giam nàng ở bên người suốt đời suốt kiếp. A tỳ nói không sai, Chung Duy Duy chính là chấp niệm lớn nhất của hắn đời này.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Khoe khoang anh hùng cái gì? (1)

Chung Duy Duy ngáp: “Giờ gì rồi?”

Tiểu Đường nhìn đồng hồ nước một cái: “Canh hai rồi, cô nương muốn ngủ ư?”

Hựu Hựu đã ngủ say, Trọng Hoa vẫn chưa về tắm điện, Chung Duy Duy muốn mặc kệ rồi đi lại không dám, nghĩ lúc này ngủ lại ở chỗ này lại không cam lòng, đành phải một mực chống đỡ: “Không ngủ.”

Tiểu Đường nhìn nhìn cung nhân hầu hạ chung quanh, nhỏ giọng khuyên nàng: “Người nắm chắc thời gian ngủ một lát, bệ hạ đến gọi người.”

“Người hiểu ta chỉ có Tiểu Đường.” Chung Duy Duy vui mừng vỗ vỗ tay Tiểu Đường, lắc đầu, nghiêm túc lý lẽ nói: “Bệ hạ còn chưa nghỉ ngơi, bệ tôi làm sao có thể nghỉ ngơi trước được? Ta cứ chờ ngài một chút đi.”

Tiểu Đường thở dài: “Vậy ta đi làm cho ngài chút thức ăn đêm để ăn?”

Chung Duy Duy liền hỏi đám người Minh Nguyệt: “Muốn ăn cái gì? Ta mời khách.” Dù sao đều là dùng phân lệ của Hựu Hựu, nàng vui vẻ làm người tốt.

Đám người Minh Nguyệt không có can đảm ăn gì ở trong tắm điện của Trọng Hoa, càng không dám lơ là cương vị chạy ra ngoài ăn, tất cả đều từ chối.

khéo ý tốt của Chung Duy Duy: “Tạ ý tốt của đồng sử, chúng ta không đối.”

Chung Duy Duy buông tay, bảo Tiểu Đường: “Đi sớm về sớm.”

Không lâu lắm, Tiểu Đường cười hi hi mang một khay bánh bột năng mới ra lò vào, trước gọi cung nhân qua ăn, rồi tiến tới bên người Chung Duy Duy khẽ nói: “Bệ hạ đi Chiêu Nhân cung rồi, tối nay cũng sẽ không về, ngài ngủ trước đi.”

Vậy thật là tốt. Chung Duy Duy thích ý đuổi người một cái, vỗ vỗ tay, triệu tập cung nhân đến: “Linh bánh ngọt rồi tất cả giải tán đi.”

Cung nhân cảm ơn Chung Duy Duy và Tiểu Đường, vui vẻ giải tán. Chung Duy Duy cho Tiểu Đường toàn bộ số bánh còn dư lại, tắm rửa rửa, nằm xuống thấp bên cửa sổ, Tiểu Đường thổi tắt đèn, cũng nằm xuống chân trái ra sàn theo.

Tiểu Đường trẻ tuổi tham ngủ, ngủ say rất nhanh, Chung Duy Duy trăn trở không ngủ được, đều nhớ đến những chuyện xảy ra gần đây, nghĩ tới Trọng Hoa, nghĩ tới mình, nghĩ tới nghĩ lui, rồi ngủ nhủi.

Cho đến sau khi trống canh ba vang lên, nàng mới mơ hồ buồn ngủ, hoảng hốt nghe phía bên ngoài có người nói chuyện, đang muốn mở mắt, thì lại không có tiếng, yên tĩnh hơn mấy phần so với trước đó. Thế là không quản nữa, bọc mình trong chăn, tiếp tục ngủ.

Trọng Hoa im lặng đi tới, đứng ở ngoài cửa sổ một lúc lâu, lúc này mới từ từ đi vào nội các. Trong phòng chưa đốt đèn, khắp phòng đen ngòm, hẩn lại chẳng cảm thấy trở ngại, linh hoạt lách qua đồ dùng và chần dậm dưới đất của Tiểu Đường, đi thẳng đến trước giường nhỏ của Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy mở mắt, nàng ngủ được mùi của Trọng Hoa, nàng khẩn trương nắm chặt tay, toàn thân cứng ngắc, chẳng dám nhúc nhích.

Giường nhỏ hơi lún xuống, Trọng Hoa ngồi xuống, hẩn từ từ đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa nhẹ mặt nàng, động tác dịu dàng lưu luyến, giống như năm đó. Chung Duy Duy khó chịu muốn rơi nước mắt, nàng không biết hẩn và nàng sao lại đi tới hôm nay, là bởi vì nàng không có tướng mạo xinh đẹp của người đàn bà kia? Hay là bởi vì những nguyên nhân khác?

Trong bóng tối, Trọng Hoa khe khẽ thở dài, hẩn thu tay về, khẽ dịch chần lên trước, nén chặt cho nàng, lại yên lặng ngồi rất lâu mới đứng dậy đi đến trước giường Hựu Hựu.

Hựu Hựu dùng thuốc có tác dụng an thần, ngủ rất say, Trọng Hoa chỉ dùng lại ở trước giường cậu một lát rồi đi ra ngoài.

Chung Duy Duy trở mình hết sức cẩn thận, nhìn ra phía ngoài, nội các và tấm điện Trọng Hoa cách một cửa sổ khác hoa và bình phong, nàng vì tò lòng kháng nghị, treo thêm một tấm màn gấm vừa dày vừa nặng trên cửa sổ, trong khe hở hiện ra ánh sáng yếu ớt, cung nhân trực trong tấm điện đã đốt sáng đèn.

Nàng chân trần đi xuống giường, đi tới phía sau rèm nhìn coi bên ngoài, thấy Cát Tương Quân dẫn cung nhân đi trực, cung kính cẩn thận phục vụ Trọng Hoa cởi áo nằm xuống, rồi yên lặng không tiếng động lui ra ngoài.

Trọng Hoa nằm trên long tháp rộng lớn, chỉ thấp một ngọn đèn lồng lật xem sách trong tay, bìa sách đối diện với nàng, dường như có một chữ “Trà” thật to, chính là quyển sách trà cổ nàng xem ban ngày.

Mặc dù đáng về hẩn nằm đọc sách rất đẹp mắt, nhưng Chung Duy Duy chỉ nín thở, hẩn trộm sách nàng lúc nào thế? Cho dù thị lực hẩn khác với người thường, có thể nhìn vào ban đêm, cũng không đến nỗi lợi hại như vậy chứ?

Trọng Hoa chợt ho khan một tiếng, giường mất nhìn về phía nàng, dọa nàng nín thở, một cử động cũng không dám. May mà Trọng Hoa chỉ vĩnh tai nghe một hồi, liền buông sách xuống, thổi tắt đèn nằm xuống.

Chung Duy Duy dè dặt lần mò trở về, nàng không có thị lực ban đêm của Trọng Hoa, khó tránh khỏi có chút dò giẫm bậy bạ, không chú ý một cái liền vấp phải Tiểu Đường, ngã mạnh xuống đất đồng thời nhanh chóng đưa tay che miệng Tiểu Đường, Tiểu Đường đang trong giấc mộng bị nàng đè ép, cả kinh “A” một tiếng, Chung DUY Duy ngọc ngậy bò dậy, dán vào bên tai nàng ta khẽ nói: “Giả bộ nói mớ.”

Tiểu Đường đã sớm bị nàng chinh phục từ linh hồn đến thân thể, nghe được mệnh lệnh, không chút nghĩ ngợi gật đầu một cái, lại lật mình lần nữa, chep chep miệng hai cái, buồn ngủ mông lung lầm bầm: “Ủm ừm, ăn ngon, ăn ngon, bánh bột năng ăn thật ngon.”

Chỉ biết ăn! Chung Duy Duy bị nàng chọc cho vừa bức mình vừa buồn cười, vỗ nhẹ đầu nàng một cái, nhanh chóng leo lên giường nằm.

Trọng Hoa một chút động tĩnh cũng chẳng có, tựa như mới vừa rồi chỉ là Tiểu Đường đang nói mớ thật.

Chung Duy Duy thờ phào nhẹ nhõm, từ từ ngủ mất. Đến khi tỉnh dậy, bên ngoài trời đã sáng, Tiểu Đường mang nước vào cho nàng rửa mặt chải đầu, cười hi hi nói: “Cô nương ngủ khá tốt?”

Chung Duy Duy có chút ngượng ngùng: “Bệ hạ đi lúc nào?” Nàng đồng sử này thật là không làm tròn bổn phận nghiêm trọng, trước kia lúc còn ở nơi khác có thể đến sớm trực làm việc, bây giờ ở gần như vậy, dậy trễ không nói, ngay cả Trọng Hoa đi lúc nào cũng không biết.

Tiểu Đường cười nói: “Bệ hạ đi lúc canh năm, không để cho người khác quấy rầy chúng ta, cũng không cho người vào dọn giường, nói là sợ quấy rầy đến hoàng trưởng tử.”

Chung Duy Duy bữu môi, nói như vậy, nàng đã dính ánh sáng của Hựu Hựu, có thể ngủ nướng, có đồ ăn rất ngon, còn có người phục vụ, không cần vất vả cực nhọc theo sát Trọng Hoa chạy ngược chạy xuôi, tương lai còn có thể cầm thù lao hậu hĩnh. Nói một cách công bằng, chỉ cần xem Trọng Hoa là quân thượng đơn thuần, chút chuyện này rất tốt.

Nàng phấn chấn, lạnh lẽo rửa mặt chải đầu xong, sang gọi Hựu Hựu thức dậy, Hựu Hựu rất ngoan, chỉ vùi ở trên giường một lát, liền ngoan ngoãn đưa tay nhỏ bé ra cho nàng, để cho nàng mặc quần áo giúp cậu.

Tiểu Đường kéo chuông bạc đang rủ trước giường kêu leng keng, một đoàn cung nhân ngay ngắn mà vào, bưng nước bưng thuốc cầm quần áo, ngay ngắn có thứ tự, mặt người nào người nấy đều mang theo nụ cười mỉm hòa khí, khiến cho người ta nhìn vào là tâm trạng tốt ngay.

Chung Duy Duy chính đốn cho Hựu Hựu xong, dẫn cậu đi ăn điểm tâm, một ngum canh chưa xuống bụng, một cung nhân đến, nhỏ giọng hỏi: “Cát Thượng tâm bảo nô tỳ tôi hỏi ngài, tẩm điện có thể thu dọn được hay chưa?”

Chung Duy Duy vỗ đầu một cái: “Ta lại quên mất, nếu hoàng trưởng tử đã thức dậy, vậy đương nhiên có thể thu dọn, để ta nói với nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Khoe khoang anh hùng cái gì? (2)

Cát Tương Quân quy củ nghiêm túc dẫn một đám nữ quan Ti Thiết, Điện Thiết, Chường Thiết canh giữ ở ngoài tẩm điện, thấy Chung Duy Duy đi ra liền cười nhạt: “Hoàng trưởng tử đã dậy rồi?”

“Dậy rồi, dậy rồi.” Một đám người canh giữ ở bên ngoài, Chung Duy Duy hơi có chút lúng túng, tiến lên kéo tay Cát Tương Quân: “Ta và tỷ không phải người ngoài, có chuyện ta sẽ tự cho người đi nói với tỷ, tỷ cần gì phải đứng chờ ở bên ngoài như vậy?”

Theo như quy tắc trong cung, chỉ cần hoàng đế không có ở đây, thu dọn giường tự có đám nữ quan Ti thiết làm, Cát Tương Quân chỉ cần cùng Tiền cô cõ ở lại trong Thượng Tẩm cục an bài công việc hàng ngày là được, không cần canh giữ ở bên ngoài như vậy.

Cát Tương Quân không lộ dấu vết đẩy tay Chung Duy Duy ra, rồi giấu tay mình vào trong chỗ trống sâu trong tay áo, cười nói: “Bệ hạ có chỉ, không cho phép chúng ta ồn ào đến hoàng trưởng tử, ta sợ các nàng không hiểu chuyện, cho nên có ý đứng ở chỗ này trông nom. Dầu sao, thân thể hoàng trưởng tử kim tôn ngọc quý như thế, cẩn thận một chút không có sai. Không phải muội cũng rất tận tâm tận lực sao? Ngày hôm qua suýt nữa mất mạng, ta không thông minh như muội, không thể làm gì khác hơn là bán chút sức lực.”

Chung Duy Duy không lời có thể nói, đành phải hỏi nàng ta: “Tỷ đứng bên ngoài bao lâu rồi?”

Cát Tương Quân cười không nói, Ti Thiết một bên khẽ nói: “Bệ hạ canh năm thức dậy, chúng ta canh ở bên ngoài từ canh tư, sau khi tiễn bệ hạ đi vẫn chờ ở chỗ này, đến bây giờ ước chừng đã ba giờ.”

Nếu như không phải là Hựu Hựu ở bên trong, sau khi Trọng Hoa đi, đám người Cát Tương Quân chỉ cần quét nhà sạch sẽ là có thể nghỉ ngơi. Mặc dù chuyện này chủ yếu vì Hựu Hựu, nhưng nhìn tình hình này hình như mọi người đều ghi nợ trên đầu Chung Duy Duy, bởi vì các nàng đang trực, mà nàng ngủ ngon ở bên trong, đặt trong lòng ai cũng không thẳng bằng.

Chung Duy Duy ý thức được vấn đề này, lập tức thần nhiên nói: “Ngày hôm qua ta quá mệt mỏi, ngủ hơi sâu quá, ngay cả bệ hạ đến lúc nào đi lúc nào cũng không biết, là ta không làm tròn bổn phận. Ngày mai ta sẽ dậy sớm, có ta trông nom hoàng trưởng tử, các người chỉ để ý đúng hạn đến trực, đến lúc đó ta báo người đến gọi các người là được.”

Chường thiết cười: “Tốt thế à, nếu không mỗi ngày đều mệt nhọc như vậy, hai chân ta đứng đến tê rần.”

Cát Tương Quân lạnh lùng nói: “Chỉ đứng ba giờ mà thôi, người liền dám nói chân tê dại, những người kia đứng từ trời sáng đến tối thì nói sao? Không chịu nổi nỗi khổ này, thừa dịp còn sớm từ chức đi, đổi người khác đến đây.”

Chường thiết bị dọa đến không dám nói lời nào, yên lặng đi vào thu dọn giường quét dọn vệ sinh, Cát Tương Quân quay đầu nhìn về phía Chung Duy Duy, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Chung, không phải tỷ nói muội, tình hình trong cung muội thấy đấy, những lời nói bóng nói gió liên quan tới muội vốn là đã rất nhiều, chính muội lại vô tình nữa, thì đừng trách sao người khác luôn nhìn chằm chằm vào muội.”

Nàng nói không sai điểm nào, Chung Duy Duy thành tâm thành ý nói: “Muội biết rồi.”

Cát Tương Quân thần nhiên cười một tiếng: “Chuyện ngày hôm qua ta đã nghe nói, muội chịu khổ, nhưng mà vì hoàng trưởng tử, cái gì đều đáng giá. Nếu tiên đế còn sống, biết bệ hạ đã có hoàng trưởng tử không phải sinh ra từ Vi thị, Lữ thị, không biết sẽ vui mừng biết bao. Tiểu Chung, muội thân mang trọng trách, nhất định phải chăm sóc kỹ hoàng trưởng tử.”

Chung Duy Duy chẳng có hứng thú với đề tài này, uể oải đáp: “Ừm.”

Cát Tương Quân liền nhỏ giọng nói nằng: “Muội còn chưa hài lòng ư? Trong cung này bao nhiêu người muốn chăm sóc hoàng trưởng tử, chỉ hận không có được, muội dễ dàng liền được cơ hội hiếm có như vậy, ngược lại ghét bỏ? Tỷ nói với muội, muội chiếu cố hoàng trưởng tử thật tốt, tương lai bất kể như thế nào, cũng có một phần tình nghĩa đó, muội không thiệt thòi.”

Lòng Chung Duy Duy không yên: “Nhưng không phải thì sao, muội cũng nghĩ giống vậy.” Bởi vì thấy có cung nhân đến, rất sợ những lời này truyền tới lỗ tai Hựu Hựu, sẽ làm cho thẳng nhóc suy nghĩ bậy bạ, liền cười nói: “Có thể được bệ hạ tín nhiệm, là phúc phận của ta, hoàng trưởng tử khôn khéo đáng yêu, ta thích hẳn còn không kịp, sao lại chê được?”

Cát Tương Quân có chút ngượng ngập: “Là ta không biết nói chuyện. Ngươi đừng để trong lòng.”

Tiểu Đường dắt Hựu Hựu đi ra: “Điện hạ đã ăn xong, muốn đi đó đây.”

Cát Tương Quân cười tràn đầy vui vẻ, tiến lên hành lễ với Hựu Hựu, dịu dàng nói: “Trước khi đi bệ hạ có dặn dò, nếu hoàng trưởng tử có tình thần, có thể đi khắp nơi nhìn xem.”

Hựu Hựu xấu hổ cười với Cát Tương Quân, đôi mắt Cát Tương Quân sáng lên, nắm chặt tay Chung Duy Duy lắc lư, kích động nói: “Nó thích ta, hoàng trưởng tử cũng thích ta, ta và các ngươi cùng đi tản bộ có được hay không?”

Thêm một người cũng không có gì đáng ngại, Hựu Hựu quá rụt rè, tiếp xúc với nhiều người mới tốt, Chung Duy Duy không chút do dự đồng ý, Cát Tương Quân vui mừng dùng sức ôm nằng một cái: “Tiểu Chung, muội thật tốt.”

Chung Duy Duy bị tính tình vui giận bất định của Cát Tương Quân làm cho không biết nói gì, đưa tay vỗ vỗ gương mặt Cát Tương Quân: “Đi thôi.”

Hựu Hựu sức khỏe không tốt, cộng thêm vừa mới đến, nhìn cái gì đều cảm thấy kinh ngạc, đi không phải là chậm mà thôi. Cậu lại không muốn người khác dắt, chỉ khư khư nắm chặt góc váy của Chung Duy Duy không buông, Chung Duy Duy cảm thấy váy sắp bị kéo xuống rồi, đành dắt tay cậu, chậm rãi đi cùng cậu.

Xét thấy Vi Thái hậu và Vi Nhu mới bị thua thiệt nhiều, người trong cung đều không dám gây chuyện, cho nên đám người Chung Duy Duy cứ đi thẳng, gió yên sóng lặng không nói, hễ là có thể lại gần lấy lòng làm quen đều đến, càng có rất nhiều người đưa lễ ra mắt cho Hựu Hựu – tất cả đều là vàng ngọc không dễ xuất ra.

Chung Duy Duy thấy tiền sáng mắt, bảo người thu hết, rồi làm hết bốn phận giới thiệu với Hựu Hựu: “Đây là Chu Quý nhân, đây là Hoàng Thượng cung...”

Hựu Hựu cúi thấp đầu không nói lời nào, trong lòng bàn tay nho nhỏ tràn đầy mồ hôi, Chung Duy Duy biết cậu sợ, liền thuận thực đuổi những người đó đi, đỡ Hựu Hựu nói: “Bên kia có một vườn hoa, bên trong có cái ao, có nuôi hạc trắng, chúng ta đi xem một chút?”

Hựu Hựu gật đầu, yên lặng đi theo nằng, Cát Tương Quân muốn ôm Hựu Hựu: “Chân điện hạ mỏi không? Nô tỷ ôm ngài?”

Hựu Hựu nhìn nằng một cái, cúi đầu không nói lời nào, tay Cát Tương Quân đưa ra lững lờ giữa không trung, cũng không xấu hổ, cười nói: “Điện hạ thật ngoan, đi bộ tốt, thân thể khỏe mạnh.”

Một đám người đi vườn hoa, hai con hạc đang đứng ở bên ao rửa rửa lông chim, thấy người đến cũng không sợ, kêu hai tiếng cao vút. Hựu Hựu hơi sợ hãi, ôm chặt lấy bắp đùi Chung Duy Duy trốn sau lưng nằng, lộ ra nửa cái đầu nhìn ra ngoài.

Chung Duy Duy sờ sờ đầu cậu, ngồi xổm xuống ôm cậu vào trong ngực chỉ cho cậu nhìn: “Tụi nó không cắn người đâu, ta bảo người cầm cá nhỏ để người dứt cho nó, được không?”

Hựu Hựu lắc đầu, nắm chặt tay nằng, hai mắt mở to nhìn chăm chăm hạc trắng. Cát Tương Quân gọi người nuôi hạc đến, cầm một thùng cá nhỏ nhét vào trong tay Hựu Hựu: “Điện hạ dứt đi, vui lắm đấy.”

Hựu Hựu kiên quyết không chịu nhận cá, Chung Duy Duy khoát khoát tay: “Nó không muốn thì thôi, đừng miễn cưỡng nó.”

Cát Tương Quân buồn bã không vui, một cái tay duỗi ra, kèm theo là giọng nói vui vẻ của Lữ Thuần: “Đề ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Khoe khoang anh hùng cái gì? (3)

Lữ Thuần ăn mặc trang điểm lộng lẫy, người đẹp khí sắc tốt, lại cười rất vui vẻ, chói đến Hựu Hựu thần thờ, nằng ta kẹp một con cá nhỏ dứt cho hạc trắng, quay đầu mỉm cười với Hựu Hựu: “Hoàng trưởng tử, ta đẹp không?”

Hựu Hựu rủ mắt khề gật đầu.

Lữ Thuần cười lớn: “Người anh minh thần vũ như bệ hạ vậy, lại có đứa con trai mắc cỡ như thế. Chẳng lẽ, lúc bệ hạ còn tằm bé cũng thế sao?” Ánh mắt nàng ta lách về phía Chung Duy Duy: “Chung đồng sử, ngươi và bệ hạ cùng nhau lớn lên, rõ nhất chuyện lúc hấn còn nhỏ, có phải thế này hay không?”

Chung Duy Duy đối diện với Lữ Thuần, tập trung tất cả lực chú ý lại, ý chí chiến đấu sục sôi: “Chuyện này hạ quan không có cách nào trả lời nương nương, nghe nói Vi mỹ nhân và bệ hạ mới là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau từ nhỏ, sao người không đi hỏi nàng?”

Lữ Thuần che miệng cười, ý vị sâu xa: “Vi mỹ nhân... À ừm, nghe nói nàng ta bị bệnh không dậy nổi, chúng ta vốn nên đi thêm nàng ta một chút.” Nàng quay đầu phân phó thủ hạ: “Đi hỏi các nương nương quý nhân của các cung, xem xem có ai đồng ý đi thăm Vi mỹ nhân, cùng đi.” Lại hỏi Chung Duy Duy: “Đồng sử muốn đi không?”

Hạc trắng không kịp đợi, thò đầu vào trong thùng tha cá nhỏ, Chung Duy Duy thừa dịp lấy cái kẹp trong tay Lữ Thuần, kẹp một con cá nhỏ đút cho hạc trắng, lạnh nhạt nói: “Bệ hạ ra lệnh hạ quan trông nom hoàng trưởng tử cho tốt, không được vô cớ rời khỏi, sợ rằng không thể đi cùng chư vị nương nương, làm phiền nương nương hỏi thăm sức khỏe Vi mỹ nhân thay mặt hạ quan.”

“Nhất định, nhất định.” Lữ Thuần kẻ sát bên tai Chung Duy Duy, khề nói: “Ngày hôm qua ngươi bảo Tiễn cô cô đến Tây Thúy cung tìm ta tán này tán nọ, là sợ ta liên thủ với Thái quý phi, với Vạn An cung, làm điều bất lợi với đứa trẻ này sao?”

Chung Duy Duy kinh ngạc nói: “Nương nương nói cái gì vậy? Sao hạ quan không hề biết?”

Lữ Thuần chăm chú nhìn nàng, giọng vang vang: “Người ngay không nói lời mờ ám, Chung Duy Duy, tâm tư của ngươi ta hiểu hết, nói thật với ngươi, bốn cung không giống với những cô gái son phấn bình thường, chuyện ngu xuẩn như vậy bốn cung còn khinh thường. Lần sau nếu như ngươi cần đồng minh, có thể bảo người đến tìm bốn cung.”

Chung Duy Duy nhếch khóe môi nhẹ nhàng cười một tiếng: “Không dám. Xem ra nương nương là người thông minh hiếm gặp.”

“Ta đương nhiên thế!” Lữ Thuần đắc ý cười, trong nụ cười đầy ắp vẻ khiêu khích, “Ngươi đối với bệ hạ vô tình, bất luận như thế nào đều sẽ không làm phi, đúng không?”

Nụ cười của Chung Duy Duy không thay đổi: “Nương nương băng tuyết thông minh.”

Lữ Thuần sát gần nàng: “Đã như vậy, ngươi ta sao không liên thủ? Tính ta đây không giống với Vi Nhu cay nghiệt thiếu tình cảm, trở mặt vô tình, chỉ cần làm việc giúp ta, nhất định sẽ lấy được thù lao và lợi ích gấp bội, ngươi không thiết thời đâu, ta có thể lấy danh nghĩa tổ tiên Lữ thị ra thế.”

Chung Duy Duy lạnh nhạt nói: “Hạ quan đã đáp ứng làm việc giúp tiên đế, đến nay lại phụng chỉ ý bệ hạ làm đồng sử, hơn nữa thân mang trọng trách chăm sóc hoàn trưởng tử, thân kiêm mấy chức, sợ rằng không có tinh lực dốc sức vì nương nương.”

Lữ Thuần thu lại nụ cười: “Không biết điều! Chúng ta chờ xem!”

Chung Duy Duy cười híp mắt hành lễ với nàng, làm một thủ thế: “Nương nương đi trước một bước, hạ quan sẽ theo sau.”

Lữ Thuần bị Chung Duy Duy chọc giận đến cười, khề hếch cằm, cười lạnh một tiếng: “Thỉnh Chung đồng sử nói lại lời của bốn cung với bệ hạ, gần đây bệ hạ ít có giao thiệp với hậu cung, trong cung nhiều oán giận, bên ngoài cũng vì vậy nói bóng nói gió rất nhiều. Xin bệ hạ dựa theo an bài của đồng sử trước đó, bớt thì giờ làm hạnh chư vị cung phi, đẹp an lòng người. Còn nữa, tối nay bốn cung bày bạc yến, mời bệ hạ hạ cố đến chơi.”

Chung Duy Duy gật đầu: “Hạ quan nhất định sẽ chuyển lời cho bệ hạ.”

Lữ Thuần sờ sờ đầu Hựu Hựu: “Hoàng trưởng tử, ta ở tại Tây Thúy cung, trong cung có nuôi hai con hươu sao, rất là vui, nếu ngươi muốn đến chơi, bất cứ lúc nào bảo người đến nói, ta tự mình đến đón ngươi.” Nói xong nghênh ngang mà đi, cực kỳ ngạo mạn.

Biến đổi của Lữ Thuần thật là lớn, dịu dàng tự nhiên, thân thiện trước đó đều không thấy đâu nữa, thay vào đó là sự liêu lĩnh ngạo mạn chẳng hề che giấu. Chẳng lẽ là cảm thấy con đường trước kia đi không thông, cho nên thay đổi sách lược? Chung Duy Duy sờ cằm, đắm chiêu nhìn bóng lưng Lữ Thuần nghiêm túc suy tư.

Cát Tương Quân giận dữ bất bình, nhỏ giọng nói: “Nàng ta thật đúng là coi mình là phi vị duy nhất trong cung này, liêu lĩnh như thế... Tiểu Chung, nàng ta dựa vào cái gì đến an bài muội làm việc chứ, muội là ngự tiền nữ quan của bệ hạ, lại không phải là của nàng ta, đừng truyền lời cho nàng ta! Nàng ta muốn mời bệ hạ dự tiệc, không biết tự mình đi mời à? Muốn bảo bệ hạ làm hạnh hậu cung, cũng để tự nàng ta đi nói!”

Chung Duy Duy cười cười: “Không, lời này ta phải nói với bệ hạ, đây là chức trách của ta!” Thấy Hựu Hựu nhao nhao muốn thử, liền đưa cái kẹp cho cậu, cầm tay dạy cậu kẹp cá ném cho hạc trắng.

Cát Tương Quân ở bên cạnh khề kêu lên: “Không thể nào, muội muốn cho nàng ta toại nguyện thật sao? Bệ hạ không thích người Lữ thị và Vi thị, muội cũng không phải không biết, muội đi nói nhất định sẽ bị mắng đó, hà cớ gì?”

Chung Duy Duy ngẩng đầu nhìn về phía xa: “Xuyt, lại có người đến.”

Trần Tê Vân mặc cung trang xanh nhạt kết bạn với Hồ Từ Chi một thân cung trang xanh thắm đến, Trần Tê Vân có chút ngượng ngùng chào hỏi với Chung Duy Duy, rồi dè dặt làm lễ với Hựu Hựu, thấy Hựu Hựu rú mắt không để ý tới nàng, liền đứng ở một bên, không nói thêm lời nào với Hựu Hựu, ngay cả liếc mắt nhìn thêm cũng không có, dáng vẻ rất sợ chọc phải phiền toái.

Hồ Từ Chi lại khác Trần Tê Vân, trước cung kính làm lễ với Hựu Hựu, lúc này mới chào hỏi Chung Duy Duy, đưa một gói sứ con nít cho Hựu Hựu: “Đây là của người nhà ta mang đến từ phiên bang, bên trong có đến mấy em bé, cái này nhỏ hơn cái kia, vừa khéo lồng lên, có lẽ hoàng trưởng tử sẽ thích.”

Cái này ngược lại có tấm lòng hơn so với vàng ngọc, Chung Duy Duy bảo người nhận, nói chuyện cùng Hồ Từ Chi: “Gần đây nhiều chuyện, đã lạnh nhạt quý nhân nhiều, mong rằng người đừng trách cứ.”

Hồ Từ Chi là một mỹ nhân trong nhóm vào cung này, gia thế nhân phẩm tương đối vượt bậc hơn, dựa theo bản tấu hầu hạ trước kia của Chung Duy Duy, nàng ta đứng thứ tư, nhưng từ sau Trần Tê Vân Trọng Hoa liền ngưng triệu kiến cung phi, đã nói muốn sắc phong Trần Tê Vân làm Tàn cũng chẳng có động tĩnh, ngược lại giáng Vi Nhu thành mỹ nhân, làm cho nàng tiên thoái lưỡng nan, hết sức lo lắng vất vả.

Mặt nàng ta đỏ lên, nhỏ giọng hỏi Chung Duy Duy: “Vốn là ta không muốn đến dự cuộc náo nhiệt này, nhưng mà có mấy lời nói quả thực khó nghe, nói bệ hạ là bởi vì không muốn gặp lại ta, cho nên dứt khoát ngưng triệu hạnh. Nếu là thật, xin đồng sử hãy loại bỏ ta khỏi danh sách đi, để tránh lỡ đại sự của những tỷ muội khác.”

Trước kia Chung Duy Duy đã cầm tiền của Hồ Từ Chi, mặc dù tiền kia chẳng rơi vào trong tay nàng, mà là bị Trọng Hoa cầm đi, nói cho cùng là ăn thịt người miệng mềm, bắt người tay ngắn, khí thế không to lớn nổi, lúc này đáp lại: “Chuyện không có, là gần đây bệ hạ nhiều việc, cho nên mới không thể không dừng lại, hôm nay khi ta về sẽ góp lời với bệ hạ. Quý nhân an tâm trở về chờ đợi đi.”

“Tâm ý nhỏ nhỏ không thành kính ý, thỉnh đồng sử vui vẻ nhận cho.” Hồ Từ Chi ngượng ngùng cười một tiếng, lặng lẽ kín đáo đưa một cái hà bao cho Chung Duy Duy.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hòa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Khoe khoang anh hùng cái gì? (4)

Tay Chung Duy Duy nặn một cái, hai viên trân châu tròn xoe trong hà bao, thầm nói một tiếng thật không hổ là tiểu thư nhà công hầu, ra tay cũng không vừa, thật muốn có! Nhưng không thể cầm, cầm rồi là có lợi cho Trọng Hoa, người chịu oan ức lại chính là nàng.

Lưu luyến không thôi nhét hà bao trở về, hiền lành lại chân thành cười: “Quý nhân không nên gấp, làm việc trước rồi nói sau.”

Hồ Từ Chi thấy nàng không thu lễ, vội vàng nói: “Lễ có chút mỏng, nhưng mà ta mới vào cung, đồ trong tay đều phân tán đi gần hết, ta đã bảo người mang tin ra ngoài, trong nhà sẽ đưa đồ cho ta rất nhanh, đến lúc đó ta sẽ còn đưa tới cho đồng sử. Đồng sử thích trà cụ tốt và trà ngon, đúng không? Ta sẽ bảo người đi tìm.”

Người này cho rằng nàng không chịu nhận, chính là chê bai lễ mỏng, cho nên không chịu giúp đỡ an bài tỷ tử tâm ư? Trong lòng Hồ Từ Chi không biết hận nàng cỡ nào, nói không chừng nguyên rủa nàng hết lần này đến lần khác. Chung Duy Duy lại bắt đầu cầm thù Trọng Hoa, nàng ta vốn là một cô nương tính khí rất tốt, trong đau khổ có thể tìm vui, gặp chuyện cũng không sợ hãi, bây giờ bị hấn bức ép thành oán phụ.

Chung Duy Duy đẩy hết mọi tội lỗi lên người Trọng Hoa: “Quý nhân đừng hại hạ quan chứ, lần trước ta chỉ thu chút tiền trà nước, bị bệ hạ biết liền dẫn đến đại họa. Bệ hạ chẳng những thu hết tất cả tiền tài, còn khấu trừ hết bổng lộc năm nay, sang năm của ta, mắng chửi ta một trận không nói, lại đánh ta một bạt tai, còn phạt ta quỳ dưới ánh nắng chói chang suốt một buổi chiều, ai ui, đầu gối ta đến nay còn đau đấy, người có muốn nhìn một chút hay không? Ta cho ngài xem nhé?”

Giả bộ muốn kéo váy cho Hồ Từ Chi xem, Hồ Từ Chi nghe xong sùng sốt một chút, nào còn dám đi nghiệm chứng vết thương trên đầu gối Chung Duy Duy thật? Vội vàng khoát tay: “Không cần, không cần, nếu đồng sử cảm thấy không tốt, vậy thì bỏ đi. Nhưng lần sau nếu ngài có nhu cầu, cứ bảo người đến nói, ta tuyệt đối không keo kiệt.”

Chung Duy Duy liền thả váy xuống, cười nói: “Không dám, không dám. Người bên ngoài đều nói chuyện này là do một tay ta sắp xếp, trên thực tế đều là giả, lần trước Trần quý nhân hầu ngủ, bệ hạ nắn ta đến máu chó đầy đầu trước mặt nàng ấy, thiếu chút không đánh ta một trận. Không tin người đi hỏi nàng ấy, thì biết thôi.”

Ánh mắt Hồ Từ Chi phức tạp nhìn về phía Trần Tê Vân, khẽ nói: “Chính là nàng ta nói với ta, nhất định phải qua cửa ải này của ngài trước.”

Chung Duy Duy rất sợ Hồ Từ Chi cũng bị Trần Tê Vân lừa đến không dám đến gần Trọng Hoa, làm hỏng kế hoạch đào tạo hoàng hậu của nàng, ba hoa chích chòe lừa Hồ Từ Chi một hồi, Hồ Từ Chi nghe đến mở cờ trong bụng, vui vui về về cáo từ rồi đi.

Trần Tê Vân tới, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Chung đồng sử, mượn một bước nói chuyện.”

Người có chí riêng, nếu Trần Tê Vân cảm thấy nương nhờ vào Lữ Thuần có tiền đồ hơn, Chung Duy Duy cho rằng không có gì đáng nói với nàng ta, cười ha ha một tiếng, làm bộ nghiêng tai nghe Hựu Hựu nói chuyện: “Cái gì? Điện hạ mệt rồi? Vậy chúng ta trở về thôi.”

Vờ nói lời xin lỗi với Trần Tê Vân: “Thật xin lỗi a, Trần quý nhân, hoàng trưởng tử sức khỏe yếu, thái y có dặn dò, không thể ở bên ngoài lâu, hạ quan phải cáo từ. Ngày khác hạ quan được rảnh rỗi, lại đi tiếp kiến quý nhân, thế nào?”

Trần Tê Vân đành nhìn Chung Duy Duy rời đi.

Cát Tương Quân nhìn Chung Duy Duy ứng phó với đám mỹ nhân tâm tư khác nhau, tâm sự càng nặng nề, nói: “Tiểu Chung, sao muội không nghe Trần quý nhân muốn nói gì? Có lẽ nàng ta có chuyện gấp.”

“Bệ hạ vốn chẳng nghe lời muội, muội thì có cách gì, nghe nàng ta nói nhiều hơn nữa cũng vô ích.” Chung Duy Duy than thở, cũng không tính nói tường tận cho Cát Tương Quân nghe kế hoạch của nàng.

Cát Tương Quân thấy nàng không chịu nói, cũng rù rứt không nói gì thêm nữa, cắn hận trong lòng đã chẳng nhận được nữa.

Bầu không khí ngột ngạt, Chung Duy Duy suy tư hồi lâu, quyết định làm sống động bầu không khí một chút: “Có người phụng mệnh đi đưa công văn khẩn cấp, cấp trên cố ý cho hấn một con khoái mã. Nhưng hấn chỉ chạy theo phía sau ngựa, người ta hỏi hấn: Đã khẩn cấp như vậy, sao không cưỡi ngựa? Hấn nói: Sáu cái chân cùng đi, há không bằng bốn cái chân sao? Ha ha ha ”

Chung Duy Duy cười mấy tiếng, thấy Cát Tương Quân không cười, mặt Hựu Hựu không có biểu tình gì nhìn nàng, chỉ có Tiểu Đường cố động cưỡi theo hai tiếng: “Mắc cười quá, mắc cười quá.”

Chung Duy Duy hừ, dí Tiểu Đường một cái: “Không cho cười nữa, ngươi là đang cười ta không biết kể chuyện cười sao?”

Tiểu Đường vô tội nói: “Không có, ta cảm thấy rất buồn cười thật mà.” Để nghiệm chứng nàng cảm thấy rất buồn cười, nàng lại khoa trương cười “Ha ha ha...” mấy tiếng.

Hựu Hựu chớp chớp mắt, cười ra tiếng, chỉ chỉ Chung Duy Duy, rồi chỉ chỉ tiểu Đường, nhỏ giọng nói: “Ngốc!”

Chung Duy Duy thờ phỉ phỉ: “Oắt con, dám mắng ta ngốc? Người nhỏ mà ranh ma quá, ngươi chỉ mới ba tuổi là bốn tháng thật sao? Ta thấy không chỉ có như thế! Con nít ba tuổi có tính ranh như ngươi sao?”

Sau khi nói xong phát hiện bốn phía yên lặng vượt quá tưởng tượng, lập tức giật mình nhìn về phía trước, chỉ thấy Trọng Hoa dẫn theo Triệu Hoành Đồ, chấp tay đứng ở dưới tàng cây cách đó không xa, mặt không có biểu tình chăm chú nhìn nàng, khí thế rất bức người.

Triệu Hoành Đồ nhìn nàng không ngừng than thở, tỏ vẻ ngươi mắng hoàng trưởng tử là oắt con, vậy cha oắt con há chẳng phải là con thỏ lớn xác? Mắng nơi hẻo lánh cũng được đi, có thể làm như không biết, mắng ở ngay trước mặt như vậy, không trừng phạt một chút không được, nếu không hoàng uy ở chỗ nào đây?

Chung Duy Duy quả quyết thu hồi ánh mắt, làm bộ không nhìn thấy Trọng Hoa, kéo Hựu Hựu xoay người đi một hướng khác: “Bên kia có nuôi mấy lồng chim anh vũ, chơi rất vui, đừng đậu phụng cho nó liên biết nói chuyện, chúng ta qua bên kia.”

Hựu Hựu quay đầu liếc mắt nhìn Trọng Hoa, nhưng không gọi phụ thân, mà là yên lặng thu hồi ánh mắt, yên lặng đi theo Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy nhỏ giọng khen hấn: “Thật là một đứa bé ngoan thức thời.” Không giống cha cậu chút nào.

Triệu Hoành Đồ đột nhiên nói: “Chung đồng sử, bệ hạ tuyên ngươi.”

Chung Duy Duy giả vờ không có nghe, tiếp tục đi về phía trước, Triệu Hoành Đồ chạy tới gần nàng, nói lại lần nữa: “Chung đồng sử, bệ hạ tuyên ngươi.”

Chung Duy Duy dừng bước, từ từ quay đầu hành lễ, nở một nụ cười hết sức giả tạo: “Không biết bệ hạ giá lâm, không tiếp đón từ xa, xin thứ tội cho vi thần.”

Trọng Hoa lãnh đạm hắt cằm với Triệu Hoành Đồ, Triệu Hoành Đồ dắt tay Hựu Hựu, rồi ra hiệu những người khác cũng rời đi cùng hấn. Cát Tương Quân trừu trừu muốn cầu xin tha cho Chung Duy Duy, bị một ánh mắt của Triệu Hoành Đồ dọa sợ nuốt xuống, cúi đầu nhanh chóng rời đi.

Tiểu Đường hết sức lo lắng nhỏ giọng nhắc nhở Chung Duy Duy: “Cô nương, ngươi ngàn vạn lần chớ cứng đầu. Khó dễ với ai cũng đừng khó dễ với đầu gối của mình, đầu gối của ngươi không chịu quý được đâu.”

Chung Duy Duy buồn bực trong lòng, đuổi nàng ta đi: “Biết rồi, biết rồi, đi mau, đừng muốn ở lại cười nhạo ta cười nhạo.”

Đến khi tất cả mọi người đi xa, Trọng Hoa mới chậm rãi đi tới. Chung Duy Duy cúi thấp đầu, thấy đôi giày gấm xanh thêu hoa văn mây rồng của hấn dừng ở trước mặt nàng, lập tức lạnh lệ nhận sai: “Vi thần có tội, xin bệ hạ khoan thứ cho vi thần vô tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103: Khoe khoang anh hùng cái gì? (5)

“Ngươi, đi theo trăm.” Trọng Hoa nhìn sau ót Chung Duy Duy, vẻ mặt u ám không rõ.

Chung Duy Duy thấy giọng điệu hần bất thiện, bản năng không muốn đi cùng, khổ tâm suy nghĩ kế thoát thân, đang muốn giả vờ đau bụng, liền nghe Trọng Hoa nói: “Thu hồi bộ dáng của ngươi đi, nếu không giảm giá thời gian phục dịch phân nửa, làm một năm chỉ bù hai năm.”

Cái tên sâu hút máu này! chung Duy Duy âm thầm mắng chửi hần một trận, giận dữ bất bình đứng lên đi theo hần về phía trước.

Trọng Hoa người cao chân dài, đi rất nhanh, vì đuổi kịp nhịp bước của hần, nàng không thể không chạy chậm đuổi theo, vòng ra vườn hoa, vào Đoan Ngưng các, Trọng Hoa phát tay bảo cung nhân hầu hạ lui ra, đứng đưa lưng về phía nàng: “Chung Duy Duy, mạo phạm mặt rồng, đại bất kính, dựa theo quy củ nên xử lý như thế nào?”

Chung Duy Duy da mặt rất dày nói: “Sư huynh, lỡ lời thôi mà, ngươi sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ?”

Khuôn mặt Trọng hoa không có cảm xúc: “Ngươi muốn giảng lễ quân thần thì giảng lễ quân thần, muốn nói tình nghĩa đồng môn thì nói tình nghĩa đồng môn, ngươi xem trăm là cái gì?”

Chung Duy Duy không có lời nào để nói, sờ sờ mũi: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Ngươi hỏi trăm muốn thế nào?” Trọng Hoa chợt xoay người, ép tới gần nàng, vẻ mặt rất là nghiền ngẫm: “Không phải trăm không có cách nào trị ngươi, chỉ là không muốn động vào ngươi mà thôi. Ngươi phải hiểu chuyện này, hơn nữa ghi nhớ ở trong lòng. Còn nữa, trăm không hề sợ ngươi, ngươi dám đến, trăm liền dám tiếp.”

Chung Duy Duy thấy mặt hần cách mình càng ngày càng gần, hô hấp đang quấn lấy nhau, trái tim nhảy loạn lên không chịu khống chế, suýt nữa muốn xông phá ngực bật ra ngoài, nàng thu nụ cười vào, khăn trương muốn lui về phía sau, lại bị Trọng Hoa hung hăng cản một cái ở trên môi, nàng đau đến kêu to một tiếng, dùng cả tay lẫn chân muốn đẩy hần ra, lại bị hần ôm thật chặt vào trong ngực, không nhúc nhích được.

Cần môi từng phật thế này, từ từ biến thành nụ hôn dịu dàng, đầu lưỡi mềm mại lạnh như băng nhẹ nhàng đảo qua cánh môi nàng, giống như là bút vẽ mô tả tỉ mỉ cánh môi vậy, tầng tầng lớp lớp mà nhuộm, ôn nhu lưu luyến, triền miên đau đớn.

Trong mũi trong lòng trong đầu Chung Duy Duy đều tràn đầy mùi vị của Trọng Hoa, tim nàng đập như trống chầu, quên hết tất cả, chỉ còn dư lại yêu hận tình thù với hần, hận không được ở trong nháy mắt đó, kéo hần, mặc kệ hết thảy, lên trời cũng tốt, xuống địa ngục cũng được, chỉ cần để cho nàng tách ra khỏi không cam lòng và yêu hận là được.

Chỉ là phút giây sơ hở này, đầu lưỡi Trọng Hoa đã thăm dò trong môi nàng, hần phát ra một tiếng thở dài giống thỏa mãn, tay ôm nàng càng ngày càng dịu dàng, càng ngày càng có lực, giống như là muốn khám nàng vào trong máu xương của hần, từ đây không chia lìa nữa.

Chung Duy Duy rõ ràng nhận ra được thân thể hần nổi lên biến hóa, hơi thở hần càng ngày càng dồn dập, chỗ nào đó cũng càng ngày càng không an phận, tựa như giống với lúc hần và nàng ở Thương Sơn ngày trước, còn trẻ vô tri, xung động vô song, tiến một bước liền muốn tiến thêm một bước nữa.

Nhưng lúc đó hần luôn có thể dừng lại ở thời khắc máu chảy, cúi đầu thở gấp, ánh mắt phát sáng nhìn nàng, thâm tình nói: “Chờ ta cưới muội.” Bây giờ hần rõ ràng không muốn dừng lại, mà là muốn nhân cơ hội này, ăn sạch sành sanh.

Mơ đến là hay. Chung Duy Duy cắn mạnh một cái, Trọng Hoa lạnh tay lệ mắt, cầm thật chặt xương cằm nàng, nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, ánh mắt u ám, giọng nói khàn khàn mờ ám “Đã sớm ngủ tới ngươi sẽ như vậy, ta đã đề phòng rồi.”

Hần ác ý đem đầu lưỡi ở trong miệng nàng quét sạch một lần, rồi đánh một vòng, câu đầu lưỡi nàng, mới thỏa mãn buông tay ra, nhìn nàng giận đến đỏ mặt, hời hợt nói: “Còn tưởng rằng ngươi giỏi cỡ nào, không phải cái gì đều muốn cho trăm sao? Sao lại không nữa? Không thể chịu nổi khoe khoang anh hùng gì chứ!”

Chung Duy Duy giận đến phát run, cái câu, “Có gì đặc biệt hơn người, ta mới không quan tâm” nghẹn chặt vào cổ họng, sao không nói ra, bởi vì nàng sợ hần sẽ mượn cơ hội bức bách nàng, mà nàng thật sự là không có biện pháp nào.

“Đây là giáo huấn cho ngươi, ngày hôm qua trăm mệt quá, không có tâm tình chơi với ngươi, chẳng phải là sợ ngươi.” Trọng Hoa thích ý thưởng thức vẻ tức giận và quần bách của nàng, khóe môi nhếch lên, thâm tình rất tốt nói: “Không nên nghịch lửa, ngươi không có cái bản lĩnh ấy đâu. Chơi xấu còn có thể, loại chuyện này cũng không cần thử nữa, ngươi không giỏi.”

Chung Duy Duy mặc dù rất tức giận, nhưng lý trí hãy còn đó, cảm thấy “Ngươi không giỏi” trong miệng hần, ánh mắt lại mang theo khao khát, tựa như mong nàng giận đến mất hết lý trí, bỏ mặc hết thảy nhào tới, nhất định phải chứng minh nàng giỏi, tiếp đó hần liền hài lòng.

Nàng không có ý tốt liếc liếc phía dưới của Trọng Hoa: “Ai biết là ai không được? Lúc trước luôn có thể dừng lại ở thời khắc mấu chốt, bây giờ đối với phụ nữ lực cung vẫn có thể ngồi ôm không loạn, nghị lực như vậy, quả thực ít có người có thể theo kịp. May là may mắn có hoàng trưởng tử, nếu không qua ít ngày nữa, không chỉ là hậu cung muốn loạn, bên ngoài cũng sẽ loạn.”

“Ta không được? May mắn có hoàng trưởng tử?”

Nàng lại dám nói hấn không được? Sinh con cũng là may mắn?

Trọng Hoa chờ ra trong chốc lát mới phản ứng được Chung Duy Duy đang nói gì, chợt đi về phía trước bắt lấy nàng, nghiêng răng nghiêng lợi, còn mang theo chút cảm giác vui thích “Người đây là tự chuốc khổ vào mình”: “Người là đang trách tư lúc trước không muốn người sao? Ta cũng rất hối hận. Làm luôn bây giờ không muộn, không bằng lúc này thỏa mãn tâm nguyện của người!”

Rốt cuộc đã có cơ hội để hấn nói ra lời này rồi, không uống công hấn đêm qua lẫn lộn khó ngủ, hối hận khôn cùng, hận lúc này sao không biết thời biết thời, ăn trước nói sau.

Ngày hôm nay ông trời ban cho cơ hội tốt, thế nào hấn cũng phải thỏa mãn tâm nguyện một chút mới được. Nếu không mỗi ngày chỉ có thể nhìn, không ăn được không sờ được, thật là làm cho người thèm ăn đến sắp muốn nổi điên.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Ngại không phải cơm thừa (1)

Chung Duy Duy sớm có chuẩn bị, linh hoạt trốn về phía sau, rồi chạy ra ngoài như điên, chẳng dám quay đầu lại.

Ban ngày ban mặt, Trọng Hoa cũng không thể đuổi theo, hấn tiếc nuối đứng tại chỗ bất động, từ từ áp chế khao khát đến từ sâu trong thân thể và linh hồn. Không thể gấp, nhất định phải từ từ tính toán, Hà Thoa Y tính là cái gì? Một ngày nào đó, hấn sẽ hoàn toàn đánh bại Hà Thoa Y, để cho Chung Duy Duy biết ai mới là người đàn ông tốt nhất.

Giọng nói vô cùng bất mãn của Trương Dực truyền tới từ chỗ sâu bóng râm: “Bệ hạ sao mà lè mề chậm chạp, không giống đàn ông chút nào! Nữ nhân dù dùng mãnh hơn, không chế liền ngoan ngoãn.”

Con giận của Trọng Hoa tràn đầy không chỗ trút, nghe vậy cười lạnh một tiếng: “Phi lễ chó nhìn, vô lễ chó nghe, đây là một trong những quy tắc của Thập Tam vệ, người giải thích thế nào chuyện hôm nay?”

Trương Dực lấy làm kinh hãi, lập tức nói: “Hồi bẩm bệ hạ, không phải vì thần làm, là tên Lương huynh kia làm.”

Lương huynh là ám vệ bảo vệ Chung Duy Duy, hấn vốn không phải là họ Lương, nhưng bởi vì bị Chung Duy Duy gọi như vậy, nên cái tên Lương huynh này liền biến thành biệt hiệu của hấn. Vào lúc này hấn đã chạy theo Chung Duy Duy, căn bản không có cách nào biện bạch.

Trọng Hoa hừ lạnh: “Trương Dực, có phải người cảm thấy Chung Duy Duy có thể coi trời bằng vung, người cũng có thể như thế hay không?”

Tầm dục “Ho” một tiếng, hoảng sợ nói: “Bệ hạ thứ tội, sao vì thần có thể so sánh với Chung đồng sử.” Khẽ lúng túng đáp: “Dù vì thần chịu gỗi chiếu tự đề cử, cũng sợ bệ hạ ghét thần thô kệch chưa hồi.”

Trọng Hoa nghĩ đến khuôn mặt đầy râu và lông chân vừa dài vừa đen đầy chân hấn, suýt nữa nôn bửa sáng ra, tức giận nói: “Tự vả miệng hai mươi cái, đánh vang dội một chút, không được thiếu cái nào.”

Trong phòng vang lên tiếng “Bốp bốp” thanh thúy, mặc dù biết Trọng Hoa không nhìn thấy, Trương Dực vẫn rất nghiêm túc hoàn thành hình phạt, rồi nghiêm túc nói: “Bệ hạ tha tội, vì thần đã tuân lệnh hoàn thành hình phạt. Nhưng điều nên nói vẫn phải nói, tiếp tục như vậy không phải là cách, nếu ngài thích, không nỡ để nàng đi, lại không thể nói ra chân tướng năm đó, vậy thì cần quả quyết sát phạt mới được.”

Trọng Hoa rù mắt, che giấu suy nghĩ trong mắt: “Trẫm biết.”

Trương Dực nhỏ giọng nói: “Nếu bệ hạ cần, chỗ vì thần có một vị thuốc tuyệt diệu, vừa không hại thân vừa thú vị...”

Cho dù không nhìn thấy người, Trọng Hoa cũng có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt nháy mắt ra hiệu của Trương Dực, không khỏi giận tím mặt: “Ở trong mắt người, trẫm chính là phế vật thế sao? Cần dựa vào thuốc không chế, mới có thể khiến cho nàng phục tùng?”

Trương Dực sợ hãi rụt cổ lại, không đợi phân phó liền trực tiếp dùng sức tát mình hai cái: “Vi thần đáng chết, bệ hạ anh vũ phi phạm, chỉ cần hơi dụ dăng một chút, bất kể Chung đồng sử, Lí đồng sử gì đó, cũng sẽ bị ngài mê đến thất điên bát đảo, yêu ngài đến chết đi sống lại.”

“Im miệng!” Trọng Hoa đột nhiên sinh ra cảm giác mệt mỏi, dù hấn biết cha hấn sao lại thích Chung Duy Duy như vậy, nhìn đám ám vệ này xem đều là

những người gì chứ. Quả nhiên là rắn chuột một ổ, không là người một nhà không vào cùng một cửa.

Chung Duy Duy một hơi trốn về Thanh Tâm điện, cảm thấy mặt nóng như vậy, không dám đi vào, lượn quanh Thanh Tâm điện để tâm trạng lắng lại, đi đến vòng thứ hai, gặp Phương Kiện. Phương Kiện rất là khó hiểu: “Tiểu Chung người đang làm gì vậy? Lượn quanh như con lừa thế.”

Chung Duy Duy giận dữ: “Người mới là lừa, cả nhà người đều là lừa!”

Phương Kiện gãi gãi đầu, ngây ngô cười hi hi: “Người ăn thuốc nổ à?”

Chung Duy Duy nén giận đến đau gan, về mặt hùng hổ giận dưng dưng đi vào trong: “Ngày khác tặng người một túi trà.”

Phương Kiện rất là vui mừng, vui phơi phới hô với nàng: “Tiểu Chung, bị người mắng thì có trà uống, người mắng ta mấy câu nữa đi.”

Chung Duy Duy bị hấn chọc giận đến vui vẻ, nghĩ nghĩ chuyện mới vừa rồi cũng chẳng có gì, coi như là mình chiếm tiện nghi của Trọng Hoa đi, nên rất vui vẻ trở về Thanh Tâm điện.

Cát Tương Quân dẫn Hựu Hựu ngồi ở dưới hành lang hậu điện, nhìn hai tiểu cung nữ chơi đá cầu, nàng dạy Hựu Hựu đếm số: “Điện hạ, một, hai, ba...” Hựu Hựu lại không đếm theo nàng ta, mà là yên lặng nhìn hai tiểu cung nữ, tựa như rất nghiêm túc, nhưng ánh mắt lại trống rỗng.

Tiểu Đường đem lá trà nấu ngày hôm qua phơi nắng ở một bên, thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt nhìn Cát Tương Quân và Hựu Hựu, vô cùng xem thường.

Chung Duy Duy nghênh ngang đi vào, đúng lúc gặp trái cầu tiểu cung nữ đá bay, nàng liền linh hoạt móc mũi chân phải đá một cái, đổi lại chân trái đón lấy, qua lại hai bên, ngoặt đá, đập đầu đá đủ kiểu, vốc người nàng uyển chuyển, động tác rất đẹp mắt, các cung nhân xông tới xem náo nhiệt, cùng nhau giúp nàng đếm “101, 111...”

Hựu Hựu chậm chạp hoàn hồn, nghiêm túc nhìn nàng đá, nhìn mãi rồi cười lên, cùng đếm theo cung nhân: “123, 124...”

Chỉ nàng có thể! Trong mắt Cát Tương Quân thoáng qua vẻ căm tức, miễn cưỡng kiềm chế, mỉm cười dịu dàng nói: “Điện hạ muốn ăn thịt tằm bột rán không? Nó tỳ bảo người đi làm.”

Hựu Hựu dừng đếm một chút, quay đầu nhìn về phía Cát Tương Quân, chậm rãi gật đầu: “Được.”

Tiểu Đường ở một bên nghe thấy, vội nói: “Cát Thượng tằm có chỗ không biết, hôm qua thái y nói, điện hạ tỳ vị yếu ớt, thức ăn làm từ gạo nếp nên ít ăn hoặc là cố gắng không ăn.”

Trên mặt Cát Tương Quân hiện lên một tầng đồ mỏng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Người yên tâm, chẳng qua là một bữa ăn mà thôi, không cướp nổi chút chuyện của người đâu.”

Tiểu Đường sưng sốt một chút, ngay sau đó cười lạnh một tiếng: “Lời này Thượng tằm nói không sai, là của người chính là của người, không phải của người thì không phải là của người, cướp được rồi cũng sẽ mất đi.”

Cát Tương Quân giận dữ: “Người có ý gì?”

Tiểu Đường ưỡn ngực nhỏ lên: “Chính là ý trên mặt chữ, Thượng tằm cho rằng là ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Ngại không phải cơm thừa (2)

Giọng nàng có chút lớn, tất cả các cung nhân đều quay đầu nhìn sang, Chung Duy Duy xinh đẹp xoay người, thu cầu, tiện tay ném cho tiểu cung nữ, phát tay bảo cung nhân giải tán, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Cát Tương Quân cười lạnh, xoay người rồi đi.

Tiểu Đường tức xì khói muốn tố cáo, Chung Duy Duy cầm tay nàng ta, khẽ lắc đầu.

Tiểu Đường không nhịn được, nhỏ giọng nói: “Ta cũng không nói gì, sao nàng ta cứ quá oán trách người khác như vậy?”

Chung Duy Duy rù mắt: “Ta biết.”

Gần đây Cát Tương Quân đối với nàng lúc lạnh lúc nóng, nàng mơ hồ đã đoán được là vì cái gì, việc nàng nên làm đều đã làm, chờ đến lúc cả hai đều không chịu nổi nữa, vậy thì đoạn tuyệt thôi.

“Bánh bao! Ngươi đồ bánh bao! Có lúc ngươi sẽ thiệt thòi!” Tiểu Đường hung dữ tròn mắt nhìn Chung Duy Duy một cái, nổi giận đùng đùng nâng nong tre phơi trà lên sải bước rồi đi.

Bị nha đầu mắng không chút lưu tình, Chung Duy Duy cảm thấy có chút mất mặt, nhìn ngó bốn phía, chỉ thấy các cung nhân sớm biết điều tránh được, chỉ có Hựu Hựu ngược đầu chăm chăm nhìn nàng, đôi mắt hắc bạch phân minh đen láy, tựa như cái gì cũng biết, bèn hì hì cười nói: “Nha đầu này tính khí kém như vậy, tương lai nhất định bị nhà chồng chê.”

Hựu Hựu cười cười, chẳng nói lời nào.

Chung Duy Duy thấy mặt cậu hơi đỏ, đưa tay sờ trán một cái liền bị dọa một chút, vội vàng ôm lấy đưa vào trong, bảo ngươi đi truyền thái y, bầm bầm Trọng Hoa.

Thái y và Trọng Hoa trước sau bước đến, Chung Duy Duy thấy Trọng Hoa vô cùng không được tự nhiên, tránh hẩn ở xa xa, chỉ thăm cầu nguyện Hựu Hựu chẳng qua là một chút bệnh nhỏ, ngàn vạn lần không nên sốt tiếp nữa.

Nhưng ông trời không chịu ý người, Hựu Hựu chẳng những sốt, hơn nữa thế tới ồ ạt, bất kể thuốc gì đút vào, đều chỉ có thể bảo đảm một hai giờ, đến buổi tối, cả người đều nóng đến đỏ rực, mê man, thỉnh thoảng tỉnh lại, liền khàn giọng mà khóc.

Trọng Hoa ôm lấy Hựu Hựu đi tới đi lui, hẩn không biết dỗ con, quanh đi quẩn lại, chỉ biết một câu: “Không khóc, Hựu Hựu là một đứa trẻ ngoan, không khóc ~”

Hựu Hựu khóc đến khàn đi, khóc một liên tục trên vai Trọng Hoa ngủ, Trọng Hoa hơi có ý định để cậu xuống, cậu lập tức sợ mà tỉnh, khàn khàn gọi người. Chung Duy Duy vội lỗ tai nghe, nghe được hẩn kêu là “Mẹ”, vì vậy trong lòng như bị nắm chặt, cảm thấy mình chỉ là một người ngoài cuộc, có lòng muốn đi, thấy đáng về đáng thương của Hựu Hựu, không biết tại sao liền ở lại.

Nàng xụ mặt đi lên, bảo Trọng Hoa ôm Hựu Hựu, nhẹ nhàng cởi quần áo cho Hựu Hựu, dùng nước ấm kiên nhẫn lau chùi, thỉnh thoảng lại cầm nước bôi lên cho môi dưới của cậu ướt ướt. Nhiệt độ cơ thể của Hựu Hựu cuối cùng không nóng như trước nữa, cậu từ từ an tĩnh lại, nằm ở trên vai Trọng Hoa ngủ say, Chung Duy Duy đã làm đến toàn thân là mồ hôi.

Bởi vì rất sợ đánh thức Hựu Hựu, nàng dùng mắt ra hiệu với Trọng Hoa, ý bảo hẩn đặt Hựu Hựu nằm xuống, để cho Hựu Hựu nghỉ ngơi cho khỏe. Trọng Hoa mù mờ nhìn nàng, không hiểu ý nghĩa ám thị một chút nào.

Ngốc chết đi được! Trong lòng Chung Duy Duy bốc lên cơn giận, xoay người muốn đi, tay áo bị người ta nhẹ nhàng kéo lại, Trọng Hoa một tay đỡ Hựu Hựu, một tay kéo tay áo nàng, vụng về ra hiệu nàng kéo chân ra giúp hẩn, giúp hẩn đặt Hựu Hựu xuống cho ổn thỏa.

Chung Duy Duy nhìn hẩn, bực bội không chịu động đậy, trong cung này thứ không thiếu nhất chính là người, chỉ kéo một cái chăn trải giường mà thôi, đâu cần đến nàng?

Trọng Hoa thở dài, chia một ngón tay, dùng khẩu hình im lặng nói: “Một tháng.”

Kéo chăn liền ngang bằng một tháng dịch kỳ, Chung Duy Duy bất đắc dĩ tiến lên kéo chăn ra, tặng thêm đặt chiếc gối của Hựu Hựu, ôm tay đứng ở một bên, lặng lẽ xem Trọng Hoa đặt con ngủ.

Trọng Hoa khoa tay múa chân bên trái, khoa tay múa chân bên phải, từ đầu đến cuối không đúng cách.

Thấy Hựu Hựu sắp bị hẩn lỏng ngóng làm tỉnh, Chung Duy Duy quả thực không nhìn nổi, xụ mặt tiến lên đón lấy Hựu Hựu, Trọng Hoa trầm mặc rũ mắt, thuận theo đưa Hựu cho nàng, lúc thu tay về, không biết là vô tình hay là cố ý, toàn bộ bàn tay vừa vịn chụp ở trước ngực nàng, rồi dùng sức rút tay ra, trước ngực liền theo đó run rẩy hai cái.

Mặt Chung Duy Duy “Pùng” đỏ lên, nổi giận đùng đùng tròn mắt nhìn Trọng Hoa, Trọng Hoa không hiểu ra sao cả nhìn lại nàng, rồi không cảm xúc thu hồi ánh mắt, đặc biệt chuyên tâm đắp chăn mỏng lên cho Hựu Hựu, biểu thị nàng rất vô lý, hẩn không chấp nàng.

Chung Duy Duy kìm cả miệng máu ở ngực, phun không ra nuốt không trôi, muốn lý luận với hẩn, dường như hẩn không phải cố ý, hơn nữa hẩn nhất định sẽ nói, trong lòng hẩn đang bận lòng bệnh tình của Hựu Hựu, nào có tâm tình để sàm sỡ nàng? Chẳng lẽ nàng là người sắc nước hương trời sao? Hay là hẩn thiếu đàn bà, chưa từng thấy nữ nhân? Không nói rõ ràng còn sẽ nói móc nàng ngực nhỏ.

Nghĩ rằng không tranh luận, lại thực sự là cảm thấy mình bị thua thiệt nhiều, khẩu khí này có thể làm người khác chết ngộp. Trái lo phải nghĩ, đi lên phía trước, một tay nắm lấy ngực trái của Trọng Hoa, cầm, nắm chặt, dùng sức nhéo một cái, rồi nhanh chóng buông ra, trốn đến chỗ an toàn.

Trọng Hoa không dám tin trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt hung tàn đáng sợ: “Ngươi đang làm gì?”

Chung Duy Duy lộ nửa cái đầu từ phía sau cây cột, cây ngay không sợ chết đứng: “Ăn miếng trả miếng, lấy mắt trả mắt.” Hẩn dám sàm sỡ nàng, thì nàng dám để cho hẩn biết cái gì gọi là đau!

“Ta đã làm gì ngươi?” Trọng Hoa hút sâu, như là không thể nhịn được nữa: “Chung Duy Duy, ngươi đừng quá đáng quá.”

Về mặt của hán vừa vô tội vừa buồn rầu, tức giận lại ần ần, Chung Duy Duy có lý chẳng sợ không kiềm được có chút mềm lòng, chẳng lẽ mới vừa rồi hán không có ý thật? Và lại căn bản không biết được đã xảy ra chuyện gì? Là nàng suy nghĩ nhiều chẳng?

Trọng Hoa thấy nàng không nói lời nào, không nhìn được nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta đã làm gì ngươi? Hôm nay ngươi không nói rõ ràng, đừng mong được yên ổn!”

Chung Duy Duy nín hót cười một tiếng: “Nhị sư huynh, hiểu lắm, chỉ là hiểu lắm thôi, thuốc của Hựu Hựu sắc xong rồi, ta đi xem thử...” Lòng bàn chân bôi dầu, chạy còn nhanh hơn chuột.

Chờ nàng chạy rồi, Trọng Hoa liền thu lại vẻ giận dữ, như có điều suy nghĩ, hình như là đã lớn hơn hồi trước nhiều, quả nhiên là trưởng thành rồi.

Chung Duy Duy kì kèo ở bên ngoài hồi lâu, cho đến khi không thể trì hoãn nữa mới bung thuốc đi vào, Trọng Hoa ngồi ở một bên phe tấu chương, thấy nàng đi vào cũng không gọi nàng, chỉ hờ hững liếc một cái liền thu hồi ánh mắt.

Chung Duy Duy thấy hán không có ý tìm mình tính toán, liền thả lỏng, đỡ Hựu Hựu uống thuốc, Hựu Hựu khóc nhỏ uống sạch, siết chặt góc chăn ngủ mất.

Chung Duy Duy ngồi ở bên cạnh chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hựu Hựu, một lần nữa cảm thấy đứa bé này khôn khéo đến đáng thương, khiến cho người khác muốn ghét cũng không có cách.

Trọng Hoa đặt bút xuống, nhìn nhìn Chung Duy Duy, rồi nhìn Hựu Hựu trên giường, thở dài, chân mày nhíu chặt lại. Hựu Hựu là nợ hán thiếu, sợ rằng phải trả cả đời mới có thể trả hết, Chung Duy Duy thì sao, chắc hẳn là hán thiếu nợ nàng ba đời ba kiếp, đoán chừng đời này cũng trả không hết.

Chung Duy Duy mệt mỏi, dứt khoát cời gậy ra tựa vào bên người Hựu Hựu, ánh mắt nhìn chằm chằm nóc trướng, đáng vẻ già vờ như không thèm để ý chút nào: “Mẹ của nó là hạng người gì?”

Tay Trọng Hoa ngừng lại, một giọt mực đỏ tươi đẹp nhỏ ở trên tấu chương, hóa thành một giọt máu tươi đẹp, rất lâu, hán mới nói không rõ ràng: “Là một người rất tốt.”

Chung Duy Duy không nói ra được mùi vị trong lòng là gì, tính tình Trọng Hoa cao ngạo, người có thể được hán coi trọng tất nhiên không phải người bình thường gì đó. Nàng cười tự giễu, làm bộ thờ ơ nói: “Dĩ nhiên ta biết nàng ta rất tốt, nghiêng nước nghiêng thành, thể gian ít có, đúng không?”

Giọng điệu Trọng Hoa gượng gạo: “Dích xác là thể gian ít có, nghiêng nước nghiêng thành.”

Chung Duy Duy lại hỏi: “Chắc hẳn tính tình nhân phẩm cũng là thể gian ít có?”

Là đang ghen tỵ sao? Trọng Hoa ngẩng đầu lên nhìn nàng, trong mắt lóe lên ánh sáng không phải bình thường: “Đúng vậy, nàng ấy dịu dàng hiền lành, rộng lượng kiên cường, vì người yêu không để ý an nguy bản thân, dám lấy thân mình gánh lấy hưng vong của một đất nước.”

Nếu quả thật là nữ nhân như vậy, nàng cũng xem như thua đến nơi đến chốn. Chung Duy Duy mỉm cười: “Vậy thật không dễ dàng, khó trách sẽ sinh ra đứa con khôn khéo như Hựu Hựu.” Ngay cả nàng hẹp hòi lại thích đố kị người khác, cũng không nhìn được đau lòng đứa trẻ này.

Trọng Hoa nghe được ý chưa trong giọng nói của nàng, không kiềm được nở nụ cười: “Đúng vậy, ta cũng nghĩ như vậy.”

Chung Duy Duy không cười nổi nữa: “Nhị sư huynh, có chuyện ta cảm thấy chúng ta phải nói rõ, ta không có thói quen ăn com thừa.”

Com thừa? Đây là chỉ hán ư? Hán là com thừa? Sao hán là com thừa được? Hà Thoa Y cũ mềm như vậy nàng cũng để ý, đến hán liền ngại hán là com thừa! Trọng Hoa vừa mới có chút đắc ý, thì lại không nhìn được tức giận, nhướn mày nhìn về phía Chung Duy Duy: “Chung Duy Duy, ngươi đừng khiêu khích!”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Ngại không phải com thừa (3)

Chung Duy Duy đầu hàng, quyết định bỏ đi việc nói phải trái với Trọng Hoa: “Vâng, vâng, ngại không phải là com thừa. Muộn lắm rồi, buồn ngủ quá, nên đi ngủ rồi.”

Trở mình, đưa lưng về phía hán, ngủ. Dù sao Minh Nguyệt và Tiểu Đường đều ở đây, hán cũng không thể làm gì nàng.

Trọng Hoa đẩy ngã đồng tấu chương trước mặt, điên cuồng quăng đầy đất.

Chung Duy Duy nghe được tiếng động, không thèm quản hấn, nàng nhắm mắt lại ngủ, thỉnh thoảng sờ Hựu Hựu một cái, không cảm thấy nóng lên liền an tâm ngủ tiếp.

Lờ mờ nghe được, đến khi canh tư lúc hấn đứng dậy lần nữa, tiến vào thăm Hựu Hựu không gây ra tiếng động, đứng ở bên ngoài màn nhưng không đi vào, chỉ đứng bất động ở chỗ đó.

Chung Duy Duy không chịu nổi, mở mắt ra nhìn, thấy hấn đang lom lom nhìn nàng và Hựu Hựu, thần sắc trong mắt lại giống như là tràn đầy hâm mộ, ủ rũ lại chán nản, cảm thấy mình nhất định là hoa mắt, vội dùng sức xoa mắt nhìn lần nữa, được một ánh mắt lạnh lùng của Trọng Hoa.

Quả nhiên là nàng hoa mắt, hoảng để bệ hạ anh minh thần vũ lại ngạo mạn tự đại chỉ biết lạnh lùng điên cuồng bá đạo khí phách, nào sẽ lộ ra loại ánh mắt trẻ con mềm yếu này? Chung Duy Duy yên tâm thoải mái ngáp, thức dậy sờ trán Hựu Hựu, hết sức tận tụy với công việc nói: “Chúc mừng bệ hạ, hoàng trưởng tử đã hạ sốt, hô hấp đều đặn, ngủ rất ngon.”

Trọng Hoa lãnh đạm nói: “Tiếp tục nghiêm túc chăm nom hoàng trưởng tử.”

Chung Duy Duy giả vờ hành lễ với hấn: “Dạ, vi thần cẩn tuân ý chỉ.”

Trọng Hoa nhìn nàng hơn một cái là cảm thấy phiền, xoay người sai bước đi ra ngoài. Chung Duy Duy nhớ tới cam kết ngày hôm qua của mình, bới tóc hai cái, sửa sang quần áo, chạy chậm theo ra ngoài, lấy giấy bút ra, xem sắc mặt Trọng Hoa trước, rồi chuẩn bị viết ký lục.

Trọng Hoa không để ý tới nàng, đang chuẩn bị ra ngoài, liền nghe thấy Hựu Hựu ở bên trong nhỏ giọng gọi: “Cha, con đói.”

Trọng Hoa lập tức dừng bước quay trở lại, ngồi ở đầu giường, nói chuyện dịu dàng nhỏ nhẹ với Hựu Hựu, Chung Duy Duy bảo Minh Nguyệt bưng cháo đã nấu tới cho Hựu Hựu, Hựu Hựu ăn một miếng liền lắc đầu: “Ăn không ngon.”

Chung Duy Duy cố gắng khuyên nhủ: “Người bị bệnh mà, ăn chút cháo loãng tốt cho tiêu hóa. Cháo thơm nước mũi, ăn rất ngon.”

Nhờ Trọng Hoa ban tặng, nàng hận nhất chính là cháo loãng bánh bao lạnh, lời nói vô vị này, một chút sức thuyết phục cũng không có.

Hựu Hựu hoài nghi nhìn nàng: “Dì Duy ăn trước đi.”

Chung Duy Duy lập tức ngậm chặt miệng, nàng thà ăn cơm khô cũng không muốn uống cháo loãng.

Trọng Hoa liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói: “Bảo Tiết Ngưng Điệp bày đồ ăn sáng vào đây.”

Mấy chục loại thức ăn bánh ngọt mì sợi được mang lên, ánh mắt Hựu Hựu tỏa sáng, nước miếng nhỏ xuống, bụng Chung Duy Duy cũng không tự chủ reo lên theo.

Trọng Hoa ôm Hựu Hựu vào trong lòng, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Muốn ăn gì? Cha gấp cho con.”

Hựu Hựu không xác định được, hấn liền nói với Hựu cái gì ăn ngon: “Chim cút chiên giòn, lóc thịt xuống đem nấu cháo loãng, vừa giòn vừa thơm. Còn món thị sợi này, là dùng dưa chuột muối, củ cải ướp rượu, tỏi, sa nhân, hoa tiêu, thảo quả, dầu mè, trần bì trộn lẫn rồi xào, rồi thêm giấm, là món khai vị ăn với cơm...”

Chung Duy Duy càng nghe càng đói, càng nghĩ càng muốn ăn, cảm hận bất bình trốn vào trong góc, oán hận nhéo lỗ mũi, trợn mắt nhìn Trọng Hoa, ngấm ngấm nguyên rửa hấn ăn không tiêu hóa được, nếu không, hoặc là đau bụng suốt ngày chạy nhà xí.

Chợt thấy Trọng Hoa lạnh lùng liếc một cái: “Người còn đứng ở đó làm gì? Chăm sóc nó là chuyện của người, hay là chuyện của trẫm? Không biết trẫm rất bận sao?”

Hựu Hựu nhìn về mặt của Trọng Hoa, rồi nhìn Chung Duy Duy, liền đưa tay ra muốn Chung Duy Duy ôm: “Dì Duy ôm.”

Chung Duy Duy chần chừ sang ôm lấy Hựu Hựu, còn chưa ngồi vững, một cái chân của con chim cút chiên giòn liền nhét vào trong miệng nàng, ngon đến mức nước miếng của nàng sém không thuận theo chảy xuống khóe miệng.

Hựu Hựu mở to đôi mắt đen, cười rất vui vẻ đáng yêu: “Dì Duy cũng ăn.”

Chung Duy Duy liếc Trọng Hoa một cái, thấy hấn mặt không cảm giác rú mắt ăn cơm của hấn, không quan tâm đến chuyện chỗ này, liền yên tâm lớn mật hưởng dùng, không ăn thì uống, nhiều thức ăn như vậy đồ sạch đi đáng tiếc cỡ nào. Là hấn tự nói, chăm sóc Hựu Hựu, cùng ăn cùng ở, ngủ cũng cho phép, ăn cơm thì không sao đi.

Chung Duy Duy vừa phải chiều có Hựu Hựu, lại phải chiều cổ miệng mình, khó tránh khỏi ăn hơi chậm, Trọng Hoa cũng hiếm thấy thả chậm tốc độ, từ từ ăn cùng bọn họ, cho đến khi Chung Duy Duy buông đũa, hấn mới buông theo đứng dậy muốn đi.

Cung nhân quỳ xuống cung tiễn thánh giá, Chung Duy Duy cũng ôm Hựu Hựu tiễn hấn ra ngoài, đi tới dưới bậc thang, lúc Trọng Hoa sắp leo lên long liễn, không quay đầu lại nói: “Nó đang bệnh, lại mới đổi chỗ, ngủ không được yên ổn, không thể xa rời người, người mang theo nó ngủ cùng.”

Giọng của hấn không tính là lớn, nhưng đủ để cho cung nhân hầu hạ chung quanh nghe rõ, Chung Duy Duy sửng sốt, cho nên nàng đây là tuân lệnh ăn

ngự thiện, tuân lệnh ngừ nường? Nàng đột nhiên rất hoài nghi, sáng sớm hôm qua Cát Tương Quân dẫn một đám người canh ở cửa, chuyện dùng lời nói sĩ và nàng hẳn đều biết cả.

Đây là một ý tốt. Dù Chung Duy Duy không tìm không phổi cũng có thể cảm thụ được, nàng nhếch nhếch môi, cười: “Vi thần tuân chỉ.” Coi như là lĩnh tình.

Cầm Trọng Hoa hơi căng có chút buồn lòng, hẳn nhân nhật gât đầu, chuẩn bị leo lên long liễn. chung Duy Duy lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nàng quên chuyện lời của Lữ Thuận cho hẳn, cùng với việc Hồ Tử Chi nhờ nàng cũng chưa kịp nói, nàng vội đuổi theo hai bước: “Bệ hạ...”

Trọng Hoa dừng bước, hơi nghiêng đầu, ánh mắt chăm chú nhìn nàng: “Hử?”

Gió thu mát rượi thổi xoáy qua, thổi áo choàng màu đen thêu chỉ vàng phàn phật, ánh sáng nhạt của đèn lồng chiếu rõ ràng đường nét gò má, môi hẳn như là có mấy phần dịu dàng mong đợi.

Chung Duy Duy nhìn rõ, tất cả lời muốn nói đều bị gió thu thổi trở về, nàng lại cảm thấy lúc này không nên nói những thứ làm hỏng tâm trạng này với hẳn, dù sao đã không còn kịp rồi, cứ để cho hẳn bình tĩnh thượng triều đi, coi như là báo đáp ngừ nường và thức ăn ngon.

Trọng Hoa không nghe thấy nàng nói, cũng không truy hỏi, xoay người lại sờ sờ đầu Hựu Hựu, khẽ nói: “Ngoan nhé, nghe lời dì Duy con.”

Tiếng roi vang dần dần đi xa, Chung Duy Duy ngáp, ôm Hựu Hựu quay trở lại ngủ. Tiền cô cô đang chỉ dẫn người ở bên trong vẩy nước dọn giường, khẽ nói đùa, cung nhân thấy Chung Duy Duy đi vào liền không nói nữa, Chung Duy Duy giao Hựu Hựu cho Tiểu Đường ôm vào Noãn các, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, hỏi các nàng: “Thấy ta đi vào thì không nói, có phải là đang nói xấu ta?”

Cung nhân không dám nói, Tiền cô cô không quan trọng: “Đang nói, người mang theo hoàng trưởng tử tiền bệ hạ vào triều như vậy, giống như là vợ con gia đình dân gian sáng sớm tiền đương gia ra cửa làm việc vậy.”

Chung Duy Duy vuốt tay áo: “Ai nói, đứng ra đây, ta bảo đảm không đánh chết nàng!”

Cung nhân ngơoi đẩy ta, ta đẩy ngơoi, Chung Duy Duy cũng lười so đo rõ ràng với các nàng, mò vào Noãn các, vươn tay ôm Hựu Hựu, ngã đầu rồi ngủ mất. Dù sao cũng rơi đến nông nổi này rồi, ăn no ngủ đủ là điều quan trọng nhất

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Người đang ghen tị?(1)

Chung Duy Duy tỉnh dậy, trời đã sáng, Hựu Hựu đã sớm tỉnh, khôn khéo nằm ở bên cạnh không lên tiếng không nhúc nhích, thấy nàng thức liền cười lấy lòng nàng.

Chung Duy Duy đưa cánh tay về phía cậu, hỏi nhỏ: “Ngươi tỉnh rồi à?”

Hựu Hựu lập tức hoạt bát ngồi dậy, bò lên trong lòng nàng thật nhanh, nhỏ giọng hỏi: “Dì Duy, con rất ngoan.”

Chung duy Duy liền hỏi cậu: “Nếu như không ngoan thì sao chứ?”

Hựu Hựu rù lông mi dài xuống, nhỏ giọng nói: “Dì đừng không cần con.”

“Ta sẽ không không cần ngươi, dù là không có ta, cũng còn có phụ hoàng ngươi, hẳn sẽ không mặc kệ ngươi.” Chung Duy Duy thở dài, ôm cậu thật chặt, không biết đứa trẻ này ngày trước đã trải qua những ngày gì, so với nàng người từ nhỏ mất đi cha mẹ gia tộc che chở, lang thang trôi dạt còn cần thận hơn.

Hựu Hựu rù mắt, tay nhỏ bé nhẹ nhàng cảm tóc Chung Duy Duy chơi đùa, hỏi rất nhỏ: “Nàng sẽ không trở về nữa sao?”

Chung Duy Duy không biết người cậu hỏi: “Điện hạ nói tới ai?”

Hựu Hựu mím chặt miệng, không chịu nói nữa.

Chung Duy Duy cũng không ép cậu, dụ dỗ cậu mặc quần áo thức dậy rửa mặt, chải mái tóc thưa thớt mềm mại của cậu thành hai góc nhỏ, dùng dây đỏ có chuông vàng buộc lại, bôi một lớp dầu lên, thay một bộ bào tử nhỏ màu xanh nhạt.

Mặc xong, hài lòng kéo cậu đi soi gương: “Hựu Hựu cảm thấy bộ trang phục này thế nào?”

Chung Mậu là do một tay nàng nuôi lớn, mặc quần áo cho trẻ nhỏ nàng được nhất, Hựu Hựu xấu hổ liếc mắt nhìn gương, cúi đầu xuống cười không nói.

Chung Duy Duy dắt hân ra ngoài phơi nắng tản bộ dứt thức ăn cho hạc trắng, chơi một rồi liền cùng ngồi dưới bóng cây nghỉ ngơi. Nàng rút mấy cọng cỏ thật dài cho cậu xếp hạc, Hựu Hựu cao ứng, an tĩnh nằm ở trên đầu gối nàng, giúp nàng truyền cò.

Chung Duy Duy dụ cậu nói chuyện, hỏi cậu về chuyện trước kia, Hựu Hựu nói chuyện ngày trước một lát, đột nhiên lại hỏi: “Nhũ nương không cần con sao? Nàng sẽ không trở lại nữa ư?”

Chung Duy Duy có chút khó trả lời, theo nàng biết, nhũ nương vào ngày đó đã độc phát bỏ mạng, bị đưa ra khỏi cung, đều là một tay người của Vi Thái hậu lo liệu, Trọng Hoa xác nhận người đã chết thì không hỏi đến nữa.

Nàng lựa lời nói: “Ừ, nhũ nương không phải người kinh thành, nhà nàng ta còn có rất nhiều chuyện không gác lại được...”

“Nàng ta chết rồi.” Trọng Hoa đột nhiên xuất hiện ở sau lưng nàng, Chung Duy Duy nháy mắt với hân, tỏ ý không thể nói chuyện với trẻ con như thế được.

Nhưng Trọng Hoa vốn không để ý tới nàng, nhìn Hựu Hựu trầm giọng nói: “Nàng ta đối đãi con không tốt, chỉ xem con thành công cụ cầu vinh hoa phú quý, bất chấp đưa con vào chỗ hiểm, đáng chết.”

Chung Duy Duy liếc một cái, đứng dậy nhường chỗ cho Trọng Hoa, con của hân hân tự dạy đi, dù sao dần dần đều là chuyện của chính hân.

Ánh sáng trong mắt Hựu Hựu dần dần nhạt đi, cúi đầu tay cầm hạc Chung Duy Duy gấp cho cậu, không nói một lời.

Trọng Hoa ngồi xuống, kéo cậu vào trong lòng: “Ngẩng đầu lên nhìn cha.”

Hựu Hựu nghe lời ngẩng đầu lên, mắt Trọng Hoa nhìn chăm chăm vào cậu, gần từng chữ lặp lại lời vừa mới nói một lần nữa: “... Con phải nhớ kỹ, ở trong cung này có rất nhiều người không có ý tốt, muốn mạng của con, còn có rất nhiều người tận lực lấy lòng tiếp cận con, không phải là bởi vì thích con, mà là muốn mượn cơ hội chiếm lợi nịnh hót. Con không thể cả tin bất kỳ người nào, không thể tùy tiện thích bất kỳ người nào. Người không tốt với con, chết là đáng đời.”

Hựu Hựu ngơ ngác nhìn Trọng Hoa, ánh mắt mờ mịt dờ dẩn lo lắng, khuôn mặt trắng bệch.

Trọng Hoa sờ sờ mặt cậu: “Ở trong cung này, tình thân cũng là thứ không thể tin...”

“Đủ rồi!” Chung Duy Duy kéo Hựu Hựu vào trong lòng, giọng điệu hung dữ nói: “Bệ hạ muốn dạy hoàng trưởng tử, vì thân không có gì để nói, nhưng bị bệnh cũng phải dùng thuốc từ từ chữa, không có đạo lý dùng lửa mạnh nấu lâu, nó còn nhỏ như vậy, lại từng bị dọa gần chết, người...”

Trọng Hoa trầm mặc nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm chuyên chú, Chung Duy Duy bị hân nhìn mà nhột nhột trong lòng, giận dữ quay mặt sang chỗ khác, lớn tiếng nói: “Dọa sợ hoàng trưởng tử, người chịu tội lại là ta! Cứ như vậy nữa, ta yêu cầu một năm đổi 6 năm dịch kỷ!”

Nàng đang đau lòng cho Hựu Hựu. Trong mắt Trọng Hoa hiện lên mấy phần dịu dàng, giọng điệu lại không cho phép nghi ngờ: “Dọa không chết nó đâu! Chuyện dịch kỷ đừng nhắc lại, người xem lời nói của trẫm là tùy tiện nói thôi sao? Một năm đổi bốn năm, không thương lượng gì nữa hết!”

Chung Duy Duy giận dữ bất bình: “Bạo quân!”

Trọng Hoa nguy hiểm híp mắt lại: “Người nói thêm một câu nữa thử xem?”

Chung Duy Duy lập tức đem Hựu Hựu ra chắn trước mặt nàng, không sợ chết đáp trả: “Nói thì nói! Bệ hạ dạy nó những thứ này, là muốn hân tương lai lực thân không nhận* ư?”

(*Lực thân bao gồm cha, mẹ, anh, em, vợ, con.)

“Sống trước rồi nói sau!” Trọng Hoa chú ý tới động tác nhỏ của nàng, hỏi xem thường: “Nhìn người xem! Không có bản lĩnh còn muốn khiêu khích, hay là người buổi sáng ăn quá ngon, ngủ quá đủ, cho nên rảnh rỗi đến cuồng cuồng muốn gây chuyện?”

Chung Duy Duy tự động coi thường nửa đoạn lời sau của hân: “Bệ hạ là đang lo mình không bảo vệ được nó?”

Trọng Hoa ngao mạn nói: “Trẫm chỉ cần muốn bảo vệ ai, cho dù chết cũng sẽ làm. Nhưng mà, nếu như người này phạm lỗi ngu ngốc tự tìm cái chết, vậy cũng không có cách nào.” Nói đến chỗ này, có ý ám chỉ nhìn Chung Duy Duy một cái.

Chung Duy Duy giận dữ: “Bệ hạ đang nói thần sao? Thần phạm lỗi ngu ngốc tìm cái chết?”

Trọng Hoa liếc nàng một cái, ý tứ rất rõ ràng.

Chung Duy Duy rất căm hận, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Hồi bẩm bệ hạ, hoàng trưởng tử cần phải trở về, xin cho thần cáo lui.”

Cũng mặc kệ vẻ mặt Trọng Hoa là gì, dắt Hựu Hựu đi. Đi một lát, Hựu Hựu không chịu đi, kéo tay áo nàng tỏ ý nàng nhìn phía sau.

Phía sau trừ Trọng Hoa còn có thể là ai? Chung Duy Duy không kiên nhẫn nhìn: “Không nhìn, không nhìn, không nhìn. Nếu người không đi thì về cùng

bệ hạ đi, ta phải đi trước, ta đang phơi trà đấy.”

Hựu Hựu kiên quyết muốn nàng quay đầu.

Chung Duy Duy đành phải bắt đắc dĩ quay đầu, hờ hững liếc một cái, trong lòng khó chịu, Lữ Thuần chẳng biết đột nhiên lòi ra từ đâu, đang nói cười vui vẻ cùng Trọng Hoa. Từ góc độ của nàng nhìn sang, nam anh tuấn nữ xinh đẹp, hai người đều là y quan cầm tú, à, không, áo mũ cầm thú.

Chung Duy Duy không cần đoán cũng biết là Lữ Thuần đang mời Trọng Hoa đi dự tiệc, mặt không thay đổi quay đầu, xoay mặt Hựu Hựu về: “Không được nhìn, nhìn nữa mắt sẽ mọc nhọt rồi chết.”

Hựu Hựu không hiểu: “Sao vậy đi?”

Chung Duy Duy bĩu môi: “Con nít con nôi hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Hựu Hựu khôn ngoan thu hồi ánh mắt, nắm chặt tay nàng, đi theo nàng cùng nhau trở về Thanh Tâm điện. Chung Duy Duy không kiên nhẫn đi tắm điện của Trọng Hoa, đi đến phòng kho, Tiểu Đường đang lật lá trà phơi, thấy nàng đi vào liền hào hứng nói: “Cô nương, lá trà này cuối cùng đã thành công rồi! Người có muốn nếm thử một chút hay không?”

Chung Duy Duy bốc lá trà lên ngửi, hết sức phấn khởi: “Đương nhiên phải thử!” Nhiệt tình mời Hựu Hựu: “Nếm thử trà mới của di Duyệt xem! Những người khác ta không cho uống đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Người đang ghen tị?(2)

Lá trà mới được không giống với bất kỳ một loại trà nào trước kia, lá trà mảnh rộng, có màu nâu sẫm, có mùi thơm rất rõ ràng. Tiểu Đường không chắc chắn hỏi Chung Duy Duy: “Cần nghiền nát lá trà không ạ?”

Chung Duy Duy nói: “Không cần, đun một ấm nước tốt là được.”

Năm xưa cha từng nói với nàng, trà viên lưu hành trên thế gian làm quá mức tinh tế tiêu hao, cách uống cũng quá rườm rà phức tạp, chỉ thích hợp cho người có tiền rảnh rỗi uống đánh giá, dân chúng bình thường chỉ vào ngày lễ ngày tết, có khách quý đến cửa, gặp phải chuyện lớn mới chịu uống, loại chuyện này đối với việc tiêu thụ lá trà mà nói, chẳng phải là một chuyện tốt.

Nguyên vọng của cha là tìm ra một loại trà mới, cách uống mới, để cho lá trà Ly quốc buôn bán được tốt hơn lớn hơn, để cho dân chúng tầm thường cũng có thể uống nổi. Đáng tiếc cha vẫn không thể hoàn thành nguyên vọng này, thì đầu đã lia khỏi xác, nàng vẫn nhớ, lúc đầu cha lăn xuống hình đài, khuôn mặt kia đầy vẻ không cam lòng tiếc nuối.

Nàng đã may mắn sống sót, thì nhất định sẽ hoàn thành nguyên vọng của cha, lá trà này nàng thử đi thử lại rất nhiều lần, cuối cùng xem như đã thành công một nửa.

Chung Duy Duy suy nghĩ chuyện ngày trước, bách vị tạp trần, ngay cả Trọng Hoa đi vào cũng không chú ý. Tiểu Đường kéo nàng một cái, nàng mới hoàn hồn lại, nhưng mà thấy Trọng Hoa, nghĩ đến cha cần trọng cả đời, chết ở trong tay người nhà bọn họ mà chẳng biết tại sao, trong lòng càng hận, vẻ mặt u ám, lưu loát đứng dậy hành lễ: “Bệ hạ tới đón hoàng trường tử ạ?”

Không đợi Trọng Hoa mở miệng, liền đẩy Hựu Hựu qua: “Điện hạ về cùng bệ hạ trước đi. Vi thần muốn chế trà, đợi đánh bại Đông Lĩnh trong đại hội đấu trà sang năm.”

Mượn có đường đường chính chính như vậy, vội muốn đuổi hẩn đi, hẩn cứ không đi đấy. Trọng Hoa vén áo dài, ngồi xuống đối diện Chung Duy Duy: “Trẫm vốn là muốn dẫn hoàng trường tử đi thư phòng mở mang kiến thức một chút, nếu người muốn thử trà, vậy cứ thử trà trước đi. Trẫm chờ người đánh bại Đông Lĩnh trong đại hội đấu trà năm tới.”

Chung Duy Duy thăm hặn, cười cực kỳ dối trá: “Bệ hạ hiểu lầm, thần không phải là thử trà, mà là muốn chế trà. Ngài cũng biết, lúc chế trà kỳ nhất không ổn định, tốt nhất là tiến hành trong hoàn cảnh tuyệt đối an tĩnh, nếu không sẽ ảnh hưởng mùi vị của trà. Bệ hạ không muốn như vậy chứ?”

Trọng Hoa vốn không nhìn nàng, tự mình nhận ấm đồng Tiểu Đường đưa tới, ly nóng ấm nóng, rồi tự bốc một nắm trà mới thả vào trong ấm, rót nước sôi vào, hơi nước bốc hơi lên, một mùi trà chưa bao giờ có tỏa ra.

Nỗi căm hận của Chung Duy Duy bị mùi thơm bất thành linh xoa dịu, nàng ngậy ngậy hơi ngược đầu lên, hít thở sâu, khẽ nói: “Mùi thơm thật là kỳ diệu, trong mùi trà xen lẫn mùi thơm dịu của hoa quả.”

Trọng Hoa thấy đáng vẻ say mê xuất thần của nàng, khẽ môi hơi cong, cầm ấm trà rót nước trà vào trong ly, nước trà màu đỏ sẫm được rót vào

trong ly sứ trắng hoa sen, giống như một viên hồng ngọc bao tuyết trắng.

Chung Duy Duy không kịp chờ đợi bụng ly lên, bởi vì không muốn cho Trọng Hoa thương thức trước, liền nghiêm túc nói: “Trà mới mới làm xong, cũng không biết có thể hại người hay không, xin cho vị thần thưởng trà thay bệ hạ.”

Trọng Hoa lười vạch trần chút lòng dạ nhỏ nhen kia của nàng, để tùy nàng uống trước, Chung Duy Duy uống một ngụm trà, thương thức nhiều lần, say mê hơi nhắm mắt, hơi ngược đầu, môi hồng hồng nói: “Thơm ngọt vị thuần, tuyệt vời không nói nên lời.”

Nàng không biết, đáng về giờ phút này của nàng giống như là mời người hôn vậy, hầu kết Trọng Hoa hơi hơi nhúc nhích, rù mắt xuống, che giấu rót một ly trà cho mình, bình tĩnh bụng lên muốn uống, lại bị Chung Duy Duy bụng đi: “Mùi vị trà này không giống bình thường, đoán chừng bệ hạ sẽ không thích, xin cho vị thần uống thay ngài.”

Tiểu Đường tròn mắt há mồm, đây cũng quá hẹp hòi lớn mật rồi.

Trọng Hoa chẳng có biểu tình gì: “Thêm mười năm dịch kỳ.”

Chung Duy Duy lập tức dùng hai tay đặt ly trà trước mặt hấn, nịnh bợ nói: “Bệ hạ không cần thế đâu, ngài mệt mỏi cả ngày, thực ra thì vị thần đang suy nghĩ phương pháp chọc ngài cười một tiếng, giải sầu thôi mà.”

Lúc này không chỉ là Tiểu Đường, ngay cả Hựu Hựu cũng khinh bỉ nhìn về phía Chung Duy Duy, còn có thể có chút cốt khí không? Sớm biết như vậy, trước đó sao lại làm?

Chung Duy Duy làm như không thấy tất cả ánh mắt khác thường, nâng cầm, khăn trương quan sát về mặt của Trọng Hoa, muốn nhìn ra hoàng đế bệ hạ đã hài lòng chưa? Hay là không vừa lòng?

Trọng Hoa cứ không cho nàng vừa ý, từ đầu chí cuối mặt vẫn không có vẻ mặt gì, thậm chí quay về đáng về sinh không thể yêu. Bình tĩnh đặt ly trà xuống, rồi bình tĩnh lau đi nước trà trên khóe môi, một động tác đơn giản, yêu tà mỉa mai.

Chung Duy Duy thấy được nheo mắt, dời ánh mắt thật nhanh, nhìn về nơi khác, cúi đầu khụ một tiếng, hỏi: “Bệ hạ không thích mùi vị này sao?”

Trọng Hoa lời ít ý nhiều: “Ồm.”

Trong lòng Chung Duy Duy khó chịu, đây là hành vi đã kích trả thù trần trụi của hấn sao? Không tốt chỗ nào? Trà này không tốt chỗ nào? Trừ nàng thiên tài trà đạo, chăm chỉ khắc khổ, ai có thể làm ra trà tuyệt vời đặc biệt như vậy? Trong lòng tức giận, trên mặt tự nhiên cũng theo đó lộ ra: “Mời bệ hạ chỉ điểm.”

Trọng Hoa bình tĩnh rót cho mình một ly trà nữa, từ từ bình phẩm, lặp lại động tác mới vừa rồi một lần nữa, ngao mạn liếc Chung Duy Duy, đáp một nẻo: “Mới vừa rồi Lữ Hiền phi nói với trẫm, hôm qua nàng bảo người truyền lời cho trẫm, nói nàng bày tiệc rượu ở trong Tây Thủy cung, muốn mời trẫm đi uống một ly, sao người lại không nói?”

Chung Duy Duy rất bức, nàng hỏi hấn mùi vị của trà cơ mà, hấn lời Lữ Hiền phi gì đó ra nói với nàng? Vốn muốn nói nàng mất hứng, nàng không vui, nàng không sợ, nhưng đối diện với ánh mắt Trọng Hoa, liền đổi chủ ý, thành khẩn nói: “Là lỗi của vị thần, đêm qua hoàng trưởng tử phát sốt, vị thần sốt ruột nên quên mất. Sau đó lúc nhớ tới thì đã đêm khuya, cho là bệ hạ sẽ không có tâm trạng đi dự tiệc, cho nên không nói.

Buổi sáng hôm nay, bệ hạ bận bịu vào triều, vị thần cảm thấy không thể lấy chuyện vặt ở hậu cung quấy rầy bệ hạ, quốc sự làm trọng, cho nên cũng không nói. Bệ hạ muốn trị tội vị thần sao? Vị thần cam nguyện chịu phạt.”

Trọng Hoa cười lạnh: “Thật là lý do to lớn! Người đây là đang ghen tị ư?”

Không đợi Chung Duy Duy trả lời, liền độc đoán định nghĩa cho nàng: “Người chính là đang ghen tị. Đừng tưởng rằng trẫm không biết, mới vừa rồi Hiền phi đến tìm trẫm nói chuyện, người đã lặng lẽ trừng nàng.”

“Vị thần ghen tị? Ghen tị ai chứ?” Chung Duy Duy kinh ngạc chỉ mũi mình, về mặt vô tội: “Có chuyện này sao? Sao vị thần không biết?”

Tựa như không có ý tốt cười một tiếng: “Ánh mắt bệ hạ thật tốt, cách xa như vậy, cũng có thể thấy vị thần trừng Hiền phi.” Sít lại gần, hỏi thấp không nghe nổi: “Chẳng lẽ, bệ hạ đang nhìn trộm vị thần?”

Trọng Hoa lại cười lạnh: “Người thật sự tự dát vàng lên mặt mình, trẫm nhìn lên người? Trẫm muốn nhìn thì nhìn, muốn nhìn thế nào thì nhìn thế đó, người có tin hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Người đang ghen tị? (3)

Chung Duy Duy bị Trọng Hoa nhìn cảm thấy vô cùng tức giận, cảm thấy mình thiệt thòi lớn rồi. Bị thiệt thì phải đòi lại, liếc dưới người Trọng Hoa, rồi ý vị sâu xa cười một tiếng.

Quả nhiên trong mắt Trọng Hoa hiện lên một tầng tức giận, cắn răng tìm lỗi: “Nghe nói, người nói với Hồ Từ Chi, trẫm đánh người một cái bạt tai.”

Chung Duy Duy mở mắt nói mò: “Không có chuyện đó, bọn họ đã nghe lầm rồi.”

Trọng Hoa cười gằn: “Trẫm còn phạt người quỳ dưới ánh nắng chói chang suốt một buổi chiều, đầu gối người đến nay còn đau, có muốn trẫm xem cho, nghiệm thương một chút hay không?”

Chung Duy Duy lập tức lòi Hựu Hựu ra làm bùa hộ mệnh, giả vờ sợ nhỏ giọng nói: “Bệ hạ muốn phạt thì phạt đi, mặc dù vi thần rất sợ, nhưng cũng cam nguyện chịu phạt.”

Hựu Hựu thấp thỏm bất an nhìn Trọng Hoa, rồi nhìn Chung Duy Duy, nắm tay nàng thật chặt, nhỏ giọng nói: “Cha, di Duy không có trừng Lữ Hiền phi, di còn bảo con đừng xem mà.”

Trọng Hoa thu về giận dữ, ôn hòa sờ sờ đầu Hựu Hựu: “Ta biết, con đi theo Tiểu Đường về trước đi, ta có chuyện muốn nói với di Duy con.”

Chung Duy Duy sợ hãi ôm chặt lấy Hựu Hựu không buông tay, Hựu Hựu lại khó khăn xin tha cho nàng: “Cha, di Duy không có trừng Hiền phi thật mà, con có thể làm chứng, người đừng phạt di ấy.”

Trọng Hoa cả giận nói: “Chung Duy Duy, lấy đứa trẻ hiền lành làm bia đỡ đạn, người còn không biết xấu hổ?”

Chung Duy Duy lau nước mắt vốn không có: “Bệ hạ có chỉ thị, sống trước nói sau.”

Lời này là lời Trọng Hoa đã nói, giờ phút này bị nàng áp dụng, Trọng Hoa ghen không nói nên lời. Nhưng nghĩ đến hai ngày này nàng biểu hiện vui vẻ, rốt cuộc không làm hết bốn phận đề cử việc cung phi, an bài hầu hạ với hấn nữa, hấn quyết định tha thứ cho nàng: “Trà này miễn cưỡng có thể vào miệng, nể mặt nó, tha cho người.”

Tuy Trọng Hoa không giới chế trà phân trà, lại có công phu thưởng thức trà số một số hai trên đời này, Chung Duy Duy được một câu “Miễn cưỡng có thể uống được” của hấn, nhất thời mở cò trong bụng, hết sức trôi chảy nói: “Tạ chủ long ân.” Rồi cẩn thận hỏi hấn: “Bệ hạ cảm thấy, mọi người đã quen uống trà thang, uống cái này, có quen hay không?”

Trọng Hoa cũng nghiêm túc nói chính sự với nàng: “Người muốn làm tán trà*, hạ giá trà xuống, để cho người mua trà nhiều hơn?”

(*Tán trà: loại lá trà xanh phơi khô chưa được ép thành viên hay khối.)

Mặc dù nhị sư huynh rất đáng ghét, nhưng Chung Duy Duy không thể phủ nhận, hấn là người hiểu nàng nhất, nàng hứng thú bưng bưng tâm sự cùng hấn: “Đúng vậy, kỹ thuật làm ra bánh trà quá phức tạp, giá cả đắt đỏ, người mua được dù sao cũng là số ít, uống còn tốn thời gian lại phí sức. Dân chúng tầm thường uống là trà mật tử, muốn uống tốt một chút hoặc là chiêu đãi khách, lại không mua nổi bánh trà, cho nên ta nghĩ, có thể thử tán trà xem sao.”

“Ý tưởng không tệ, nói tiếp.” Trọng Hoa nháy mắt với Tiểu Đường, Tiểu Đường hiểu ý, lặng lẽ dắt Hựu Hựu ra ngoài, lại đuổi cung nhân hầu hạ bên cạnh, chỉ để lại hai người Trọng Hoa và Chung Duy Duy.

Chung Duy Duy đang nói rất hưng phấn, bất giác bùng bình: “Tán trà này, trước kia đã có người làm, nhưng luôn không đúng cách, ta nghĩ, chủng loại nhiều một chút dù sao cũng không sai, chỉ cần bệ hạ dẫn đầu uống, chắc hẳn người dám thử cũng sẽ không ít...”

Trọng Hoa nghe nàng nói xong, đột nhiên nói: “Người rất thông minh, những ý tưởng này rất thú vị, trà mới làm ra cũng rất tốt, là gia học sao?”

Nụ cười trên mặt Chung Duy Duy thoát đã không thấy, hơi rù mắt, nhàn nhạt nói: “Vâng. Trước kia bệ hạ đã từng hỏi, vi thần cũng từng đáp, cha ta mẹ ta yêu trà đạo, ở sâu trong núi, tâm hoài thiên hạ, đáng tiếc dịch bệnh nên sớm đã qua đời.”

“Người từng nói, trẫm nhớ.” Trọng Hoa như có điều suy nghĩ, “Chẳng qua là trẫm cảm thấy, những lời người vừa mới nói có chút quen tai, dường như trẫm đã từng nghe người ta nói ở đâu rồi. Hình như là chuyện khi còn nhỏ, lúc ấy phụ hoàng còn chưa kế vị, dẫn trẫm dạo chơi vườn trà, gặp được một người, ông ấy đã từng nói lời giống thế, phụ hoàng còn khen ông ta có hiểu biết nữa.”

“Trí nhớ bệ hạ thật tốt.” Tay Chung Duy Duy ở trong tay áo nắm chặt thành nắm, nín cười nhìn về phía Trọng Hoa: “Đúng rồi, còn có một việc, Hồ Từ Chi, nàng ta đang nóng lòng muốn docksức vì bệ hạ.”

Trong nháy mắt về mặt Trọng Hoa trở nên u ám, âm u trốn mắt nhìn Chung Duy Duy, nàng chỉ có bản lĩnh này, mỗi lần hấn mới vừa cảm thấy khiến cho nàng vui một chút, nàng sẽ lập tức khiến cho hấn cực kỳ phẫn nộ, lửa giận bốc lên ba trượng. Tính khí hấn mặc dù không tốt, nhưng đối với người khác cũng không vui giận thất thường như vậy, có thể thấy Chung Duy Duy quả thực là chọc cho người hận, nếu không chính là, nàng biết như thế nào có thể đâm hấn bị thương, cho nên cố ý làm thế.

Chung Duy Duy càng thành khẩn: “Nếu Hồ Từ Chi không phải muốn tặng đồ cho vi thần, ra tay rất hào phóng, hai viên trân châu to tròn, nàng ta đang

nóng lòng muốn thừa sủng. Vì thần đã quan sát cẩn thận, cảm thấy nàng ta nhất định sẽ không giống như Trần Tề Văn.

Trần thị tuy là đại tộc Giang Đông, nhưng ở trong triều cũng không có sâu rễ tốt cây như Hồ gia. Hồ gia đại biểu đại tộc huân quý trong cung, bị Vi thị và Lữ Thị áp chế nhiều năm như thế, bọn họ cam tâm thật sao? Vi thần cho là bọn họ nhất định cũng đã nóng lòng lắm rồi.”

Trọng Hoa đặt mạnh ly trà trong tay xuống, nước trà màu đỏ tràn ra, làm dơ tay áo Chung Duy Duy, nàng làm như không thấy, mỉm cười tiếp tục nói: “Còn nữa, không biết Hiền phi nương nương có nhắc nhở bệ hạ hay không, gần đây bệ hạ ít có giao thiệp với hậu cung, trong cung biết bao oán giận, bên ngoài cũng vì vậy nói bóng nói gió rất nhiều. Xin bệ hạ dựa theo an bài lúc trước, dành thời giờ làm hạnh chư vị cung phi, dẹp an lòng người.”

Rốt cuộc Trọng Hoa không thể nhịn được nữa, phát tay áo mà đi.

Chung Duy Duy thu nụ cười lại, cuối cùng làm cho hấn tức giận bỏ đi. Nếu không trò chuyện thêm nữa, nàng thật là sợ hấn sẽ nhớ đến cha, sợ hơn những chuyện cũ phủ đầy bụi kia bị phơi bày.

Tiểu Đường đi vào, thu dọn bàn xong, ngồi xổm ở bên người nàng, khẽ hỏi: “Cô nương hà tất như thế? Nô tỳ thấy, bệ hạ còn có tình cảm với ngài, không hề có ý đùa bỡn trả thù bên trong.”

Chung Duy Duy mặt nhòa buồn tay với Tiểu Đường: “Bất cứ một người có tình với ta, thì ta phải hữu tình với hấn sao?”

Tiểu Đường cau mày: “Nhưng đấng tột bệ hạ, đối với ngài lại không có lợi ích gì, ngài cần gì phải đối chọi gay gắt với hấn?”

“Tiên đế có di chỉ, bảo ta giúp đỡ hấn cho tốt, hấn cũng đã phong ta làm đồng sử, đây là ta tuân lệnh làm việc. Nếu như hấn bị người ta kéo xuống, chúng ta cũng phải chết theo, nào tính là đối chọi gay gắt? Ta thật đúng là một kẻ tồi tệ dám thẳng thắn can gián mà.” Chung Duy Duy đuổi người, thấy Tiểu Đường còn muốn nói chuyện thay Trọng Hoa, liền hỏi nàng: “Hoàng trưởng tử đâu?”

“Bệ hạ mang đi rồi. Cô nương, bệ hạ hấn...” Tiểu Đường lại nhai không ngừng, Chung Duy Duy cảm giẻ lau lên, làm bộ muốn nhét vào trong miệng nàng, lúc này Tiểu Đường mới không tình nguyện ngậm miệng.

Chung Duy Duy xoay người loay hoay trà mới, thật chẳng muốn đối mặt Trọng Hoa, nàng sợ chút điên cuồng giấu trong lòng kia sớm muộn sẽ không áp chế được, nếu có thể che mặt hấn lại thì tốt rồi, mắt không thấy, lòng cũng sẽ không nhột.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 110: Người đang ghen tị? (4)

Chung Duy Duy nghiêm túc viết hai chữ “Hồng trà” trên giấy, nhìn Hựu Hựu đang rướn cổ nhìn, nàng liền ôm hấn qua, tay nắm tay dạy cậu viết chữ: “Đây là hồng trà, hồng của màu đỏ, trà của lá trà, chính là trà hôm nay di Duy mới chế ra đó.”

Hựu Hựu mỉm cười tựa vào trong ngực nàng, do cậu cảm thấy rất hứng thú nên nàng dạy hấn viết từng nét từng bút. Chung Duy Duy hỏi cậu: “Trước đây từng viết chữ chưa?”

Hựu Hựu lắc đầu: “Không có.”

Chung Duy Duy liền nói: “Mặc dù phụ hoàng ngài chưa từng hạ chỉ để cho ngài học vỡ lòng, nhưng nếu ngài có hứng thú, có thể theo ta học chữ. Không phải ta khóa kìm đâu, gặp được ta coi như ngài may mắn, chữ viết của ta khá tốt, sau này ngài chính thức có thầy rồi, cũng không chắc có thể bị được với ta.”

Hựu Hựu sùng bái nhìn nàng: “So với cha thì sao?”

“Hấn không viết tốt bằng ta! Ngài xem hấn luôn bôi mớ khuyết điểm của ta, vạch lá tìm sâu, chỉ không dám nói chữ của ta rất xấu đấy thôi, đúng không?” Chung Duy Duy đối với ánh mắt sùng bái của Hựu Hựu, cả người lảng lảng.

Tiểu Đường ở bên cạnh nghe nàng khoe mẽ, xấu hổ bịt mắt, Chung Duy Duy trừng Tiểu Đường: “Ngươi làm gì? Không phục? Viết một chữ so sánh nào?”

Tiểu Đường hừ nàng: “Sao ngài không cùng nô tỳ so sánh ai làm cơm ăn ngon đi? Lớn lên được một cái lưỡi tốt, chỉ biết ăn?”

Một tiếng vang nhỏ truyền tới từ ngoài cửa sổ, Hựu Hựu chạy khỏi ngực Chung Duy Duy, hưng phấn nói: “Là cha về, cha...”

Lại về rồi! Chung Duy Duy bất mãn ném bút xuống, lòng không phục đi ra ngoài làm lễ với Trọng Hoa.

Trọng Hoa dang hai cánh tay ra, để cung nhân hầu hạ thay quần áo, hơi cúi đầu, dịu dàng nói chuyện với Hựu Hựu, nhìn từ góc độ Chung Duy Duy, vừa

vẫn lại thấy gò má đẹp vô lý của hắn.

Chung Duy Duy không dám nhìn lại, ỉu xiu hành lễ với hắn: “Vi thần tham kiến bệ hạ.”

Trọng Hoa chẳng để ý nàng, chỉ xem như không có nàng đây, ôn hòa dặn dò Hựu Hựu mấy câu, một bộ thường phục màu tím đậm ngay ngắn mới thay, xoay người đi ra ngoài.

Cung nhân say mê nâng hàm nhìn bóng lưng hắn: “Ngày thường bệ hạ đều mặc bào phục màu đen, ta cho là đã đủ đẹp rồi, không ngờ thay bộ thường phục màu tím này, càng đẹp hơn! Thật hâm mộ Hiền phi nương nương có thể quang minh chính đại nhìn cho đủ!”

Cái gì? Chung Duy Duy nghe lời này xong, lập tức tỉnh táo: “Bệ hạ là muốn đi đâu?”

Cung nhân nói: “Đồng sử không biết sao? Bệ hạ muốn đi Tây Thụ cung dự yến hội của Hiền phi nương nương. Nghe nói Hiền phi nương nương đã mời tất cả quý nhân dự tiệc, mỗi một quý nhân đều phải biểu diễn tài nghệ ở trong yến hội!”

Thật là hoang dã vô đạo! Chung Duy Duy bĩu môi, thấy Hựu Hựu mở to đôi mắt rất giống Trọng Hoa nhìn nàng chăm chăm, liền mắng: “Oát con, nhanh cùng ta đi viết chữ! Phạt người viết mười chữ!”

Hựu Hựu chẳng tức giận, hiểu ý cười với nàng, dáng vẻ “Ta biết cả rồi”. Chung Duy Duy bị hắn nhìn chột dạ lại bức tức, thẳng nhóc này mới hơn ba tuổi thật à? Sao nàng thấy không giống thế nhỉ? Lúc Chung Mậu hơn ba tuổi, vốn không tinh ranh như vậy!

Cát Tương Quân đi vào, không đồng ý nhủ mảy: “Muội chịu thiệt còn chưa đủ sao? Sao lại gọi hoàng trưởng tử như vậy? Ngài còn nhỏ như vậy, không biết viết chữ, muội phạt ngài viết chữ gì? Muội tức giận trong lòng, cũng không thể đem trẻ con ra hã giận được.”

“Muội chỉ tùy tiện đùa một chút thôi mà, Tương Quân tỷ nói quá khoa trương rồi.” Chung Duy Duy có chút mệt mỏi, dù nàng nhảm chán như thế nào đi nữa, cũng không đến nỗi lấy Hựu Hựu ra hã giận, nhưng bị Cát Tương Quân nói như thế, sao cảm thấy không thoải mái như thế.

“Vậy thì tốt.” Cát Tương Quân yêu mến sờ sờ đầu Hựu Hựu: “Hoàng trưởng tử đừng giận đi Duy nương, thật ra đi ấy không hề có ý xấu đâu, chỉ là nói thế thôi.”

Chung Duy Duy càng chẳng biết thế nào, dứt khoát không nói thêm gì nữa, khoanh tay im lặng nhìn Cát Tương Quân.

Cát Tương Quân nhìn vào ánh mắt nàng rồi lảng tránh, quay mặt không đối mặt với nàng, lấy lòng hỏi Hựu Hựu: “Có bánh hoa quế mới làm, điện hạ muốn nếm thử một chút không? Không dùng nhiều nếp, chỉ ăn một chút sẽ không tổn hại dạ dày đâu.”

Hựu Hựu lắc đầu: “Không muốn. Còn nữa, ta thích đi Duy phạt ta viết chữ, ta đã muốn học viết chữ từ sớm rồi.”

Lúc này đến lượt Cát Tương Quân không biết làm thế nào, cười gượng: “Sao điện hạ không chịu ăn bánh hoa quế? Hay là thích bánh hạt sừng? Nô tỳ cũng bảo người chuẩn bị rồi.”

Hựu Hựu nghiêm túc trả lời nàng ta: “Cha có dặn dò, bảo ta nghe lời đi Duy, đi nói có thể ăn, ta mới được ăn, nếu không không thể ăn.”

Cát Tương Quân không cười nổi nữa, im lặng một lát, tâm tình phức tạp nói với Chung Duy Duy: “Tiểu Chung, người chăm trẻ thật tài giỏi, mới được có vài ngày, đã hoàn toàn thu phục ngài rồi.”

Chung Duy Duy cứng rắn đáp lại một câu: “Tỷ nói không sai.” Nàng vẫn luôn nhường bộ nhún nhường, nhưng Cát Tương Quân càng ngày càng quá đáng, không thể lui được nữa thì không cần lui.

Cát Tương Quân bị nàng đáp trả câu này, hơn nữa vốn đã chột dạ, nhất thời bí lời, cười gượng: “Bệ hạ đi Tây Thụ cung, rất có thể sẽ ngủ lại, muội không đi theo ghi chép sao? Muội lo lắng hoàng trưởng tử không có ai trông nom à? Giao ngài cho ta chăm sóc, muội yên tâm, ta nhất định sẽ dốc toàn lực chăm sóc ngài.”

Chung Duy Duy nói: “Ban này bệ hạ chưa từng truyền triệu muội. Nếu như cần, bọn Thẩm Kỳ tự nhiên sẽ đi theo ghi chép, ta chỉ cần xem xét lại sắp xếp ghi chép là được.”

Nụ cười trên mặt Cát Tương Quân gần như không giữ nổi nữa, nàng ta vốn muốn đưa Chung Duy Duy đi, tiện cho nàng ta chăm sóc Hựu Hựu, nhân tiện bồi dưỡng cảm tình với Hựu Hựu, kết quả Chung Duy Duy không tiếp chiêu, nàng ta không khỏi thâm cảm hận.

Có người, sao số mệnh cứ tốt như vậy, chẳng làm cái gì, chuyện tốt cứ đến liên tiếp, được lợi còn muốn khoe mẽ, đã được sự coi trọng của bệ hạ, sao còn muốn bá chiếm hoàng trưởng tử không buông, cho nàng chút cơ hội thì sao chứ? Chẳng lẽ muốn nhìn nàng cô độc đến già trong cung mới hài lòng? Còn bạn bè ư! Nghĩ nghĩ, vành mắt đã đỏ.

Chung Duy Duy im lặng quan sát vẻ mặt của Cát Tương Quân, thấy nước mắt trong mắt nàng ta, dáng vẻ đáng thương, nhớ tới những chuyện nàng ta đối xử tốt với nàng khi trước, rốt cuộc không đành lòng để nàng ta khó chịu thêm, xoay người dắt Hựu Hựu vào trong.

Tiểu Đường nhìn thấy tất cả, khịt mũi với Chung Duy Duy: “Người lại mềm lòng rồi có phải không? Xem đi, được voi đòi tiên! Cần thận nàng ta ghi hận trong lòng, hại người!”

“Nếu như tỷ ấy muốn làm như vậy, đó cũng là chuyện không có cách nào khác.” Chung Duy Duy trải giấy bút, dạy Hựu Hựu cầm bút, dẫn tay cậu viết mười chữ “Nhất”.

Hựu Hựu sức khỏe yếu, ngủ rất sớm, Chung Duy Duy xem sách một lát, từ đầu đến cuối lòng không yên, thổi tắt đèn nằm xuống.

Ngoài cửa sổ mưa bắt đầu rơi tí tách, nàng lật người, lại lật người, chợt nghe tiếng bước chân vang ở phía ngoài, biết là Trọng Hoa đã về, đột nhiên yên lòng, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Người đang ghen tị? (5)

Trọng Hoa chỉnh lý thỏa đáng rất nhanh, xua đám người Cát Tương Quân lui đi rồi tắt đèn, Chung Duy Duy nghe được hán đang bước về phía Noãn các, khẩn trương nắm chặt chăn.

Chóp mũi người được mùi thơm nhẹ nhàng chỉ thuộc về mình Trọng Hoa, nàng hít hít lỗ mũi, người được một cỗ mùi rượu nhàn nhạt. Trong đầu nghĩ người này thật không biết xấu hổ, suốt ngày kêu ta không muốn, ta không muốn, giả vờ tam trình cửu liệt, bây giờ mới bao lâu đây, đã không nhịn được lộ ra nguyên hình.

Nàng nghĩ đầy ác ý, để cho hán bị bệnh không giường lên được thì tốt, dù sao hán đã có Hựu Hựu là người thừa kế, nuôi lớn Hựu Hựu cho tốt cũng đủ rồi, nếu không nhiều con trai cũng là một chuyện phiền phức, suốt ngày hô đánh hô giết, tranh quyền đoạt lợi, nhìn cũng phiền lòng.

Một cỗ hơi nóng nhẹ nhàng phả trên lông mi nàng, nàng vừa nhột vừa sợ, còn chưa kịp phản ứng, đôi môi lạnh như băng của Trọng Hoa đã rơi xuống trên môi nàng. Đầu óc Chung Duy Duy nhất thời trống rỗng, toàn thân cứng ngắc, không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt.

Trọng Hoa rất nhẹ nhàng quyến luyến trên môi nàng không đi, hơi thở của hán và nàng giống như rong biển quấn quýt lấy nhau, Chung Duy Duy phát hiện hán đang run khẽ, giống như là đang cố sức nhìn gì đó, nàng không muốn để cho hán biết nàng đang tỉnh, nhưng không có nghĩa là nàng chịu cho hán chiếm tiện nghi không rõ ràng thế này.

Nàng giả bộ không nhịn được trở mình, thuận tiện đẩy mạnh mặt Trọng Hoa một cái, Trọng Hoa như bị giật mình nhảy bật lên, đứng lạng ở bên giường nàng thật lâu.

Chung Duy Duy đưa lưng về phía hán, khuôn mặt giấu trong bóng tối, nhẹ nhàng sờ sờ môi mình, toàn thân không khống chế được phát run. Thật là không có tiền đồ gì hết!

“Người ngồi dậy!” Trọng Hoa đột nhiên lên tiếng, giọng nói âm u khàn khàn, mang theo một loại điên cuồng kiềm chế.

Chung Duy Duy giả chết bất động, dù sao Tiểu Đường và Hựu Hựu đều ở đây, nàng không tin hán có thể cầm thú đến nước này, dám bắt chấp tất cả dây dưa không rõ với nàng.

Trọng Hoa không cho nàng bất kỳ cơ hội nào, hung mãnh nhào tới, bó cả người lẫn chặt với nhau thật chặt, rồi ôm lên vác trên vai, sai bước đi ra ngoài.

Chung Duy Duy hoảng sợ cảm thấy không bình thường, liều mạng giãy dụa, nhưng chặn bực nàng thật chặt, nàng chẳng có cách nào, nàng ngọ ngọay muốn la lên, miệng mũi lại bị bịt trong chăn, kêu thế nào cũng chỉ là tiếng “Ưm ưm”.

Nha đầu Tiểu Đường này lại ngủ say như chết, một chút phản ứng cũng không có. Hựu Hựu càng không cần phải nói, trẻ con ngủ vốn là sấm đánh bất động, Chung Duy Duy đành phải thuận theo Trọng Hoa trộm đem nàng ra ngoài.

Nàng không biết Trọng Hoa mang nàng đi đâu, nàng chỉ biết là nàng đang bức bối đến hoảng trong chăn, hán không thả nàng ra, thì nàng sẽ chết ngột ngạt.

Cuối cùng, Trọng Hoa thả tay ra, ném nàng xuống, Chung Duy Duy dùng cả tay và chân, gỡ chăn ra liều mạng thở gấp, mới thở hai cái, Trọng Hoa đã nắm mái tóc dài đang xổ ra của nàng, nặng nề hôn môi nàng, thừa dịp nàng hít thở, đưa lưỡi vào trong miệng nàng, hôn rất mãnh liệt.

Chung Duy Duy vừa vội vừa sợ, trái tim co co rút rút, linh hồn đau khổ lại vui thích, suýt nữa xé rách thành hai mảnh.

Một nửa bảo nàng nghe theo dục vọng, nghĩ theo chiều tốt rằng, có lẽ chuyện năm đó có cái gì hiểu lầm, thật ra hán vẫn luôn yêu nàng sâu đậm, chưa bao giờ thay đổi; một nửa lạnh lùng nói cho nàng, người này là đế vương, hoàng đế phục hưng định trước đã không tầm thường, đối mặt với hoàn cảnh chính trị phức tạp như vậy, căn bản không cho phép hán buông thả, chấp nhận thì đồng nghĩa với lần nữa bị tổn thương, phải cách xa.

Nàng điên cuồng đẩy Trọng Hoa ra, cắn môi và đầu lưỡi của hán, Trọng Hoa lại không sợ, mặc cho nàng cắn miệng đầy mùi máu tanh, hán vẫn không chịu buông nàng ra, gần như điên cuồng muốn ăn nàng vào bụng, hơi thở nóng bỏng đốt người, xen lẫn mùi rượu nhàn nhạt. Chung Duy Duy đưa tay sờ

một cái, thân thể hần cũng nóng dọa người.

Xong, người này đại khái là uống say rồi. Trọng Hoa uống say là không thể nói đạo lý, Chung Duy Duy nhớ rõ, trước đây lúc ở Thương Sơn, Trọng Hoa đã từng uống say hai lần, mỗi một lần đều là vô cùng bá đạo không nói phải trái, ngay cả nghĩa phụ cũng không trị nổi hần, nếu không phải nàng dụ dỗ hần, có lẽ hần sẽ đánh sư nương không tốt với nàng một trận toi bồi, để cho nàng hả giận.

Giữa bọn họ đã từng thuần khiết tốt đẹp như vậy, không lẫn lộn với bất kỳ lợi ích trên đời này, chỉ là, ta thích nàng, nàng thích ta, dùng hết tất cả sức lực để yêu. Chung Duy Duy không đẩy đánh phản kháng nữa, mà là im lặng tiếp nhận.

“A Duy, A Duy, A Duy của ta...” Một cái tay nóng bỏng đưa vào trong váy nàng, dừng ở trước ngực nàng, Trọng Hoa run rẩy, lẩm bầm nhũ danh của nàng, hai chân dùng sức chen vào giữa hai chân nàng, để thứ nóng bỏng cứng thẳng ở đó.

Chung Duy Duy mở to hai mắt, nhìn bóng tối hư vô, hai giọt nước mắt chảy xuống dọc theo khóe mắt.

Trọng Hoa tựa như bị phỏng vậy, hần thu tay về, ngồi dậy, giấu mình vào trong bóng tối, thật lâu không nói một lời.

Chung Duy Duy nằm bất động, mặc dù không nhìn thấy, nhưng nàng dựa vào khứu giác nhạy bén, đã biết đây là nơi nào, chỗ này là phòng kho nàng dùng để pha trà chế trà.

Mùi thơm của lá trà truyền vào không khí, ngoài cửa sổ giọt mưa rơi lộp bộp trên mái ngói, trên tường, trên cây cối và hoa, khiến cho nàng sinh ra một loại ảo giác, giống như là trở lại Thương Sơn hơn bốn năm trước.

Khi đó nàng và hần còn chưa xích mích, đang là lúc tình nồng, hần rất thích lặng lẽ ở trong phòng nàng hẹn hò vào nửa đêm, bọn họ lúc thanh niên, cũng sôi nổi quyền luyện như vậy. Hần yêu quý nàng như thế, chỉ sợ nàng chịu một chút xú oan ức.

“Không phải bệ hạ đi Tây Thủy cung sao? Cho dù không dám động vào Hiền phi, cũng còn có nhiều mỹ nhân chờ ngài lâm hạnh như vậy, ngài cần gì phải đến tìm người xấu xí bất nam bất nữ như ta...” Chung Duy Duy muốn tỏ vẻ mình không quan tâm, nhưng mà vừa mở miệng đã đầy vị chua.

Trọng Hoa sắp chết cảm thấy mình đột nhiên lại sống lại, ngạo mạn nói: “Đừng giả bộ, Chung Duy Duy, nói người ghen tị, người còn không thừa nhận!”

“Ha! Ta ghen?” Chung Duy Duy cười quái dị mấy tiếng, lật người, khoác chắn ngồi dậy, “Ít tự dất vàng lên mặt mình đi! Cho rằng ta chưa từng thấy nam nhân sao? Ta cũng chẳng phải là những nữ nhân không có kiến thức trong cung này! Thấy một cây xương không có thịt, liền liều chết tranh giành tựa như chó đói!”

Đương nhiên, nam nhân nàng đã gặp rất nhiều. Trọng Hoa châm chọc cười một tiếng, tiếng cười chói tai lại đáng ghét.

Chung Duy Duy giận dữ, khiêu khích nói: “Bệ hạ gặp Hồ Tử Chi rồi chứ? Liệu có định ngày mai đi lâm hạnh nàng chăng?”

Trọng Hoa bóp cằm nàng, thở hơi nóng trên người lên mặt nàng: “Người là hoàng đế, hay ta là hoàng đế? Còn dám xen vào việc của người khác, đừng trách ta lâm hạnh người trước!”

Chung Duy Duy nghiêng răng: “Có tin ta phế người không?”

Trọng Hoa cười nhạt: “Có muốn thử một chút hay không? Nhường người, đau lòng vì người, người lại không biết điều. Sao người không lên trời đi?”

Chung Duy Duy hận lắm: “Người cho là ta không dám?” Bỗng nhiên nhào tới, túm tóc Trọng Hoa, kéo mạnh hai cái, hung dữ nói: “Cái này là trả cho người, lại dám túm tóc của bà đây! Bà hận nhất người khác túm tóc bà!”

Trọng Hoa bật cười “Phì” một tiếng, Chung Duy Duy dừng tay: “Cười cái gì?” Đần rôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hỏa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Người có thể hối hận (1)

Trọng Hoa lấy tay Chung Duy Duy ra, chậm rãi sửa sang lại quần áo, nhàn nhạt nói: “Chung Duy Duy, trầm biết người hối hận, nhưng lại ngại nói. Trầm đại nhân không chấp tiểu nhân, người có thể hối hận.”

Không hề cho Chung Duy Duy cơ hội phản bác, sai bước đi ra ngoài thật nhanh.

Chung Duy Duy ngồi ở trong chăn phát điên: “Người mới hối hận! Người ngại là người mới phải? Người ngại là đúng rồi, không dám mở miệng cũng là đúng, bởi vì chỉ cần người dám nói, ta nhất định cự tuyệt người không chút nể nang!”

Đột nhiên Trọng Hoa quay trở lại, đứng ở cửa nhắc nhở nàng: “La lớn tiếng hơn một chút nữa đi, tốt nhất để cho toàn bộ người của Thanh Tâm điện đều biết ngươi đang dụ dỗ trẫm!”

“Không biết xấu hổ!” Chung Duy Duyệt tiện tay cầm một cái ly lên, ném mạnh về phía hắn. Đương nhiên là nàng ném không tới chỗ Trọng Hoa, ly bị tay hắn linh hoạt đón lấy, đặt trên cái giá bên cạnh, sau đó ngênh ngang rời đi.

Chung Duy Duyệt bực chán trơ ra hồi lâu, bực bội nắm tóc một cái, ngửa mặt ngã xuống đất, hận không được chết đi ngay lúc này.

Nàng không muốn trở về Noãn các, nhưng chỗ này cũng không thể ở lại, nếu không sáng sớm ngày mai cung nhân dọn dẹp phát hiện nàng, không biết sẽ rêu rao cái gì nữa.

Nàng như kẻ gian mò tới cạnh cửa, lặng lẽ nhìn ra phía ngoài, trên hành lang dài tít ánh đèn chập chờn, cung nhân và Cát Tương Quân luôn canh giữ ngoài tầm điện của Trọng Hoa trước kia không ở đây, cũng không biết là có phải bị Trọng Hoa xua đi trước rồi hay không.

Chung Duy Duyệt che kín chân chạy như điên, chạy vào trong căn phòng nhỏ vốn là chỗ ở của nàng, vội vã leo lên giường, chui vào trong chăn. Đưa tay liền sờ được một thân thể ấm áp rắn chắc, do sợ nên nàng kêu một tiếng, tay và chân cùng nhảy xuống, bước vào khoảng không, không bị níu giữ nên ngửa mặt té về phía sau.

“Kêu cái gì? Ôn chết được!” Giọng Trọng Hoa vang lên, một tay chính xác bắt lấy tay nàng, một tay ôm eo nàng, kịp thời vớt nàng lên, không kiên nhẫn lắm nói: “Muốn ngủ chung với trẫm thì nói sớm đi, đã nói không tính toán với ngươi, cho phép ngươi hối hận rồi kia mà.”

Cái tên không biết xấu hổ này, ai muốn ngủ chung với hắn chứ? Chung Duy Duyệt vừa tức vừa hận, nghiêng răng nói: “Bệ hạ nói ngược rồi, đây là phòng của vi thần, là giường của vi thần, xin hỏi bệ hạ sao lại xuất hiện ở chỗ này ạ?”

“Chỗ ở của ngươi là Noãn các!” Trọng Hoa cười lạnh một tiếng, tay hơi buông lỏng, Chung Duy Duyệt lại rơi xuống, tay nàng lập tức bắt lấy cổ áo Trọng Hoa, mụm sức rơi, hừ hừ, tưởng nàng dễ ăn hiếp lắm sao? Cho dù nàng té ngửa mặt lên trời, cũng phải siết chết hắn.

Vốn cho là theo tính khí của Trọng Hoa, nhất định sẽ hất nàng ra, vậy mà Trọng Hoa lại không hề có ý phản kháng, cùng ngã nhào xuống theo nàng.

Chung Duy Duyệt bị dọa sợ, nàng không có thói quen làm đệm thịt cho người, quyết định thật nhanh, lập tức buông tay. Nhưng đã muộn, Trọng Hoa đè nặng trên người nàng, còn ngấm ngấm đưa tay lót ở trên ót nàng.

Chung Duy Duyệt không thờ nổi, không phải vì té, mà là bị Trọng Hoa đè. Khó lắm mới thờ nổi, đang muốn mắng người, liền nghe Trọng Hoa khinh bỉ nói: “Chung Duy Duyệt, thật là nhìn không ra, ngươi lại là người như vậy. Muốn trẫm gần gũi với ngươi thì cứ nói rõ, đâu phải trẫm không cho phép, lại dùng thủ đoạn, mảnh khóc đùa bỡn như vậy.”

Cái tên không biết xấu hổ này, Chung Duy Duyệt nổi đóa: “Ngươi...”

Trọng Hoa chặn lời nàng, rất rộng lượng nói: “Được rồi, biết ngươi thẹn, da mặt mỏng, ngại nói rõ, không thừa nhận cũng được, trẫm không tính toán với ngươi.”

“...” Chung Duy Duyệt lại không lời chống đỡ, suy nghĩ kỹ một chút, một người đàn ông không biết xấu hổ cũng rất đáng sợ, đẩy thẳng Trọng Hoa xuống, đứng lên, chỉnh chỉnh quần áo: “Không sao đâu ạ, vi thần coi như là bị chó dữ...”

Còn chưa nói xong, Trọng Hoa đột nhiên nói: “Ngươi yên tâm, ta cũng không chạm gì ngươi.”

,

Hồi lâu Chung Duy Duyệt mới nói: “Liên quan gì tới ta?”

Trọng Hoa không đáp, đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Người có thể hối hận (2)

Chung Duy Duyệt chậm rãi bò lên giường, mũi người được đều là mùi của Trọng Hoa, lại suy nghĩ những lời hắn mới vừa nói, buồn bực không chịu nổi lần qua lần lại mới ngủ.

Đang ngủ mơ thấy Trọng Hoa, mơ thấy nàng dây dưa không rõ với hắn, từ trên giường dây tới trên đất, rồi từ dưới đất kéo đến trên cây, dây dưa đến chỗ sâu, một loại trải nghiệm kỳ lạ chưa bao giờ có từ sâu trong linh hồn, như tia chớp đánh tới, cả người bay vào đám mây lại rơi xuống, vừa đau khổ vừa vui vẻ, phiêu phiêu dục tiên cũng chỉ có như vậy, hoảng sợ Chung Duy Duyệt chợt mở mắt.

Trời đã tờ mờ sáng, sắc trời mơ hồ chiếu sáng màn màu thiên thanh, một khối ngọc bội đang treo trên màn, nhẹ nhàng đung đưa. Hoa văn phượng hoàng khắc phía trên trông rất sống động, giống như một khắc sau sẽ phá ngọc bay ra ngoài.

Vĩnh đế từng giao phượng bội cho nàng giữ, dù chưa nói rõ với nàng, nhưng ý tứ rất rõ, nhưng nàng lại trả về. Nàng không muốn làm nhục mình, năm đó là như vậy, bây giờ cũng vẫn là như thế.

Cho nên, người đàn ông kia, đẹp trai, có thể đánh động lòng nàng đi chăng nữa, nàng cũng chỉ tưởng nhớ trong mộng là tốt rồi.

Chung Duy Duy chớp mắt mấy cái, đây là ngọc bội tổ truyền của Đông Phương gia, xưa nay chỉ truyền cho đế hậu, long bội là hoàng đế giữ, phượng bội là hoàng hậu giữ.

Chung Duy Duy ngồi dậy, bản thân chuẩn bị xong, để phượng bội lại trên màn giường, đứng dậy đi ra ngoài.

Hôm nay Trọng Hoa không thượng triều, lúc này cũng vừa mới thức dậy, Cát Tương Quân dẫn người hầu hạ hẩn mặc quần áo rửa mặt, thấy Chung Duy Duy đi từ bên ngoài vào, không nhịn được hỏi: “Tiểu Chung, người đi chỗ nào thế?”

Chung Duy Duy không muốn trả lời vấn đề này: “Không ngủ được, đi lung tung một chút.”

Trọng Hoa nhìn về phía nàng, vẻ mặt lạnh nhạt, trong mắt lại tràn đầy mong đợi.

“Đêm qua bệ hạ ngủ ngon giấc không ạ?” Chung Duy Duy hành lễ vấn an như không có chuyện gì xảy ra, lại ra hiệu Thâm Kỳ đưa giấy bút lên, ngồi xuống một bên chuẩn bị ghi chép.

Trọng Hoa đi tới, nhìn nàng từ trên cao, không nói một lời.

Chung Duy Duy vốn định giả bộ bất tỉnh, không biết làm sao chẳng giả nổi, đành phải đứng lên, một mực cung kính khẽ hỏi: “Bệ hạ có gì phân phó?”

Trọng Hoa nhìn dáng vẻ của nàng, biết nàng không nhận phượng bội, tâm trạng lập tức tồi tệ, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào nàng, dùng giọng điệu chỉ có hần và nàng có thể nghe nói: “Người tới trễ, không ngủ được hương hoa Đỗ Quyên. Người dám ghi chép, thì phải nhớ kỹ, là người dụ dỗ trẫm, mới làm hại trẫm nằm mơ loại giấc mơ đó.”

Làm người sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ? Thật là quá đáng. Chung Duy Duy không dám tin giường mắt nhìn Trọng Hoa, Trọng Hoa ngạo mạn lạnh nhạt nhắc nhở, xoay người sai bước đi ra ngoài.

Hồi lâu Chung Duy Duy mới trở lại bình thường, nhớ đến giấc mơ của mình đêm qua, mặt từ từ đỏ lên. Giấc mơ nàng mơ, giống với giấc mơ của Trọng Hoa sao?

Cát Tương Quân âm u nhìn Chung Duy Duy chăm chăm một cái, im lặng đi ra ngoài.

Chung Duy Duy trở về>Noãn các, Tiểu Đường còn đang ngủ say như chết, còn không ngừng chép chép miệng, cười ngây ngô, Chung Duy Duy giận không chỗ phát tiết, xông tới lay mạnh nàng một trận.

Tiểu Đường giật mình tỉnh lại, vuốt mắt hỏi: “Ngài về rồi à, bệ hạ nói muốn đi săn thú mùa thu, ngài phải đi sao?”

Chung Duy Duy tức giận nói: “Đi cái đầu người! Ta hỏi người, đêm qua người đã làm gì?”

Tiểu Đường vô tội nhìn lên vẻ mặt nàng: “Ngủ chứ gì ạ, ngủ chung với ngài mà, ngài không biết sao?”

Chung Duy Duy căm tức nói: “Người ngủ say như chết luôn ấy? Tiếng động lớn như vậy cũng không nghe được, ta sắp bị người ta giết chết, người chẳng có một chút phản ứng, uống công giữ người lại ở chỗ này.”

Tiểu Đường tò mò hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao ạ? Ngài sắp bị ai giết chết? Chỗ này là tấm điện của bệ hạ, bên ngoài vô số cao thủ, ai dám không có mắt tới giết ngài? Bệ hạ không tha cho hần đầu tiên nhĩ? Ngài sắp bị bệ hạ giết chết sao?”

Chung Duy Duy chỉ có cảm giác mệt mỏi, tú tài gặp binh lính, có lý mà nói không rõ, bất đắc dĩ phát phát tay: “Được rồi, người đi ăn điểm tâm đi.”

Tiểu Đường hoan hô một tiếng, làm qua loa một chút, chạy ra ngoài nhận điểm tâm.

“Chỉ biết ăn thôi!” Chung Duy Duy chăm chú nhìn bóng lưng của nàng, không hề tin nàng không nghe một chút tiếng động nào. Nha đầu này nhất định là bị đồ ngọc thu mua, nàng giả bộ trông giống thế mà.

Hựu Hựu còn chưa thức, Chung Duy Duy đi qua sờ tay và trán cậu, cảm thấy mọi thứ bình thường, liền ngồi xuống bên cạnh, cẩn thận nghiên cứu tướng mạo ngũ quan của cậu. Mẹ ruột của cậu, rốt cuộc là hạng người gì chứ? Giữa nàng ta và Trọng Hoa, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

Tiểu Đường cười híp mắt chạy vào, một tay cầm một cái bánh bao lớn nóng hổi, lấy lòng đút vào trước mặt nàng: “Bánh bao cống phẩm đặc chế của ngự trù, Tiết Thượng tâm cố ý giữ lại cho chúng ta, thơm nức mũi, ăn rất ngon, mau ăn chút lót bụng.”

Chung Duy Duy đã sớm đói, lập tức cắn một cái, hỏi Tiểu Đường: “Ngươi mới vừa nói đi săn thú mùa thu gì đó, nghe bệ hạ nói lúc nào? Sao ta không biết?”

Tiểu Đường nói: “Lúc nửa đêm, hoàng trưởng tử làm ầm ĩ, ngài lại không biết chạy đi đâu, nô tỳ dĩ nhiên không được, bệ hạ đi vào thăm hoàng trưởng tử, dĩ nhiên ấy nói, mấy ngày nữa sẽ dẫn ngài ấy đi săn thú, bắt một con thỏ nhỏ cho ngài ấy nuôi. Nô tỳ liền hỏi có phải là thật không, bệ hạ nói là thật.” Nịnh hót dùng đầu đụng nhẹ vào Chung Duy Duy, “Ngài phải đi sao?”

Chung Duy Duy tóm lấy một miếng da bánh bao vút trên mặt nàng: “Không đi!”

Tiểu Đường tròn tròn mắt: “Tại sao chứ? Trong cung này ngộp chết đi được, hiếm có một cơ hội ra ngoài vui chơi giải sầu, ngài lại không đi?”

Chung Duy Duy ngấu nghiến nhai bánh bao, tưởng tượng đây chính là thịt của Trọng Hoa, nhai thật mạnh: “Không tại sao cả, bởi vì ngươi muốn đi, cho nên ta cứ không đi đấy.”

Tiểu Đường sắp khóc: “Ngài là đang trách nô tỳ đêm qua ngủ say quá, không để ý tới ngài sao?”

“Ngươi đã đoán đúng.” Chung Duy Duy nhìn Tiểu Đường một cái, “Ta chính là đang trả thù ngươi, hấn cho ngươi lợi ích gì?”

Tiểu Đường xoắn xoắn vạt áo, khó xử nói: “Không có gì, bệ hạ chỉ nói, hấn sẽ đối xử tốt với ngài, bảo ta đừng xen vào việc của người khác, chính là giúp ngài rồi.”

Lòng Chung Duy Duy nhất thời bé tắc: “Hấn nói gì ngươi tin cái đó? Ngươi là heo à!”

Tiểu Đường khóc lóc chảy nước mắt nước mũi: “Sau này ta không nghe bệ hạ bảo nữa, nếu như hấn lại đến ôm ngài hôn ngài, ta liền nhảy lên vạch trần hấn, liều mạng với hấn, sẽ cùng sống cùng chết với ngài, xin ngài đó, để cho ta ra ngoài chơi có được hay không?”

Chung Duy Duy bị nàng dọa nhảy lên bịt kín miệng nàng: “Nói bậy nói bạ cái gì? Vốn không có những chuyện ngươi nói.”

Tiểu Đường lập tức lau sạch nước mắt: “Nếu không có những chuyện này, vậy sao ngài không để cho ta đi chơi?”

Chung Duy Duy suýt nữa không phát diện, hung hăng vỗ Tiểu Đường một cái: “Bởi vì ta không muốn để cho ngươi dễ chịu, hiểu rồi chứ?” Nha đầu thú này, lúc mới vừa đi theo nàng nói chuyện đều chưa lưu loát, nàng vất vả chăm sóc dạy bảo, kết quả chính là đào hố để chôn mình sao?

Tiểu Đường chẹp miệng uất ức, hai mắt ngấn lệ mơ hồ nhìn Chung Duy Duy: “Cô nương tốt hơn”

Chung Duy Duy mặt lạnh không để ý tới nàng, nàng liền lại sát đến, hai lòng bàn tay xoa xoa vào nhau: “Nhưng ta chính là cô nương tốt, ngài không cho ta đi, ta không đi nữa, ở lại với ngài.”

Chung Duy Duy tiếp tục mặt lạnh: “Chỗ nào mát mẻ đi chỗ đó đi!”

Tiểu Đường dứt khoát ôm lấy cánh tay nàng, cười nịnh: “Cô nương, chân ta là vì ngài mới bị đánh gãy, đại phu nói tương lai không làm được việc nặng nữa, ngài phải nuôi ta đó.”

Chung Duy Duy không giận nữa, nghiêm mặt nói: “Bóp vai đấm chân cho ta thì ta tha thứ cho ngươi!”

Tiểu Đường lập tức đấm bóp thùm thụp cho nàng.

Cát Tương Quân lặng lẽ đứng ở bên ngoài Noãn các, nghe hết toàn bộ câu chuyện của chủ tớ hai người, bàn tay nắm chặt thành nắm, móng tay đâm rách lòng bàn tay.

Chung Duy Duy người làm bộ làm tịch giỏi lắm, bình thường giả bộ không thèm quan tâm, thanh cao cao ngạo, trên thực tế thì sao, chuyện không biết xấu hổ gì cũng làm, còn giả bộ cái gì nữa!

Nữ quan dưới tay nàng ta đột nhiên ho nhẹ một tiếng, Cát Tương Quân ngẩng đầu, thấy Tiền cô cô nghiêm túc đi tới, chột dạ đi tới hỏi nhỏ: “Cô cô, sao ngài lại tới đây?”

Tiền cô cô nói: “Ta tới xem thử, hoàng trưởng tử còn chưa thức dậy sao?”

“Hình như vẫn chưa.” Cát Tương Quân rất sợ Tiền cô cô hỏi nàng đứng ở chỗ này làm gì, vội vàng giải thích: “Ta sợ các nàng ồn ào làm phiền hoàng trưởng tử, cho nên cố ý ở chỗ này trông coi.”

Tiền cô cô cũng không vạch trần nàng, lạnh nhạt nói: “Mấy ngày nữa, bệ hạ muốn đi săn thú, đợi sau khi hoàng trưởng tử rời giường, các ngươi liền thu thập đồ bệ hạ cần dùng ra.”

Mới vừa rồi Cát Tương Quân đã nghe đối thoại của Tiểu Đường và Chung Duy Duy, người ở trong cung lâu dài, có thể đi ra ngoài một chút là chuyện cực tốt. Nhưng dựa theo quy củ lúc trước, bệ hạ ra ngoài đi chơi, thông thường chỉ mang theo một thượng tẩm, một thượng tẩm khác sẽ ở lại trong cung.

Nàng rất muốn đi, cảm thấy Tiền cô cô thận trọng giỏi giang, tuổi tác lại lớn, nên giữ lại trong cung nhất, liền dò xét hỏi: “Vậy chúng ta cần phải thu dọn

hành lý của mình không?”

Tiền cô cô nói: “Bệ hạ có chỉ, để cho người ở lại, ta dẫn đám Thu Anh đi.”

Sắc mặt Cát Tương Quân nhất thời trắng bệch, lẩm bẩm: “Nhưng săn thú rất khổ cực, cô cô ngài lớn tuổi rồi, lưng lại không khỏe...”

Ánh mắt Tiền cô cô sắc bén nhìn nàng, nghiêm nghị nói: “Dốc sức vì vua, ai dám nói cực nhọc? Các lão đại thần ngoài triều đã hơn bảy mươi, còn không dám nói khổ, ta người ngoài bốn mươi, nào dám nói chứ?”

Cát Tương Quân nghe đến không ngóc đầu lên được, trong lòng lại khó chịu không lời nào có thể diễn tả được, rất sợ nói thêm một câu thì nước mắt sẽ rơi, liền cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vâng.”

Tiếng cười của Hựu Hựu truyền từ trong>Noãn các, Tiền cô cô mỉm cười, đi vào: “Đêm qua hoàng trưởng tử ngủ ngon giấc không ạ? Tiểu Chung, mấy ngày nữa phải đi săn thú, đoán chừng người phải trông kỹ hấn, đừng để cho hấn bị lạnh, còn nữa, Tiểu Đường thu dọn đồ đạc đi. Đừng ngại phiền, càng tỉ mỉ càng tốt, bên ngoài không thể tiện so với ở trong cung.”

Xuyên qua cánh cửa sổ khắc hoa, Cát Tương Quân thấy, Chung Duy Duy đang giúp Hựu Hựu mặc quần áo, thỉnh thoảng ngửa ngáy Hựu Hựu hí một cái, Hựu Hựu ôm cổ nàng cười không ngừng, trông hai người hết sức thân thiết gần gũi.

Cát Tương Quân mỉm chặt môi, xoay người sai bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Người có thể hối hận (3)

Chung Duy Duy dẫn Hựu Hựu tản bộ trở lại, ngo thiện đã chuẩn bị xong.

Hựu Hựu là một đứa trẻ thông minh, sau chuyện trải qua buổi sáng hôm đó, đã biết ý của Trọng Hoa chính là muốn Chung Duy Duy ngồi cùng bàn ăn cơm với hấn. Vì vậy liền trực tiếp kéo Chung Duy Duy sang ngồi, ngược đầu nũng nịu: “Di Duy út cho con đi.”

Chung Duy Duy mới không tuân quy củ như hấn tưởng, đặt Hựu Hựu ngồi xuống, đút vào miệng cậu một miếng, cho vào miệng nàng một miếng, ăn rất thỏa mãn, mở cờ trong bụng.

Hựu Hựu thấy nàng ăn rất ngon, cũng nhao nhao đòi: “Con muốn ăn cái này, con muốn ăn cái này...”

Một lớn một nhỏ người đút ta một miếng, ta đút người một miếng, ăn rất vui vẻ, chợt thấy Trọng Hoa đi tới, khuôn mặt lạnh lùng, nhìn Chung Duy Duy nói: “Thực bất ngôn tâm bất ngữ*, không hiểu được sao?”

(Thực bất ngôn tâm bất ngữ: Khi ăn không nói chuyện, khi ngủ không lẩm bẩm)

Chung Duy Duy nghiêm mặt như gỗ đứng lên hành lễ với hấn, không chịu nhìn hấn lâu một cái: “Bệ hạ mắng rất đúng, vì thần biết tội.”

Hựu Hựu lập tức kéo tay Trọng Hoa: “Đừng trách di Duy, là con muốn nói.”

Trọng Hoa không nói gì thêm nữa, tự ý ngồi ở chủ vị, Hựu Hựu đi kéo Chung Duy Duy đứng lên, khẽ nói: “Không có chuyện gì rồi, chúng ta ăn tiếp đi, di Duy đi ngồi bên cạnh con đi.”

Tâm trạng của Chung Duy Duy rất phức tạp, thằng nhóc này sao khiến cho người khác thương như vậy? Làm cho người ta chán ghét một chút không tốt sao? Nàng sờ sờ đầu Hựu Hựu, Hựu Hựu cọ cọ lòng bàn tay nàng như chú chó nhỏ, lại cẩn thận cười lấy lòng nàng.

Chung Duy Duy cũng cười với cậu, dịu dàng ôm cậu, khẽ nói: “Hựu Hựu thích ăn gì, di Duy đút cho người.”

Trọng Hoa mặt lạnh nhìn hai người, trong lòng tràn đầy ghen tị: “Đút cái gì mà đút? Để cho nó tự ăn! Có người nuông chiều con nít như vậy sao? May mà trăm về kiểm tra, nếu không người đã cưng nó đến tận trời rồi ấy nhỉ? Xem ra sau này trăm phải thường xuyên đi cùng giám sát các người mới được!”

Chung Duy Duy liếc hấn một cái, không phải là ghen tị các nàng ăn ngon, muốn tham gia náo nhiệt chứ? Còn giám sát các nàng nữa. Muốn đối nghịch nói với hấn một câu, nếu như vậy, ta không chăm đứa trẻ này nữa, nhưng thấy đáng về dè dặt lấy lòng của Hựu Hựu, chỉ có thể nhịn xuống mà thôi.

Trọng Hoa ăn lần lượt các món các nàng đã ăn, sau đó tề nhạ vô vị ném đĩa: “Ngự trù làm là cái gì đây? Khó ăn muốn chết.” Trước đó thấy Chung Duy Duy và Hựu Hựu ăn ngon đến thế, hấn còn tưởng rằng nhất định ăn rất ngon, ít nhất ngon hơn so với đồ hấn làm, kết quả cũng không có gì khác nhau.

Tiết Ngưng Diệp vội vàng nói: “Bệ hạ bớt giận, để nô tỳ bảo người đi khiến trách ngự trù.”

Chung Duy Duy rất đồng tình với vị ngự trù trúng đạn ấy, càng cảm thấy Trọng Hoa nổi sùng vô cùng không có đạo lý, lúc này không lạnh không nóng nói: “Hựu Hựu, lúc ăn phải giữ tâm trạng tốt, ngon năm phần thì có mười phần, ngon mười phần cũng chỉ còn lại hai phần, ăn còn không đủ nuôi thân.”

Trọng Hoa lập tức trừng nòng: “Người đang nói trảm?”

Chung Duy Duy hết sức kinh ngạc: “Bệ hạ bớt giận, cho vì thân mọn mười cái lá gan vì thân cũng không dám. Ngài là thiên tử, là người đứng đầu vạn dân, ai dám xúc phạm ngài ạ?”

Trọng Hoa tròn mắt nhìn nàng chốc lát, bỗng cười: “Chung Duy Duy, người đừng giả bộ, trảm biết người lo trảm không nói phải trái, bị người lên án, cho nên khuyên ngăn. Niệm tình người một lòng trung thành, trảm không tính toán với người.”

Người này không biết xấu hổ cỡ nào cơ chứ, Chung Duy Duy thật là bá phúc: “Bệ hạ quá lo rồi, vì thân ngu dốt, không nghĩ sâu xa như vậy.”

“Nói với người sớm rồi, cho phép người hỏi hận, đừng khẩu thị tâm phi nữa.” Tâm tình Trọng Hoa chuyển biến tốt đến khó hiểu, trên mặt lại lộ ra mấy phần ý xuân, ăn thức ăn hẳn đã chê một lần nữa, không bắt bẻ tiếp, lại bảo Chung Duy Duy và Hựu Hựu: “Ăn rồi ngồi không nhúc nhích, thân thể có thể tốt sao? Đi tản bộ tiêu thực cùng trảm!”

Đúng là Chung Duy Duy chỉ muốn ôm bụng nằm xuống không động dậy, nhưng nàng không dám chọc Trọng Hoa, đành giận mà không dám nói gì dặt Hựu Hựu, giống như nàng dâu nhỏ đi theo sao lưng Trọng Hoa, đi dạo trong sân.

Đêm qua mới mưa, bầu trời rất quang đãng, bảo phục huyền sắc thêu chỉ vàng của Trọng Hoa nổi bật dưới nền trời, trở thành một bóng dáng xinh đẹp, cao mà gầy, đội trời đạp đất.

Hựu Hựu sùng bái nhìn chăm chú bóng lưng Trọng Hoa, khẽ hỏi Chung Duy Duy: “Con có thể trưởng thành thành người như cha sao?”

Chung Duy Duy không có ý tốt nói: “Trưởng thành điện hạ sẽ anh vũ, hiền lành hơn bệ hạ!”

Hựu Hựu hơi xấu hổ: “Con không sánh bằng cha đâu.”

Chung Duy Duy nói rất chắc: “Ai nói chứ? Nhất định có thể, điện hạ rất hiền lành, lại khiến người yêu thích.”

Hựu Hựu do dự một hồi, khẽ hỏi Chung Duy Duy: “Vậy tại sao vú nuôi không thích con? Hoàng tổ mẫu cũng không thích con?”

Cái vấn đề này, Chung Duy Duy trả lời chắc nịch: “Đó là bởi vì các nàng không tốt!” Rất không biết xấu hổ khen mình một câu: “Người xấu chỉ thích người xấu, người tốt thích người tốt, người hiền lành giống như ta vậy, mới sẽ thích điện hạ.”

Hựu Hựu đỏ mặt, ánh mắt sáng trong veo, cả người đều vui sướng.

Trọng Hoa lạnh nhạt nói một câu: “Nói vậy, trảm cũng là người tốt rồi.”

Không, người nếu là người tốt, vậy trên đời này sẽ không có người tốt nữa. Chung Duy Duy giả tạo cười một tiếng: “Hà hà...”

Trọng Hoa uy hiếp nòng: “Người còn dám nhìn trảm như vậy, có tin trảm chính đốn người hay không?”

Chung Duy Duy vội vàng điều chỉnh vẻ mặt, khuôn mặt đầy vẻ lấy lòng: “Hi hi... Bệ hạ là người tốt nhất nhất trên đời này.”

Trọng Hoa ngăm kiêu ngạo nói: “Trảm cho phép người nịnh, nói nghe thử, trảm tốt ở chỗ nào?”

Nói hấn mặt, hấn sẽ giận tức thì, Chung Duy Duy nghĩ tới nghĩ lui, kìm nén nói một câu: “Bệ hạ cần chính yêu dân, thiết diện vô tư.”

Chỉ có tí xiu thế à? Trọng Hoa vô cùng bất mãn, liếc Chung Duy Duy nói: “Còn có anh vũ bất phạm, không thích nữ sắc, thâm tình một lòng, lòng dạ rộng lượng, niệm tình xưa.”

Chung Duy Duy suýt ói, nhị sư huynh à, mặt mũi của người đâu rồi? Người còn biết ngượng hay không vậy?

Trọng Hoa đỏ tai, nhưng vẻ mặt càng lạnh nhạt: “Hình như người không phục?”

Chung Duy Duy cười: “Sao dám sao dám, bệ hạ nói không sai, bệ hạ nói đều có đạo lý.”

Mặt Trọng Hoa lúc này lạnh thật, xoay người sai bước rồi đi.

Hựu Hựu lấy làm lạ hỏi: “Cha sao vậy? Hình như cha lại mất hứng rồi.”

Chung Duy Duy hận trừng bóng lưng Trọng Hoa: “Cha người vẫn luôn như vậy mà, điện hạ nhất định không thể học.”

Hựu Hựu gật đầu thật mạnh: “Con nghe lời dì Duy.”

Chung Duy Duy cực kỳ vui vẻ yên tâm “Hựu Hựu thật ngoan.” Bút một cọng cỏ, vừa chọc Hựu Hựu cười vừa trở về, xa xa thấy bóng người Cát Tương Quân, nghĩ không nên chạm mặt nàng ta, định đổi đường đi, vậy mà Cát Tương Quân nhanh chóng chạy tới, mặt đỏ, cười dịu dàng: “Tiểu Chung, ta có chuyện muốn xin ngươi.”

Chung Duy Duy chưa kịp mở miệng, Cát Tương Quân đã roi lệ đầy mặt: “Ta biết ta không đúng, ta làm không tốt, ta phụ lòng ngươi, nhưng ta không cố ý đâu. Ngươi nể tình ta khi trước từng cứu mạng ngươi, giúp ngươi, đừng so đo với ta được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ti Trà Hoàng Hậu: Bệ Hạ, Xin Hạ Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.